ΔΑΒΊΔΗΣ ἜΜΜΕΤΡΟΣ,

Sive

METAPHRASIS LIBRI PSALMORUM

GRÆCIS VERSIBUS CONTEXTA.

Per IACOBUM DUPORTUM
CANTABRIGIENSEM,
Regium Græcæ Linguæ
Exprofessorem, D.P.

CANTABRIGIÆ
Excudit IOANNES FIELD *Celeberrimæ Academiæ*
Typographus, Ann. Dom. 1666.

CAROLUS R.

Uandoquidem Reverendissimus in Christo Pater, *Gilbertus* Archiepiscopus *Cantuariensis*, Primas totius *Angliæ* & Metropolitanus, necnon Reverendus admodum in Christo Pater, *Humfredus* Episcopus *Londinensis*, aliique Episcopi, Decani, Archidiaconi, & Clerici, in Synodo *Londinensi* legitimè convocati (assentientibus etiam Reverendissimo in Christo Patre, *Richardo* Archiepiscopo *Eboracensi*, Primate *Angliæ* & Metropolitano, aliisque Episcopis ejus Provinciæ.) Metaphrasin *Psalmorum* à *Jacobo Duporto*, Decano *Petriburgensi*, Sacellano Nostro, Græcis Versibus contextam, Nobisque dedicatam, communi suo suffragio approbârunt, Nobisque commendârunt, tanquam apprimè utilem & conducibilem Scholis publicis Ludisque literariis futuram, ad puerorum animos Pietate pariter & Græcis literis meliùs imbuendos: Nos Cleri Nostri Judicio confisi, & Testimonio permoti, Scholarum Moderatoribus & Ludimagistris, quibus cura instituendi pueros in Græca Lingua commissa est infra hæc Regna Nostra *Magnæ Britanniæ* & *Hiberniæ*, suprà dictam Metaphrasin in communi usu habendam, & prælegendam, commendamus.

Regio etiam Nostro Diplomate cautum ac provisum est, nequis Bibliopola aut Typographus, aut alius quicunque intra quatuordecim annos, dictæ Metaphraseos Exemplaria citra voluntatem ac consensum Autoris hìc infra Ditiones Nostras imprimere aut imprimi facere, aut in Exteris Regionibus impressa hùc importare aut divendere præsumat; Sub pœna Confiscationis & Amissionis eorundem Librorum, & mulctæ prætereà secundùm Leges nostras infligendæ. Dat. in Palatio nostro de *Whitehall* 20° die *Februarii* 1666, Regnique Nostri decimo nono.

Ad Mandatum Sacræ Regiæ Majestatis.

GUILIELMUS MORICE.

Aſpice quem Reducem Pietas, Patientia Pulſum,
DAVIDI CAROLUM *fecit utrinq; parem.*
Regius *en etiam* Pſaltes, *cui Muſica Templi,*
Et Chorus, & Cantus ſic placuere Sacri.
Huius ut auſpicijs meritò jungantur in unum
Hymnus Ieſſiadæ, Mæonidæq; *Melos.*

A: Hertocks fecit

AUGUSTISSIMO, POTENTISSIMO, PIENTISSIMOQUE MONARCHÆ CAROLO II°,

Magnæ Britanniæ, Franciæ, & Hiberniæ Regi, Fidei Defensori, Domino & Regi meo Clementissimo.

AUGUSTISSIME REX, DOMINE CLEMENTISSIME,

VEreor equidem, ne extremæ imprudentiæ, imo & impudentiæ, mihi dicam impingant nonnulli; quod tam levidense munusculum Sacrosanctæ TUÆ MAJESTATI offerre & dedicare ausus sim. Et haberent certe me confitentem re-

um, nisi præsto mihi essent duo magni Patroni, qui causam meam agerent, meque defenderent, *David* scilicet, & *Homerus*; ille divinæ Musicæ, & sacræ Poeseos; *Musarum* hic humaniorum, & secularis omnis disciplinæ, nedum Poeseos, parens ac princeps. Opus itaque hoc plane Regium, Psalterium Regij Vatis, Regis, inquam, *Davidis*, ad filum & stylum Regis Poetarum *Homeri* attemperatum, cui, nisi Regi, inscriberem aut consecrarem? Cui vero Regi, nisi Illi, qui cum cæteris virtutibus, tum inprimis Patientia, & Pietate (quæ duæ in hoc Libro *Psalmorum* utraque pagina elucent) ad *Davidem* proxime accedit? Priorem quod spectat, frustra sim, si quicquam illius gloriæ rudi hoc & impolito calamo me adjicere posse confidam. Novit siquidem non tantum *Britannia* Tua,

sed

ſed & univerſus, quaqua patet, terrarum orbis, quo Tu robore pectoris, quam invicta animi fortitudine, novercantis fortunæ tela retuderis; quam Tu petulantiſsimorum hoſtium minas, impetus, & inſultus, imo ſceleratiſsimorum perduellium & alaſtorum furias, incredibili prorſus & Heroica, vel *Davidica* potius & Divina patientia & æquanimitate pertuleris. Quantum nunc mihi geſtit animus, hanc ἘΙΚΌΝΑ ΒΑΣΙΛΙΚῊΝ fuſius proſequi,& vivis(quod aiunt)coloribus à capite ad calcem depingere atque delineare Sacroſanctæ MAJESTATIS TUÆ ſub cruce militantis Effigiem; qua Archetypo huic, Regio nempe noſtro Pſalmographo, à Regno pariter & Urbe pulſo, exacte & ad amuſsim reſpondes! Sed peritioris penicilli hoc negotium eſt, nec Epiſtolam brevem, ſed ingens Volumen deſiderat. Quin-

imo lubet mihi potius gratulari MAJESTATI TUÆ, vere jam post dispersas tot nubes & tempestates Serenissimæ, mutatam sortem, & versam (ut ita loquar) tabellam. Est enim profecto Icon hæc, qua Regium Vatem repræsentat MAJESTAS TUA, *Dianæ* illi veteri omnino similis, ex altera parte tristis, ex altera hilaris. Dum vero ab una in alteram oculos flectimus, & ipsum quasi vertentis fortunæ cardinem contemplamur, illud sane permirum, imo pene miraculi loco habendum, quod tam subito resedit tempestas, & veluti momento temporis tantus rerum & animorum æstus deferbuit. Sed mirari forte desinet, qui illud meminerit in

2 Sam. 19.14. sacra Historia de reditu *Davidis*, *Et inclinavit* (sive Deus, sive Rex, utrovis enim modo exponere licet) *cor totius populi quasi viri unius*, (in amorem scilicet & obsequium desideratissimi

tiſsimi Principis, quem diuturna jam abſentia chariorem fecerat) *miſeruntque ad Regem dicentes, Revertere tu & omnes ſervi tui.* Quis autem de Regio Vate hoc ſcriptum legat, qui non & de Te, (*Rex Sereniſsime*) à Tuis quandoque parem in modum recipiendo, idem hoc Vaticinium eſſe arbitretur? Siquidem cum in *Angliam* Tuam auſpicatiſsime jam redires, quam unanimi omnium Ordinum conſenſu, quam junctis ſubditorum Tuorum ſtudijs atque ſuffragijs, imo acclamationibus & votis, exceptus es! Denique, quam gratulabundi omnes undiquaque certatim ad Te convolarunt! Certatim, dico; etenim, ut per omnia quadraret ſimilitudo, etiam hic apud nos inter diverſarum partium homines, uti olim inter *Iſraelem* & *Judam*, honeſta quædam contentio æmulatioque orta eſt, utri ſcilicet priores eſſent, aut eſſe debe-

rent;

rent, in reducendo Rege nostro *Davide*. Utrobique igitur, tam in prosperis rebus, quam in adversis, Prototypo suo conformis hæc Imago est. Ut enim antea *Davidem* afflictum & exulem, & à perduellibus fugientem, in exemplum patientiæ Tibi proposuisti; ita nunc vicissim, mutata in melius (Deo Immortali gratias) rerum facie atque forma, eundem reducem regnoque restitutum, & de hostibus tum exteris, tum domesticis triumphantem, & denique admirabili civium suorum studio & amore florentem, pietate ac religione imitaris. Atque hæc altera illa Virtus est, qua Autoris nostri vivam Te præstas Effigiem, & quasi ad *Davidicæ* Lyræ modulos Te totum componis. Quid enim aliud sibi vult *Liturgiæ* publicæ injuria temporum collapsæ, Cultusque Divini & Religionis restauratio? Quid aliud *Sacerdotum* ac *Levi-*

tarum in ordines & locos suos redintegrata distributio, redditaque ijs sua portio, curaque acriter demandata, ut muneri suo fideliter incumbant? Quid aliud Melodia sacra & Musica Templi, qua quotidie, *Mane & vesperi* 1 Chro. 23.30.
laudes Dei Hymnis & Canticis & *Psalmis* inprimis *Davidicis* celebrantur? Quid aliud *Organa* Davidis *in domo* 2 Chro. 29.26.
Domini, & Symphonia sacra *cum cym-* Ver. 25.
balis, & psalterijs, & citharis secundum dispositionem Regis Davidis? Quid denique puri & orthodoxi Cultus constans professio, veræque Fidei strenua defensio, Precumque publicarum diligens frequentatio, qua alijs exemplo præis, & *stipatus caterva*, adinstar *Da-* Psal. 42. 4.
vidis, incedis ad domum Dei? Quid hæc omnia, nisi pietatem curamque Religionis proclamant plane *Davidicam?* Quæ cum ita sint, profecto quicquid Regium hunc Vatem & Virum

Dei

Dei *Davidem* ſpirat ac ſapit, id omne Tu (*Rex Pientiſsime*) Tuo quodam jure, hoc eſt, optimo Tibi vendicare poteris: Hymnos præſertim, *Pſalmoſque* ejus, utpote quos nuper adeo in Choris & Eccleſijs noſtris, ſilentio propemodum obrutos & conſopitos, reſuſcitavit Sacratiſsima TUA MAJESTAS, & veluti è poſtlimino ad nos reduxit, & ſuavi cordium vocumq; harmonia, & modulatione, Muſicaque ſymphonia denuo cantandos inſtituit. Et merito quidem; cum enim cœleſtis omnis doctrinæ ac pietatis communis quaſi quidam Theſaurus ſit hic Liber *Pſalmorum*, cuivis hominum ordini, ætati, & conditioni accommodus; (unde & tam frequens & aſsidua ejus Lectio, præ cæteris Scripturis, in Eccleſia ſemper obtinuit) tum vero in eo quamplurima occurrunt, tum in *Hoſanna*, tum in *Halleluiah*, tum in Supplicatio-

nibus

nibus & Votis, tum in Hymnis Eucharisticis & Gratulationibus, quæ Tibi tam exacte quadrant, ut non magis de *Davide* ipso, in sensu (quem vocant) Literali & Historico, quam de TUA MAJESTATE in Figura & Typo dicta esse videantur. Quod siquis hac de re dubitet, legat saltem (ut innumera alia omittam) quæ habentur Hymno decimo octavo, atque etiam centesimo quadragesimo quarto; & facile intelliget, quam par utriusque Vestrum sors & conditio fuerit, quam gemina utrique gratulandi materia, quam parallelum denique Psalmodiæ argumentum. Porro autem, me quod attinet, cui, inter alios, licet omnium indignissimo, id muneris & honoris obtigit, ut Cultui Divino in Sacello Tuo Regio, ubi Hymnodia hæc tam sacro & solenni (quidni dicam cœlesti & Angelico) more peragitur ac celebra-

tur, aliquoties vacem; videor mihi quodammodo crimen læſæ Majeſtatis vix effugere poſſe, ſi hoc *Davidis* Pſalterium, utcunque à me tranſlatum, alij, quam Tibi inſcriberem aut dedicarem. Vides, (*Clementiſsime Rex*) quantum abſit, ut de favore Tuo benignaque hujuſce Opuſculi acceptatione deſperem, qui ne culpam quidem aut veniam hujus Dedicationis deprecari ſuſtineam; cum, ſi hoc, quicquid eſt munuſculi, Tibi non obtuliſſem, vix putem me aut juri Tuo, aut aliorum expectationi, aut denique officio meo ſatisfeciſſe. Quod ſiquid in Te nihilominus proterva hac & importuna MAJESTATIS TUÆ compellatione peccaverim, ad Clementiæ Tuæ aram ſupplex confugio, ubi pro certo habeo, tutum mihi aſylum fore. Quamobrem obnixe à Te peto, & omni qua poſſum animi ſubmiſſione oro Te & obteſtor,

(*Rex*

(*Rex Serenissime*) ut hanc Lyram *Davidis*, Heroico & *Homerico* plectro percussam sub Augustissimi Nominis Tui auspicio ac patrocinio in publicum prodire patiaris. Et quandoquidem ex bis decumanis malorum fluctibus emerseris, ex viginti plus minus annorum periculis & calamitatibus & quasi naufragijs ad nos enataveris, & salvus evaseris, sinas Psalmodiam hanc *Davidicam*, veluti Votivam Tabulam, Tuo, vel potius sub Tuo Nomine in Ecclesia, & Domo Dei collocari, & quasi in Templi parietibus suspendi hoc donarium; Opus (uti spero quidem, & auguror) iturum in secula, & ad seros dimanaturum nepotes, æternum gratitudinis Tuæ, imo meæ, imo nostræ omnium de Te recepto & restituto monumentum. Et certe, cum post Reditum Tuum Felicissimum complura Carmina Gratulatoria,

quaſi tot Soteria, de recuperata *Britanniæ* vita ac ſalute prono animo, placidoque, & ſereno vultu acceperis; quidni ſperem Te & Divina hæc Cantica pari candore & clementia, aut etiam majore, utpote à ſummo Rege & Vate compoſita, quanquam ab infimæ ſortis homuncione Tibi oblata, amplexurum; hoc præſertim tempore tam fauſto & auſpicato, quando tot Carmina Optimi Fortiſsimique Regis peropportune Tibi obveniant, tanquam tot ἘΠΙΝΊΚΙΑ de hoſtibus Tuis devictis & triumphatis, & porro etiam propediem (uti ſpero) triumphandis? Idem Deus Immortalis, qui MAJESTATEM TUAM hactenus pluſquam *Ariadnæo* Providentiæ filo ex tot malorum Labyrinthis eduxit, Solioque feliciter repoſuit Avito, pergat porro Te jam in eo ſedentem protegere ſub umbra alarum ſuarum, & favoris ſui

ſcuto

ſcuto defendere. Et qui *meminit Davi-* Pſal.
dis noſtri, & *omnis afflictionis ejus*, idem 132.1.
inimicos ejus induat pudore, ſed ſuper ipſum Ver.18.
floreat Diadema ejus. Idem denique, qui
tam miraculoſe *redemit de interitu vitam* Pſal.
Tuam, magis magiſque indies *coronet* 103.4.
Te miſericordia & commiſerationibus in
terris; & ſero, ſero tandem æternum Te
coronet in cœlis. Ita ex animo vovet,
& precatur aſsidue

MAJESTATIS TUÆ

Servus, &

Subditus, &

Sacellanus humillimus,

JACOBUS DUPORTUS.

PRÆFATIO ad Lectorem.

CUm in Græca Poësi, & inprimis *Homerica*, jam à puero mediocriter versatus fuerim, operæ pretium me facturum existimavi, si Poëticam meam facultatem qualemcunque exercerem in Divino aliquo argumento, & stylum ac phrasin *Homericam* ad sacram materiam accommodarem: Quippe id jampridem apud me statueram, *Ægyptiorum* gemmas, & aurum, & spolia, siqua fortè obtinueram, ad *Israëlis* peculium transferre, exoticam omnem & humaniorem literaturam, quantulamcunque nactus fueram, Altari ac Domo Dei offerre & consecrare. Hinc factum, ut mihi in mentem venerit, partem aliquam S. Scripturæ Græcis astringere Pedibus, utì *Apollinaris* & *Nonnus* jam olim fecerunt; quod & pro modulo meo, Deo adjuvante, præstiti. Siquidem triginta fermè abhinc annis Librum *Jobi*, & novennio pòst Tribiblon *Solomonis*, Proverbia scilicet, Ecclesiasten, & Cantica Græco carmine utcunque donavi. Postquam igitur reliquos ferè omnes metricos Scripturæ Libros absolveram præter Psalterium *Davidis*, cœpi tandem de ejus etiam Metaphrasi cogitare. Id nimirum apud omnes in confesso est, Regium nostrum Vatem *Davidem* (utì & *Solomonem*) poëticè Cantica sua, seu Carmina, scripsisse; licèt metri

tri genus, quo ſcripſerit, etiamnum hodie ignoretur: Nam an dexterè ſatìs & peritè *Gomarus* & alii tractent *Lyram Davidicam*, qui Pſalterii rhythmos & modulos, pedes & numeros tam minutim nobis tradunt, ac ſi Hebraicæ Poëſeos atque Proſodiæ apices ad unguem callerent, equidem dubito; judicent doctiores. *Davidem* igitur nunc (utì & antea *Solomonem*) hîc in Titulo Operis Ἔμμετρον appello; non quaſi καταλογάδην, & ſolutâ oratione fluat in Fontibus Hebræis Textúq; Originali, ſed quòd in Lingua ſua metri genere obſcuro nobíſque prorsùs incognito procedat; jam verò in aliam Linguam tranſlatus, carminis etiam genere tralatitio & uſitato, & vel ipſis tyronibus noto ac familiari, Heroico ſcilicet & *Homerico* donatus ſit. Prima itaque hæc anſa & origo hujus Opuſculi fuit. Alii nempe S. Scripturæ Codices (ut dixi) Gnomici & Poëtici Græcis verſibus à me jamdudum expreſsi viam mihi ſtravere etiam ad metricam hanc *Pſalmorum* Metaphraſin: Eóq; magìs, quòd illam à me ſeriò flagitarent Viri quidam doctiſsimi, tam noſtrates quàm exteri, qui non deſinebant utique hoc penſum urgere, & per literas à me contendere, ut Patrem Filio, *Davidem Solomoni* adderem. Non dicam eos currenti mihi calcar addidiſſe: Hæſi enim, fateor, aliquandiu, & in dubio fui, an ulteriùs in hoc inſtituto pergerem: Modò enim verebar, nè impar humeris meis onus aggrederer, ſi prolixum & arduum hoc opus in me

ſuſci-

susciperem: Siquidem --- *Facile est Epigrammata bellè Scribere, sed Librum scribere difficile est*, ut inquit ille: Sic & aliud profectò est, triginta circiter Capita Proverbiorum, aliud, Psalmorum Sesquicenturiam bene interpretari. Modò & illud mecum arguebam, nimirum in hoc pulvere Poëtico satìs jam à me desudatum hactenus, *Sat metris Musisque datum*--, etiam in Sacro argumento specimen unum & alterum Græcæ Poëseos abundè jam exhibitum; ut omnino verendum sit, nè Metricæ tot Metaphrases & mihi & aliis tædium nauseamque pariant: præsertim cùm alia ætas alia studia, alios conatus postulet. Et quid attinet, exhaustis jam & arescentibus propemodum venis, Poëticam venam tentare; & præcipitante jam ætate, & ingruente, si non ingravescente, senio, pauxillum id quod superest vitæ spatium pangendis versibus consumere? Hûc & illud insuper accessit, quòd viderer alioquin etiam serò nimis hoc pensum aggredi, quippe quod alii jam antea & quidem magna cum laude confecerant. Quorsum enim actum agerem, aut *Iliadem* post *Homerum* scriberem? Cavendum censuit *Achilles Homericus*, Μή τις κῦδος ἄροιτο βαλών, ὁ δὲ δεύτερος, (nedum τέταρτος) ἔλθοι. At verò tres ad minimum hoc mihi argumentum præripuerunt, ut hanc Metaphrasin jam molienti mihi vix spicilegium post messem reliquum esse videatur. Hæc ferè & hujusmodi μορμολύκεια mihi hanc telam ordienti obversa-

bantur animo ; quæ ut ut primo intuitu remoram mihi injicere poſſe videbantur, penitiùs tamen inſpicienti certè tanti non erant , nec id ponderis aut valoris apud me obtinebant, ut me ab incepto prorsùs deterrerent. Difficultatem itaque diligentiâ fregi, & quaſi orexi quâdam & acri cupiditate animi prolixitatem tædiúmque operis devoravi. Quamobrem verò indecorum adeò, aut intempeſtivum ſeni hoc negotium eſſet, nè id quidem me capere fateor. Imò tantum abeſt ut Sacram hanc Poëſin vergenti jam ætati minùs convenire exiſtimem, ut equidem contrà potiùs haud ſatìs ſciam, *quid melius* tam annoſus *agerem*; aut in quo ſcribendi genere, hoc jam ſenectutis limen ingreſſus me commodiùs exercerem. Quid enim ? cùm ἤδη σπένδομαι, & propè inſtat tempus quo fiam mortis & ſepulchri victima , an cum *Abrahami* ariete jam immolando

Gen. 22. 13. *inter vepres hærerẽ cornibus*, ſpinoſis controverſiis me implicarem, & rixis Theologorum et altercationibus Scholaſticis caput perplexum haberem & intricatum? Quantò id ſatius Sacro huic *Parnaſſo* ſuaviter indormire, & inter *Hymnos Davidicos* & Cantica divina cõſeneſcere, & *Cygneo more* (non cum *Olore Mantuano*, aut *Cygno Dircæo Thebano Lyrico*, aut *Venuſino* illo *canoro alite*, ſed cum meliore & diviniore Lyrico, *amœno Pſalte Iſraëlis*) *cantando mori*, & inter modulos & melodias Sacras animam (quæ ex quorundam Philoſophorum placitis in Harmonia

conſiſtit)

consistit) efflare & effundere? Jam verò nec illud me multùm movit, nec tam validum mihi argumentum fuit, ut propterea scilicet ab hoc Opere desisterem, quòd alii jam antea id præoccupaverint, méq; præverterint. Quidni enim liceat pluribus in eadem palæstra se exercere, & in eodem stadio decurrere, præsertim cùm diversâ viâ ad eandem metam grassentur? Nullum certè opus humani ingenii, nedum in hoc genere scribendi, usque adeò perfectum, nec tam omnibus numeris absolutum fuit, ut non & posterorum studio & industriæ locus relinquatur. *Utile est plures Libros à pluribus fieri diverso stylo etiam de materiis iisdem*, inquit alicubi S. *Augustinus*. Nec tantùm utile, sed & jucundum fuerit diversos Scriptorum stylos & calamos quasi in eadem arena colludentes & colluctantes invicem inter se conferre. Nemini igitur fraudi nec præjudicio esse debet, si penso jam ab aliis præoccupato manum admoveat; quandoquidem fieri potest, & non rarò accidit, ut antecedentia cedant sequentibus, & post aliorum conatus aliquid in eodem genere ab aliis sive ingenio & eruditione politius & elegantius, sive curâ & diligentiâ limatius elaboratiúsque procedat. Quod an à me ullatenus in hoc argumento præstitum sit, meum non est statuere, quin aliis potiùs judicandum relinquo. Plures sanè reperti sunt, qui ante me hunc triverunt callem, & *Davidis* Psalterium Poeticâ Metaphrasi, vel

etiam Paraphrasi, illustrârunt. De Latinis jam non loquor; inter quos *Beza*, *Flaminius*, *Eobanus Hessus*, &c, qui in hoc argumento facilè omnibus palmam præripuit, *Buchananus*. Sed de Græcis nunc mihi sermo est: Illi autem, quos saltem mihi videre contigit, tres tantùm sunt. Horũ primus, et longè primus, *Apollinaris* est, seu *Apollinarius*, seu *Apolinarius*, & sic quidem à Græcis Scriptoribus semper, ni fallor, cum simplici λ Ἀπολινάριος appellatur. Erat autem *Apollinaris* (hâc enim nomenclaturâ deinceps utar) *Laodiceæ* in *Syria* Episcopus; qui utcunque *de anima Christi à Catholica dissenserit*, ut loquitur *Augustinus*, Libro De *Hæresibus*, negans scilicet Christum animam rationalem assumpsisse cum corpore; erat tamen alioqui vir apprimè doctus & eloquens, imò *nulli suæ ætatis variâ ac solidâ doctrinâ cessit*, inquit Cl. *Vossius*, Libro De *Græcis Poëtis*. Floruit verò *Apollinaris* 4to æræ Christianæ seculo, sub *Juliano*, ac inprimis *Valentiniano* & *Valente* Imperatoribus, adeóque *Basilio* Magno & *Gregorio Nazianzeno* σύγχρονος fuit. *In S. Scripturas innumerabilia scripsit*, utì testatur *Hieronymus*, Libro De *Scriptoribus Ecclesiasticis*; inter quæ excelluit *Opus* illud *triginta non minùs librorum, nobilissimum & maximum, quo insanas Porphyrii calumnias magnâ probationum mole confudit*; *Vincentii Lirinensis* verba sunt, in *Commonitorio*. Sed ea ferè omnia temporum injuriâ & barbarie quasi communi quâdam voragine absorpta, absumptáque

sunt.

ſunt. Sola hæc ex tam grandi naufragio nobis relicta eſt tabula, *Pſalmorum* ſcilicet *Davidicorum* Metaphraſis Heroicis verſibus contexta: quæ ut ut fortaſſe haud uſquequaq; adeò elegans nec concinna ſit, nollem tamen eam tam ſeverè & acriter virgulâ cenſoriâ caſtigâſſet *H. Stephanus*, & poſt eum *Petavius*: Quandoquidem, ut reliquas ejus laudes & virtutes omittam, quæ ſanè nec paucæ ſunt, nec obſcuræ, quibus tanquam tot ſtellulis fulget, eſt certè præterea vel ipsâ antiquitate veneranda; ſaltem ſi Titulus non mentitur Autorem, & veteris illius *Apollinaris* verus ac genuinus hic fœtus eſt, quod nemo hactenus (quem ſciam) in dubium unquam vocavit, nedum inficias ivit. Alioquin, ut ingenuè fatear, & dicam quod ſentio, niſi communis adeò & paſsivitùs recepta apud omnes hæc opinio eſſet, & tam altas ubiq; egiſſet radices, ut eam convellere, aut vel leviter concutere velle, nimiam fortè pervicaciam & αὐθάδειαν argueret, & faſtuoſi ac præfidentis animi indicium haberetur, putarem ego non extra omnem prorsùs controverſiæ aleam poſitam hanc rem eſſe, quin adhuc diſquirendi locus relinquatur; & appareat aliqua ſaltem dubitandi ratio, annon ſpurius & ὑποβολιμαῖος hic partus, & alii cuipiam potiùs quàm ei, cujus nomen præ ſe fert, adſcribendus ſit. Et illud inprimis ſcrupulum mihi injiceret, quòd non tam terſus & teres, non tam politus & elegans, & (ut verbo dicam)

non

non tam *Homericus* eſſe videatur hujuſce Metaphraſtæ ſtylus, quàm illius fuiſſe par & credibile eſt, qui omnium conſenſu Græcarum literarum, Græcæ inprimis Poëſeos peritiſsimus, *Homeri* præſertim ſtudioſus adeò atq; æmulus fuit, ut Poëmata Sacra haud pauca ad illius imitationem ſcripſerit, utì ex *Sozomeno* refert *Lilius Gyraldus*, De *Poëtarum Hiſtoria*, *Dialogo* 5to. Porrò autem multa eum ſcripſiſſe teſtatur idem ille Græcus Hiſtoricus, ídq; adeò ἤθεσί τε, καὶ φράσει, καὶ χαρακτῆρι, καὶ οἰκονομίᾳ ὁμοία τοῖς παρ' Ἕλλησιν ἐν τούτοις εὐδοκιμήσασιν· ut niſi nimium fortaſſe φιλάρχαιοι homines eſſent, *Apollinarem* certè cum præclariſsimis quibuſque in ſuo genere Scriptoribus antiquis non immeritò comparandum cenſerent: An verò tam inſigni elogio dignus ſit hujuſce Metaphraſeos Autor, penes eruditos judicium eſto. Quid quòd cùm è Veteribus non pauci *Apollinaris* Operum meminerint, *Hieronymus*, *Socrates*, *Sozomenus*, *Philoſtorgius*, *Suidas*, alii, eorum tamen nemo iſtius Metaphraſeos mentionem facit. Imò & *Gyraldus* loco jam laudato, quanquam multa eum metricè ſcripſiſſe affirmat, *Ejus tamen*, inquit, *quod ſciam, verſus haudquaquam ſuperſunt*. Hæc fermè ſunt, quæ forte virum me conſtantiorem fluctuare, & aliquantulùm ſubdubitare facerent, annon ψευδεπίγραφον hoc Opus ſit. Verùm ego non is ſum, qui velim contra torrentem niti, aut refragante toto ferè Criticorum ſenatu iſtam *Pſalmorum* Metaphraſin huic Autori abjudicare.

Sit

Sit igitur hujuſce fœtûs parens, per me licet, is cui vulgò tribuitur, verus ſcilicet & vetus ille, de quo hactenus egimus, *Apollinaris*. *Proximus huic*, (quantum ego novi) *longo ſed proximus intervallo*, utpote qui Patrum noſtrorum memoriâ vixit, *Æmylius Portus* eſt, *Franciſci* illius *Cretenſis* filius, & ut patriâ & natione Græcus, ità & Græcis literis non mediocriter inſtructus, & *Ferrariæ* primùm, dein *Aureliæ Allobrogum* Græcæ Linguæ Profeſſor: qui ut in *Dionyſio Halicarnaſſenſi*, *Proclo Platonico*, aliiſque à ſe Latinè verſis, ſuam Græcitatis peritiam oſtendit, ità & *Homeri* Interpretatione qualicunq; palàm fecit, quàm illius Poëſeos ſtudioſus fuerit. Ejus Græcam *Pſalmorũ* Metaphraſin verſibus itidem Heroicis concinnatam primus mihi oſtendit non ità pridem, et perhumaniter communicavit Vir Clariſsimus, &, ſi quiſquam alius, de Repub. literaria optimè meritus, D. *Buſbeius*, Regiæ Scholæ *Weſtmonaſterienſis* per multos jam annos Moderator celeberrimus. Sed, ut verũ fatear, *Theſaurus* (quod aiunt) *carbones*. Nec mirum; quandoquidem in Epiſtola Metaphraſi ſuæ præfixa teſtatur Vir doctiſsimus, ægrotantem ſe, aut vixdum à morbo convaleſcentem, hoc Opus compoſuiſſe: Quod ſanè quis vel ipſo tacente facilè conjiciat, adeò languido & inerti & flaccido & elumbi ſtylo ac filo decurrit: at profectò Poëſis præſertim Sacra vividum ac vigens ingenium, animum valentem & erectum poſtulat, cúm contrà diutini corporis

ris morbi frangant animi vires, & succidant nervos ingenii, et denique vigorem et acumen mentis retundant. Sed unde unde id fuerit, utique hoc in Scripto talem se gessit *Æmylius*, ut nisi Autorem Libri Titulus præ se ferret, non Græcum Professorem, nedum in *Homero* tantopere versatum, sed alium quempiam infimi subsellii Græculum esse existimes, et *Discipulorum inter jubeas plorare cathedras*. Et, si hanc vidissent Metaphrasin, quid de ejus Autore dixissent duo illi Censores, qui *Apollinarem* sic in ordinem cogunt, ut *in multis ejus Versibus nè umbram quidem agnoscant concinnitatis & elegantiæ Poëticæ*? Tertius jam et ultimus, qui Psalmodiam *Davidicam* Græcis versibus expressit, is est, quem dixi, *Dionysius Petavius*, natione Gallus, ex Societate *Jesu* Theologus, qui non multis (opinor) abhinc annis diem obiit; Vir sanè doctissimus, et cùm multifariâ eruditione præditus, tum Græcæ inprimis Linguæ scientiâ non leviter imbutus. Is igitur, inter complura alia egregia tam in Theologicis quàm in Philologicis doctrinæ suæ monumenta, etiam Metricam *Psalmorum* Paraphrasin post se reliquit, eruditam certè, et, meo quidem judicio, elegantem. Fruatur enim ille, per me licet, laude suâ; nemini ego detractum velim. Et quanquam ille, qui antiquissimi Metaphrastæ rigidus adeò, nè dicam iniquus, censor fuerit, nec ipse fortasse ubique scopum attigit, nec Poëticæ phraseos et elegantiæ leges exactè et ad amus-

amuſsim ſervaverit, ego tamen par pari non rependam, nec nævos illius, ſi qui ſint, retegere conabor. Hoc interim citra omnem livoris aut malignitatis ſuſpicionem mihi affirmare liceat, vereri me ſcilicet, nè & ipſe eidem culpæ affinis ſit, quam alteri impingit. Id nimirum in *Apollinari* reprehendit, quòd ſolâ Septuaginta Seniorũ Interpretatione nixus, Textum Hebræum non conſuluerit, nec inſpexerit; imò nè intellexerit quidem : quò factum, ut à ſcopo loci, & ſenſu S. Scripturæ haud raro deflexerit, aberraverítque. Ubi illud certè inprimis fatendum, Græcam Verſionem τῶν ό maximam ſemper autoritatem in veteri Eccleſia obtinuiſſe : quin & Græcos Patres ferè ad unum omnes eam ubîque ſecutos, utpote Linguæ Hebrææ penitùs ignaros. At verò *Apollinaris, id quod Theologorum Græcorum non paucis defuit, Hebraicæ Linguæ admodum peritus fuit*, inquit Cl. *G. Voſsius*, De *Poëtis Græcis*, Cap. 9. Quicquid de peritia ejus ſit, at ſaltem intellexiſſe eum hanc Linguam teſtatur *Suidas*, ex *Philoſtorgio* Hiſtorico *Arriano*, Καὶ τῆς Ἑβραΐδος διαλέκτου ἐπαΐειν οἷός τε ἦν. Quanquam ergò Græcam Verſionem, utpote tum temporis maximè inſignitam, & vulgò receptam, in pleriſque ſecutus ſit, fieri tamen poteſt, imò haud prorsùs inveriſimile mihi videtur, ut etiam ad Textum Originalem nonnunquam oculos & mentem adverterit. Quid autem ? an *Petavius* ipſe in ſua Paraphraſi Textui Hebræo tam mordicùs adhæret ? tantúmne

ejus autoritati tribuit, ut nè latum unguem ab eo discedat? πολλοῦ γε καὶ δεῖ. Ait quidem se in Translatione sua, tres illas palmarias Bibliorum Editiones, Hebræam, Græcam, & Latinam ob oculos habuisse: interim tamen palàm & ingenuè fatetur, se, quando ambas retinere non potuit, *Hebraicâ relictâ, ad Græcam solam adhæsisse; quandoquidem ea cum Vulgata, quâ Ecclesia Catholica utitur, Editione concordat.* Quamobrem nec *Apollinaris* Fontes Hebræos neglexisse magìs censendus est, quàm ipse *Petavius*; nec ille Græcæ LXX virali Versioni propiùs pressiúsque institisse, quàm hic Veteri Vulgatæ Latinæ, (quam & pro Authentica habuit) etiam ubi ab Hebræo Textu discedit. Atque hi quidem Tresviri illi Græci sunt Metrici *Psalmorum* Interpretes, quorum hodiéque extant integræ totius *Psalterii* Metaphrases, saltem qui ad manus & oculos meos pervenerunt. Jam verò præter hos, sunt & tres alii, qui non integrum (quod sciam) *Psalterium*, sed aliquot duntaxat Psalmos *Davidis*, Græcis Versibus transtulêre; quorum Editionem curæ atque industriæ debemus Doctissimi Diligentissimíque *Henrici Stephani.* Ii sunt *Paulus Dolscius*, qui *Elegiaco*, & *Joannes Serranus*, qui partim *Heroico*, partim *Lyrico*, & denique ille, quem dixi, *H. Stephanus*, qui partim *Heroico*, partim *Sapphico*, partim etiam *Anacreontico* Carmine in sua Versione usus. Et de *Dolscio* quidem nihil ampliùs me reperisse memini; nisi quòd

Conradus

Conradus Dinnerus in ſuo Græcorum Poëtarum Catalogo ejus nomen reponit, atque etiam in ſua Græcorum Epithetorum Farragine ejus Verſus aliquòt Elegiacos, ídque (utì illorum mens & ſententia innuere videtur, nec enim Opus Autoris deſignatur) ex *Pſalmorum* Verſione adducit. Illis autem ex Verſibus, cum Ecloge illa *Stephaniana* comparatis, non malè mihi colligere videor, integram *Pſalmorum* Metaphraſin, eodem filo (certè non admodum compto illo nec eleganti). ab eo contextam, in Bibliothecis alicubi latere, quamvìs eam jamdiu quæſitam nondum mihi invenire contigerit. Poſtquam hæc ſcripſeram, ex *Draudii* Bibliotheca didici, *Paulum Dolſcium* tum Sapientiam *Siracidæ*, tum Pſalterium *Davidis* Græco Carmine vertiſſe. *Serranum* quod ſpectat, *Gallus* utique is *Vivarienſis* fuit, Vir ſanè pius & doctus, quantùm ex Operibus ejus, partim Theologicis, partim etiam Philologicis, conjicere licet. Græcæ porrò Linguæ peritiam non vulgarem in eo fuiſſe oſtendit tum nova illa & accurata *Platonis* Editio, haud ità multis abhinc annis ab eo adornata, tum & *Pſalmorum* aliquot *Davidicorum* illa, quam dixi, Tranſlatio. Ex illo enim ſpecimine, ut *ex pede Herculem*, facilè dignoſcas & intelligas, quantus is Vir fuerit, & quàm egregius Poëta Græcus, ſive puritatem Sermonis, ſive Carminis nitorem & elegantiam ſpectes; ut ſi totum profectò tranſtuliſſet *Pſalterium*, vix aliorum

aut ingenio aut induſtriæ locum reliquiſſet; adeò cæteros omnes, meâ quidem ſententiâ, in hoc genere Metaphraſeos excelluit ac ſuperavit: niſi fortè popularem ejus excipias, *H. Stephanum*, qui & Carmina ejus vulgavit, ac typis impreſsit: Is enim inter omnes literarum Principes ac Heroas, qui ſuperiori ſeculo Helleniſmi ſtudio, Græcæque Linguæ cognitione claruerunt, ut in omni Græca literatura meritò primas obtinuit, ità & in Poëſi Græca, & inprimis *Homerica*, verè φερώνυμος, *Coronam* adeò aliis omnibus lauréamque præripuit. Atque hi ſunt, quotquot ſaltem mihi noviſſe contigit, qui *Davidis* Pſalterium, ſive totum, ſive ex parte, Græcis Verſibus expreſſerunt. Quid ergo? Egóne ut cum tantis Viris contendere, aut comparare me auſim, qui penſum hoc poſt eos ſuſceperim? Procul à me abſit hæc οἴησις, qui meo *modulo ac pede metiri* me didici, & *novi, quàm ſit mihi curta ſupellex*. Quanquam autem non adeò mihi *Suffenus* ſum, ut credam me cornicũ oculos confixiſſe, aut præ cæteris omnibus, qui in hoc pulvere deſudârunt, palmam me meruiſſe confidam; οὐχ οὕτω τετύφωμαι ἔγωγε· Illud tamen, utì ſpero, citra jactantiam ſpondere auſim, Metaphraſin hanc noſtram eatenùs ſaltem aliis præferendam, quòd nimirum & quoad ſtylum Ὁμηρικωτέρα, & quoad ſenſum Ἑβραϊκωτέρα ſit. Et *Homericæ* quidem dictionis tam diligens ſectator, nè dicam religioſus affectator, ubîque ſum, ut Hemiſtichia

quàm

quàm plurima, imò & integros ſæpe Verſus ex *Homero* non quidem ſuffuratus (quia hoc palàm præ me fero, nec diſsimulo, nec inficias eo) ſed mutuatus fuerim. Quid quòd vix à me impetravi ullum ferè Vocabulum uſurpare, aut in hanc noſtram θεῖαν αὐλὴν (ut cum *Euſtathio* loquar) libenter admittere, quod in Principe Poëtarum non invenirem? Quò factum, ut in quibuſdam vocibus interpretandis propemodum mihi aqua hæreret, cùm ægrè ſcilicet ſe offerret, & vix uſpiam extaret dictio *Homerica*, quæ Lyræ *Davidicæ* eſſet planè conſona, & Sacro Textui exactè quadraret. Nec illud certè mirum, ſi Poëta Ethnicus, tametſi omnis Helleniſmi Fons & Oceanus, haud tamen cum omni ſua ubertate & copia Voces nobis ſuggerere ac ſuppeditare poſsit, quæ ad Sacri Textûs Majeſtatem Divinitatémq; aſſurgant. Habet præterea & omnis Lingua, & inprimis Sancta, ſua quædã idiomata, phraſes ſuas & formulas loquendi, quæ difficulter admodum in aliam Linguam transferuntur. Imò *ſunt quædam verba certarum Linguarum, quæ in uſum alterius Linguæ per interpretationem tranſire non poſſunt*, inquit de hac ipſa re S. *Auguſtinus*, De *Doct. Christ.* Lib. 2. Cap. 11. Supplendus utcunq; hic defectus fuit; & alicunde ſaltẽ petenda, & ſi fortè ex illo, quem dixi, Fonte haurienda fuêre Græca Vocabula, quæ Hebraicis ſi non ad amuſsim reſponderent, ad eorum tamen vim & notionem quadantenus exprimendam ſufficerent.

rent. Et profectò cùm aliter fieri non potest, contenti esse debemus hoc *Catone*. De una aut altera hujusmodi Voce te præmonere, Benigne Lector, operæ pretium mihi visum est; quò ad interpretationem nostram candidè interpretandam promptior paratiórque accedas. Et inprimis se offert celebre illud Tetragrammaton, Nomen Dei proprium & incommunicabile, יהוה, quod in Hymnis hisce *Davidicis* utramque paginam facit, imò in singulis ferè paginis frequenter occurrit, quod & Citharæ *Davidicæ* insculptum fuisse tradunt Hebræi. Cujus vera & genuina punctatio, adeóque recta pronuntiatio, cùm vix ipsis *Judæis*, nedum *Christianis*, cognita & perspecta sit, quid mirum si difficulter adeò in aliam Linguam transfundatur, & in ejus Versione tantoperè laborent Interpretes. Græci ubîque Κύριον reddunt, & post eos Vetus seu Vulgatus Interpres Latinus (qui *Hieronymus* esse perhibetur) *Dominum*; uno tantùm loco excepto, viz. *Exod.* 6. 3. ubi scilicet ἐμφατικώτερον & signantiùs ponitur nomen יהוה, ibi siquidem Vulgatus habet *Adonai*. Veteres hos Interpretes & nos etiam, qui *ab Antiquitate non recedimus nisi coacti*, sequimur in Translatione nostra Vernacula, nisi paucissimis duntaxat in locis, (quorum unus est ille *Exodi* jam laudatus, & alius in hoc Libro *Psalmorum*) ubi & ob eandem rationem, majorem scilicet Vocis emphasin, יהוה post *Junium* nos *Jehovam* reddimus. *Gallicana* Versio

(ut

(ut jam alias omittam) habet *L' Eternel*, nec incongruè, meo certè judicio; ſiquidem Hebræum יהוה (ut & fortè Græcum Κύριος ei reſpondens apud LXX Seniores) non tam *dominium* & *poteſtatem*, quàm *eſſentiæ infinitatem*, *æternitatémque* deſignat. Recentiores ſanè Interpretes, qui auſi ſunt Nomini huic ἀνεκφωνήτῳ puncta illa, nunc quidem vulgò recepta, ſed noviter inventa, tribuere, adeóq; *Jehovam* aut *Jovam* confidenter ſatìs (ne quid ampliùs dicam) poſt *Petrum Galatinum*, vel potiùs *Raymundum Martini*, & *Porchetum Genuenſem* (nam horum ille ſaltem alterutrius compilavit ſcrinia, & diſſimulato Autoris nomine totum ferè Opus fœdo & immani plagio exſcripſit & ſuffuratus eſt) tranſtulerunt, vellem equidem nos docuiſſent, quâ autoritate freti, aut quibus rationum momentis nixi, ſic legerint aut punctaverint: quandoquidem iſtius lectionis aut pronuntiationis nec vola nec veſtigium extat apud Antiquos, nec ulla omnino vox eſt in Lingua Hebræa iſtius formæ aut analogiæ. Quòd ſi in re tam crepera & obſcura conjecturæ locus ſit, & ſi præcipuos Linguæ Sanctæ Magiſtros & Coryphæos ſequi, eorúmque ſententiam, vel potiùs conjecturam amplecti velimus, non *Jehova*, ſed *Javo* vera ac nativa hujus Vocis lectio & punctatio fuerit, ab הוה, יהוה, ut à עקב, יעקב, & ſimilia. Unde Ἰαώ apud Veteres Ethnicos pro *Javo*, (ut Δῖος *Divus*, Αἰών *ævum*, *in quibus* v *conſonans*, *quoniam*

am eâ carent Græci, omiſſa & neglecta, inquit *Druſius*) Ut in illo *Apollinis Clarii* Oraculo apud *Diodorum Siculum*, Lib. 1. Φράζεο τὸν πάντων ὕπατον Θεὸν ἔμμεναι Ἰαώ· cujus inter alios meminit *Macrobius*, nec non *Clemens Alexandrinus*. Quin & *Theodoretus* Quæſt. 15. in *Exodum*, ubi de Tetragrammato, Καλοῦσι δὲ αὐτὸ Σαμαρεῖται μὲν Ἰαβὲ, Ἰουδαῖοι δὲ Ἰαώ. Et *Epiphanius*, Hæreſi 26, ait *Gnoſticos* primo ſuo Principi Deo nomen dediſſe Ἰαὼ, quia nimirum ſciebant nomen ſummi & veri apud *Judæos* Dei eſſe יְהוָה. Illud profectò conſtat, hoc Hebræum יְהוָה, quia ignota erat antiquitùs, utpote aut illicita, aut certè inuſitata, ejus propria & genuina lectio atque pronuntiatio, per puncta vocalia vocis אדני *Adonai*, legi & pronuntiari ſolitum à Veteribus. Ità proculdubio legit *Hieronymus*, qui *Dominum* ſemper interpretatur: Ità ante eum LXX, aliíque Interpretes Græci: Ità & Apoſtoli ipſi, qui poſt τοὺς ό etiam Κύριον ubîque reddunt. Ità Chaldæi Paraphraſtæ, qui ejus loco uſurpant אדני. Quin & etiamnum hodiéque ità legi ac pronuntiari debere, ſaltem ſi Analogiam & Antiquitatem ſpectemus, validiſsimis (utì mihi quidem videtur) argumentis probavit, ut *Mercerum*, *Druſium*, *Amamam*, utrumque *Buxtorfium*, aliόſque Hebraicæ literaturæ Duces & Anteſignanos taceam, Vir Hebraicarum itidem literarum callentiſsimus *Ludovicus Cappellus* in peculiari De SS^to^ hoc Nomine יְהוָה *Oratione*; quam fortiter & animosè oppugna-

oppugnavit, & refutandam ſuſcepit, in ſua de eodem hoc Tetragrammato *Diſſertatione*, Cl. noſter *Gatakerus*. Utcunq; verò hæc ità ſe habeant, nolo ego hanc litem meam facere, nec de hujuſce Vocis lectione aut pronuntiatione cum quoquam acriter digladiari, nec contentionis funem ducere; præſertim cùm de re ipſa & ſignificatione inter partes convenit. Fruatur quiſque judicio ſuo, modò utrinq; faceſſat ſuperſtitio; nec temerè adeò cuipiam hæc dica impingatur, ac à nonnullis præ nimio æſtu & fervore animi fieri ſolet. Equidem, etiamſi illorum, quos dixi, argumenta tantum apud me ponderis & valoris habeant, ut ubicunque in Sacris Codicibus comparet Sacroſanctum hoc Nomen יהוה, mallem cum Antiquis omnibus, tam *Judæis*, quàm *Christianis*, *Adonai* legere ac pronuntiare: tamen in aliis Linguis, putà Latinâ, & Anglicanâ noſtrâ, non intercedo, quin retineatur, per me licet, Vox *Jehova*; quandoquidem apud plurimos jam Theologos, quà Pontificios, quà Reformatos, tamdiu invaluit; & aliquoties etiam in Vernacula noſtra Verſione occurrit, cui ego ſanè tantum tribuo, ut temerè ab ea diſcedere mihi religio ſit. Et quid ſi hæc vera non ſit nec genuina Tetragrammati pronuntiatio? Quàm multa enim Nomina Propria, in alias Linguas derivata, ità transformantur, ut à pronuntiatione propria & primæva longè recedant? Avorum quidem noſtrorum ævo, cùm primùm audiri cœ-

pit iſtud Nomen *Jehova*, viri Antiquitatis amantes, & Hebræo *Adonai*, & Latino *Dominus*, jamdudum aſſueti, καινοτομίαν hanc & novitatem minùs patienter ferebant: Pontificii inprimis, utpote Vulgato ſuo Interpreti ſuperſtitiosè nimis & ſupra modum addicti. Ità ut *Genebrardus*, Sacrarum Literarum Profeſſor *Pariſienſis*, doctus ſanè, ſed præfervidi & acris ingenii Vir, mirum quas Tragœdias excitet, & quàm furiosè debacchetur, hanc ob rem, vel potiùs Vocem, in nonnullos ſui temporis Theologos: *Septuaginta*, (inquit) *Hieronymus*, *& cæteri habent in Exodo*, NOMEN MEUM *ADONAI* NON MANIFESTAVI EIS: *Ubi hodie impii vetuſtatis temeratores*, *& Nominis Dei ineffabiles profanatores*, *atque adeò transformatores*, JOVA, *vel* JEHOVA, *vocabulo novo*, *barbaro*, *fictitio*, *irreligioſo*, *&* Jovem *Gentilium redolente*, *legunt*. Hoc nimirum horrendo carmine, vel potiùs fulmine à *Jove* deſumpto, *F. Junium*, (opinor) *Caſtellionem*, alióſque è Reformatis percutere voluit: cùm tamen *Raymundus*, & *Galatinus*, qui primi hanc monetam cuderunt, ex alia officina prodierint. Verùm enimvero multò aliter nos animati ſumus, imò eſſe debemus; poſtquam ſcilicet longâ jam conſuetudine & tractu temporis emollita & commendata nobis hæc Vox eſt. Quamvìs ergo nullo (quod ſciam) firmo tibicine, nec Veteris ſcilicet cujuſquam Autoris Teſtimonio, nec argumento ab analogia deſumpto, nitatur hæc Tetragrammati lectio & pronunciatio;

nunciatio; tamen cùm tamdiu inoleverit, utpote communi jam usu trita & recepta in Scholis, & Rostris, & Scriptis Theologorum; equidem haud scio, an tanti sit eam solicitare, & num expediat eam sede & possessione suâ, quam per tot jam annos occupavit, ejectum ac deturbatum ire. Quorsum verò, inquies, hæc tam multa de Tetragrammato? nempe nè cui mirum videatur, si Nomen hoc tam Sanctum & Venerandum, tam ἄφραστον & ἀνεκφώνητον, tam mysticum denique & ineffabile, in aliam Linguam facilè transfundi non possit, & nè in Græca quidem, licèt omnium copiosissima, plenè perfectéque exprimi & repræsentari. Quid igitur? an, quia tam frequenter occurrit, & quidem interdum plus vice simplici in uno commate, ideò tanquam otiosum & redundans omitterem aliquoties ac dissimularem? (quod ab aliis tamen factitatum video) at verò id mihi religio erat, SS^tum^ hoc Nomen, quod nusquam certè suâ emphasi caret, vel semel ἀνερμήνευτον, & quasi sicco pede insalutatum præterire, atque negligere. An per Græcum Κύριον redderem, quod passim fecit *Dolscius*? at Poëtico stylo mihi utendum esse memini, Vocem verò Κύριος apud Veteres Poëtas me legisse non memini in Carmine Heroico, nedũ *Homerico*: imò nec eâ unquam usus (quod sciam) aut *Apollinaris*, aut *Nazianzenus*, aut *Nonnus*; ut *Laurentium Rhodomannum*, aliósq; recentiores Græcos Poëtas Christianos, omittam. An igitur pro

Κύριος, Κοίρανος substituerem, quod *Petavio* placuisse video? *Homerica*, fateor, hæc Vox est, sed (ni fallor) nimis angustæ & restrictæ notionis, quàm ut Nomini Divino Κύριος aptè respondeat, aut augusti illius Tetragrammati יהוה vim ac majestatem satìs exprimat. Κοίρανος certè *Dux* aut *Princeps* est potiùs, quàm *Rex* aut *Monarcha*; (& videntur distingui apud Poëtam Κοίρανος & Βασιλεὺς· nec enim prorsùs ἐκ παραλλήλου ponuntur. ---Εἷς κοίρανος ἔστω, Εἷς βασιλεὺς--) aut saltem *Rex temporarius*, vel, *qui ad tempus Regio munere fungitur*. Κοίρανος (inquit *Eustathius*) ὁ πρὸς καιρὸν βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν· adeò ut ad Regem Æternum, & Supremum omnium Monarcham designandum, frigida nimis & humilis & angusta hæc Vox sit. Meliùs itaque (opinor) & consultiùs *Apollinaris*, qui in sua Metaphrasi Nomen Tetragrammaton per hæc & similia expressit, Βασιλεὺς, Παμβασιλεὺς, Ποιμὴν, Ἄναξ, Μάκαρ, Ἄφθιτος, Ἀθάνατος. Ex tanta varietate visum est mihi duo tantùm seligere, quibus passim utor, Ἄναξ, & Ἀθάνατος, tum quia pura puta sunt *Homerica*, tum potissimùm quia ad SS[tum] illud Dei Nomen repræsentandum maximè mihi videntur accommoda. Et quidem Ἄναξ stylo *Homerico* examussim respondet, tum *Hieronymiano* Latino *Dominus*, tum Græco τῶν ὁ ΚΥΡΙΟΣ, in communi saltem notione accepto. Cæterùm Ἀθάνατος optimè convenit cum Gallico *L' Eternel*, & cum Hebræo ipso יהוה, (quippe quod non *essentiam* tantùm,

tùm, ſed & *æternitatem* Dei ſignificat; cujus ſcilicet vel ipſæ Literæ, juxta Hebræorum Magiſtros, connotant tres Temporis differentias, Præſens, Præteritum, & Futurum; quaſi dicat, *Ens* ſeu *Exiſtens ab æterno in æternum*, ὁ ὢν, καὶ ὁ ἦν, καὶ ὁ ἐρχόμενος, utì hoc Nomen explicat & παραφράζει Sanctus *Joannes* in *Apocalypſi*) Imò & cum Græco Κύριος, modò peculiari eo ſenſu, quo volunt nonnulli, uſurpetur hæc Vox à LXX Interpretibus; viz. ut nullum omnino reſpectum habeat ad Hebræum אדני, nec tam *dominium & poteſtatem*, (ut apud τοὺς ἔξωθεν) quàm *eſſentiam & exiſtentiam*, denotet; nec à Nomine Κῦρος, *dominium*, ſeu *autoritas*, ſed à Verbo κύρειν, aut κυρεῖν, i. e. τυγχάνειν, εἶναι, *eſſe*, (ut יהוה ab הוה) derivetur, & Κύριος non ſit δεσπότης, ſed ὁ ὤν. De qua tamen notione hujus Vocis Κύριος, apud τοὺς ό, judicent doctiores; ego ſanè ἐπέχω, & ampliùs cogitandum cenſeo. Et hæc quidem hactenus de Tetragrammato, ſatìs, ſi non nimis, fortaſſe multa. Sed quia paſsim adeò & crebrò (ut dixi) occurrit, & veluti intercalaris hæc Vox in *Pſalmis* eſt, non abs re fore exiſtimavi, de ejus interpretatione paulò fuſiùs hæc in anteceſſum præmittere, ut clariùs cuivis ratio conſtet, quomodo & quare ſic tranſtulerim; Ἄναξ ſcilicet, aut Ἀθάνατος, ubîque ferè ejus vice & loco uſurpans. Altera jam Vox, de qua præmonitum te velim, Erudite Lector, quâ etiam ſæpiſsimè utitur Regius Pſaltes, eſt ישע, vel ישעה, vel תשועה, (unde & *ſalutare*

lutare illud Nomen, *quod est supra omne Nomen*, ישׁע, *Jesus.*) Græci Interpretes exprimunt modò per σωτηρίαν, Vocem Communem, modò per σωτήριον, Vocem ipsis peculiarem, & (ut nonnulli loqui amant) Hellenisticam. Vetus Latinus *Psalmorum* Interpres, quem Vulgatum vocant, Græcorum vestigiis pro suo more insistens, vertit modò *salutem*, modò *salutare*: quæ posterior, sic Substantivè posita, etiam pura puta Ecclesiastica Vox est, nec Ethnicis Latinæ linguæ Autoribus (quod sciam) cognita, nec usitata: *Apollinaris* ἀλκὴν, ἄλκαρ, ἀρωγὴν, φέγγος βιοτήσιον, φάος, & similia: Apud *Petavium* est σωτὴρ, σαωτὴρ, (concretum pro abstracto) φέγγος & φάος σωτήριον, φερέσβιον, αἴγλη, αὐγὴ, & ejusmodi: quæ sanè ego neutiquam damno nec reprehendo; sunt enim Græca satìs & apta: id tantùm dico, videri eorum nonnulla parùm poëtica, multò minùs *Homerica*; qualia sunt illa, σωτὴρ, σαωτὴρ, σωτήριον, βιοτήσιον, & si fortè alia. Apud *Homerum* certè legas σόος, *salvus*, *tutus*, σαώτερος, *tutior*, *incolumior*, & σαῶσαι, *servare*; at σωτὴρ, &c. non legas. Nec verò id mirum, non extare apud Veteres Græcos, nec Poëtas Ethnicos, Vocabulum, quod exactè respondeat Hebræo ישׁועה, & *salutem* propriè significet, prout nos Christiani ἀντονομαστικῶς *salutem* sumimus; quandoquidem iis, ut ישׁע, *Jesus Salvator*, ità & ישׁועה, *salus*, æterna scilicet, quæ sola vera & propria *salus* est, penitùs ignota fuit & incomperta. Quid igitur facerem? quærenda mihi

Vox

Vox erat apud *Homerum*, quæ *salutem* significaret. Legenti mihi statim occurrit φόως, quâ & commodiorem cùm non inveni, acquiescendum & utendum censui; iis ferme in locis, ubicunque in Hebræo est ישע, aut ישועה, aut תשועה, & in Græco σωτηρία, seu σωτήριον. Φόως itaque à me passim pro *salute* poni, iis solummodo mirum videbitur, qui in *Homero* hospites nimis & peregrini sunt. Siquidem eo in significatu sæpiùs usurpari à Poëta hanc Vocem, & diligens Lector facilè perspiciet, & locuples testis est, in suo Glossario, optimus *Homeri* Interpres *Hesychius*, Φόως, φῶς, χαρά, σωτηρία, *lumen*, *lætitia*, *salus*: ubi Cl. *Heinsius*, pro χαρὰ legendo ἐσχάρα, Doctissimi Lexicographi locum non emendat, sed corrumpit; est enim φόως sæpiusculè apud Poëtam non tantùm *lumen* aut *splendor*, *solis* putà, aut etiam *ignis*, (quod apud eundem est ἐσχάρη, & πυρὸς αὐγή) sed etiam *solatium*, *lætitia*, *auxilium*, *victoria*, *salus*, ἡ πρὸς νίκην καὶ σωτηρίαν ἐπικουρία, inquit *Eustathius*. Ex his jam facilè conjicies, Amice Lector, quàm studiosus ubîque (superstitiosus, dixerint fortasse alii) *Homeri* imitator fuerim, cùm & Vocabula ex eo deprompserim ad eas etiam res significandas, quæ nè omnino quidem Ὁμηρικῶς exprimi posse videbantur. Id nimirum operam dedi, ut totum hoc quale quale Opusculum nihil aliud quàm Cento quidam *Homericus* esse videretur, & qui hanc *Psalmorum* Metaphrasin legit, is aut *Davidem* Ὁμηρίζοντα, aut *Homerum* (detur verbo venia)

Δαβι-

Δαβιδίζοντα, legere ſe exiſtimaret. *David Simonides noſter, Pindarus, & Alcæus, Flaccus quoque, Catullus, & Serenus*, inquit *Hieronymus*; quidni addam jam ego, & *Homerus*? Certè ſi iterum conflagraret *Ilium*, & *Ulyſſes* denuo naufragium faceret, ſi *Homeri* & *Ilias* & *Odyſſea* flammâ & igni, aut diluvio & aquâ, perirent, eò tolerabilior eſſet jactura, quòd rudera quædam & reliquiæ ex illo incendio, laceræ quædam & disjectæ tabulæ ex illo naufragio, adhuc eſſent ſuperſtites, quamdiu durabunt Ὁμηρόκεντρα illa, quæ alii *Eudociæ* Imperatrici, alii *Patricio* Presbytero, adſcribunt, quibus ſcilicet *Hiſtoria Domini Verſibus* [Homericis] *explicatur, & Evangelii majeſtas ſub Metri leges mittitur*, quemadmodum de *Juvenci* Poëmate loquitur *Hieronymus*. Non id mihi aut aliis de hac Metaphraſi polliceri auſim, quaſi incomparabilis Poëtæ damnum, ſi quo modo fortè (quod abſit) contingeret, Opuſculo hoc ex Parodiis & Centonibus Homericis conſuto ullatenus reſarciri poſſet. Neque hæc à me dicta ità accipi velim, ac ſi *Homeri* Opera ex Juvenum manibus, imò aut Virorum, excutere conarer; aut quaſi nullam Poëſin niſi Sacram in Scholas aut Academias admittendam cenſerem: Quàm procul à fanatico hoc errore & Anabaptiſtico delirio abſim, nôrunt ii qui me nôrunt; & ii certè me nôrunt contrà potiùs nimio nimis φιλόμηρον, & Philologiæ plus æquo amantem, & denique paulò fortaſſe quàm par eſt, ſeni præſertim

tim Theologo, Veterum Poëtarum lectioni & studio addictiorem. Quamobrem neutiquā in me (opinor) hæc cudetur faba; imò longè, longè à me facessat hæc insania, quasi ad thus & scombros damnata vellem *Homeri* Poëmata, eorúmque loco Rhapsodias meas atque Centones substitutum, & Græcæ Poëseos studiosis commendatum irem; quod tamen alicubi factum audivi, at (quod palàm hîc testor atq; profiteor) Ὄυτι κατ' ἡμέτερόν γε νόον,-- verùm inscio me & invito factum. Neminem sanè unquam legi neque fando accepi, præter illud *monstrum hominis* Caligulam, *de abolendis* Homeri *Carminibus cogitâsse*. Deus bone! quenquámne eò amentiæ prolapsum? equidem id vix facilè crederem, nisi Historicus fide dignissimus retulisset *Suetonius*. *Apollinaris* quidem, de quo fusè jam antea diximus, Hebraicam Archæologiam scripsit, utì Autor est *Sozomenus* suprà laudatus, ἀντὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως, *ad exemplar Poëmatis Homerici*, ut *Christophersonus* interpretatur; *ad Homeri imitationem*, ut *Lil. Gyraldus*; perperam uterque, (ni fallor) potiùs, *pro Poësi Homerica*, vel *loco Poëseos Homericæ*: non quòd *Homeri* Poësin aut ipse supprimere, suámque in ejus locum subrogare & substituere hoc pacto voluerit, aut aliquando etiam ab aliis substitutum iri speraverit; nec enim tam inani spe lactaverit se vir tantus: sed ut ii, quibus jam non liceret *Homerum* in Scholis legere, aliquem saltem *Homeristam* ejus lo-

co haberent. Caverat nimirum Edicto publico *Julianus* ὁ Παραβάτης, nè *Homericorum* Poëmatum, aliorúmve *Gentilium* Librorum usus *Christianis* permitteretur: quod quidem Decretum Principis illius ingeniosissimè nequam, non solùm ut barbarum per se & inhumanum, sed ut rei *Christianæ* noxium atq; perniciosum, exagitant passim in Scriptis suis & execrantur Veteres Ecclesiæ Patres; inprimis S. *Gregorius Nazianzenus*, priore *Steliteuticâ* in *Julianum*. Unde & illud obiter lubet observare, quantopere scilicet literæ humaniores ad Divinam scientiam conducant, quámque utiliter Philologia Theologiæ subserviat, & ancilletur; quandoquidem is, qui ὁ Θεολόγος peculiari & proprio cognomento dici obtinuit, hoc ἀλογίας Decretum, quo *Christianæ* juventuti Philologiæ & literarum humaniorum studiis interdixit sceleratus ille Apostata, tam ægrè & acerbè tulit, ut omnes ingenii & eloquentiæ nervos ac vires, quibus plurimùm pollebat, contra illud intenderit. Jam verò, adversus insanum illud Imperatoris Edictum, hoc quasi antidotum invenerunt & opposuerunt Clarissima illa Ecclesiæ Lumina, Viri doctrinâ & sanctitate præstantes, qui iis temporibus vixêre; nimirum ut hanc literarum calamitatem utcunque pensarent, multa & ipsi ingenii sui monumenta atque Opera ad Veterum *Ethnicorum* imitationem scripserunt, eâdem ferè styli ac sermonis elegantiâ & venustate, quæ in *Gentilium*

Libris

Libris comparet. Hos inter *Apollinaris* noſter, ut occurreret huic inopiæ, et (quemadmodum loquitur Doctiſsimus noſter *Montacutius*, Notis in priorem *Nazianzeni* Invectivam) ὅικοθεν τὴν τῆς ἔξωθεν ἔνδειαν *ſuppleret*, ἐκ τῶν θείων Γραφῶν τὰς ὑποθέσεις λαβὼν, argumentis ex S. Scriptura depromptis, Libros non paucos compoſuit, eóſque Metricos, ad exemplum et normam *Gentilium* Poëtarum; eorum præcipuè ſtylum et phraſin imitatus, qui in quoque genere excelluêre. *Menandrum* itaque in Comœdiis, in Tragœdiis *Euripidem*, *Pindarum* in Lyricis, in Epicis denique et Heroicis *Homerum* ſecutus, ad cujus exemplum Hiſtoriam Biblicam uſque ad tempora Regis *Saulis* pro Græcarum Literarum numero 24 Voluminibus contexuit. Sed *Sozomeni* verba hùc apponere fortè non abs re fuerit. Ἀπολινάριος οὗτος εἰς καιρὸν τῇ πολυμαθίᾳ καὶ τῇ φύσει χρησάμενος, ἀντὶ μὲν τῆς Ὁμήρου ποιήσεως, ἐν ἔπεσιν ἡρώοις τὴν Ἑβραϊκὴν ἀρχαιολογίαν συνεγράψατο μέχρι τῆς τοῦ Σαοὺλ βασιλείας, καὶ εἰς κδ΄ μέρη τὴν πᾶσαν πραγματείαν διεῖλεν, ἑκάστῳ τόμῳ προσηγορίαν θέμενος ὁμώνυμον τοῖς παρ' Ἕλλησι στοιχείοις κατὰ τὸν τούτων ἀριθμὸν καὶ τὴν τάξιν. *Hiſt. Eccleſ.* Lib. 5. Cap. 17. Quorſum hæc? nempe ut appareat *Apollinarem*, etſi ἀντὶ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως Heroico Carmine & Pſalterium *Davidis* tranſtulerit, et Archæologiam Hebraicam compoſuerit; non tamen eo animo id feciſſe, ac ſi *Homeri* Poëmata ex *Chriſtianorum* Scholis expelli, ſuáque illorum loco recipi et admitti voluerit; ſed ut inſigne hoc damnum, jacturam ſcilicet

Homericæ Poëseos, quam *Christianorum* scholis et manibus nefario illo Edicto excusserat *Julianus*, Carminibus suis *Homerico* filo contextis quomodocunque suppleret atque sarciret. Non eadem mihi *Homerum* imitandi ratio, nec occasio; nec enim sub *Juliano*, sed sub *Constantino* vivimus. Nequam ille Apostata hunc humanioris Disciplinæ thesaurum *Christianis* invidit, imò his armis atque subsidiis spoliare eos voluit ac denudare, nè ipse *propriis pennis configeretur*: At, quod idem ille Παραβάτης olim in *Misopogone* Sarcasticè nimis & Ironicè, id verissimum esse nos pro comperto habemus, Τὸ Χ οὐδὲν ἠδίκησε τὴν πόλιν, οὐδὲ τὸ Κ· nec Χριστὸς, nec Κωνσταντῖνος noster (Κάρολος), neuter Reipublicæ Literariæ infestus, neuter humaniores literas, nec *Gentilium* Autorum libros prohibet neque proscribit. Veteres inprimis Græcorum Poëtas quis unquam credet vel à *Christo* vel à Rege *Christiano* posse damnari, quorum tres citavit, adeóque eorum Versus (ut loquitur, ni fallor, *Tertullianus* alicubi) *sanctificavit* Doctor Gentium? Neutiquam igitur ad supplendam hujus thesauri inopiam, aureorum dico *Homeri* Carminum, opus mihi erat, ut *Apollinari* olim, *Homeristam* agere: Licet enim per leges *Dei* & *Cæsaris*, *Gentiles* Poëtas, & præ aliis eorum Principem, legere. Licet sanè, & per me liceat: Quid enim? egóne ut me legi velim, *Homerum* verò negligi? at ô quàm vanum, imò quàm ridiculum, hoc vel semel in animo habere! siquis hoc maximè

vellet,

vellet, aut ſeipſum, aut alium quemvis in *Homeri* locum ſubrogare, næ is planè anſerem (quod aiunt) pro olore, & carbones pro theſauro. O quàm ridere ſoleo *Hadrianum*, qui de *Antimacho* in ejus locum ſubſtituendo cogitavit! Idem quippe eſt *Homero* verſum, ac *Jovi* fulmen extorquere. Virebit, virebit æternùm laurus *ſemper-florentis Homeri* (quàm *carus* mihi es, *Lucreti*, ob hoc Epitheton!) nullo unquam maligno aut peſtilenti ſidere afflata, nullâ invidiæ aut livoris ærugine contacta, nullo denique violentioris auræ aut ſiniſterioris famæ vento concuſſa. Me quod attinet, tantum abeſt ut laceris hiſce pannis & Parodiis, imò Rhapſodiis & Centonibus ex *Homero* conſutis & conſarcinatis, quicquam ei detractum aut derogatum iri putem, ut contrà potiùs exiſtimem, ſperem certè, imò confidam, eum propterea majori deinceps in honore & pretio futurum. Etenim poſt *Homericos* & *Virgilianos* Centones in quædam Hiſtoriæ Sacræ Capita jam olim ſcriptos, nunquis ex illo tempore aut *Mæoniden* minùs dilexit aut *Maronem*, ac non potiùs pluris æſtimavit, & magìs quàm antea in manibus & in deliciis habuit? utpote cùm viderit quàm facilè uterque & libenter migrent in caulam *Christi*, & quaſi proſelyti Eccleſiæ fiant; cùm animadverterit eorum Verſus tam feliciter παρῳδεῖσθαι, & à ſua ſede in aliam multò honorificentiorem tam nullâ aut levi mutatione transferri. Poſt S. *Gregorii*

Nazi-

Nazianzeni Garmina, nunquis, cui sanum sinciput, τοὺς ἔξωθεν Poëtas Græcos abjiciendos censuerit? aut post *Nonni* & *Apollinaris* Metaphrases, *Homeri* Poëmata minoris æstimanda duxerit? Longè alia mihi mens, alius animus; qui eo consilio telam hanc filo (quantum potui) *Homerico* pertexui, non ut pios & *Christianos* juvenes in Principe Poëtarum evolvendo negligentiores redderem, ac si jam minùs utilis aut necessaria esset illius lectio; quin potiùs ut acriori in posterum *Homericorum* fontium siti & ardore eorum animos accenderem & inflammarem. Fruatur itaque ille, per me licet, & certè fruetur, regno & solio suo supra omnes cujuscunque ævi Poëtas, quod per tot jam annorum secula jure suo, junctísque omnium eruditorum suffragiis atque sententiis, ringente quantumvìs & frendente *Zoilo*, obtinuit & occupavit. Nihilominus tamen haud video, cur non simul consistere, & in iisdem studiis ac scholis amicè conspirare & possint & debeant Poësis Sacra & Profana, Christiana & Ethnica; modò hæc, utì par est, illi subserviat ac famuletur. Et quàm bene inter se conveniunt *David* & *Homerus*; ille Regius Vates, hic Poëta Princeps; ille primus Hebræorum Psaltes seu Hymnographus, nam *Moses*, & *Debora*, & siqui fortè alii eo priores, unum aut alterum duntaxat Hymnum composuerunt, nec ὅλῳ τῷ θυλάκῳ sed τῇ χειρὶ tantùm Divinum hoc melos nobis admensi sunt, nec idcirco Psaltæ

aut

aut Psalmographi dici meruerunt; ille igitur primus *Judæorum* Μελοποιός, hic antiquissimus inter *Gentiles*; ille Lyricus, hic etiam Citharœdus, si modò (utì volunt nonnulli) sub persona vel *Phemii* vel *Demodoci* seipsum repræsentavit: Denique nec abludunt tempora; siquidem *Homerus*, nisi nos optimorum Chronologorum fallit calculus, aut *Davidi* ipsi, aut saltem filio ejus *Solomoni* suppar, si non omnino contemporaneus & æqualis fuit. Quamobrem fieri profectò non potest, quin primum hunc & summum inter Ethnicos Poëtam, Lyræ *Davidicæ* tam aptè & suaviter succinentem, ob hoc ipsum magìs in deliciis habeant, & impensiùs ament eruditi, ac admirentur: dum ingenti cum voluptate, nec minore cum fructu, legunt & intelligunt, quàm appositè atque concinnè illius Musa ad cœlestem Musicam, illius Carmina ad Divinum argumentum flecti & accommodari possint: præsertim cùm & illud etiam meminerint, quod jamdudum monui (in Præfatione *Gnomologiæ* nostræ *Homericæ* præfixa) nimirum esse & alioquin in ejus Poëmatis non pauca Divinis eloquiis apprimè consona, & penè ad amussim consentanea, quemadmodum & ibi in *Parallelismo Sacro*, adductis utrinque locis & simul comparatis, ὀφθαλμοφανῶς & evidenter ostendi. Equidem profiteor me seriò & ex animo suffragari atque subscribere sententiæ *P. Molinæi*, Tractatu de *Cognitione Dei*, ubi ait, Davidis

Poëmata

Poëmata enthea tantum distant ab Homero, *quantum cœlum à terra, & fabulæ humanæ à Veritate Divina.* Dum itaque de *Homerica*, vel (si ità loqui liceat) *Homerocentrica Psalmorum* Versione aliquando cogitarem; animóque perpenderem, quàm ἀλλόκοτον, & παράδοξον, fortean & ἀδύνατον nonnullis videri posset, Poëtæ Carmina in Prophetæ Cantica convertere, & quasi transformare, excidit mihi, nescio quomodo, veluti aliud agenti, hoc Distichon,

Ἶσον, ὃς ὕμνον Ὁμήρου ἀοιδὴν θῆκε Δαβίδου,
Ὃς δ' ὕδωρ (μέγα θαῦμα) μελίφρονα οἶνον ἔθηκε.

Non quòd æquè difficilis & miraculosa utrinque sit transmutatio; (siquidem *hoc* à Domino nostro non nisi miraculo factum legimus in Evangelio, cùm *illud* levi quâdam verborum immutatione seu deflexione, (*Parodiam* vocant Grammatici) fieri posit, & à nobis etiam hîc quomodocunque factum sit) sed quòd innumeris adeò parasangis Hieropsaltes noster Vatésq; Divinus Ethnicum illum transscendat, eíque longissimè antecellat, tantum denique ab eo distet, quantum *vinum ab aqua*, aut *cœlum à terra*, ——— ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης· quo utique hemistichio *Homerico*, Latinè verso, immensam hanc disparitatem exprimendam censuit Clarissimus ille Theologus jam laudatus. Nam & illud fortasse obiter notare operæ pretium fuerit, quòd ubi *Mæoniden* nostrum sic in ordinem cogit, támq; longè, & meritò quidem, infra *Davidem* deprimit, eodem

eodem in loco proverbiali hâc locutione ex eo ipſo deſumptâ, ad id nimirum quod voluit declarandum, ſive caſu, ſive conſilio & de induſtria, uſus eſt. Utcunq; verò inter duos hoſce tam latum & vaſtum diſcrimen ſit, ſive materiam & argumentum, ſive ſpiritum ac genium utriuſq; ſpectemus, quippe eorum unus θεόπνευςος & θεοδίδακτος, alter Φοιβόληπτος tantùm & μουσοπάτακτος fuit (quanquam & *Plato* in *Ione* eum ἔνθεον vocat, & *Julius Scaliger*, qui alioquin haud honorificè nimis de eo loqui ſolet, in *Poëtice*, pro ſuo more, fidenter nimis, etiam in θεοπνεύςων numero ponit). Ut ut, inquam, hæc ità ſe habeant, auſim tamen dicere cum Doctiſsimo noſtro *Bogano*, Libro, cui Titulus, *Homerus* Ἑβραΐζων, *Si complures phraſes & formulas loquendi* Biblicas & Homericas *inter ſe comparemus, neminem Poëtam tantopere referre Scriptores Sacros*. Nec verò intra phraſes tantùm & formulas quaſdam hæc affinitas conſiſtit; quinimò Narrationes non paucæ & Hiſtoriæ aut planè eædem, aut non prorsùs abſimiles, utrobique reperiuntur (ἵνα δείξωμεν τὸν ποιητὴν καὶ τῆς ἀπὸ τῆς θείας τῶν Προφητῶν ἱςορίας πολλὰ εἰς τὴν ἑαυτοῦ μεταβαλόντα ποίησιν, Verba ſunt *Juſtini Martyris* in *Parænetico*) Nec Hiſtoriæ ſolummodo, ſed etiam Gnomæ, ſeu Sententiæ morales, (quarum Syllogen & Sylvam in Libro jam citato exhibemus) valde ſimiles, & propemodum parallelæ. Ubi & *illud inſuper* dixi *obſervatu dignum mihi videri*, *nempe*

in hoc Parallelismo Sacro, in hac symphonia Divinæ, humanæque sapientiæ, maximum reperiri consensum inter Poëtarum Principem ejúsque συγχρόνους, *Duumviros dico illos, quorum temporibus vixisse creditur* Homerus, Davidem *&* Solomonem: *Siquidem ex horum Libris, utpote Gnomologicis & Poëticis, plures loci petuntur, quibus Sententiæ* Homericæ *quadantenus affines, quàm ex ullis aliis Scriptoribus Sacris, utì Scripturarum Indicem in calce* Gnomologiæ *nostræ annexum inspicienti patebit*: Quod & mihi tum temporis observatum, quando de hac *Davidicorum Psalmorum* Metaphrasi nè per somnium quidem cogitavi. Atque hæc de Phrasi & Stylo hujusce Operis (quàm vellem sanè ut sic maximè esset) *Homerico*, vel de meo (detur & voci pariter & rei venia) *Homerismo*: De quo plura non addam, postquam illud duntaxat adjecero, quod refert *Mollerus*, is cujus eruditæ in *Psalmos* extant *Prælectiones*; nempe Præceptorem suum, *Philippum Melancthonem*, dicere solitum, *Nullum esse Scriptum elegantius in mundo,* PSALTERIO DAVIDIS. Ut profectò nihil mirum, si nè *Homeri* quidem dictio utcunque elegans, concinna, & copiosa, inimitabilem hanc *Davidicæ* phraseos elegantiam assequi aut exprimere valeat. Et hactenus, nimium certè diu, velut in cortice hæsimus; jam verò quod ad Sensum verborum & medullam attinet, mentémque & sententiam Sacri Scriptoris, quomodo scilicet in ea reddenda processerim, & quibus auxiliis in ea eru-

enda

enda exprimendáque uſus fuerim, id demum reſtat, Benigne Lector, ut paucis te præmoneam. Inprimis itaque Tranſlationem noſtram Vernaculam, utpote omnium quas unquam Sol vidit accuratiſſimam, & Hebraicæ Veritati maximè conſentaneam, ubîque ferè ſecutus ſum. Dico *ferè*, nam ſiqua fortè erat diſcrepantia, aut vel diſcrepantiæ ſuſpicio, à Textu Hebræo, ſtatim ad Sacros illos Fontes recurri; haud priùs procedendum ratus, quàm diligenti cum iis collatione factâ, ad quorum fluxum ſcilicet & tenorem, tanquam ad certam & indubitatam Veritatis normam, me conformavi. Atque hactenus ſaltem Metaphraſin hanc noſtram, ut ut cæteroquin inferiorem, aliis præferendam cenſebit æquus & cordatus Lector, quòd nimirum Textum Originalem penè examuſſim ſequatur. Quoties ego iſtud audivi, cùm conſilium meum de hoc Opere quibuſdam communicavi, *At hoc jam antea fecerunt alii?* At, inquam ego, nullus ſtylo (nedum Centone) *Homerico*, de quo prolixè jam ſuprà egimus; imò nullus, quod rei caput eſt, ex Fonte Hebræo. Quotquot enim antehac *Pſalterium* Græco Verſu donârunt, ſeu Antiqui, ſeu Moderni, *Apollinaris* putà, & *Petavius*, (qui duo ſoli ἀξιόλογοι) ij vel ex Græca Verſione LXX Seniorum; vel, quod perinde eſt certè in hoc Libro *Pſalmorum*, ex Vetere Vulgata Latina, ut plurimùm ſuas adornârunt Metaphraſes. Quantum ad Græcam LXX-viralem, quis eſt,

qui non eam meritò magni æſtimet, ac veneretur, ſive Antiquitatem ejus & Excellentiam, ſive Autoritatem & Uſum, addo & Elegantiam, ſpectemus? Me quod attinet, ſiqui ſunt, qui hanc Interpretationem ſumma in veneratione habent, eíque proximum poſt Sacros Fontes locum, quem in Eccleſia ſemper obtinuit, tribuendum putant, ego certè in illorum numero me eſſe profiteor. Latinas quidem Verſiones olim tam multas fuiſſe, ut *numerari nullo modo poſſent*, teſtatur S. *Auguſtinus*, De *Doctr. Chriſt.* Lib. 2. Cap. 11. Illas verò omnes (ut jam Orientales omittam) ante tempora *Hieronymi* ex hac Græca factas, Autor eſt alibi idem Sanctiſsimus Pater. Unde facilè conjicere licet, quanto in pretio & honore fuerit Verſio hæc τῶν ό apud Veteres Eccleſiæ Patres, tam Græcos, quàm Latinos; ſi unum fortè excipiamus, quem dixi, *Hieronymum*; quem ſanè, Virum alioqui Sanctiſsimum Doctiſsimúmque, ſunt qui hac in re humani aliquid paſſum fuiſſe ſuſpicantur. Imò & inter alios *Auguſtinus* ipſe, & *Ruffinus* præſertim, ejus æmulus & contemporaneus, hanc ei dicam ſcribere videntur; ac ſi nimirum, ut novæ ſuæ Verſioni Latinæ, quam ex Hebræo tum temporis adornabat, plus honoris atque autoritatis conciliaret, Græcæ huic paulò fuiſſet iniquior, dum nævos ejus & errores ſæpiuſcule adeò quæſitâ occaſione detexit, aut ſaltem ſibi detegere viſus eſt: Quam ille ſuſpicionem, utì pluribus ex locis

cis

cis Scriptorum ejus apparet, procul à se amoliri contendit. Fac tamen erràsse aliquoties Septuaginta Seniores; nec enim prorsùs ἀναμάρτητοι erant, nec, ut opinor, θεόπνευστοι (pace *Augustini* & aliorum id dixerim, qui Spiritu Prophetico, adeóque Divino, eos afflatos pronunciant). Esto autem, ut occurrant nonnulla in hac Versione, quæ scopum non omnino attingunt, sed à genuino Textu Hebræo nimium quantum aberrant atque deflectunt, quæ quis propterea non immeritò reprehendat; at videndum interim, ne non plura sint, quæ, nimio carpendi studio in transversum raptus, temere sugillet, aut in sequiorem partem detorqueat. Quicquid de his sit, non deerunt fortasse in posterum Viri Docti, qui adversùs *Hieronymi* & aliorum exceptiones & censuras pro LXX Interpretibus Apologiam aliquando suscipiant, & Græcæ Versionis Vindicias scribant; quarum etiam specimen nobis dedit Cl. noster *Pearsonus*, in *Præfatione* sua *Parænetica*, quam præfixit Græcis Bibliis apud nos *Cantabrigiæ* nuper impressis. Illud interim dissimulare non possum, quòd nempe in Epistola *Hieronymi* ad *Suniam* & *Fretelam* (quam eò diligentiùs legi, quòd in Græca *Psalterii* Translatione examinanda tota consumitur) quædam mihi videbar observâsse, unde meritò quis conjicere posset, Doctissimum hunc Patrem non tam infensum & inimicum fuisse Interpretationi τῶν ό, ac nonnulli fortasse, existi-

existimant. Primò enim, non procul ab initio illius Epistolæ affirmat *Græcam Editionem LXX Interpretum, quæ in Hexaplis reperiebatur, à se in Latinum sermonem fideliter versam fuisse.* Deinde cùm in tota illa Epistola, Græci *Psalmorum* Interpretis ab Hebræo Textu discrepantias ostendit, profitetur se non quidem temerè nec suâ sponte eam suscipere provinciam, utpote *rem* (utì ait) *magni operis & majoris invidiæ*, sed ab iis invitatum & rogatum per Epistolam, quarum piæ adeò & honestæ petitioni deesse non potuit. Postremò, quod palmarium erat, & me maximè movebat, ubicunque per totam illam Epistolam Græci Codicis ab Hebræo dissonantia notatur, id intelligendum subindicat, non de Versione Septuaginta Interpretum, sed de alia, quæ Κοινὴ, *Communis*, dicebatur. Ex. gr. *Calix meus inebrians quàm præclarus est, Pro quo in Græco legisse vos dicitis,* ποτήϱιόν σου, *id est, Calix tuus. Sed in* Κοινῇ *hic error obtinuit. Cæterùm & LXX, & Hebræi, & omnes Interpretes,* Calix meus *habent, & Hebraicè dicitur* כוסי, *alioqui si* Calix tuus *esset, diceretur* כוסך. Et sic alibi passim. At Græci Codices, qui nunc extant, omnes, ni fallor, etiamnum habent ποτήϱιόν σου. Atq; ità in singulis *Psalterii* locis, de quibus in illa Epistola sententiam & censuram suam tradit *Hieronymus*, eadem adhuc manet Versionis Græcæ ab Hebræo Fonte dissensio. Ex his jam duo hæc Porismata mihi colligere in promtu erat; primùm, Græcam

hanc Editionem, quam nunc habemus, non esse eandem illam LXX Interpretum Versionem, quæ olim fuit temporibus *Hieronymi*; deinde & Græcam illam Editionem, de cujus adeò discrepantiis à Textu Originali, in ea Epistola responsum dat Doctissimus Pater, non esse Versionem τῶν ό, sed aliam potiùs, quæ Κοινὴ, *Communis* & *Vulgata*, & Λουκιανὸς, *Lucianea*, dicebatur. *Alia est*, inquit, *Editio*, *quam* Κοινὴν, id est, *Communem appellant*, *atque Vulgatam*, *&* *à plerisque nunc* Λουκιανὸς *dicitur*, *alia LXX Interpretum*, *quæ in* Ἑξαπλοῖς *Codicibus reperitur*. Atque hæc quidem speciosa mihi videbantur argumenta, quibus utcunque adduci possem ut crederem, imò sperarem, S. *Hieronymum* non tam rigidum nec severum fuisse Censorem Septuaginta Interpretum, ac plerique autumant. Sed decollavit mihi, fateor, ista spes, quando statim apud eum legi id, quod paulò pòst ibidem sequitur, ubi scilicet sibi ipsi tantùm non contradicit, (reconciliet qui potest) & quasi resorbet quod mox antea dixerat, hisce verbis, Κοινὴ *autem ista*, *hoc est*, *Communis Editio*, *ipsa est quæ LXX*. Ex quibus firmiter, ni fallor, concludere licet, planè contra quàm putâram, Et esse reverâ LXX-viralem Versionem, quam ille toties carpit & vellicat (quod ex *Quæstionibus* ejus *Hebraicis* in *Genesin* multò adhuc luculentiùs apparet): Et præterea eandem ipsam esse, quæ etiamnum hodie extat. Nam certè Κοινὴ illa, quæ & Λουκιανὸς, *Lucianea*, dicebatur, non

alia

alia erat quàm Vetus illa & Vulgata Verſio τῶν ό, ex Editione *Luciani* Martyris; nec enim ille Novam cudit, ſed Veterem tantùm recognovit emendavítq; Quamvìs autem hæc ità ſe habeant, nullus tamen, Græcæ huic Tranſlationi vel maximè addictus, præſtare poterit, eam omnino & ubîque puram & integram & illibatam ad nos perveniſſe; quin id potiùs fateatur neceſſe eſt, & aliquibus ſaltem in locis corruptam & vitioſam eſſe; mendas denique nonnullas & maculas, ſive injuriâ temporum, ſive Librariorum incuriâ, contraxiſſe: in iis ſaltem, quæ hodie extant, Græcorum Bibliorum Exemplaribus; nè *Romano* quidem, nec *Alexandrino* excepto. Quòd ſi uſquam fortè in reliquis Veteris Inſtrumenti Codicibus hæc LXX-viralis Verſionis puritas integritásque deſideretur, inprimis certè hac ex parte maximè laborat Liber *Pſalmorum*, & peſſimè omnium habitus, exceptúsque eſt. Et cùm ſummam eſſe oporteat in Pſalmis Hymníſque Harmoniam, neſcio quo fato fieri dicam, quòd in *Pſalterio Davidis* plurimæ ſint Græcæ Verſionis ab Hebræo Textu Diſſonantiæ Diſcrepantiæque; & quidem plures fortaſsis, quàm in ullo alio Codice Veteris Teſtamenti: eæque tam ἄσπονδοι & ἀκατάλλακτοι diſſenſiones, ut nullo concordiæ glutine inter ſe coaleſcere, nullo σοφῷ φαρμάκῳ connecti, nec reconciliari poſſe videantur: quoquo demum modo immutes, tranſmutes, flectas, torqueas Textum, ſive Hebræ-

um, ſive Græcum, vel in Vocibus & Literis, vel etiam in Senſu & Significatu. Hoc jampridem obſervârunt Viri Doctiſsimi. Nec *Auguſtinum* hîc audio, *De Civit. Dei*, Lib. 18. Cap. 44. ubi ait, *In quibus ab Hebraica Veritate putantur LXX Interpretes diſcrepare, & bene intellecti inveniuntur eſſe concordes.* Imò verò *Græca Verſio, quam nunc habemus, ab Hebræis Codicibus mirificè diſcrepat, cùm in aliis locis atque libris, tum præcipuè in* Pſalmis Davidicis, inquit Clariſsimus noſter *Whitakerus*, De *S. Scriptura*, Controv. I. Quæſt. 2. Porrò ſiquis hac de re dubitet, & experiri velit, quanta & quàm frequens ſit hæc diſcrepantia, legat ſaltem *Pſalmum* ſexageſimum octavum ex verſione LXX Seniorum, comparétq; cum Codice Hebræo; & facilè videbit, quantopere & quàm multis in locis aberret atque diſſentiat Græca illa Interpretatio à Textu Originali. Has Hebræi Græcíque *Pſalterii* diſſonantias in unum quaſi faſciculum nobis collegit *Hieronymus*, Epiſtolâ ſuâ ad *Suniam* & *Fretelam* jam laudatâ; ubi *Pſalmorum* Codicem ordine percurrens, complures locos adducit, in quibus Græci Interpretes ab Hebræo Textu diſcedunt. Sunt quidem hæ Diſcrepantiæ in rebus fortaſſe non ità magni momenti, ſed tamen Diſcrepantiæ ſunt à Sacris Fontibus & Hebraica Veritate. Quin & eædem etiamnum occurrunt in iis, quæ hodie extant, Exemplaribus τῶν ό· unde non immeritò concludere licet, haud aliam eſſe ho-

diernam Græcam Versionem, quæ LXX-Virûm nomine circumfertur, quàm quæ olim fuit, ævo nimirum *Hieronymiano*. Atque hæc de Græca Versione, quam utique *Apollinaris* in Metaphrasi suâ secutus est. Jam quod ad Veterem Vulgatam Latinam spectat, cujus præcipuè rationem habuit *Petavius* in sua Paraphrasi, peculiaris utique & hîc ratio est, cur de illa pauca dicamus. Exercuit sanè eruditos jamdiu hæc Controversia de Autore hujus Translationis: Sunt qui *S. Hieronymo* prorsùs abjudicant, & incerto tribuunt Autori: Alii ex Italica Vetere (quam, ex LXX-virali Græca factam, aliis omnibus Latinis præferendam duxit S. *Augustinus*) & Nova *Hieronymiana* mixtam & conflatam volunt: Alii denique, quæ communis ferè Theologorum sententia est, & quam ego lubens me amplecti fateor, affirmare non dubitant, genuinum *Hieronymi* fœtum esse, maxima saltem ex parte, Vulgatam hanc Versionem Veteris Instrumenti: si modò *Psalmos* duntaxat excipias; siquidem luce clarius, & apud omnes in confesso est, hos nec ex *Hieronymi* Interpretatione esse, (quippe is aliam nobis ex Hebræo *Psalmorum* Versionem dedit, quæ hodiéque inter ejus Opera extat) nec ex Hebræo Codice conversos, sed ex Græco; quîcum etiam fermè ubîque consentiunt: Et hoc quidem fatentur ipsi Pontificii. *Interpres Latinus non ex Hebræo, sed ex Græco traduxit Psalmos*, inquit *Bellarminus*, ad *Versum* 13. *Psal*. 68. Et rursus,

rursus, *Excepto* Psalterio, *Latina Editio cum Hebræis Codicibus magis convenit, quàm cum Græcis*, De *Verbo Dei*, Lib. 2. Cap. 6. Videat ergò *Cardinalis*, an non ipse sua ipsius vineta cædat, quando eodem loco affirmat, *Græcam Interpretationem Septuaginta Seniorum adeò corruptam & vitiatam, ut omnino alia esse videatur*; cùm tamen Vetus & Vulgata *Psalmorum* Versio, quam pro Authentica habet *Bellarminus*, ex hac ipsa Græca Editione, etiam eo fatente, translata sit, & cum ea ferè ad amussim conveniat. Nunquid enim ex tam corrupto & vitiato Fonte traduci poterit Rivus tam purus, & limpidus, & incorruptus, ut pro Authentico S. Scripturæ Textu haberi debeat? Jam verò, ut Doctissimi quique Theologi ex Reformatis Vulgatum Interpretem, ejúsq; Versionem, plurimi semper fecerunt, etiamsi Sacris Fontibus non æquandum, nedum in Ἀυθεντίας throno collocandum, duxerint; ità vicissim errores ejus & nævos, & à Textu Hebræo (nam de Vetere potissimùm Instrumento jam loquor) dissensiones discessionésque non paucas, præsertim in hoc Libro *Psalmorum*, agnoverunt jampridem etiam Romano-Catholici non pauci, iique nec infimæ Classis, Doctores; quotquot nimirum, seposito præjudicio partiúmque studio, sobriè, candidè, & ingenuè in hac causa versati, veritatem magìs quàm victoriam sectari voluerunt. Quales sunt (ut *Bellarminum* omittam, qui nec ipse multùm dif-

fitetur) *Isidorus Clarius*, *Augustinus Steuchus*, *Arias Montanus*, *Sixtus Senensis*, *Santes Pagninus*, *Lucas Brugensis*, Cardinalis *Cajetanus*, alii: Quorum nonnulli, etiam post Concilium *Tridentinum*, imò & post binas illas, *Sixti* Quinti, & *Clementis* Octavi, Editiones, ambas, utì volunt, *Emendatissimas*, (quibus tamen aliam *Emendatiorem* dari posse concedit *Serarius* ipse, in *Prolegomenis Biblicis*) varios Vulgati Interpretis nævos & errores agnoscere non dubitârunt: Præsertim verò, strenuus ille Hebraicæ Veritatis Assertor, & Vindex, & Hyperaspistes adversùs *Morinum*, Vir Doctissimus, *Simeon de Muis*, Sacrarum Hebræarúmq; Literarum in Academia *Parisiensi* non ità multis abhinc annis Professor Regius. Is igitur, cùm in *Psalmos* Commentarium ederet, & Veterem hanc Vulgatam Versionem vitiis & corruptelis passim scatere animadverteret; & hoc etiam apertè testaretur, Libello De *Hebraicæ Editionis Veritate*, quem Operi suo præfixit; Novam idcirco ex Hebræo Interpretationem sibi procudendam existimavit: Quod & fecit, eámque in Libro suo Commentario posuit, è regione Veteris Vulgatæ; hanc enim penitùs omittere & excludere non potuit, certè noluit, imò nec fortasse debuit, utpote quam *Tridentini* Patres, in Synodo congregati, solam pro Authentica habendam sanxerunt; ídque citra præjudicium, ut ille quidem opinatur, Textûs Originalis. *Neque verò*, inquit, *Hebraicæ Editioni derogat*

Sacrosan-

Sacrosancta Synodus; *ibi enim Editio Vulgata cum aliis Latinis, non cum Hebraica Editione confertur.* Atque hanc esse mentem illius Decreti probat etiam Testimonio *Salmeronis* & *Vegæ*, qui ei Concilio interfuêre. Ad hanc itaque Versionem, in sua *Psalmorum* Paraphrasi, non quidem unicè, sed præcipuè, respexit *Petavius.* Quanquam enim ad Græcam se adhærere profitetur; tamen, quoniam ideò tantùm se hoc facere dicit, *quandoquidem ea cum Vulgata, quâ Ecclesia Catholica utitur, Editione concordat*, profectò non tam Græcam LXX-viralem, (nedum Hebraicam) quàm Latinam Veterem & Vulgatam Editionem, sequi censendus est. Quocirca, cùm alii omnes, qui *Psalterium* hactenus Græcis Versibus transtulêre, Metaphrases suas traduxerint ex Versionum rivulis, nè dicam lacunis, in quibus utique, Pontificiis ipsis fatentibus, hic inprimis *Psalmorum* Liber, præ reliquis Sacris Codicibus, turbidè admodum & lutulentè fluit; certè magna me spes tenet, quando *aquæ dulciùs bibuntur ex ipso Fonte*, Translationem hanc nostram vel eonomine bonis doctísq; omnibus gratiorem & commendatiorem fore, quòd ex puris illis & limpidis, quidni addam & (pace *Morini* & aliorum) incorruptis, Hebraicæ Veritatis Fontibus hauriatur ac derivetur. Ad hanc igitur Sacrorum Fontium normam atq; regulam me composui; ad hanc Cynosuram oculos intendi: Non quòd & ad Translationes etiam, suo loco

&

& ordine, non reſpexerim: Siquando enim dignus vindice nodus ſe obtulerit, (quod non rarò accidit, ſunt enim, ut in Epiſtolis *Paulinis*, ſic & in Pſalmis *Davidicis*, δυσνόητά τινα, loca quædam obſcura & difficilia, *profunda, in quibus & Elephas natare poſsit*) tum verò præſertim conſului, præter Textum Originalem, Veteres etiam Interpretationes inſigniores, & maximè ἐπιπολαζούσας, Græcam ſcilicet τῶν ό, & Vulgatam (quam vocant) Latinam, de quibus jam ſuprà dixi; Chaldaicam deinde, & Syriacam, aliáſque in *Polyglottis* illis *Waltonianis*, ſtupendæ induſtriæ, nec minoris eruditionis, Opere, exhibitas & repræſentatas. Quoniam verò etiam poſt tot varias inter ſe collatas Verſiones, nè ſic quidem interdum de ſenſu alicujus loci ſatìs mihi liquidò conſtabat; idcirco opem petere, lucémq; fœnerari coactus ſum à laboribus & vigiliis Doctiſsimorum hominum, qui Divini noſtri Vatis tanquam tot Ὑποφῆται, ejúſque Oraculorum Interpretes & Expoſitores ſunt. Et certè magna eorum, quà Veterum, quà Recentiorum, copia, & vilis annona eſt. Cæterùm ex omni illo Commentatorum numero, qui in *Pſalmos* ſcripſerunt, (de Neotericis loquor) ut *Calvinum, Muſculum, Lorinum, Mollerum*, alios, omittam, duos præcipuè & præ aliis maximè mihi adjumento fuiſſe fateor. Ii ſunt, *Simeon de Muis*, in *Commentario*, de quo jam anteà dixi; & noſter *Hammondus*, ὁ Μακαρίτης, *in Paraphraſi* ſuâ & *Annotationibus* Vernaculo ſermone ſcriptis: (utinam

verò

verò & hæ, & illæ alteræ in Novum Fœdus, Latinè loquerentur, quò & ad Exteros etiam dimanaret tantus theſaurus!) Nobile par Interpretum, me quidem judice, & qui in indagando eruendóq; Literali (quem vocant) ſenſu Textûs *Davidici*, ſagaciſsimi feliciſsimíque. Sed & *Caſtellionis* Verſionem, doctam ſanè, & elegantem, & multa in paucis complectentem, (quam etiam in *Annotationibus* ſuis crebrò citat, & aliis præfert, *Paraphraſtes* ille noſter jam nominatus) haud rarò mihi uſui & auxilio fuiſſe non inficior. Alii fortaſſe aliter de hiſce Viris ſentient; & per me licet, modò et mihi integrum ſit meo etiã judicio frui. Quanquã verò tot tantósq; ὁδηγοὺς & δᾳδούχους habuerim, qui per loca obſcura incedenti viam mihi commonſtrârunt, facémq; prætulerunt; tamen ingenuè profiteor, me nihilominùs aliquando tam denſis obſeſſum tenebris, ut vix ſat lucis viderem ad iter tutò capeſſendum, nec certi quid haberem, in quo firmiter pedem figerem, mihíque planè & plenè ſatisfacerem: deniq; meræ conjecturæ aliquoties res erat. Nec profectò mirum, ſi Divini Vatis noſtri ambigua interdum ſint Oracula; de quorum mente atque ſententia *Qui bene conjexit, vatem hunc perhibebo optimum.* In his utcunque ſalebris ac tenebris locorum, quò minùs impingerem aut cæſpitarem, eam calcare ſemitam, eúmque tramitem ſequi conatus ſum, qui me rectà ad metam & ſcopum duceret; & equidem ſpero me à genuino Textûs ſcopo, ac vero ſen-

ſu

ſu Sacri Scriptoris, haud admodum adeò nec frequenter aberrâſſe nec deflexiſſe. Poſtremò (nè te diutiùs morer, Amice Lector, hoc anteloquio, nec in veſtibulo detineam) viſum eſt & Latinam Interpretationem Græcæ noſtræ Metaphraſi adjicere; in qua tamen, ut ingenuè fatear, haud planè & plenè mihi ſatisfeci, nonnullis præſertim in Locis & Verſibus ex *Homero* deſumptis. Nam & *Homerum* certè ipſum, quem paſsim ſequor, imò & multoties exſcribo, commodè Latio donare, ejúſque verba rectè & congruè interpretari, mentem denique ac ſententiam aptâ Verſione aſſequi & exhibere, haud cujuſvis eſt, ut nec *Corinthum* (quod aiunt) adire; fortè nec cujuſquam, qualia nunc hominum ſtudia & ingenia ſunt. Hoc jampridem obſervârunt Viri Doctiſsimi, & in politiori hoc literaturæ genere verſatiſsimi; præcipuè verò & præ aliis *M. Caſaubonus* Magni illius *Iſaaci* non degener filius, Vir ſiquis alius verè Φιλόμηρος, imò Ὁμηρικώτατος, id quod abundè teſtatum dedit, cùm alibi, tum verò inprimis in ſua de Nupera *Homeri* Editione *Hackiana* Diſſertatione. Equidem profiteor me omnino pedibus ire in Clariſsimi hujus Viri ſententiam: Bonam nimirum & probam & accuratam *Homeri* Verſionem, et quæ verum ac genuinum ejus ſenſum exactè et ad amuſsim exprimat ac repræſentet, nec vidi hactenus, & vix unquam me viſurum confido. Unde jam profluxerit hæc difficultas, ut in

in multis tam δυσέφικτος & δυσερμήνευτος ſit Poëta princeps, cujus alioqui tam purus & ſimplex ſtylus ac ſermo eſt, impræſentiarũ nec vacat nec libet diſquirere. Ut ut verò ſit de *Homeri* Verſione, (de qua non eſt hic proprius, nec ſcio an unquam aliàs mihi erit, dicendi locus) at certè Latina hæc qualiſcunque Interpretatio, quam *Metaphraſi* noſtræ è regione appoſuimus, nullus dubito, quin & Græcæ literaturæ peritioribus uſui quadantenus et adjumento futura ſit, tyronibus etiam in Lingua Græca, addo et Græcè neſcientibus, utilis adeò et accommoda, ut in aliquammultis *Pſalterii* locis obſcurioribus facem iis prælucere, nè dicam, juſti Commentarii et Paraphraſeos loco eſſe poſsit. Atque hæc ferè ſunt, Humaniſsime Lector, quæ in anteceſſum præmittere, téque præmonere, operæ pretium duxi. De cætero, vale, et fruere, & æqui boníque conſule.

In Psalterium

DAVIDIS,

A

REVERENDO VIRO
JACOBO DUPORTO
Decano PETROBURGENSI
Græco Carmine donatum.

QUo pede, quo versu mysteria Condidit olim
 Jessæus Vates, tempora scire negant.
Deplorant, quòd non numeros ut verba tenemus,
 Et mutila amisso Carmine Sacra jacent.
Sed Tu *Davidem* dum donas *Hellade*, dum Tu
 Vel Sacra Pieriis fontibus ora rigas,
Hebræi pereant apices; ea damna resarcit,
 Dum spirat metro (docte Decane) Tuo.

Tho. Triplet, *S. T. P.*
Sub-Decanus
Westmonast.

'Εις

Εἰς ΔΑΒΙ'ΔΗΝ Ἔμμετρον.

Τῷ Ἐντευξομένῳ.

Εἴ σε Πελασγίνης ἠδ' Ἑλλάδος ἵμερος αἱρεῖ,
  Οὐ χρεὼ ὁδοιπορίης, ἢ δολιχοῖο πλόου.
Πάρ γέ σοι ἀμφοτέρη. ἴδ' Ἰορδάνου ὧδε ῥέεθρα
  Ἵππου τε κρήνη μίσγετον ἱερὸν ὕδωρ.
Ἐς ῥόον οὖν τάχα βὰς, καθαροῖς χρόα νίπτε λοετροῖς,
  Καὶ γλυκεροῖς ἀκέου δίψην ἰδ' ἄπτε ποτοῖς.
Ὧδε Σιῶνος ὄρος καὶ Παρνησσοῖο κάρηνα,
  Ἀμβατὰ ἄμφω ὁμοῦ ποσσὶ τεοῖσιν, ὁρᾷς.
Ὧδ' ἅμα Δαβίδης καὶ Ὅμηρος συνεχὲς αἰεὶ
  Φόρμιγξιν λιγυρῇς θεῖον ἱεῖσι μέλος.
Τοὺς ἄρα Δύπορτος μάλ' ὁμοφρονέοντας ἔθηκε·
  Τοῖσί γ' ἅμ' ἀμφοτέροις τὸ κλέος αἰὲν ἔχοι.

Τῷ Ποιητῇ.

Νεῖκος, Ὅμηρε, πάλαι μέγ' ἐν ἀνθρώποισιν ὄρωρεν,
  Ὁππόθεν εἷς ἀνδρῶν, ὁππόθι σοί γε πόλις.
Ὀψὲ δ' ἑπτὰ πόλεις ἔριδος νῦν λῆξαν ἀπρήκτου,
  Καὶ Παναχαιοὶ ἑκὰς στὰν σὲ ἀγασσάμενοι.
Κόσμου ἐπ' ἐσχατιῆς μήτηρ σε ἔτικτε, παρ' ὄχθαις.
  Κάμου· ὅς ἀέναον σοῦ ἄπο κῦδος ἔχει.
Ψυχὴ γὰρ πάλιν ἦλθ', ἢ δεύτερον αὖθις ἐτέχθης,
  Καὶ σύ γ' ὁ αὐτὸς ἀνὴρ, ἢ παρόμοιος ἔφυς.
Εἷς νόος ἐν στήθεσσ', ἐνὶ χείλεσιν ἔστ' ἴα φωνή·
  Πάντα σοι ὡς τὸ πάρος, φρὴν, δέμας, ἔργα, φυή.
Ἓν μόνον ἔσθ' ὅ ἕκητι Θεοῖο σε ἄλλον ἔθηκε·
  Τὸ πρὶν τυφλὸς ἔης, νῦν δὲ μάλ' ὀξὺ βλέπεις.

Antonius Scattergood,
S. T. P. T. C.

AD

JACOBUM DUPORTUM

V. Cl.

Archipresbyterum PETROPOLITANUM,

De Psalmorum *Libro ex* Homero *elegantissimè, plenissiméque expresso.*

P*Etroburgensis* Princeps facunde Senatûs,
Quod latè summa spargis ab Æde jubar?
Nam Tibi non pueri tantùm, Vernacula Turba,
Nec qui *Stentoreâ* littora voce replent;
Sed *Solymæ*, Veterésque simul famulantur *Athenæ*,
Atque isto tecum est *Græcia* tota loco.
Scilicet *Aönides*, *Cirrhâ*, *Pindóque* relictis,
Sola *Sionæi* nunc juga Montis amant:
Sidereæ patuêre fores; *Phœbi* chorus omnis
Delibrat sacros Te præeunte modos:
Nec mirum, si quo splendet *Solomonia* Suada,
Expetat hic etiam Rex Pater ore loqui:
Hactenus *Isacidis* pulsavit Nablia Vates,
Nec Sanctam audivit Terra profana Chelyn:
Nunc Orâcla autem *Duporta* vindice pandit
Gentibus, & tanto Interprete lætus ovat.
Hoc alii petiêre decus, petiêre *Pelasgi*,
Divinæ aptantes *Dorica* plectra Lyræ:
Sed frustrà; Græcè potuit nam *Hebræa* referre
Non nisi quæ *Clario* proxima lingua Deo est:
Hinc legit affectu magno dum doctior Orbis
Tam bene consutæ Relligionis opus;
Miratur certè multò se major *Homerus*
Hæc de Carminibus Carmina facta suis.

O qui

O qui cœlestes depromens pectore rores,
Regia *Cecropiis* imbuis ora favis!
Felicem imperii CAROLUM, mentísq; potentem,
Jessæo Comitem redde, viæ'que Ducem;
Nam Regem si Argiva phalanx circumstet utrumque,
Uni hoc debebit Numen utrumque Tibi.

R. Widdringtonus, *S. T. P.*

Academiæ Cantab.

Orator.

In Psalmos
A
REVERENDO D. DECANO
PETROBURGENSI
Homerico *versu donatos.*

DIvinus, Sapiens! sic acclamavit *Homero*
Vox seculorum consona,
Ore tamen non usa suo; dictaverat illam
Fatum futuri conscium;
Non olim nisi per tenebrosam vera Prolepsin,
Sit vera sensu ut limpido
Nunc habet; ætati nostræ sapientia Vatis
Debetur, ac divinitas.
Grandia *Mæonides*, summæ'que capacia mentis,
At parca mentis verba dat;

Verbis

Verbis *Duportus* dignam sublimibus indit
Mentem, petitam cœlitús;
(*Duportus*, Nomen clarum sapientia quantùm
Omnigena, vel virtus valent;
Cuíque suas meritò tot linguas fama rependit,
Quot ipse famæ credidit)
Exanimis procedit ab illo littera, vivax
Ab hoc *Homero* spiritus.
Quid *Trojæ* fumos igitur, quid inania Regum
Insanientûm jurgia,
Annorúmve decem errores, turbámve Deorum
(Fictámne dicam an fictilem ?)
Infantis mundi specioso carmine nugas
Stultè decoras respicis?
Quin magìs *Ionii* recutitam suspice Musam,
Et sorde purgatam senis,
Cœli magnificè pandentem oracula, tanto
Res unicè stylo pares:
Incedit primo per *Iobi* fata Cothurno
Adversa cincta prosperis,
Utraque, majestas ut rerum tanta Poëtam
Despicere non possit suum.
Tum canit effusas Solymæi *Nestoris* ore
E melleo sententias;
Ipsa sibi plaudens ut se prudentia tali
Miretur auctam gratiâ.
Ulteriore gradu præconia numinis aptat
Jam Regiæ chordis lyræ,
Restituens amissa *Davidi* Carmina (damno
Ut penè proficiat suo)
Cœlesti modulanda Choro; tam digna beatis
Quàm grata, opinor, Angelis;
Queîs opus & vita est hymnos cantare, nec hymnos
Cur præferant alios scio:
Te saltem decuit, sacri celeberrime Phœbi
Antistes, hûc assurgere;

Non

Non aliam meliùs cœptis illuſtribus ullam
    Imponeres Coronidem:
Hanc ſibi præſcribit metam Divina Poëſis,
    Suum hûc adurget *Pegaſum*:
Quò vitæ ſcopus & Muſæ ſit terminus idem,
    Celebrare gloriam Dei.

Tutori ſuo æternùm obſervando accinuit

Iſaac. Barrow, *S. T. B. Matheſeos*

Profeſſor Lucaſianus.

Menda Typographica in Accentibus, & Punctis, (quæ sanè leviora, & ea tamen ipsa haud admodum multa) Peritus Lector facilè deprehendet, Candidus facilè condonabit : Errata autem in Literis & Syllabis (quæ quidem majoris momenti, at ea longè adhuc pauciora) sic corrigantur.

Ψαλ. 7, 9. ἀπαιδ-. 27, 10, -πίωσι. 35, 3, ὧς. 35, 6, -αθι. 37, 19, λυχνὶ. 46, 10, Σχέδι. 49, 20, πέπτωται. 53, 4, Σχέτ-. 56, 10, Ἀναχθ. 59, 8, σύγι. 59, 16, -ζήλῃ. 74, 9, ταῦτα. 84, 3, ἀπῆσι. 91, 8, χέτ-. 91, 10, χεδ-. 93, 3, -ργιο. 100, 3, -δμητοι. 102, 20, Οἱ. 103, 5, -ερέ τ'. 103, 14, -ηχεῖ. 105, 34, τεπῖ-. 106, 20, ὅτγ'. 106, 23, Φῆ ῥα. 125, 2, νιῶ.
Psal. 85, 6, náque. 89, 49, - misisti. 95, 7, quem. 105, 8, verbi. 105, 17, -bant. 105, 26, dil-. 106, 23, peste. 106. 29, illo. 107, 5, -basc-. 109, 21, - stens. 139, 16, multos.

ΜΕΤΑΦ.

ΜΕΤΆΦΡΑΣΙΣ ἜΜΜΕΤΡΟΣ
τῶν τοῦ
ΔΑΒΊΔΟΥ ΨΑΛΜΩ͂Ν.

METAPHRASIS METRICA PSALMORUM DAVIDIS.

PSAL. I.

1 TER beatus hic vir, qui renuit prorsùs parere
Impiorum Consilio, eorúmq; post gressus ambulare;
Neq; stetit perniciosis in viis peccatorum;
Neque in cathedrâ derisorum sedit, neque concilio.
2 Lege autem Immortalis valdè intùs in animo delectatur,
Oracula verò divina in mente reponit jugiter, benéq; perpendit
Interdiu, noctúque, quoniam eum suavis *illorum* cupido capit.
3 Arbórq; veluti stat juxta fluvii decursus
Radicibus densis, ubi abundè scaturit aqua,
Pulchra, florescens, fructus autem *ejus* nascitur in tempore,
Ejus verò nunquam folia humi decident, neque peribunt:
Talis hic vir erit, quandóquidem ei omnia bene-succedent,
Quodcunq; operetur, multa autē eum comitabitur prosperitas.
4 Non tales unquam sunt improbi, sed ut pulvis,
Aut palea, quam turbinatim rotundas per areas
Celeriter admodum huc illuc dispergit vis venti.
5 Idcircò non stabunt improbi in judicio,
Nec unquam in bonorum concilio mala machinantes:
6 Quoniam Dominus cognoscit in animo opera justorum;
Impiorum autem hominum omnes viæ operáque peribunt.

PSAL. ii.

1 GEntes quare adeò fremunt, tumultuantúrque populi,
Frustrà adeò irritum in animis opus habentes?
2 Unà steterunt, & congregati-sunt terrestres reges,
Et consilium simul inierunt frequentes principes virorum:
Contráque ipsum Deum, contráque Christum Dei
Eorum una-congregatorum callidum struebatur consilium.
3 Eorúmque unus dixit, intuens in proximum alterum,
Eja agite, illorum vincula abrumpamus singuli,
Et funes abjiciamus à nobis procul admodum.

4 Et

ΨΑΛ. Α΄.

1 Τρὶς μάκαρ οὗτος ἀνήρ, ὃς ἀνήνατο πάγχυ πιθέσθαι
Δυσσεβέων βουλῇ, αὐτῶν τε μετ' ἴχνια βῆναι·
Οὐδ' ἔστη ὀλοῇσιν ἐν ἀτραπιτοῖσιν ἀλειτέων·
Οὐδ' ἐν ἕδρῃ λωβητήρων κάθισ', οὐδὲ θοώκῳ.
2 Θεσμῷ δ' Ἀθανάτοιο μάλ' ἔνδοθι θυμὸν ἐτέρφθη,
Θέσφατα δ' ἐν φρεσὶ θῆκε διαμπερές, οὗ τ' ἐνόησεν
Ἠμάτιος νύχιός θ', ὅτι μιν γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.
3 Δένδρεον ὣς θ' ἕστηκε παραὶ ποταμοῖο ῥέεθρα
Ῥιζῇσιν πυκινῇς, ὅθ' ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ,
Καλόν, τηλεθάον, καρπὸς δέ τε γίνεται ὥρῃ·
Τοῦ δέ κεν οὔποτε φύλλα χαμαὶ πέσοι, οὐδ' ἀπόλοιτο·
Τοῖος ὅδ' ἀνὴρ ἔσσετ', ἐπεί οἱ πάντ' ἀρετῶσι,
Ὅ, ττι κεν ἐργάζοιτο, πολὺς δέ οἱ ἕψεται ὄλβος.
4 Οὐ τοῖοί ποτ' ἔασιν ἀτάσθαλοι· ὡς δὲ κονίη,
Ἢ ἄχνη, τὴν στρομβηδὸν ἐϋτροχάλους κατ' ἀλωὰς
Ῥίμφα μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διεσκέδασ' ἲς ἀνέμοιο.
5 Τοὔνεκ' ἄρ' οὐ στήσονται ἀτάσθαλοι εἰνὶ δίκῃσιν,
Οὔτε ποτ' εἰν ἐσθλῶν ἀγορῇ κακὰ μηχανόωντες.
6 Οὕνεκ' Ἄναξ γινώσκει ἐνὶ φρεσὶν ἔργα δικαίων·
Δυσσεβέων δ' ἀνδρῶν πᾶσαι ὁδοὶ ἔργα τ' ὀλεῦνται.

Ψαλ. β΄.

1 Ἔθνεα τίφθ' οὕτω βρέμεται, ὁμαδεῦσι δὲ λαοί,
Μὰψ αὔτως ἀτέλεστον ἐνὶ φρεσὶν ἔργον ἔχοντες;
2 Σὺν δ' ἔσταν καὶ ἄγερθεν ἐπιχθόνιοι βασιλῆες,
Καὶ συμφραδμόνες ἦσαν ἀολλέες ὄρχαμοι ἀνδρῶν·
Κὰδ δ' αὐτοῦ τε Θεοῦ, κὰδ δὲ Χριστοῦ τε Θεοῖο
Τῶνδε θ' ὁμηγερέων πυκινὴ ἠρτύνετο βουλή.
3 Τῶνδε τέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Εἰ δ' ἄγετ' αὐτῶν δέσματ' ἀπορρήξωμεν ἕκαστος,
Καὶ λίν' ἀπορρίψωμεν ἀφ' ἡμέων τηλόθι μᾶλλον.

4 Et tunc ridebit, qui in cœlo supernè sedet,
Eos deridebit Dominus, iísque illudet.
5 Tum etiam iis iratus sic dicet;
Et iis dolores dabit vehementer succensens,
Et eos graviter vexabit, postquam iram concepit animo.
6 Veruntamen & ego Sionis super montem pulchrum
Sanctum, meum regem perpetuò in solio collocavi,
Stabiliens, ut ibi valdè firmiter regnet.
7 Palàm hominibus oraculum edens,
Consiliúmque Immortalis enarrabo, qui mihi dixit,
Filius quidem tu mihi es, pater autem tibi profiteor esse,
Hodiè qui te genui, túque in lucem hodiè venisti.
8 Ora me tu, & pete; ego autem tibi gentes dabo,
Tibi hæreditatem esse, possessionémque fines terræ.
9 Eas autem ferreâ virgâ malleóque confringes,
Malleo valido percutiens, gentésque contundes,
Veluti cùm quis figulinam-ollam clavâ confringit gravi
Facilè, statim verò confractum vas perit.
10 Verùm agite nunc reges, & considerate in animo,
Nunc sapite & vos, quoniam sapere *est* melius,
Et prudentes estote judices, vobis verò consilium
Et prudentia ad mentem pertingat, quibuscunq; Deus præbuit
Sceptrúmque & jura super terrâ almâ.
11 Immortalem autem colite, & reverentiam *ejus* ponite in animo
Læti corde, simul & tremor vos occupet.
12 Osculamini verò Filium, ut vobis in animo propitius sit,
Nec eo irascente à viâ prorsùs pereatis:
Si ira ei vel tantillum in pectore accensa fuerit,
Beati qui in eo confisi, quicunque sint.

PSAL. iiii.

1 QUàm hominũ multitudo magnoperè augetur, qui me per- (turbant!
Quàm valdè innumeri sunt adversus me qui insurgunt!
2 Quàm valdè multi animæ meæ insultant!
Sic autem unus inquit intuens in proximum alium,

Solus-

4 Καὶ τότε μὲν γελάσῃ, ὃς ἐν οὐρανῷ ὕψι καθίζει,
Τοῖς ἔπι κεν γελάσειεν Ἄναξ καὶ ἐφεψιόῳτο.
5 Ἔνθα καὶ αὐτοῖσιν κεχολωμένος ὧδ' ἀγορεύσει,
Καί σφισιν ἄλγεα δώσει ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνων,
Καί σφεας αἰνὰ ταράξει, ἐπεὶ χόλον ἔνθετο θυμῷ.
6 Ἀλλ' ἔμπης καὶ ἔγωγε Σιῶνος ἐπ' ὄρεϊ καλῷ
Παναγίῳ μοι ἄνακτα διαμπερὲς ἐν θρόνῳ εἷσα,
Ἱδρύσας, ἵνα κεῖθι μάλ' ἔμπεδον ἐμβασιλεύῃ.
7 Ἀμφαδὸν ἀνθρώποισι θεοπρεπίην ἀναφαίνων,
Βουλὴν Ἀθανάτοιο διΐξομαι, ὅς μοι ἔειπεν,
Υἱὸς μὲν σύ μοι ἐσσὶ, πατὴρ δέ τοι εὔχομαι εἶναι,
Σήμερον ὅς σ' ἔτεκον, σὺ φόως-δέ τε σήμερον ἦλθες.
8 Εὔχεό μοι σὺ, καὶ αἴτει, ἐγὼ δέ τοι ἔθνεα δώσω,
Σοὶ κλῆρον τ' ἔμεναι, κτῆσιν δέ τε πείρατα γαίης.
9 Τοὺς δὲ σιδηρείῃ ῥάβδῳ ῥαιστῆρί τε ῥήξεις,
Ῥαιστῆρι κρατερῷ, θείνων, σύν τ' ἔθνε' ἀράξεις,
Ὡς ὅτε τις κέραμον κορυνῇ ξυνέαξε βαρείῃ
Ῥηϊδίως, τὸ δέ τ' αἶψα διατρυφὲν ἄγγος ὄλωλεν.
10 Ἀλλ' ἄγετ' οὖν βασιλῆες, ἰδὲ φράζεσθ' ἐνὶ θυμῷ·
Νῦν πέπνυσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πεπνῦσθαι ἄμεινον,
Καὶ πεπνυμένοι ἐστὲ δικασπόλοι, ὔμμι δὲ μῆτις
Καὶ πινυτὴ φρένας ἵκοι, ὅσοις Θεὸς ἐγγυάλιξε
Σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
11 Ἀθάνατον δ' ἅζεσθε, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ
Γηθόσυνοι κραδίῃ, ἅμα δὲ τρόμος ὔμμε λάβῃσι.
12 Κύσατε δ' Υἱὸν, ἵν' ὔμμιν ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος εἴη,
Μηδ' ἑο χωομένοιο ὁδοῦ ἄπο πάμπαν ὄλοισθε·
Εἰ χόλος οἱ ὀλίγον περ ἐνὶ στήθεσσι δέδηεν,
Ὄλβιοι οἱ αὐτῷ γε πεποιθότες, ὅσσοι ἔασιν.

Ψαλ. γ'.

1 ὯΣ ἀνδρῶν πληθὺς μέγ' ὀφέλλεται, οἵ μ' ἐτάραξαν,
Ὡς μάλα μυρίοι εἰσ', ἐμοῦ ἀντίον οἵπερ ἀνέσταν.
2 Ὡς μάλα πολλοὶ ἐπὶ ψυχῇ ἐμῇ εὐχετόωνται·
Ὧδέ τέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,

4 Et tunc ridebit, qui in cœlo supernè sedet,
Eos deridebit Dominus, iisque illudet.
5 Tum etiam iis iratus sic dicet;
Et iis dolores dabit vehementer succensens,
Et eos graviter vexabit, postquam iram concepit animo.
6 Veruntamen & ego Sionis super montem pulchrum
Sanctum, meum regem perpetuò in solio collocavi,
Stabiliens, ut ibi valdè firmiter regnet.
7 Palàm hominibus oraculum edens,
Consiliúmque Immortalis enarrabo, qui mihi dixit,
Filius quidem tu mihi es, pater autem tibi profiteor esse,
Hodiè qui te genui, túque in lucem hodiè venisti.
8 Ora me tu, & pete; ego autem tibi gentes dabo,
Tibi hæreditatem esse; possessionémque fines terræ.
9 Eas autem ferreâ virgâ malleóque confringes,
Malleo valido percutiens, gentésque contundes,
Veluti cùm quis figulinam-ollam clavâ confringit gravi
Facilè, statim verò confractum vas perit.
10 Verùm agite nunc reges, & considerate in animo,
Nunc sapite & vos, quoniam sapere *est* melius,
Et prudentes estote judices, vobis verò consilium
Et prudentia ad mentem pertingat, quibuscunq; Deus præbuit
Sceptrúmque & jura super terrâ almâ.
11 Immortalem autem colite, & reverentiam *ejus* ponite in animo
Læti corde, simul & tremor vos occupet.
12 Osculamini verò Filium, ut vobis in animo propitius sit,
Nec eo irascente à viâ prorsùs pereatis:
Si ira ei vel tantillum in pectore accensa fuerit,
Beati qui in eo confisi, quicunque sint.

PSAL. iii.

1 QUàm hominũ multitudo magnoperè augetur, qui me per-(turbant!
Quàm valdè innumeri sunt adversus me qui insurgunt!
2 Quàm valdè multi animæ meæ insultant!
Sic autem unus inquit intuens in proximum alium,

Solus-

4 Καὶ τότε μὲν γελάσει, ὃς ἐν οὐρανῷ ὕψι καθίζει,
Τοῖς ἔπι κεν γελάσειεν Ἄναξ καὶ ἐφεψιόωτο.
5 Ἔνθα καὶ αὐτοῖσιν κεχολωμένος ὧδ᾽ ἀγορεύσει,
Καί σφισιν ἄλγεα δώσει ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνων,
Καί σφεας αἰνὰ ταράξει, ἐπεὶ χόλον ἔνθετο θυμῷ.
6 Ἀλλ᾽ ἔμπης καὶ ἔγωγε Σιῶνος ἐπ᾽ οὔρεϊ καλῷ
Παναγίῳ μου ἄνακτα διαμπερὲς ἐν θρόνῳ εἷσα,
Ἱδρύσας, ἵνα κεῖθι μάλ᾽ ἔμπεδον ἐμβασιλεύῃ.
7 Ἀμφαδὸν ἀνθρώποισι θεοπροπίην ἀναφαίνων,
Βουλὴν Ἀθανάτοιο διίξομαι, ὅς μοι ἔειπεν,
Υἱὸς μὲν σύ μοι ἐσσί, πατὴρ δέ τοι εὔχομαι εἶναι,
Σήμερον ὅς σ᾽ ἔτεκον, σὺ φόως-δέ τε σήμερον ἦλθες.
8 Εὔχεό μοι σύ, καὶ αἴτει, ἐγὼ δέ τοι ἔθνεα δώσω,
Σοὶ κλῆρόν τ᾽ ἔμεναι, κτῆσιν δέ τε πείρατα γαίης.
9 Τοὺς δὲ σιδηρείῃ ῥάβδῳ ῥαιστῆρί τε ῥήξεις,
Ῥαιστῆρι κρατερῷ, θείνων, σὺν τ᾽ ἔθνε᾽ ἀράξεις,
Ὡς ὅτε τις κέραμον κορύνῃ ξυνέαξε βαρείῃ
Ῥηϊδίως, τὸ δέ τ᾽ αἶψα διατρυφὲν ἄγγος ὄλωλεν.
10 Ἀλλ᾽ ἄγετ᾽ οὖν βασιλῆες, ἰδὲ φράζεσθ᾽ ἐνὶ θυμῷ·
Νῦν πέπνυσθε καὶ ὔμμες, ἐπεὶ πεπνῦσθαι ἄμεινον,
Καὶ πεπνυμένοι ἔστε δικασπόλοι, ὔμμι δὲ μή τις
Καὶ πινυτὴ φρένας ἵκοι, ὅσοις Θεὸς ἐγγυάλιξε
Σκῆπτρόν τ᾽ ἠδὲ θέμιστας ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
11 Ἀθάνατον δ᾽ ἅζεσθε, καὶ αἰδῶ θέσθ᾽ ἐνὶ θυμῷ
Γηθόσυνοι κραδίῃ, ἅμα δὲ τρόμος ὔμμε λάβῃσι.
12 Κύσατε δ᾽ Υἱόν, ἵν᾽ ὔμμιν ἐνὶ φρεσὶν ἵλαος εἴη,
Μηδ᾽ ἕο χωομένοιο ὁδοῦ ἄπο πάμπαν ὄλοισθε·
Εἰ χόλος οἱ ὀλίγον περ ἐνὶ στήθεσσι δέδηεν,
Ὄλβιοι οἱ αὐτῷ γε πεποιθότες, ὅσσοι ἔασιν.

Ψαλ. γ'.

1 ΩΣ ἀνδρῶν πληθὺς μέγ᾽ ὀφέλλεται, οἵ μ᾽ ἐτάραξαν,
Ὡς μάλα μυρίοι εἰσ᾽, ἐμοῦ ἀντίον οἵπερ ἀνέσταν.
2 Ὡς μάλα πολλοὶ ἐπὶ ψυχῇ ἐμῇ εὐχετόωνται·
Ὧδέ τε τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,

Solus-relictus-est hic homo; Deus ei adjutor non est,
Nec ullum ei ex illo malorum remedium, nec refugium.
3 Verùm tu, Immortalis, clypeus mihi & gaudium & gloriatio,
Qui caput mihi extulisti, & gloriam præstantem tribuisti.
4 Ore meo clamavi, clamor autem meus ad ætherem pervenit,
Ad Dominum clamavi, ille autem me clamantem audiît
Monte ex sancto, & non neglexit preces.
5 Jacebam securè, & me suavis somnus occupavit;
Rursùs verò experrectus sum, & me suavis somnus dimisit:
Quoniam mihi Immortalis adstitit, & me servavit.
6 Etiamsi circumquáq; insurgerent adversus me nationes hominū,
Innumeri, quot folia & flores oriuntur tempore-verno,
Neque sic tamen mihi pavebit in pectore charum cor.
7 Immortalis, ô Deus meus, age, surge, & me serva;
Inimicos meos omnes quoniam tu in maxilla percussisti,
Impiorúmque hominum perniciosos confregisti dentes.
8 Quoniam ab Immortali *provenit* salus; is enim est servator:
Populus tuus prosperè-agit benevolentiâ tuâ.

PSAL. IV.

1 OBsecro te, Domine, tu verò attende, & me audi,
Justitiæ qui meæ Deus utique & testis es,
Quoniam insons sum, & in animo recta sciens:
In angustiis me *positum* servâsti, ut latiori viâ incederem,
Et respirarem à malis, & calamitatis obliviscerer: (cem *meam*
Nunc etiam miserere, Domine, & propitius esto, & exaudi vo-
Audi me precantem, & in animo perpende sermonem.
2 O hominum genus, quamobrem adeò & quousque
Frustrà & incassùm vultis me ignominiâ afficere,
Improbi, & meo capiti opprobria offundere?
Quámdiu vobis placitum *erit* vana in mente consilia texere,
Mendaciáque struere, inaniáque operari?
3 Scite verò quòd Immortalis integrum elegit virum,
Quíque pius est, & sibi possessionem secrevit ipsi:
Idcircò & me clamantem audiet prompto animo.

Οἰώθη οὐδ' ἀνήρ· Θεὸς οὔ οἱ ἐπίῤῥοθός ἐστιν,
Οὔτέ τι οἱ ἐκ τοῦδε κακῶν ἄκος, οὔτ' ἀλεωρή.
3 Ἀλλὰ σύ, Ἀθάνατ', ἀσπὶς ἐμοὶ, καὶ χάρμα, καὶ εὖχος,
Ὅς κεφαλὴν μοι ἀείρεας, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ὄπασσας.
4 Φωνῇ μου ἐβόησα, βοὴ δέ μου αἰθέρ' ἵκανε,
Πρὸς τὸν Ἄνακτ' ἐβόησ', ὁδὲ μου βοόωντος ἄκουσεν
Οὔρεος ἐξ ἱεροῖο, καὶ οὐκ ἀμέλησε λιτάων.
5 Κείμην ἀσφαλέως, καί με γλυκὺς ὕπνος ἔμαρψεν·
Αὖτε δ' ἀν-ηγέρθην, καί με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.
Ὅττι μοι Ἀθάνατος παρά θ' ἵσταν, καί με φύλαξεν.
6 Εἰ περί τ' ἀμφί τ' ὄρυντ' ἐμοῦ κατὰ φῦλ' ἀνθρώπων,
Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ,
Οὐδ' ὥς μοι ταρβήσει ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ.
7 Ἀθάνατ', ἄττα Θεός μου, ἄγ' ὄρσεο, καί με σάωσον·
Δυσμενέας μου πάντας ἐπεὶ σὺ γναθμὸν ἔτυψας,
Δυσσεβέων δ' ἀνδρῶν ὀλοοὺς ξυνέαξας ὀδόντας.
8 Οὕνεκ' ἀπ' Ἀθανάτοιο φόως· ὁ γάρ ἐστι σαωτήρ·
Λαοῖ σοῦ ἀρετῶσι φιλοφροσύνῃσι τεῇσι.

Ψαλ. δ'.

1 Γουνοῦμαί σε Ἄναξ, σὺ δὲ σώνθεο, καί μου ἄκουσον,
Εὐνομίης ὃς ἐμῆς γε Θεὸς καὶ μάρτυρός ἐσσι,
Οὕνεκ' ἀναίτιός εἰμι, καὶ ἐν φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς·
Στεινόμενόν μ' ἐσάωσας, ἵν' εὐρυτέρην ὁδὸν ἔλθω,
Ἀμπνεύσω τε κακῶν, καὶ ὀϊζύος ἐκλελάθωμαι·
Νῦν τ' ἐλέαιρε, Ἄναξ, ἵληθί τε, κλῦθί τε φωνῆς,
Κλῦθί μου εὐχομένοιο, καὶ ἐν φρεσὶ βάλλεο μῦθον.
2 Ὦ ἀνδρῶν γενεή, τίπτ' οὕτω καὶ τέο μέχρι
Μὰψ αὔτως βέλεσθ' ἐμ' ἀτιμήσιν ἰάλλειν,
Σχέτλιοι, ἠδὲ τ' ἐμῇ κεφαλῇ κατ' ὀνείδεα χεῦαι;
Ἕως πότε δ' ὕμμι φίλον, κενεὰ φρεσὶ μήδε' ὑφαίνειν,
Ψεύδεά τ' ἀρτύνειν, ἀνεμώλιά τ' ἐργάζεσθαι;
3 Ἴστε δ' ὅτ' Ἀθάνατος τὸν ἀμύμονα λέξατο φῶτα,
Ὅς τε θεουδής ἦσι, καί οἱ κτέρας ἐξέλετ' αὐτῷ.
Τῷ καὶ ἐμοῦ βοόωντος ἀκούσεται πρόφρονι θυμῷ.

4 Vos autem timor gravis occupet, & nè quis peccare
Audeat, ſed veremini, & in lecto ſinguli
Cum ſuo colloquimini corde in animo, & eſtote tranquilli.
5 Offerte ſacrificia pulchra juſtitiæ amabilis,
Confidentes, fretique ſacro robore Immortalis.
6 Ita ferè loquitur multitudo hominum, Bonum quis nobis videre
Dederit? tu autem nobis, Domine, ſplendidum tuum oſtende
7 Sic utiq; faciens mihi gaudium animo majus indidiſti, (vultum.
Et magis mihi mentem lætitiâ exhilarâſti,
Quàm hominibus, quando iis ingens opulentia,
Frumentum immenſum, & copioſum vinum adeſt.
8 Jacebo pariter quietus, & ſomni donum capiam,
Quoniam, Domine, tu mihi ſalvum habitare ſolus dediſti.

PSAL. V.

1 ATtende, Domine, & audi, meámque auſculta vocem,
Et mente tuâ percipe mei cogitationes animi.
2 Exaudi meam vocem, qui mihi Réxque Deúſque
Es, lamentantis, ſupplex autem tibi profiteor eſſe.
3 Diluculò meam, Domine, vocem audies precantis
Manè, manè autem ad te manus & oculos attollens
Orationem mittam ſimul ac aurora fulſerit.
4 Quia tu non es Deus, qui ſceleſta opera amas,
Neque improbitas tibi placet in animo, nec peccatum:
Neq; ſub-tuo-tecto-habitans tecum homo erit nefaria patrans.
5 Haud tu oculis ſtultos intueri
Coràm ſuſtinebis: abhorres autem omnes ſceleratos,
Qui mala opera faciunt improbitate mentis.
6 Illos diſperdes, quibus cordi eſt mendacia loqui:
Crudelis & infidus homo, qui & ſanguine inſatiabilis,
Et dolis, inviſus tibi, Domine, in corde *eſt*. (diæ,
7 Cæterùm ego tuam ad domum accedam, tuæ gratiâ miſericor-
(Valdè enim magna eſt) clementiæque amabilis:
Sacrúmque tuum templùm intrabo, ibíque ego
Pronus-procumbens te reverebor, & tibi ſupplicabo.

8 Ad

4 Ὑμέας δὲ χόλος αἰνὸς ἔχοι, καὶ μήτις ἁμαρτεῖν
Τετλάτω, ἀλλ' αἰδεῖσθε, καὶ ἐν λέκτροισιν ἕκαστος
Ἦ διαλέξασθε κραδίῃ φρεσίν, ἐστὲ δ' ἔκηλοι.
5 Ἔρδετε ἱερὰ καλὰ δικαιοσύνης ἐρατεινῆς,
Θαρσαλέοι, πίσυνοί θ' ἱερῷ μένει Ἀθανάτοιο.
6 Ὡς φάτο ἡ πληθύς, Ἐσθλόν τις ἂν ἄμμιν ὁρᾶσθαι
Δῷ; Σὺ δέ τ' ἄμμιν, Ἄναξ, λαμπρὴν σοῦ δεῖξον ὀπωπήν·
7 Ὧδ' ἔρξας μοι χάρμα μετὰ φρεσὶ μεῖζον ἔθηκας,
Καὶ μᾶλλόν μοι θυμὸν ἐϋφροσύνῃσιν ἴηνας,
Ἠέ περ ἀνθρώποισιν, ὅτε σφίσιν ἄσπετος ὄλβος,
Σῖτος ἀπειρέσιος, καὶ ἀθέσφατος οἶνος ἔησι.
8 Κείσομ' ὁμῶς εὔκηλος, ἰδ' ὕπνου δῶρον ἑλοῦμαι,
Οὕνεκ', Ἄναξ, σύ-γέ μοι σόον οἰκεῖν οἶος ἔδωκας.

Ψαλ. έ.

1 ΣΥνθε', Ἄναξ, καὶ ἄκουσον, ἐμῆς δέ τε κέκλυθι φωνῆς,
Καὶ φρεσὶ σῇσι νόησον ἐμοῦ μελεδήματα θυμοῦ.
2 Κέκλυθί μου φωνῆς, ὅς μοι Βασιλεύς τε Θεός τε
Εἶς, ὀλοφυρομένου, ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι.
3 Ἠῶθεν μου, Ἄναξ, ὄπ' ἀκέσεαι εὐχομένοιο
Πρῶϊ, πρωῒ δέ σοι χεῖράς τε καὶ ὄμματ' ἀναχὼν
Εὐχωλὴν ἀναπέμψω ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι.
4 Ὅττι σὺ οὐ Θεὸς εἶς, ὃς σχέτλια ἔργα φίλησας,
Οὐδ' ἄρ ἀτασθαλίη σοι ἅδε φρεσίν, οὐδὲ θ' ἁμαρτάς·
Οὐδέ θ' ὑπωρόφιος σοι ἀνὴρ ἔσετ' ἄσυλα ῥέζων.
5 Οὐ σύ-γ' ἂν ὀφθαλμοῖσι χαλίφρονας εἰσοράασθαι
Ἀντία τετλαίης· συγέεις δέ τε πάντας ἀλιτρούς,
Οἳ κακὰ ἔργ' ἔρδουσιν ἀτασθαλίῃσι νόοιο.
6 Τοὺς-δ' ὀλέσῃς, οἷσιν φίλον ἐστὶ ψεύδεα βάζειν·
Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνὴρ, ὅς θ' αἵματος ἆτος
Ἠδὲ δόλων, ἐχθρός σοι, Ἄναξ, περὶ κῆρι τέτυκται.
7 Αὐτὰρ ἐγὼ σὸν ἂν οἶκον ἱκοίμην, σοῦ ἕνεκ' οἴκτου,
(Λίην γὰρ μέγας ἐστὶν) ἐνηείης τ' ἐρατεινῆς·
Ἐς θ' ἱερόν σου νηὸν ἐλεύσομαι, ἔνθα τ' ἔγωγε
Προπροκυλινδόμενός σ' αἰδέσσομαι, ἠδ' ἱκετεύσω.

8 Ad justitiam tendenti tu mihi viæ dux-esto,
Immortalis, æquitatísque tuæ mihi ostende semitas,
Inimicorum gratiâ, nè iis despicabilis sim;
Et coram me tuum dirige callem.
9 Non enim veritatem quis in ore habens proloqui (quisque
Eorũ vult, nec omninò fide-digna dicere, sed valdè nefaria unus-
Cogitat in corde, maláq; in animo intùs-agitat. (aperto-inhiat,
Veluti autẽ cùm, absorbere *eum* gestiens, sepulchrũ homini ore-
Ita eorum guttur exitialia-hominibus multa ebulliens,
Linguáque facilè sermonibus instructa blandis,
Fallit animo, dolosisque decipit hominem dictis.
10 Condemna verò illos, Deus, *ita* ut propter sua ipsorum consilia
Funditùs malè pereant, quandoquidem mala multa fecerunt,
Eósque deturba propter suam transgressionem;
Quoniam desciscere à te ausi-sunt, contráque te rebellare.
11 Qui autem in te confidunt, lætentur in animo,
Et in te exultantes in mente gaudeant universi
Perpetuò, quia tu eos defendens manu protegis;
Et in te lætentur, qui nomen tuum amant.
12 Quoniam tu virum justum, Domine, beatum reddes,
Et favore *tuo*, valido ceu scuto, circunteges.

P S A L. vi.

1 NE me increpes, Domine, irato animo,
Nec me percutias virgâ tuâ, graviter succensens.
2 Sed miserere *mei*, Domine, quia non *est* mihi vis in membris,
Jaceo languens, & meum robur periit:
Sana me, Domine, quia ossa mea conturbata-sunt.
3 Jam & mihi animus in pectore vexatus-est;
Verùm tu quousque, Domine, adeò continuè irasceris?
4 Revertere, Domine, libera animam meam, & me serva,
Libera bonitatis tuæ gratiâ, clementiæque.
5 Nec enim ulla recordatio tui in mortis utique statu
Fit; in sepulchro autem quis tuam laudem cantabit? (ctum
6 Crebrò admodum ingemiscendo defessus-sum, rigavi autem le-
Flens

8 Ἐς δὲ δίκην προϊόντι σύ μοι ὁδὸν ἡγεμόνευε,
Ἀθάνατ', εὐνομίης τε τεῆς μοι δεῖξον ἀταρπούς,
Εἵνεκα δυσμενέων, μή πού σφιν ἐπόψιος εἴην·
Ἠδ' ἐμέθεν προπάροιθε τεὴν ἴθυνε κέλευθον.
9 Οὐ γὰρ ἀληθείην τις ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύειν
Τῶν-δ' ἔθελ', οὐδέ τι πιστὰ λέγει, μάλα δ' αἴσυλ' ἕκαστος
Μήδεται ἐν κραδίῃ, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδομεύει.
Ὡς δ' ὅτ' ἀναῤῥοιβδεῖν μεμαὼς τάφος ἀνδρὶ κέχηνεν,
Ὣς σφιν λαυκανίη ὀλοφώϊα πόλλ' ἀνιεῖσα,
Γλῶσσά τε ῥεῖα λόγοισι κεκασμένη αἱμυλίοισι
Κλέψε νόῳ, δολίοις τε παρήπαφεν ἀνέρα μύθοις.
10 Καδδὲ, Θεὸς, δικάσῃς αὐτοὺς, ὡς σφὰς διὰ βουλὰς
Πρόχνυ κακῶς ἀπολοίατ', ἐπεὶ κακὰ πολλά τ' ἔρεξαν,
Αὐτοὺς τε ξυνέλιξον ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆς·
Οὕνεκ' ἀποστῆναι σέθεν ἔτλαν, σοί τε μάχεσθαι.
11 Οἱ δ' ἄρα σοί-γε πεποίθασιν, κεχαροίατο θυμῷ,
Σοί τ' ἐπαγαλλόμενοι φρεσὶ γηθήσειαν ἅπαντες
Νωλεμέως, ὅτι σύ σφιν ἀμύνων χεῖρ' ὑπερέχεις·
Σοὶ δέ τ' εὐφραινοίατο, οἳ οὔνομα σὸν φιλέουσιν·
12 Ὅττι σὺ ἄνδρα δίκαιον, Ἄναξ, εὐδαίμονα θήσεις,
Καὶ χάριτι, στιβαρῷ σάκεϊ ὥς, ἀμφικαλύψεις.

Ψαλ. ϛ'.

1 ΜΗ' μοι ἐπιπλήξειας, Ἄναξ, κεκοτηότι θυμῷ,
Μηδέ με πλήξειας ῥάβδῳ τεῇ, αἰνὰ χολωθείς.
2 Ἀλλ' ἐλέαιρε, Ἄναξ, ὅτι οὔ μοι ἴς ἐνὶ γυίοις,
Κεῖμ' ὀλιγηπελέων, καί μου σθένος ἐξαπόλωλεν·
Ἴησαί με, Ἄναξ, ὅτι ὀστέα μου ἐταράχθη·
3 Ἤδη μοι καὶ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἀτύχθη·
Ἀλλὰ σὺ ἕως πότ', Ἄναξ, τὸ σὸν ἀσπερχὲς μενεαίνεις;
4 Στρέψον, Ἄναξ, ῥῦσαι ψυχήν μου, καί με σάωσον,
Ῥῦσαι ἐνηείης σῆς εἵνεκα μειλιχίης τε.
5 Οὐ γάρ τις μνήμη σέθεν ἐν θανάτοιό περ αἴσῃ
Γίνεται· ἐν δὲ τάφῳ τίς κεν τεὸν αἶνον ἀείδοι;
6 Πυκνὰ μάλα στενάχων ἔκαμον, κατέδευσα δὲ λέκτρον

Flens totâ-nocte, luctuosum autem mihi est cubile
Jugiter lacrymis meis rorans, & manans.
7 Deformavit autem mihi oculos mæror animum rodens,
Luctuque incessanti ij mihi corrùpti-sunt, velut seni,
Cujus obtusissimè ex capite cernunt oculi,
Tot mihi insurgunt adversarii, qui me perturbant.
8 Discedite à me omnes, quotquot mala machinamini,
Improbi, quoniam Dominus vocem mei flentis audivit.
9 Audiit me clamantem Dominus, & auscultavit preces,
Orationem meam Dominus excepit lubenti animo.
10 Qui me odio-habent, pudefiant omnes,
Multùm consternati, & revertantur retrò,
Et occupet eos statim ignominia & pudor.

P S A L. vii.

1 IN te spero, Domine Deus meus, & in te confido
Solo; ex omnibus tu me libera & serva,
Qui me persequuntur, conturbántque crudeli animo.
2 Nè *quis* me membratim tanquam leo robore fretus
Prorsus diripiat, dulcem *mihi* animam auferens,
Et nullus mihi adsit auxiliator, qui à me fatum propellat.
3 Si unquam à me istud, Domine Deus meus, opus factum-fuit,
Si unquam nefaria patravi viribus & robore manuum:
4 Si malum retribui rependíque *ei* qui me priùs-provocavit,
Injuriáque pro molesta gravem reposui compensationem:
Si eum, qui me odit gratìs, vestibus privavi,
Spolians, eúmque non potiùs à malo liberavi:
5 *Tum* animam meam vitámque persequatur infestus homo,
Et eam capiat, corripiátque, fundátque meum sanguinem humi,
Gloriámque meam & claritudinem pulvere inquinet. (cessa,
6 Surge, Domine, impetu-concitatus-esto, & expergiscere, nec
Et iram inducas in animum condignam *iis*, eò-quòd-sic fecerunt
Inimici mei, postquam vehemens eos rabies incessit:
Id verò judicium exuscita mei gratiâ, quod mandâsti,
7 Et *tum* innumeræ gentes te circuibunt hominum,

Undique

Κλαίων παννύχιος, στονόεσσα δέ μοι πέλεν εὐνὴ,
Αἰεὶ δάκρυσ' ἐμοῖσι πεφυρμένη, ἠδὲ ῥέουσα.
7 Κνύζωσεν δέ μοι ὄμματ' ἀνίη θυμὸν ἔδουσα,
Πένθεΐ τ' ἀλλήκτῳ τά μοι ἐφθίαθ', ὥστε γέροντι,
Οὔτε καὶ ἀμβλύτατον κεφαλῆς ἐνδέρκεται ὄσσε,
Τόσσοι μοι ἐπόρουσαν ἐναντίοι, οἵ μ' ἐτάραξαν.
8 Ἔρρετέ μου ἄπο πάντες, ὅσοι κακὰ μηχανάασθε,
Σχέτλιοι, οὕνεκ' Ἄναξ ὄπα μου κλαίοντος ἄκουσεν.
9 Ἔκλυέ μου φωνοῦντος Ἄναξ, καὶ ἄκουσε λιτάων,
Εὐχωλήν μου Ἄναξ ἀπεδέξατο πρόφρονι θυμῷ.
10 Οἳ ἔμ' ἀπεχθαίρουσι, καταισχυνοίατο πάντες,
Πολλὸν ἀτυζόμενοι, μετὰ δὲ στρεφθεῖεν ὀπίσσω,
Καὶ ἕλετω σφέας αἶψα κατηφείη τε καὶ αἰδώς.

Ψαλ. ζ'.

1 ΣΟὶ ἔπι ἔλπομ', Ἄναξ ὁ Θεός μου, σοί τε πέποιθα
Μούνῳ· τῶν ἐκ πάντων σύ με ῥῦσαι ἠδὲ σάωσον,
Οἵ με διώκουσι, κλονέουσί τε νηλέϊ θυμῷ.
2 Μή με διαμελεϊστὶ λέων ὡς ἀλκὶ πεποιθὼς
Πάγχυ διαρπάξῃ, μελιηδέα θυμὸν ἀπούρας,
Πὰρ δ' οὔτις τ' ἐπαρωγὸς, ἐμοὶ ἀπὸ κῆρας ἀμῦναι.
3 Εἴ ποτέ μοι τόδ', Ἄναξ ὁ Θεός μου, ἔργον ἐτύχθη,
Εἴ ποτ' ἀτάσθαλ' ἔρεξα βίῃ καὶ καρτεϊ χειρῶν·
4 Εἰ κακὸν ἀντιπέδωκ', ἀπέτισά τε, ὅσσαπερ ὑπῆρξεν,
Ὕβριος ἀργαλέης χαλεπὴν ἐπέθηκά τ' ἀμοιβήν·
Εἰ τόν-δ', ὅς μ' ἤχθηρεν ἀναίτιον, εἵματ' ἀπηύρων,
Συλήσας, αὐτὸν δὲ κακοῦ οὐ μᾶλλον ἔλυσα·
5 Ψυχήν μου ζωήν τε διώκοι δήϊος ἀνὴρ,
Καί μιν ἕλοι, μάρψαι τε, χέοι δέ μου αἷμα χαμᾶζε,
Κῦδος ἐμόν τε καὶ ἀγλαΐην κονίῃσι μιῆναι.
6 Ὄρσεο, Ἄναξ, μενέαινε, καὶ ἔγχεο, μηδέ τ' ἐρώει,
Καὶ χόλον ἔνθεο θυμῷ ἐοικότα, οἷσι ἔρεξαν
Δυσμενέες μου, ἐπεὶ κρατερή σφεας λύσσα δέδυκε·
Τὴν δὲ δίκην ἀνέγειρέ μου εἵνεκα, τὴν ἐπέτελλες.
7 Καί νύ κε μυρία φῦλα σε κυκλωσαίατο φωτῶν,

Undique congregatæ; eorum autem gratiâ ſurſum elatus
Tuum thronum conſcende, ubi tibi mos eſt ſedere.
8 Quamobrem tu, Domine, qui omnibus judex es mortalibus,
Et nunc mei gratiâ jus rectiſſimè dicas,
Et ſecundùm juſtitiam meam, integráque opera judices. (bos:
9 Non proſperè-ſuccedũt mala opera, aſſequitur interitus impro-
Qui & ipſi nunc ſuâ nequitiâ peribunt;
Et ſtabilies ſuper terrâ gentes juſtorum;
Quoniam juſtus Dominus cor reneſque ſcrutatur,
Et cogitationes examinat,quas quis in mente profundè-agitat.
10 Clypeus & munimentum meum eſt Deus, qui & cuſtodit
Viros pios, & integram mentem habentes.
11 Certè Deus apud omnes jus rectiſſimè dicit;
Qui & quotidiè iraſcitur, videns mala opera.
12 Quòd ſi converti noluerit improbus homo,
Ille acuit enſem,tenſúmque ſuum præparavit arcum.
13 Contra eum verò iratus mortifera fabricavit tela;
Quique alios opprimunt vi & robore manuum, (tas.
Adverſus eos ſuas inſtruxit protenſas-cuſpides-habentes ſagit-
14 Improbitatem quidem geſtat prægnanti animo
Parturiens, noxámque concepit in corde gravem,
Malam verò fraudem in lucem edidit, & injuriam.
15 Qui & poſtquàm foveam fecit profundam & fodit,
Quam ipſe fecit, in cavatam incidit ſcrobem.
16 Ita hic ſtultitiâ *ſuâ* ſponte-contractum malum habebit:
Ad eum in verticem ſuum redux *denuò* perveniet calamitas,
Aliis quam ſtruxit, ſuóque ipſius capite penſabit
Suam injuriam & violentiam, & ſuo capite luet.
17 Hymnis-celebrabo Dominũ propter juſtitiam *ſuam*, uti par-eſt,
Altiſſimique Domini ſemper inclytum nomen cantabo.

P S A L. viii.

1 O Supreme-omnium Domine, qui & nobis Dominus es,
Quale tuum inclytũ nomen per terram totam admirabile!
Qui & gloriam tuam ſuper cœlum latum poſuiſti.

Infantes

Πάντη ἀγειρόμενοι· τῶν δ᾽ εἵνεκεν ὕψος ἀερθεὶς
Σὸν θρόνον εἰσαναβαίν᾽, ἵνα τοι θέμις ἐστὶ καθίζειν.
8 Τῷ σὺ, Ἄναξ, ὃς πᾶσι δικασπόλος ἐσσὶ βροτοῖσι,
Καὶ νῦν εἵνεκ᾽ ἐμεῖο δίκην ἰθύντατα εἴπῃς,
Καδδὲ δικαιοσύνην μου, ἀμύμονά τ᾽ ἔργα δικάσσῃς.
9 Οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα, κιχάνει πότμος ἀλιτρούς·
Οἵ τ᾽ αὐτοὶ νῦν σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὀλεῦνται.
Καί νύ κεν ἱδρύσειας ἐπὶ χθονὶ φῦλα δικαίων·
Ὅττι δίκαιος Ἄναξ κραδίην νεφρούς τε μεταλλᾷ,
Καὶ μελεδήματ᾽ ἐρευνᾷ, ἅ τις φρεσὶ βυσσοδομεύει.
10 Ἀσπὶς καὶ ἔρυμ᾽ ἐστὶν ἐμοῦ Θεὸς, ὅς τε φυλάσσει
Ἀνέρας εὐσεβέας, καὶ ἀμύμονα θυμὸν ἔχοντας.
11 Ἦ ῥα Θεὸς μετὰ πᾶσι δίκην ἰθύντατα εἶπεν·
Ὅς τε κατ᾽ ἦμαρ ὀδώδυσται, ὁρόων κακὰ ἔργα.
12 Εἰ γὰρ μεταστρέψαι οὐκ ἤθελ᾽ ἀτάσθαλος ἀνὴρ,
Αὐτὸς ἔθηξεν ἄορ, τανύσας δ᾽ ὃν ἑτοίμασε τόξον.
13 Καδδ᾽ ἑὸ χωόμενος θανατηφόρα τεῦξε βέλεμνα·
Οἵ τ᾽ ἄλλους τρύχουσι βίῃ καὶ κάρτεϊ χειρῶν,
Τοῖς ἐφ᾽ ἑοὺς ὥπλισσε τανυγλώχινας ὀϊστούς.
14 Τὴν μὲν ἀτασθαλίην φορέει ἐγκύμονι θυμῷ
Ὠδίνων, ἄτην σύν τ᾽ ἔλλαβε κῆρα βαρεῖαν,
Τὴν γὰρ κακὴν ἀπάτην ἄγαγε προφόως-δὲ καὶ ὕβριν.
15 Ὃς καὶ ἐπεὶ κάπετον ποίησε βαθεῖαν ὀρύξας,
Ἣν αὐτὸς ποιήσεν ὀρυκτῇ ἔμπεσε τάφρῳ.
16 Ὡς ὅγε νηπιέῃσιν ἐπίσσωτρον κακὸν ἕξει·
Αὐτὸν κακκορυφῆς μὲν ὑπόστροπος ἵξεται οἶτος,
Ἄλλοις ὅνπερ ἔτευξ᾽, ᾧ τ᾽ αὐτοῦ κράατι τίσει
Ἣν ὕβριν τε βίην τε, καὶ ἣ κεφαλῇ ἀναμάξει.
17 Ὑμνήσω τὸν Ἄνακτα δίκης ἕνεχ᾽, ἣ ἐπέοικεν,
Ὑψίστοιό τ᾽ Ἄνακτος ἀεὶ κλυτὸν οὔνομ᾽ ἀείσω.

Ψαλ. η′.

1 Ὦ Πανυπέρτατ᾽ Ἄναξ, ὃς Ἄναξ δέ τε ἄμμι τέτυξαι,
Οἷόν σου κλυτὸν οὔνομ᾽ ἀνὰ χθόνα πᾶσαν ἀγητὸν,
Ὃς δέ τε κῦδός σου ὑπὲρ οὐρανὸν εὐρὺν ἔθηκας.

Νήπιοι

2 Infantes recens-nati, qui adhuc olent partum,
Quíque lactentes sunt, & in gremio nutricis,
Parvulo ore tuum robur hymnis-resonabunt,
Tuis præceptis *instructi*, tu enim iis suggessisti cantilenas,
Propter tuos inimicos, ut & homines infestos,
Quíque alios lædunt, ulciscentes seipsos,
Ab injuriâ perniciosâ cohibeas, operibúsque violentis.
3 Cœlum dum contemplor, tuarum opus manuum,
Splendidum, suspiciens, tui digiti quod fecerunt,
Astráque fulgentia, lunámque *subinde*-plenam,
Et sidera omnia, quibus cœlum coronatum-est,
Mirum visu, quæ tu omnia sapienti fabricâsti consilio:
4 Homo quid tandem est, quòd memor-es ejus?
Aut filius hominis, ejus quòd inspector & visitator es?
5 Paululùm absuisti, ferè autem illum æqualem fecisti
Cœlestibus Intelligentiis, tui nuntii qui sunt,
Iis ferè & illum æqualem, & non multò minorem fecisti,
Gloriáque & splendore circa caput coronâsti.
6 Omnibus ipsum imperare volebas, omnibúsque dominari,
Omnibúsque præesse, quæcunque manibus tuis fecisti,
Et tu hæc ferens sub pedibus ejus posuisti:
7 Omnia omninò, lanigerásque oves, & boves armentarias,
Ferásque agrestes, quæque in montibus pascuntur;
8 Et unà cum his avium volatilium gentes omnes,
Quæ alis volant sub æthere & nubibus;
Piscésque etiam, natatiliúmque genus, & belluas omnes,
Quæcunque permeant maris cani semitas.
9 O supreme omnium Domine, qui & nobis Dominus es,
Quale tuum inclytum nomen per terram totam admirabile!

P S A L. xi.

1 LAudabo te, Domine, & cantabo ex corde *adhuc* magis,
Omniáque miracula tua narrabo, stupendáque opera,
2 Lætabor in te exultans, & gloriabor:
Et tuum nomen canam, Domine supreme imperantium.

Cùm

2 Νήπιοι ἀρτιγενεῖς, οἳ ἔτι πνείουσι τόκοιο,
Οἵ θ' ὑποτίτθιοί εἰσι, καὶ ἐν κόλποισι τιθήνης,
Τυτθοῖσι στομάτεσσι τεὸν κράτος ὑμνήσουσι,
Σῆς ὑποθημοσύνῃσι, Σὺ γὰρ σφισιν ἔμβαλες οἴμας,
Εἵνεκα σῶν ἐχθρῶν, ἵνα τ' ἄνδρας δυσμενέοντας,
Οἵ τ' ἄλλους σίνονται ἀμυνόμενοί σφισιν αὐτοῖς,
Ὕβριος οὐλομένης παύσῃς, ἔργων τε βιαίων.
3 Οὐρανὸν ὡς ἐνόησα, τεὸν ἔργον παλαμάων,
Ἀγλαὸν, εἰσανιδὼν, Σοὶ δάκτυλοι ὅνπερ ἔτευξαν,
Ἄστρά τε λαμπετόωντα, σελήνην τε πλήθυος,
Ἠδὲ τὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
Θαῦμα ἰδεῖν, ἃ Σὺ πάντα σοφῇ τεκτήναο βουλῇ·
4 Ἄνθρωπος τί ποτ' ἐστὶν, ἐπεὶ μιμνήσκεαι αὐτοῦ;
Ἢ παῖς ἀνθρώπου, αὐτοῦ ὅτ' ἐπίσκοπος ἐσσι;
5 Τυτθὸν ἐδεύησας, ὀλίγου δέ μιν ἶσον ἔθηκας
Οὐρανίοισι Νόεσσι, σοὶ ἄγγελοι οἵπερ ἔασι,
Τοῖς ὀλίγου μιν τ' ἶσον, ἰδ' οὐ πολὺ μείονα θῆκας,
Κύδεϊ τ' ἀγλαΐῃ τε περὶ κρᾶτ' ἐστεφάνωσας.
6 Πάντων μιν κρατέειν ἔθελες, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν,
Πᾶσι δὲ σημαίνειν, ὅσα χερσὶ τεῇσιν ἔτευξας,
Καὶ σύγε ταῦτα φέρων ὑπὸ ποσσὶν ἑοῖσιν ἔθηκας·
7 Πάντα μάλ', εἰροπόκους τ' ὄϊας, καὶ βοῦς ἀγελαίας,
Θῆρας τ' ἀγροτέρους, οἵπερ τ' ἐν ὄρεσσι νέμονται·
8 Τοῖσι δ' ἅμ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πάντα,
Αἳ πτερύγεσσι ποτῶνται ὑπ' αἰθέρι καὶ νεφέλῃσιν·
Ἰχθῦς τ' αὖ, νεπόδων τε γένος, καὶ κνώδαλα πάντα,
Ὅσσα διαπρήσσουσιν ἁλὸς πολιοῖο κελεύθους.
9 Ὦ πανυπέρτατ' Ἄναξ, ὃς Ἄναξ δέ τε ἄμμι τέτυξαι,
Οἷόν σου κλυτὸν οὔνομ' ἀνὰ χθόνα πᾶσαν ἀγητόν.

Ψαλ. θ'.

1 Αἰνήσω σε, Ἄναξ, καὶ ἀείσω κηρόθι μᾶλλον,
Πάντα τε θαύματά σου καταλέξω μέρμερά τ' ἔργα.
Χαιρήσω σοι ἀγαλλόμενος καὶ ἐπαγλαϊοῦμαι·
Καὶ τεὸν οὔνομ' ἀείσω, Ἄναξ ὕπατε κρειόντων.

Cùm inimici mei converſi retrò
Ceſſerint, coram te collapſi peribunt.
4 Quoniam tu, quando mihi cum iis lis oriebatur,
Tunc patronus *mihi* eras, & in judicio veniſti defenſor:
In throno autem ſediſti juridicorum longè optimus;
Et inter litigantes jus æquiſſimè pronuntiâſti.
5 Gentes autem increpâſti, malum interitum immiſiſti
Gravem improbis, eorumq; nullam famam in poſterum
Reliquiſti, nec nomen, ſed extinxiſti in perpetuum uſque.
6 O inimice, nequam caput, nunc quidem integrum *& completũ eſt*
Certè jam exitialia opera penitùs perfecta ſunt, (grave exitiũ,
Omnia feciſti deſolata, urbeſq; devaſtâſti,
Earúmque nulla memoria inter homines relicta-eſt,
Sed ſine-nomine ſunt, & ingloriè perierunt.
7 Verùm Dominus ſupremus habens ſedem immotam ſemper
Indeſinenter manebit; poſuit autem ſibi thronum, ubi judicare
8 Populos judicabit recto judicio, (poterit.
Quotquot habitant ſuper terram almam:
Et apud eos in æquitate ſancta decernet jura.
9 Erit Immortalis etiam afflictis auxiliator,
Adverſus injuriam & vim refugium viro pauperi,
Quod ingreſſus incolumis ſit, & tutũ propugnaculũ in tempore
Tempore in arduo, cùm calamitatis dies venerit. (opportuno,
10 In te autem confidunt, quicunque tuum nomen ſciunt:
Non enim, Domine, unquam eos reliquiſti, qui te quærunt.
11 Hymnis-celebrate Immortalem, habitatorem Sionis amœnæ,
Et per populum univerſum narrate quæ & qualia fecerit.
12 Quando inquiret de ſanguine & cæde,
In judicio *hominibus* occurrens, valdè memor-erit pauperum,
Nec clamorem obliviſcetur hominum qui-vi-opprimuntur.
13 Sed mei, Domine, miſerere, & aſpice me, qualia patiar,
Quibúſq; injuriis-affectus-ſim ab inimicis,
Lubens qui me exaltâſti de lethi portis.
14 Palàm ut gloriam amplam, & laudem tuam enarrem
Omnem prorſus in portis, ubi conveniunt cives,

Innumeræ

3 Ὁππότε δυσμενέες μου ἀποστρέψαντες ὀπίσσω
Χάσσονται, σέο προπάροιθε πεσόντες ὀλεῦνται.
4 Ὅττι σὺ, ἡνίκ' ἔμοιγε μετ' σφίσι νεῖκος ὄρωρε,
Τόφρα συνήγορος ἦσθα, δίκην ἤλθες ἀμύντωρ·
Ἐν δὲ θρόνῳ ἐκάθισσο θεμ... ...όλων ὄχ' ἄριστος,
Ἐν δὲ δικαζομένοισι δίκην ἰθεῖαν εἶπες.
5 Ἔθνεα δὲ συνέλιξας, ἀεικέα πότμον ἐφῆκας
Αἰνὸν ἀλείτησιν, τῶν δ' οὔτινα φῆμιν ὀπίσσω
Κάλλιπες, οὐδ' ὄνομα, σβέσσας δέ τε νωλεμὲς αἰεί.
6 Ἐχθρὲ, κακὴ κεφαλὴ, νῦν μὲν σῶς αἰπὺς ὄλεθρος,
Ἦ δὴ λοίγια ἔργα διαμπερὲς ἐκτετέλεσται,
Πάντα δ' ἔθηκας ἔρημα, πόλεις δέ τε ἐξαλάπαξας,
Τάων δ' οὔ τις μνήμη ἐν ἀνθρώποισι λέλειπται,
Νώνυμνοι δέ τ' ἔασι, καὶ ἀκλειῶς ἀπόλοντο.
7 Αὐτὰρ Ἄναξ ὕψιστος ἔχων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἄλληκτον μίμνει· θέτο δ' οἱ θρόνον, ἔνθα δικάσσῃ.
8 Λαοὺς κεν δικάσειεν ἐπ' ἰθείῃσι δίκῃσιν,
Ὅσσοι ναιετάουσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Πὰρ δέ σφ' εὐνομίῃ ὁσίας κρίνησι θέμιστας.
9 Ἔσσεται Ἀθάνατος καὶ τειρομένοισιν ἀρωγὸς,
Ὕβριος ἠδὲ βίης ἀλεωρὴ ἀνδρὶ πενιχρῷ,
Ἣν κραδίης σόος ἦσι, καὶ ἀσφαλὲς εἶλαρ ἐν ὥρῃ,
Ὥρῃ ἐν ἀργαλέῃ, ὅτ' ὀϊζυρὸν ἦμαρ ἱκάνῃ.
10 Σοὶ δέ τε θαρσήσουσιν, ὅσοι τεὸν οὔνομ' ἴσασιν·
Οὐ γὰρ, Ἄναξ, αὐτοὺς ποτε κάλλιπες, οἵ σε μάτευον.
11 Ὑμνεῖτ' Ἀθάνατον ναετῆρα Σιῶνος ἐραννῆς,
Καὶ ἀνὰ λαὸν ἅπαντ' ἀγγέλλετε οἷά τ' ἔρεξεν.
12 Ὁππότ' ἀνείρηται περὶ αἵματος ἠδὲ φόνοιο,
Ἐν δίκῃ ἀντιάσας, μάλα κεν μεμνέωτο πενιχρῶν,
Οὐδὲ βοῆς λελάθοιτο βιαζομένων ἀνθρώπων.
13 Ἀλλά μ', Ἄναξ, ἐλέαιρε, καὶ εἴσιδέ μ', οἷα πέπονθα,
Οἷά τ' ἐφυβρίσθην ἀνδρῶν πάρα δυσμενεόντων,
Πρόφρων ὅς μ' ἀνάγεις ὑπ' ἐκ θανάτοιο πυλάων.
14 Ἀμφαδὸν ὡς κλέος εὐρὺ καὶ αἶνόν σοι καταλέξω
Πάντα μάλ' εἰνὶ πύλῃσιν, ὅθι ξυνίασι πολῖται,

Innumeræ tribus Sionis, simúlque congregantur;
Gaudebo, eò-quòd-talis tu salus mihi es, & defensio.
15 In foveam autem descenderunt, subierúntq; gentes hominum,
Neqüam, quam & ipsi tame[illegible]is foderunt; (derunt.
Et suum-ipsorum pedem co[illegible]t rete, quod clàm *aliis* expan-
16 Facilè autem notus est Deus, eò-quòd-talia exercet-judicia,
Justè puniens maleficos: certè enim improbus
Illaqueatur operibus, quæ manibus suis fecit,
Ac si perniciosi retis vinculis caperetur.
17 Tartarum in tenebrosum convertantur improbi,
Populíq; simul-omnes, qui obliviscuntur Deum.
18 Non enim semper pauperum oblivio neglectúsq;
Erit: nec omninò indigentium spes peribit. (*nec prævaleant*;
19 Surge, Domine, neq; homines excellentiorem gloriã reportent
Gentes in conspectu tuo judicium acerbum occupet.
20 Illis autem animo terrorem, Domine, incutias, ut sciant
Gentes, quòd humani *tantùm* generis & sanguinis sunt.

PSAL. X.

1 QUare procul stas, Domine? utquid calamitatis die malo,
Temporéq; duro lates adeò, neq; appares?
2 Qui improbus est, egenum hominem persequitur,
Infestus, injuriâ-afficiens, superbiâ mentis:
Suis ipsorũ pravis-machinationibus improbi homines capiãtur.
3 Multum enim gloriatur improbus de iis quæ in animo cupit:
Avarus autem abhorret Deum, & lacessit.
4 Non curat in animo suo Deum sceleratus homo,
Adeò superbus est: *imò* verò Deum esse non existimat.
5 Ejus autem opera semper molesta acerbáq; sunt:
Procul autem supernè ab oculis *suis* tua judicia posuit, (affectos
Neq; *ea* videt neque observat; homines verò erga eum malè-
Quotcunq; sunt, ille neutiquam curat, nec cujusquam æstimat.
6 Lætabundus autem strenuum suum sic alloquitur animum,
Haudquaquam mihi metus est nè dimovear; certè enim semper
Salvus ero diebus omnibus, & nũquã ad me perveniet calamitas.

Repletum

Μυρία φῦλα Σιῶνος, ὁμηγερέες τε γίνονται·
Χαιρήσω δ' οὖν σὺ φόως ἐμοί ἐστι καὶ ἄλκαρ.
15 Κὰδ δ' ἐς βόθρον ἔβαν δύσοντό τε ἔθνεα φωτῶν,
Σχέτλιοι, ὅν τε καὶ αὐτοὶ ὅμως ἄλλοισιν ὄρυξαν·
Καὶ σφέτερον πόδα μάρψε λίνον, τὸ κρύβδα πέτασσαν.
16 Ῥεῖα δ' ἀριγνωτὸς πέλεται Θεός, οἷα δικάζει,
Αἴσιμα τιννύμενος κακοεργέας· ἦ γὰρ ἀλιτρὸς
Ἐμπλέκεται ἔργοισιν, ἃ χερσὶν ἑῇσιν ἔρεξεν,
Ὡς εἰ οὐλομένοιο λίνου ἅψισιν ἁλώῃ.
17 Τάρταρον ἐς ζοφόεντα μεταστρεφθέντες ἀλεῖται,
Λαοί τε ξύμπαντες οἳ ἐκλελάθοντο Θεοῖο.
18 Οὐ γὰρ ἀεὶ πτωχῶν λήθη ἀκηδεσίη τε
Ἔσσεται· οὐδέ τι πάγχυ πενιχρῶν ἐλπὶς ὀλεῖται.
19 Ὄρσεο, Ἄναξ, μηδ' ἄνδρες ὑπέρτερον εὖχος ἄροιντο·
Ἔθνεά σου προπάροιθε δίκη δ' ἔμπα κιχάνοι.
20 Τοῖσι δ' ἐνὶ φρεσὶ τάρβος, Ἄναξ, θέο, ὄφρ' εἰδῶσιν
Ἔθνε', ὅτ' ἀνδρομένης γενεῆς τε καὶ αἵματός εἰσι.

Ψαλ. ι.

1 Τίφθ' ἑκὰς ἵστασ', Ἄναξ; τί δ' ὀϊζύος ἤματι λυγρῷ,
Ὥρῃ τ' ἀργαλέῃ ἔλαθες τόσον, οὐδὲ φαάνθης;
2 Ὅσπερ ἀλιτρὸς ἔῃ, κεχρημένον ἄνδρα διώκει,
Δήϊος, ὑβρίζων, ὑπεροπλίῃσι νόοιο·
Σφῇσι κακορραφίῃσιν ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἁλῷεν.
3 Πολλὰ γὰρ εὔχετ' ἀλιτρὸς, ἐνὶ φρεσὶν οἷα μενοινᾷ·
Κερδαλεόφρων δὲ ψέγει Θεόν, ἠδ' ἐρεθίζει.
4 Οὐκ ἀλέγει φρεσὶν ᾗσι Θεὸν κακομήχανος ἀνήρ,
Ὡς ὑπερήφανός ἐστι, Θεὸν δ' ἔμμεν οὔποτ' οἴει.
5 Τοῦ δέ τε ἔργ' αἰεὶ θυμαλγέα, λυγρά τ' ἔασι·
Τῆλε δ' ὕπερθεν ἀπ' ὀφθαλμῶν τὰ θέσφατ' ἔθηκεν,
Οὔτ' ἴδεν, οὔτ' ἐνόησ'· ἀνδρῶν δ' ἄρα δυσμενεόντων,
Ὅσσοι ἔασιν, ὅδ' ἔπι μεταπρέπετ' οὐδ' ἀλεγίζει.
6 Γηθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν,
Οὔ νύ μοι ἐσφαλῆσθαι ἔπι δέος· ἦ τε γὰρ αἰεὶ
Σῶς ἔσομ' ἤματα πάντα, καὶ οὔποτέ μ' ἵξετ' ὀϊζύς.

7 Repletum ei imprecatione os *eſt*, & dolo, & fraudibus;
Et ei ſub lingua noxa vanitáſq; ſunt.
8 Occultè ruri-in-villis, & in latibulis ſedet;
Latebris in obſcuris innocentem virum occidit:
Clanculùm verò in pauperem doloſos vibrat oculos.
9 Occultas inſidias ſtruit, ſicut leo ſuo in denſo-cubili:
Sedet diu inſidians, ut rapiat virum pauperem,
Rapit virum pauperem, in ſuum rete cùm *eum* traxit.
10 Sedet contractus, inclinátque-ſe,dolos-meditans, in terram
Pronus ſpectans, parvúſque & deſpicabilis videtur eſſe
Præ aſtutia, grandis cùm-ſit, inſidians ut facilè lateat,
Ex ſtudio-nocendi pernicioſo,pauperum vero multa turba
Suis validis dentibus eſca & præda fiat.
11 Et tamen horum Deum oblitum-eſſe ait in animo ſuo,
Nec unquam *ea* viſurum, quandoquidem ſuam avertit faciem.
12 At verò tu, Immortalis, ſurge, tuámq; manum eleva:
Neque vi-oppreſſorum in animo obliviſcere pauperum.
13 Quare Deum contemnit improbus & irritat?
Suo *nempe* in animo dicit, Tu hoc non inquires.
14 At tu *hoc* vidiſti; noxam enim & inſolentem injuriam aſpicis,
Ut manibus tuis compenſes, & pro operibus pœna viciſſim ul-
(tióque ſumatur.
Tibi autem ſeipſum committit egenus vir,
Qui & pueri orphani cuſtos & adjutor es.
15 Vim debilita, brachiúmque frange improbi,
Et mala-machinantis hominis: ejúſq; injuriam in poſterum,
Et nequitiam quærens, non invenies.
16 Imperat Immortalis, Rex is *eſt* in perpetuum uſque;
Prorſus malè perierunt gentes ejus ex terra.
17 Tu perfeciſti, Domine, oppreſſis deſiderium
Viris, & omnia dediſti quorumcunq; eos cupido inceſſit,
Propitius: ſic *nempe* tu iis præparabis affectum
Et cor, ut id quod tibi gratum eſt petentibus
Annuens perficias, & promptus eos exaudias:
18 Ad tuendum *nempe* pueri orphani jus, pauperíſq;
Afflicti, ut homines terrena ſapientes,

Luciones-

7 Πλῆτο δὲ οἱ ἀρῆς στόμα, καὶ δόλου, ἠδ' ἀπατάων·
Καί οἱ ὑπὸ γλώσσῃ ἄτη μάταιη τε πέλονται.
8 Κρύβδην εἰν ἀγροῖσι καὶ ἐν κευθμῶσι καθῆστο·
Κεύθεσιν ἐν σκοτίοισιν ἀναίτιον ἄνδρα κατέκτα·
Λάθρα δ' ἐπὶ πτωχὸν δολερὰς ἐλέλιξεν ὀπωπάς.
9 Κρυπτάδιον λόχον εἷσε λέων ὣς ἢ ἐνὶ λόχμῃ·
Ἧσται δὴν λοχόων, ἵνα θ' ἁρπάσῃ ἄνδρα πενιχρόν,
Ἥρπασεν ἄνδρα πενιχρόν, ἐς ἐν λίνον ὁππότ' ἔρυσσεν.
10 Ἧστο δ' ἀλεὶς, κύψεν τε δολοφρονέων, ποτὶ γαίῃ
Ἀγκλίνας, μικρός τε καὶ οὐτιδανὸς δόατ' εἶναι
Κερδοσύνῃ, μέγας ὤν, λοχόων ἵνα ῥεῖα λάθῃσιν,
Ὕβρεος ἐξ ὀλοῆς, πτωχῶν δέ τε πουλὺς ὅμιλος
Οἷς κρατεροῖσιν ὀδοῦσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένηται.
11 Τῶν γὰρ Θεὸν λελαθέσθαι ὅμως ἔφατ' ᾧ ἐνὶ θυμῷ,
Οὐδέ ποτ' ὄψεσθαι, ἐπεὶ ἣν ἀπέστρεψεν ὀπωπήν.
12 Ἀλλὰ σύ, Ἀθάνατ', ὄρσο, τεὴν δέ τε χεῖρ' ἀνάειρε·
Μηδὲ βιαζομένων φρεσὶν ἐκλελάθοιο πενιχρῶν.
13 Τίπτε Θεόν τ' ἀθερίζει ἀτάσθαλος, ἠδ' ἐρεθίζει;
Ὃν κατὰ θυμὸν ἔειπε, Σὺ δ' οὐκ ἂν τοῦτ' ἐρεείνοις.
14 Ἀλλ' ἴδες· ἄπην γὰρ καὶ ὑπέρβιον ὕβριν ὄπωπας,
Χερσὶν ἀμείψασθαι, ἵνα τ' ἄντιτα ἔργα γένοιτο.
Σοὶ δ' ἐε τ' αὐτὸν ἐπέτρεψεν κεχρημένος ἀνήρ,
Παιδὸς ὅ, τ' ὀρφανικοῖο φύλαξ καὶ ἐπίρροθός ἐστι.
15 Ἶν', ἀμαλδύνωσον τε, βραχίονά τ' ἄξον ἀλείτεω,
Καὶ κακομηχάνου ἀνδρός· τὴν δέ τε ὕβριν ὀπίσσω,
Ἠδέ τ' ἀτασθαλίην διζήμενος, οὐκ ἂν ἐφεύροις.
16 Ἄρχει ὁ Ἀθάνατος, Βασιλεὺς ὅδε νωλεμὲς αἰεί·
Πρόχνυ κακῶς ἀπόλωλεν ἑῆς ἐξ ἔθνεα γαίης.
17 Σὺ κρήηνας, Ἄναξ, ὑβριζομένοισιν ἐέλδωρ
Ἀνδράσι, καὶ πόσ' ἔδωκας ὅσων σφέας ἵμερος ἥρει,
Ἵλαος· ὥς κεν σύ σφιν ἑτοιμάσσαιο μενοινήν,
Καὶ κραδίην, ἵνα τοι καταθύμιον εὐχομένοισι
Καννεύων τελέσῃς, καὶ πρόφρων τῶνδ' ἐπακούσῃς·
18 Παιδὸς τ' ὀρφανικοῖο δίκην, πτωχοῖό τ' ἔρυσθαι
Τειρομένου, ἵνα τ' ἄνδρες ἐπιχθόνια φρονέοντες,

Τρῶκται,

Luciones-callidi, non-ampliùs omnino vi & robore manuum
Alios ſic lædant *opprimántq;* improbè injurioſi.

PSAL. xi.

1 IN-Immortali confido, eóq; fretus-ſum quovis in incepto;
Quare ergo convitiantes meæ ſic dicitis animæ,
Ad montem ſicut avis avolans fuge quàm citiſſimè?
2 Certè enim improbi homines ſuum arcum tendunt,
Nervum mammæ adducunt, & arcui ferrum:
Viros ut feriant integram-&-inculpatam mentem habentes,
Clam improviſis collimantes ſagittis.
3 Si deſtructa fundamenta ſubtus pereant,
Et diſſoluta-ſint fulcra omnia, quid faciet juſtus?
4 Suo in templo *eſt* Dominus, ubi ei ſedes ſancta ſemper,
Ejúſq; thronus eſt in cœlo ſtellato:
Oculis videt palpebríſq; gentes hominum,
Circumſpiciens unumquemq; intuetur, eum explorans.
5 Qui utique juſtus fuerit, Dominus eum explorat:
Cui autem injuria & violentia, & mala opera curæ-ſint,
Eum valdè odit, deteſtatúrq; ſuo in animo.
6 Certè ſuper improbos, laqueos, ignem, & ſulphur
Defundet, malum imbrem ſimul, gravémq; procellam;
Hæc *eorum* portio cælitùs & fatalis fors eſt,
Perinde ac ſi iis ad bibendum hæc in cratere miſcerentur.
7 Quoniam juſtus Dominus amat recta opera juſtitiámque:
Et ad integrũ-vitæ hominem lubens vertit oculos ſplendidos.

PSAL. xii.

1 SUrge quæſo, Domine, nobíſq: auxiliator veni,
Pii enim pauci ſunt inter homines mortales,
Et minuuntur juſti inter viros; utiq; periere
Quotquot optimi fuerant, propudia autem omnia relicta ſunt.
2 Mendaces,fraudulentíque,dolos-conſuere *artifices* optimi,
Et mendacia multa dicere veris ſimilia,
Adeò mollibus ſemper blandíſq; ſermonibus

Demulcent

Τρῶκται, μηκέτι πάγχυ βίῃ καὶ κάρτεϊ χειρῶν
Ἄλλους ὡς σίνωνται, ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχοντες.

Ψαλ. ια΄.

1 Ἀθανάτῳ θάρσησα, πέποιθά τε πάγχυ ἐπ᾽ ἰθύ·
Τίπτ᾽ οὕτω κερτομέοντες ἐμὸν προσεείπετε θυμόν,
Εἰς ὄρος ὡς ὄρνις πλάμφυγος φεῦγ᾽ ὅττι τάχιστα;
2 Ἦ γὰρ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἑὸν βιὸν ἐκτανύσαντο,
Νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασαν, τόξῳ δὲ σίδηρον·
Ἀνέρας ὄφρα βάλωσιν ἀμύμονα θυμὸν ἔχοντας,
Λάθρῃ ἀνωΐστοισι τιτυσκόμενοι βελέεσσιν.
3 Εἴγε διαρραισθέντα θεμείλια νέρθεν ὄλοντο,
Καὶ λύθεν ἕρματα πάντα, τί κεν ῥέξειε δίκαιος;
4 Ὦ ἐνὶ νηῷ Ἄναξ, ὅθι οἱ ἕδος ἱερὸν αἰεί,
Αὐτοῦ τε θρόνος ἐστὶν ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι·
Ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾷ βλεφάροισί τε φῦλ᾽ ἀνθρώπων,
Παπταίνων ἐφ᾽ ἕκαστον ὁρᾷ, ἐὸ πειρητίζων·
5 Ὅς γε δίκαιος ἔῃσιν, Ἄναξ ἐὸ πειρητίζει·
Ὧ δ᾽ ὕβρις τε βίη τε καὶ αἴσυλα ἔργα μεμήλῃ,
Τόν γε μάλ᾽ ἐχθαίρει, στυγέει δέ τε ᾧ ἐνὶ θυμῷ.
6 Ἦ κ᾽ ἐπ᾽ ἀλιτροῖσιν παγίδας, πῦρ, ἠδὲ θέειον
Κακχεῦαι, κακὸν ὄμβρον ὁμοῦ, δεινήν τε θύελλαν·
Ἡ μοῖρ᾽ οὐρανόθεν καὶ θέσφατος αἶσα τέτυκται,
Ὡς εἴ σφιν πιέειν τάδ᾽ ἐνὶ κρητῆρι μιγείη.
7 Ὅττι δίκαιος Ἄναξ φιλέει αἴσιμα ἔργα δίκην τε·
Καὶ ἐπ᾽ ἀμύμονα φῶτα ἑκὼν τρέπει ὄσσε φαεινώ.

Ψαλ. ιβ΄.

1 Ἔγρεο λίσσομ᾽, Ἄναξ, ἄμμιν δ᾽ ἐπιτάρροθος ἐλθέ,
Εὐσεβέες γὰρ παῦροι ἐνὶ μερόπεσσι βροτοῖσι,
Καὶ μινύθουσι δίκαιοι ἐν ἀνδράσιν· ἦ μὲν ὄλοντο,
Ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν, τὰ δ᾽ ἐλέγχεα πάντα λέλειπται.
2 Ψεῦσται, κερδαλέοι τε, δολορραφίῃσιν ἄριστοι,
Ἠδὲ ψεύδεα πολλὰ λέγειν ἐτύμοισιν ὁμοῖα,
Ὡς αἰεὶ μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι

Demulcent se-invicem: duplex autem cor habentes
Bona loquuntur, mala autem cogitant posteà.
3 Blanda labia Dominus abscindet omnia,
Linguámque fastuosorum, multúmque gloriantium hominum.
4 Qui superbè *sic* loquuntur præ insolentia mentis,
Lingua nostra nobis magnam gloriam parabit,
Labia *nostra* penes nos sunt, qui sermonum periti sumus omniũ:
Quis vero nobis dictum reprehendet, nobísque dominabitur?
5 At propter injuriâ-oppressorum miseriam atque egenorum;
Pauperúmq; gemitûs, & calamitatis luctuosæ gratiâ,
Exurgam statim, & indigentem virum servabo
Ex manu oppressoris, & ex laqueo funesto:
Sic dixit Immortalis, ei autem firmum erat verbum.
6 Munda verba simul-omnia sunt verba Immortalis,
Et pura veluti argentum purgatum in camino,
Septies quod purgatum-fuit in perforatis vasis-fusoriis.
7 Illos tu propenso-animo, Domine, liberabis, servabísque,
Et ex *omni* malo, & à generatione ista semper *salvũ* custodies.
8 Undique circumambulant catervatim improbi,
Dum sortiuntur honorem, contemptissimi qui priùs erant
Omnium hominum, & tanquam viles extorres.

PSAL. xiii.

1 QUousque mei, Domine, oblivisceris in-perpetuum?
Tuúmque placidum quamdiu procul à me vultum
Abscondes perpetuò, me autem non-ampliùs aspicies rursus?
2 Quousque anxius ero in mente dolores coquens-preménsque,
Quotidiè æger-animi, continuè mœrens corde?
Inimicus quousq; mihi insultabit arroganti animo?
3 Attende, & me audi, Domine, qui & Deus mihi es:
Caliginem autem dissipa, & da lucem oculis,
Ne me alioqui mortis atra nubes obtegat,
Ibíque dormiam sub terrâ ferreum somnum.
4 Inimicus nè-quando dicat se gloriam super me & victoriam re-
Hostésque insultantes lætentur in animo, (portâsse,
Si

Θέλγουσ' ἀλλήλους· δίδυμον δέ τε ἦτορ ἔχοντες
Ἔσθλ' ἀγορεύουσιν, κακὰ δὲ φρονέουσιν ὀπίσσω.
3 Αἱμύλα χείλε' Ἄναξ κεν ἀποτμήξειεν ἅπαντα,
Γλῶσσαν ὑπερφιάλων τε, μέγ' εὐχομένων τ' ἀνθρώπων.
4 Οἳ δ' ὑπέροπλον ἔειπον ἀγηνορίῃσι νόοιο,
Γλῶσσά κεν ἡμετέρη ἡμῖν μέγα κῦδος ἄροιτο,
Χείλε' ἐφ' ἡμῖν ἐστι, λόγων οὐ εἴδεσι πάντων·
Τίς δ' ἡμῖν τῶν μῦθον ὀνόσσεται, ἄμμι τ' ἀνάξει;
5 Ἀλλ' ὑβριζομένων ἕνεκ' ἄτης ἠδὲ πενιχρῶν,
Πτωχῶν τε στοναχῆς, καὶ ὀϊζύος εἵνεκα λυγρῆς,
Ἀνστὰς ἐμμαπέως κεχρημένον ἄνδρα σαώσω
Ἐκ χειρὸς ὑβριστέω, ἠδ' ἐκ παγίδος στονοέσσης·
Ὣς ἔφατ' Ἀθάνατος, τῷ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
6 Ἁγν' ἔπεα ξύμπαντα πέλει ἔπε' Ἀθανάτοιο,
Καὶ καθαρ' ἄργυρος ὡς κεκαθαρμένος εἰνὶ καμίνῳ,
Ἑπτάκις ὃς κεκάθαρται, ἐνὶ τρητοῖς χοάνοισι.
7 Τούς-δε σὺ περιφρονέως, Ἄνα, ῥύσεαι ἠδὲ σαώσεις,
Ἔκ τε κακοῦ, γενεῆς τ' αἰεὶ ἀπὸ τῆσδε φυλάξεις.
8 Ἀμφὶ περὶ στιχόωνται ὁμιλαδὸν ἄνδρες ἀλῖται,
Ὄφρα λελόγχασι κῦδος ἀτιμότατοι πρὶν ἐόντες
Πάντων ἀνθρώπων, ἀσύφηλοί θ' ὡς μετανάσται.

Ψαλ. ιγ'.

1 Ἕως πότ' ἐμεῖο, Ἄναξ, ἐπιλήσεαι ἔμμενες αἰεί;
Σὴν τ' ἀγανὴν τέο μέχρις ἐμοῦ ἄπο νόσφιν ὀπωπὴν
Κρύψεις νωλεμέως, ἐμὲ δ' οὐκέτ' ἐσόψεαι αὖθις;
2 Ἕως πότε μερμηρίξω ἐνὶ φρεσὶ κήδεα πέσσων,
Ἤματά τ' ἀργαλέων, πυκινῶς ἀκαχήμενος ἦτορ;
Ἐχθρὸς μοι τέο μέχρις ἐπαύξετ' ἀγηνορέῃ θυμῷ;
3 Σώθεο καί μου ἄκουσον, Ἄναξ, Θεὸς ὅς τέ μοι ἐστί·
Ἀχλὺν δὲ σκέδασον, καὶ δὸς φάος ὀφθαλμοῖσι,
Μή μ' ἄλλως θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφικαλύψῃ,
Ἔνθα τε κοιμήσωμαι ὑπὸ χθονὶ χάλκεον ὕπνον.
4 Ἐχθρὸς μήποτε φῇ ἐμοὶ ἔπι κῦδος ἀρέσθαι·
Δυσμενέες δέ τ' ἐπευχόμενοι κεχαροίατο θυμῷ,

Si lapsus aliquando pedibus malum in infortunium incidam.
5 Verùm ego in misericordia tua clementiáq; confisus-sum;
Tuáque salus meum cor lætitiâ perfundet.
6 Cantabo Dominum, quia mihi benevolus adeò profuit,
Adeò mihi profuit amicus, tótq; *in me* beneficia contulit.

P S A L. xiv.

1 NOn esse Deum dixit insipiens suo in animo: (& pudor:
Corrupti-sunt mente omninò, intellectus autem *iis* periit
Certè admodum exitialia opera, infandáq; & abominanda per-
Nec quis inter mortales est, qui rectè facit. (petrârunt,
2 Ex solio, ubi sedebat sacrum robur Immortalis,
Cœlitùs despiciebat intuens in nationes hominum,
Ut videret an quis uspiam saperet, & ei mens esset pia, & Dei-
3 Omnes autem declinârunt, à via omnes aberrârunt, (timens.
Omnes simul inutiles *facti sunt*, eorúmq; teterrimus *est* odor;
Eò-quòd-talia operantur mala, quandoquidem nè unus quidē
4 Nihílne prorsus sciunt, quotquot mala machinantur? (benè agit.
Nihílne nôrunt, sed mente stolidi sunt?
Qui & populum meum comedunt crudeli animo,
Quemadmodum & panem comedunt, cùm eos fames occupat,
Improbi, neque Deo preces-fundunt sempiterno.
5 Ibi valdè expaverunt, & metuerunt in animo graviter,
Quoniam in generatione hominum Deus est justorum.
6 Pauperum ignominiosè-habuistis mentem prudénsq; consilium,
Quoniam Deum sibi fulcrum, & ingens propugnaculū fecerunt.
7 Utinam salus Israelis & præsidium
Veniret ex Sione: quando Dominus populum suum
Ex captivitate reducet mala, tunc Jacobi
Gaudebit progenies, Israelísque filii,
Omnésq; Isacidæ admodum lætabuntur ex-animo.

P S A L. xv.

1 O Pater, ô Rex, qui supremas domos habitas,
Quis tecum sedem habebit, & sub-tecto tuo erit?

Tuo

Ἤν ἑρπων ποτὲ ποσσὶ κακῷ ἐπὶ πήματι κύρσω.
5 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐλέῳ σοῦ ἐνηείῃ τε πέποιθα·
Σόν τε φόως κ' ἐμὸν ἦτορ εὐφροσύνῃσιν ἰαίνοι.
6 Μέλψω Ἄνακτ', ὅτι με προφρων τοσοῦτον ὄνησε,
Τοσοῦτόν μ' ὤνησε φίλος, πόσα τ' ἐσθλὰ ἔοργε.

Ψαλ. ιδ΄.

1 Οὐκ ἔμεναι Θεὸν εἶπε χαλίφρων ὃν κατὰ θυμόν·
Ἐφθίατο φρεσὶ πάγχυ, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς·
Ἦ μάλα λοίγια ἔργα καὶ οὐκ ὀνομαστὰ τέλεσσαν,
Οὐδέ τις εἰνὶ βροτοῖσι πέλει, ὅς τ' αἴσιμα ῥέζει.
2 Ἐκ θρόνου ἔνθα κάθιζ' ἱερὴ ἲς Ἀθανάτοιο,
Οὐρανόθεν καθορᾶτο ἰδὼν ἐπὶ φῦλ' ἀνθρώπων,
Εἴ τις που πέπνυται, καί οἱ νόος ἦε θεουδής.
3 Πάντες δ' ἐξέκλιναν, ὁδοῦ ἄπο πάντες ἅμαρτον,
Πάντες ἅμ' ἀχρεῖοι, καί σφεων ὀλοώτατος ὀδμή·
Οἷα κάκ' ἐργάζοντ', ἐπεὶ οὐδ' εἰς αἴσιμα ῥέζει.
4 Οὐδέ τι πω ἴσασιν ὅσοι κακὰ μηχανόωνται;
Οὐδέ τι γινώσκουσι, νόον δ' ἀποφώλιοί εἰσιν;
Οἱ δέ τε λαὸν ἐμὸν κατέδουσιν ἀπηνέϊ θυμῷ,
Ὡς κατὰ τὸν ἄρτον ἔδουσιν, ὅτε σφέας λιμὸς ἱκάνῃ,
Σχέτλιοι, οὐδὲ Θεὸν λιτανεύουσ' αἰὲν ἐόντα.
5 Ἔνθα μάλ' ἐζόμενοι καὶ ἐδείδισαν ἐν φρεσὶν αἰνῶς,
Οὕνεκ' ἐν ἀνθρώπων γενεῇ Θεὸς ἐστὶ δικαίων.
6 Πτωχῶν λωβήσασθε νόον καὶ ἐπίφρονα βουλήν,
Ὅττι Θεὸν σφίσιν ἕρμα, καὶ ἄσπετον εἶλαρ ἔθεντο.
7 Ὡς ὤφελλε φόως Ἰσραήλοιο καὶ ἄλκαρ
Ἐλθέμεναι ἐκ Σιῶνος· Ἄναξ ἑὸν ὁππότε λαὸν
Εἰρέρου ἐξαναγῇσι κακοῦ, τότε κεν τ' Ἰακώβου
Γηθήσαι γενεή, Ἰσραήλοιό τε παῖδες,
Πάντες τ' Ἰσακίδαι μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ.

Ψαλ. ιε΄.

1 Ὦ Πάτερ, ὦ Βασιλεῦ, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίεις,
Τίς μετὰ σοῦ ἕδος ἕξει, ὑπωρόφιος τέ τοι ἔσται;

Tuo quis in tabernaculo? quis in monte tuo amœno
Sacro incola, ut & firmiter ibi maneat?
2 Qui inculpatus ipſe fuerit, & inculpata noverit,
Cui & juſtitia chara eſt, & æqua opera curæ-ſunt,
Qui & verum ſermonem ex corde declarat,
Nec aliud occultat in animo, aliud autem dicit;
3 Neque convitia, & opprobria clanculùm loquitur,
Nec cuiquam igitur mala facit præ improbitate mentis;
Nec cuiquam odioſis contumeliis animum inceſſit
Convitians, quandoquidem haud ei maledicentia grata eſt.
4 Ei autem homo pravus & reprobus deſpicabilis videtur eſſe,
Et propudium, tanquam aliquis contemptibilis exul;
Illos autem maximè honorat, quibus mens eſt pia:
Cujus etiam juramenta fida manent, poſtquam juraverit,
Neque pejerabit, etiamſi *ideò* in damnum inciderit.
5 Neque aliquid dedit, ut plus poſtea accipiat,
Ex amore-lucri, & indecoram mercedem referat
Suæ pecuniæ causâ, quod & fœneratorum præmium eſt.
Nec muneribus-corruptus obliqua decrevit jura,
Neque pro pretio inſontem læſit virum,
Sed etiam gratìs adeò jus rectiſſimè dixit.
Qui talis eſt & hæc facit vir, ille in perpetuum ſemper
Stabit firmiter, eritque immotus.

PSAL. xvi.

1 Libera me & ſerva, Domine; quia in te confido.
2 Anima mea Deo dixit, Tu mihi Deus es ſolus:
Si boni quid *fortè* feci, at tibi nè ſic quidem unquam profui,
Nec ullum tibi ex iis commodum, quæ mea fuerunt recta opera.
3 Certè quandóque *forſan* ſanctis in terra alma
Profuerit id quod benè facio, quiq; præſtantiſſimi ſunt virorum,
Quóſque aliis antefero, & colo præcipuè-præ omnibus.
4 Miſeri, qui alium poſt deum celeriter currunt,
Iis dolores multi, malúmque erit in poſterum;
Illis autem ego non ſacrificabo, nec ſupplicabo, quibus ii,

Neque

Σῇ τίς ἐνὶ κλισίῃ; τίς ἐν οὔρεϊ σῷ ἐζαθέῳ
Ἱερῷ ἐνναέτας; ἵνα τ' ἔμπεδον αὖθι μένῃσιν;
2 Ὅς κεν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ, καὶ ἀμύμονα εἰδῇ,
Ὧι τε δίκη φίλη ἐστὶ, καὶ αἴσιμα ἔργα μέμηλεν·
Ὅς δέ τ' ἀληθέα μῦθον ἀπὸ κραδίης ἀναφαίνει,
Οὐδ' ἕτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζει·
3 Οὐδέ τι κερτομίας καὶ ἐλέγχεα λάθρ' ἀγορεύει,
Οὔτε τῷ οὖν κακὰ ἔοργεν ἀτασθαλίῃσι νόοιο,
Οὔτε τινα ξυγγείτοσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἐνίπτει,
Λωβείων, ἐπεὶ οὔ οἱ ἐπεσβολίη φίλη ἐστί.
3 Τῷ δέ τ' ἀνὴρ ἀσύφηλος ἐπόψιος εἴδεται εἶναι,
Καὶ λώβη, ὡσεί τις ἀτίμητος μετανάστης·
Τοὺς δὲ μάλιστα τίει, οἷσιν νόος ἐστὶ θεουδής·
Τοῖο καὶ ὅρκια πιστὰ μένει, ἐπεὶ ἄρ κεν ὀμόσσῃ,
Οὐδ' ἐπιορκήσει, εἴπερ καὶ πήματι κύρσῃ.
5 Οὐδέ τι δῶκεν, ἵνα πλεῖον μετόπισθε λάβῃσιν,
Ἐκ φιλοκερδείης, καὶ ἀεικέα μισθὸν ἄρηται,
Οὗ ἕνεκ' ἀργυρίοιο, τὸ καὶ τρωκτέων γέρας ἐστίν.
Οὐδέ τι δωροδόκος σκολιὰς ἔκρινε θέμιστας,
Οὐδέ γε τιμῆς εἵνεκ' ἀμύμονα σίνατο φῶτα,
Ἀλλὰ καὶ ὡς νηποινὶ δίκην ἰθύντατα εἶπεν.
Ὅς τοῖος, τά τ' ἔρεξεν ἀνὴρ, ὅδε νωλεμὲς αἰεὶ
Στήσεται ἀσφαλέως, ἔσσεται δέ τε ἀστυφέλικτος.

Ψαλ. ιϛ'.

1 Ῥῦσαί μ', ἠδὲ σάωσον, Ἄναξ· ὅτι σοίγε πέποιθα.
2 Ψυχή μου Θεῷ εἶπε, Σύ μοι Θεὸς ἔπλεο μοῦνος·
Εἰ ἐσθλόν που ἔρεξα, σὲ δ' οὐδ' ὥς ἔμπης ὄνησα,
Οὐδέ τι σοὶ τῶν ἦδος, ἅ μου πέλεν αἴσιμα ἔργα.
3 Ἦ ποτε τοῖς ὁσίοισιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Χραῖσμ', ὅσπερ οὖν ἔρδω, οἵ τε προφερέστατοι ἀνδρῶν,
Τοὺς τ' ἄλλων προβέβουλα, τίω δέ τε ἔξοχα πάντων.
4 Σχέτλιοι, οἳ ἕτερον μετὰ δαίμονα ῥίμφα θέουσι,
Τοῖσίν τ' ἄλγεα πολλὰ, κακὸν δέ τε ἔσσετ' ὀπίσσω·
Τοῖς δ' ἐγὼ οὐ σπείσω, οὐδ' εὔξομαι, οἷσπερ ἐκεῖνοι,

Οὐδὲ

Neque libamen fundam, libationémque sanguineam,
Neque illa, quæ ii venerantur, in ore habens nominabo.
5 Immortalis mihi sors est & hæreditas insignis,
Portióque calicis mei, quam mihi statutum-est assignari:
Túque sortis meæ custos, domúmq; *meam* sustentas.
6 Cómodè.a. mihi limites fixi sunt(quandoquidē hominibus terra
Exiítq; sors regione in desiderabili, (distributa est)
Amœnâ, pingui, gratámque sortitus-sum conditionem,
Quam & ipse velim, pulchráque mihi est portio.
7 Laudabo Dominum, qui mihi consulendo-*suggessit* consilia:
Jaceo in lecto,frequentes autem mihi circa continuè-*mæstum* cor
Acerbæ curæ suboriuntur nocte intempestâ;
Et me graviter irritantes objurgant intus renes,
Et increpant intimæ cogitationes animi.
8 Dominum mihi ante oculos perpetuò posui;
Qui quandoquidem adstat mihi ad dexteram, non vacillabo.
9 Idcircò autem cor mihi lætitiâ exhilaratur,
Linguáque gaudet, quâ tuam gloriam præstantem cano:
Caróque mihi tranquilla decumbet quietè dormiens,
Etiamsi mortua fuerit, adhuc verò ei etiam spei sors.
10 Non enim meam animam relinques in barathro,
Sed Sancti tui vel in inferni ædibus
Memor-eris, neque omninò, postquam liquit ossa spiritus,
Tabe odiosâ corrumpi cadaver sacrum sines,
Neque mortuum corpore penitùs totum putrescere.
11 Sed mihi rectam ostendes vitæ semitam,
Dux-viæ existens: apud te jucunda gaudia manent
Innumera, & in vultu & *conspectu* tuo *nos* gentes hominum
In voluptatem ingredimur toto pede; nec ulla simul
Amara intrat unà cum gaudiis & hilaritatibus tristitia,
Tuam ad dexteram quæ in-perpetuum semper sunt.

P S A L. xvii.

1 ATtende, Domine, & audi jus, clamantem exaudi,
Precationem meam exaudi, & in mente perpende tuâ,
Labiis

Οὐδὲ χολὴν χεύσω, λοιβὴν δέ τε αἱματόεσσαν,
Οὐδέ τά γ', οἷα σέβονται, ἀνὰ στόμ' ἔχων ὀνομήνω.
5 Ἀθάνατός μοι μοῖρα πέλει καὶ κλῆρος ἀμύμων,
Αἶσά τ' ἐμῆς κύλικος, τὴν μοι ἐπιμέτρα νέμεσθαι·
Σὺ κλήροιό τ' ἐμοῖο φύλαξ, ὑπό τ' οἶκον ἐρείδεις.
6 Εὖ δέ μοι οὖρα πέπηγ', (ἐπεὶ ἀνδράσι γαῖα δέδασται,)
Ἐκ δ' ἔθορε κλῆρος χώρη ἐνὶ ἱμεροέσσῃ,
Ἠδείῃ, λιπαρῇ, μελιοεικέα δ' ἔλλαχον αἶαν,
Ἣν αὐτός τ' ἔθελον, καλὴ δέ μοι ἔπλετο μοῖρα.
7 Αἰνήσω τὸν Ἄνακτ', ὅς μοι συμφράσσατο βουλάς·
Κεῖμαι ἐνὶ λέκτρῳ, πυκιναὶ δέ μοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ
Ὀξεῖαι μελεδῶναι ὀροῦσι νυκτὸς ἀμολγῷ·
Καί μ' αἰνῶς ἐρέθοντες ἐνείκουσι ἔνδοθι νεφροί,
Ἠδ' ἐπιτιμήσαντο μυχοίζατα μήδεα θυμοῦ.
8 Ἀθάνατόν μοι ἐς ὦπα διαμπερὲς αἰὲν ἔθηκα·
Ὅς τ' ἐπεὶ οὖν πάρα μοι ἐπὶ δεξιά, οὐκ ἂν ὀλισθῶ.
9 Τοὔνεκα δὴ κραδίη μοι εὐφροσύνῃσιν ἰάνθη,
Γλῶσσά τε γήθησεν, τῇ σὸν κλέος ἐσθλὸν ἀείδω·
Χρώς τέ μοι εὔκηλος καταχείσεται ἀτρέμας εὕδων,
Καὶ νεκρὸς περ ἐών, ἔπι δ' οἱ καὶ ἐλπίδος αἶσα.
10 Οὐ γὰρ ἐμὴν ψυχὴν καταλείψεις εἰνὶ βερέθρῳ,
Ἀλλ' ὁσίοιο τεοῖο καὶ εἰν ἀΐδαο δόμοισι
Μνήσεαι, οὐδέ γε πάμπαν, ἐπεὶ λίπεν ὀστέα θυμός,
Τηκεδόνι στυγερῇ φθίσθαι νέκυν ἱερὸν ἐάσεις,
Οὐδέ τι τεθνειῶτα κατὰ χρόα πάντα σαπῆναι.
11 Ἀλλά μοι ἰθεῖαν δείξεις βιότοιο κέλευθον,
Πομπὸς ἐών· παρὰ σοὶ μελινδέα χάρματα μίμνει
Μυρία, πὰρ δὲ τεοῖσι προσώπασι φῦλ' ἀνθρώπων
Τερπωλῆς ἐπέβημεν ὅλῳ ποδί· σοῦ δέ τε ἔπι
Πικρὴ παρμέμβλωκεν εὐφροσύνῃσιν ἀνίη,
Σῇ ἐπὶ δεξιτερῇ αἱ νωλεμὲς αἰὲν ἔασι.

Ψαλ. ιζ'.

1 ΣΥ'νθε', Ἄναξ, καὶ κλῦθι δίκης, βοόωντος ἄκουσον,
Εὐχωλῆς μου ἄκουσον, ἰδ' ἐν φρεσὶ βάλλεο σῇσι,

Labiis quam sanctis & non dolosis fudi.
2 Judica me, Domine, ut apud te arbitrum *litis* exitum obtineã:
Quod rectum est, aspice oculis tuis.
3 Certè cor meum probâsti nocturno tempore,
Multúmq; perspiciens tanquã speculator me acriter observâsti,
Méque velut argentum explorans in ignis splendore,
Sed neque sic malam invenisti meam mentem, nec fallacem:
Non enim mihi dolosum unquã placuit consilium improborũ,
Nec aliud occulto in mente, aliud loquor.
4 Multa admodum injuriam-*aliis*-inferentes mala machinantur
Homines, verùm ego tuis verbis confisus,
A malis declinavi, mihíque animus haudquaquam persuasit
Facere opera violenta, quæq; injuriosi-oppressores faciunt.
5 Vestigia mea dirige in semitis tuis,
Ut incedam tutò, & nunquam pedibus labar.
6 Ad te, Deus, clamavi, tu enim clamantem audies,
Nunc autem miserere, Domine, & meam exaudi vocem,
Vocem precantis, & in animo perpende sermonem,
7 Clementiam verò tuam, & bonitatem ostende
Quàm valdè magna sit: ut admirentur omnes
Qualis tu, benevolus, mansuetus & mitis sis:
Et quam tibi volupe *sit*, tuâ dexterâ & vi
Liberare ab hostibus illos homines & servare,
Qui freti te sunt, tuóque confidentes robori.
8 Libera me, velutíq; pupillam oculi serva
Incolumem; alarúmq; tuarum umbrâ circuntege.
9 Injuria-ab-insolente & perniciosa hominũ mala machinantiũ,
Et ab inimicorum violentia, qui mihi lethum & interitum
Moliuntur funestum, & undique circa me congregantur.
10 Onustum est iis corpus carne & albo adipe,
Circumquáq;a.pinguedo tenet obesũ os *eorum* totúmq;corpus:
Unde & præ insolentia fastuosa multa *superbè* loquuntur.
11 Gressibus meis insidiantes catervatim circumcurrunt,
Improbi, & me observant hùc illùc euntem;
Et deorsum flectunt oculos dolosè inclinantes se humi.

Sicut

Χείλεσιν ἣν ὁσίοισι, καὶ οὐ δολίοισιν ἔχουσα.
2 Κρῖνέ μ', Ἄναξ, ἵνα σοὶ ἐπὶ ἴσον πεῖραρ ἕλωμαι·
Ὅ, ττι περ ἰθὺ τέτυκται, ἴδ' ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν.
3 Ἦ μάλ' ἐμῆς κραδίης πειρήσαο νυκτὸς ἀμολγῷ,
Πολλὰ διοπτεύων σκοπὸς ὡς ἐμέ τ' ὀξὺ νόησας,
Ἠδέ μου ἀργύρου ὡς πειρώμενος ἐν πυρὸς αὐγῇ,
Ἀλλ' οὐδ' ὡς κακὸν εὗρες ἐμὸν νόον, οὐδ' ἀπατηλόν·
Οὐ γάρ μοι δολόεσσά ποτ' ἥνδανε μῆτις ἀλιτρῶν,
Οὐδ' ἕτερον μὲν κεύθω ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλο δὲ βάζω.
4 Πολλὰ μάλ' ὑβρίζοντες ἀτάσθαλα μηχανόωνται
Ἀνέρες, αὐτὰρ ἔγωγε τεοῖς ἐπέεσσι πιθήσας,
Ἔκ τε κακῶν ἔκλινα, καὶ οὔ τι με θυμὸς ἀνῆκεν
Ἔρδειν ἔργα βίαια, τά θ' ὑβρισῆρες ἔρεξαν.
5 Ἴχνιά μου ἴθυνον ἐν ἀτραπιτοῖσι τεῇσιν,
Ὄφρ' ἴω ἀσφαλέως, καὶ μήποτε ποσσὶν ὀλισθῶ.
6 Πρὸς σὲ, Θεὸς, φώνησα, σὺ γὰρ φωνεῦντος ἀκούσῃς,
Νῦν δ' ἵληθι, Ἄναξ, καὶ ἐμῆς ἐπικέκλυθι φωνῆς,
Φωνῆς εὐχομένοιο, καὶ ἐν φρεσὶ βάλλεο μῦθον.
7 Μειλιχίην δὲ τεὴν καὶ ἐνηείην ἀνάφαινε,
Ὡς λίην μεγάλην· ἵνα θαυμάσωσιν ἅπαντες
Οἷος σὺ πρόφρων ἀγανός τε καὶ ἤπιός ἐσσι·
Ὡς καὶ σοί γε φίλον, σῇ δεξιτερῇ τε βίῃ τε
Ῥύσασθαι ἀπ' ἀντιβίων τοὺς ἀνέρας ἠδὲ σαῶσαι,
Οἳ πίσυνοί τοι ἔασι, τεῇ δέ τε θάρσυνοι ἀλκῇ.
8 Ῥῦσαι ἐμὲ, γλήνην θ' ὡς ὀφθαλμοῖο φύλαξον
Ἀρτεμέα· πτερύγων τε τεῶν σκιῇ ἀμφικάλυψον·
9 Ὕβριος ἐξ ὀλοῆς ἀνδρῶν κακὰ μητιοώντων,
Δυσμενέων τε βίης, οἵ μοι θάνατόν τε μόρον τε
Ῥάψαν ἀεικέλιον, περί τ' ἀμφί τέ μ' ἠγερέθονται.
10 Βέβριθέν σφι δέμας σάρκεσσι καὶ ἀργέτι δημῷ,
Ἀμφὶ δὲ πῖαρ ἔχει λιπαρὸν στέμα, καὶ χρόα πάντα·
Τῷ καὶ ἀγηνορίῃσιν ὑπέρβια πολλὰ λέγουσιν.
11 Ἴχνιά μου λοχόωντες ὁμιλαδὸν ἀμφιθέουσι,
Σχέτλιοι, ἠδ' ἐνόησαν ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντα·
Ἠδὲ κάτω βάλον ὄσσε δόλῳ κύπτοντες ἔραζε.

12 Sicut quando leo infestus jacet condenso in nemore-ad-insidias-
Terribilis, valdè enim illum edulii appetitus tenet, (apto,
Catulúsque validi leonis in densitatibus sylvæ
Inclinat-se insidias-struens, sicubì magnam prædam assequatur.
13 Surge anticipans eum, Domine, ut ei spes pereat,
Et eum deturba: ex manu hominis improbi
Libera meam animam tuo gladio, & me defende.
14 Ab hominibus me libera, Domine, & manu tuâ serva,
Ab hominibus terrigenis, qui super terrâ portionem suā habent,
Quibus prosperitatem tu dans reples ventrem bonis,
Talibus *sc.* qualia tibi cimelia reposita *sunt* multa:
Utrumq; autem pariter & liberorum satis & divitiarū habentes,
Et ipsi multa absumunt, & affatim proli-suæ relinquunt.
15 Verùm ego in justitia tuam apertè faciem
Intuebor, teq; coràm videndo, abundè, quando experrectus
Surgam ex somno, tuo satiabor splendore.

PSAL. xviii.

1 CErtè te diligam, Domine, qui mihi fortitudo es & robur.
2 Immortalis mihi rupes, & ingens fulcrum est,
Liberator, & Deus meus, & robur in-quo confidam,
Clypeus meus, firmúmq; cornu, gloriáq; salúsque,
Excelsáque turris, & propugnaculum, quo salvus sum.
3 Immortali supplicabo, qui & eximiè præ-omnibus laudandus est;
Adeóq; servabor ab hominibus mihi infestis.
4 Dolores me atræ mortis circundederunt,
Et me tenuerunt tanquā funibus retis prehensū omnia-captātis
Quemadmodum autem cùm inundans fluvius in campū descen-
Torrens, qui & celeriter fluens dissipat pontes, (dit
Sonitu ingenti, contremiscunt autem gentes hominum;
Sic & contra me terribilis tumultus & strepitus oriebatur
Hominum impiorum, qui mihi magnum timorem incusserunt.
5 Dolores horribilis inferni mihi circumfusi-sunt,
Tanquā funes, & prævenientia-impacta-sunt *in me* mortis retia
6 Immortalem tum oravi malo calamitatis tempore, (funesta.

12 Ὡς ὅτε λῖς σίντης κεῖται πυκινῇ ἐνὶ λόχμῃ,
Σμερδαλέος, μάλα γάρ μιν ἐδωδῆς ἵμερος αἱρεῖ,
Σκύμνος τε κρατεροῖο λέοντος πάρφεσιν ὕλης
Κυπτάζει λοχόων, εἴπου μέγα κύρμα κιχείη.
13 Ὄρσεο ὑποφθάμενος μιν, Ἄναξ, ἵν' οἱ ἐλπὶς ὀλώλῃ,
Καί μιν ἀποσυφέλιξον· ὑπ' ἐκ χερὸς ἀνδρὸς ἀλείτεω
Ῥῦσαι ἐμὴν ψυχὴν σῷ ἄορι, καί μοι ἄμυνον.
14 Ἐξ ἀνδρῶν ἐμὲ ῥῦσαι, Ἄναξ, καὶ χειρὶ σάωσον,
Ἀνδρῶν γηγενέων, οἳ ἐπὶ χθονὶ μοῖραν ἔχουσι,
Τοῖς ὄλβον σὺ διδοὺς ἐμπλήσαο γαστέρ' ἐάων,
Τοίων, οἷά τέ σοι κειμήλια κείμενα πολλά·
Ἀμφότεροι δ', ἅμα τέκνα θ' ἅλις καὶ χρήματ' ἔχοντες,
Αὐτοὶ πολλά τ' ἄφυξαν, ἄδην τεκέεσσί τ' ἔλειψαν.
15 Ἀλλ' ἐγὼ ἐνδικίῃσι τεὴν ἀναφανδὸν ὀπωπὴν
Ἀθρήσω, σέ τ' ἐς ὦπα ἰδὼν, ἅλις, ὁππότ' ἀναστὰς
Ὄρσωμαι ἐξ ὕπνοιο, τεῆς κεκορέσσομαι αἴγλης.

Ψαλ. ιη'.

1 Ἦ σε φιλήσω, Ἄναξ, ὅς μοι σθένος ἐσσὶ καὶ ἀλκή.
2 Ἀθάνατός μοι πέτρη, ἰδ' ἄσπετον ἔρμα τέτυκται,
Ῥύστης, ἠδὲ Θεός μου, ἰδὲ κράτος ᾧ κε πεποίθω,
Ἀσπὶς ἐμὴ, στιβαρόν τε κέρας, κῦδός τε φόως τε,
Ὑψηλός δέ τε πύργος, ἔπαλξίς θ' ἧ σός εἰμι.
3 Ἀθάνατον λιτανεύσω, ὃς ἔξοχά τ' αἰνετός ἐστι·
Τῷ κε σαωθείην ἀνδρῶν ἀπὸ δυσμενεόντων.
4 Ἀμφὶ μοὶ ὠδῖνες μέλανος θανάτοιο κέχυντο,
Καί μ' ἔχον ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντα πανάγρου·
Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίον-δε κάτεισι
Χειμάρρους, ὅς τ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας,
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, τρομέει δέ τε φῦλ' ἀνθρώπων·
Ὡς ἐπὶ μοὶ δεινός θ' ὅμαδος καὶ φλοῖσβος ὀρώρει
Ἀνδρῶν δυσσεβέων, οἵ μοι μέγα τάρβος ἐνῶρσαν.
5 Ἀμφὶ μοὶ ὠδῖνες στυγεροῦ ἀΐδαο κέχυντο,
Ὡς λίνα· προὔτυψαν θανάτοιό τε δίκτυα λυγρά.
6 Ἀθάνατον λιτάνευσα κακῇ τότ' ὀϊζύος ὥρῃ,

Et ad Deum meum misi clamorem; ille autem exaudiit vocem
Ipso è templo *suo*, clamorémq; meum permisit venire
Confestim coram se, & auribus suis excepit.
7 Tunc concussa-est omnis, & tremuit commota terra:
Celsorúmq; montium simul quassata-sunt fundamenta,
Commotáq; sunt subtus,& tremuerunt,eò-quod ille iratus-fuit.
8 Ejus & è naribus exiliit sursum fumus,
Gravísq; ex ore flamma emicuit irati,
Et cum-impetu ruit ferventer,ignitas prunas evomens.
9 Cœlum inclinavit, & descendit: pedibus verò ejus
Caligo circumfusa est atra, & nox obscura.
10 Perniciter volavit Cherubo vectus tanquam equo:
Volavit autem alis multivagi venti.
11 Latibulum autem sibi circunfudit tenebras obscuras,
Caligine amictus; tentorium autem sibi esse fecit,
Ubi lateret, aquam caliginosam, quæq; in aere divino
Nascuntur, nubes collocans, densas, umbrosas.
12 Illo apparente nubes transibant præ fulgore ejus,
Et cum grandine simul ignis prunæ ardentis.
13 Et tunc Dominus tonuit de cœlo stellato,
Et Altitonans terribilem edidit vocem:
Horrenda autem flamma emicuit nubem per disruptam,
Et cum grandine simul ignis prunæ ardentis.
14 Statim vero ardentes suas emisit sagittas,
Eósque dissipavit; crebrísque fulgetris
In-eos collimans, magnoperè perterre-fecit omnes.
15 Apparuerunt autem fontes aquarum, & abyssi vastæ,
Abyssi vastæ, & penetralia grandisoni maris,
Et telluris latæ fundamenta subtùs discooperta sunt:
Ut *primùm* tu increpâsti,Domine, iratúsq; es ex animo,
Et è naribus tuis acrem halitum emisisti.
16 Cælitùs angelum misit, prehensúmq; me eduxit è periculo;
Multis ex aquis me liberavit, servavítque.
17 Liberavítq; ab inimico *meo* impetuoso induto robore,
Et ab infestis *mihi* hominibus;quandoquidem me fortiores erant

18 Qui

Πρὸς δὲ Θεόν μου ἧκα βοήν· ὁ δέ τ' ἔκλυεν αὐδῆς
Αὐτόθεν ἐξ ἱεροῖο, βοήν τέ μου εἴασεν ἐλθεῖν
Εἶθαρ ἑὸ προπάροιθε, καὶ οὔασιν οἷσιν ἔδεκτο.
7 Τόφρ' ἐλελίχθη πᾶσα, καὶ ἔτρεμε κινυμένη χθών·
Αἰπεινῶν τ' ὀρέων ἄμυδις δεδόνητο θέμεθλα,
Κινήθη δ' ὑπένερθε καὶ ἔτρεμεν, ὡς ὁ χολώθη.
8 Τοῦ καὶ ἀπὸ ῥινῶν ἀνεκήκιεν ὑψόσε καπνὸς,
Δεινὴ δ' ἐκ στόματος φλὸξ ὤρετο χωομένοιο,
Θῦνε δέ τ' ἀμβολάδην, πυρὸς ἄνθρακας ἐξανιεῖσα·
9 Οὐρανὸν ἀγκλίνας κατέβη· ὑπὸ ποσσὶ δ' ἑοῖσιν
Ἀχλὺς ἀμφὶ μέλαινα χύθη, καὶ νὺξ ἐρεβεννή.
10 Ῥίμφα ποτᾶτο Χερούβῳ ὀχεύμενος, ὥσπερ ἐφ' ἵππῳ·
Ἵπτατο δὲ πτερύγεσσι πολυπλάγκτου ἀνέμοιο.
11 Ἀμφὶ δέ οἱ κευθμῶνα χέε ζόφον ἠερόεντα,
Ἀχλὺν ἑσσάμενος· κλισίην δέ οἱ ἔμμεν' ἔθηκεν,
Ἢ λάθοι, ὕδωρ τε δνοφερὸν, τά τ' ἐν αἰθέρι δίῃ
Γίγνονται, νέφεα στῆσας, πυκινὰ, σκιόεντα.
12 Τοῦ δ' ἀναφαινομένου νέφε' ᾤχετο μορμυρυγῆσι,
Σὺν δὲ χαλάζῃ ὁμοῦ πυρὸς ἄνθρακες αἰθομένοιο.
13 Καὶ τότ' Ἄναξ βρόντησεν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος,
Καὶ Ὑψιβρεμέτης δεινὴν ἀνενείκατο φωνήν·
Δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο νέφεις διὰ ῥησσομένοιο,
Σὺν δὲ χαλάζῃ ὁμοῦ πυρὸς ἄνθρακες αἰθομένοιο·
14 Αὐτίκα δὲ φλογόεντας ἑοὺς προέηκεν ὀϊστοὺς,
Σφέας τε διεσκέδασεν· πυκινῇσί τε ἀστεροπῇσι
Τῶν-δε τιτυσκόμενος, μεγάλ' ἐπτοίησεν ἅπαντας.
15 Ἐκ δ' ἔφανον πηγαὶ ὑδάτων, καὶ βένθεα δεινὰ,
Βένθεα δεινὰ, μυχοί τε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Καὶ χθονὸς εὐρυχόροιο θεμείλια νέρθε πέφανται·
Ὡς σύ-γ' ὁμοκλήσασκες, Ἄναξ, κεχόλωσο δὲ θυμῷ,
Ῥινῶν τε δριμεῖαν ἀϋτμὴν ἐξεμένηκας.
16 Ὑψόθεν ἄγγελον ἧκε, λαβὼν δέ με ἔξαγεν ἄτης·
Πολλῶν τ' ἐξ ὑδάτων ἐμὲ ῥύσατο, καὶ ἐσάωσε.
17 Ῥύσατο δ' ἐξ ἐχθροῦ θοῦρον ἐπιειμένου ἀλκὴν,
Δυσμενέων τ' ἀνδρῶν· ἐπειή μου κρείσσονες ἦσαν.

18 Qui & prævenientes me disperdere cupiebant
Calamitatis die funesto; Dominus autem mihi columen fuit.
19 Locum in ampliorem me ex angusta-via traduxit:
Et ex malo servavit, quoniam ei gratus & acceptus eram.
20 Secundùm justitiam verò meam mihi gratiosam retributionem
Dedit Dominus: illiúsq;, ergô, & propterea-quòd insontes erant
Et puræ mihi manus, congruam mercedem præbuit.
21 Memini enim præceptorum Domini, quæ mandavit;
Neque à Deo meo improbè descivi.
22 Ejus enim jura & edicta omnia coram me posui,
Ut *ea* custodirem; ejúsque nunquam à me repuli leges.
23 Apud eum verò integer fui; cavens utique hoc in animo,
Nè unquam scilicet nequitiæ indulgerem, aut improbè agerem.
24 Quamobrem mihi Deus gratam reddidit compensationem
Tum justitiæ meæ, tum etiam quia insontes erant
Et puræ mihi manus in conspectu ejus.
25 Certè quidem clementi viro tu clementiam ostendis,
Quíque integer fuerit, ei eris & ipse integer.
26 Et puro purus, perverso autem perversus
Profiteris esse, ut unusquisque dignam mercedem referat.
27 Afflictum enim populum ex miseria liberabis:
Consternabis autem oculos hominum fastu-elatorum,
Facilè utique superbum attenuans, & arrogantem debilitans.
28 Quia tu mihi lucernæ accendens flammam splendentem,
Statim, Domine Deus meus, amovebis omnes tenebras,
Caliginémque dispelles, & mihi lucem suppeditabis.
29 Etenim tuo consilio & ductu medias perrupi phalanges,
Facilè & murum transiliens, quoniam Deus meus
Robur mihi indidit, & adjutor fuit pedibus.
30 Hic mos est Dei, is autem omnia rectè facit;
Oracula autem Immortalis integra omnia perfectáq; sunt,
Et sermo, velut argentum probatum in ignis splendore
Purúmq; firmúmque; efficit autem *ille* omninò sicut promisit:
Clypeus ille est omnibus, qui in-eo confisi sunt
31 Quis Deus est nisi sacrum robur Immortalis?

Rupes

18 Οἱ καὶ ὑποφθάμενοί με διαῤῥαῖσαι μεμάασιν
Ἄτης ἤματι λυγρῷ· Ἄναξ δέ μοι ἕρμα τέτυκτο.
19 Χῶρον ἐς εὐρύτερόν μ' ἐκ στεινωποῖο μετῆγεν·
Ἔκ τε κακοῦ ἐσάωσ', ὅτι οἱ κεχαρισμένος ἦα.
20 Κὰδ δὲ δικαιοσύνην μου ἐμοὶ χαρίεσσαν ἀμοιβὴν
Δῶκεν Ἄναξ· τῆς δ' εἵνεκ', ἰδ' οὕνεκ' ἀμύμονες ἦσαν
Καὶ καθαραί μοι χεῖρες, ἐοικότα μισθὸν ὀρέξει.
21 Μέμνημαι γὰρ Ἄνακτος ἐφετμέων, ἃς ἐπέτελλεν,
Οὐδέ τ' ἐμοῖο Θεοῖο ἀτασθαλίῃσιν ἀπέστην.
22 Τοῦ γὰρ θέσφατα πάντ' ἐμέο προπάροιθεν ἔθηκα,
Ὄφρα φυλαξαίμην· τοῦ δ' οὔποτ' ἄπωσα θέμιστας.
23 Πὰρ δ' οἱ ἀναίτιος ἦα· σεβασσάμενος τό γε θυμῷ,
Μήποτ' ἀτασθαλίῃ εἴκειν, μήτ' αἴσυλα ῥέζειν.
24 Τοὔνεκ' ἔμοιγε Θεὸς μενοεικέα δῶκεν ἀμοιβὴν
Τῆς τε δικαιοσύνης μου, ἰδ' οὕνεκ' ἀμύμονες ἦσαν
Καὶ καθαραί μοι χεῖρες ἑῆς προπάροιθεν ὀπωπῆς.
25 Ἦ μὲν μειλίχῳ ἀνδρὶ Σὺ μειλιχίην ἀναφαίνεις,
Ὅς δέ τ' ἀμύμων ᾖ, τῷ δ' ἔσσεαι αὐτὸς ἀμύμων.
26 Καὶ καθαρῷ καθαρός, σκολιόφρονι δὲ σκολιόφρων
Φῄς ἔμμεναι, ἵν' ἕκαστος ἐοικότα μισθὸν ἄρηται.
27 Τειρόμενον γὰρ λαὸν ὀϊζύος ἐξαναλύσεις·
Κὰδ δ' ὄσσε πλήξεις ἀνδρῶν ὑπερηφανεόντων,
Ῥεῖά γ' ὑπερφίαλον μινύθων, καὶ ἀγλώσσερα κάρφων.
28 Ὅττι Σύ μοι λύχνου δαίων φλόγα παμφανόωσαν,
Αὐτίκ', Ἄναξ ὁ Θεός μου, ἀπώσεις πᾶσαν ὁμίχλην,
Ἠέρα τε σκεδάσεις, καί μοι φάος ἐγγυαλίξεις.
29 Καὶ γὰρ σεῖο ἕκητι μέσας ἔῤῥηξα φάλαγγας,
Ῥεῖα δὲ καὶ τείχους ὑπεράλμενος, ὅττι Θεός μου
Ἐν σθένος ὦρσεν ἐμοὶ, καὶ ἐπίῤῥοθος ἦε ποδοῖϊν.
30 Ἡ δίκη ἐστὶ Θεοῦ, ὁ δὲ πάντα κατ' αἶσαν ἔρεξε·
Θέσφατα δ' Ἀθανάτοιο ἀμύμονα πάντα πέλονται,
Καὶ λόγος ἄργυρος ὡς κεκαθαρμένος ἐν πυρὸς αὐγῇ,
Λαμπρός τε, στερεός τε· τελεῖ δὲ μάλ' ὥσπερ ὑπέστη·
Ἀσπὶς ὅδ' ἔπλετο πᾶσιν, οἳ αὐτῷ θάρσυνοί εἰσι.
31 Τίς Θεὸς ἐστ' ὅτε μὴ ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο;

Rupes quis fortis præter noſtrum Deum?
32 Robore Deus me præcinxit, viámque *meam* rectam fecit
In omnibus periculis caſibúſque, & eſt ductor tutus.
33 Membra autem *mea* fecit velocia, valdè integer-pedibus ut ſim,
Celeréſque pedes, pedes ceu cervæ velocis: (vus ſum,
Suprà me in montibus collocavit, ſuper juga-montium, ubi ſal-
34 Manus meas docuit præliúmque bellúmque,
Ejus me peritum fecit, pugnæque bene ſcientem omnigenæ:
Etiam ferreum fregi brachio arcum,
Tantum mihi robur bonum, & vires immenſas dedit.
35 Tanquam ſcuto valido texiſti me, & ſervâſti;
Dextera tua mihi magnum fulcrum & præſidium fuit,
Clementia autem tua honorem & gloriam præbuit.
36 Greſſus meos dilatâſti, *ita* ut tutò gradienti
Necubi anguſtia eſſet, & nequando pedibus labarem.
37 Hoſtes igitur perſecutus-ſum pedibus velocibus urgens,
Illi quidem antè fugiebant, ego autem ſubegi aſſequens:
Neque retrò ivi, priuſquam illic omnes perierint. (ri-potuit
38 Eos vulneravi fortiter, illi autem ceciderunt, nec ullo-modo fie-
Ut reſurgerent denuò, meis autem ſub pedibus collapſi
Jacebant miſerè vulnerati ſauciatíque.
39 Præcinxiſti me robore ſtrenuo pugnam ad præclaram:
Qui autem in me inſurrexerunt ex-adverſo pugnare,
Eos malè perdidiſti, & ſub me fortiter ſubegiſti.
40 Inimicos meos in-fugam vertiſti, illi autem præ-metu-fugerunt,
Ut eos-qui-oderunt me perdam ac decollem.
41 Illi quidem clamârunt, præſtò autem iis non erat auxiliator;
Immortali ſupplicârunt, is autem non exaudiit *eorum* preces.
42 Tum verò eos contudi, confregíque, tanquam pulverem
Comminuens, quem ſtatim diſſipat vis venti,
Subtus autem pedibus *eos* delevi conterens veluti lutum,
Proculcans, quod in viis jacet affatim copioſum.
43 Hominum me è ſtrepitu ſubduxiſti ſalvum, éque tumultu,
Populi rixantis litem & jurgia ſedans:
Gentibus autem principē me feciſti, ut *iis* imperarem; certè mihi
Alienigenæ

Πέτρη τίς κρατερὴ πλὴν γ' ἡμετέροιο Θεοῖο;
32 Ἀλκὶ Θεός με ζῶσεν, ὁδόν τ' ἰθεῖαν ἔθηκεν
Ἐν πάντεσσι πόνοισι, καὶ ἔπλετο πομπὸς ἀπήμων.
33 Γυῖα δ' ἔθηκεν ἐλαφρὰ, μάλ' ἀρτίπος ὄφρα γενοίμην,
Καρπαλίμους τε πόδας, πόδας ὡς ἐλάφοιο ταχείης·
Ὕψι μ' ἐν οὔρεσιν εἷσεν ἐπ' ἄκριας, ᾗ σὸς εἰμί.
34 Χεῖρας ἐμὰς ἐδίδαξεν ἀϋτήν τε πόλεμόν τε,
Τοῦ μ' ἔμπαιον ἔθηκε, μάχης τ' εὖ εἰδότα πάσης·
Καί τε σιδήρεον κατέαξα βραχίονι τόξον,
Τόσσον μοι σθένος ἦν, καὶ ἶν' ἀπέλεθρον ἔδωκεν.
35 Ὡς σάκεϊ στιβαρῷ κρύψας τέ με, καὶ ἐσάωσας·
Δεξιτερή σου ἔμοιγε μέγ' ἕρμα καὶ ἄλκαρ ἐτύχθη,
Μειλιχίη δὲ τεὴ τιμὴν καὶ κῦδος ὄρεξεν.
36 Ἴχνια μοι εὔρυνας, ἵν' ἀσφαλέως περιβιβῶντι
Μήπου στεῖνος ἔῃ, καὶ μήποτε ποσσὶν ὀλισθῶ.
37 Δηΐους οὖν ἐδίωξα ποσὶ κραιπνοῖσι μεταΐσσων,
Οἱ μὲν πρόσθεν ἔφευγον, ἐγὼ δ' ἐδάμασσα κιχάνων·
Οὐδ' ἄψορρον ἔβην, πρὶν αὐτόθι πάντας ὀλέσθαι.
38 Τοὺς ῥ' ἔβαλον κρατερῶς, τοὶ δ' ἤριπον, οὐδ' ἄρα πως ἦν
Ἀνστῆναί σφισιν αὖτις, ἐμοῖς δ' ὑπὸ ποσσὶ πεσόντες,
Κείατο λευγαλέως βεβλημένοι οὐτάμενοί τε.
39 Ζῶσαό με σθένος ἠὺ μάχην ἐς κυδιάνειραν·
Οἱ δέ τέ μοι ἐπόρουσαν ἐναντίβιον πολεμίζειν,
Τοὺς-δὲ κακῶς ὄλεσας, καὶ ἐμοὶ ὕπο ἶφι δάμασσας.
40 Δυσμενέας δέ τέ μοι φυγάδ' ἔτραπες, οἱ δ' ἐφέβοντο,
Ὡς ἔμ' ἀπεχθαίροντας ὀλέσσω διατομήσας.
41 Οἱ μὲν ἐφώνησαν, παρὰ δ' οὔ σφισιν ἔσκεν ἀμύντωρ·
Ἀθάνατον λιτάνευον, ὁ δ' οὐκ ἀΐεσκε λιτάων.
42 Ἔνθ' αὐτοὺς σύν τ' ἔθλασ' ἄραξά τε, ὥστε κονίην
Λεπτύνων, ἣν ῥίμφα διεσκέδασ' ἲς ἀνέμοιο,
Νέρθε δὲ ποσσ' ἔρραισα δαϊζόμενος ἠΰτε πηλὸν,
Στείβων, ὅς τ' ἐν ἀγυιῇσιν κέχυτ' ἤλιθα πολλός.
43 Ἀνδρῶν μ' ἐξ ὁμάδου ὕπαγες σόον, ἔκ τε κυδοιμοῦ,
Λαοῦ ὁμοκλήσαντος ἔριν καὶ νείκεα παύσας·
Ἔθνεσι δ' ἀρχὸν ἔθηκας ἀνάσσεμεν· ἦ κεν ἔμοιγε

 Ἀλλοδα-

Alienigenæ & ignoti parebunt populi.
44 Qui parebunt mihi ſtatim poſtquam de-me audierint;
Et mihi utique ſubmittent-ſe multæ nationes hominum,
Peregrinorum, extraneorum, me metuentes, præ-neceſſitate,
Et mendaciis gratificantes mihi *&* palpum-obtrudentes.
45 Extraneis hominibus robur & fiducia peribit,
Qui etiam præ metu denſa latibula occupantes,
In ſpeluncis *ſuis* contremiſcent, ægrè autem in animū inducent
Unquam vel repere extra penetrale *ſuum* foras.
46 Vivit Dominus; íſque ſemper canticis celebretur,
Columen meum, rupéſque; Deúſque valdè laudatus ſit,
Qui me ſemper ſervat, ſalúſque mihi eſt ſolus.
47 Ex Deo ultio eſt mei, qui mihi eſt defenſor,
Qui & populos ſubigit meis ſub pedibus.
48 Liberat me ab inimicis; tu verò ſupra eos ſurſum me attollis,
Qui contra me inſurgunt ex-adverſo pugnare,
Et ab homine me ſervâſti violento & injurioſo. (hi feciſti;
49 Quocirca, Domine, te laudabo inter gentes, eò-quòd-taliter mi-
Hymníſque ſacris tuum inclytum nomen cantabo.
50 Ingentem ſuo regi ſalutem & victoriam præbet,
Ei animitùs favens, cui ipſe ſceptrum dedit,
Quémque in ſolio collocavit, & unxit pingui oleo,
Davidi *ſc.* ejúſque ſoboli perpetuò diebus omnibus.

P S A L. xix.

1 Cœlum enuntiat magnam gloriam Immortalis:
Artifex qualis ſit, clarè oſtendit & ingens æther,
Qui illum ſcienter fabricavit manibus ſuis.
2 Atque hoc diei etiam dies manifeſtè declarat,
Et nox noctem docet, alternante quodam circulo
Ambæ cupientes ſacrum curriculum conficere.
3 Non iis, ut hominibus, ineſt ſermo, nec loquela,
Nec unquam eorum quis ab ore vocem audiit.
4 Eorum verò norma & menſuræ per tellurem totam feruntur,
Tanquam verba alata, per extremos fines terræ:

Ἀλλοδαποί τε καὶ ἀγνῶτες πευθοίατο λαοί.
44 Οἵ κε πίθοιντό μοι αὐτίκ', ἐπεὶ καὶ ἐμεῖο πύθοιντο·
Καί που ἐμοὶ ὑποείξουσιν πόλλ' ἔθνεα φωτῶν,
Ξείνων, ἀλλοδαπῶν, ἔμ' ὑποδδείσαντες, ἀνάγκῃ,
Καὶ ψεύδεσσι χαριζόμενοι ἐμοὶ ἦρα φέροντες.
45 Ἀλλοθρόοις ἄνδρεσσι βίη καὶ θάρσος ὀλεῖται,
Οἵ καὶ ὑπαὶ δείους πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες,
Σπέεσσιν ἔνι πτήξουσι, μόλις δέ κε θυμὸς ἀνείη
Οὐδέ ποθ' ἑρπύζειν ἔκτοσθε μυχοῖο θύραζε.
46 Ζώει Ἄναξ· ὁ δέ τ' αἰὲν ἀοιδῇσι κλειέσθω,
Ἕρκος ἐμὸν, πέτρη τε· Θεός τε μάλ' αἰνετὸς εἴη,
Ὅς τ' αἰεί μ' ἐσάωσε, φόως τε μοι ἔπλετο μοῦνος.
47 Ἐκ Θεόφιν τίσις ἐστὶν ἐμοῦ, ὅ μοι ἔπλετ' ἀμύντωρ,
Λαοὺς ὅς τ' ἐδάμασσεν ἐμοῖιν ὑπένερθε ποδοῖιν.
48 Ῥύσατό μ' ἐξ ἐχθρῶν· σὺ δὲ τούς-δ' ὕπερ ὕψι μ' ἄειρας,
Ὅσσοι μοι ἐπόρουσαν ἐναντίβιον μαχέσασθαι·
Ἔκ τ' ἀνδρός μ' ἐσάωσας ὑπέρβιον ὕβριν ἔχοντος.
49 Τοὔνεκ', Ἄναξ, σ' αἰνήσω ἐν ἔθνεσιν, οἷά μ' ἔοργας·
Ὕμνοισίν θ' ἱεροῖσι τεὸν κλυτὸν ἔνομ' ἀείσω.
50 Ἄσπετον ᾧ βασιλῆϊ φόως καὶ κῦδος ὀπάζει,
Τῷγε φίλα φρονέων, ᾧ τ' αὐτὸς σκῆπτρον ἔδωκεν,
Ὃν δέ τ' ἐπὶ θρόνῳ εἷσε, καὶ ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ,
Δαβίδῃ, ἧ γενεῇ τε διαμπερὲς ἤματα πάντα.

Ψαλ. ιθ'.

1 Οὐρανὸς ἐξήγγελλε μέγα κλέος Ἀθανάτοιο·
Τέκτων οἷος ἔῃ, σάφα δεῖξε καὶ ἄσπετος αἰθήρ,
Ὅς μιν ἐπισταμένως τεχνήσατο χερσὶν ἑῇσι.
2 Καὶ τόδε γ' ἤματι τ' ἦμαρ ἀριφραδέως κατέλεξε,
Καὶ νὺξ νύκτα δίδαξεν, ἀμοιβαίῳ τινὶ κύκλῳ
Ἄμφω ἱεμένω ἱερὸν δρόμον ἐκτολυπεύειν.
3 Οὐ σφισιν, ὡς μερόπεσσιν, ἔνι θρόος, οὐδέ τι γῆρυς,
Οὐδέ ποτε σφετέρην τις ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἄκουσε·
4 Τῶν δὲ κανὼν καὶ μέτρα διὰ χθόνα πᾶσαν ἵενται,
Ὡς τ' ἔπεα πτερόεντα δι' ἔσχατα πείρατα γαίης·

In illis & ſoli tabernaculum benè-extructum poſuit.
5 Qualis autem celſo procedit ſponſus è thalamo
Juvenis, gratiis ornatus & ſtrenuitate,
Talis hic videtur conſcendens cœlum ſtellatum,
Pergit autem currendo per circulum, ſuum curſum ut conficiat,
Glorians, radiiſque exultans volat:
Sicut quando athleta aliquis valdè perniciter currit,
Utrúmque, tum robore, tum pedum-velocitate fretus.
6 Ei autem à carceribus extenſus eſt curſus, ſurgítque ab extremo
Cœlo, tendítque rurſus ad cœlum extremum pervenire,
Occidénſque, oriénſque perpetuâ circungyratione;
Nihil verò ejus ſplendoris, caloríſque expers eſt.
7 Certè perfectiſſima lex eſt Immortalis,
Vivificátque *hominem*, inſpirátque vim afflicto animo:
Ejus autem oraculum fidum, & firmum ſemper,
Et inſipientem ad prudentiam pervenire-facit.
8 Immortalis admodum recta ſunt judicia,
Et cor lætificant: præceptum autem Immortalis
Purum, & jucundum lumen oculis dat.
9 Reverentia Immortalis eſt munda & perfecta,
Manétque firmiter uſque; vera à-Deo edita *judicia* omnia,
Omnia pariter Immortalis juſta ſunt jura.
10 Quæ & auro longè deſiderabiliora ſunt
Ad-poſſidendum, multo pretioſo auro;
Et dulciora melle, & favo ſuaviter ſtillante.
11 Quæ & me etiam benè commonefaciunt,& quàm multa docent
Tuum famulum: quippe ſiquis homo iis obtemperet,
Eáque cuſtodiat, merces illi ſufficiens erit.
12 Delicta quis ſua novit in animo, & quomodo peccaverit?
Quamobrem tu eorum malorum me purum & inſontem reddas,
Præ-imprudentia quæ commiſi, quæq; me latent,nec *ea* obſer-
13 Cohibe à tranſgreſſione, & reprime tuum ſervum, (vo.
Nè quo-modo in te peccem arrogantiâ mentis,
Et *nè* ea mihi dominetur, & ego ei paream:
Sic inculpatus omninò, graviſque grandíſque

Semper

Τοῖς ἔνι τ' ἠελίῳ κλισίην εὔτυκτον ἔθηκεν.
5 Ὃς δ' ὑψορόφου κίε νυμφίος ἐκ θαλάμοιο
Κυρίδιος, χαρίεσσίν τε κεκασμένος ἠνορέῃ τε,
Ὡς ὅγ' ἐείσατ' ἰὼν ποτὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Βῆ δὲ θέειν κατὰ κύκλον, ἑὸν δρόμον ὄφρα τελέσσῃ,
Κυδιόων, ἀκτῖσι δ' ἀγαλλόμενος πεπότηται·
Ὡς ὅτ' ἀεθλοφόρος τις ἀνὴρ μάλα ῥίμφα θέῃσιν,
Ἀμφότερον, σθένεϊ τε, ποδωκείῃ τε πιθήσας.
6 Τῷ δέ τ' ἀπὸ νύσσης τέταται δρόμος, ὦρτο δ' ἀπ' ἄκρου
Οὐρανοῦ, ἵετο δ' αὖθις ἐπ' οὐρανὸν ἄκρον ἱκέσθαι,
Δυσόμενός τ' ἀνιών τε διηνεκέϊ στροφάλιγγι·
Οὔτι δ' ἔης αἴγλης ἀλέης δέ τε ἄμμορόν ἐστιν.
7 Ἦ ῥα τελειότατος θεσμὸς πέλει Ἀθανάτοιο,
Ζωογρεῖ τ', ἐμπνείει τε μένος τετιηότι θυμῷ·
Τοῦ δὲ θεοπρόπιον πιστόν τε, καὶ ἔμπεδον αἰεί,
Καί τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησεν.
8 Ἀθανάτοιο μάλ' ἰθεῖαι τελέθουσι θέμιστες,
Καὶ κραδίην εὔφρηναν· ἐφετμὴ δ' Ἀθανάτοιο
Ἁγνή, καὶ γλυκερὸν φάος ὀφθαλμοῖσιν ἔδωκεν.
9 Αἰδὼς Ἀθανάτοιο πέλει καθαρὴ καὶ ἀμύμων,
Μίμνει τ' ἔμπεδον αἰεί· ἀληθέα θέσφατα πάντα,
Πᾶσαι ἅμ' Ἀθανάτοιο δίκαιαί τ' εἰσὶ θέμιστες.
10 Αἵπερ τε χρυσοῖο μέγ' ἱμερόεσσαί εἰσιν
Ἐκτῆσθαι, πολλοῦ ἐριτίμοιο χρυσοῖο·
Καὶ γλυκίους μέλιτος, καὶ κηρίου ἡδὺ ῥέοντος.
11 Αἵ τέ μοι εὖ θ' ὑπέθεντο, καὶ ὡς μάλα πόλλ' ἐδίδαξαν
Σὸν θεράποντ'· ἐπεὶ εἴ τις ἀνὴρ καὶ τῇσι πίθηται,
Τάς τε φυλάξῃσιν, μισθός κέν οἱ ἄρκιος εἴη.
12 Ἀμπλακίας τίς ἑὰς ἔγνω φρεσίν, οἷά θ' ἁμάρτῃ;
Τῷ σύ με τῶν-δε κακῶν καθαρὸν καὶ ἀμύμονα θείης,
Νηπιέῃ ἅ τ' ἔρεξα, λάθεν δέ με, οὐδ' ἐνόησα.
13 Ἴσχε δ' ὑπερβασίης καὶ ἐρήτυε σὸν θεράποντα,
Μή τι σε πως ἀλίτωμαι ἀγνοείῃσι νόοιο,
Αἱ δέ τ' ἐμοῦ κρατέωσιν, ἐγὼ δέ τε τῇσι πίθωμαι·
Ὡς κεν ἀμώμητος πάμπαν, δεινῆς τε κακῆς τε

Semper ſceleris purus & expers fuero.
14 At te obſecro, Domine, qui meum robur es,& præſidium,
Quíque me benignè ex omni malo redemiſti,
Utique tibi placeant animitùs ambo pariter, gratáque ſint,
Et verba oris, & mei cogitata cordis.

PSAL. XX.

1 IMmortalis te exaudiat calamitatis die malo,
Jacobidarum autem Dei nomen te defendat. (beat,
2 Tibíque magnum ex Sanctuario auxilium & præſidium præ-
Et ex Sione tibi vires & robur augeat.
3 Et victimarum memor-ſit, & ſacrificiorum quæ obtuliſti,
Síntque ei grata, quæcunque ei femora combuſſiſti
Taurorum & caprarum, nidórque ad cœlum perveniat.
4 Promptus tibi tantum largiatur, quantum animo tuo expetis,
Et conſilia *tua*, mentíſque ſenſa *& propoſita* omnia perficiat.
5 Gaudium magnum erit nobis ſalus tua, quos ſervâſti;
Vexilla erigentes,& exultantes, Dei
In nomine & fortitudine confidentes noſtri,
Statuemus: Immortalis det tibi, quicquid petieris.
6 Benè certè nunc iſtud novi in mente & in animo,
Quòd Jmmortalis eſt regis ſui defenſor,
Et ex malo *eum* ſervavit,quandoquidem eum unxit oleo:
Et de-cœlo, ubi illi ſacra ſedes eſt, audiet,
Liberaturus eum ſuâ vi, dexteráque
Validâ & robuſtâ,& ad-ſervandum ſemper paratâ.
7 Alii quidem quadrigarum curruúmque, alii etiam equorum,
Nos verò Immortalis ſolius noſtri Dei,
Ejúſque nominis recordabimur, nec cujuſquam rei aliûs.
8 Illi inclinati ſunt, & collapſi in pulverem;
Nos verò ſtantes *adhuc* erecti, & admodum firmi ſumus.
9 Regem ſalvum-fac, Domine; is autem die illo,
Quando eum invocabimus, nos propitius exaudiat.

Αἰὲν ἀτασθαλίης καθαρός τε καὶ ἄμμορος εἴην.
14 Ἀλλά σε λίσσομ', Ἄναξ, ὃς ἐμὸν κράτος ἐσσὶ καὶ ἄλκαρ,
Ὅς τέ με προφρονέως παντὸς κακοῦ ἐξανέλυσας,
Ἦ τοι ἅδοι φρεσὶν ἄμφω ὁμῶς, κεχαρισμένα τ' εἴη,
Καί τ' ἔπεα στόματος, καὶ ἐμοῦ μελεδήματα θυμοῦ.

Ψαλ. κ'.

1 Ἀθάνατός σευ ἀκούσαι ὀϊζύος ἤματι λυγρῷ,
Τῶν δ' Ἰακωβιαδέων Θεοῦ οὔνομά σοι ἐπαμύναι.
2 Σοὶ δὲ μέγ' ἐξ ἱεροῖο φόως τε καὶ ἄλκαρ ὀπάζοι·
Ἔκ τε Σιῶνος σοί-γε βίην καὶ κάρτος ὀφέλλοι.
3 Καὶ θυέων μεμνέῳτο, καὶ ἱρῶν ὅσσα τ' ἔρεξας,
Εἴη δ' οἱ χαρίενθ', ὅσα οἱ κατὰ μηρί' ἔκηας
Ταύρων ἠδ' αἰγῶν, κνίσση δέ τε οὐρανὸν ἵκοι.
4 Πρόφρων σοι τόσα δοίη, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς·
Καὶ βουλάς, θυμοῦ τε νοήματα πάντα τελέσσαι.
5 Χάρμα μέγ' ἔσσεται ἄμμι φόως τεόν, οὓς ἐφύλαξας·
Σήματ' ἀειράμενοί τε, ἀγαλλόμενοί τε, Θεοῖο
Οὐνόματι κράτεϊ τε πεποιθότες ἡμετέροιο,
Στήσομεν· Ἀθάνατος δῴη σοι ὅ, ττι κεν αἰτῇς.
6 Εὖ μὲν νῦν τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Οὕνεκά τ' Ἀθάνατος πέλεν οὗ βασιλῆος ἀμύντωρ,
Ἐκ δὲ κακοῦ ἐσάωσεν, ἐπεί μιν χρῖσεν ἐλαίῳ·
Οὐρανόθεν δ', ὅθι οἱ ἕδος ἱερὸν ἐστιν, ἀκούσει,
Ρύσθαί μιν μεμαὼς ᾧ κάρτεϊ, δεξιτερῇ τε,
Ἰφθίμῃ, σθεναρῇ τε, σαώσαι τ' αἰὲν ἑτοίμῃ.
7 Ἄλλοι μὲν τ' ὀχέων, δίφρων τ', ἄλλοι δὲ καὶ ἵππων,
Ἡμεῖς δ' Ἀθανάτου μόνου ἡμετέροιο Θεοῖο,
Τοῖο δέ τ' οὐνόματος μεμνήσομεθ', οὔτε τοῦ ἄλλου.
8 Οἱ μὲν ἀνέκλινθεν, καὶ κάππεσον ἐν κονίῃσιν·
Ἡμεῖς δ' ἑσταότες τ' ὀρθοί, μάλα τ' ἔμπεδοί εἰμεν.
9 Τὸν βασιλῆα σάωσον, Ἄναξ· ὁ δέ τ' ἤματι κείνῳ,
Ὁππόθ' ἑ λισσώμεσθ', ἡμέων ἵλαος ἀκούσαι.

PSAL. xxi.

1 IMmortalis, certè tuo rex lætabitur robore:
Quàm magnoperè in animo lætitiâ perfusus
Gaudebit, quandoquidem ei tu salus factus-es & præsidium.
2 Et tu quidem ei tot dedisti, quot in mente sua cupiebat:
Quicquid autē in ore habens aliquando te rogabat, non abnuisti.
3 Dona verò ei, præveniens *vota ejus*, dedisti valdè multa & bona:
Et ejus capiti coronam auream imposuisti.
4 Petiit quidem vitam à te, tu autem ei valdè longam dedisti,
Diúque adhuc vivere, & videre lucem solis:
Sed & perpetuò etiam, & omnibus diebus superstitem-esse
Dedisti, nè unquam omninò charâ vitâ privetur.
5 Robore tuo & auxilio ille ingentem reportavit gloriam:
Eíque honorem & decus multum accumulâsti.
6 Felicitatem ei prosperitatémque in-perpetuum præbuisti
Immensam, seculis etiam futuris auditu;
Subridens autem placido vultu clemens usque,
Valdè ei animum lætitiâ exhilarâsti.
7 Immortali enim rex confidit: ideóque stabilis erit,
Altissimi favore, qui ei fulcrum est.
8 Corripiet hostes tuos manus *tua* quotcunque sint:
Dextera autem *tua* exitialis assequetur eos qui *te* odio habent.
9 Eos autem combures, ignitúmque perinde ac caminum
Reddes die illo, quùm tibi ira graviter accensa-fuerit:
Eósque Immortalis deglutiet indignatus,
Devorabítque prorsus ignis instar ardentis.
10 Eorum verò sobolem funditùs à terrâ latâ
Disperdes, & ex hominum gente liberos, quos procreârunt,
Ut ipsis seminis-expers genus, & omninò-extinctum pereat.
11 Quoniam nefaria illi contra te machinabantur:
Et dolum struebant improbitate mentis,
Moliti malum opus, quod ad exitum perventurum non erat.
12 Quocirca & eos simul statues capútque & humeros
Coràm *te*, veluti metam, ut à nervo sagittis

Tuis

Ψαλ. κα΄.

1 Ἀθάνατ᾽, ἦ ῥα τεῇ βασιλεὺς κεχαρήσεται ἀλκῇ·
Ὡς λίην κατὰ θυμὸν ἐϋφροσύνῃσιν ἰανθεὶς
Γηθήσει, ἐπεί οἱ σὺ φόως ἐπέτυξο καὶ ἄλκαρ.
2 Καὶ σὺ μὲν οἱ τόσα δῶκας, ὅσα φρεσὶν ᾗσι μενοίνα·
Ὅ, τι δ᾽ ἀνὰ στόμ᾽ ἔχων ποτὲ σ᾽ ἤτεεν, οὐκ ἀνένευσας.
3 Δῶρα δὲ οἱ φθάμενος δῶκας μάλα πολλὰ καὶ ἐσθλά·
Καί οἱ ἐπὶ κρατὶ στέφανον χρύσειον ἔθηκας.
4 Ἤτεε μὲν βίοτόν σε, σὺ δ᾽ οἱ μάλα μακρὸν ἔδωκας,
Δηθά τ᾽ ἔτι ζώειν καὶ ὁρᾶν φάος ἠελίοιο·
Ἀλλά γε νωλεμέως τε καὶ ἤματα πάντα βιῶναι
Δῶκας, μήποτε πάγχυ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇ.
5 Ἀλκῇ σῇ καὶ ἀρωγῇ ὅδ᾽ ἄσπετον ἤρατο κῦδος·
Τῷ τιμήν τε καὶ ἀγλαΐην ἐπὶ πουλὺ ἔχευας.
6 Ὄλβον οἱ σθενιήν τε διαμπερὲς ἐγγυάλιξας
Θεσπεσίην, γενεῇσι καὶ ἐσσομένῃσι πυθέσθαι·
Μειδιόων δ᾽ ἀγανοῖσι προσώπασι μείλιχος αἰεί,
Ὡς λίην οἱ θυμὸν ἐϋφροσύνῃσιν ἴηνας.
7 Ἀθανάτῳ γὰρ ἄναξ πίσυνος· τῷ τ᾽ ἔμπεδος ἔσται,
Ὑψιμέδοντος ἐνηείῃ, ὅς οἱ ἕρμα τέτυκται.
8 Μάρψει δυσμενέας σέο χείρ, ὅσσοι περ ἔασι·
Δεξιτερὴ δ᾽ ὀλέτειρα κιχήσεται ἐχθαίροντας.
9 Τοὺς δὲ καταφλέξεις, πυρόεσσῃ τ᾽ ἶσα καμίνῳ
Θήσεις ἤματι τῷ ὅτε σοι χόλος αἰνὰ δέδηε·
Καδδέ κεν Ἀθάνατός σφεας τε βρόξειε χολωθείς,
Δαρδάψει τε πάγχυ πυρὸς μένος αἰθομένοιο.
10 Τῶν δὲ γονὴν προθέλυμνον ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης
Ῥαίσεις, ἔκ τ᾽ ἀνδρῶν δήμου τέκε᾽, ὅσσα φύτευσαν,
Ὡς σφισιν ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται.
11 Οὕνεκά τ᾽ αἴσυλα τοί γε σέθεν κάτα μηχανόωντο·
Ἠδὲ δόλον τολύπευσαν ἀτασθαλίῃσι νόοιο,
Ῥάψαντες κακὸν ἔργον, ὃ οὐ τελέεσθαι ἔμελλε.
12 Τῷ τέ σφεας ἄμυδις στήσεις κεφαλήν τε καὶ ὤμους
Ἀντικρὺ σκοπὸν ὥς, ἵν᾽ ἀπὸ νευρῆφιν ὀϊστοῖς

Tuis vulneres in-faciem, collimans telis.
13 Surge, Domine, tuo robore & viribus strenuè fretus:
Nos autem benè-sonantibus tuã potentiã cantabimus hymnis.

PSAL. xxii.

1 QUare, Deus, qui Deus meus es, quare me deseruisti,
Sustinésque adeò *me* derelinquere miserum existentem?
Quare salus *tua* procul est à *me*, quiritante licet *adeò*?
2 Interdiu clamavi, Deus meus, & tibi supplicavi
Multùm, tu verò non audis: silentiũ autẽ mihi, ne noctu quidem,
Nec ulla *tamen* mihi requies à malo est, neque cessatio.
3 At semper sanctus tu manes, gratáque cantilena,
Laúsque Isacidum, Israelísque gloria.
4 In te confisi-sunt patres *nostri* toleranti animo;
In te confisi sunt, tu verò à malis *eos* liberâsti omnibus.
5 Orantes te invocârunt, & ex miseriâ servati-sunt:
Te freti erant, & ipsis spes non periit.
6 Verùm ego vermis in *loco & sorte* potiùs-quàm hominis sum,
Hominibus probro malo, & despicatui aliis,
Et populorum magnum dedecus, probrosissimus viventium.
7 Omnes me intuentes suaviter me derident:
Labiísque odiosis hiant, & subsannant,
Movéntque caput, & convitiantes dicunt;
8 Immortali confisus *fuit*, putavítque eum se liberaturum:
Liberet eum, quandoquidem ipsius gratus est animo.
9 Sed tu me ex utero, quando me primùm peperit mater,
Eduxisti in lucem, & solis vidi splendorem:
Mihi autem recens-nato instillâsti robur exinde à sinu(porrexit,
Matris, quæ tunc mihi luctûs-*&-vagitûs*-sedatricẽ mammã ex-
10 Tibi autem demandatus-fui ab utero, & curæ-sum,
Et tu meus Deus es, ex quo me genuit mater.
11 Nè procul stes à me, adeò longè remotus;
Propè enim instat calamitas, nec præstò *mihi* auxiliator est.
12 Multi sanè boves undique circa me congregantur,
Pingues tauri Basanis me circumcingunt:

Sicuti

Σοῖσι βάλης κατενῶπα, πιτυκόμενος βελέεσσιν.
13 Ὄρσεο, Ἄναξ, σῇ τ' ἀλκὶ βίηφί τε ἶφι πιθήσας·
Ἡμεῖς δ' εὐκελάδοις σὸν κάρτος ἀείσομεν ὕμνοις.

Ψαλ. κβ'.

1 ΤΙ'πτε, Θεὸς, Θεὸς ὅς τέ μευ ἔπλεο, τίπτε μ' ἀνῆκας,
Τέτληκάς θ' οὕτω προλιπεῖν δύστηνον ἐόντα;
Τίπτε φόως ἑκὰς ἐστι μινυρομένοιο περ ἔμπης;
2 Ἠμάτιός γ' ἐβόησα, Θεὸς μευ, καί σ' ἱκέτευσα
Πολλὰ, σὺ δ' οὐκ αἴεις· σιγὴ δέ μοι οὐδ' ἀνὰ νύκτα,
Οὐδέ τι μοι κατάπαυμα κακοῦ γένετ', οὐδέ τ' ἐρωή.
3 Ἀλλ' αἰεὶ ὅσιος σὺ μένεις, χαρίεσσά τ' ἀοιδὴ,
Αἶνός τ' Ἰσακιδέων, Ἰσραήλοιό τε κῦδος.
4 Σοί-γε πεποίθασιν πατέρες τετληότι θυμῷ·
Σοί-γε πεποίθασιν, σὺ κακῶν δ' ἐῤῥύσαο πάντων.
5 Λισσόμενοι σ' ἐκάλεσσαν, ὀϊζύος ἔκ τ' ἐσάωθεν·
Σοὶ πίσυνοι ἐγένοντο, καὶ οὔ σφισιν ἐλπὶς ὄλωλεν.
6 Αὐτὰρ ἐγὼ σκώληξ ἐν αἴσῃ ἠέπερ ἀνδρός,
Ἀνθρώπων λώβη τε κακὴ, καὶ ἐπόψιος ἄλλων,
Καὶ λαῶν μέγ' ὄνειδος, ἐλέγχιστος ζωόντων.
7 Πάντες μ' εἰσορόωντες ἐμοὶ ἔπι ἡδὺ γέλασσαν·
Χείλεσι δὲ συγκροῦσι χάνον, καὶ ἐφεψιόωντο,
Κίνησαν δὲ κάρη, καὶ κερτομέοντες ἔειπον·
8 Ἀθανάτῳ πίσυνος, φάτο δ' ὡς ῥύσεσθαι ἔμελλε·
Ῥυσάσθω, ἐπεὶ ᾧ κεχαρισμένος ἔπλετο θυμῷ.
9 Ἀλλὰ σύ μ' ἐκ γαστρὸς, ὅτε με πρῶτον τέκε μήτηρ,
Ἐξάγαγες προφόως-δε, καὶ ἠελίου ἴδον αὐγάς·
Ἐν δὲ νεηγενέϊ στάξας μένος ἐξέτι κόλπου
Μητέρος, ἢ τότε μοι λαθικηδέα μαζὸν ἐπέσχε.
10 Σοὶ δ' ἐπιτέτραμμαι ἐκ γαστέρος, ἠδὲ μέμηλα,
Καὶ σύ-γ' ἐμὸς Θεὸς εἶς, ἐξ οὗ ἐμὲ γείνατο μήτηρ.
11 Μὴ ἑκὰς ἵστασ' ἐμεῖο, τόσον τ' ἄπο νόσφι λιασθείς·
Ἐγγύθι γάρ τ' ἄτη, παρὰ δ' οὐκ ἐπιτάῤῥοθός ἐστι.
12 Πολλοὶ μέν τε βόες περί τ' ἀμφί τ' ἔμ' ἠγερέθοντο,
Ζατρεφέες ταῦροι Βασάνοιό με κυκλώσαντο.

13 Sicuti cùm Leo nocivus hiat faucibus ſuis,
Sævus, crudivorus, magnoperè autem robore ferociens
Torvúmque tuens rectà ruit, carnes appetens,
Horrendum vociferans, terribilis verò ſonus oritur:
Sic & mihi *aperto* ore inhiantes, iſti *homines* in me irruunt. (nes,
14 Effuſus-ſum velut aqua, divulſíque-ſunt-invicem artus *mei* om-
Nec ampliùs mihi carnes & oſſa nervi retinent:
Cor autem mihi ſicut cera eſt in pectore meo;
Quemadmodum igitur illa flagranti igne liqueſcit, ſic mihi cor
Deficit, & media inter inteſtina liqueſcit.
15 Non ampliùs mihi membris ſuppetit vigor, quē anteà habebā,
Exaruit autem robur, velutíq; teſta-figlina arida factum-eſt;
Membra mea exiccata-contabeſcunt, hærétq; lingua faucibus
Siti ſqualidis: tu autem ad mortem me pulverémque,
Ad mortémque pulverémque, aggeſtámque ad terram rediges.
16 Multi profectò canes circa me congregabantur,
Pernicioſi, hominúmque malorum circumſtabat caterva;
Manúſque meas pedéſque penitùs transfoderunt.
17 Facilè omnia mea oſſa dinumerare-queam: (dibrio ſum.
Illi verò me mirabundi-intuentur, & ego illis ſpectaculo-&-lu-
18 Veſtimenta mea partiti-ſunt inter ſe, ſuper tunicâ verò
Quatiebant, jaciebántq; ſortes, quis *eorum ſc.* ſortitò-obtineret.
19 Verùm tu neutiquam à me, Domine, ſeorſum remotus-ſis;
O robur & fulcrum meum, ſtatim mihi adjutor veni.
20 Libera ab enſe meam charam animam,
Unicámque dilectam meam canis à potentiâ & viribus
Dentes-aſperos-habentis, ut ei nunquam eſca & præda fiam.
21 Ex ore me ſerva, faucibúſque pernicioſi leonis,
Terribilis: etenim tu aliquando exaudiiſti precantem
Ex cornibus, & ſtatim me liberaſti, unicornium.
22 Nomen tuum gloriámque fratribus meis
Annuntiabo, media in concione tuam laudem cantabo.
23 Sed & laudate *eum* vos, quotquot animitùs reveremini
Immortalem; ejus autem gloriam præſtantem canite omnes
Jacobi-poſteri, ejúſque reverentiam in animum inducite
Univer-

13 Ὡς δ' ὅτε λῖς σίντης χάνε γαμφηλῇσιν ἑῇσιν,
Ἄγριος, ὠμοφάγος, μέγα δὲ σθενεῖ βλεμεαίνων
Γλαυκιόων τ' ἰθὺς φέρεται, κρεῶν ἐρατίζων,
Σμερδαλέα ἰάχων, δεινὸς δὲ φθόγγος ὀρώρει·
Ὡς καί μοι στομάτεσσι κεχηνότες οἵ γ' ἐπόρουσαν.
14 Ἐκκέχυμ' ὡς ὕδωρ, διὰ τ' ἔτμαγεν ἅψεα πάντα,
Οὐδ' ἔτι μοι σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσι·
Κῆρ δέ μοι ἠΰτε κηρὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσιν·
Ὡς ὁ μὲν οὖν μαλερῷ πυρὶ τήκεται, ὥς τέ μοι ἦτορ
Φθίνει, καὶ μέσσοισιν ἐνὶ σπλάγχνοισι τέτηκεν.
15 Οὐκέτι μοι μελέεσσιν ἔτι σθένος, ὃ πρὶν ἔχεσκον,
Ξηράνθη δὲ βίη, ὡς τ' ὄστρακον αὖον ἐτύχθη·
Γυῖα κατεσκλήκασ', ἔχεται δὲ γλῶσσα λάρυγγος
Δίψῃ καρχαλέοιο· σὺ δ' ἐς θάνατόν με κόνιν τε,
Ἐς θάνατόν τε κόνιν τε, χυτὴν τ' ἐπὶ γαῖαν ἀνῆγες.
16 Πολλοὶ μὲν με κύνες περί τ' ἀμφί τε ἠγερέθοντο,
Οὐλόμενοι, ἀνδρῶν δὲ κακῶν περιίσταθ' ὅμιλος·
Χεῖρας ἐμάς τε πόδας τε διαμπερὲς ἐξεπέρησαν.
17 Ῥηϊδίως κεν πάντα μου ὀστέα πεμπασσαίμην·
Οἳ δέ με θηεῦνται, καὶ ἐγώ σφιν ἐπόψιός εἰμι.
18 Εἵματά μου δάσσαντο μετὰ σφίσιν, ἀμφὶ χιτῶνος
Πάλλοντο, κλήρους ἔβαλόν τε, ὅς κε λάχῃσιν.
19 Ἀλλὰ σὺ μήποτ' ἐμεῖο, Ἄναξ, ἄπο νόσφι λιασθῇς·
Ὦ κράτος ἕρμα τε μου, τάχα μοι ἐπιτάῤῥοθος ἐλθέ.
20 Ῥῦσαι ὑπ' ἐκ ξίφεος τὸν ἐμὸν μηνιδέα θυμόν·
Τόν τ' ἀγαπητὸν ἐμὸν κυνὸς ἐκ κράτεός τε βίης τε
Καρχάρου, ὄφρ' οἱ μήποθ' ἕλωρ καὶ κύρμα γένηται.
21 Ἐκ στόματός με σάω φάρυγγός τ' ὀλοοῖο λέοντος,
Σμερδαλέου· καὶ γὰρ σύ ποτ' ἔκλυες εὐχομένοιο
Ἐκ κεράτων, καὶ ἄφαρ μ' ἐῤῥύσαο, μονοκερώτων.
22 Οὔνομα σὸν κῦδός τε κασιγνήτοισιν ἐμοῖσιν
Ἀγγελέω, μέσσῃ τ' ἀγορῇ τεὸν αἶνον ἀείσω.
23 Ἀλλ' αἰνεῖτε καὶ ὕμμες, ὅσοι φρεσὶν αἰδέσσασθε
Ἀθάνατον· τοῦ δὲ κλέος ἐσθλὸν ἀείδετε πάντες
Οἱ Ἰακωβιάδαι, τοῦ δ' αἰδῶ θεοῦ ἐνὶ θυμῷ

Πᾶν

Universum Israelis genus, & eum valdè timete.
24 Hominis miseri votum vocémque non spernit:
Nec abhorret *ejus* miseriam, neque seorsum-stat
Ab eo subducens-se, sed clamantem exaudit.
25 Inde exorsus te laudabo, & ex te hymnum canam
In congregatione magna, & frequenti hominum in cœtu:
Et coram hominibus piam mentem habentibus,
Et te valdè reverentibus, vota mea persolvam.
26 Pauperes & mansuetudine præditi homines comedent,
Et satis ipsis fuerit; desiderantes autem Dominum,
Illum laudabunt, cor autem ipsis in perpetuum usque
Vivet, nec quis eos charâ vitâ privabit.
27 Omnes verò memores-erunt confertim Immortalis,
Et ad eum convertentur unanimes omnes fines terræ:
Et supplices tibi erunt omnes gentes populorum,
Pronæ-*in-terram*-provolutæ, & innumeræ nationes hominum.
28 Etenim Immortalis sceptrum tenet & jura *regalia*:
Et populis, quotcunque super terra habitant,
Omnibus imperat solus, omnibúsque dominatur.
29 Omnes divites & opimam domum habentes
Qualia adsunt comedent super terra alma,
Et postquam comederint, supplicabunt Deo æterno:
Ei autem genu flectent quotquot terram subeunt:
Neque suum quis restituit & vivificavit spiritum,
Neque suæ animæ revocabilem esse dedit,
Nec reparabilem, postquam *semel* transiit septum dentium.
30 Erit autem quædam hominum generatiò in-posterum & stirps
Eum timentium, quíque eum revereantur animitùs:
Atque hæc generatio vocabitur *Dei* Immortalis,
Quoniam eum honorant, ejúsque mandatis obtemperant.
31 Illius autem justitia, opúsque quod fecit,
Profectò celebre erit etiam futuris auditu,
Qui id deinde narrabunt etiam posteris,
Posteri autem aliis, & posterorum adhuc nati,
Et nati natorum, & qui nascentur ab illis.

Πᾶν Ἰσραήλοιο γένος, καὶ ἐ δείδιτε λίην.
24 Ἀνδρὸς οἰζυροῦ εὐχὴν ὄπα τ' οὐκ ἀθερίζει·
Οὐδέ τ' ἀποστρωπᾶται οἰζύος, οὐδέ τ' ἀπέστη
Τοῖο τε νοσφισθεὶς, ἀλλ' οὖν βοόωντος ἀκούει.
25 Ἔνθεν ἑλὼν σ' αἰνήσω, ἰδὲ ἐκ σέθεν ὕμνον ἀείσω·
Εἰν ἀγορῇ μεγάλῃ, πολλῷ τ' ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ·
Ἀνθρώπων δὲ παροιθε θεουδέα θυμὸν ἐχόντων,
Καί σε μάλ' ἁζομένων, εὐχωλάς μου ἀποτίσω.
26 Πτωχοὶ ἐνηείη τε κεκασμένοι ἄνδρες ἔδονται,
Καί κεν ἄλις σφίσιν εἴη· ἱμειρόμενοι δέ τ' Ἄνακτος
Τόνδ' αἰνήσουσιν, κῆρ δέ σφισι νωλεμὲς αἰεὶ
Βείεται, οὐδ' ἄρα τις γε φίλης αἰῶνος ἀμέρσει.
27 Πάντα δὲ μεμνήσονται ὁμιλαδὸν Ἀθανάτοιο,
Καὶ ποτὶ μιν τρέψονται ὁμόφρονα πείρατα γαίης.
Καὶ ἱκέται σοί γ' ἔσσονται πάντ' ἔθνεα λαῶν,
Προπροκυλινδόμενοι, καὶ μυρία φῦλ' ἀνθρώπων.
28 Καὶ γὰρ ὁ Ἀθάνατος σκῆπτρόν τ' ἔχει ἠδὲ θέμιστας·
Καὶ λαῶν, ὅσσοι περ ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσι,
Πάντων μὲν κρατέει μοῦνος, πάντεσσι δ' ἀνάσσει.
29 Πάντες οἱ ἀφνειοὶ καὶ πίονα οἶκον ἔχοντες
Οἷα πάρεσιν ἔδονται ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
Ὡς δ' ἔφαγον, λιτανεύσουσιν Θεὸν αἰὲν ἐόντα·
Τῷ δὲ γόνυ κλινέουσιν ὅσοι ὑπὸ γαῖαν ἔδυσαν·
Οὐδέ θ' ἑὸν τις ζωγρήσας ἐβιώσατο θυμὸν,
Οὐδέ θ' ἑῇ ψυχῇ παλινάγρετον ἔμμεν' ἔδωκεν,
Οὐθ' ἑλετὴν, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων.
30 Ἔσται τις δ' ἀνδρῶν γενεὴ μετόπισθε καὶ αἷμα
Αὐτὸν δειδιότων, οἵ μιν θ' ἁζοίατο θυμῷ·
Αὕτη καὶ γενεὴ κεκλήσεται Ἀθανάτοιο,
Οὕνεκά μιν τίμησαν, ἑοῖς τ' ἐπέεσσι πίθοντο.
31 Τοῦ δὲ δικαιοσύνη, ἔργον δέ τε οἷον ἔρεξεν,
Ἦ κεν ἀοίδιμον ἦσι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
Οἱ τόδ' ἔπειτ' ἐρέουσι καὶ ἀνδράσιν ὀψιγόνοισιν,
Ὀψίγονοι δ' ἑτέροισι, καὶ ὀψιγόνων ἔτι παῖδες,
Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.

PSAL. xxiii.

1 PAstor meus Deus est, ille autem diligenter me curat:
Nec unquam igitur victu indigebo, nec ullâ aliâ-re.
2 In viridantibus pascuis, & in recens-florenti gramine,
Illuc me ducens requiescere facit juxta aquas leniter fluentes.
3 Sæpè mihi recreavit ægrè anhelantem spiritum,
Reduxit autem animam languescenti licet:
Et mihi viam-præivit in rectis semitis
Sui nominis gratiâ, & fuit dux itineris faustus.
4 Etsi per valles incedam in tenebris obscuris,
Ubi umbra dira habitat atræ mortis,
Verùm neque sic aliquid mali metuam in animo, neq; admodū
Pavebo: quia tu mecum unà *es*: tua autem virga,
Baculúsque tuus magnum mihi solatium erunt.
5 Epulas autem coram me apparâsti, & mensam,
Edulia multa apponens, multos dolores inimicis,
Qui me viderint deliciis replentem cor.
Unxisti caput meum, & illevisti pingui oleo;
Plenum mihi poculum, & coronatum suavi vino
Est, & ad-labra-usque-repletus calix, inebriatus potu.
6 Certè me bonitas, misericordiáque amabilis
Sequentur custodes & comites omnibus diebus
Quamdiu adhuc inter vivos fuero: in Dei autem
Domo habitabo, manebóque in-perpetuum usque.

PSAL. xxiv.

1 IMmortalis *Dei* est terra, & quæcunque terra complectitur
Sinu in vasto; ejúsque est tota circumquaque tellus,
Omnésque qui habitant super tellure alma.
2 Eam enim radicavit super lata dorsa maris,
Fixítque firmiter fluvios super limpidos.
3 Quis ascendet mortalis in montem Immortalis?
Illic autem quis stabit, ubi ei locus sanctus est?
4 Cujus sunt puræ manus, & cor immaculatum;

Nec

Ψαλ. κγ'.

1 Ποιμήν μου Θεός ἐστιν, ὁ δ' ἐνδυκέως με κομίζει·
Οὔτε ποτ' αὖν βρώμης δευήσομαι, οὔτε τοῦ ἄλλου.
2 Ἐν χλοερῇσι νομῇσι, καὶ ἐν νεοθηλέϊ ποίῃ,
Ἔνθα μ' ἄγων ἀνέπαυσεν ἐφ' ὕδασιν ἦκα ῥέουσιν.
3 Πολλάκι μοι ζώγρησε κακῶς κεκαφηότα θυμόν,
Ἂν δ' ἄγαγε ψυχὴν ὀλιγηπελέοντι περ ἔμπης·
Ἠδέ μοι ἡγεμόνευσεν ἐν ἰθείῃσιν ἀταρποῖς
Οὗ ἕνεκ' οὐνόματος, καί τ' ἔπλετο πομπὸς ἀπήμων.
4 Εἴ περ ἀν' ἄγκεα βαίνω ἐνὶ ζόφῳ ἠερόεντι,
Ἣ σκιὴ εἰλομένη ναίει μέλανος θανάτοιο,
Ἀλλ' οὐδ' ὥς τι κακὸν δείσω φρεσίν, οὐδέ τε λίην
Ταρβήσω, ὅτι σύ ξυν ἐμοὶ ἅμα· σὴ δέ τε ῥάβδος
Σκηπάνιόν τε τεὸν μέγα μοι παραμύθιον ἔσται.
5 Δαῖτα δέ μου προπάροιθεν ἐφώπλισας, ἠδὲ τράπεζαν,
Εἴδατα πόλλ' ἐπιθείς, πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσιν,
Οἵ κέ με λεύσσωσιν θαλέων ἐμπλησάμενον κῆρ.
Ἔχρισας κεφαλήν μου, ἰδ' ἤλειψας λίπ' ἐλαίῳ·
Πλεῖον ἔμοιγε δέπας καὶ ἐπιστεφὲς ἡδέος οἴνου
Ἔπλεθ', ὑπερχειλής τε κύλιξ, μεθύουσα ποτῆτι.
6 Ἡ μοι ἐνηείη ἐλεημοσύνη τ' ἐρατεινὴ
Ἕψονται φύλακες καὶ ὀπάονες ἤματα πάντα,
Ἕως ἔτι που ζωοῖσι μετέσσομαι· ἐν δὲ Θεοῖο
Δώμασιν οἰκήσω, μενέω δέ τε νωλεμὲς αἰεί.

Ψαλ. κδ'.

1 Ἀθανάτου πέλε γαῖα, καὶ ὅσσα τε γαῖα κεχάνδει
Κόλπῳ ἐν εὐρυχόρῳ· τοῦ δ' ἔπλετο πᾶσα περὶ χθών,
Πάντες θ' οἱ ναίουσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
2 Τὴν γάρ τ' ἐρρίζωσεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης,
Πῆξέν τ' ἀσφαλέως ποταμοὺς ἐπὶ καλλιρεέθρους.
3 Τίς νύ κεν ἀμβαίη βροτὸς εἰς ὄρος Ἀθανάτοιο;
Κεῖθι ἢ τίς στήῃ, ὅθι οἱ ἕδος ἱερόν ἐστι;
4 Τοῦ τ' εἰσὶν καθαραὶ χεῖρες καὶ κῆρ ἀμίαντον·

Nec unquam per suam animam incassùm juravit temerè,
Neque pejeravit, ut homines decipiat.
5 Beatitudinē hic prosperitatémq; ex Immortali affatim habebit,
Eíque benignitas erit ex Deo, atque misericordia,
Qui eum solet servare, & ex mālis eruere omnibus.
6 Hæc virorum generatio *est*, qui animitùs eum desiderant,
Et diligenter quærunt, quandoquidem eos cupido *illius* incessit,
Nempe Jacobi-progenies, gestiúntq; coram illo præsentes-esse.
7 Aperimini portæ, & attollite vestra capita,
Attollimini vòs, januæ sacræ, perpetuæ:
Ut introeat per vos apertas
Gloriosissimus Rex, cujúsque fama perennis usque.
8 Quis verò hic *est* gloriosissimus Rex, cujúsque perennis usque
Fama? Immortalis, cujus robur haud ulli cedens,
Immortalis, fortis & strenuus bellator.
9 Aperimini verò portæ, & attollite vestra capita,
Attollimini vos, januæ sacræ, perpetuæ:
Ut introeat per vos apertas
Gloriosissimus Rex, cujúsque fama perennis usque.
10 Quis verò hic *est* gloriosissimus Rex? arbiter belli,
Immortalísque dux exercituum; hic ille est
Gloriosissimus Rex, cujúsque fama perennis usque.

PSAL. XXV.

1 IMmortalis, ad te mentem meam & animam attollo.
2 In te confido, Deus meus, probro nè me exponas;
Nec pudore me suffundas malo, spem *meam* perdens,
Nec inimicos meos sinas mihi gloriabundos-insultare.
3 Verùm *ij* utique omnes, quotquot confisi omninò in-te sunt,
Ignominiæ expertes sint, & probri gravis,
Neque pudefiant, neque iis spes pereat,
Bonum expectantibus: illi autem pudefiant omnes,
Quotquot fædifragi & infidi gratis peccant.
4 Ostende vias mihi, Domine, & tuas me-doce semitas.
5 Veritatísque tu mihi in via dux-sis,

Ut

5 Οὐδὲ ποθ' ἣν ψυχὴν μάψ ὤμοσεν ἀφραδίῃσιν·
Οὐδ' ἐπίορκον ὄμοσσεν, ἵν' ἀνέρας ἐξαπατήσῃ.
Ὄλβον ὅγ' εὐσθενίην τ' ἐξ Ἀθανάτου ἅλις ἕξει,
Τῷ τ' εὐεργεσίῃ ἔσετ' ἐκ Θεοῦ ἠδ' ἐλεητύς,
Ὅς μιν ἔχθρων ἐσάωσε, κακῶν τ' ἐρρύσατο πάντων.
6 Ἡδ' ἀνδρῶν γενεή, οἵ τε φρεσὶ μιν ποθέουσι,
Σπουδῇ τε ζητοῦσιν, ἐπεί σφεας ἵμερος αἱρεῖ,
Οἱ Ἰακωβιάδαι, μέμασαν δ' ἔθεν ἄντα παρεῖναι.
7 Ἂν δ' οἴγεσθε, πύλαι, καὶ ἀείρετε ὑμῶν κάρηνα,
Ἠερέθεσθ' ὕμμες, θυραὶ ἱεραί, αἰὲν ἐοῦσαι·
Ὄφρα κεν εἰσέλθοι ὑμέων διὰ πεπταμενάων
Κύδιστος Βασιλεύς, οὗ τε κλέος ἄφθιτον αἰεί.
8 Τίς δ' ὅγε κύδιστος Βασιλεύς, οὗ τ' ἄφθιτον αἰεὶ
Τὸ κλέος; Ἀθάνατος, τοῦ τε σθένος οὐκ ἐπιεικτόν,
Ἀθάνατος, κρατερός τε καὶ ἴφθιμος πολεμιστής.
9 Ἂν δ' οἴγεσθε, πύλαι, καὶ ἀείρετε ὑμῶν κάρηνα,
Ἠερέθεσθ' ὕμμες, θυραὶ ἱεραί, αἰὲν ἐοῦσαι·
Ὄφρα κεν εἰσέλθοι ὑμέων διὰ πεπταμενάων
Κύδιστος Βασιλεύς, οὗ τε κλέος ἄφθιτον αἰεί.
10 Τίς δ' ὅγε κύδιστος Βασιλεύς; ταμίης πολέμοιο,
Ἀθάνατός τ' ἀρχὸς στρατιάων· οὗτος ὅγ' ἐστὶ
Κύδιστος Βασιλεύς, οὗ τε κλέος ἄφθιτον αἰεί.

Ψαλ. κέ.

1 Ἀθάνατε, προτὶ σὲ φρένα μοῦ καὶ θυμὸν ἀείρω.
2 Σοί-γε πέποιθα, Θεός μου, ἐλεγχέα μή με τιθείης·
Μηδὲ κατ' αἶσχος ἐμοὶ χεύαις κακόν, ἐλπίδ' ὀλέσσας,
Μήτ' ἐχθρές μου ἔασον ἐμοὶ ἔπι ἐυχετάασθαι.
3 Ἀλλά γε πάντες, ὅσοι πίσυνοι μάλα σοί-γε πέλονται,
Λώβης ἄμμοροι εἶεν, ἐλεγχείης τ' ἀλεγεινῆς,
Μήτ' αἰσχυνθεῖεν, μήτε σφίσιν ἐλπὶς ὄλοιτο,
Ἐσθλὸν ὀιόμενοις· τοὶ δ' αἰσχυνθεῖεν ἅπαντες,
Ὅσσοι ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι μάψ ἀλίτοντο.
4 Δεῖξον ὁδούς μοι, Ἄναξ, καὶ σὰς με δίδαξον ἀταρπούς.
5 Τῆς δὲ τ' ἀληθείης σύ-γε μοι ὁδὸν ἡγεμόνευε,

Ut nequando errem eundo; & me doce,
Quoniam Deus tu mihi es, salúsque magna, & *is* qui me servas:
Tibíque confisus præstolor *te* expectans diebus omnibus. (tuæ,
6 Nunc verò propitius esto, Domine, & memento misericordiæ
Tuæque clementiæ, quippe tu admodum mitis es
Semper ab initio, & amica in animo consilia meditans.
7 Nè unquam juventutis meæ delicta considera in mente,
Neq; nequitiæ *meæ* memento, stultitiæque;
Nôsti quales adolescentis transgressiones sint,
Quæque fecerim jam-olim, dum adhuc tantillæ ætatis fui:
Illorum autem oblivio sit, nec memineris omninò. (mei,
Sed secundùm misericordiam tuam, Domine, memento potiùs
Propter clementiam tuam, & mitem sume animum.
8 Immortalis autem bonus est, & justitiâ eximiè-præditus;
Idcircò peccatores, quíque aberrârunt à via,
Rectam docebit, & erit dux-viæ tutus.
9 Qui autem mansueti sunt, & mitem animum habent,
Illis judicium benignus suggeret, suámque viam.
10 Utrúmque, & misericordia & veritas sunt
Omnes pariter Immortalis tramites ac semitæ,
Viris qui custodiunt ejus oracula, fœderáque:
Hæ ejus viæ sunt, *quacunque,* sive hâc sive illâc euntis.
11 Verùm te obsecro, Domine, propter nomen tuum,
Parce, & mei miserere, quoniam in-te peccator sum,
Et meæ iniquitati propitius esto, quia ingens est.
12 Immortalem quis animitùs colit & timet?
Eum ille deducet, dúxque ei erit tutus
In via selecta, quæque illi grata est.
13 Et locuples erit, durabítque ei magna prosperitas
Firma, nec ejus animus carebit bonis:
Ejúsque posteri isto sanguine prognati
Hæreditatem habebunt affatim, terrámque olim possidebun.
14 Ipsum reverentibus Dominus sua consilia pandit,
Quæque occulta sunt aliis, iis palàm facit,
Fœderáque fida pariter, & sui cogitata animi.

Oculos

Ὅππως μὴ ἀβεροτάξω ἰὼν ποτε· καί με δίδασκε,
Ὅττι Θεὸς σύ μοι ἐσσὶ, φόως τε μέγ', ὅς με σαώσαις·
Σοὶ πίσυνος τε μένω ποτιδέγμενος ἤματα πάντα.
6 Νῦν δ' ἵληθι, Ἄναξ, μνῆσαι τ' ἐλέοιο τεοῖο,
Σῆς τ' ἀγανοφροσύνης, ἐπεὶ σὺ μάλ' ἤπιός ἐσσι
Αἰὲν ἀπ' ἀρχῆθεν, φίλα τε φρεσὶ μήδεα εἰδώς.
7 Μή ποτέ μου ἥβης ἀλιτήματα βάλλ' ἐνὶ θυμῷ,
Μηδὲ τ' ἀτασθαλίης μιμνήσκεο νηπιέης τε·
Οἶσθ' οἷαι νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσιν,
Ὅσσα τ' ἔρεξα πάλαι, εἵως ἔτι τηλίκος ἦα·
Τῶν δ' ἔκλησις ἔοι, μηδὲ μνήσαιό γε πάμπαν.
Καδδ' ἔλεον σὸν, Ἄναξ, μιμνήσκεο μᾶλλον ἐμεῖο,
Σὴν δι' ἐνηείην, καὶ μείλιχον ἔνθεο θυμόν.
8 Ἀθάνατος δ' εὖς ἐστι, καὶ εὐδικίῃσι κέκασο·
Τοὔνεκ' ἀλιτροὺς ἄνδρας, ὅσοι τ' ἀφάμαρτον ὁδοῖο,
Ἰθεῖαν τε διδάξει, ἰδ' ἔσται πομπὸς ἀπήμων.
9 Οἱ δ' ἀγανοί τ' εἰσὶν, καὶ ἐνηέα θυμὸν ἔχουσι,
Τοῖσι δίκην προφρέων ὑποθήσεται, ἥν τε κέλευθον.
10 Ἀμφότερον δ', ἔλεός τε, ἀληθείη τε πέλονται
Πᾶσαι ἅμ' Ἀθανάτοιο ἀταρπιτοὶ ἠδὲ κέλευθοι,
Ἀνδράσιν οἳ ἐφύλαξαν ἃ θέσφατα, συνθεσίας τε·
Αἱ μὲν ἐαὶ ὁδοί εἰσιν, ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντος.
11 Ἀλλά σε λίσσομ', Ἄναξ, ὑπὲρ οὐνόματός γε τεοῖο,
Φείδεο καί μ' ἐλέαιρ', ὅτι σοι ἀλιτήμενός εἰμι,
Καί μου ἀτασθαλίῃ ἵληθ', ἐπεὶ ἄσπετός ἐστιν.
12 Ἀθάνατον τίς ἀνὴρ φρεσὶν ἅζεται ἠδὲ φοβεῖται;
Τόν δ' ὅγ' ἀγινήσει, πομπός τέ οἱ ἔσσετ' ἀπήμων
Εἰν ὁδῷ ἐξαίτῳ, ἥ θ' οἱ καταθύμιος ἐστιν.
13 Ἀφνειός τ' ἔσεται, μενέει δέ οἱ ἄσπετος ὄλβος.
Ἔμπεδος, οὐδέ τι οἱ θυμὸς δηλήσεθ' ἑάων·
Καί κεν ἑὴ γενεὴ τοῦδ' αἵματος ἐκγεγαῶτες,
Κλῆρον ἔχοιεν ἅλις, γῆν τε κτήσαιατ' ὀπίσσω.
14 Τοῖσι μὲν ἀζομένοισιν Ἄναξ ἑὰ δήνεα φαίνει,
Ὅσσα τε κεκρύφαται ἑτέροις, σφίσιν ἀμφαδὰ θῆκεν,
Ὅρκια πιστά θ' ὁμῶς, καὶ ἑοῦ μελεδήματα θυμοῦ.

15 Oculos ad Immortalem expectans ſemper attollo,
Quoniam meos extrahet pedes è pernicioſo reti.
16 Et tu converſus, me aſpice, & mei miſerere
Infelicis, ſolitarius quia ſum, calamitatéque afflictus gravi.
17 Ærumnæ mihi augentur, habeóq; dolores immenſos in animo:
Ex arduis me periculis, & miſeria libera.
18 Aſpice meam calamitatem doloréſque & luctus acerbos;
Placidum ſume animum, & remitte *mihi* peccata omnia.
19 Conſidera inimicos meos, quoniam valdè multi ſunt,
Et mihi infeſti-ſunt, méque deteſtantur odio funeſto.
20 Libera meam animam, & me ab exitio defende;
Nè me pudefieri ſinas, quia in te confido.
21 Quoniam inſons ſum, rectúmque ſapiens in animo,
Cor purum me cuſtodiat, viáque recta ſervet:
Quia te indeſinenter maneo expectans uſque.
Tu autem Iſacidis, Domine, adjutor adſis,
Liberáque Iſraelem ex omni *ejus* miſeria.

PSAL. xxvi.

1 JUdica me, Domine, ut apud te arbitrum litis-terminum aſſe-
Qui & integer ipſe ſum, & integra ſciens: (quar,
Immortali autem confiſus ſum, confidámque firmiter uſque.
2 Proba me, Domine, cor & animum explora:
Renéſque & cor, velut argentum in ignis ſplendore.
3 Tua enim clementia mihi in-conſpectu *eſt* & in animo;
Juxtáque veritatem tuam meas direxi ſemitas.
4 Haud ego cum impoſtoribus, & nequicquam mentientibus
Hominibus verſatus-ſum, non mihi placet eorum conciliabulũ:
Neque comitem-me-adjunxi occultè mala molientibus.
5 Sed congregationem odi hominum mala machinantium,
Nec ſocius *iis* unquam fui, nec ſedi eorum in concilio
Pernicioſo, quibus ſemper improba opera curæ-ſunt.
6 Poſtquàm manus lavero, & meas ſordes omnes purgavero,
Ita *demùm* tuam, Domine, circuibo pulchram aram.
7 Voce clarâ ut miracula tua narrans

Jampridem-

15 Ὄμματ' ἐπ' Ἀθάνατον ποτιδέγμενος αἰὲν ἀείρω,
Ὅττι μου ἐξερύσει πόδας ἐξ ὀλοοῖο λίνοιο.
16 Καὶ Σὺ μεταστρέψας, ἐμέ τ' εἴσιδε καί μ' ἐλέαιρε
Σχέτλιον, οἷος ἔτ' εἰμὶ, δύῃ τ' ἀρημένος αἰνῇ.
17 Κήδεα μὲν μοι ἀέξετ', ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ·
Ἀργαλέων με πόνων καὶ οἰζύος ἐξανάλυσον.
18 Εἴσιδ' ἐμὴν ἄτην ὀδύνας τε καὶ ἄλγεα λυγρά·
Ἵλαον ἔνθεο θυμὸν, ἄφες τ' ἀλιτήματα πάντα.
19 Φράζεο δυσμενέας μου, ἐπεὶ μάλα πολλοὶ ἔασι,
Καί ἐμ' ἀπέχθηραν, κατὰ δ' ἔστυγον ἔχθεϊ λυγρῷ.
20 Ῥῦσαι ἐμὴν ψυχὴν, καί μοι ἀπὸ λοιγὸν ἄμυνε·
Μή με καταισχυνέεσθ' ἔα, ὅτι σοί-γε πέποιθα.
21 Οὕνεκ' ἀναίτιός εἰμ', ἰθὺ φρονέων τ' ἐνὶ θυμῷ,
Κῆρ καθαρόν με φυλάξαι, ὁδός τ' ἰθεῖα σαώσαι·
Ὅττι σε νωλεμέως μίμνω ποτιδέγμενος αἰεί.
22 Ἀλλὰ Σύ γ' Ἰσακίδῃσιν, Ἄναξ, ἐπιτάρροθος ἐλθὲ,
Ῥῦσαί τ' Ἰσραήλον ὑπ' ἐκ κακότητος ἁπάσης.

Ψαλ. κϛ΄.

1 ΚΡῖνέ μ', Ἄναξ, ἵνα σοὶ ἐπὶ ἴσορα πεῖραρ ἕλωμαι,
Ὃς καὶ ἀμύμων αὐτὸς ἔω, καὶ ἀμύμονα εἰδώς·
Ἀθανάτῳ γὰρ πέποιθα, πιθήσω τ' ἐμμενὲς αἰεί.
2 Πειρῶ ἐμεῖο, Ἄναξ, κραδίην καὶ θυμὸν ἔταζε·
Νεφρούς τε κραδίην θ', ὡς ἄργυρον ἐν πυρὸς αὐγῇ.
3 Σὴ γὰρ ἐνηείη μοι ἐνωπῇ καὶ ἐνὶ θυμῷ·
Κασδέ τ' ἀληθείην σου ἐμὰς ἴθυνα κελεύθους.
4 Οὐκ ἐγὼ ἠπεροπεῦσι καὶ αὔτως ψευδομένοισιν
Ἀνδράσιν ὡμίλησ', οὔ μοι ἅδε τῶνδε θόωκος·
Οὐδέ θ' ὁμάρτησα κρύβδην κακὰ μησδομένοισιν.
5 Ἀλλ' ἀγορὴν ἤχθηρα βροτῶν κακὰ μηχανοώντων,
Οὐθ' ἑταρός ποτ' ἔην, οὔθ' ἶζον τῶνδ' ἐνὶ βουλῇ
Οὐλομένῃ, οἷς τ' αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλε.
6 Χεῖρας νιψάμενος, καί μου ῥύπα πάντα καθήρας,
Ὡς σὸν, Ἄναξ, περί τ' ἀμφί τ' ἴω περικαλλέα βωμόν.
7 Φωνῇ ἀριζήλῃ ὡς θαύματά Σου καταλέξας

Jampridem-audita collaudem, tuáque illuſtria opera recenſeam,
Omnia omninò propalàm,ut & ſando-audiant & intelligant po-
8 Domum,Domine, tabernaculúmq; tuum corditùs amavi, (puli.
Et ſedem, quâ tua gloria delectatur, & ubi habitat.
9 Neutiquam meam animam *unà* cum peccatoribus ponas,
Neque meam vitam cum hominibus ſanguinolentis;
Neque idem nobis infortuniũ, unáq; *& eadem* utríſq; ſors ſit;
10 Qui ſuis manibus flagitioſa multa patrant,
Dexteríſque multa & ſplendida dona capiunt.
11 Sed integer ero ego, & integra ſciens;
Benevolè tu me libera à malo, & miſerere *mei*.
12 Tutò pedibus ſto plano in loco:
Virorum in cœtibus, Domine, tuam laudem cantabo.

PSAL. xxvii.

1 IMmortalis lux eſt mea & ingens præſidium,
Et *is* qui me facilè ſervat: quis igitur mihi metum incutiet?
Columẽ vitæ *meæ* Dominus;quis ergo me perterrefaciet homo?
2 Quando mihi appropinquârunt, & in me irruerunt improbi,
Inimicíque in me & infeſti homines inſurrexerunt,
Crudum devorare geſtientes impetuoſâ rabie,
Et carne *meâ* ſatiari, collapſi ceciderunt perierúntque.
3 Etſi exercitus contra me veniret, ſimúlq; turmæ collocarentur
Non admodum pavebo in animo, nec metuam: (populorũ,
Etiamſi adverſus me bellum luctuoſum concitaretur,
Sed & ſic etiam confidam, & mihi mens intrepida erit.
4 Unum hoc à Domino petii anteà, & hoc petam etiamnum,
Ut alicubi in Immortalis domo habitem
Perpetuò diebus omnibus, quoad vivis interero,
Pulchritudinémq; ejus intueri, & ejus templum perquirere.
5 Certè. n. in tabernaculo *ſuo* me abſcondet calamitatis tempore,
Et in domus *ſuæ* adyto latibulóque facilè teget:
Statuétq; tutò ſuper petra in altum attollens.
6 Nunc verò ſupra hoſtes, quicunque circumhabitant,
In-excelſis caput, gloriámque eminentiorem habebo:

Idcirco

Περίκλυτ' ἐπαινήσω, σά τε μέρμερα ἔργα διείπω
Πάντα μάλ' ἀμφαδίην, ἵνα καὶ πευθοίατο λαοί.
8 Οἶκον, Ἄναξ, κλισίην τε τεὴν περὶ κῆρι φίλησα,
Καὶ ἕδος, ᾧ σὸν κῦδος ἀγάλλεται, ἔνθα τε ναίει.
9 Μήποτ' ἐμὴν ψυχὴν μεθ' ἁμαρτινόοισι τιθείης,
Μηδέ τ' ἐμὴν αἰῶνα μετ' ἀνδράσιν αἱματόεσσι·
Μηδ' ἐμὸν ἄμμι κακὸν, μία τ' ἀμφοῖν μοῖρα γένοιτο.
10 Οἵ γε σφῇσί τε χερσ' ἔρδουσιν ἀτάσθαλα πολλά·
Δεξιτερῇσί τε πολλὰ καὶ ἀγλαὰ δῶρα δέχονται.
11 Αὐτὰρ ἀμύμων ἔσσομ' ἐγὼ καὶ ἀμύμονα εἰδώς·
Προφρονέως σύ με ῥῦσαι ὑπ' ἐκ κακοῦ, ἠδ' ἐλέησον.
12 Ἀσφαλέως ποσὶν ἑστήκειν ὁμαλῷ ἐνὶ χώρῳ·
Ἀνδρῶν εἰν ἀγορῇσιν, Ἄναξ, τεὸν αἶνον ἀείσω.

Ψαλ. κζ'.

1 Ἀθάνατος φάος ἐστὶν ἐμὸν καὶ ἀθέσφατον ἄλκαρ,
Ὅς τέ με ῥεῖα σαώσει· τίς οὖν μοι τάρβος ἐνόρσει;
Ἕρμα βίοιο Ἄναξ· τίς τ' οὖν με δεδίξεται ἀνήρ;
2 Ὁππότε μοι χρίμφθησαν ἐπαΐξαντες ἀλῆται,
Δυσμενέες τ' ἔπι μοὶ καὶ ἀνάρσιοι ἄνδρες ὄρουσαν,
Ὠμὸν βεβρώθειν μεμαῶτες θουράδι λύσσῃ,
Καὶ χερὸς ἆσαι, ὀλισθόντες πέσον ἠδ' ὀλέκοντο.
3 Εἴ μοι ἔπι στρατὸς ἦλθ', ἅμα τε στίχες εἵατο λαῶν,
Οὐ λίην ταρβήσω ἐνὶ φρεσὶν, οὐδ' ὑποδείσω·
Εἴ περ καὶ ἔπι μοι πόλεμος πολύδακρυς ὄρηται,
Θαρσήσω δὲ καὶ ὥς, καί μοι νόος ἄτρομος ἔσται.
4 Ἓν τόδ' Ἄνακτ' ᾔτησα πάρος, τόδε τ' αὖ δίζομαι ἤδη,
Ὥς που Ἀθανάτοιο δόμῳ ἔνι ναιετάοιμι
Νωλεμὲς ἤματα πάντ', ὄφρα ζωοῖσι μετείω,
Κάλλος ἑόν τ' ἐσιδεῖν, καὶ ὃν ἱερὸν ἐξερεείνειν.
5 Ἦ γὰρ ἐνὶ κλισίῃ με κρύψει ὀϊζύος ὥρῃ,
Ἐν δ' οἴκοιο μυχῷ κευθμῶνί τε ῥεῖα καλύψει·
Στήσει δ' ἀσφαλέως πέτρῃ ἔπι ὕψοσ' ἀείρας.
6 Νῦν δ' ὑπὲρ ἀντιβίους, ὅσσοι περιναιετάουσιν,
Ὑψοῦ μεῦ τε κάρη, κῦδος δέ θ' ὑπέρτερον ἕξω;

Idcirco exultans eum laudabo, victimas pulchras
Ejus in tabernaculo offerens læto animo;
Canam Immortalem, ſuavi *cum* celebrabo cantilenâ.
7 Verùm propitius-eſto *tu*, Domine, & me clamantem exaudi;
Attende, & mei miſerere, meámque auſculta vocem.
8 Dixit meum cor, & in pectore animus monuit,
Quòd ſc. valdè me decet, túque id etiam crebrò jubes,
Multùm te orare, ſupplicémq; tibi eſſe coràm;
Multùm te, Domine, orabo, ſuppléxque tibi ero coràm.
9 Nè placidam à me tuam averte procul faciem,
Neque præ ira à me ſeorſum-te-ſubducas tuo ſervo,
Qui & mihi columen fuiſti, nè ergo me prorſus deſeras,
Neque me relinquas, Deus qui meus es, & ſalus.
10 Etſi enim me & pater & ipſa quæ peperit mater
Ambo relinquerent, desererentque ſolum exiſtentem,
Suſtolleret tamen *me* Immortalis, & ſuo colligeret ſinu.
11 O Domine, tuam me doce viam, & fauſto comitatu
Ob inimicos meos duc in rectum tramitem.
12 Nè me hoſtium tradas animo & præcipiti furori:
Mendaces.n. contra me dolum machinantes inſurrexerunt
Teſtes, quíque violentiam ſpirant crudeli animo.
13 Et me certè defeciſſet anima niſi firmiter-credidiſſem,
Dum adhuc viverem ſuper terra alma,
Oculis videre miſericordiam multam Immortalis,
Et gratiam, qualíſque is bonus & clemens eſt:
14 Spera in Immortali confiſus *cum* expectans uſque;
Confide, ille autem cordi tuo inſtillabit robur bonum;
Spera in Immortali confiſus *cum* expectans uſque.

P S A L. xxviii.

1 AD te clamabo, Domine, tu verò nè me tranſi ſilentio;
Nè ſi quando tu me neglexeris, recuſaveríſq; ſilentio,
Iis ſimilis fiam, qui deſcenderunt in inferorum domum.
2 Audi me clamantem, meíſque attende precibus,
Quando ſupplico versùs tuam ſedem ſacram manus attollens.

Nè

Τοὔνεκ' ἀγαλλόμενός μιν ἐπαινέσω, ἱερὰ καλὰ
Αὐτοῦ ἐνὶ κλισίῃ ῥέξας κεχαρηότι θυμῷ·
Μέλψομαι Ἀθάνατον, λιγυρῇ ἀναμέλψομ' ἀοιδῇ.
7 Ἀλλ' ἵληθι, Ἄναξ, καί μου βοόωντος ἄκουσον·
Σώϊζεο καί μ' ἐλέησον, ἐμῆς τ' ἐπικέκλυθι φωνῆς.
8. Εἶπεν ἐμὴ κραδίη, καὶ ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει,
Ὡς λίην μοι ἔοικε, Σὺ δ' οὕτω θαμὰ καὶ τὸ κελεύεις,
Πολλά σε λίσσεσθαι, ἱκέτην δέ τοι ἔμμεναι ἄντην·
Πολλά σ', Ἄναξ, λίσσομαι, ἱκέτης δέ τοι ἔσσομαι ἄντην.
9 Μὴ ἀγανὴν ἀπ' ἐμεῖο τεὴν τρέπε τηλόθ' ὀπωπήν,
Μηδὲ κότῳ ἐμέθεν νοσφίζεο σοῦ θεράποντος·
Ὅς τέ μοι ἕρμα τέτυξο, μὴ οὖν ἐμὲ πάγχυ μεθείης,
Μηδέ με καλλείψαις, Θεὸς ὅς τέ μου ἐσσὶ φόως τε.
10 Εἴ περ γάρ με πατήρ τε καὶ αὐτὴ ἥ τέκε μήτηρ
Ἄμφω καλλιπέωσιν μεθῶσί τε μοῦνον ἐόντα,
Ἂν δ' ἕλετ' Ἀθάνατος, καὶ ἑῷ ἐσαγείρατο κόλπῳ.
11 Ὦ Ἄνα, σήν με δίδαξον ὁδὸν, καὶ ἀμύμονι πομπῇ
Εἵνεκα δυσμενέων μου ἄγ' εἰς ἰθεῖαν ἀταρπόν.
12 Μή μ' ἐχθρῶν προδιδοῖσθαι νόῳ καὶ θέλῃσι λύσσῃ·
Ψευδεῖς γὰρ κατ' ἐμεῖο δόλον ῥάπτοντες ἀνέσταν
Μάρτυρες, οἵ τε βίην πνείουσιν ἀπηνέϊ θυμῷ.
13 Καί νύ κεν ἔκ μ' ἔλιπε ψυχή, εἰ μὴ ἐπεποίθεα,
Ὄφρα τ' ἔτι ζώεσκον ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
Ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶν ἔλεον πολὺν Ἀθανάτοιο,
Καὶ χάριν, οἷός τ' αὐτὸς ἐΰς τε καὶ ἤπιός ἐστιν.
14 Ἔλπεο δ' Ἀθανάτῳ πίσυνος ποτιδέγμενος ἔμπης·
Θάρσει, ὁ δὲ κραδίη τοι ἐνισάξει μένος ἠΰ·
Ἔλπεο δ' Ἀθανάτῳ πίσυνος ποτιδέγμενος ἔμπης.

Ψαλ. κή.

1 Πρός σε βοήσω, Ἄναξ, Σὺ δὲ μή με παρελθὲ σιωπῇ·
Μή ποτε σοῦ παρειδόντος ἀνηναμένου τε σιωπῇ
Τοῖσιν ὁμοῖος ἔω, οἳ ἔβαν δόμον Ἄϊδος εἴσω.
2. Κέκλυθί μου βοόωντος, ἐμῶν δὲ τ' ἄκουε λιταίων,
Ὡς λίτομαι ποτὶ σοῦ ἕδος ἱερὸν χεῖρας ἀνασχών.

3 Nè me cum malis hominibus,&quibus cordi-eſt improbè agere,
Simul trahas, neque eadem me pariter ac eos ſors aſſequatur,
Qui benè quidem loquuntur, mala autem cogitant in animo.
4 Luant ſua opera, & maleficentiam gravem,
Et ob ea quæ manibus fecerunt parem mercedem referant:
Redde iis nequitiæ condignam prorſus compenſationem,
Qualia fecerunt præbe iis, & jus æquum fiat.
5 Quoniam non reſpiciunt in animo opera Dei,
Nec unquam iis curæ-ſunt, quæ *ille* manibus ſuis fecit:
Eos deſtruet, haudquaquam ampliùs ædificaturus denuò.
6 Immortalis laudetur, meam quia exaudiit vocem,
Exaudiit precantis vocem, & attendit ſupplicationibus.
7 Columen & clypeus mihi ſacrum robur Immortalis,
In eo autem confidit cor meum, qui *&* mihi adjutor erit,
Nunc etiam ad me pervenit auxilium,quia ille mihi eſt defenſor:
Quamobrem mihi cor admodum lætitiâ perfuſum-eſt,
Et eum canticis celebrabo hymniſque meis.
8 Eorum autem robur Dominus, propugnaculúmq; ſalúſq; eſt
Ipſius regis,quem unxit pingui oleo.
9 Tuum populum ſerva,hæreditatiq; *tuæ* valdè propitius ſis,
Paſcéque *eos* & multùm promove,&extolle uſque in æternum.

PSAL. xxix.

1 AUdite me populorum ductores, & principes,
Fortitudine & potentiâ qui gloriamini eximiè eſſe optimi,
Si admodum fortes ac potentes eſtis,Deus hoc utiq;vobis dedit;
Ipſi igitur date gloriã (is. n. potẽtiſſimus fortiſſimúſq; *eſt*
Immortali date gloriã ſimul,honorémq;& robur. (omnium)
2 Immortalem honoribus condecorate, ita enim par-eſt,
Et ſecundùm ejus illuſtre nomen ſupremam ei date gloriam;
Reverentes honorate ſacrum robur Immortalis,
Atque adorantes ejus in pulchro templo.
3 Vox Immortalis ſuper aquas & nubes:
Supernè Deus grandem-ſonitum-edit,cujus gloria ſemper incor-
Horrendum ille tonat, remugit autem vaſtus æther, (ruptibilis,
Illius

3 Μή με κακοῖς ἄνδρεσσι, καὶ οἷς φίλον ἄσυλα ῥέζειν,
Σὺν τ' ἐρύσαις, μηδέ σφιν ὁμῇ ἐμὲ μοῖρα κιχάνοι,
Οἵ τ' εὖ μὲν βάζουσι, κακὰ φρονέουσι δὲ θυμῷ.
4 Τίσειαν σφέτερ' ἔργα, κακορραφίην τ' ἀλεγεινήν,
Οἷά τε χερσὶν ἔρεξαν, ἐοικότα μισθὸν ἄροιντο·
Δός σφιν ἀτασθαλίης ἐπιεικέα πάμπαν ἀμοιβήν,
Οἷ' ἔρξαν σφιν ὄπαζε, δίκη τ' ἰθεῖα γένοιτο.
5 Οὕνεκ' ἄρ οὐκ ἀλέγουσιν ἐνὶ φρεσὶν ἔργα Θεοῖο,
Οὐδέ ποτέ σφι μέμηλεν ἃ χερσὶν ἑῇσιν ἔρεξε·
Τούσδε διαρραίσει, δεῖμαι δ' αὐτοὺς οὐκέτι μέλλει.
6 Ἀθάνατος δ' αἰνείσθω, ἐμῆς ἐπεὶ ἔκλυε φωνῆς,
Ἔκλυεν εὐχομένου φωνῆς, καὶ ἄκουσε λιτάων.
7 Ἕρμα καὶ ἀσπὶς ἐμοὶ ἱερὴ ἴς Ἀθανάτοιο,
Τῷ δὲ πέποιθ' ἐμὸν ἦτορ, ὅ μοι ἐπιτάρροθος ἐσται,
Νῦν με καὶ ἵκετ' ἀρωγή, ἐπεὶ ὅ μοι ἐστὶν ἀμύντωρ·
Τοὔνεκά μοι κραδίη μάλ' εὐφροσύνῃσιν ἰάνθη,
Καί μιν ἀοιδῇσι κλείω ὕμνοισί τ' ἐμοῖσι.
8 Τῶνδέ τε ἄλκαρ Ἄναξ, εἶλάρ τε φόως τε τέτυκται,
Αὐτοῦ τοῦ βασιλῆος, ὃν ἔχρισεν λίπ' ἐλαίῳ.
9 Σὸν λαόν τε σάω, κλήρῳ τε μάλ' ἵλαος εἴης,
Βόσκε τε καὶ μέγ' ἄεξε, ἄειρέ τε νωλεμὲς αἰεί.

Ψαλ. κθ'.

Κέκλυτέ μου λαῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Κάρτεϊ οἳ εὔχεσθε διακριδὸν εἶναι ἄριστοι,
Εἰ μάλα καρτεροί ἐστε, Θεός τόγε ὔμμιν ἔδωκεν·
Αὐτῷ οὖν δότε κῦδος (ὁ γὰρ κάρτιστος ἁπάντων)
Ἀθανάτῳ δότε κῦδος ὁμοῦ τιμήν τε βίην τε.
2 Ἀθανάτῳ τιμῆσι γεραίρετε, ὡς γὰρ ἔοικε,
Κάδδε θ' ἑὸν κλυτὸν οὔνομ' ὑπέρτατόν οἱ δότε κῦδος·
Ἁζόμενοι τιμᾶθ' ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο,
Ἠδὲ σεβαζόμενοι ᾧ ἐν περικαλλέϊ νηῷ.
3 Φωνὴ Ἀθανάτοιο ἐφ' ὕδασι καὶ νεφέλῃσιν·
Ὕψι Θεὸς βρέμεται, τοῦ τε κλέος ἄφθιτον αἰεί,
Δεινὸν ὅγ' ἐβρόντησε, μέμυκεν δ' ἄσπετος αἰθήρ,

Τοῖο-

Illius tonitru, trepidántque gentes hominum:
Immortalis autem ſedet ſuper aquas ingentes.
4 Vocem Immortalis vis & potentia comitatur,
Vocem Immortalis terror & majeſtas comitatur.
5 Quamprimùm ille grande tonat ab æthere infrugifero,
Cœlum reboat, ingemiſcit autem terra,
Tremunt vero montes oblongi & ſylva, ibi autem cedri,
Cedri Libani odoriferæ confringuntur,
Sonitu ingenti, ſtrepitus autem *fit* fractarum.
6 Sicut autem cùm ruri-ſtabulantes vitulæ circa vaccas armentarias
Omnes ſimul ſaltant, parvulíque ut unicornes;
Sic Libani Syriíque ſimul excelſa capita
Saltántque tremúntque, Dei fragor cùm exoritur.
7 Immortalis tonat, mittens flammantia tela,
Coruſcationibus autem ſuis ignis fulgorem ardentis
Mittit cœlitùs, diffindítque huc illuc,
Terribilis autem flamma oritur nubem per diſruptam.
8 Tonitru Immortalis, cùm de cœlo reboat,
Subtùs quaſſata-eſt terra, tremunt autem ſaltus,
Saltúſque tremunt, & nemora vaſta Cadeſi.
9 Vox Immortalis obſtetrix eſt cervis,
Et arbuſta denudat profundæ in denſitatibus ſylvæ:
Omnes autem ejus in templo ejus gloriam amplam enarrant.
10 Immortalis ſedet ſuper aquas & nubes
Altè admodum, ubi imbrium promus-condus hominibus eſt,
Ibi & Immortalis regnat uſque in æternum.
11 Robur dabit Dominus ſuo populo; ejus.a. conſilio ac voluntate
Suo populo proſperitas & pax affatim erit.

PSAL. XXX.

1 EXaltabo te, Domine, celebrabóque hymnis meis,
Quoniam me ſurſum extuliſti, eduxiſtíque è barathro,
Neque me inimicis ludibrium, gaudiúmque feciſti.
2 Ad te, Domine, clamavi, Deus meus, multùm ſupplicans;
Et tu mihi medicus *fuiſti*, ſanâſtíque *me* dolores ſedans.

Τοῖο δ' ὑπὸ βροντῆς, τρομέει δέ τε φῦλ' ἀνθρώπων·
'Αθάνατος δὲ καθίζει ἐφ' ὕδασι θεσπεσίοισι.
4 Φωνὴ 'Αθανάτοιο βίη καὶ κάρτος ὁπηδεῖ,
Φωνῇ 'Αθανάτοιο δέος καὶ κῦδος ὀπηδεῖ.
5 Ὡς ὁ μέγ' ἐβρόντησεν ἀπ' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο,
Οὐρανὸς ἐσμαράγησεν, ὑπεστονάχιζε δὲ γαῖα,
Ἔτρεμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη, ἔνθα δὲ κέδροι,
Κέδροι τοῦ Λιβάνοιο θυώδεες ἐρρήγνυντο,
Ἠχῇ θεσπεσίῃ, πάταγος δέ τε αἰνυμένων.
6 Ὡς δ' ὅταν ἄγραυλοι πόρτιες περὶ βοῦς ἀγλαΐας
Πᾶσαι ἅμα σκαίρουσι, νέοι θ' ὡς μονοκέρωτες·
Ὡς Λιβάνου Συρίοιό θ' ὁμοῦ αἰπεινὰ κάρηνα
Σκαίρει τε τρομέει τε, Θεοῦ κτύπος ὁππότ' ὀρώρει.
7 'Αθάνατος βρόντησεν ἱεὶς φλογόεντα βέλεμνα,
Μαρμαρυγῇσι δ' ἔησι πυρὸς σέλας αἰθομένοιο
Ἧκεν ἀπ' οὐρανόθεν, διά τ' ἔσχισεν ἔνθα καὶ ἔνθα,
Δεινὴ δὲ φλὸξ ὦρτο νέφους διὰ ῥηγνυμένοιο.
8 Βροντῇ ὑπ' 'Αθανάτοιο, ὅτ' οὐρανόθεν σμαραγήσῃ,
Νέρθ' ἐλελίχθη μὲν γαῖα, τρομέοντο δὲ βῆσσαι,
Βῆσσαί τε τρομέοντο, καὶ ἄλσεα μακρὰ Καδήσου.
9 Φωνὴ 'Αθανάτοιο μογοστόκος ἐστ' ἐλάφοισι,
Καὶ θάμνους γύμνωσε βαθείης πάρφεσιν ὕλης·
Πάντες δ' ὦ ἐνὶ νηῷ ἑὸν κλέος εὐρὺ λέγουσιν.
10 'Αθάνατος δὲ καθίζει ἐφ' ὕδασι καὶ νεφέλῃσιν,
Ὕψι μάλ', ἔνθ' ὄμβρων ταμίης ἄνδρεσσι τέτυκται,
Ἔνθα καὶ 'Αθάνατος βασιλεύει νωλεμὲς αἰεί.
11 'Αλκὴν δώσει Ἄναξ ᾧ λαῷ· τοῖο δ' ἕκητι
Ὦ λαῷ ὄλβος τε καὶ εἰρήνη ἅλις ἔσται.

Ψαλ. λ'.

1 Ὑψώσω σε, Ἄναξ, κλείω θ' ὕμνοισιν ἐμοῖσιν,
Οὕνεκά μ' ὑψόσ' ἄειρας, ἀνήγαγες ἐκ τε βερέθρου,
Οὐδέ με δυσμενέεσσιν ἄθυρμά τε χάρμα τ' ἔθηκας.
2 Πρὸς σέ, Ἄναξ, ἐβόησα, Θεός μου, πόλλ' ἱκετεύων·
Καὶ σύ γε μοι ἰητρός, ἀκέσσαό τ' ἄλγεα παύσας.

3 O Domine, tu animam meam reduxisti ab inferis,
Vivúmque-servâsti, ut nè sub terram irem, & in barathrum.
4 Cantate Dominum, quotquot ei famuli estis
Sancti & inculpati, & quibus mens est pia;
Ejúsque sacrum nomen canite & gloriam præstantem,
Memoriámque hymnis concelebrate divinis.
5 Non enim diu manet ejus ira, sed paululùm,
Ejus autem favor viventes continuè comitatur:
Etiamsi per noctem luctus fletúsque sit,
Manè tamen lætitia, unáq; cum diluculo gaudium apparet.
6 Donec mihi prosperitas aderat, dixi firmum me semper fore:
Nec quid mali animus suspicabatur me passurum in-posterum.
7 Tu robur monti meo, & mihi salvum esse dedisti,
Immortalis, ibidem manentem, favens *mihi* animitùs:
Ut vero placidos à me oculos avertisti, contristatum-est mihi cor.
8 Ad te, Domine, clamavi, & Immortalem supplex-invocavi.
9 Quid profuerit meus sanguis? quid interitus meus magnū *adeò* emolumentum,
Si quando moriar, aggestáque me terra tegat?
Num qui infrà est pulvis tuam laudem cantabit?
Et *num* tuam inferis veritatem declarabit *ille*?
10 Audi me, Immortalis, attende citò, & mei miserere,
Et propitius-esto, Domine, & adesdum mihi adjutor.
11 Nunc vero mihi vicissim malorum dedisti gratā compensationē,
Pro luctu *nempe* lætitiam, & jucundam cantilenam,
Saltationémq; pro lamentatione, choreámq; amabilem;
Et me denudâsti pannis, & amicivisti gaudiis.
12 Ut te gloria mea honoret ex-corde admodum,
Et lingua mea hymnis te perpetuis canat:
O gloriosissime Domine, qui mihi Deus es solus,
Certè te valdè laudabo, & celebrabo usque in æternum.

P S A L. xxxi.

1 TE, Domine, fretus sum, tu mihi robur in-quo confido.
Nè me pudefieri finas unquam, neque probro
Esse; justitiâ tuâ libera me & serva.

2 Exaudi

3 Ὦ Ἄνα, σὺ ψυχήν μου ἀνήγαγες ἐξ ἀΐδαο,
Ζωγρήσας, ἵνα μὴ ὑπὸ γῆν ἴω, ἔς τε βέρεθρον.
4 Μέλπετε Παμβασιλῆ, ὅσσοι οἱ ὀπάονές ἐστε
Ἁγνοὶ ἀμώμητοί τε, καὶ οἷς νόος ἐστὶ θεουδής·
Τοῦ δέ τε ἱερὸν οὔνομ᾽ ἀείδετε καὶ κλέος ἐσθλόν,
Μνημοσύνην θ᾽ ὕμνοισιν ἀγάλλετε θεσπεσίοισιν.
5 Οὐ μὲν γάρ τ᾽ ἐπὶ δηρὸν ἐὸς χόλος, ἀλλὰ μίνυνθα,
Ἡ δὲ χάρις ζωοῖσι διαμπερὲς αἰὲν ὀπηδεῖ·
Εἴπερ καὶ ἀνὰ νύκτα γόος κλαυθμός τε γένηται,
Πρωῒ δ᾽ εὐφροσύνη, ἅμα τ᾽ ἠοῖ χάρμα πέφανται.
6 Ὄφρα μοι ὄλβος ὀπήδει, ἔφην ἔμεν ἔμπεδος αἰεί·
Οὐδέ τι θυμὸς ἔολπε κακὸν πείσεσθαι ὀπίσσω.
7 Σὺ κράτος ὤρεϊ μου, καί μοι σόον ἔμμεν᾽ ἔδωκας,
Ἀθάνατ᾽, αὖθι μένοντα, φίλα φρονέων ἐνὶ θυμῷ·
Ὡς δ᾽ ἀγλαμῷ ἀπ᾽ ἐμοῦ ὄσσε τρέπες, ἤχθετό μοι κῆρ.
8 Πρὸς σέ, Ἄναξ, ἐβόησα, καὶ Ἀθάνατον λιτάνευσα.
9 Τί χραίσμη ἐμὸν αἷμα; τί πότμος μου μέγ᾽ ὄνειαρ,
Εἰ ποτὲ κεν θανέοιμι, χυτὴ δέ με γαῖα καλύψαι;
Ἦ ῥ᾽ ὑπένερθεν ἐοῦσα κόνις τεὸν αἶνον ἀείσει;
Ἠδὲ τεὴν ἐνέρεσσιν ἀληθείην καταλέξει;
10 Κέκλυθί μου, Ἀθάνατε, ξυνίες ὦκά τε, καί μ᾽ ἐλέησον,
Καὶ ἵληθι, Ἄναξ, ἠδ᾽ ἵκεό μοι ἐπαρωγός.
11 Νῦν δέ μοι αὖτε κακῶν δῶκας χαριέσσαν ἀμοιβήν,
Πένθεος εὐφροσύνην τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν,
Ὀρχηθμόν τε γόοιο, χοροιτυπίην τ᾽ ἐρατεινήν·
Ἠδέ με γυμνώσας ῥακέων περὶ χάρματα ἕσσας.
12 Ὄφρα σε κῦδος ἐμὸν τιμήσῃ κηρόθι μᾶλλον,
Γλῶσσά τέ μου ὕμνοισι διηνεκέεσσιν ἀείσῃ·
Ὦ κύδιστε Ἄναξ, ὅς μοι Θεὸς ἔπλεο μοῦνος,
Ἦ σε μάλ᾽ αἰνήσω, κλείω δέ τε νωλεμὲς αἰεί.

Ψαλ. λα΄.

1 ΣΟί, Ἄνα, θαρσυνὸς εἰμι, σύ μοι κράτος ᾧ τε πέποιθα·
Μή με καταισχυνθέντα ἔα ποτέ, μηδέ τι λώβην
Ἔμμεναι· ἀλλὰ δικαίῃ σῇ ῥῦσαί μ᾽, ἠδὲ σάωσον.

2 Exaudi meam vocem, liberáq; me quàm-celerrimè;
Rupésque mihi fortis ſis, & ingens munimentum,
Tutum, quò fugiens incolumis ſtatim fiam.
3 Rupes enim tu mihi & arx inexpugnabilis es;
Ideò mihi nominis tui gratiâ ductor eunti
Eſto lubens, & mihi viam ut-dux-præeas.
4 Extrahe me è reti, quod mihi dolosè homines poſuêre
Clanculùm; meum enim tu robur es & ingens præſidium.
5 Idcircò committo animam meam manibus tuis;
Infinita redemptionis-pretia dans tu me, Domine, à morte libe-
Qui veritatis Deus es, & me ſervâſti. (râſti,
6 Exoſi mihi *ſunt* qui vana in animo nequicquam curant:
In Immortali autem confido, eóque fretus ſum.
7 Tuâ clementiâ lætabitur mihi charum cor,
Gaudebítque animus in pectore exhilaratus:
Nam rationem-habuiſti mei ægrè-agentis præ calamitate gravi,
Animámque meam in periculis curâſti, & reſpexiſti.
8 Neque me inimicorum hominum in manibus concluſiſti;
Sed in viam latiorem pedes meos duxiſti ex anguſtia.
9 Verùm mei, Domine, miſerere, quia validas ærumnas patior,
Afflictúſque doloribus continuis conſumor,
Oculíſque & animâ, & ventre multùm laborante.
10 Adeò mihi miſero vita conſumitur, & anni,
Lacrymis & ſuſpiriis, & mœroribus acerbis:
Nec mihi vis aut vigor adhuc reliquus-eſt in flexilibus membris,
Neque robur, ſed deficit per nequitiam meam,
Oſſa autem ſicca computruêre, exaruerúntque membra.
11 Inimicis vero hominibus probro & deſpicatui eram
Omnibus, iis autem præſertim, qui vicini erant mei,
Vicini & familiares me abhorrebant, ſecedentes à me;
Quotquot etiam me foris aliquando oculis aſpiciebant,
Ut viderunt, ut fugerunt, & à me longè ſubduxerunt-ſe.
12 Oblivio autem mei eſt inter homines tanquam mortui,
Cujus & obliviſcuntur jam olim defuncti,
Nec ulla ejus memoria inter homines relicta-eſt:

Sic

2 Κέκλυθί μου φωνῆς, ῥῦσαί τέ με ὅττι τάχιστα·
Πέτρη μοι κρατερή τ' εἴης, καὶ ἀθέσφατον εἶλαρ,
Ἀσφαλὲς, ἔνθα φυγὼν ἀσκηθὴς αἶψα γένωμαι.
3 Πέτρη γὰρ σύ γέ μοι, καὶ πύργος ἀμήχανός ἐσσι·
Τῷ ῥά μοι οὐνόματος τεοῦ εἵνεκα πομπὸς ἰόντι
Γίνεό τε προφρέων, καί μοι ὁδὸν ἡγεμόνευε.
4 Ἐξέρυσαί με λίνοιο, τό μοι δόλῳ ἄνδρες ἔθηκαν
Λάθρῃ· ἐμὸν γὰρ σὺ κράτος ἐσσὶ, καὶ ἄσπετον ἄλκαρ.
5 Τοὔνεκ' ἐπέτρεψα ψυχὴν μου χερσὶ τεῇσι·
Μυρί' ἄποινα διδοὺς σύ μ', Ἄναξ, θανάτοιό τ' ἔλυσας,
Ὅς περ ἀληθείης Θεὸς ἔπλεο, καί με σάωσας.
6 Ἐχθροί μοι τὰ μάταια μετὰ φρεσὶ μὰψ ἀλέγοντες·
Ἀθανάτῳ δὲ πέποιθ', αὐτῷ δέ τε θάρσυνός εἰμι.
7 Σῇ ἀγανοφροσύνῃ χαιρήσει μοι φίλον ἦτορ,
Γηθήσει δέ τε θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἰανθείς·
Κήδεο γάρ μογέοντος ἐμοῦ ὑπ' ὀϊζύος αἰνῆς,
Ψυχῆς τ' εἰνὶ πόνοισιν ἐμῆς ὄθε' ἠδ' ἀλέγιζες.
8 Οὐδέ με δυσμενέων ἀνδρῶν ἐνὶ χερσὶν ἔελσας·
Ἐς δ' ὁδὸν εὐρυτέρην πόδας ἤγαγες ἐκ στεινωποῦ.
9 Ἀλλά μ', Ἄναξ, ἐλέησον, ἐπεὶ κρατέρ' ἄλγεα πάσχω,
Τειρόμενος δ' ὀδύνῃσι διηνεκέεσσι τέτηκα,
Ὄμματά τε ψυχήν τ', ἰδὲ γαστέρα πόλλ' ἀχέουσι.
10 Ὣς μοι ὀϊζυρῷ βίος ἄνεται ἠδ' ἐνιαυτοί,
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι λευγαλέοισιν·
Οὐδέ μοι ἶς ἔτι λείπετ' ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσιν,
Οὐδὲ βίη, φθινύθει δέ τ' ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν,
Ὀστέα δ' αὖα σέσηπε, κατεσκλήκασι δὲ γυῖα.
11 Δυσμενέων δ' ἀνδρῶν λώβη, καὶ ἐπόψιος ἦα
Πάντων, τῶν δὲ μάλισθ', οἵ γείτονες ἦσαν ἐμεῖο,
Γείτονες ἠδὲ ἔται με κατέστυγον, ἀμφὶς ἰόντες·
Ὅσσοι καί με θύρηφι ποτ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶντο,
Ὥς ἴδον, ὡς ἔφυγον, καὶ ἐμοῦ ἄπο νόσφι λίασθεν.
12 Ἔκλησις δὲ μου ἐστὶν ἐν ἀνδράσιν ἠΰτε νεκροῦ,
Οὗ τε καὶ ἐκλελάθοντο πάλαι κατατεθνειῶτος,
Οὐδέ τις αὐτοῦ μνήμη ἐν ἀνθρώποισι λέλειπται·

Sic mei nemo in corde curam, nec rationem-habet;
Vasi autem similis sum inutili, quando periit,
Et fractum-est, id verò statim mutilum fit, & nullius pretii.
13 Multorum contumeliam audivi convitiantium;
Nec usquam tutus fui; undique timor, ubicunque eram:
Dum illi simul contra me perniciosa consilia struebant,
Unáque consultantes mihi mala machinabantur,
Cupientes *me* interficere, & mihi vitam eripere.
14 Verùm ego confisus in-te, Domine, Deus tu mihi es, dixi.
15 Tempora mea, sortésque vitæ penes te sunt:
Inimicorum hominum liberes me è manibus,
Hostiúmque à violentia, quotquot malè erga me affecti-sunt.
16 Arridens placido vultu tuum servum
Aspice, & me serva propter clementiam tuam.
17 Nè pudefiam, Domine, supplex qui tibi sum;
Sed pudefiant improbi, & silentio
Descendant ad inferos, maléque prorsus pereant.
18 Labia, quibus semper placitum est mendacia loqui,
Facessant, tacitáque sint quæ irrident justos,
Convitiantes sugillantésque fædis probrosísque verbis,
Contumeliâ gravi, & insolentiâ mentis.
19 Qualia, quantáque bona sunt, quæ tibi cimelia sunt-reposita,
Ut sint semper parata, quæ *sc.* te timentibus conferas,
Prout velis, quæque viris in-te confidentibus fecisti
Propalàm, ut sciant etiam gentes hominum!
20 Statues eos in conspectu tuo, & oculis tuis
Incolumes salvósque ut in latibulo custodies,
Ab insolentia mala hominum superborum,
Et è noxa subducens, linguarúmque perniciosarum
Jurgio è gravi, tentorióque circunteges.
21 Laudatus sit Dominus, quoniam me dilexit, & *mei* misertus est
Admodum, mirificè, stupor autem occupavit aspicientes
Qualia mihi fecit munitâ inexpugnabilíque in urbe.
22 Profectò dixi festinans (in fugam-verterat me metus gravis)
Quòd exul sum tuo longè à conspectu,

Funditùs

Ὡς ἐμοῦ ἔτις ἐνὶ κραδίῃ ὄθετ' ἔτ' ἀλεγίζει·
Ἄγγεϊ δ' ἴκελός εἰμ' ἀχρηΐῳ, ὁππότ' ὄλωλεν,
Ἠδ' ἐάγη, τὸ δέ τ' αἶψα κολὸν γίνετ', οὐδενόσωρον.
13 Πολλῶν ὕβριν ἄκουσα κακὴν ἐπικερτομεόντων·
Οὐδέ πω ἀσκηθής· πάντη δέος, ἦ ποτ' ἔην γε·
Ἕως οἳ ὁμοῦ ἐπὶ καὶ ὀλοφώϊα δήνε' ὕφαινον,
Σὴν δέ τε φραζόμενοί καὶ ἀτάσθαλα μηχανόωντο,
Ἱέμενοι κτεῖναι, καί μου ἀπὸ θυμὸν ἑλέσθαι.
14 Αὐτὰρ ἐγὼ πίσυνός σοι, Ἄναξ, Θεὸς εἶς σύ μοι, εἶπον.
15 Ὧραί μου μοῖραί τε βίου ἐπὶ σοί γε πέλονται·
Δυσμενέων ἀνδρῶν ῥῦσαί με ἐκ παλαμάων,
Δηΐων ἔκ τε βίης, ὅσσοι κακά τε φρονέουσι.
16 Μειδιόων ἀγανοῖσι προσώπασι σὸν θεράποντα
Εἴσιδε, καί με σάωσον ἐνηείης ἕνεκεν σῆς.
17 Μή τι καταισχυνώμαι, Ἄναξ, ἱκέτης ὅ τοι εἰμί·
Ἀλλὰ καταισχυνώνται ἀλιτροί, καὶ δὲ σιωπῇ
Ἔλθωσ' εἰς ἀΐδαο, κακῶς τ' ἀπὸ πάμπαν ὄλωνται.
18 Χείλεα, τοῖς αἰεὶ φίλον ἐστὶ ψεύδεα βάζειν,
Σχοίατ', ἀκήν τ' εἶεν, τά τε λωβεύουσι δικαίους,
Κερτομέοντ' αἰσχροῖσιν ἀταρτηροῖς τ' ἐπέεσσιν,
Ὕβρεος ἐξ ὀλοῆς, καὶ ἀγηνορίῃσι νόοιο.
19 Οἷ, ὅσα τ' ἐσθλὰ πέλει, ἅ, τε σοὶ κειμήλια κεῖται,
Ὄφρ' ἔῃ αἰὲν ἑτοῖμα, σέ τ' αἰδομένοισιν ὀπάσσαι,
Ὡς ἐθέλεις, ἅ, τε σοί γε πεποιθότας ἄνδρας ἔρεξας
Ἀμφαδίην, ὄφρα γνῶσί τε φῦλ' ἀνθρώπων!
20 Θήσεις σφέας τοι ἐς ὦπα, καὶ ὀφθαλμοῖσι τεοῖσιν
Ἀρτεμέας τε σόους θ', ὡς ἐν κευθμῶνι φυλάξεις,
Ὕβρεος ἔκ τε κακῆς ἀνδρῶν ὑπερηφανεόντων,
Ἔκ τ' ἄτης ὑπάγων, γλωσσάων τ' ἐλεγμυάων
Νεῖκος ἐν λυγρῷ, κλισίῃ δέ τε ἀμφικαλύψεις.
21 Αἰνετὸς ἔστω Ἄναξ, ὅ μ' ἐφίλατο, καὶ ἐλέησεν
Ἔξοχα, θεσπεσίως, θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας
Οἷά μ' ἔοργ', ὀχυρῇ ἀρρήκτῳ τ' ἐνὶ πόληϊ.
22 Ἦ ῥ' ἔφαμην σπεύδων, (φύγαδ' ἔτραπέ με τρόμος αἰνός)
Ὡς μετανάστης εἰμὶ τεῆς ἀπάτερθεν ὀπωπῆς,

Πρόχνυ

Funditùs malè perii, tu autem haud-ampliùs me videbis denuò:
Veruntamen preces vocémque exaudiiſti orantis.
23 Diligite omnes animitùs *Dominum* omnium-regem,
Qui ſancti ejus eſtis; quoniam Dominus fideles tuetur,
Et ſuperbis condignam mercedem præbet.
24 Viri eſtote, ille autem vobis inſtillabit robur ſtrenuum
Omnibus in cor, qui in-Domino confiditis.

PSAL. xxxii.

1 TEr beatus, cui iniquitatis mala vincula ſoluta-ſunt,
Quibus anteà captus-tenebatur, & tectum-eſt omninò pec-
2 Ter beatus hic, cui delictum Deus non imputat, (catum.
Nec improbitatem, & cui dolus non eſt in animo.
3 Dum tacitus ſedebam, ſilentióque peccata celabam,
Oſſa mihi defecerunt, toto die lamentanti,
Cùm mei mœrentis gemitus ingens ortus-eſt.
4 Dies enim noctéſque tuam ſuſtinui manum gravem, (ſum:
Totus. a. exarui, velutíque in æſtate ſqualor & ſiccitas factus-
Sicut autem quando opera boum & arva canicula exiccat,
Et fert multam febrem miſeris mortalibus,
Talis ego factus-eram, à corpore autem *meo* humiditas periit.
5 Tibi peccatum meum clarè narravi,
Nec iniquitatem meam in mente intus celavi:
Dixi, Tranſgreſſiones indicabo meas, improbáq; opera
Immortali, quæque feci delinquens, neque abſcondam,
Sic dixi; tu vero ſtatim mihi propitius eras,
Et mihi vincula ſolviſti iniquitatis gravis
Lubenter, nec injuriam ultus es, & mala opera.
6 Idcircò tibi quilibet homo, cui mens eſt pia,
Supplicabit die illo, quando tibi placitum eſt exaudire;
Sanè ei aquæ multæ haud unquam propè acceſſerint,
Etiamſi fluvius torrens cum æſtu & impetu-ruat.
7 Apud te abſconditus-ſum, tu autem es mihi refugium,
Ubi tutus ſum latens: tu me ex ærumna liberabis,
Multáſque ingeres menti meæ ſuaves cantilenas,

Πεύχου κακῶς ἀπόλωλα, σὺ δ' οὐκέτι μ' ὄψεαι αὖθις·
Ἀλλ' ἔμπης γε λιτὰς ὄπα τ' ἔκλυες ὀδυρομένοιο.
23 Ἀμφαγαπάζετε πάντες ἐνὶ φρεσὶ Παμβασιλῆα,
Οἵ ῥ' ὅσιοι ἑοὶ ἔασ'· ὅτ' Ἄναξ πιστοῖσιν ἀμύνει,
Ἠδὲ θ' ὑπερφιάλοισιν ἐοικότα μισθὸν ὀπάζει.
24 Ἀνέρες ἔασ', ὁ δέ τ' ὔμμιν ἐνιστάξει μένος ἠΰ
Πᾶσιν ἐνὶ κραδίῃ, οἳ Ἄνακτί γε θαρσοῦνοι ἐστε.

Ψαλ. λβ'.

1 ΤΡὶς μάκαρ, ᾧπερ ἀτασθαλίης κακὰ δεσμὰ λέλυνται,
Τοῖς ἤλω τὸ πάρος, κεκάλυπτο δὲ πάμπαν ἁμαρτίας.
2 Τρὶς μάκαρ οὗτος, ᾧ ἀμπλακίην Θεὸς οὐκ ἀνέθηκεν,
Οὐδέ τ' ἀλιτροσύνην, τῷ τ' οὐ δόλος ἔστ' ἐνὶ θυμῷ.
3 Ὄφρ' ἀκέων ἦμην, σιγῇ τ' ἀλιτήματ' ἔκευθον,
Ὀστέα μοι φθινύθεσκε πανημερίῳ γοόωντι,
Ὡς μου ἀκηχεμένου στοναχὴ ἀλίαστος ὀρώρει.
4 Ἤματα γὰρ νύκτας τε σοῦ ἔτλην χεῖρα βαρεῖαν,
Πᾶς δ' ἐξηράνθην, ὥς τ' ἐν θέρει αὐχμὸς ἐτύχθη·
Ὡς δ' ὁπότ' ἔργα βοῶν, καὶ ἀρούρας Σείριος ἄζῃ,
Καί τε φέρῃ πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι,
Τοῖος ἐγὼ γενόμην, ἀπὸ δὲ χροὸς ἰκμὰς ὄλωλε.
5 Σοὶ μὲν ἀτασθαλίην μου ἀριφραδέως κατέλεξα,
Οὐδέ τ' ἀλιτροσύνην μου ἐνὶ φρεσὶν ἔνδον ἔκευσα·
Εἶπον, Ὑπερβασίας ἐρέω μου σχέτλιά τ' ἔργα
Ἀθανάτῳ, ἅ, τ' ἔοργ' ἀλιτήμενος, οὐδ' ἐπικεύσω·
Ὡς ἐφάμην· Σὺ δέ τ' αὐτίκ' ἐμοὶ ἵλαος ἔπλετο,
Καί μοι δέσματ' ἔλυσας ἀλιτροσύνης ἀλεγεινῆς
Περιφρονέως, οὐδ' ὕβριν ἐπίσσαο καὶ κακὰ ἔργα.
6 Τῷ σοι ἕκαστος ἀνήρ, ᾧ τ' ἂν νόος ᾖσι ἀψευδής,
Εὔξεται ἤματι τῷ ὅτε τοι φίλον ἐστὶν ἀκοῦσαι,
Ἦ ῥα οἱ ὕδατα πόλλ' οὐκ ἄν ποτε ἐγγύθεν ἔλθοι,
Εἴπερ καὶ ποταμὸς χείμαρρος οἴδματι θύῃ.
7 Πὰρ δὲ σοὶ ἐκρύφθην, σὺ δέ τ' ἔπλεό μοι ἀλεωρή,
Ἡ σὸς εἰμὶ λαθών· σύ μ' οἰζύος ἐξανάγεις,
Πολλάς τ' ἐμβαλέεις φρεσί μου μελινδέας οἴμας,

Quibus tuáque laus, túque cantaberis, qui me servâsti.
8 Viam ego te docebo, & in calle vestigia pones,
In-quo ire te decet, meo fausto comitatu:
Tibi consiliarius erit meus, & inspector oculus.
9 Nè estote equo, mulóque prorsus similes,
Quibus sine mente cor, nec intelligentia intùs est;
Sed & ad os eorum coercendum camo opus-est & fræno,
Ne quando appropinquent, & lædant hominem.
10 Qui improbus est, ei dolores multi reliqui-sunt;
Qui autem in Deo confidit, circumquáque eum *cinget* misericor-
11 Gaudete in Immortali, & lætamini justi, (dia.
Et quibus rectum *est* cor, jubilate omnes.

PSAL. xxxiii.

1 LÆtamini in-Domino justi, quia sanctos decet
Illum laudare, bonúmque est cantare famam ejus.
2 Laudate Immortalem citharæ suavi voce,
Canentes, & nablio psallite ei decachordo.
3 Celebrate eum cantico, suavem modulamini cantilenam,
Quæ audientibus novissima sit:
Altum strepite, & peritiâ mentis.
4 Bona. n. & *recta* Immortalis *sunt* verba, operáque omnia justa;
5 Æquitatémque & judicium amat robur Immortalis:
Ejus autem beneficentiâ repleta-est terra alma.
6 Cœlum amplum supernè verbo factum-erat Domini,
Ibíque ordinatæ acies collocabantur, & turmæ astrorum,
Et sidera omnia, quibus cœlum coronatum-est,
Quæ & oris Divini fabricata erant spiritu.
7 Tanquam acervum aquas colligens maris, in unum congregat,
Et cumuli-instar-in-altum-attollitur mare, & stat sua in sorte:
Ponit autem abyssos ponti sub littoribus profundis,
Veluti in receptaculis cimelia reposita multa.
8 Quocirca terram universam occupet timor Immortalis:
Metuántque eum quotquot super terra habitant.
9 Ipse. n. verbum dixit, & statim-cum-dicto factus-est *orbis*,

Et

Τῇσι τεός τ' αἶνος· σύ τ' ἀείσεαι, ὅς μ' ἐσάωσας.
8 Οἶμον ἐγώ σε διδάξω, ὁδῷ ἔνι τ' ἴχνια θήσεις,
Ἣν ἰέναι σοι ἔοικεν, ἐμῇ ὑπ' ἀμειβομένῃ πομπῇ·
Σοὶ βουληφόρον ἔσσετ' ἐμόν, καὶ ἐπίσκοπον ὄμμα.
9 Μὴ γίνεσθ' ἵππῳ κρηΐ τε πύματον ὁμοῖοι,
Τοῖς ἄνοος κραδίη, οὐδὲ φρένες ἐντὸς ἔασι·
Καὶ στόμα δ' ἰσχέμεναι χημοῦ χρεὼ ἠδὲ χαλινοῦ,
Μή ποτε χριμφθεῖεν, καὶ δηλησαίατο φῶτα.
10 Ὃς μὲν ἀλιτρὸς ἔῃ, τῷ δ' ἄλγεα πολλὰ λέλειπται·
Ὃς δὲ Θεῷ πίσυνος, περί τ' ἀμφί τε τόνδ' ἐλεητύς.
11 Χαίρετε δ' Ἀθανάτῳ, καὶ εὐφραίνεσθε δίκαιοι,
Οἷσίν τ' ἰθεῖα κραδίη, ἀλαλάξατε πάντες.

Ψαλ. λγ'.

1 Χαίρετ' Ἄνακτι δίκαιοι, ἐπεὶ ὁσίοισιν ἔοικε
Τόνδ' αἰνεῖν, καλὸν δέ τ' ἀεξέμεναι κλέος αὐτοῦ.
2 Αἰνεῖτ' Ἀθάνατον κιθάρης μελιηδέϊ φωνῇ,
Ἑσπόμενοι, καὶ νάβλῃ ἀείδετέ μιν δεκαχόρδῳ.
3 Κλείετέ μιν μολπῇ, λιγυρὴν ἐντύνετ' ἀοιδήν,
Ἥ τις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέληται·
Θεσπεσίως κελαδεῖτε, καὶ ἰδρείῃσι νόοιο.
4 Ἐσθλὰ γὰρ Ἀθανάτου ἔπε', ἔργα τε πάντα δίκαια.
5 Εὐνομίην τε δίκην τε φιλεῖ μῦθος Ἀθανάτοιο·
Τοῦ δ' εὐεργεσίης πλῆτο χθὼν πουλυβότειρα.
6 Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε λόγῳ γένετ' Ἀθανάτοιο,
Ἔνθα τε κοσμητοὶ στρατοὶ εἰσί, καὶ στίχες ἄστρων,
Ἠδὲ τὰ τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
Ἃ στόματος Θείοιο τετυγμένα τ' ἦεν αὐτμῇ.
7 Ὡς θημῶνα ὕδατα ξυνάγων ἁλός, εἰς ἓν ἄγειρε,
Κορθύεται δὲ θάλασσα, καὶ ἵσταται ἢ ἐνὶ μοίρῃ·
Θῆκε δὲ βένθεα πόντου ὑπ' ἠϊόνεσσι βαθείῃς,
Οἷα ταμείοισιν κειμήλια κείμενα πολλά.
8 Τοὔνεκα γαῖαν ἅπασαν ἔχοι φόβος Ἀθανάτοιο·
Δεισάντων τέ μιν ὅσσοι ἐπὶ χθονὶ ναιετάουσιν.
9 Αὐτὸς γάρ τ' ἔπος εἶπε, καὶ ἐμμαπέως ἐτέτυκτο,

Et confeſtim ſimul ſermo erat, & perfectum-erat-opus,
Ejúſq; mandato omnia benè *&* ordine firmiter-compacta-ſunt.
10 Immortalis conſilia gentiũ in medio mãca-&-imperfecta-reddit;
Et populorum caſſat cogitationes conſiliáque hominum,
Adeò hi haud omnino finẽ & exitũ ſermonibus *ſuis* imponunt.
11 Conſilia autem Immortalis perpetuò firma manent,
Quæcunque in-mente-agitat, & ejus cogitata animi
In ſempiternas generationes, & non erunt *unquam* imperfecta.
12 Ter beatus, cujus Deus eſt ſacrum robur Immortalis,
Génſque & populus quẽ elegit ſibi *peculium &* poſſeſſionẽ eſſe.
13 De-cœlo proſpicit Dominus ſuper immenſam terram,
Circunquaq; oculis-luſtrans, omniúmq; videt gentes hominum.
14 Illinc, ubi ei ſedes eſt, intuetur oculis
Omnes, quotquot habitant ſuper terra alma.
15 Omnium-ſimul fingit corda, omnia opera obſervat.
16 Non turmæ bellatorum, nec exercitus ingens hominum
Fortis in prælio poteſt regem ſervare:
Neque magnum robur virum, quantumvis validum,
A calamitate liberat, nec ab eo propellit mortem atram.
17 Equus mendax *eſt* & impotens virum ſervare;
Nec quenquam ſuis viribus magnis liberat, nec robore.
18 Oculus Dei eſt ſuper viros, qui eum animitùs
Reverentur, in-eóque confidunt, quòd clemens eſt:
19 Liberare *eos* à morte, nè quis iis animam perdat,
Et, cùm fames fuerit, alere, vivóſque cuſtodire.
20 Anima noſtra in-Deo ſperat, & eum expectat
Continuè, qui & præſidium & defenſor nobis eſt.
21 In eo enim exultans lætabitur nobis charum cor,
Munimentum quia nomen ejus eſt, in-quo confidimus.
22 Nobis, Domine, clemens & propitius ita ſis,
Quemadmodum ſperamus ipſi, quandoquidem te freti ſumus.

PSAL.

Αὐτίκα μὲν γὰρ ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δ' ἔργον,
Τοῦδέ τ' ἐφημοσύνῃ πάντ' εὖ κατὰ κόσμον ἄρηρεν.
10 Ἀθάνατος βουλὰς ἐθνέων μεσσηγὺ κολούει·
Καὶ λαῶν ἀλίωσε νοήματα, μήδεά τ' ἀνδρῶν,
Ὡς οἵδ' οὐκ ἐπὶ πάγχυ τέλος μύθοισιν ἔθηκαν.
11 Δήνεα δ' Ἀθανάτοιο διαμπερὲς ἔμπεδα μίμνει,
Ὅσσα μενοινήσῃ, καὶ ἑοῦ μελεδήματα θυμοῦ
Ἀλλήκτοις γενεῇσι, καὶ ἔσσονται οὐκ ἀτέλεστα.
12 Τρὶς μάκαρ, οὗ Θεός ἐσθ' ἱερὴ ἲς Ἀθανάτοιο,
Ἔθνος τε λαός γε, ὃν ἐλέξατό οἱ κλέρας εἶναι.
13 Οὐρανόθεν καθορᾶται Ἄναξ ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν,
Πάντη ὀπιπεύων, πάντων τ' ἴδε φῦλ' ἀνθρώπων.
14 Ἔνθεν, ἣ οἱ ἕδος ἐστίν, ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι
Πάντας, ὅσοι ναίουσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
15 Συμπάντων τεῦξε κραδίας, πάντ' ἔργα νόησεν.
16 Οὐ στίχες αἰχμητέων, οὐδὲ στρατὸς ἄσπετος ἀνδρῶν
Ἄλκιμος ἐν πολέμῳ δύναται βασιλῆα σαῶσαι·
Οὐδὲ μέγα κράτος ἄνδρα, καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα,
Ἐξ ἄτης ῥύετ', οὐδ' οἱ ἐπήρκεσε κῆρα μέλαιναν.
17 Ἵππος ψευδαλέος, καὶ ἀμήχανος ἄνδρα σαῶσαι·
Οὐδέ τιν' ᾧ σθένεϊ μεγάλῳ ῥύετ', οὐδὲ βίηφι.
18 Ὀφθαλμοὺς Θεοῦ ἐστὶν ἐπ' ἀνέρας, οἵ τε ἑ θυμῷ
Ἅζονται, αὐτῷ τε πεποιθότες, οὕνεκ' ἐνηής·
19 Ῥύσασθαί τ' ἐκ θανάτου, μή τις σφίσι θυμὸν ὀλέσσῃ,
Καί, ὅτε λιμὸς ἔῃ, θρέψαι, ζωούς τε φυλάξαι.
20 Ψυχὴ δ' ἡμετέρη Θεῷ ἔλπεται, ἠδέ ἑ μίμνει
Συνεχές, ὅς τ' ἄλκαρ καὶ ἀμύντωρ ἄμμι τέτυκται.
21 Τῷ γὰρ ἀγαλλόμενον κεχαρήσεται ἄμμι φίλον κῆρ,
Εἵλαρ ὅτ' ἔνομ' ἑὸν πέλει ἱερόν, ᾧ ἐπεπίθμεν.
22 Ἄμμιν, Ἄναξ, ἀγανός τε καὶ ἵλαος ὧδε γένοιο,
Οἷά περ ἐλπόμεθ' αὐτοί, ἐπεί τοι θαρσυνοί εἰμεν.

PSAL. xxxiv.

1 CElebrabo Dominum, & ei gratias agam diebus omnibus:
Perpetuò ejus laudem in ore habens enarrabo.
2 In Immortali valdè exultans beatus gloriabor esse,
Eóque lætans anima mea gestiet ac triumphabit:
Hoc viri fando-audient mansueti & pauperes,
Qui & postquam audierint multùm lætabuntur in animo.
3 Adeste agite, mecum hymnis cantate Dominum,
Ejus autem nomen in-altum simul communi evehamus cantico.
4 Immortali supplicavi, is autem audiit orantem;
Sed & ex omnibus me liberavit terroribus.
5 Qui autem eum intuebantur, lux super eos apparuit;
Neque consternationis nube obumbratus-est vultus eorum.
6 Multùm precatus-est iste vir egenus, & clamavit;
Immortalis autem *eum* exaudiit, & ex malis liberavit omnibus.
7 In circuitu castra ponit Angelus Immortalis
Circa eum reverentes, noxámque ab iis repellit.
8 Gustate & videte qualis Dominus, bonus & mitis:
Ter felix hic vir, qui animitùs in-illo confidit.
9 Reveremini vos Dominum, sancti ejus qui estis;
Quoniam eum reverentes nullius rei indigentes sunt.
10 Egestas quidem & fames occupat catulos leonum:
Qui autem Dei-timentes sunt, non victu, nec ullâ aliâ re
Unquam indigebunt, nec egestas ad eos perveniet.
11 Quare agite, adeste, chari liberi, meam autem audite vocem;
Pietatémque vos, timorémque Dei docebo.
12 Ecquis homo vult diu vivis interesse,
Et cupidus-est vitæ, bonis ut fruatur,
Et bonum traducat ævum prosperitate in multa?
13 Linguam coerce, ut nè-quid mali unquam loquatur,
Et cohibe labia tua, nè quo-modo fraudulenta-dicta effutiant,
Nec ullum tibi pravum noxiúmq; verbum fugiat vallum dentiū.
14 Recede à maleficientia, & desiste omnino,
Tibi autem beneficentia semper corditùs curæ-sit;

Pacémq;

Ψαλ. λδ'.

1 Κλείω Ἄνακτα, καὶ οἱ εἰδέω χάριν ἤματα πάντα·
Νωλεμέως ἑὸν αἶνον ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω.
2 Ἀθανάτῳ μάλ' ἀγαλλόμενος μάκαρ εὔξομαι εἶναι,
Τῷδέ τε χαίρουσα ψυχὴ ἐμὴ ἀγλαΐζεται·
Τοῦ δ' ἄνδρες πεύσονται ἐνηέες ἠδὲ πενιχροί,
Οἱ καὶ ἀκούσαντες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ.
3 Δεῦτ' ἄγετε, ξὺν ἐμοὶ ὕμνοισιν ἀείδετ' Ἄνακτα,
Τοῦ δ' ὄνομ' ὕψοσ' ἅμα ξυνῇ φορέοιμεν ἀοιδῇ.
4 Ἀθάνατον λιτάνευσα, ὁ δ' ἔκλυεν εὐχομένοιο·
Ἀλλὰ καὶ ἐκ πασέων ἐμὲ ῥύσατο ταρβοσυνάων.
5 Οἱ δέ μιν εἰσορόωντο, φάος δ' ἐπὶ τοῖσι φαάνθη·
Οὔτε κατηφείης νέφεϊ σκιόωντο πρόσωπα.
6 Πόλλ' ἔπαθ' ὅδ' ἀνὴρ κεχρημένος, ἠδ' ἐβόησεν·
Ἀθάνατος δ' ἐπάκουσε, κακῶν τ' ἐκ ῥύσατο πάντων.
7 Κυκλόσε δ' αὖλιν ἔθηκεν ὁ Ἄγγελος Ἀθανάτοιο
Ἀμφί μιν αἰδομένοισιν, ἀρὴν τ' ἀπὸ τοῖσιν ἄμυνε.
8 Γεύσασθ' ἠδ' ἴδεσθ' οἷος Ἄναξ ἀγαθὸς καὶ ἐνηής·
Τρὶς μάκαρ οὗτος ἀνήρ, ὃς ἐνὶ φρεσὶ τῷδε πέποιθε.
9 Ἄζεσθ' ὔμμες Ἄνακτα, ὅσιοι ἑοὶ οἵ νύ πέρ ἐστε·
Ὅττι μιν ἀζομένοισι οὐ τοῦ ἐπιδευέες εἰσί.
10 Χρειὼ μὲν λιμός τε κιχάνει τέκνα λεόντων·
Οἱ δὲ θεουδέες εἰσ', οὐ βρώμης οὔτέ τευ ἄλλου
Πώποτε δευήσοντ', ὅτε χρειὼ ἵξεται αὐτούς.
11 Δεῦτ' ἄγετ' ὦ φίλα τέκνα, ἐμῆς δ' ἐπικέκλυτε φωνῆς·
Εὐσεβίην δέ τε ὔμμε φόβον τε Θεοῖο διδάξω.
12 Τίς κεν ἀνὴρ ἐθέλει δηθὰ ζωοῖσι μετεῖναι,
Καὶ ἔραται αἰῶνος, ἑάων ὄφρα τ' ἐπαύρῃ,
Ἠδ' ἀγαθὸν ζώῃσι βίον θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ;
13 Γλῶσσαν ἔεργ', ἵνα μή τι κακόν ποτε μυθήσαιτο,
Ἴσχε τε χείλεά σου, μή πως ἀπατήλια βάζοι,
Μηδέ τι τοι ἀσύφηλον ἔπος φύγοι ἕρκος ὀδόντων.
14 Χάζεο μὲν κακοεργίης, ἀπό τ' ἴσχεο πάμπαν,
Σοὶ δ' εὐεργεσίη αἰεὶ περὶ κῆρι μελέσθω·

Εἰρήνην

Pacémq; dilige, & eam insequere, si fugiat.
15 Immortalis oculi super viros sunt justos;
Aures autem *eorum* precantium vocem audire semper paratæ.
16 Immortalis autem facies contra viros est improbos,
Eorum etiam nomen delere è terra spatiosa,
Ut nequis *eorum* meminerit, nec de iis *quicquam* rescierit posteà.
17 Pii clamant, Dominus verò eorum vocem exaudit;
Et ex omnibus malis liberat, & ærumnâ gravi.
18 Immortalis propè est *viris* amarum animum habentibus,
Quibúsq; confractũ-est charũ cor in pectore, eò-quòd peccârũt;
Et in-animo afflictis salutem præbet, eósque servat.
19 Multæ quidem calamitates, & multa infortunia sunt justi;
Sed illum ex omnibus liberat robur Immortalis. (est.
20 Omnia *ejus* ossa servat, & nè unũ quidẽ ex iis unquã confractum-
21 Sed malum malum hominem charâ vitâ privabit,
Miserum, qui & suâ nequitiâ peribit;
Eos autem occupabit exitium, qui oderunt justum.
22 Ex malo autem animam liberat Deus suorum servorum;
Incolumésque omnes, quotquot confidunt in-ipso,
Et salvi erunt, neque ad eos pertinget interitus.

P S A L. XXXV.

1 CUM inimicis, Domine, mecum contendentibus contende,
Ex-adverso pugna cum pugnantibus mecum. (me manibus,
2 Contra-hos tu propugnator & antesignanus esto, & clypeum su-
Clypeum & scutum latum, & exurge mihi in auxilium.
3 Extrahénsq; lanceam hostibus meis
Venias in-occursum, ut nè ulteriùs procedant,
Nec mihi propiùs adveniant impetuosâ rabie:
Animæ meæ sic dicas, Salus tua *ego* & tutela sum.
4 Ignominiosi sint, & probro-affecti, qui mihi interitum
Struunt indignè, gestiúntque animam eripere:
Confundantur-præ-pudore pariter & convertantur retrorsùm
Nequicquam, ingloriè, qui mihi mala machinantur. (conquassat
5 Quemadmodũ autẽ ventus vehementer-flans palearum acervum
Aridarum,

Εἰρήνην τ' ἀγάπαζε, καί οἱ ἕπευ αἴ κε φύγῃσιν.
15 Ἀθανάτου ὀφθαλμοὶ ἐπ' ἀνέρας εἰσὶ δικαίους,
Οὔατα δ' εὐχομένων ὄπ' ἀκουέμεν αἰὲν ἑτοῖμα.
16 Ἀθανάτοιο δ' ὀπωπὴ ἐπ' ἀνδράσιν ἐστὶν ἀλιτροῖς,
Τῶνδε καὶ οὔνομ' ὀλέσσαι ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Ὡς μήτις μεμνέῳτο πύθοιτό τε ἔς-περ ὀπίσσω.
17 Εὐσεβέες βοόωσιν, Ἄναξ δέ σφεων ὄπ' ἀκούει·
Πάντων ἔκ τε κακῶν ῥύεται καὶ οἰζύος αἰνῆς.
18 Ἀθάνατος σχεδόν ἐστιν ἀδευκέα θυμὸν ἔχουσιν,
Οἷς τ' ἐάγη φίλον ἦτορ ἐνὶ φρεσίν, οὕνεχ' ἅμαρτον·
Καὶ φρένα τειρομένοισι φόως πόρε, τοὺς τε σάωσε.
19 Πολλαὶ μὲν τ' ἄται, καὶ πολλὰ κάκ' εἰσὶ δικαίου·
Ἀλλά μιν ἐκ πάντων ῥύεται μοῦνος Ἀθανάτοιο.
20 Ὀστέα πάντα φύλαξε, καὶ οὔ νύ τι τῶν ποτ' ἀράχθη.
21 Ἀλλὰ κακὸν κακὸν ἄνδρα φίλης αἰῶνος ἀμέρσει,
Σχέτλιον, ὃς καὶ ἔῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλειται·
Τοὺς δὲ κιχήσετ' ὄλεθρος, οἳ ἐχθαίρουσι δίκαιον.
22 Ἐκ δὲ κακοῦ ψυχὴν ῥύεται Θεὸς ὧν θεραπόντων·
Ἀρτεμέες δέ τε πάντες, ὅσοι τε πεποιθότες αὐτῷ,
Καὶ σόοι ἔσσονται, οὐδέ σφεας ἵξετ' ὄλεθρος.

Ψαλ. λέ.

1 ΔΥσμενέεσσιν, Ἄναξ, μοι ἐριζόντεσσιν ἔριζε,
Ἀντίβιον μαχέσαιο μαχεσσομένοισιν ἔμοιγε.
2 Τοῖσι δὲ σὺ πρόμος ἐλθὲ, καὶ ἀσπίδα λάζεο χερσὶ,
Ἀσπίδα καὶ σάκος εὐρὺ, καὶ ὄρσεό μοι ἐπ' ἀρωγῇ.
3 Ἐκ δέ τε ἔγχος ἐρυσσάμενος δηΐοισιν ἐμοῖσιν
Ἔλθοις ἀντιόων, ἵνα μὴ προτέρω ἐλάσωσι,
Μηδέ μοι ἀσσοτέρω προμόλωσιν θυμοραϊσταί·
Ψυχῇ ἐμῇ ὦ εἰπὲ, Φόως τεόν εἰμι καὶ ἄλκαρ.
4 Λωβητοί τ' εἶεν καὶ ἐλεγχέες, οἵ μοι ὄλεθρον
Ῥάψαι ἀεικελίως, μέμασάν τ' ἀπὸ θυμὸν ἑλέσθαι·
Αἰσχυνθεῖεν ὁμοῦ μετά τε στρεφθεῖεν ὀπίσσω,
Αὔτως, ἀκλειῶς, οἵ μοι κακὰ μηχανόωνται.
6 Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ

Aridarum, quas quidem dissipat alias aliò:
Ita & dissipet eos angelus Domini.
6 Illis autem via tenebricosa, & in qua facilè quis labi-queat,
Fiat, ubi eunt; angelus autem Immortalis
Semper urgens fugientes à-tergo persequatur.
7 Gratis enim & immeritò suum rete expanderunt,
Funestum, occultum; foveam autem foderunt infernè
Etiam mihi immerenti & insonti viro, ut in malum infortunium (incidam.
8 Illum quidem ex-improviso mors & fatum occupet,
Et reti, quod occultè aliis posuit, ipse capiatur,
Exitiali, ut & illi ultrò-accersitum malum sit.
9 Idcirco verò in-Immortali lætabitur mihi charum cor,
Gaudebítque summoperè, salus quia ille mihi est.
10 Tum verò & omnia-simul mea ossa sic dicent,
Quis tibi similis, Domine, pauperem qui servas
Viro à forti, quíque eo potentior est,
Viro ab injurioso *& oppressore* egenum & pauperem;
11 Mendacia concinnantes contra me testes surrexerunt,
Qui me de-iis quæ non intellexi sciscitati sunt & interrogârunt,
Quorum & inscius ego, & omninò innocens eram.
12 Et malum pro bono mihi indignam mercedem reddiderunt,
Cupientes interficere me, charáque vitâ privare.
13 Verùm ego, quando illi morbo conflictabantur gravi,
Saccum corpori circunjeci, pannúmque mihi pro vestibus indui;
Oravi, & jejunus eram, mœrenti animo,
Incassū, quādoquidē hoc iis curæ non erat, ideò *&* nullū-fructū,
Quæ in sinū utiq; meū retrò redibāt (perceper. ex precibus *meis*,
In bonum saltem mihi, neque sic inanes erant.
14 Talis eram, ac si mihi charissimus fuisset amicus,
Aut frater, morbo afflictus gravi;
Incedebam autem demisso-vultu, pullatus, luctu incurvus,
Sicut quando homini ob matrem desiderium excitatur luctûs.
15 Illi vero, postquā *ego* offendi, magnū aliquod in malū impingens,
Gavisi-sunt, & omnibus in corde animus lætatus-est:
Et contra me congregati-sunt, & in unum convenerunt,
Ipsi

Καρφαλέων, τὰ μὲν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλῃ·
Ὥς τε διασκεδάσαι σφέας ἄγγελος Ἀθανάτοιο.
6 Τοῖσιν ὁδὸς σκοτόεσσα, καὶ ἣ τις ῥεῖα κ' ὀλίσθοι,
Γίγνοιθ', ἧπερ ἴωσιν· ὁ δ' ἄγγελος Ἀθανάτοιο
Αἰὲν ἐπισπέρχων φεύγοντας ὄπισθε διώκοι.
7 Μαψιδίως γὰρ ἐμοὶ σφέτερον λίνον ἐξεπέτασσαν,
Λυγρὸν, κρυπτάδιον· βόθρον δ' ὤρυξαν ἔνερθε
Καί μοι ἀναιτίῳ ἀνδρὶ, κακῷ ἵνα πήματι κύρσω.
8 Τὸν μὲν ἀνωΐστως θάνατος καὶ μοῖρα κιχάνοι,
Καὶ λίνῳ, ὃ κρύβδην ἄλλοις θῆκ', αὐτὸς ἁλῴη,
Λευγαλέῳ, ὡς καί οἱ ἐπίσπαστον κακὸν εἴη.
9 Τοὔνεκα δ' Ἀθανάτῳ χαιρήσεται μοι φίλον ἦτορ,
Γηθήσεται τε μάλιστα, φόως ὅ μοι αὐτὸς ἐτύχθη.
10 Καὶ τότε δὲ ξύμπαντά μου ὀστέα ὧδ' ἐρέουσι,
Τίς σοὶ ὁμοῖος, Ἄναξ, κεχρημένον ὅς τ' ἐσάωσας
Ἀνδρὸς ἀπ' ἰφθίμου, ὅς ἑο κρείσσων τε γένηται;
Ἀνδρὸς ἀφ' ὑβριστέω κεχρημένον ἠδὲ πενιχρόν;
11 Ψεύδεα δ' ἀρτύναντες ἐμοὶ ἔπι μάρτυρες ἔσταν·
Οἵ με τά τ' οὐκ ἐνόησα μετάλλησαν καὶ ἔροντο,
Τῶν δέ τε νῆϊς ἐγὼ, καὶ πάμπαν ἀναίτιος ἦα.
12 Καὶ κακὸν ἀντ' ἀγαθοῦ μοι ἀεικέα μισθὸν ἔδωκαν,
Ἱέμενοι κτεῖναί με, φίλης τ' αἰῶνος ἀμέρσαι.
13 Ἀλλ' ἐγὼ, ὄφρα μὲν οἵ νούσῳ τεύχοντο βαρείῃ,
Σάκκον ἐπὶ χρόα θῆκα, ῥάκος δέ με εἵματα ἕσσα·
Ἐλλισάμην, καὶ ἄπαστος ἔην, τετιηότι θυμῷ,
Μάψ, ἐπεὶ οὔ σφι μέμηλε, τῶν οὐκ ἀπόναντο λιτάων,
Αἵ τ' ἐς κόλπον ἐμὸν γε παλιμπετὲς ἀπονέοντο
Εἰς ἀγαθόν περ ἐμοὶ, οὐδ' ὡς ἀνεμώλιοι ἦσαν.
14 Τοῖος ἔην, ὡς εἴ μοι φίλτατος ἦεν ἑταῖρος,
Ἠὲ κασίγνητος νούσῳ ἀρημένος αἰνῇ·
Βῆν δὲ κατηφήσας, μελανείμων, πένθεϊ κυφός,
Ὡς ὅτε τ' ἀνέρα μητρὸς ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο.
15 Οἱ δ', ἐπεὶ ἀασάμην, μεγάλῳ ἐπὶ πήματι κύρσαν,
Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη·
Καὶ ἐπ' ἐμοὶ ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο,

Ipsi contra me congregati-sunt viles profugi,
(Eos.a.ego non novi,omniúmq; insons fui *quæ mihi objectabant*)
Me convitiis-proscindẽtes, nec à probrorum- jactatione *ulla* erat
16 Qualia & multa mendicantes gulones, vafri impostores (cessat.
Probrosa loquuntur, & hominibus convitiantur;
Sic me mordebant dicteriis conviviorum destructores,
Improbi, & contra me sævis frendebant dentibus.
17 Verùm, Domine, quousque aspicies, & negliges?
Illorum è tumultu meam charam erue animam,
Et ab interitu, quem mihi moliuntur crudeles, & à leonibus
Unicam dilectam meam suavem libera.
18 Utique ego *tum* celebrabo te virorum cœtu in illustri,
Et tuam laudem cantabo, ubi plurimus est populus.
19 Nè mihi insultent inimici homines nequicquam,
Nec iis gaudio *ludibrióque* sim, neque in me oculis-nictent,
Qui me gratis & immerentem odio-habent.
20 Non enim benè loquuntur benigno-affectu-animi,
Neque pax iis grata, sed contra quietos
Et tranquillos super terrâ dolosa consultant & moliuntur.
21 Contra me vero ore hiantes sic dicebant
Mordacibus verbis, Ah, ah, vidimus oculis.
22 Certè tu hoc, Immortalis, vidisti, tacitus nè sis silentio;
Considera, nec à me, Domine, longè te-subducas.
23 Surge Deus meus & Dominus, & expergiscere mihi in auxiliũ;
Decerne autem litem meam,& mihi adsta in judicio.
24 Judica me,DomineDeus meus,qui benè admodũ nôsti judicare,
Æquitate tuâ, neque iis gaudium *ludibriúmque* fiam.
25 Neque dicant ad suum insolentem animum,
Papæ! profectò ut nobis placitum animo,ita factum-est,
Prorsus secundùm nostram mentem hæc opera patrata-sunt:
Neque glorientur, ac si me deglutientes perdidissent.
26 Illis autem propudia multa pariter maláque probra sint,
Qui superbè meâ lætantur molestiâ:
Pudorisque & ignominiæ atrâ nube circumvestiantur,
Qui mihi insultant arrogantiâ mentis.

Οἱ δ' ἐπ' ἐμοὶ ἤγερθεν ἀτίμητοι μετανάσται,
(Τοὺς δ' ἐγὼ οὐδ' ἔγνων, πάντων δέ τ' ἀναίτιος ἦα)
Κερτομέοντες, ἐπεσβολίης δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
16 Οἷά τε πολλὰ μολοβροὶ, ἐπίκλοποι ἠπεροπῆες,
Κέρτομα βάζουσιν, καὶ ἐπ' ἀνδράσιν ἑψιόωνται·
Ὥς μ' ἔδακον μύθοις, δαιτῶν ἀπολυμαντῆρες,
Σχέτλιοι, ἠδ' ἐπὶ μοὶ ὀλοοὺς ἔβρυξαν ὀδόντας.
17 Αὐτὰρ, Ἄναξ, τέο μέχρις ἐπόψεαι, ἠδ' ἀλεγήσεις;
Αὐτῶν ἔκ τε κυδοιμοῦ ἐμὸν φίλον ἔξελε θυμὸν,
Πότμου θ', ὅν μοι ῥάψαν ἀπηνέες, ἔκ τε λεόντων
Μουνογενῆ ἀγαπητὸν ἐμὸν μελινδέα ῥῦσαι.
18 Ἦ κεν ἐγὼ κλείω σ' ἀγορῇ ἐνὶ κυδιανείρῃ,
Καὶ τεὸν αἶνον ἀείσω ὅπῃ πλεῖστος πέλε λαός.
19 Μή μοι ἐπευχετόωνται ἀνάρσιοι ἀνέρες αὔτως,
Μή σφισι χάρμα τ' ἔω· μήτ' εἰς ἐμὲ δενδίλλωσιν,
Οἵ τε με μαψιδίως καὶ ἀναίτιον ἐχθαίρουσιν.
20 Οὐ γάρ τ' εὖ βάζουσι φιλοφροσύνῃσι νόοιο,
Οὔτ' εἰρήνη σφιν καταθύμιος, αὐτὰρ ἐκήλοις
Ἡσυχίοις τ' ἐπὶ γῇ ἀπατήλια μητιόωσι.
21 Κὰδ δ' ἐμέθεν στομάτεσσι κεχηνότες ὧδ' ἀγόρευον,
Κερτομίοις ἐπέεσσ', Αἲ, αἲ, εἴδομεν ὀφθαλμοῖσιν.
22 Ἦ σὺ τόδ', Ἀθάνατ', εἶδες, ἀκὴν μὴ ἧσθα σιωπῇ.
Σώθεο, μηδέ τ' ἐμεῖο, Ἄναξ, ἄπο νόσφι λιασθῇς.
23 Ὄρσο, Θεός μου Ἄναξ τε, καὶ ἔγρεο μοι ἐπ' ἀρωγῇ·
Κρῖνε δὲ νεῖκος ἐμὸν, παρὰ θ' ἵστασο εἰνὶ δίκῃσι.
24 Κρῖνέ μ', Ἄναξ ὁ Θεός μου, ὃς εὖ περὶ οἶσθα δικάζειν,
Εὐνομίῃσι τεῇς, μηδὲ σφιν χάρμα γένωμαι.
25 Μηδ' εἴπωσι ποτὶ σφέτερον μεγαλήτορα θυμὸν,
Ὢ πόποι, ἦ ῥ' ὡς ἄμμι φίλον φρεσὶν, ὡς ἐτελέσθη,
Πάγχυ καθ' ἡμέτερόν γε νόον τάδε ἔργα τέτυκται·
Μηδ' εὔχωνθ', ὡς εἴ με καταβρόξαντες ὄλεσσαν.
26 Τοῖσιν δ' ἄλγεα πόλλ' ἄμυδις καὶ ἐλέγχεα τ' εἴη,
Οἳ ὑπεροπλίῃσιν ἐμῇ χαίρουσιν ἀνίῃ·
Αἰδοῦς τε λώβης τε μέλαν νέφος ἀμφιέσαιντο,
Οἵ μοι ἐπευχετόωνται ἀγηνορίῃσι νόοιο.

27 Illi verò jubilantes magnoperè lætentur in-animo,
Qui mihi patroni sunt in judicio, & causâ *meâ* (recta enim est)
Favéntque & gratificantur *mihi* innocenti; illíque semper
Sic dicant, Dominus eximiè-præ omnibus laudatus sit,
Cui prosperitas servi sui placet animitùs.
28 Justitiam verò tuam narrabit sanctáque jura
Lingua mea, & toto-die tuam laudem cantabit.

PSAL. xxxvi.

1 Improbi hominis transgressio gravis
Dixit mihi in corde, quandoquidem benè id novi in animo,
Qualis ille, quod Deum *sc.* nec respicit, nec curat,
Insipiens, nec unquam eum coram se ponit,
Nec ullus ergo ejus timor illum possidet, nec ulla reverentia,
Non ulla Dei reverentia illi *est* in oculis suis.
2 Ideóque placet sibi ipsi, & salvus videtur esse,
Donec iniquitas, quam in animo profundè-cogitat *celátque*,
Omnibus clarè-innotescat, odiosáque palàm fiat.
3 Improba oris ejus verba dolosáque sunt:
Non-ampliùs sapere vult, nec recta facere.
4 Jacens in lecto iniqua meditatur opera;
Pergítque in via alacer, quantumvis non recta,
Nec bona: neque abhorret malum operari.
5 Clementia tua, Domine, ad cœlum vastum pertingit;
Et tua veritas in æthere *est* & nubibus.
6 Tua autem justitia est sicut montes magni;
Tuáque judicia cani maris abyssis similia,
Tremendis: homines tu, Domine, bestiásque servas.
7 Quàm superabundanter bona, Deus, & pretiosa *est*
Tua clementia! ideóque admodum gentes hominum
Sperant incolumes esse sub alis tuis;
Earum autem umbra quando eos utique circuntegit,
Eâ freti mox sunt, confidúntque populi.
8 Illi autem replebuntur deliciis tuæ opimæ domûs,
Illísque affatim bibere dabis de fluvio tuo,

Jugiter

27 Οἱ δ' ἀλαλάξαντες μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ,
Οἵ μοι ἀρηγόνες εἰσὶ δίκῃ, (ἰθεῖα γὰρ ἐστιν)
Ἠδ' ἐπίηρα φέρουσιν ἀναιτίῳ· οἱ δὲ μάλ' αἰεὶ
Ὧδ' εἴποιεν, Ἄναξ περὶ πάντων αἰνετὸς εἴη,
Ὦ θαλίη θεράποντος ἑοῦ ἐπιλώδομε θυμῷ.
28 Εὐδικίην δὲ τεὴν ἐρέει ὁσίας τε θέμιστας
Γλῶσσά μου, ἠδὲ πανημερίη τεὸν αἶνον ἀείσει.

Ψαλ. λϛʹ.

1 Ἡ Μὲν ἀτασθάλου ἀνδρὸς ὑπέρβασιν ἀλεγεινὴ
Εἰπέ μοι ἐν κραδίῃ, ἐπεὶ εὖ τόδε οἶδ' ἐνὶ θυμῷ,
Οἷος ὅγ', οὐδὲ Θεοῖο μετατρέπετ' οὐδ' ἀλεγίζει,
Νήπιος, οὐδέ ποτ' αὐτὸν ἑὸ προπάροιθεν ἔθηκεν,
Οὔ τέ τι οὖν αὐτοῦ μιν ἔχει δέος, οὔτε τις αἰδὼς,
Οὐ Θεοῦ οἱ αἰδώς τις ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἑοῖσι.
2 Καὶ ἄδεν οὖν ἑοῖ αὐτῷ, ἰδ' ἀσκηθὴς δόατ' εἶναι,
Εἰσόκ' ἀτασθαλίην, τήν τε φρεσὶ βυσσοδομεύει,
Πᾶσιν ἀριγνώτην, συγερή τ' ἀναφανδὰ γένηται.
3 Αἴσυλα οὖν ἔπεα στόματος, δολόεντά τ' ἔασιν·
Οὐκέτι πεπνῦσθαι ἐθέλει, οὔτ' αἴσιμα ῥέζειν.
4 Κείμενος ἐν λεχέεσσιν ἀτάσθαλα μήδεται ἔργα·
Βῆ δ' ἀν' ὁδὸν μεμαώς, οὐκ ἰθεῖαν περ ἐοῦσαν,
Οὔτ' ἀγαθήν· οὐδὲ στυγέει κακὸν ἐργάζεσθαι.
5 Μειλιχίη σου, Ἄναξ, εἰς οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει·
Καί σου ἀληθείη ἔν τ' αἰθέρι καὶ νεφέλῃσι.
6 Σὴ δὲ δικαιοσύνη ὡς οὔρεα μακρὰ τέτυκται·
Σαί τε δίκαι πολιοῖο ἁλὸς βένθεσσιν ὁμοῖαι,
Δεινοῖς· ἀνθρώπους σὺ, Ἄναξ, θῆράς τε φυλάσσεις.
7 Ὡς ἀγαθή τε, Θεὸς, πολυώσιον, ἠδ' ἐρίτιμος
Σὴ ἀγλαοφροσύνη· τῷ καὶ μάλα φῦλ' ἀνθρώπων
Ἔλπονται σοοὶ εἶναι ὑπὸ πτερύγεσσι τεῇσι·
Τάων δὲ σκιὴ ἡνίκ' ἄρα σφέας ἀμφεκάλυψε,
Τῇ πίσυνοι ἄφαρ εἰσὶ, τεθαρσήκασί τε λαοί.
8 Οἱ δ' ἐμπλήσονται θαλέων σοῦ πίονος οἴκου·
Καί σφιν ἄλις πιέειν δώσεις ποταμοῖο τεοῖο,

Αἰεὶ

Jugiter voluptatibus mellifluis manante.
Oceanus enim tu es vitæ, & ex te fons
Ævi, bonorúmque ſcaturigines omnes manant,
Et fluvii, *utpote* qui origo omnibus es,
Et pater: in tuo autem lumine lumen videbimus nos.
10 Clementiâ & bonitate adhuc fruantur tuâ, qui te in animo
Nôrunt, & juſtitiâ, quibus mens recta eſt.
11 Nè pede *ſuo* lædat me quiſquam hominum ſuperborum;
Neque vi manúque validâ me protrudant improbi.
12 Collapſi-ſunt ibi homines, quibus ſceleſta opera curæ-erant;
Et poſtquã deturbati ſunt, ſimul cecidêre, nec ullatenus iis pos-
Rurſus reſurgere, nec effugere miſeriam. (ſibile-erat

P S A L. xxxvii.

1 HOminibus nè invideas, quibus placitum eſt nefaria commit-
Neque erga maleficos livore-percitus ſis. (tere;
2 Exciſi enim illi ſtatim veluti gramen peribunt,
Et exareſcentes ſubitò ſicut teneri flores herbæ
Nequicquam virentes paululùm ſanè, haud admodum diu.
3 Immortali fretus eſto, ſimúlque bona fac:
Et tum quietus in terra habitabis,
Et reverâ paſcêris, victúſque tibi ſtabilis erit.
4 Immortalis tibi oblectamentum & gaudium ſit;
Et tibi dabit quæcunque mente tuâ concupiſcis.
5 Immortali valdè tranquillus committas tua opera;
In eóque confidas, is autem facilè perficiet *quod velis*:
Quorum verò te cupido tenet, ei hæc omnia curæ-erunt.
6 Tuámque juſtitiam velut lucem palàm faciet,
Velut lucem ſolis, judiciúmque tuum ſicut meridiem.
7 Faceſſe autem Immortalem tacitè expectans ſemper:
Nec unquam propterea animitùs iraſcaris, nec indigneris,
Quòd quis videatur felix eſſe improbus homo,
Et etiamſi benè proſperéq; vivat, qui nihil penſi habet quid ma-
8 Deſiſte, mitte iram, nec vehementer ſuccenſe, (li faciat.
Nec indignare, nè & pariter ac ille maleficus ſis.

9 Etenim

Αἰεὶ τερπωλῇσι μελισταγέεσσι ῥέοντος.
9 Ὠκεανὸς σὺ γάρ ἐσσι βίου, ἐκ σεῖό τε πηγὴ
Αἰῶνός τ', ἀγαθῶν τε φρείατα πάντα νάουσι,
Καὶ ποταμοί, ὥσπερ γλυκέσιν πάντεσσι τέτυξαι,
Ἠδὲ πατήρ· ἐν σῷ γὰρ φάει φάος ὀψόμεθ' ἡμεῖς.
10 Μειλιχίης ἔτ' ὄναιντο τεῆς, οἵ κέν σ' ἐνὶ θυμῷ
Γνῶσι, καὶ εὐδικίης, οἷσιν νόος αἴσιμος ἦσι.
11 Μὴ ποδί τις βλάψαι μ' ἀνδρῶν ὑπερηφανεόντων·
Μηδὲ βίῃ χειρί τε κρατερῇ μ' ὤσειαν ἀλιτροί.
12 Κάππεσον ἔνθ' ἄνδρες, τοῖς σχέτλια ἔργα μεμήλει·
Καὶ ἐπεὶ οὖν στυφέλιχθεν, ἄμ' ἤριπον, οὐδ' ἄρα πως ἦν
Αὖθις ἀναστῆναι, οὐδ' ἐκφυγέειν κακότητα.

Ψαλ. λζ'.

1 ἈΝδράσι μὴ φθονέῃς, οἷσιν φίλον αἴσυλα ῥέζειν·
Μηδ' ἐπὶ τοῖς κακοεργοῖσιν δύσζηλος ἔησθα.
2 Ταμνόμενοι γὰρ τοί γε τάχ' ἠΰτε χόρτος ὀλεῦνται,
Ἠδὲ μαραινόμενοι ἄφαρ ὡς τέρεν ἄνθεα ποίης,
Αὔτως πληθόωντα μινυνθάδι' ἄπο, ἔπι μάλα δὴν.
3 Ἀθανάτῳ πίσυνός τε πέλου, ἅμα τ' αἴσιμα ῥέζε·
Καί νύ κεν εὔκηλος γαίῃ ἔπι τ' οἰκία ναίοις,
Καί ῥ' ἐτεὸν βόσκοιο, βίος δέ τοι ἔμπεδος εἴη·
4 Ἀθάνατός σοι τερπωλὴ καὶ χάρμα γένοιτο·
Καί κέν σοι τόσα δοίη, ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς.
5 Ἀθανάτῳ μάλ' ἕκηλος ἐπιτρέψαις τὰ σὰ ἔργα·
Τῷ πίσυνός τ' εἴης, ὁ δέ κεν ῥέα ἐκτελέσειεν·
Ὧν δέ σε ἵμερος εἷλ', αὐτῷ τάδε πάντα μελήσει.
6 Σήν τε δικαιοσύνην ὥσπερ φάος ἀμφαδὰ θήσει,
Ὡς φάος ἠελίοιο, δίκην τέ σου ὡς μέσον ἦμαρ.
7 Ἴσχεο δ' Ἀθάνατον σιγῇ ποτιδέγμενος αἰεί·
Μηδέ ποτ' ἐν θυμῷ τόδε χώεο, μηδὲ νεμέσσα,
Οὕνεκά τις δοκέει μάκαρ ἔμμεν' ἀτάσθαλος ἀνήρ,
Εἴ πέρ τ' εὖ ζώῃσιν, ὃς οὐκ ὄθετ' αἴσυλα ῥέζων.
8 Παῦε, ἔα δὲ χόλον, μηδ' ἀσπερχὲς μενέαινε·
Μὴ νεμέσα, μὴ καί οἱ ὁμῶς κακοεργὸς ἔησθα,

9 Etenim prorsus malè improbi homines peribunt:
Qui autem in Immortali confisi corditùs sunt,
Possidebunt terram, diu cum vivis versati.
10 Non enim longævus *est* improbus, sed paulisper
Manet: etsi ergo nunc est, statim verò non erit posteà:
Et sedem ejus diligenter quærens non invenies.
11 Terram autem possidebunt mansueti viri quieti,
Opulentiáque & pace oblectati charum cor.
12 In virum justum improbus molitur opus pravum,
Eíque indignatus sævis frendet dentibus.
13 Illum verò deridebit sacrum robur Immortalis;
Novit enim in animo, quòd illi propè *est* fatalis dies.
14 Evaginârunt ensem acutum, arcúmque tetenderunt improbi,
Cupientes pauperem dejicere in terram almam,
Pauperem miserum egenum, & interficere
Viros, qui vitam benè rectéque ordinant.
15 Illorum verò gladius acutus transfodiet etiam ipsos
Medium per caput, simul & fracto arcu.
16 Viri pii substantia, modicáque charáque,
Melior *est* quàm multorum opes & divitiæ improborum.
17 Etenim impiorum robur & brachia hominum
Extrema confringentur: Dominus autem fulcrum est justorum.
18 Immortalis autem virorum videt dies, & vitam novit,
Qui æqui rectíque sunt; integra igitur iis in-posterum
Hæreditas suppetet, possessióque valdè firma semper.
19 Tempore difficili, quando dies mali sunt,
Non confundentur pudore; & cùm fames etiam advenerit,
Erit satis ipsis, ut nè cibi indigentes sint.
20 Impii autem peribunt, & inimici Immortalis:
Quemadmodum verò cùm arietum & agnorum pinguē adipem
Ignis ardens consumit super benè-extructas aras,
Nidor autem ad cœlum pervenit involutus circa fumum:
Sic hi consumpti nidor fumúsque fiunt.
21 Non reddit debitum quod accepit improbus homo:
Quicunque autem bonus vir fuerit, etiam gratìs largietur,
Multis

9 Καὶ γὰρ πρόχνυ κακῶς οἱ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ὀλεῦνται·
Οἱ δέ τε Ἀθανάτῳ πίσυνοι περὶ κῆρι πέλονται,
Κτήσονται γαῖαν, δηθὰ ζωοῖσι μιγέντες.
10 Οὐ μὲν γὰρ δηναιὸς ἀλείτης, ἀλλὰ μίνυνθα
Μίμνει· εἰ δὴν νῦν ἐστιν, ἄφαρ δ' οὐκ ἔσσετ' ὀπίσσω·
Καὶ ἕδος ἂν σπουδῇ διζήμενος οὐκ ἂν ἐφεύροις.
11 Γαῖαν δὲ κτήσονται ἐνηέες ἄνδρες ἔκηλοι,
Πλούτου τ' εἰρήνης τε τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ.
12 Ἀνδρὶ δικαίῳ ἀλιτρὸς ἐμήσατο ἔργον ἀεικές,
Τῷ δὲ νεμεσσηθεὶς ὀλοοὺς ἔβρυξεν ὀδόντας.
13 Καδδ' αὐτοῦ γελάσει ἱερὴ ἲς Ἀθανάτοιο·
Ἔγνω γὰρ κατὰ θυμόν, ὅ οἱ σχεδὸν αἴσιμον ἦμαρ.
14 Σπάσσαντο ξίφος ὀξύ, βιόν τ' ἐτάνυσσαν ἀλιτροί,
Ἱέμενοι πτωχὸν πελάσαι χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
Πτωχὸν λευγαλέον κεχρημένον, ἠδ' ἐναρίξαι
Ἀνέρας, οἳ βίον εὖ ἰθύνουσ', ἠδὲ κατ' αἶσαν.
15 Τῶν δέ τε φάσγανον ὀξὺ διὰ πρό τε εἴσεται αὐτῶν
Μέσσην κακκραδίην, ἅμα τ' ἀγνυμένοιο βιοῖο.
16 Ἀνέρος εὐσεβέος ζωή, ὀλίγη τε φίλη τε,
Κρείσσων, ἢ πολέων ἄφενος καὶ πλοῦτος ἀλιτρῶν.
17 Καὶ γὰρ δυσσεβέων σθένος ἠδὲ βραχίονες ἀνδρῶν
Πρυμνοὶ ἀραχθήσονται· Ἄναξ δέ τε ἕρμα δικαίων.
18 Ἀθάνατος δ' ἀνδρῶν ἴδεν ἤματα καὶ βίον ἔγνω,
Οἵπερ ἐναίσιμοί εἰσιν· ἀκήρατος οὖν σφιν ὀπίσσω
Κλῆρος ἔπι, κτῆσίς τε μάλ' ἔμπεδος ἔσσεται αἰεί.
19 Ὥρῃ ἐν ἀργαλέῃ ὅτε τ' ἤματα λυγρὰ πέλονται,
Οὔ νύ κεν αἰσχυνθεῖεν· ἐπὴν δέ τε λιμὸς ἵκηται,
Ἔσσεθ' ἅλις σφ', ἵνα μὴ βρώμης ἐπιδευέες ὦσι.
20 Δυσσεβέες δ' ἀπολεῦνται, ἰδ' ἐχθροὶ Ἀθανάτοιο·
Ὡς δ' ὁπότε κριῶν τε καὶ ἀρνῶν πίονα δημὸν
Πῦρ δήϊον φθίνῃσιν ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν,
Κνίσση δ' οὐρανὸν ἶκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ·
Ὣς οἱ ἀποφθίμενοι κνίσση καπνός τε γίνονται.
21 Οὐκ ἀπέδωκε δάνειον, ὅ, τ' ἔλλαβ' ἀτάσθαλος ἀνήρ·
Ὅς τις δ' αὖ ἀγαθός, καί κεν περιηκὸς χαρίσαιτο,

Multis multa donans, quandoquidem ei mens est misericors.
22 Erga-quos ille (*sc. Deus*) bene-affectus-est in animo, hi utiq; terrã
Hæreditario-jure possidebunt: contrà. a. quos ille abhorret execra-
23 Gressúsq; & vitam dirigit Deus viri boni; (túrque, ii peribunt.
Ejúsque vitam amat, & ejus delectatur operibus.
24 Etsi cadat, non *tamen* perit; Dominus enim *ei* supponit manũ.
25 Certè olim juvenis eram, nunc contrà senectus me invadit,
Sed non derelictum unquam virum justum vidi,
Neq; ejus liberos per populũ, quandoquidẽ pẽuria advenerit cibi,
Petentes frusta, nec, quoniam fames suadebat,
Vagantes, an fortè quis poculum & panem porrigeret:
Quales *sc.* mendici & errabundi homines sunt.
26 Diebus omnibus misericordiã-exercet, & indigenti mutuũ-dat:
Liberi ejus beati, & eos multa prosperitas comitatur.
27 Recede multùm longè à malo, & fac bonum;
Tibi autem sedes firma erit, quam inhabites in perpetuum usque.
28 Quoniam jus amat Deus; nec unquam suos servos
Deserit, sanctos, illi autem diebus omnibus salvi-sunt;
Impiorum verò hominum proles funditùs peribit.
29 Terram sortientur, & possidebunt justi
Jugiter incolentes, & extorres nunquam erunt.
30 Viri pii os sapientiam loquitur;
Ejúsque à lingua fluit æquitas & judicium.
31 Legem Dei sui charam in corde custodit
In pectore suo: ideóque pedibus non labetur.
32 Tanquam speculator virum justum improbus acriter observat;
Eíque insidias struit, interficere *eum* valdè-cupiens.
33 Sed nullatenus illum permittet manibus ejus
Immortalis, & eum nunquam sinet prædam fieri;
Eúmq; non condemnabit, quando adversus eum lis movetur.
34 Immortalẽ. v. præstolare, ejus expectans *mentem &* voluntatem;
In ejus autem viâ ambules, nec alibi tuum pedem ponas;
Et te in-altum evehet, ut & terram possideas,
Impii autem peribunt, túque oculis *tuis* videbis.
35 Vidi impium validum prosperitate in multa,
Rebus-

Πολλοῖς πολλὰ διδοῦς, ἐπεί οἱ νόος ἔστ' ἐλεήμων.
22 Οἷς ὁ φίλα φρονέει ἐνὶ θυμῷ, τοί-δ' ἄρα γαῖαν
Κτήσονται· οὓς δ' αὖθ' ὁ κατεύχει, τοί-δ' ἀπολεῦνται.
23 Ἴχνιά τ' ἰθύνει καὶ ὁδὸν Θεὸς ἀνέρος ἐσθλοῦ·
Ὅν τε βίον φιλέει, καὶ ἑοῖς ἐπιτέρπεται ἔργοις.
24 Εἰ πέσεν, οὐκ ἀπόλωλεν· Ἄναξ γὰρ ὑπέσχεθε χεῖρα.
25 Ἦ ποτε κοῦρος ἔα, νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει,
Ἀλλ' οὐ καλλειφθέντα ποτ' ἄνδρα δίκαιον ὄπωπα,
Οὐδ' ἑὰ τέκν' ἀνὰ δῆμον, ἐπεὶ χρεὼ ἵκεν ἐδωδῆς,
Αἰτίζοντ' ἀκόλους, οὐδ', οὕνεκα λιμὸς ἄνωγε,
Πλαγχθέντ', αἴ κέν τις κοτύλην καὶ πύρνον ὀρέξῃ·
Οἷοί τε πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν.
26 Ἤματα πάντ' ἐλεεῖ, καὶ χρηΐζοντι δανείζει·
Παῖδες ἑοὶ μάκαρες, καί σφιν πολὺς ὄλβος ὀπηδεῖ.
27 Χάζεο πόλλ' ἀπάνευθε κακοῦ ἄπο, αἴσιμά τ' ἔρδε·
Σοὶ δ' ἕδος ἔμπεδον ἔσσεθ', ὃ ναίοις νωλεμὲς αἰεί.
28 Ὅττι δίκην φιλέει Θεός· οὐδέ ποθ' οὓς θεράποντας
Καλλείπει, ὁσίους, οἱ δ' ἤματα πάντα σάωθεν·
Δυσσεβέων δ' ἀνδρῶν γενεὴ προθέλυμνος ὄλειται.
29 Γαῖαν κεν λελάχοιεν, ἰδὲ κτήσαιντο δίκαιοι,
Νωλεμὲς οἰκεῦντες· μεταμάσται δ' ἔποτ' ἔσσονται.
30 Ἀνέρος εὐσεβέος στόμ' ἐπιφροσύνας ἀγορεύει·
Τοῦ δ' ἀπὸ γλώσσης ῥέει εὐνομίη τε δίκη τε.
31 Θεσμὸν ἑοῖο Θεοῖο φίλον περὶ κῆρι φυλάσσει
Ἐν στήθεσσιν ἑοῖς· τῷ καὶ ποσὶν οὐκ ἂν ὀλίσθοι.
32 Ὡς σκοπὸς, ἄνδρα δίκαιον ἀτάσθαλος ὀξὺ νόησεν·
Τῷδ' ἔπι καὶ λόχον εἷσε, κατακτάμεναι μενεαίνων.
33 Ἀλλ' οὔ πως μιν ἐπιτρέψει χείρεσσιν ἑῇσιν
Ἀθάνατος, καί ἑ οὔποτ' ἐάσει κύρμα γίνεσθαι·
Καδδέ μιν οὐ δικάσει, ὁπόταν οἱ ἔπι νεῖκος ὀρώρῃ.
34 Ἀθάνατον δ' ὑπόμεινον, ἑὴν ποτιδέγμενος ἰθύν·
Τοῦ δέ θ' ὁδὸν βαίνῃς, μηδ' ἄλλοθι σὸν πόδα θείης,
Καί σε κεν ὑψόσ' ἀείραι, ἵνα κτήσαιό τε γαῖαν,
Δυσσεβέες τ' ἀπόλοιντο, σύ τ' ὀφθαλμοῖσιν ἴδοιο.
35 Εἶδον δυσσεβέα κρατερὸν θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ,

Rebus-ſecundis opibúſque florentem, viribúſque,
Arbori indigenæ ſimilem valdè virenti.
36 Veruntamen tranſivit, & ſtatim evanuit,
Nec-ampliùs erat; ſedulò perquirens haud eum inveni.
37 Aſpice integrum virum, juſtúmque hominem obſerva:
Viri enim talis felix-omninò eſt exitus.
38 Qui autem improbi ſunt, ſimul omnes peribunt;
Et ſceleratorum finis erit grave exitium.
39 Piorum verò ſalus ex Domino eſt,
Qui & ipſis robur fuerit malo calamitatis tempore.
40 Et eos adjuvabit Dominus, & liberabit; utique ab improbis
Liberabit *eos* & ſervabit, quia in ipſo confidunt.

PSAL. xxxviii.

1 NE me increpes, Domine, irato animo:
Neque me percutias virgâ tuâ, graviter ſuccenſens.
2 Infixæ enim mihi ſunt tuæ alatæ ſagittæ,
Acutæ; qui & vehementer me gravi manu premis.
3 Dum tu valdè iraſceris, tabeſcit mihi ſuper oſſa caro;
Nec quicquam mihi ſalvum eſt nec ſanum in membris
Præ noxa mea, morbi autem non eſt intermiſſio.
4 Etenim ſupergreſſæ ſunt caput meum iniquitates meæ,
Tanquam fluctus me ſubmerſum tenent; & me gravant,
Veluti cùm quempiam hominem ingens & vaſtum onus
Fatigat portantem, ferre autem is ampliùs haud poterit.
5 Tabeſco vulneribus, & ulceribus purulentis;
Putreſcentium verò eorum malus oritur ex carne odor,
Præ inſipientia mea, ſtultitiáque gravi.
6 Admodum verò inclinatus ſum, & præ doloribus incurvus;
Et ægrè-incedo totâ-die mærens corde,
Et me acerbi luctûs atra nubes circuntegit.
7 Lumbi *mei* morbo malo & renes undiquaque
Replêntur, iliáque fædum occupat ulcus;
Nec quicquam mihi ſalvum eſt, nec ſanum in membris.
8 Non mihi ampliùs robur *eſt*; multis confractus-ſum doloribus:
In

Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε κεκασμένον ἠΰ ὀρέῃ τε,
Δενδρέῳ αὐθιγενεῖ ἴκελον μάλα τηλεθόωντι.
36 Ἀλλά γε παρμέμβλωκε, καὶ αὐτίκα γίνετ' ἄφαντος,
Οὐδ' ἔτ' ἔην· σπουδῇ διζήμενος οὐ μιν ἔφευρον.
37 Εἴσιδ' ἀμύμονα φῶτα, δίκαιόν τ' ἄνδρα νόησον·
Ἀνδρὸς γὰρ τοιοῦδε πανόλβιός ἐστι τελευτή.
38 Οἱ δ' ἄρ ἀτάσθαλοί εἰσιν, ὁμοῦ ἀπὸ πάντες ὀλεῦνται·
Τοῖσί τ' ἀλιτροῖσιν τέλος ἔσσεται αἰπὺς ὄλεθρος.
39 Εὐσεβέων δὲ φόως ἐξ Ἀθανάτοιο τέτυκται,
Ὅς σφίν τ' ἄλκαρ ἔῃσι κακῇ ἐν οἰζύος ὥρῃ.
40 Καί σφιν ἀρήξει Ἄναξ, καὶ ῥύσεται· ἐκ δ' ἄρ ἀλειτέων
Ῥύσεται, ἠδὲ σαώσει, ὅτ' αὐτῷ θαρσυνοί εἰσι.

Ψαλ. λή.

1 Μή μοι ἐπιπλήξειας, Ἄναξ, κεκοτηότι θυμῷ·
Μηδέ με πλήξειας ῥάβδῳ τεῇ αἰνὰ χολωθείς.
2 Ἐν γὰρ πῆχθεν ἔμοιγε τεοὶ πτερόεντες ὀϊστοί,
Ὀξέες· ὅς τ' ἄμοτόν με βαρείῃ χειρὶ πιέζεις.
3 Ὡς σὺ μάλ' ὠδύσαο, φθινύθει μοι ἔτ' ὀστόφι χρώς·
Οὐδέ τι μοι σόον ἐστ', οὐδ' ἀρτεμὲς ἐν μελέεσσιν
Εἵνεκ' ἐμῆς ἄτης, νούσου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή.
4 Καὶ γὰρ ὑπὲρ κεφαλὴν ἀλιτήματά μου βεβάασι,
Κύματα θ' ὡς ἐμὲ θῆκεν ὑπόβρυχα· καί με βαρύνει,
Ὡς ὅτε που τινὰ φῶτα πελώριον ὄβριμον ἄχθος
Τείρει βαστάζοντα, φέρειν ὁ δ' ἔτ' οὐ κε δύναιτο.
5 Τήκομαι ὠτειλῇσι καὶ ἕλκεσι μυδαλέοισι·
Σηπομένων δ' ἄρα τῶν γε κακὴ γίνετ' ἐκ χροὸς ὀδμή,
Νηπιέην δι' ἐμήν, ἀεσιφροσύνην τ' ἀλεγεινήν.
6 Λίην δὲ σκολιὸς γίνομαι, ὀδύνῃσί τε κυφός·
Ἑρπύζω δὲ πανημέριος τετιημένος ἦτορ,
Καί μ' ἀδινοῖο γόοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψε.
7 Ψοιαί μου νούσοιο κακῆς πλεῖ τ' ἀμφί τε νεφροὶ
Πίμπλανται, κενεῶνά τ' ἀεικέλιον λάβεν ἕλκος·
Οὐδέ τι μοι σόον ἐστ', οὐδ' ἀρτεμὲς ἐν μελέεσσιν.
8 Οὐ μοι ἔτ' ἴς· πολλῇσι συνέρρηγμαι ὀδύνῃσι·

Στήθεσιν

In pectore fremit cor, jubétque me animus
Luctibus oppressus gemitum ingentem excitare.
9 Et tu quidẽ meum certò nôsti desideriũ, quânã re mihi opus sit:
Neq; latent te, Domine, meæ lacrymæ, gemitúsque.
10 Quassatur mihi cor, & in pectore palpitat;
Et me languentem vires deficiunt, mihíque splendor
Ab oculis periit, mala autem offunditur caligo.
11 Longè amici sociíque ab ulcere steterunt meo;
Et à me seorsum ierunt affines *mei* & familiares
12 Cupientes mihi animam perdere laqueos ponunt:
Et qui mihi damnum struunt, improba multa dicunt,
Et toto-die malas fraudes meditantur.
13 Verùm ego veluti surdus eram, & quasi mihi frustrà
Aures ad audiendum essent, tolerabam patienti animo,
Et sicut tacitus ac mutus, qui nunquam vocem emittit.
14 Talis ego eram, & tanquam non audienti similis,
Et ut vir mitis, & lenia consilia sci .ns,
Quíq; neminem unquam objurgat acribus verbis,
Nec increpans quenquam acerbo corripit sermone.
15 In te enim spero, Domine; tu autem, Domine Deus meus, audies.
16 Dixi enim, Nè quo-modo gaudium inimicis fiam;
Qui mihi insultent, postquam pedibus lapsus fuerim.
17 Propè enim mihi noxa *est*, statimque casurum me puto;
Semper autem dolor meus mihi in-conspectu, & in animo *est*.
18 Certè enim iniquitatem meam clarè narrabo,
Et mihi gravis dolor in animo erit, eò-quòd peccavi.
19 At inimici mei adhuc vivi validíque sunt;
Quíque me odio-habentes immerentem, & injustè,
Nequicquam abhorrent, frequentes semper sunt.
20 Qui malum pro bono indignam rependunt compensationem,
Inimici mihi sunt, quia in mente honesta scio & probo,
Quicquid & bonum fuerit, mihi corditùs curæ-est.
21 Nè me, Domine, derelinque, Deus meus, neque recede
Nimis, nec à me seorsum-subducas-te longè admodum. (dium.
22 Festina, age, Domine, mihi auxiliare, salus qui mihi es & præsi-

Στήθεσιν ἐμβρέμεται κραδίη, κέλεται δέ με θυμὸς
Πένθεσι τειρόμενος στοναχὴν ἀλίαστον ὀρίνειν.
9 Καὶ σύγ᾽ ἐμὸν σάφα οἶδας ἐέλδωρ, ὅ, ττεό με χρεώ·
Οὐδ᾽ ἔλαθόν σε, Ἄναξ, ἐμὰ δάκρυά τε στοναχαί τε.
10 Πάλλεται ἐμοὶ κραδίη, καὶ ἐνὶ στήθεσσι πατάσσει·
Καί μ᾽ ὀλιγοδρανέοντα βίη λίπεν, ἐκ δέ μοι αἴγλη
Ὀφθαλμῶν ἀπόλωλε, κακὴ δ᾽ ἐπιδέδρομεν ἀχλύς.
11 Τῆλε φίλοι ἕταροί τε ἀφ᾽ ἕλκεος ἔσαν ἐμοῖο·
Καὶ ἄπο νόσφι λίαθεν ἐμεῦ πηοί τε ἔται τε.
12 Ἱέμενοί μοι θυμὸν ὀλέσσαι δίκτυα θῆκαν·
Οἵ μοι πήματά τε ῥάψαν, ἀτάσθαλα πολλά τ᾽ ἔειπον,
Ἠδὲ πανημέριοι κακὰ κέρδεα βουλεύσαντο.
13 Ἀλλ᾽ ἐγὼ ἠΰτε κωφὸς ἔην, ὥς τ᾽ εἴ νύ μοι αὔτως
Οὔατ᾽ ἀκουέμεν ἦν, ἔμμυον τετληότι θυμῷ·
Ὥς τ᾽ ἀκέων καὶ ἄναυδος, ὅ, τ᾽ ἔποτε γῆρυν ἵησι.
14 Τοῖος ἐγὼ γενόμην, ὥς τ᾽ οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς,
Ὥς τ᾽ ἀνὴρ ἀγανὸς, καὶ ἤπια δήνεα εἰδώς,
Ὅς τ᾽ οὔ πω τινὰ νείκεσ᾽ ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν,
Οὐδέ θ᾽ ὁμοκλήσας χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ.
15 Σοὶ γὰρ ἔπ᾽ ἔλπομ᾽, Ἄναξ· σὺ δ᾽, Ἄναξ ὁ Θεός μου, ἀκούσεις.
16 Εἶπον γὰρ, μή πως χάρμ᾽ ἀντιβίοισι γενοίμην·
Οἵ μοι ἐπευχετόωνται, ἐπὴν ποτε ποσσὶν ὀλισθῶ.
17 Πὰρ γὰρ ἐμοὶ ἄτη, τάχα καὶ πεσέεσθαι οἴω·
Αἰεὶ δ᾽ ἄλγος ἐμόν μοι ἐνωπῇ, ἠδ᾽ ἐνὶ θυμῷ.
18 Ἦ γὰρ ἀτασθαλίην μου ἀριφραδέως καταλέξω,
Ἠδέ μοι αἰνὸν ἄχος φρεσὶν ἔσσεται, οὕνεχ᾽ ἄμβροτον.
19 Ἀλλ᾽ ἐχθροί μου ἔτι ζωοὶ κρατεροί τε πέλονται·
Οἵ τέ μ᾽ ἀπεχθαίροντες ἀναίτιον, οὔτι δίκῃσι,
Μαψιδίως στυγέουσιν, ἐπήτριμοι αἰὲν ἔασιν.
20 Οἳ κακὸν ἀντ᾽ ἀγαθοῖο ἀεικέα τῖσιν ἀμοιβὴν,
Δυσμενέες μοι ἔασιν, ὅτι φρεσὶν αἴσιμα ἤδεα·
Ὅ, ττι καὶ ἐσθλὸν ἔῃσιν, ἐμοὶ περὶ κῆρι μέμηλε.
21 Μή με, Ἄναξ, κατάλειπε, Θεός μου, μηδ᾽ ἀποχώρει
Λίην, μηδ᾽ ἐμέθεν νοσφίζεο τηλόθι μᾶλλον.
22 Σπεῦδ᾽ ἄγ᾽, Ἄναξ, μοι ἄμυνε, φόως ὅ μοι ἐσσὶ καὶ ἄλκαρ.

PSAL. xxxix.

1 DIxi equidem impensè cautum me semper fore,
Nè unquam peccans-in-verbis versatilis mea lingua esset,
Nec ullum mihi pravum verbum fugeret septum dentium;
Ideóque frænaturum me os meum præsente improbo.
2 Sustinui, similis muto, tacitus autem eram silentio,
Nec ullum proloqui verbum volebam, ne bonum quidem:
Sed neque sic compescebatur dolor, verum *potiùs* concitabatur
3 Calescebat mihi cor in mente; dúmque in animo (magis.
Multa admodum cogitabam, ignis in pectore accensus-est:
Lingua autem *mea* necdũ cessavit, sed verbũ dixit, & elocuta est.
4 O Domine, ostende mihi meum finem, ut cognoscam
Dies meos, quamdiu vivis intersuturus-sim,
Sciámque quàm miserum & breve mihi ævum sit.
5 Ævum sicut palma, velut digiti dies *mei* sunt,
Adeò exiguam mihi metam, vitæque mensuram posuisti,
Et nihili instar coram te ævum meum, & nullius-pretii *est*:
Certè quidem unusquisque homo, etsi prosperitate in multa
Vivus & salvus sit, totus *tamen* vanitas *est* & pulvis.
6 Profectò homo umbra est, vitáque *ejus* imago obscura:
Certè omninò frustrà conturbantur super terra gentes hominũ.
Divitias colligit vir, nec novit quis *iis* fruetur.
7 Nunc verò quæ, Immortalis, spes mea *est*? in-quo etiam confido?
Profectò tu spes mea solus es, in téque confido.
8 Libera & me serva meis ab iniquitatibus
Omnibus: nec me permitte propudium maláque probra esse
Homini insipienti, quíque mente stolidus est.
9 Silentio quietus eram, tacitúsque, quia tu fecisti.
10 Inhibe tuum flagellum à me, sistéque virgam:
Defecit me anima, & extremus-languor spiritum opprimit *meũ*,
Adeò ego tuâ plagâ & manu subactus-sum.
11 Propter improbitatem quando tu mortalem hominem affligis,
Graviter increpans, gratiam ei prorsus consumis,
Et formam, & carnem liquescere-facis tineæ similis,

Ψαλ. λθ'.

1 Ἦ ῥ' ἐφάμην σπουδῇ πεφυλαγμένος αἰὲν ἔσεσθαι,
Μή ποθ' ἁμαρτοεπὴς στρεπτή μου γλῶσσα γένοιτο,
Μηδέ τι μοι ἀσύφηλον ἔπος φύγοι ἕρκος ὀδόντων·
Τῷ τε χαλινώσειν στόμα μου παρεόντος ἀλείτεω.
2 Τέτληκ' ἶσος ἀναύδῳ, ἀκὴν δέ τε ἧα σιωπῇ,
Οὐδέ τι ἐκφάσθαι ἔπος ἤθελον, οὔτ' ἀγαθόν περ·
Οὐδ' ὥς μοι σχέτο πένθος, ἀτὰρ καὶ μᾶλλον ὀρίνθη.
3 Θέρμετο δὲ κραδίη μοι ἐνὶ φρεσίν· ἕως τ' ἐνὶ θυμῷ
Πολλά μάλ' ὥρμαινον, πῦρ ἐν στήθεσι δέδηε·
Γλῶσσα δ' ἄρ οὐκέτ' ἐπαύσατ', ἔπος δ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζεν.
4 Ὦ Ἄνα, δεῖξον ἔμοιγε ἐμὸν τέλος, ὄφρα δαείω
Ἤματά μου, τέο μέχρις ἔπι ζωοῖσι μετείω,
Εἰδέω θ', ὡς δειλή τε μινυνθάδιός τέ μοι αἰών.
5 Αἰὼν ὡς παλάμη, ὡς δάκτυλοι ἤματ' ἔασιν,
Ὡς ὀλίγον μοι τέρμα, βιοιό τε μέτρον ἔθηκας,
Οὐδὲν θ' ὡς σέθεν ἄντ' αἰὼν ἐμή, οὐτιδανή τε·
Ἦ μάλ' ἕκαστος ἀνήρ, εἴπερ θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ
Ζωὸς καὶ σόος ἦσιν, ἅπας λῆρός τε κόνις τε.
6 Ἦ μάλ' ἀνὴρ σκιή ἐστι, βίος τ' εἴδωλον ἀμαυρόν·
Ἦ μάλα μὰψ κλονέονται ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων·
Χρήματ' ἄγειρεν ἀνήρ, οὔτ' ἔγνω τίς κεν ἐπαύρῃ.
7 Νῦν δὲ τίς, Ἀθάνατ', ἐλπὶς ἐμή; τέῳ αὖτε πέποιθα;
Ἦ ῥα σύ γ' ἐλπὶς ἐμὴ μόνος ἔπλεο, σοί τε πέποιθα.
8 Ῥῦσαι, καί με σάωσον ἐμῶν ἀπ' ἀτασθαλιάων
Πασέων· μηδέ μ' ἔα λώβην κακ' ἐλέγχεά τ' εἶναι
Ἀνέρι νηπυτίῳ, νόον ὅς τ' ἀποφώλιός ἐστι.
9 Σιγῇ ἀτρέμας ἦν, ἀκέων δ', ὅτι αὐτὸς ἔρεξας.
10 Ἴσχεο σὴν μάστιγα ἐμεῦ ἄπο, παῦε δὲ ῥάβδον·
Ἔκ μ' ἔλιπε ψυχή, ὀλιγηπελίη τ' ἔχε θυμόν,
Τόσσον ἔγωγε τεῇ πληγῇ καὶ χειρὶ δαμάσθην.
11 Εἵνεκ' ἀτασθαλίης ὅτε σὺ βροτὸν ἄνδρα χαλέπτεις,
Δεινὸν ἐπιπλήττων, χάριν οἱ ἀπὸ πάγχυ μαραίνεις,
Καὶ κάλλος, κατὰ δὲ χρόα τήκεις σητὶ ἐοικώς,

Quæ veſtes comedit: vanitas utique genus humanum.
12 Conſidera, & meam audi, Domine, vocem precantis,
Exaudi meam orationem, qui ad te altum-clamo vociferans:
Nec ſilentio prætereas meas lacrymas, quippe qui apud-te ſum
Hoſpes & peregrinus ſuper terra alma,
Sicut patres mei ad-unũ-omnes, quotquot ante me nati-fuerint.
13 Faceſſe, & me mitte, ut mihi vel pauliſper liceat
Reſpirare à labore, & in mentem ſpiritum recolligere,
Priuſquam abeam, & haud uſquam ampliùs vivis interſim.

P S A L. xl.

1 SUſtinui & permanſi Deum expectans omninò;
Is autem *à me* exoratus-eſt, & me clamantem audiit.
2 Et me horrendo eduxit è barathro,
Lutóque è fœdo, & ex cœno profundo:
Et ſuper petram firmiter meos greſſus pedéſque poſuit.
3 Quíque novam mihi ſuggeſſit, & apparavit cantilenam,
Ut illam in ore habens Dei noſtri laudem cantarem:
Multi hoc videbunt, & expaveſcent in-animo,
Et in Domino confidentes in-poſterum erunt.
4 Ter beatus vir & quater, qui ſuum præſidium
Facit & ſpem ſacrum robur Immortalis,
Neque ſuperbos, nec mendaces curat.
5 Multa ſunt, Domine Deus meus, divina opera,
Stupenda, quæ feciſti, admiratio autem tenuit aſpicientes:
Multa autem ſunt erga nos tui cogitata animi,
Haud quis ordine unquam ea tibi recenſere-poterit;
Omnia omninò haud certè ego enarravero, nec nominavero,
Ne quidem ſi mihi decem linguæ, decémque ora eſſent;
Potiùs quis vel fluctus numeraverit maris,
Quandoquidem innumera ſunt, quot arenæ pulveríſque grana.
6 Nec victima tibi grata *eſt*, nec hecatombe:
Aures mihi perforâſti aperuiſtíque, ut obediam:
Sacrificia autem pulchra ut tibi pinguia femora cremarem
Taurorum & caprarum, non requiſiviſti, nec mandâſti,

Neque

Ὅς τε καὶ εἵματ' ἔδῃ· ματίην δ' ἄρα φῦλ' ἀνθρώπων.
12 Σύνθεο, καί μευ ἄκουσον, Ἄναξ, ὄπα λισσομένοιο,
Κλῦθί μευ εὐχωλῆς, ὅς σοί τε γέγωνα βοήσας·
Σιγῇ μήτε παρέλθῃς ἐμὰ δάκρυα, ὅς γέ τοι εἰμὶ
Ξεῖνός τ' ἀλλοδαπός τε ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ,
Ὡς πατέρες μευ ἅπαντες, ὅσοι πρό τ' ἐμεῖο γένοντο.
13 Ἴσχεο, καί με ἔα, ἵνα μοι ὀλίγον περ ἔῃσιν
Ἀμπνεῦσαί τε πόνοιο, καὶ ἐς φρένα θυμὸν ἀγεῖραι,
Πρὶν με μολεῖν, καὶ μή που ἔτι ζωοῖσι μετεῖναι.

Ψαλ. μ'.

1 Ἔτλην μὲν καὶ ἔμεινα Θεὸν ποτιδέγμενος ἔμπης·
Ὃς δέ τ' ἐπεγνάμφθη, καί μευ βοόωντος ἄκουσε.
2 Καί με σμερδαλέοιο ἀνήγαγεν ἔκ τε βερέθρου,
Πηλοῦ τ' ἐκ μιαροῦ, ἐξ ἰλύος τε βαθείης·
Πέτρῃ ἐπ' ἀσφαλέως ἐμά τ' ἴχνια θῆκε πόδας τε.
3 Ὅς τε νέην ὑπ' ἐμοὶ ἔθετ' ἠδ' ἔντυνεν ἀοιδήν,
Ὡς μιν ἀνὰ στόμ' ἔχων Θεοῦ ἀμοῦ αἶνον ἀείσω·
Πολλοί κεν τόδ' ὁρῷεν, ἰδὲ τρομέοιατο θυμῷ,
Καί νύ κεν Ἀθανάτῳ πίσυνοι μετόπισθε γένοιντο.
4 Τρὶς μάκαρ ἐστὶν ἀνὴρ καὶ τετράκις, ὅς θ' ἑὸν ἄλκαρ
Θῆκε καὶ ἐλπωρὴν ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο·
Οὔτ' ἂρ ὑπερφιάλων, οὔτε ψευστέων ἀλεγίζει.
5 Πολλὰ μέν εἰσιν, Ἄναξ ὁ Θεός μευ, θέσκελα ἔργα,
Μέρμερα, ὅσσα τ' ἔρεξας, ἄγη δ' ἔχεν εἰσορόωντας·
Πολλὰ δ' ἔασιν ἐς ἄμμε τεοῦ μελεδήματα θυμοῦ,
Οὔ κέ τις ἑξείης ποτὲ τοι τάδε πεμπάσσαιτο·
Πάντα μάλ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω,
Οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν γλῶσσαι, δέκα δὲ στόματ' εἶεν·
Μᾶλλόν τις καὶ κύματ' ἀριθμήσειε θαλάσσης,
Οὕνεκα μυρία εἰσίν, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε.
6 Οὔτε θυηλή σοι καταθύμιος, οὐθ' ἑκατόμβη·
Οὔατα μοι τέτρηνας ἀνοίξας τ', ὄφρα πίθωμαι·
Ἱερὰ δὲ κάλ' ἵνα τοι κατὰ πίονα μηρία κήω
Ταύρων ἠδ' αἰγῶν, σὺ κ' ἤτεες οὐδ' ἐπέτελλες,

Neq; placent *tibi ea* sacrificia, quibus te placare-student homines,
Supplicantes, cùm quis transgressus-fuerit *legem* & peccaverit.
7 Et tum dixi, Ecce venio, de me vaticinia hæc
Scripta-sunt in tabella plicatili, libróque vetere:
8 Faciens ut *tu* vis, & tibi placitum est in-animo,
Delector, Domine Deus meus; mihi autem lex tua infixa-est
Intestinis *meis*, & eam in corde custodio.
9 Annuntiavi justitiam magno virorum in cœtu;
Neque *eam* silentio pressi, uti bene tu etiam, Domine, nôsti.
10 Neque justitiam tuam in mente intùs celavi,
Sed veritatem & opitulationem *salutémque* tuam declaravi:
Neque silentio pressi lenitatem amabilem
Clementiámque tuam, nec quàm tua fide-digna sint *omnia*,
Et quàm tu verax sis: mediâ autem hæc singula narravi
Hominum in congregatione, & ubi plurimus erat populus.
11 Sed miserere, Domine, & ne tuã miserationem detine
Longè à me; tua vero clementia me servet,
Tuáque veritas me custodiat semper in æternum.
12 Undique enim me noxæ circundederunt graves
Innumeræ, quot folia & flores nascuntur tempore verno:
Apprehenderunt me tenuerúntq; mea peccata, nec ampliùs mihi
Videre, tanta me eorum nubes obtegit, (licuit *quid*
Quot nec capilli capitis sunt mei:
Unde & deficit me cor languentem prorsus.
13 Tibi placeat, Domine, liberare me benevolenti animo;
Festina age, obsecro, Domine, statim autem veni mihi adjutor.
14 Ignominiosi sint, & probro affecti, qui mihi interitum
Struunt indignè, gestiúntque animam perdere:
Confundantur pariter & avertantur retrorsum,
Nequicquam, ingloriè, quotquot mala mihi cogitant.
15 Et disperditi dignam mercedem referant
Suæ noxæ, & pereant propter sua probra multa,
Qui mihi gloriabundi insultant, Ah, ah palàm dicentes.
16 In-te magnopere lætentur, oblectentúrque animitùs omnes,
Qui supplices tibi sunt, & quibus mens est pia;

Quique

Οὐδὲ φίλ' ἱερὰ, τοῖς σε παραιτεῶνται ἄνθρωποι,
Λισσόμενοι, ὅτε κεν τις ὑπερβήῃ καὶ ἁμάρτῃ.
7 Καὶ τότ' ἔφην, Ἰδοὺ ἔρχομ', ἐμεῦ πέρι θέσφατα ταῦτα
Γεγράφαται ἐν πίνακι πτυκτῷ δέλτῳ τε παλαιῇ·
8 Ἔρδων ὡς ἐθέλῃς, καί τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Τέρπομ', Ἄναξ ὁ Θεός μου· ἐμοὶ δ' ἐνὶ θεσμὸς ἄρηρε
Νηδυΐοισι τεός, καί μιν περὶ κῆρι φυλάσσω.
9 Καὶ δ' ἀγγελα δίκην μεγάλῳ ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ·
Οὐδ' ἄρ ἔχον σιγῇ, ὡς εὖ σύ γε, Ἀθάνατ', ἔγνως.
10 Οὐδὲ δικαιοσύνην σου ἐνὶ φρεσὶν ἐντὸς ἔκευθον,
Αὐτὰρ ἀληθείην καὶ σωτηρίην σου κατέλεξα·
Οὐδέ τι σιγῇ εἶχον ἐνηείην ἐρατεινὴν
Μειλιχίην τε τεήν, οὐδ' ὡς σοι πιστὰ πέλονται,
Ὡς σύ τ' ἀληθὴς εἶς· μέσσῃ τὰ δὲ πάντα πιφαύσκον
Ἀνδρῶν εἰν ἀγορῇ, ὅθι τε πληθὺς πέλε λαός.
11 Ἀλλ' ἐλέαιρε, Ἄναξ, καὶ μὴ σὸν ἀπ' οἶκτον ἔρυκε
Νόσφιν ἐμεῖο· τεὴ γὰρ φιλοφροσύνη με σαῶσαι,
Σὴ δέ τ' ἀληθείη με φυλάξαι νωλεμὲς αἰεί.
12 Πάντη γὰρ περί μ' ἄται ἐκυκλώσαντο βαρεῖαι,
Μυρίαι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ·
Μάρψασαί μ' εἶχόν μου ἁμαρτάδες, οὐδ' ἔτι μοι ἦν
Δέρκεσθαι, τόσσον μ' αὐτέων νέφος ἀμφεκάλυψεν,
Ὅσσαι γε τρίχες εἰσὶ καρήατός εἰσιν ἐμοῖο·
Τῷ μ' ἔλιπε κραδίη ὀλιγηπελέοντά περ ἔμπης.
13 Σοὶ φίλον εἴη, Ἄναξ, ῥύσασθαί με πρόφρονι θυμῷ·
Σπεῦδ' ἄγε, λίσσομ', Ἄναξ, τάχα δ' ἔρχεό μοι ἐπαρωγός.
14 Λωβητοί τ' εἶεν καὶ ἐλεγχέες, οἵ μοι ὄλεθρον
Ῥάψαν ἀεικελίως, μέμασάν τ' ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι·
Αἰσχυνθεῖεν ὁμῶς, μετά τε στρεφθεῖεν ὀπίσσω,
Αὕτως, ἀκλειῶς, ὅσσοι κακά μοι φρονέουσι.
15 Καί κεν ἀπορραισθέντες ἐοικότα μισθὸν ἄροιντο
Σφῆς ἄτης, καὶ ὄλοιντο διὰ σφέτερ' ἄλγεα πολλά,
Οἵ μοι ἐπ' ἐχετόωνται, Αἳ αἲ ἀναφανδὰ λέγοντες.
16 Σοὶ μέγα χαίροιεν, τερποίατό τε φρένα πάντες,
Οἵ θ' ἱκέται σοι ἔασι, καὶ οἷς νόος ἐστὶ θεουδής·

Quíque tuam diligunt salutem, dicant simul
Continuè, exaltetur decus noménque Immortalis.
17 Cæterùm mei Dominus pauperis licet ac egeni
Rationem-habet: præsidium mihi tu & auxiliator es;
Ne mihi diu-moreris, Deus meus, sed statim venias.

P S A L. xli.

1 BEatus, qui pauperem curat in-animo, & respicit,
Immortalis eum liberabit calamitatis die malo.
2 Qui & eum salvum diúque in vivis existentem custodiet
Incolumem, ita-ut beatus sit super terra alma:
Neque eum inimicis sinet prædam fieri.
3 Quòd si aliquando in lecto cubat graves-dolores tolerans,
Immortalis utique ei vires & robur immittet:
Totum verò ei apparabis lectum, si eum morbus occupet.
4 Dixi, Domine miserere mei, charum autem mihi cor sana,
Animæque medere, quoniam in te peccavi.
5 Multùm mihi convitiantur, malásque fundunt imprecationes
Inimici *mei*, quando ei mors & fatum validum
Erit, ejúsque nomen prorsus à terra peribit?
6 Illorum autem si quis me videre venit, vana loquitur,
Frustráque mihi sermonibus gratificans blandis
Bona quidem narrat, mala verò in animo profundè cogitat:
Et quod intus celabat, effatur, cùm vadit foras.
7 Omnes me odio-habentes contra me consilium texunt, (alii.
Propè.a.*sibi invicem* habent capita, ut ne audiant nec intelligãt
Et adversus me dolos nectunt, & perniciosum malum.
8 Sic vero inquiunt alter in alterum intuens,
Isti *homini* adhæret probrum malum, & morbus fœdus: (surgat.
Postquam. v. jam in noxam impegit, & cecidit, haud-ampliùs re-
9 Etiã amicus, in-quo cõfisus sum, quiq; fidissimus videbatur esse,
Qui mihi domesticus, meæq; particeps-fuit dapis & mensæ,
Quin & hic insolentiæ indulgens me calce petiit nihilominùs.
10 Verùm *tu*, Domine, propitius esto, & miserere, & me resuscita,
Ut illis condignam mercedem reddam, *pro iis* quæ mihi fecerunt.

11 Novi

Οἵ τε τεὸν φιλέουσι φόως, εἴποιεν ὁμαρτῇ
Συνεχὲς, ὑψούσθω κλέος οὔνομά τ' Ἀθανάτοιο.
17 Αὐτὰρ ἐμεῖο Ἄναξ πτωχοῖό περ ἠδὲ πενιχροῦ
Κήδεται· ἄλκαρ ἔμοιγε σὺ καὶ ἐπιτάῤῥοθός ἐσσι·
Μή μοι δηθύνησθα, Θεός μου, αὐτίκα δ' ἔλθῃς.

Ψαλ. μα'.

1 Ὄλβιος, ὃς πτωχοῦ ὄθεται φρεσὶν ἠδ' ἀλεγίζει·
Ἀθάνατός μιν ῥύσετ' ὀϊζύος ἤματι λυγρῷ.
2 Ὅς τε σόον, δὴν τε ζωοῖς μετεόντα φυλάξει
Ἄρτεμέ', ὡς μάκαρ εἴη ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Οὐδέ θ' ἑ δυσμενέεσσιν ἐάσει κύρμα γενέσθαι.
3 Εἰ δέ ποτ' ἐν λέκτρῳ κεῖται χαλεπ' ἄλγεα πάσχων,
Ἀθάνατος δ' ἄρα οἵ γε βίην καὶ κάρτος ἐνήσει·
Πᾶν δ' οἱ πορσυνέεις λέχος, ἤν μιν νοῦσος ἔχῃσιν.
4 Εἶπον, Ἄναξ μ' ἐλέαιρε, φίλον δέ μοι ἦτορ ἄκεσσαι,
Ψυχήν τ' ἴησαι, ὅτι σοι ἀλιτήμενός εἰμι.
5 Πολλά με λωβήσαντο, κακὰς δέ τε χεῦαν ἐπαρὰς
Δυσμενέες, Πότε οἱ θάνατος καὶ μοῖρα κραταιὴ
Ἔσσεθ', ἑὸν δέ τε πάμπαν ἀπὸ χθονὸς οὔνομ' ὄληται;
6 Τῶν δ' εἴ τις μ' ἰδέειν ἔλθῃ, ἀνεμώλια βάζει·
Μὰψ δέ τέ μοι μύθοισι χαριζόμενος μαλακοῖσιν
Ἐσθλὰ μὲν ἀγγέλλει, κακὰ δ' ἐν φρεσὶ βυσσοδομεύει·
Καὶ ὅπερ ἔνδον ἔκευθε, λέγει ὅτε εἶσι θύραζε.
7 Πάντες ἔμ' ἐχθαίροντες ἐμοὶ ἔπι μῆτιν ὕφαινον,
Ἄγχι δ' ἔχον κεφαλὰς, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι·
Κὰδ δ' ἄρ ἐμεῖο δόλους ῥάψαν, καὶ πῆμα κακοῖο.
8 Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Τοῦδ' ἔχεται λώβη τε κακὴ, καὶ νοῦσος ἀεικής·
Νῦν δ' ὅτε πήματι κῦρσε, καὶ ἤριπε, μηκέτ' ἀναστῇ.
9 Καὶ φίλος, ᾧ τε πέποιθ', ὅ, τε πιστότατος δόατ' εἶναι,
Ὅς μοι ὑπωρόφιος, καὶ ἐμῆς ἐξέμμορε δαιτὸς,
Ἀλλ' ὕβρει εἴκων ὅγε μοι λὰξ ἔνθορεν ἔμπης.
10 Αὐτὰρ, Ἄναξ, ἵληθ' ἐλέαιρέ τε, καί μ' ἀνέγειρε,
Ὡς σφιν ἐοικότα μισθὸν ὀπάσσω, οἷά μ' ἔρεξαν.

11 Novi quòd mihi clemens es, favésque animitùs,
Quòd inimicus mihi non insultat insolentiâ mentis.
12 Columẽ causæ *meæ* tu mihi es, & *me* innocens qui-sum custodis
In omnibus periculis, & in-conspectu tuo *me* semper constituis.
13 Æternùm laudetur Dominus Deus Israelis
Omnibus seculis perpetuò; sic, sic fiat.

PSAL. xlii.

1 SIcut cùm sitibunda cerva fluvii rivos
Multùm desiderans aridam sitim pellere,
Anhelans clamat, bibere autem eam impellit animus;
Ita te desidero ego, Deus, téque multùm desideranti
Anhelans mihi anima in pectore clamat.
2 Anima mea sitit Deum, Deum sempiternum:
Coram Deo quando mihi licebit venire & apparere?
3 Dies noctésque mihi lacrymæ *meæ* sunt cibus;
Dum me mordacibus *verbis* interrogantes alloquuntur
Continuè, Eia age nunc dic, ubi nimirum tuus Deus est;
4 Hæc igitur dum considero in mente, quæ priùs fuêre
Recordanti cor mihi in pectore liquescit
Luctu afflictum, olim ut virorum in cætu
Processeram, iisque comes fueram ad domum Dei,
Et illuc *eos* duxeram, suavi ipsum simul celebrantes cantico,
Virorum in congregatione, quibus publicũ & solenne erat festũ?
5 Utquid *adeò* mœsta-&-anxia-es, chara anima? cur intùs adeò con-
Terrori succumbis, consternationíque gravi? (turbata
Confide, & in-Deo spera, quippe etiam adhuc spei sors & locus,
Certè enim adhuc celebrabo illum propter auxilium vultûs ejus.
6 Anima mihi, Deus, in pectore conturbata-est:
Idcircò tui recordabor Jordanis à terra,
Et ab Hermonitis, & à monte Mizari.
7 Et fluvius fluvium invocat, & abysso abyssus
Clamat; ambo simul conferunt ingentem aquam,
Dum canales tubíque tui cum-strepitu fluunt
Ex nubibus: sic me excipit malum ex malo semper:

Undæ

11 Οἶδ' ὅ μοι ἤπιός ἐστι, φίλα φρονέεις τ' ἐνὶ θυμῷ,
Ἐχθρὸς ὅτ' οὔ μοι ἐπευχεῖτ' ἀγλωσσοείῃσι νόοιο.
12 Ἔρμα δίκης σύ μοι εἶς, καὶ ἀναίτιον ὄντα φυλάσσεις
Ἐν πάντεσσι πόνοις, σοὶ ἐνωπῇ τ' αἰὲν ἔθηκας.
13 Νωλεμέως αἰνείσθω Ἄναξ Θεὸς Ἰσραήλου
Πάσῃσιν γενεῇσιν ἀεί· ὧδ', ὧδε γένοιτο.

Ψαλ. μβ'.

1 ὩΣ ὅτε καρχαλέη ἔλαφος ποταμοῖο ῥοάων
Πολλὸν ἱμειρομένη, πολυκαγκέα δίψαν ἀφεῖναι,
Πνευσιόωσα μέμυκε, πιεῖν δέ ἑ θυμὸς ἀνώγει·
Ὣς σοῦ ἱμείρομ' ἔγωγε, Θεός, σέ τε πολλὰ ποθεῦντι
Πνευσιόων μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι μέμυκε.
2 Ψυχή μου δίψησε Θεόν, Θεὸν αἰὲν ἐόντα·
Ἄντα Θεοῦ πότε μοι ἔσετ' ἐλθέμεναι ἠδὲ φανῆναι;
3 Ἤματά μοι νύκτας τε τὰ δάκρυά ἐστιν ἐδωδή·
Ὄφρα με κερτομίοισιν ἀνειρόμενοι προσέειπον
Συνεχές, Εἰδ' ἄγε νῦν λέγε ποῦ ἄρα σὸς Θεός ἐστιν;
4 Ταῦθ' ὡς εὖ ἐνόησα μετὰ φρεσὶν ἃ πρὶν ἐτύχθη,
Μνωομένῳ κραδίη μοι ἐνὶ στήθεσσι τέτηκε
Πένθεϊ τειρομένη, πάλαι ὡς ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ
Ἤϊα, τοῖσι γὰρ πομπὸς ἔην ἐπὶ δῶμα Θεοῖο,
Κεῖσε δ' ἄγον, λιγυρῇ μὲν ἅμα κλείοντας ἀοιδῇ,
Ἀνδρῶν εἰν ἀγορῇ, οἷς δῆμος ἦεν ἑορτή.
5 Τίπτ' ἀλύεις, φίλε θυμέ; τί δ' ἔνδοθι τόσσον ἀτυχθεὶς
Ταρβοσύνῃ δέδμησο, κατηφείῃ τ' ἀλεγεινῇ;
Θάρσει, καὶ Θεῷ ἔλπε', ἐπεὶ σ' ἔτ' ἐλπίδος αἶσα,
Ἦ γὰρ ἔτι κλείω μιν ἐῆς διά τ' ἄλκαρ ὀπωπῆς.
6 Θυμὸς ἔμοιγε, Θεός μου, ἐνὶ στήθεσσι ταράχθη·
Τοὔνεκά σου μεμνήσομαι Ἰορδανίης ἀπὸ γαίης,
Ἔκ θ' Ἑρμωνιτέων, ὄρεος τ' ἀπὸ Μιζαρίοιο.
7 Καὶ ποταμὸς ποταμὸν καλέει, καὶ βένθεϊ βένθος
Ἤπυει· ἄμφω ὁμοῦ συμβάλλεται ὄβριμον ὕδωρ,
Ὄφρ' ὀχετοί αὐλοί τε τεοὶ καναχηδὰ ῥέουσιν
Ἐκ νεφέων· ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί·

Undæ tuæ & fluctus omnes me ſupergreſſæ-ſunt.
Veruntamen interdiù mihi favens animitùs
Bona dabit Dominus; noctu verò etiam eum cantabo,
Et eum precabor, Qui & Deus eſt vitæ meæ.
9 Nunc verò dicam Deo, Tu qui mihi robur es & munimentum,
Quare ſic in animo tuo oblitus es mei?
Quare mœrens ægrè-incedo inimico *me* opprimente?
10 Veluti cùm quis gladium acutum per oſſa hominis adigit,
Talia dicteria ſunt hominum malevolorum,
Dum mihi convitiantur probroſis verbis,
Continuè quærentes, Ubi nunc ſcilicet Deus tuus eſt? (turbata
12 Utquid *adeò* mœſta-&-anxia-es, chara anima? cur intùs adeò con-
Terrori ſuccumbis, conſternationíque gravi?
Confide, & in-Deo ſpera, quippe etiamnum ſpei ſors & locus,
Certè.n. adhuc celebrabo illum, & propter mei præſidiũ vultûs,
Quo me coràm ſervat, & quoniam Deus meus eſt.

PSAL. xliii.

1 JUdica, Deus, litem meam, opitulare mihi in jure;
Aſtans in judicio me ab injuria defende
Gentis pernicioſæ, quæque in animo proba rectáq; non novit:
Libera me à doloſi & improbi hominis impetu.
2 Tu enim fortitudinis meæ Deus es, quare me repuliſti?
Quare mœſtus ægrè-incedo inimico *me* opprimente?
3 Mitte lucem tuam veritatémque, in-viâ mihi præire,
Et comites mihi eſſe tutas, ut me ducant
In ſanctum tuum montem, tuámque domum incorruptã ſemper.
4 Ibo tum libenter ad Dei pulchram aram,
Ad Deum, qui mihi gaudium, & autor eſt omnis
Hilaritatis, & animum lætitiâ perfundit:
Et citharâ ſonorâ, Domine, tuam laudem cantabo,
Et te, Deus, canam, qui mihi inprimis Deus es.
5 Cur adeò mœſta-&-anxia-es, chara anima? cur intùs adeò turbata
Terrori ſuccumbis, conſternationíq; gravi?
Confide, & ſpera in-Deo, quippe etiamnum ſpei ſors & locus,
Certè

Ὕδατά σου καὶ κύματ' ἐμοὶ ἐπὶ πάντα βέβηκεν.
8 Ἀλλὰ καὶ ἦμαρ ἔμοιγε φίλα φρονέων ἐνὶ θυμῷ
Ἐσθλὰ διδώσει Ἄναξ· ἀνὰ νύκτα δὲ καί μιν ἀείσω,
Ἠδέ οἱ εὔξομαι, ὃ καὶ Θεός ἐστιν ἐμοῖο βίοιο.
9 Νῦν ἐρέω δὲ Θεῷ, Σύ μοι ὃ κράτος ἐσσὶ καὶ ἄλκαρ,
Τίφθ' οὕτω φρεσὶ σῇσι λελασμένος ἔπλευ ἐμεῖο;
Τίπτ' ἀχέων ἑρπύζω ἀναρσίου ὑβρίζοντος;
10 Ὡς δ' ὅτε τις ξίφος ὀξὺ δι' ὀστέα φωτὸς ἐλάσσῃ,
Τοῖαι ἐπεσβολίαι εἰσ' ἀνδρῶν δυσμενεόντων,
Ὄφρα με κερτομέουσιν ὀνειδίοις ἐπέεσσι,
Συνεχὲς εἰρόμενοι, Ποῦ νῦν ἄρα σὸς Θεός ἐστι.
11 Τίπτ' ἀλύεις, φίλε θυμέ; τί δ' ἔνδοθι τόσσον ἀτυχθεὶς
Ταρβοσύνῃ δέδμησο, κατηφείῃ τ' ἀλεγεινῇ;
Θάρσει, καὶ Θεῷ ἔλπε', ἐπεὶ καὶ ἔτ' ἐλπίδος αἶσα,
Ἦ γὰρ ἔτι κλείω μιν ἐμῆς διά τ' ἄλκαρ ὀπωπῆς,
Τῷ μ' ἄντην ἐσάωσε, καὶ οὕνεκά μου Θεός ἐστι.

Ψαλ. μγ'.

1 ΚΡῖνε, Θεός, νεῖκός μου, ἄρηγέ μοι εἰνὶ θέμιστι·
Παρστὰς εἰνὶ δίκῃσιν ἐμοὶ ἀπὸ ὕβριν ἄμυνε
Ἔθνεος οὐλομένοιο, ὅ, τ' οὐ φρεσὶν αἴσιμα ᾔδη·
Ῥῦσαί μ' ἐκ δολίου καὶ ἀτασθάλου ἀνέρος ὁρμῆς.
2 Σὺ κράτεος γὰρ ἐμοῦ Θεὸς ἔπλεο, τίπτε μ' ἀπῶσας;
Τίπτ' ἀχέων ἑρπύζω ἀναρσίου ὑβρίζοντος;
3 Πέμπε φάος σὸν ἀληθείην τε, ὁδὸν ἡγεμονεύειν,
Καὶ πομπῆες ἔμεναί μοι ἀπήμονας, ὄφρα μ' ἄγοιεν
Εἰς ἱερὸν σὸν ὄρος, σά τε δώματα ἄφθιτα αἰεί.
4 Εἶμι τότ' ἀσπασίως, Θεοῦ ἐς περικαλλέα βωμὸν,
Πρὸς Θεὸν, ὅς μοι χάρμα, καὶ αἴτιος ἔπλετο πάσης
Γηθοσύνης, καὶ θυμὸν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνει·
Καὶ φόρμιγγι λιγείῃ, Ἄναξ, τεὸν αἶνον ἀείσω,
Καί σε, Θεός, μέλψω, ὅς τ' ἔξοχά μου Θεός ἐσσι.
5 Τίπτ' ἀλύεις, φίλε θυμέ; τί δ' ἔνδοθι τόσσον ἀτυχθεὶς
Ταρβοσύνῃ δέδμησο, κατηφείῃ τ' ἀλεγεινῇ;
Θάρσει, καὶ Θεῷ ἔλπε', ἐπεὶ καὶ ἔτ' ἐλπίδος αἶσα,

Certè.n.adhuc celebrabo illum, & propter mei præsidium vultus
Quo me palàm servat, & quoniam Deus meus est.

PSAL. xliv.

1 TUi, Deus, antehac audivimus auribus famam, (mus,
Aliásq; rumorē latum etiā ex patribus *nostris* fando-accepi-
Qualia tu mira fecisti, quando vivebant illi,
Et prioribus seculis, antequam illi nutrirentur & nascerentur.
2 Quale & hoc opus erat magnúmque fortéque,
Quando gentes expulisti, ínque terrâ eos plantâsti
Manu tuâ,populos autem afflixisti & deturbâsti.
3 Non.n.terram obtinebant *patres* gladio suo, nec viribus,
Neque eos sui servavit brachii robur ;
Sed dextera tua, tuúmque robur & brachium,
Tuúmque lumen dulce, & *iis* arridentes vultus,
Quoniam eos amabas, & tibi grati erant.
4 Certè, Deus, tu mihi rex & dominus es:
Victoriam & salutem Jacobidis præbe.
5 Inimicos per te quasi-cornu-petentes-prosternimus,hostésque
Nomen per tuum sub pedibus calcamus.
6 Non enim ego arcu fretus *sum*; gladius *meus* me non salvabit.
7 Verùm tu ab inimicis nos salvâsti,
Et eos, qui-oderunt-nos, malo probro affecisti.
8 Perpetua nobis Deus est lætandi gloriandíque-materia,
Et in-illo gloriantes exultamus totâ-die ;
Laudamúsque tuum inclytum nomen in-æternum usque.
9 Veruntamen nunc repulisti nos, & ignominiosos reddis,
Et si in prælium eunt nostri exercitus, eos non comitaris,
Nec *nobis* auxiliator es pugna in præclara.
10 Nos ut ante hostes in fugam verteremur impulisti,
Et ut inimicis rapina & præda efficeremur.
11 Et velut oves escam nos hominibus fecisti,
Illi autem carnes nostras devorant ; & huc illuc
Nos dispersisti inter populos alienigenos.
12 Populum tuum tanquam inglorios extorres

Vendens,

Ἠ γὰρ ἐπικλείω μιν, ἐμῆς διὰ τ' ἄλκαρ ὀπωπῆς,
Τῷ μ' ἄντην ἐσάωσε, καὶ εἵνεκά μου Θεός ἐστι.

Ψαλ. μδ'.

1 ΣΕῖο, Θεός, τὸ πάροιθεν ἀκούσαμεν οὔασι φήμην,
Ἄλλοθί τε κλέος εὐρὺ καὶ ἐκ πατέρων πυθόμεσθα,
Οἷα σὺ μέρμερ' ἔρεξας, ὅτε ζώεσκον ἐκεῖνοι,
Καὶ προτέρης γενεῆσι, πρὶν οἵ τράφεν ἠδ' ἐγένοντο.
2 Οἷον καὶ τόδε ἔργον ἔην μέγα τε κρατερόν τε,
Εὖτ' ἐξ ἔθνε' ἔλασσας, ἐνὶ χθονὶ τοὺς δ' ἐφύτευσας
Χειρὶ τεῇ, λαοὺς δ' ἐκάκωσας καὶ στυφέλιξας.
3 Οὐ γὰρ γαῖαν ἕλον ξίφεϊ σφῷ οὐδὲ βίηφι,
Οὐδ' αὐτοὺς σφετέροιο σάωσε βραχίονος ἀλκή·
Δεξιτερὴ δὲ τεή, σόν τε κράτος ἠδὲ βραχίων,
Σόν τε φάος γλυκερόν, καὶ μειδιόωντα πρόσωπα,
Ὅττι σφέας ἐφίλεις, καί τοι κεχαρισμένοι ἦσαν.
4 Ἦ ῥα, Θεός, σύ γέ μοι βασιλεὺς καὶ κοίρανός ἐσσι·
Νίκην ἠδὲ φόως Ἰακωβιάδῃσιν ὄπαζε.
5 Δυσμενέας διὰ σοῦ κεραΐζομεν, ἀντιβίους τε
Οὐνόματος διὰ σοῖο ποδῶν ὑπένερθε πατοῦμεν.
6 Οὐ γὰρ ἐγὼ τόξῳ πίσυνος· ξίφος οὔ με σαώσει.
7 Ἀλλὰ σὺ δυσμενέων ἐξ ἀνδρῶν ἄμμε σάωσας,
Ἠδ' ἡμέας ἐχθαίρουσιν κακὸν αἶσχος ἔχευας.
8 Ἀλλήκτον Θεὸς ἄμμι τέτυκται χάρμα καὶ εὖχος,
Τῷ δέ τε κυδιόωντες ἀγαλλόμεθα πρόπαν ἦμαρ·
Αἰνέομεν δὲ τεὸν κλυτὸν οὔνομα νωλεμὲς αἰεί.
9 Ἀλλά γ' ἀπώσαο νῦν, καὶ ἐλεγχέας ἄμμε τίθησθα·
Εἰ πόλεμόν-δε τ' ἴασ' ἀμοὶ στρατοί, οὔ σφιν ὁμαρτεῖς,
Οὐδ' ἐπιτάρροθός ἐσσι μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ.
10 Ἄμμε πρὸ ἀντιβίων φύγαδε τρωπᾶσθαι ἐφῆκας,
Ἀνδράσι δυσμενέεσσί θ' ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
11 Ὡς δ' οἴας βρώμην ἡμέας ἀνδρέσσιν ἔθηκας,
Οἱ δ' ἡμέων κρέα δάπτουσιν· διὰ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα
Ἡμέας ἐσκέδασας λαοῖσιν ἐν ἀλλοδαποῖσι.
12 Λαόν σου ὡσεί περ ἀτιμήτες μετεπημάσας

Πέρνας,

Vendens, contemptibiléſque, vile accepiſti pretium,
Imò gratis ſine-pretio dimiſiſti, unde haud pro-merito inveneris.
13 Vicinis propudium maláque probra nos facis,
Opprobrium ludibriúmque omnibus, quotquot circumhabitant:
14 Probrúmque alienigenis, & gentibus irriſionem facis,
Et odioſam populis cantilenam; illi autem contra nos
Movéntque caput, & opprobria loquuntur.
15 Semper coram me *eſt* ignominia *mea* & opprobrium;
Pudor faciem *meam* & vultûs-demiſſio velat:
16 Convitiatorem ob pernicioſum,& maledicum hominem,
Qui lædit ſermonibus, amátque opprobria loqui;
Et ob hoſtem infenſum, validúmque perditorem,
Cujus inſolens-injuria & violentia ad ferreum cœlum pervenit.
17 Hæc omnia nobis fiunt,tui tamen non obliti-ſumus:
Neque tua fœdera fidelia violavimus imprudenter.
18 Nec unquam retrocedens cor noſtrum à te declinavit;
Neque pedes deflexerunt extra viam, quam præcipis.
19 Etſi nos confregiſti, & ictibus *crebris* ſubegiſti
Loco in ſolitario, ubi & ſævæ gentes draconum
Habitant; quin & nube calamitatis velâſti,
Gravi, horrendâ, umbrâ ceu mortis atrâ.
20 Dei noſtri ſi nomen obliti-ſumus,
Et deo extraneo aliquando manus extendimus noſtras:
21 An non exquiret hoc Deus, facíléque inveniet?
Humani enim novit ille abditiſſima conſilia animi.
22 Tui autem gratiâ perditi totâ-die interfectíque
Viris crudelibus præda nunc ſumus,
Albis ovibus ſimiles, quas ad cibum
Mactant homines, hic enim mos eſt pecudum. (num carpis?
23 Expergiſcere, utquid dormis? quare verò, Domine,tantum ſom-
Surge, neque nos à te repellas uſque in æternum.
24 Cur à nobis avertis oculos? quare te oblivio
Capit noſtræ calamitatis & miſeriæ gravis?
25 Anima enim *noſtra* collapſa humi pulvere mixta-eſt,
Ventér-

Περνάς, οὐτιδανούς τε, ἀεικέλιον λάβες ὦνον,
Νήποινόν τ' ἐάας, ὅθεν οὔ νύ κεν ἄξιον ἄλφοις.
13 Γείτοσι μὲν λώβην καὶ ἐλέγχεά τ' ἄμμε τίθησθα,
Αἶσχος ἄθυρμά τε πᾶσιν, ὅσοι περιναιετάουσι.
14 Λώβην τ' ἀλλοδαποῖσι, καὶ ἔθνεσι μῶμον ἔθηκας,
Καὶ στυγερὴν λαοῖσιν ἀοιδήν· τοὶ δ' ἄρ ἐφ' ἡμῖν
Κίνησάν τε κάρη, καὶ ὀνείδεα μυθήσαντο.
15 Αἰεί μοι προπάροιθεν ἐλεγχείη καὶ ὄνειδος·
Αἰδὼς ἀμφὶ πρόσωπα κατηφείη τε κάλυψε.
16 Λωβητῆρα δι' οὐλόμενον καὶ ἐπεσβόλον ἄνδρα,
Ὃς βλάπτει μύθοισι, φιλεῖ δέ τ' ὀνείδεα βάζειν·
Καὶ διὰ δυσμενέα στυγερόν, κρατερόν τ' ὀλετῆρα,
Τοῦ ὕβρις τε βίη τε σιδήρεον οὐρανὸν ἵκει.
17 Πάντα τάδ' ἄμμι γίνονται, ὅμως σέθεν οὐ λαθόμεσθα·
Οὐδὲ σοὶ ὅρκια πιστ' ἐψευσάμεθ' ἀφραδίῃσιν.
18 Οὐδέ ποτ' ἄψορρος κραδίη ἀπὸ σεῖο λιάσθη·
Οὐδὲ πόδες κλίναντο παρὲξ ὁδοῦ, ἣν ἐπιτέλλεις.
19 Εἴ γε σύ ἄμμε τ' ἄραξας, ἰδὲ πληγῇσι δάμασσας
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθι τ' ἄγρια φῦλα δρακόντων
Ναίουσιν· νεφέλῃ δέ τ' οἰζύος ἀμφεκάλυψας,
Δεινῇ, σμερδαλέῃ, σκιῇ ὡς θανάτοιο μελαίνῃ.
20 Ἡμετέροιο Θεοῖο εἰ οὐνόματος λαθόμεσθα,
Καὶ θεῷ ἀλλοδαπῷ ποτε χεῖρας ὀρέξαμεν ἀμάς·
21 Οὔ νύ κεν εἰρύσαιτο Θεὸς τόδε, ῥεῖά τ' ἐφεύροι;
Ἀνδρομέου ὃ γὰρ οἶδε μυχοίτατα μήδεα θυμοῦ.
22 Σεῦ δ' ἕνεκ' ὀλλύμενοι πρόπαν ἦμαρ κτεινόμενοί τε
Ἀνδράσιν ὠμηστῇσιν ἑλώρια νῶϊ πελόμεσθα,
Ἀργεννῇς ὀΐεσσιν ἐοικότες, ἅς τ' ἐπὶ δαῖτα
Σφάζουσ' ἄνθρωποι, ἣ γὰρ δίκη ἔπλετο μήλων.
23 Ἔγρεο, τίφθ' εὕδεις; τί δ', Ἄναξ, τόσον ὕπνον ἀωτεῖς;
Ὄρσεο, μηδ' ἡμέας σοὶ ἀπώσον νωλεμὲς αἰεί.
24 Τίπτ' ἄρ' ἀφ' ἡμείων τρέπες ὄμματα; τίπτε σε λήθη
Αἱρεῖ ἡμετέρης τε δύης, καὶ οἰζύος αἰνῆς;
25 Ψυχὴ γάρ τε πεσοῦσα χαμαὶ κονίῃσιν ἐμίχθη,

Ventérque *noster* terræ affigitur & adhæret:
Surge & nobis opitulare, libera nos misericordiæ tuæ gratiâ.

PSAL. xlv.

1 CErtè mihi bonum verbum cor eructat, intùs
In mente volvens: & qualia in Regem
In animo composui, percurram, nec celabo:
Lingua mea celeriter currit, stylo periti viri similis,
Qui benè in tabella scribere didicit manu veloci.
2 Pulchritudine & gratiis excellis gentes hominum,
Multa tibi gratia undique coronat verba,
Quæ & circunfusa tuis labiis insidet;
Ideóque Deus tibi dedit beatissimum esse semper.
3 Accingere tuo gladio acuto, ter-fortis, tuum ad femur,
Indutus tuam gloriam præcellentem splendorémque.
4 Prosit tibi honor tuus; veneratio autem *tui* teneat aspicientes
Qualis sis: tu verò porrò perge gloriâ exultans,
Propter veritatem, eò quòd-talem sermonem dixeris,
Proptérque mansuetudinem, & justitiam florentem:
Terribilia autem dextera *tua* te mirandáque opera docebit.
5 Tuæ.v. valdè acutæ sunt extensas-cuspidés-habentes sagittæ,
Quas-figas in corde inimicorum Regis:
Etiam cadent populi sub pedibus tuis.
6 Tuus, Domine, diebus omnibus manet thronus stabilis semper;
Sceptrúmque æquitatis sceptrum tuum, quo omnibus
Dominaris, imperásque, justitiáque te semper comitatur.
7 Justitiam diligis tu, & bona opera hominum,
Invisæ autem tibi sunt iniquitas & injuria:
Quamobrem te Deus, Deus tuus, sociis tuis præ omnibus
Præcipuè, pingui & læto unxit oleo.
8 Myrrhæ fragrantis, aloes, casiæque amabilis
Omnia omninò vestimenta tua odorem suavem emittunt,
Ex ædibus peritè-extructis ex-secto ebore,
Pulchris, quibus tu in-animo oblectaris intùs lætitiâ-perfusus.
9 Pudicæ apud te multæ nobiléśque feminæ,

Venerandæ,

Γαστὴρ δ' ἡμετέρη χθονὶ πίλναται ἠδ' ἐπέπηγε·
Ὄρσο καὶ ἄμμιν ἄρηγε, λῦ' ἡμέας σοῦ ἕνεκ' οἴκτου.

Ψαλ. με'.

1 Ἦ μοι καλὸν ἔπος κραδίη ἀνερεύγεται, ἐντὸς
Ἐν φρεσὶ πορφύρουσα· καὶ οἷά περ ἐς Βασιλῆα
Ἐν θυμῷ ποίησα, διΐξομαι, οὐδ' ἐπικεύσω·
Γλῶσσά μου ὦκα θέει, στύλῳ ἴδμονος ἀνδρὸς ὁμοίη,
Ὅς τ' εὖ ἐν πίνακι γράψαι μάθε χειρὶ ταχείῃ.
2 Κάλλεϊ καὶ χαρίτεσσι κέκασσαι φῦλ' ἀνθρώπων,
Πολλή τοι χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσιν,
Ἥτε περιπροχυθεῖσα τεοῖς χείλεσσιν ἐφίζει·
Τῷ τε Θεός σοι δῶκε μακάρτατον ἔμμεναι αἰεί.
3 Ζῶσαι σοῦ ξίφος ὀξὺ, Τρισάλκιμε, σῷ παρὰ μηρῷ,
Ἀμφιέσας σὸν κῦδος ἀριπρεπὲς ἀγλαΐην τε.
4 Σῆς τιμῆς ἀπόναιο· σέβας τ' ἔχοι εἰσορόωντας,
Οἷος ἔησθα· σὺ δὲ προτέρω ἄγε κύδεϊ γαίων,
Εἵνεκ' ἀληθείης, ὅτι τὸν μῦθον ἔειπες,
Εἵνεκ' ἐνηείης τε καὶ εὐδικίης τεθαλυίης·
Δεινὰ δὲ δεξιτερή σ' ἔκπαγλά τε ἔργα διδάξει.
5 Σοὶ δὲ μάλ' ὀξέες εἰσὶ πολυγλώχινες ὀϊστοὶ,
Πῆξαι ἐνὶ κραδίῃ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Βασιλῆος·
Καί νύ κε πίπτοιεν λαοὶ ὑπὸ ποσσὶ τεοῖσι.
6 Σεῦ, Θεὸς, ἤματα πάντα μένει θρόνος ἔμπεδος αἰεί·
Σκῆπτρόν τ' εὐνομίης σκῆπτρον τεὸν, ᾧ ῥά τε πάντων
Κοιρανέεις, κρατέεις τε· δίκη δέ τοι αἰὲν ὀπηδεῖ.
7 Εὐδικίην φιλέεις σὺ, καὶ αἴσιμα ἔργ' ἀνθρώπων,
Ἐχθραί σοι δὲ πέλονται ἀτασθαλίη τε καὶ ὕβρις·
Τῷ σε Θεὸς ὁ Θεός σου ἑταίρων σου πέρι πάντων
Ἔξοχα, παλέῳ καὶ εὔφρονι χεῖσεν ἐλαίῳ.
8 Σμύρνης ἀμβροσίης, ἀλόης, κασίης τ' ἐρατεινῆς
Πάντα μάλ' εἵματά σου ὀδμὴν ἡδεῖαν ἱεῖσιν,
Ἐκ μεγάρων πύκα ποιητῶν περὶ στοῦ ἐλέφαντος,
Καλῶν, τοῖσί τε σὺ φρένα τέρπεαι ἔνδον ἰανθείς.
9 Κεδναί τοι πάρα πολλαὶ ἀγακλειταί τε γυναῖκες,

Venerandæ, intérque eas Regum ſunt filiæ:
Tibi verò ad dexteram aſtat Regina,
Aureas veſtes habens, factas ex obryzo.
10 Audi, chara filia, & in animo perpende ſermonem,
Et mihi auſculta ſtatim: Tuæ obliviſcere patriæ,
Et gentis, ne tibi curæ-ſit paterna domus.
11 Et tum Regem tuæ dulce deſiderium capiet
Pulchritudinis; ille enim eſt Dominus tuus, cole autem *tu* illum.
12 Donúmque tibi populus navigatricis Tyri
Dabit, favorem tuum captans; ſupplicéſque tibi eſſe coram
Profitebuntur, qui locupletiſſimi è plebe ſunt.
13 Pulcra intùs tota eſt filia Regis:
Veſtes autem ei ex auro variegato benè elaboratæ ſunt.
14 Et ad Regem, circa corpus tenerum
Variegato amicta peplo acu-picto, ducetur:
Unáque cum illa virgines caſtæ, comites quæ eam ſequuntur,
Ad te, Rex, ducentur, quæ ei charæ ſunt ſodales.
15 Quæ cùm adductæ fuerint læto animo,
In thalamum ingredientur, domum intra regiam.
16 Pro patribus autem tuis filii tibi poſthac erunt
Serò-nati, quos ubique in terra alma
Conſtitues populorum duces ac principes.
17 Omnibus ſeculis tuum illuſtre nomen reddam,
Memoriámque, ut ſit etiam apud-poſteros decantata:
Adeóque laudabunt te populi in perpetuum uſque,

PSAL. xlvi.

1 FIducia & robur nobis eſt Deus, in quo confidimus,
Et præſtò auxilium paratum calamitatis die malo.
2 Nos ergo pavor non occupabit in-animo, nec terror,
Etiamſi ſuis unquam terra infrà-tremeret fundamentis
Mota, mediúmque caderent montes in mare magnum.
3 Quanquam & fluctus ingentes grandiſoni maris
Horrendum æſtuarent, ſtreperétque pontus immenſus;
Adeóque præ tumore impetuosè-ruentis multiflui oceani,

Et

Πότνιαι, ἐν δ᾽ ἄρα τῇσιν Ἀνάκτων εἰσὶ θύγατρες·
Σοὶ δ᾽ ἐπὶ δεξιτερῆφι παρίσταται ἡ Βασίλεια,
Χρύσεα εἵματ᾽ ἔχουσα, τετυγμένα ὀβρύζοιο.
10 Κλῦθι, φίλη θύγατερ, καὶ ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο μῦθον,
Ἠδ᾽ ἐμέθεν ξυνίεις ὦκα· Τεῆς ἐπιλήθεο γαίης,
Καὶ δήμου, μή σοι μελέτω πατρώϊος οἶκος.
11 Καὶ τότε κεν Βασιλῆα τεῆς γλυκὺς ἵμερος αἱροῖ
Ἀγλαΐης· ὁ γάρ ἐστιν Ἄναξ τεός, ἅζεο δ᾽ αὐτόν.
12 Δῶρον τοι λαός τε φιληρέτμοιο Τύροιο
Δώσει, ἦρα φέρων· ἱκέται δέ τοι ἔμμεναι ἄντην
Εὔξονται, ἀφνειότατοι οἵ τ᾽ εἰσ᾽ ἐνὶ δήμῳ.
13 Καλὴ ἐντὸς ἅπασα πέλει θυγάτηρ Βασιλῆος·
Εἵματα δ᾽ οἱ χρυσῷ πολυδαιδάλῳ εὖ ἤσκηται.
14 Καί κεν πρὸς Βασιλῆα, περὶ χροῒ λειριόεντι
Ποικίλον ἑσσαμένη ἑανὸν πολύκεστον, ἄγοιτο·
Τῇ θ᾽ ἅμα παρθένοι ἁγναί, ὀπάονες αἵ οἱ ἕπονται,
Πρὸς σέ, Ἄναξ, κεν ἀγοίαθ᾽ αἵ οἱ φίλαι εἰσὶν ἑταῖραι.
15 Αἱ ἐπεὶ οὖν κεν ἀγοίατ᾽ ἐϋφροσύνῃσι νόοιο,
Ἐς θάλαμόνδε τ᾽ ἴασι, δόμον βασιλήϊον εἴσω.
16 Ἀντὶ δὲ τῶν πατέρων παῖδές τοι ὄπιθεν ἔσονται
Τηλύγετοι, τοὺς πάντη ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Θείης κεν λαῶν ἡγήτορας ἠδὲ μέδοντας.
17 Πάσῃσιν γενεῇσι τεὸν κλυτὸν οὔνομα θήσω,
Μνημοσύνην θ᾽, ἵνα τ᾽ ᾖσι καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδή·
Τῷ τ᾽ αἰνήσουσιν λαοί σε διαμπερὲς αἰεί.

Ψαλ. μϛ΄.

1 Θάρσος καὶ μένος ἄμμι πέλει Θεός, ᾧ τ᾽ ἐπεπίθμεν,
Πὰρ δέ τε ἄλκαρ ἑτοῖμον ὀϊζύος ἤματι λυγρῷ.
2 Ἡμέας οὖν τρόμος οὔ κεν ἕλοι φρένας, οὐδέ τι τάρβος,
Εἰ καὶ ἑοῖς ποτε γαῖα ὑποτρομέοιτο θεμέθλοις
Κινυμένη, μέσσην πέσοι οὔρεα τ᾽ εἰς ἅλα δῖαν.
3 Εἰ καὶ κύματα μακρὰ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Δεινὸν παφλάζοι, σμαραγοῖ δέ τε πόντος ἀπείρων·
Οἴδματι δ᾽ ὡς θύοντος ἀγαρρόου ὠκεανοῖο,

Et vi celſorum montium tremerent cacumina.
Eſt verò quidam amnis limpidus, cujus fluenta
Continuè rigantia civitatem lætificabunt Dei,
Pulchrúmque tabernaculum, ſedem ſanctam Altipotentis.
5 Quæ &, quandoquidem Deus ea in media domum habitat,
Stabit tutò manebítque firmiter in perpetuum;
Quoniam ei probè Deus, & diluculò valdè erit adjutor.
6 Furebant mirificè, & conturbatæ erant gentes populorum,
Et regiones: ille autem edidit ſuam vocem, & liquefacta erat (terra.
7 Dux cœleſtis exercituum nobis auxiliator;
Munimentúmque firmiſſimum Deus eſt Jacobi.
8 Adeſte, agite, aſpicite inſignia opera Dei,
Qualia & quam ardua fecerit in terra alma.
9 Qui bella ſedat uſque ad extremos fines terræ:
Arcum frangit, mutilam reddit longam haſtam,
Currus benè-compactos comburit igni ardente.
10 Faceſſite, & benè hoc ſcite in mente & in animo,
Quod ego Deus *ſum*, & ſupereminentem gloriam mihi
Gentes dabunt, & inter populos omnes
Altiſſimus ero, ſupremúſque ſuper immenſam terram.
11 Dux cœleſtis exercituum nobis auxiliator;
Munimentúmque firmiſſimum Deus eſt Jacobi;

PSAL. xlvii.

1 MAnibus complodite omnes gentes hominum;
Vocéque exultantes Deo jubilate populi.
2 Immortalis enim Dominus ſupremus terribilis eſt,
Reverendúſque, magnus Rex ſuper terram totam.
3 Populos omninò diſperdet, ſub nobis fortiter domans:
Gentéſque deturbabit ſub pedibus noſtris.
4 Hæreditatem eligens valdè inſignem nobis dabit,
Gloriam Jacobi excellentem, quem dilexit.
5 Surrexit, aſcendítque Deus magno jubilo,
Exultans, in altum, claráque voce,
Tubæque ſonitu ſacrum robur Immortalis.

Venite

Καὶ βίῃ ὑψηλῶν ὀρέων σειομέοιτο κάρηνα.

4 Ἔστι δέ τις ποταμὸς καλλίρροος, οὗ τε ῥέεθρα
Συνεχὲς ἄρδοντα πόλιν εὐφραίνουσι Θεοῖο,
Καλήν τε κλισίην, ἕδος ἱερὸν Ὑψιμέδοντος.

5 Ἡ τ', ἐπεὶ αὐτὸς Θεός οἱ ἔνι μέσσῃ οἰκία ναίει,
Στήσεται ἀσφαλέως, μίμνει δέ τε ἔμπεδον αἰεί·
Ὅττι οἱ ἄγχι Θεὸς, καὶ περὶ μάλ' ἔσσετ' ἀμύντωρ.

6 Μαίνοντ' ἐκπάγλως, κλονέοντό τε ἔθνεα λαῶν,
Καὶ χῶραι· ὁ δ' ἧκεν ἑὴν ὄπα, τήκετο δὲ χθών.

7 Ἀρχὸς ἐπουράνιος στρατιάων ἄμμιν ἀρωγός·
Εἶλαρ δ' ἄρρηκτον Θεὸς ἔπλετο τοῦ Ἰακώβου.

8 Δεῦτ' ἄγετ' εἰσοράασθε περικλυτὰ ἔργα Θεοῖο,
Οἷά τε μέρμερα ῥέξεν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.

9 Ὅς πολέμους κατέπαυσεν ἐπ' ἔσχατα πείρατα γαίης·
Τόξον ἔαξε, κλάσεν δ' ἧκεν δολιχόσκιον ἔγχος,
Ἅρματα κολλήεντα κατέφλεξεν πυρὶ κηλέῳ.

10 Σχέσθε, καὶ δὴ τόδε ἴστε κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Οὕνεκ' ἔγωγε Θεὸς καὶ ὑπέρτερος εἰμὶ ἔμμιγε
Ἔθνεα δώσουσιν, καὶ ἐνὶ λαοῖσιν ἅπασιν
Ὑψιστός τ' ἔσομαι, ὕπατός τ' ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν·

11 Ἀρχὸς ἐπουράνιος στρατιάων ἄμμιν ἀρωγός·
Εἶλαρ δ' ἄρρηκτον Θεὸς ἔπλετο τοῦ Ἰακώβου.

Ψαλ. μζ'.

1 ΧΕρσὶν συμπλαταγήσαθ' ὁμοῦ πάντ' ἔθνεα φωτῶν·
Φωνῇ ἀγαλλόμενοι τε Θεῷ ἀλαλάξατε λαοί.

2 Ἀθάνατος γὰρ Ἄναξ ὕπατος, δεινός τε τέτυκται,
Ἀΐδιός τε, μέγας Βασιλεὺς ἐπὶ γαῖαν ἅπασαν.

3 Λαοὺς πάμπαν ὀλέσσει ὑφ' ἡμῖν ἶφι δαμάσσας·
Ἔθνεά τε συνελίξει ὑφ' ἡμετέροισι πόδεσσι.

4 Κλῆρον λεξάμενος μάλ' ἀριπρεπέ' ἄμμι διδώσει,
Κῦδος Ἰακώβοιο ὑπείροχον, ὅν τ' ἐφίλησεν.

5 Ἂν δ' ἔστη, ἀνέβη τε Θεὸς μεγάλῳ ἀλαλητῷ,
Κυδιόων, εἰς ὕψος, ἀρίζηλη δέ τε φωνῇ,
Σάλπιγγός τ' ἐνοπῇ ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο.

6 Δεῦτε

6 Venite, Deum ſuavibus cantate, cantate hymnis:
Noſtrum hymnis cantate, cantate Regem.
7 Deus enim eſt Rex-univerſæ terræ ſpatioſæ;
Ideóque eum hymnis cantate ſcitis & ſapientibus.
8 Gentium princeps eſt Deus, ille autem iis imperat,
Sedens in throno, ubi ei locus ſacer eſt.
9 Unà autem convenêrunt populorum duces & moderatores,
Omnes ſimul-congregati *venerunt* populo Dei Abramidûm:
Quoniã Dei in manibus *ſũt* cuſtodes *& muri* & munimẽta terræ;
Qui & in-ſublime admodũ elatus eſt, ſupremas domos habitans.

P S A L. xlviii.

1 IMmortalis magnus eſt, & laudabilis eximiè præ-omnibus,
Per civitatem Dei noſtri, & montem ſacrum ipſius.
2 Pulchritudine & gratiis fulget mons excelſus Sionis,
Adeò conſpicuus *eſt* támque belli ſitus præ-omnibus,
Ideóque totius magnum decus ornamentúmque terræ:
Ibi autem ad Aquilonem ſpectans apparet
Magni Regis præclara ſancta civitas:
3 Cujus & in turribus valdè notus Deus eſt,
Quam tutum columen, & ingens propugnaculum ſit.
4 Congregati enim ſunt reges, & in unum convenerunt:
Porrò autem proceſſerunt alacres frequentes, & tranſierunt.
5 Ut viderunt, ut obſtupuerunt, perplexitas autem invaſit animũ;
Præ-terrore autem in-fugam vertebantur ſinguli.
6 Expaverunt autem mirificè attoniti, certè eos admodum
Occupavit timor, dolórque timoris frigidi ſocius,
Ut quando parturientem tenet dolor acutus mulierem.
7 Et quemadmodũ cùm validus Eurus obſcurâ procellâ impetuo-
Surgens tuo arbitrio naves confringit Ciliſſas. (sè-ruens;
8 Vidimus oculis, quod & anteà fando-accepimus,
In civitate Immortalis (qui & exercitibus imperat
Omnibus in bello) civitate Dei noſtri,
Quòd Deus ſtabiliet, reddétque eam firmam perpetuò.
9 Tuam clementiam, quámque *tu* mitis, quámque miſericors

Es

6 Δεῦτε Θεὸν λιγυρῇσιν ἀείδετ' ἀείδετε μολπῆς·
Ἡμέτερον μολπῇσιν ἀείδετ' ἀείδετ' Ἄνακτα.
7 Παμβασιλεὺς γάρ τ' ἐστὶ Θεὸς χθονὸς εὐρυοδείης·
Τῷ καί μιν μολπῇσιν ἀείδετε πευκαλίμῃσιν.
8 Ἐθνέων κοίρανός ἐστι Θεός, ὁ δὲ τοῖσιν ἀνάσσει,
Ἥμενος εἰνὶ θρόνῳ, ὅθι οἱ ἕδος ἱερόν ἐστι.
9 Σοὶ δ' ἦλθον λαῶν ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες,
Πάντες ὁμηγερέες λαῷ Θεοῦ Ἀβραμιδάων·
Ὅττι Θεοῦ ἐνὶ χερσ' ἱεροί τε καὶ ἕρκεα γαίης·
Ὅς τε μάλ' ὕψοσ' ἀέρθη, ὑπέρτατα δώματα ναίων.

Ψαλ. μη'.

1 Ἀθάνατος μέγας ἐστί, καὶ αἰνετὸς ἔξοχα πάντων,
Ἀμ-πόλιν ἡμετέρου Θεοῦ, ἠδ' ὄρος ἱερὸν αὐτοῦ.
2 Κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβει ὄρος αἰπὺ Σιῶνος,
Ὡς εὐδείελόν ἐστ', εὖ κεῖται καὶ πέρι πάντων,
Τοὔνεκα καὶ πάσης μέγα κῦδος ἄγαλμά τε γαίης·
Ἔνθα δὲ πρὸς βορέην τετραμμένον ἐξεφάανθη
Τοῦ μεγάλου Βασιλῆος ἀγακλυτὸν ἱερὸν ἄστυ.
3 Τοῦδε καὶ ἐν πύργοισιν ἀρίγνωτος Θεός ἐστιν,
Οἷόν τ' ἀσφαλὲς ἕρμα, καὶ ἄσπετον εἶλαρ ἔῃσιν.
4 Ἤγερθεν γὰρ ἄνακτες, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο·
Βὰν δ' ἴεναι μεμαῶτες ἀολλέες, ἠδὲ παρῆλθον.
5 Ὡς ἴδον, ὡς θάμβησαν, ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμόν.
Ταρβοσύνῃ δέ τ' ἄφαρ φύγαδ' ἐμνώοντο ἕκαστος.
6 Ῥίγησαν δ' ἔκπαγλα τεθηπότες, ἦ μάλ' ἄρα σφέας
Εἷλε φόβος τ', ὀδύνη τε φόβου κρυόεντος ἑταίρη,
Ὡς ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ ἄχος ὀξὺ γυναῖκα.
7 Ὡς δ' ὅτε καρτερὸς εὖρος ἐρεμνῇ λαίλαπι θύων,
Ὀρνύμενος σὺ ἔκηπι νέας κατέαξε Κιλίσσας.
8 Εἴδομεν ὀφθαλμοῖσιν, ἃ καὶ τὸ πρὶν πυθόμεσθα,
Ἐν πόλει Ἀθανάτοιο (ὅ, τε στρατιῇσιν ἀνάσσει
Πάσῃσ' ἐν πολέμῳ) πόλει ἡμετέροιο Θεοῖο,
Ὅττι Θεὸς στήσει, θήσει τε μιν ἔμπεδον αἰεί.
9 Σῆς ἀγανοφροσύνης, ὥς τ' ἤπιος ὥς τ' ἐλεήμων

Es, Deus, memorabimus medio tuo in templo.
10 Secundùm nomen verò tuum, Domine, ſic tua *eſt* immenſa laus,
Ampláque tua præſtans gloria *uſque* ad extremos fines terræ:
Dextera autem *tua* plena *eſt* juſtitiâ ſanctiſque judiciis.
11 Gaudeat, & exhilaretur mons excelſus Sionis;
Filiæ Judææ valdè lætentur in-animo,
Eò-quòd-talia tu in-æquitate *tuâ* juſtáque multáque feciſti.
12 Adeſte circumambulate ſacra mænia Sionis
Undique; enumerate, & in animo perpendite turres.
13 Benéque obſervate quot & qualia ei propugnacula ſint,
Qualiáque palatia regia, & ædificia pulchra:
Et attendite, ut dicatis etiam in-poſterum futuris *hominibus*.
14 Hic enim Deus nobis *eſt* Deus ſemper in perpetuum;
Dux-viæ is erit nobis etiam *uſque* ad vitæ finem.

P S A L. xlix.

1 AUdite innumeræ nationes hominum, populíque omnes,
Vos audite omnes ſuper terra habitantes.
2 Tum ignobiles, quibus genus eſt obſcurum,
Tum & *vos* quotquot illuſtris proſapiæ & ſanguinis eſtis,
Utrique promiſcuè, divitéſque & pauperes.
3 Prudentiam in ore habens ſapientia multa loquar
Et prudentia in mente conſilia, mei *erunt* meditationes animi.
4 Utrumque, & ſapiens dicam verbum & vetus,
Benè & ſcienter quòd & in auribus & mente poſui:
Ænigma canam explicans citharâ ſonorâ.
5 Quare me timor occuparet exanimis die malo,
Quando me calcanei *mei* inviſa circundabit noxa,
Ærumnas paſſum, & in extremo ſenectutis limine
(Statim enim in miſeriâ mortales conſeneſcunt)
Dum vitæ extremum perficio curſum, dolores concoquens?
6 Divitiis quidem ſuis confiſi homines ſuperbi,
Proſperitatéque & opulentiâ inſtructi jactant-ſe. (ſuis,
7 Eorum.a. nemo animã redimere-poterit *opibus &* poſſeſſionibus
Neque ſuam ipſius, neque fratris ſui;

Nec

Ἐσσὶ, Θεὸς, μέσσῳ μεμνήμεθα σῷ ἐνὶ νηῷ.
10 Κὰδ δὲ σὸν οὔνομ', Ἄναξ, οὕτω τεὸς ἄσπετος αἶνος,
Εὐρύ τε σὸν κλέος ἐσθλὸν ἐπ' ἔσχατα πείρατα γαίης·
Δεξιτερὴ δὲ δίκης πλείη ὁσίων τε θεμίστων.
11 Γηθήσαι καὶ εὐφραίνοιτ' ὄρος αἰπὺ Σιῶνος·
Κοῦραι Ἰουδαίαι λίην κεχαροίατο θυμῷ,
Οἷα σύ γ' εὐνομίῃσι δίκαιά τε πολλά τ' ἔρεξας.
12 Δεῦτε περιστιχάασθ' ἱερὰ κρήδεμνα Σιῶνος
Κύκλῳ· πεμπάζεσθε, καὶ ἐν φρεσὶ βάλλετε πύργους.
13 Εὖ δὲ νοεῖθ', ὅσσαι, οἷαί θ' οἱ ἐπάλξιές εἰσιν,
Οἷαί τ' αὐλαὶ ἀνάκτορεαι καὶ δώματα καλά·
Καὶ ξυνετ', ὄφρ' εἴπητε καὶ ἐσσομένοισιν ὀπίσσω.
14 Οὗτος γὰρ Θεὸς ἄμμι Θεὸς διά τ' ἀμπερὲς αἰεί·
Πομπὸς ὅδ' ἔσσεται ἄμμι καὶ ἐς βιότοιο τελευτήν.

Ψαλ. μθ'.

1 ΚΕκλυτε μυρία φῦλα βροτῶν, λαοί δέ τε πάντες,
Ὑμμες ἀκούσατε πάντες ἐπὶ χθονὶ ναιετάοντες.
2 Ἠμὲν νώνυμνοι, τοῖσιν γένος ἐστὶν ἀφαυρὸν,
Ἠδ' ὅσσοι κλυτῆς γενεῆς τε καὶ αἵματός εἰσι,
Ἀμφότεροι τ' ἀναμὶξ, ἀφνειοί τ' ἠδὲ πενιχροί.
3 Μῆτιν ἀνὰ στόμ' ἔχων πεπνυμένα πόλλ' ἀγορεύσω·
Καὶ πυκινὰ φρεσὶ μήδε', ἐμοῦ μελεδήματα θυμοῦ.
4 Ἀμφότερον, πυκινόν τ' ἐρέω ἔπος ἠδὲ παλαιὸν,
Εὖ καὶ ἐπισταμένως ὅ, τ' ἐν οὔασι καὶ φρεσὶ θῆκα·
Αἶνον ἀείσω ἀναπτύξας φόρμιγγι λιγείῃ.
5 Τίπτε μέ κεν δέος ἴσχοι ἀκήδεον ἤματι λυγρῷ,
Ὁππότε με πτέρνης στυγερὴ κυκλώσεται ἄτη,
Κήδε' ἀναχόμενον, καὶ ἐν ἄκρῳ γήραος οὐδῷ,
(Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσιν)
Ὄφρα βίου πύματον τελέω δρόμον, ἄλγεα πάσχων;
6 Χρήμασι μὲν πολλοῖσι πεποιθότες ἄνδρες ἀγαυοὶ,
Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε κεκασμένοι εὐχετόωνται.
7 Τῶνδ' οὔτις ψυχὴν πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν,
Οὔτε θ' ἑὴν αὐτοῦ, οὔτ' οἷο κασιγνήτοιο·

Nec si quis redemptionis-pretia Deo infinita dederit,
Neque sic eum à morte tristi liberabit:
8 (Haud enim quicquam animæ æquipollens aliud fuerit,
Ne si quis tot dederit, quot arenulæ *sint* pulvisculíque:
Etsi igitur quis voluerit vitæ-servatæ-præmia innumera solvere,
Verùm nè *sic* aliquid efficiet, cessabit verò usque in æternum.)
9 Ut adhuc inter vivos versetur diebus omnibus,
Nec unquam ad inferos abiens mortuis intersit.
10 Videt enim quòd moriuntur viri, etiam prudentes;
Communis autem utrisque pariter vitæ terminus,
Et *ei* qui sapiens-est, & cui prudentiæ nè tantillum quidem:
Promiscuè-cum aliis pereunt stulti homines nequicquam,
Insipientes, inurbani, *improvidi &* præsentia *tantùm* curantes,
Et facultates *suas* aliis relinquunt, & divitias post-se.
11 Et iis quidem anteà erat in mente hæc cogitatio,
Quòd sibi ædificia pulchra extructa-erant immortalia semper,
Domiciliáque *ipsorum* infinitis perdurarent seculis:
Communiáque terrarum, suáque ipsorum nomina esse
Volebant, ut essent etiam posteris auditu.
12 Vir autem, quantumvis in honore sit manet haud valdè diu,
Sed paululùm, bestiis autem citò pereuntibus similis-est.
13 *Et* hic quidem mos est terrestrium hominum,
Qui & existimantes se intellectu præditos-esse prudenti,
Insigniter præ-insipientia à mente aberrant bona.
Cæterùm eorum liberi *iis* applaudunt posteà
Quæ dixerint, patrúmque malum ipsis placet consilium.
14 Sicut ovis autem moriuntur, & in inferno positi-sunt,
Infelices, ubi mors iis velut pastor gregibus pecudum
Imperabit; iis autem dominaturi sunt justi
Manè resurgentes: corrumpetur autem iis forma spectabilis,
Et corpus in sepulchro, & domo ubi habitat.
15 Sed Deus animam meam liberabit à morte
Et ab inferni ædibus, ut nè dominentur mei,
Quoniam me prono-animo recipiet & salvabit.
16 Nè te pavor occupet, cùm quis locuples sit,

Ex

Οὐδ' εἴ τις καὶ ἄποινα Θεῷ ἀπερείσια δοίη,
Οὐδ' ὥς μιν θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναλύσῃ·
8 (Οὐ γάρ τι ψυχῆς ἀντάξιον ἄλλο γένοιτο,
Οὐδ' εἴ τις τόσα δοίη, ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε·
Εἰ γάρ τις οὖν ἐθέλοι ζωάγρια μυρία τίσαι,
Ἀλλ' οὔ τι πρήξει, παύσει δέ τε νωλεμὲς αἰεί.)
9 Ὄφρ' ἔτι που ζωοῖσιν ὁμιλέοι ἤματα πάντα,
Μηδέ ποτ' εἰς ἀΐδαο μολὼν φθιμένοισι μετείη.
10 Εἶδε γὰρ ὡς ἔθανόν τ' ἄνδρες πύκα περ φρονέοντες·
Ξυνὴ δ' ἀμφοτέροισιν ὁμοῦ βιότοιο τελευτή,
Ὅς δέ τε πέπνυται, ᾧ τε φρένες οὐδ' ἠβαιαί·
Μίγδ' ἄλλοισιν ὄλοντο χαλίφρονες ἀνέρες αὔτως,
Νήπιοι, ἀγροιῶται, ἐφημέρια φρονέοντες,
Καὶ ζωὴν ἑτέροισι λίπον καὶ πλοῦτον ὀπίσσω.
11 Καὶ τοῖς μὲν πάρος ἔσκεν ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα,
Ὡς σφιν δώματα καλὰ τετεύχαται ἄφθιτα αἰεί,
Οἰκία δ' ἀλλήκτοις μέλλει γενεῇσιν ἔσεσθαι·
Ξυνά τε γαιάων, σφέων τ' αὐτῶν, οὐνόματ' εἶναι
Ἤθελον, ὄφρα τ' ἔῃσι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
12 Ἀνὴρ δ' ἐν τιμῇ περ ἐὼν μίμνει οὔ τι μάλα δήν,
Ἀλλ' ὀλίγον, θηρσὶν γὰρ τάχ' ὀλλυμένοισιν ἔοικεν.
13 Αὕτη μὲν δίκη ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων,
Οἳ καὶ οἰόμενοι φρεσί περ κεχρῆσθ' ἀγαθῇσιν,
Ἔξοχα νηπιέῃσι νοήματος ἤμβροτον ἐσθλοῦ·
Ἀλλ' οὖν τῶνδέ τε παῖδες ἐπευφήμησαν ὀπίσσω,
Οἳ εἶπον, πατέρων γὰρ κακή σφισιν ἕαδε βουλή.
14 Ὡς δ' ὄϊες θνήσκουσι, καὶ εἰν ἀΐδαο τίθενται,
Σχέτλιοι, ἦ θάνατός σφι νομεὺς ὡς πώεσι μήλων
Σημανέει· τῶν γὰρ κρατέειν μέλλουσι δίκαιοι,
Πρώϊοι ἀνστάντες· φθίεται δέ σφ' εἶδος ἀγητὸν
Καὶ δέμας εἰνὶ τάφῳ, καὶ δώμασιν ἔνθα τε ναίει.
15 Ἀλλὰ Θεὸς ψυχήν μου ῥύσεται ἐκ θανάτοιο,
Ἔκ τ' ἀΐδαο δόμων, ἵνα μὴ κρατέωσιν ἐμεῖο,
Οὕνεκά με πρόφρων ὑποδέξεται, ἠδὲ σαώσει.
16 Μή τι σε τάρβος ἔχοι, ὅτε τις τ' ἀφνειὸς ἔῃσιν,

Ex rei-familiaris-incremento, & eum magnæ opes ſequantur.
17 Non enim quicquam mortuus unquam feret ad inferos,
Sed omnia relinquet, gloria autem ejus *eum* non ſequetur.
18 Etiamſi, vivus dum-eſſet, ſeipſum etiam beatum-putaverit,
Stolidus, nec quid ſibi mali præſagierit animus: (in-poſterum
Quòd ſi tibi benefeceris, túq; *ipſe* exinde-fructũ-percipies, & te
Viri laudabunt, famáque tibi erit bona.
19 Ad patrum *ſuorum* generationem,mortuorúmq; ad cœlum ibit;
Nec unquam dulce lumen videbit oculis.
20 Qui ergo dives inter homines ſortitus eſt honorem,
Nec omninò ſapit, ſed valdè mente ſtolidus eſt,
Certè admodum iſte beſtiis citò pereuntibus eſt-ſimilis.

PSAL. L.

1 IMmortalis locutus-eſt Deus cœlitibus imperans,
Omnium-Rex verbum dixit, cujus potentia eſt maxima:
Convocavítque terram à ſole oriente
Uſque ad occidentem ſub tenebris obſcuris.
2 Monte ex Sione, qui præcipuè & præ omnibus
Pulchritudine & gratiis fulget, Deus apparuit.
3 Noſter quidem Deus ipſe veniet, haudquaquam ſilenter,
Nec tacitus erit, cùm olim venerit, nec tranquillus;
Sed coram eo ignis impetus ardentis
Per-omnia ruens furénſque, terribilíſque, erit undique procella.
4 Proclamans ad concilium convocabit cœlum amplum,
Cœlum amplum ſupernè, & terram almam,
Suum populum ut judicet, ſanctáque decernat jura.
5 Huc igitur mihi Sanctos meos congregantes adducite
Omnes in-unum-collectos, quotquot ſacrificiis mecum
Pactum fecerunt, & juramenta fœderis.
6 Ejus autem juſtitiam magnum cœlum declarabit;
Ipſe enim Deus eſt, qui inter populos judicat.
7 Apertè autem edicam, tu verò conſidera, & me audi,
Populus meus, ſacra Iſraelis progenies;
Tibi autem teſtis ero, claréque & intrepidè eloquar,

Certè

Ἐξ οἰκοφθίης, καί οἱ ἄσπετος ὄλβος ἕπηται.
17 Οὐ μὲν γάρ τι θανὼν ποτε οἴσεται εἰς ἀΐδαο,
Πάντα δὲ καλλείψει, κῦδος δέ οἱ οὐκ ἂν ὀπηδοῖ.
18 Εἰ καὶ ζωὸς ἐὼν ἕε τ' αὐτόν περ μακάριζε,
Νήπιος, οὐδέ τι οἱ γε κακὸν περιποίσατο θυμός·
Ἢν δὲ σε εὖ ἔρξῃς, σύ τ' ὀνήσεαι, ἠδέ σ' ὀπίσσω
Ἄνδρες ἐπαινήσουσι, φάτις δέ τοι ἔσσεται ἐσθλή.
19 Ἐς πατέρων γενεὴν, νεκύων τ' ἐφ' ὁμήγυριν εἶσιν·
Οὐδέ ποτε γλυκερὸν φάος ὄψεται ὀφθαλμοῖσιν.
20 Ὅσπερ τ' οὖν ἀφνειὸς ἐν ἀνδράσιν ἔμμορε τιμῆς,
Οὐδέ τι πέπνυται, μάλα δὲ φρένας ἠλεός ἐστιν,
Ἦ λίην ὅγε θηρσὶ τάχ' ὀλλυμένοισιν ἔοικεν.

Ψαλ. ν΄.

1 Ἀθάνατος φώνησε Θεὸς μακάρεσσιν ἀνάσσων,
Παμβασιλεὺς ἔπος εἶπεν, ὅου κράτος ἐστὶ μέγιστον·
Συνκάλεσεν δέ τε γαῖαν ἀπ' ἠλίου ἀνιόντος
Μέχρις δυσομένοιο ὑπὸ ζόφον ἠερόεντα.
2 Οὔρεος ἐκ Σιὼνος, ὅ, τ' ἔξοχα καὶ περὶ πάντων
Κάλλεϊ καὶ χάρισι στίλβει, Θεὸς ἐξεφαάνθη.
3 Ἡμέων μὲν Θεὸς αὐτὸς ἐλεύσεται, οὔ τι σιωπῇ,
Οὐδέ κ' ἄναυδος ἔοι ἐλθὼν ποτε, οὐδέ θ' ἕκηλος·
Αὐτοῦ δὲ περιπάροιθε πυρὸς μένος αἰθομένοιο,
Πάντ' ἀναμαιμάον, δεινή τ' ἔστ' ἀμφὶ θύελλα.
4 Κηρύσσων ἀγορήνδε καλέσσεται οὐρανὸν εὐρὺν,
Οὐρανὸν εὐρὺν ὕπερθεν, ἰδὲ χθόνα πουλυβότειραν,
Ὃν λαὸν δικάσαι, ὁσίας κρῖναί τε θέμιστας.
5 Δεῦρό μοι οὖν Ὁσίους μου ἀολλίσαντες ἄγοιτε
Πάντας ὁμηγερέας, ὅσσοι θυέεσσιν ἔμοιγε
Ῥήτρην ποιήσαντο καὶ ὅρκια συνθεσιάων.
6 Τοῦ δὲ δικαιοσύνην μέγας οὐρανὸς ἀμφαδὰ θήσει·
Αὐτὸς γὰρ Θεός ἐστιν, ὃς ἐν λαοῖσι δικάζει.
7 Ἀντικρὺ δ' ἐρέω, σὺ δὲ σύνθεο, καί μου ἄκουσον,
Λαός μου, ἱερὴ Ἰσραήλοιο γενέθλη·
Σοὶ δέ τε μάρτυρος ἔσσομ', ἀπηλεγέως τ' ἀγορεύσω,

Certè omninò ego Deus ipſe, ego verò Deus tuus ſum.
8 Haudquaquam te ob ſacrificia *tua* reprehendam, aut victimas,
Quæ & coram me perpetuò ſunt.
9 Non ex domo & præſepi tuo bovem mugientem
Nec hircos unquam ego ex tua accipiam caula.
10 Omnes enim meæ ſunt, quotquot alit ingens ſylva,
Feræ agreſtes, quæque nemora pulchra incolunt,
Flexipedúmque boum armenta, & greges ovium,
Hæc mea omnia ſunt, quæque montes mille paſcunt.
11 Sed & volucres omnes montanæ, quæque per ſylvam
Huc illuc volant, liquidò-notæ mihi ſunt:
Apud me *ſunt* agreſtes feræ, & belluæ omnes.
12 Si ergo me aliquando cibi deſiderium in mente caperet,
Non *id* tibi narrarem, neque dicerem quânam-re mihi opus *eſſet:*
Omnia enim mea ſunt, pariter terráque maréque,
Et quæcunque ibi paſcuntur, ut hominibus edulium ſint.
13 Taurinas carnes ederem *ego?* biberémque ſanguinem caprinum?
14 *Imò* verò laudem, & gratiarum-actionem Deo pulchra ſacrificia
Votáque tua ſolvas Altiſſimo. (offeras;
15 Et mihi multùm ſupplica calamitatis die malo,
Noxæque gravis; te autem liberabo & ſervabo,
Et tu me glorificabis, & meam inclytam laudem canes.
16 Improbo autem dixit Deus, & *eum* objurgavit ſermone,
Quis tu es mortalium, ut oracula mea narrares,
Vel ut pactum meum in ore habens enuntiares?
17 Quandoquidem inviſa monita *mea* tibi omnino ſunt,
Et mandata mea non curas in animo, nec reſpicis.
18 Furi comes & conſors eras, cùm alicubi eum vidiſti;
Et cum adulteris verſatus es, iiſque ſocius fuiſti.
19 Ad malum perniciosum os tuum paratum reddis:
Linguâ & ſermonibus dolos & fraudes texis.
20 Convitians verbis fratri *tuo* prava loqueris,
Sedens in conciliabulo, & multa in eum opprobria fundis,
Et germanum-fratrem malo probroſè-inſectaris ſermone.
21 Et tu ſanè hæc feciſti, ego verò tacitus etiam manebam,
Omniáque

Ἦ μάλ' ἐγὼ Θεὸς αὐτὸς, ἔγωγε δὲ σὸς Θεός εἰμι.
8 Οὔ τοι σοῦ θυέων ἐπιμέμφομαι, οὐθ' ἑκατομβέων,
Αἵ τ' ἐμέο προπάροιθε διαμπερὲς αἰὲν ἔασιν.
9 Ἐξ οἴκου φάτνης τε τεῆς οὐ βοῦν ἐρίμυκον,
Οὔτε τράγους ποτ' ἔγωγε τεῆς ἐκ δέξομαι αὐλῆς.
10 Πάντες γάρ τ' ἐμοί εἰσιν, ὅσους τρέφει ἄσπετος ὕλη,
Θῆρές τ' ἀγρότεροι, τοί τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Εἰλιπόδων τε βοῶν ἀγέλαι, καὶ πώεα μήλων,
Ταῦτ' ἐμὰ πάντα πέλονται, ἅ, τ' οὔρεα χίλια βόσκει.
11 Οἰωνοὶ δέ τε πάντες ὀρέστεροι, οἵ τε καθ' ὕλην
Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται, ἀρίγνωτοί μοι ἔασι·
Πὰρ δέ μοι ἀγρονόμοι θῆρες καὶ κνώδαλα πάντα.
12 Εἰ μέ ποτ' οὖν σίτοιο περὶ φρένας ἵμερος αἱροῖ,
Οὐκ ἄν τοι ἐρέω, οὐδ' εἴπω τίπτε δέ με χρεώ·
Πάντ' ἐμὰ γάρ τε πέλονται, ἅμα τραφερή τε καὶ ὑγρή,
Ὅσσα τε κεῖθι νέμονται, ἵν' ἀνδράσιν εἶδαρ ἔωσι.
13 Ταύρεια κρέ' ἔδοιμι; πίοιμι δὲ αἷμα τράγειον;
14 Ἀλλ' αἶνόν τε χάριν τε Θεῷ κάλ' ἱερὰ θύσαις·
Εὐχωλάς τε τεὰς ἀποτίσαις Ὑψιμέδοντι.
15 Ἠδέ με πόλλ' ἱκέτευσον ὀϊζύος ἤματι λυγρῷ,
Ἄτης τ' ἀργαλέης· σὲ δὲ ῥύσομαι ἠδὲ σαώσω,
Καὶ σύ με κυδανέεις, καὶ ἐμὸν κλυτὸν αἶνον ἀείσεις.
16 Πρὸς δέ τ' ἀλιτρὸν ἔειπε Θεὸς, καὶ ἐνείκεσε μύθῳ,
Τίς δὲ σύ ἐσσι βροτῶν, ἵνα θέσφατά μου καταλέξῃς,
Ἠ ἵνα συνθεσίην μου ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσῃς;
17 Ἐχθραὶ ἐπεὶ ὑποθημοσύναι σοι πάμπαν ἔασι,
Καὶ ἐπέων μου οὐκ ὄθεαι φρεσὶν, οὔτ' ἀλεγίζεις.
18 Κλέπτῃ μὲν συνέριθος ἔης, ὅτε πού μιν ὄπωπας·
Μοιχοῖσιν δὲ θ' ὁμίλησας, καὶ ἑταῖρος ἔησθα.
19 Ἐς κακὸν οὐλόμενον στόμα σοῦ μάλ' ἑτοῖμον ἔθηκας·
Γλώσσῃ καὶ μύθοισι δόλους καὶ κέρδε' ὑφαίνεις.
20 Κερτομέων ἐπέεσσιν ἀδελφεὸν αἴσυλα βάζεις,
Ἥμενος ἐν λέσχῃ, καὶ πόλλ' οἱ ὀνείδεα χεύας,
Αὐτοκασίγνητόν τε κακῷ ἐκυδάσσαο μύθῳ.
21 Καὶ σὺ μὲν οὖν τάδ' ἔρεξας, ἐγὼ δ' ἀκέων περ ἔμεινα·

Omniáque celabam silentio, tanquam non audienti similis;
Putabas autem me talem esse, qualis eras & ipse:
Palam autem te redarguam, & in conspectu *tuo* opera *tua* ponã.
22 Considerate igitur hoc in-animo, qui obliti estis Dei,
Nè discerpam vos, nec quis præsto-sit adjutor.
23 Hymnum mihi laudémque dans, grata offert (callens
Sacrificia, & me maximè honorat: qui autem recta & honesta
Suam vitam benè ordinat, salutem huic exhibebo,
Ostendens cœlitùs, & ei ex Deo erit præsidium.

PSAL. li.

1 SEcundùm tuã clemẽtiã, Deus, propitius-esto, & mei miserere,
Et secundùm misericordiam tuam omninò infinitam *ea* quæ
Prorsus dele & abole, & mea delicta destrue. (peccavi
2 Ablue iniquitates *meas* & sordes omnes purga,
Sordes omnes noxæ & culpæ quâ læsus-sum.
3 Transgressiones enim meas agnosco, neque occultabo,
Et mea improbitas mihi in-conspectu semper est.
4 Peccavi, deliqui in te, in te solum dico me deliquisse,
Et hoc commisi malùm coram te; ut & inculpatus
Tu in sermonibus *tuis* sis, & insons in judiciis.
5 Et in peccato natus-sum, solísque *primùm* aspexi radios,
Et in iniquitate concepit me in utero mater *mea*.
9 Veneranda veritas valdè tibi grata & amica, intùs quæ-est,
Viri in præcordiis; tu verò etiam sapientiam me doces,
In occulto, ut benè sciens-sim in mente & intelligens.
7 Terge & purga me hyssopo, purúsque ero prorsus;
Lava me, & candidior nive statim fiam.
8 Gaudia mihi ostendas, bonúmque ex te audiam
Nuntium: ut lætetur aliquando mihi charum cor,
Ossáque, quæ confregisti, lætitiâ perfundantur.
9 Oculos tuos avertas meis ab iniquitatibus,
Omniáque mea peccata fac nè *ampliùs* appareant, neu mentio
10 Fac, Domine, cor mundũ mihi, & mentem bonam (eorum sit.
Iterum instilla, & da integrum in præcordiis spiritum.

11 Nè

Πάντα δ' ἔχον σιγῇ, ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς·
Φῆς δέ με τοιόνδ' εἶναι, ὁποῖος ἔπλεο καὶ αὐτός·
Ἀμφαδίην δέ σ' ἐλέγξω, ἐνωπῇ ἔργα τε θήσω.
22 Φράζεσθ' οὖν τόδε θυμῷ, οἱ ἐκλελάθεσθε Θεοῖο,
Μή τι διαρπάξω ὑμέας, παρὰ δ' οὔτις ἀρωγός.
23 Ὕμνον ἐμοὶ αἶνόν τε διδοὺς, καταθύμια ῥέζει
Ἱερὰ, καί με μάλιστα τίει· ὃς τ' αἴσιμα εἰδὼς
Ὃν βίον εὖ ἴθυνε, φόως τῷδ' ἐγγυαλίξω,
Φαίνων οὐρανόθεν, καί οἱ ἐκ Θεοῦ ἔσσεται ἄλκαρ.

Ψαλ. να΄.

1 Σὴν κατὰ μειλιχίην, Θεὸς, ἵλαθι, καί μ' ἐλέαιρε,
Καδδ' ἔλεόν τε τεὸν μάλα μυρίον ὅσσα θ' ἅμαρτον
Γάμπαν ἄϊστωσον, καί μου ἀλιτήματ' ὄλεσσον.
2 Νίψον ἀλιτροσύνας, καὶ λύματα πάντα κάθηρον,
Λύματα πάντ' ἄτης καὶ ἁμαρτάδος, ἥπερ ἀάσθην.
3 Τὰς γὰρ ὑπερβασίας μου ἀνέγνων, οὐδ' ἐπικεύσω·
Καί μου ἀτασθαλίη μοι ἐνωπῇ αἰὲν ἐτύχθη.
4 Ἤμβροτον, ἠλιτόμην σὲ, σὲ μοῦνόν φημ' ἀλιτέσθαι,
Καὶ τόδ' ἔρεξα κακὸν σοῦ ἐναντίον· ὄφρα τ' ἀμύμων
Εἰνὶ λόγοισιν ἔῃς, καὶ ἀναίτιος εἰνὶ δίκῃσιν.
5 Εἰνί τ' ἀτασθαλίῃ γένον, ἠελίου τ' ἴδον αὐγάς·
Ἐν δέ τ' ἀλιτροσύνῃ σύ μ' ἔλλαβε γαστέρι μήτηρ.
6 Πότνι' ἀληθείη μάλα τοι φίλη, ἔνδον ἐοῦσα,
Ἀνέρος ἐν πραπίδεσσι· σὺ δ' αὖ πινυτὴν με διδάσκεις,
Κρύβδην, ὄφρ' εὖ εἰδῶ ἐνὶ φρεσὶν ἠδὲ νοήσω.
7 Σμῆχε δ' ἐμ' ὑσσώπῳ, καθαρὸς δέ τε ἔσσομαι ἔμπης·
Νίζε με, λευκότερος χιόνος τε κεν αἶψα γενοίμην.
8 Χάρματά μοι φαίνοις, ἐσθλῆς τ' ἐκ σεῖο πυθοίμην
Ἀγγελίης· ἵνα γηθήσῃ ποτέ μοι φίλον ἦτορ,
Ὀστέα θ', ἃ ξυνέαξας, εὐφροσύνῃσιν ἰανθῇ.
9 Ὄμματά σου τρέψας ἐμῶν ἀπ' ἀτασθαλιάων,
Πάντα δέ μου ἀλιτήματ' ἄϊστά τ' ἄπυστά τε θείης.
10 Τεῦξον, Ἄναξ, κραδίην καθαρήν μοι, καὶ νόον ἐσθλὸν
Αὖτις ἐνίσταξον, δὸς δ' ἄρτιον ἐν φρεσὶ θυμόν.

11 Nè projicias me tuâ à facie,
Spiritúmque sanctum tuum nè auferas à me omninò.
12 Rursus me lætificet salus tua, & reddas mihi
Quod anteà mihi erat tui gaudium & oblectamentum auxilii;
Et mihi spiritus tuus liberrimus stabilimentum sit.
13 *Tum* verò ex te sacra-oracula suggeram & proponam sceleratis,
Et quà iis eundum sit, docebo *eos* tuam juxta legem:
Et ad te convertentur improbi qui fuerint.
14 Verùm me libera, Domine, à sanguine & à cæde
Libera me benevolus, qui mihi Deus es, salúsque:
Et tum exultans lætánsque lingua *mea* jubilabit,
Proclamabítque qualis, & *quàm* fidelis tu, mitísque sis.
15 Labia, Domine, mea aperi, valvásque & vallum dentium;
Et tum ego tuam laudem in ore habens enuntiabo.
16 Nec enim sacrificiis in-mente delectaris ut *ea* offeram,
Nec animo tuo grata sunt holocausta.
17 Sacrificia Deo grata, contritum hominis cor:
Qui hoc confregit, obtulit perfecta sacrificia:
Spiritus qui contritus-est in præcordiis suam ob noxam,
Et cor quod confractum-est in pectore charo,
Haudquaquam despicabilia sunt tibi, Deus, ista dona.
18 Benè facias Sioni, favórque ei ex te sit:
Sioni benè facias, Solymorúmque muros ædifices.
19 Tum. v. sacrificia pulchra, quibus & justitia comes-est,
Homines tibi offerent, tuo grata animo,
Sacrificia & holocausta, perfectásque victimas,
Et boves *juvenculos* offerent super tuum pulchrum altare.

P S A L. lii.

1 CUr superbè adeò gloriaris, viribus confisus,
Atrocia-patrans oppressor, pravis-machinationibus animi
Faciens opera violenta & iniqua? Deus. a. admodum clemens
Ejúsque bonitas manet firmiter diebus omnibus. (*est* semper,
2 Lingua verò tua damna & fraudes malas machinatur,
Improba, tanquam novacula acuta, quæ cutem facilè scindit.

3 Semper

11 Μή ποτ' ἀπόῤῥιψόν με τεῆς ἄπο νόσφιν ὀπωπῆς,
Πνεῦμ' ἅγιόν τε τεὸν μή μου ἀποαίρεο πάμπαν.
12 Αὖθις μ' εὐφρήνειε φόως τεὸν, ἠδ' ἀποδώης,
Ὃ πρὶν ἔην γε τεῆς μοι χάρμα καὶ ἦδος ἀρωγῆς·
Καί μοι πνεῦμα τεὸν τὸ μελούθερον ἕρμα γένοιτο.
13 Ἐκ δ' ἄρα σεῖο θεοπροπίας ὑποθήσομ' ἀλιτροῖς,
Ἥ τ' ἰέναι σφιν ἔοικε, διδάξω σὸν κατὰ θεσμόν·
Οἱ δ' ἐπὶ σὲ τρέψονται ἀτάσθαλοι οἵπερ ἔωσιν.
14 Ἀλλά με ῥῦσαι, Ἄναξ, ἔκ θ' αἵματος ἔκ τε φόνοιο
Ῥῦσαί με πρόφρων, ὅς μοι Θεός ἐσσι φόως τε·
Καὶ τότ' ἀγαλλομένη χαίρουσά τε γλῶσσ' ἀλαλάξει,
Ἔκ τ' ἐρέει, οἷος πιστὸς σὺ καὶ ἤπιός ἐσσι.
15 Χείλε', Ἄναξ, μου ἄνοιγε, πύλας τε καὶ ἕρκος ὀδόντων·
Καὶ τότ' ἐγὼ τεὸν αἶνον ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω.
16 Οὔτε γὰρ ἱεροῖσιν φρένα τέρπεαι, ὄφρα τε ῥέζω,
Οὔτε τεῷ θυμῷ κεχαρισμέναι εἰσ' ἑκατόμβαι.
17 Ἱερὰ Θεῷ φίλα, συντετριμμένον ἀνέρος ἦτορ·
Ὃς τόδε ῥῆξεν, ἔρεξε τεληέσσας ἑκατόμβας·
Θυμὸς, ὃ συντέτριπται ἐνὶ φρεσὶν ἧς ἕνεκ' ἄτης,
Καρδίη, ἥ τ' ἔῤῥηκται ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
Οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ, Θεὸς, σοὶ ταῦτά γε δῶρα.
18 Εὖ ἔρξαις Σιῶνα, χάρις δέ οἱ ἐκ σέθεν εἴη·
Σιὼν εὖ ἔρξαις, Σολύμων δέ τε τείχεα δείμαις.
19 Δὴ τότε δ' ἱερὰ καλὰ, δίκη δέ τε οἷσιν ὀπηδεῖ,
Ἄνδρες τοι ῥέξουσι, τεῷ κεχαρισμένα θυμῷ,
Ἱερὰ καὶ ὁλόκαυτα, τεληέσσας θ' ἑκατόμβας,
Καὶ βόας ἱδρύσουσ' ἐπὶ σῷ περικαλλέϊ βωμῷ.

Ψαλ. νβ'.

1 Τίπτ' ἄρ' ὑπερφιάλως τόσον εὔχεαι, ἀλκὶ πεποιθὼς,
Ὀβριμοεργ' ὑβριστὰ, κακοῤῥαφίῃσι νόοιο
Ἔρδων ἔργα βίαια; Θεὸς δ' ἐστὶ μάλ' ἤπιος αἰεὶ,
Τοῦδέ τ' ἐνηείη μένει ἔμπεδον ἤματα πάντα.
2 Γλῶσσα δέ σου ἄτας καὶ κέρδεα λυγρὰ φυτεύει,
Σχετλίη· ὡς ξυρὸς ὀξὺς, ὅ, τε χρόα ῥεῖα τάμησιν.

3 Semper tibi animitùs placet mala loqui
Potiùs quàm bona profari, & mendacia ſundere
Temerè & perperam, *potiùs* quàm dicere uti ſas eſt.
4 Lingua nequam, mendaciis inſtructa & dolis,
Quàm tu ſermones amas, quicunque hominibus-exitiales ſunt.
5 Etiam te funditùs malè diſperdet Deus, & deſtruet,
Evellétque tuâ è domo, & abſcindet
Radicitùs à terra, ut nè *ampliùs* vivis interſis.
6 Timebunt juſti in animo, hoc videntes,
Eúmque irridentes inter ſe ſic dicent;
7 Hic ille eſt homo, qui ſibi Deum robur & præſidium non fecit,
Divitiis vero ſemper ſuis (multæ enim ei opes ſuppetebant)
Confiſus erat, injuriâ & improbitate *ſuâ* fretus.
8 Cæterum ego tanquam oliva in domo ſum Dei,
Viridis, florens; confido autem in-perpetuum uſque
In illius clementia, quippe ei mens eſt miſericors. (ciſti:
9 Quamobrem te, Domine, indeſinenter laudabo, eò-quod-ſic fe-
Tuum vero nomen ſpes mea *eſt*, expectabo autem in eo confidẽs,
Bonum enim hoc eſſe videtur Sanctis tuis.

PSAL. liii.

1 NOn eſſe Deum dixit inſipiens ſuo in animo:
Corrupti-ſunt corde penitùs, mens. a. iis periit & pudor;
Certè admodum pernicioſa *opera* & infanda patrârunt,
Nec quis inter mortales eſt, qui bona facit.
2 De throno, ubi ſedebat ſacrum robur Immortalis,
Cœlitùs deſpexit intuens in gentes hominum,
An quis uſpiam ſaperet, & ei mens eſſet Dei-timens.
3 Omnes autem declinârunt, à via omnes aberrârunt,
Omnes ſimul inutiles, & eorum teterrimus *eſt* odor:
Eò-quòd talia mala operantur, quippe nè unus quidẽ bona facit.
4 Nec dum quicquam ſciunt, quotquot mala machinantur?
Nec dum quicquam cognoſcunt, mente autem fatui ſunt?
Qui & populum meum comedunt crudeli-animo,
Quemadmodum panem comedunt, cùm eos fames occupat,
Improbi,

3 Ἀιεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μυθήσασθαι,
Μᾶλλον ἢ ἐσθλ' ἀγορευέμεναι· καὶ ψεύδεα βάζειν
Μὰψ ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἢ εἰπεῖν ὡς θέμις ἐστί.
4 Γλῶσσα κακή, ψεύδεσσι κεκασμένη ἠδὲ δόλοισιν,
Ὡς σὺ λόγους φιλέεις, ὅσσοι τ' ὀλοφώϊοί εἰσι.
5 Καί σε πρόχνυ κακῶς ὀλέσει Θεός, ἠδ' ἀλαπάξει,
Ἐξερύσει δὲ τεοῦ ἐκ δώματος, ἠδ' ἀποκόψει
Ῥιζόθεν ἐκ γαίης, ἵνα μὴ ζωοῖσι μετείης.
6 Ταρβήσουσι δίκαιοι ἐνὶ φρεσί, τεῦθ' ὁρόωντες,
Καδδ' αὐτοῦ γελόωντες ἐνὶ σφισιν ὧδ' ἐρέουσιν·
7 Οὗτος ὅδ' ἐστὶν ἀνήρ, ὃς οἱ οὐ Θεὸν ἄλκαρ ἔθηκε,
Χρήμασι δ' αἰὲν ἔοισι (πουλὺς γάρ οἱ ὄλβος ὀπηδεῖ)
Θάρσυνος ἦν, ὕβρει καὶ ἀτασθαλίῃσι πιθήσας.
8 Ἀλλ' ἐγὼ ἠΰτ' ἐλαίη ἐν οἴκῳ εἰμὶ Θεοῖο,
Χλωρή, τηλεθόωσα· πέποιθα δὲ νωλεμὲς αἰεὶ
Αὐτοῦ ἐνηείῃ, ἐπεί οἱ νόος ἐστ' ἐλεήμων.
9 Τῷ σε, Ἄναξ, ἄλληκτον ἐπαινέσω, οἷ' ἔοργας·
Σὸν δ' ὄνομ' ἐλπὶς ἐμή, μνέω δέ τε τῷδε πεποιθώς·
Ἐσθλὸν γὰρ τόδ' ἔμεν δοκέει Ὁσίοισι τεοῖσιν.

Ψαλ. νγ'.

1 ΟΥκ ἔμεναι Θεὸν εἶπε χαλίφρων ὃν κατὰ θυμόν·
Ἐφθίατο φρεσὶ πάγχυ, νόος δ' ἀπόλωλε καὶ αἰδώς·
Ἦ μάλα λοίγια ἔργα καὶ οὐκ ὀνομαστὰ τέλεσσαν,
Οὐδέ τις εἰνὶ βροτοῖσι πέλει, ὅς τ' αἴσιμα ῥέζει.
2 Ἐκ θρόνου ἔνθα κάθιζ' ἱερὴ ἲς Ἀθανάτοιο,
Οὐρανόθεν καθορᾶτο ἰδὼν ἐπὶ φῦλ' ἀνθρώπων,
Εἴ τις που πέπνυτο, καί οἱ νόος ἦε θεουδής.
3 Πάντες δ' ἐξέκλιναν, ὁδοῦ ἄπο πάντες ἄμαρτον,
Πάντες ἅμ' ἀχρεῖοι, καί σφεων ὀλοώτατος ὀδμή·
Οἷα κάκ' ἐργάζοντ', ἐπεὶ οὐδ' εἷς αἴσιμα ῥέζει.
4 Οὐδέ τι πω ἴσασιν ὅσοι κακὰ μηχανόωνται;
Οὐδέ τι γινώσκουσι, νόον δ' ἀποφώλιοί εἰσιν;
Οἳ δέ τε λαὸν ἐμὸν κατέδουσιν ἀπηνέϊ θυμῷ,
Ὡς κατά τ' ἄρτον ἔδουσιν, ὅτε σφέας λιμὸς ἱκάνει,

Σχέτλιοι,

Improbi, neque Deo supplicantes vota fecerunt.
5 Ibi graviter metuebant, etiamsi non intelligerent,
Cur ipsos metus occuparet: Deus enim ossa hominum
Qui circa *contráque* te castrametati-sunt, dispersit huc illuc:
Eos autem pudore-affecisti, & iis probra offudisti,
Quia Deus eos non curat in-animo, sed contemnit.
6 Utinam salus Israelis & præsidium
Veniret ex Sione! quando Dominus populum suum
Captivitate reducet è mala, tum vero Jacobi
Lætabitur progenies, Israelísque filii,
Omnésq; Isacidæ valdè gaudebunt ex-animo.

PSAL. liv.

1 MIserere mei, Deus, & per nomen tuum me salvum-fac;
Tuâque vi libera me ab injuria in judicio.
2 Considera, & mei exaudi, Domine, vocem precantis;
Et verba oris mei in mente perpende tua.
3 Peregrini enim mihi insurrexerunt infesti, & contra *me* steterũt
Viri fortitudine freti & robore manuum,
Qui & interficere cupiunt, & animam *meam* perdere,
Neutiquam Deum sibi ponentes ob oculos, nec curantes.
4 Est Deus mihi auxiliator, & ingens columen vitæ;
Immortalis cum iis *est*, defensores qui mihi sunt,
Tuentúrque animam meam, ut nè ad inferos descendam.
5 Inimicis meis condignam mercedem præbebit,
Et iis malam rependet compensationẽ secundũ-id-quod fecerũt:
Eos tu disperde, quandoquidem tibi veritas amica est,
Funditùs malè, ita enim mihi promisisti, & annuisti.
6 Sacrificia tibi valdè lubens offeram, & prompto animo;
Et tuum nomen cantabo, Domine, quia bonum est.
7 Ex omni enim miseria & calamitate me eripuit:
Inimicorum verò fatum malum oculis vidi.

PSAL.

Σχέτλιοι, οὐδὲ Θεὸν γουνούμενοι ἐλλιτάνευον.
5 Ἔνθ' αἰνῶς φοβέοντ', εἴπερ τε καὶ οὔτι ἐνόησαν,
Τίπτε σφέας δέος εἷλε· Θεὸς γὰρ τ' ὀστέα φωτῶν,
Οἵ σ' ἀμφεστρατόωντο, διεσκέδασ' ἔνθα καὶ ἔνθα·
Τοὺς δὲ καταίσχυνας, καί σφιν κατ' ὀνείδεα χεῦας,
Ὅττι Θεὸς σφέας οὐκ ἀλέγει φρεσὶν, ἀλλ' ἀθερίζει.
6 Ὡς ὤφελε φόως Ἰσραήλοιο καὶ ἄλκαρ
Ἐλθέμεναι ἐκ Σιὼνος· Ἄναξ ἐὸν ὁππότε λαὸν
Εἰρύσῃ ἐξανάγῃσι κακοῦ, τότε κεν τ' Ἰακώβου
Γηθήσαι γενεὴ, Ἰσραήλοιό τε παῖδες,
Πάντες τ' Ἰσακίδαι μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ.

Ψαλ. νδ'.

1 Οἴκτειρόν με, Θεὸς, διά τ' οὔνομα σόν με σάωσον·
Σῇ τε βίῃ ῥῦσαί μ' ἐξ ὕβριος εἰνὶ δίκῃσι.
2 Σὺ, Θεὸ, καί μου ἄκουσον, Ἄναξ, ὄπα λισσομένοιο·
Καὶ ἔπεα στόματός μου ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι.
3 Ξεῖνοι γάρ μοι ὄρουσαν ἀνάρσιοι, ἀντία δ' ἔστην
Ἀνέρες ἠνορέῃ πίσυνοι καὶ κάρτεϊ χειρῶν,
Οἵ τέ μ' ἀποκτεῖναι μεμάασι, καὶ θυμὸν ὀλέσσαι,
Οὔ τι Θεὸν σφι τιθέντες ἐνωπῇ, οὔτ' ἀλέγοντες.
4 Ἔστι Θεός μοι ἀρωγὸς, ἰδ' ἄσπετον ἕρμα βίοιο·
Ἀθάνατος μετὰ τοῖσιν, ἀμύντορες οἵ μοι ἐόντες
Ῥύατ' ἐμὴν ψυχὴν, ἵνα μὴ ἀΐδοσδε κατέλθω.
5 Δυσμενέεσσιν ἐμοῖσιν ἐοικότα μισθὸν ὀρέξει,
Καί σφι κακὴν ἀποτίσετ' ἀμοιβὴν, οἷς ἔρεξαν.
Τοὺς σύγ' ὄλεσσον, ἐπεί σοι ἀληθείη φίλη ἐστὶ,
Πρόχνυ κακῶς, ὡς γάρ μοι ὑπέσχεο καὶ κατένευσας.
6 Ἱερά σοι μάλ' ἑκὼν ῥέξω, καὶ πρόφρονι θυμῷ·
Καί τεὸν οὔνομ' ἀείσω, Ἄναξ, ὅτι ἐσθλὸν ἐτύχθη.
7 Πάσης γάρ με δύης, καὶ οἰζύος ἐξανέλυσε·
Δυσμενέων δ' οἷτον κακὸν ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα.

PSAL. lv.

1 PErcipe meam vocem, Deus, orantémque exaudi;
Nec recede omninò meis seorsum procul à-precibus.
2 Attende, & me audi, quandoquidem eructo prorsus
Multa verba gemibunda, luctúmque ingentem excito,
Miserabiliter lamentans, gravitérque vociferor clamans.
3 Utrumque, tùm ob inimici acerbam vocem
Perniciosi, tùm etiam ob injuriam insolentem hominis improbi:
Frustrà enim & immeritò improbitatẽ mihi impingunt, injustáq;
Quorum autor non eram, indignantur autem in animo, (opera,
Et postquam mihi irati-fuerint, ego iis exosus-sum.
4 Corde doleo, illud verò mihi & in pectore palpitat,
Et tremit doloribus transfixum acutis;
Et atræ mortis me terrores graves prehendunt.
5 Pavor me in-animo cepit, tremórque occupavit membra:
Totúsque extemplò cohorrui, & expavi perquàm gravissimè,
Et me diri timoris atra nubes operuit.
6 Et tum dixi, Utinam alas aliquando haberem columbæ,
Ut avolarem, & respirarem à labore,
Et *sic* mihi, omnium malorum requies esset.
7 Procul admodùm vagatus tunc seorsum habitarem
Deserto in loco quietus longè semotus ab aliis.
8 Festinans autem quàm-celerrimè vellem sic evitare
Turbinem ingentem, terribilémque venti procellam.
9 Disperde, Domine, Dissipa *eorum* linguas, & consilia callida,
Ut nè omnium sit idem sonus, nec una eadémque vox,
Nec unanimes sint, cùm conferunt inter se consilia: (vidi.
Quoniam violentiã, injuriámq; malámq; contentionẽ in civitate
10 Intùs quidem hæc mala sunt perpetuò, sed & undique
Dies noctésque eam super muros *ejus* circundant:
Ejus in medio pariter noxáque dolórque sunt.
11 Ejus in medio improbitas & scelesta opera;
Neque malæ fraudes unquam ejus deserunt plateas;
Fallaces-autem-semper & versuti sunt cives,

Quique

Ψαλ. νέ.

1 ΚΕ'κλυθί μου φωνῆς, Θεός, εὐχομένοιό τ' ἄκουσον·
Μηδὲ λιάζεο πάμπαν ἐμῶν ἀπονόσφι λιτάων.
2 Σωύθεο, καί μου ἄκουσον, ἐπεὶ ἀνερεύγομαι ἔμπης
Πόλλ' ἔπεα στονόεντα, γόον δ' ἀλίαστον ὀρίνω,
Οἰκτρ' ὀλοφυρόμενος, θρῆνόν τε γέγωνα βοήσας.
3 Ἀμφότερον, διά τ' ἀντιβίου θυμαλγέα φωνὴν
Οὐλομένου, διά θ' ὕβριν ὑπέρβιον ἀνδρὸς ἀλείτεω·
Μάψ γὰρ ἀτασθαλίην ἐπ' ἐμοὶ θέσαν, αἴσυλά τ' ἔργα,
Τῶν οὐκ αἴτιος ἦα, νεμέσσηθεν δ' ἐνὶ θυμῷ,
Καί μοι ἐπεὶ κεχόλωνται, ἐγὼ σφισιν ἐχθοδόπησα.
4 Κῆρ ἄχνυμαι, τὸ δὲ καί μοι ἐνὶ στήθεσσι πατάσσει,
Καὶ τρομέει ὀδύνῃσι πεπαρμένον ὀξείῃσι·
Καὶ μέλανος θανάτοιό με δείματα λυγρὰ κιχάνει.
5 Τάρβος με φρένας εἷλ', ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα·
Πᾶς δέ τ' ἄφαρ πέφρικα, καὶ ἔρριγ' αἰνόθεν αἰνῶς,
Καί μ' ὀλοοῖο φόβοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψε.
6 Καὶ τότ' ἔφην, Εἴθε πτέρυγάς ποτ' ἔχοιμι πελείης,
Ὄφρα τ' ἀποπταίμην, καὶ ἀναπνεύσαιμι πόνοιο,
Καί κέν μοι πάντων τε κακῶν κατάπαυμα γένοιτο.
7 Τῆλε μάλα πλαγχθείς, τότ' ἀπόπροθι ναιετάοιμι
Οἰοπόλῳ ἐνὶ χώρῳ ἕκηλος νόσφιν ἀπ' ἄλλων.
8 Σπεύδων δ' ὅττι τάχιστ' ἐθέλοιμί κεν ὡς ἀλέασθαι
Λαίλαπα θεσπεσίην, δεινήν τ' ἀνέμοιο θύελλαν.
9 Ῥαῖσον, Ἄναξ, σκέδασον γλώσσας καὶ μήδεα πυκνά,
Ὡς μὴ πάντων ἦσιν ὁμοῖος θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς,
Μηδ' ἕνα θυμὸν ἔχωσ', ὅτε συμφράσσαιατο βουλάς·
Ὅττι βίην ὕβριν τε κακήν τ' ἔριδ' ἀμπόλιν εἶδον.
10 Ἔνδον μὲν τὰ κάκ' ἐστὶ διαμπερές, ἀλλά γε πάντῃ
Ἤματά μιν νύκτας τ' ἐπὶ τείχεσιν ἀμφιβέβηκε·
Τῆς δ' ἐνὶ μέσσῃ ὁμοῦ ἄτη ὀδύνη τε πέλονται.
11 Τῆς δ' ἐνὶ μέσσῃ ἀλιτροσύνη, καὶ σχέτλια ἔργα·
Οὐδὲ κακοὶ ἀπάτῃ ποθ' ἑὰς λείπουσιν ἀγυιάς·
Κερδαλέοι δ' αἰεὶ καὶ ἐπίκλοποι εἰσι πολῖται,

Quíque dolos-meditantur continuò ſibi-invicem.
12 Non enim inimicus erat, qui mihi probra offudit,
Utique tolerabilius hoc mihi, & commodius fuiſſet:
Nec quis adverſariorum, qui auſus-eſt mihi inſultare,
Utiq; illum latuiſſem, & facilè mihi effugium fuiſſet. (omnium,
13 Sed tu æqualis meus & unanimis, amicorum multò dilectiſſime
Qui mihi chariſſimus ſociorum eras, colendiſſimúſque, (negotio.
Intimè-familiaris, & cui potiſſimùm confiſus-fueram quovis in
14 Semper. a. miti-dulcíq;-mente ſimul communicavimus conſilia,
Nóſque duo unà proficiſcentes ſacram ad domum Dei,
Ibi ſimul verſabamur, concordem animum habentes.
15 Corripiens verò eos, ſtatim finis mortis occupet,
Viventéſque deſcendant ad inferni domos;
Quoniam improbitas iis domeſtica *eſt*, ſceleratáque opera
Multa admodùm eorum ſimul in ædibus manent.
16 Verùm ego Deo ſupplicabo; Immortalis autem me ſervabit.
17 Precabor veſperi, & unà-cum aurora illuceſcente,
Et quando ſol medium cœlum conſcendit,
Altâ-voce ego clamabo; ille autem precantis vocem exaudiet.
18 Liberabit animam meam ex ardua pugna
Hoſtium, ut & denuò quietus & ſalvus ſim:
Multi enim mihi, poſtquam ille adſtat, ſunt adjutores.
19 Profectò audiet me Deus, dolores verò dabit
Inimicis *meis*, Deus, cujus eſt immenſum ævum:
Illi. a. quoniā in-proſperitate eandem diu ſortiti-ſunt conditionē,
Haudquaq. mutātes, *nec viciſſitudin.-experti*, Deū nō reverent. in
20 Qui. a. benè *erga eū* affecti ſūt, & nūquā eū oppugnārūt, (animo.
Eos utique ille *(improbus ſc.)* injurioſè-tractans oppreſſit manu
Pactum mendacio-violans, fœderáque fida conculcans. (gravi,
21 Cujus & à lingua dulcior fluebat butyro
Vox, leviórque *& lenior*, prælium verò ei in corde curæ-erat:
Blandi autem ſermones molliores erant oleo,
Veruntamen gladiis ſimiles ancipitibus:
Adeò ille bona loquebatur, mala in-animo occultè-ſtruens.
22 Projice ſuper Immortalem tuas ſolicitudines, ei autē curæ-erunt;
Nec

Οἵ τε δολοφρονέουσι διαμπερὲς ἀλλήλοισιν.
12 Οὐ γάρ τ' ἐχθρὸς ἔην, ὅς ἐμοὶ καὶ ὀνείδεα χεῦε,
Καί κεν ἀνεκτότερον τόδε μοι καὶ κέρδιον ἦεν·
Οὐδέ τις ἀντιβίων, ὅς τλῆ μοι ἐπευχετάασθαι,
Καί κέν μιν τ' ἔλαθον, καί μοι ῥέα φυκτὰ πέλοντο.
13 Ἀλλὰ σύ γ', ἰσόψυχε, φίλων πολὺ φίλτατε πάντων,
Ὅς μοι κήδιστος ἑταίρων ἧς κεδνότατός τε,
Γνωτός, τῷ τε μάλιστα πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν.
14 Αἰεὶ δὲ γλυκύθυμοι ὁμοῦ συμφράδμονες ἦμεν,
Σύν τε δύ' ἐρχομένω ἱερὸν ποτὶ δῶμα Θεοῖο,
Ἔνθ' ἅμυδις πωλεύμεθ', ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντε.
15 Μάρψαν δὲ σφέας ὦκα τέλος θανάτοιο κιχείη,
Ζώοντες δὲ κατέλθοιεν δόμον Ἄϊδος εἴσω·
Οὕνεκ' ἀτασθαλίη σφιν ἐφέστιος, αἴσυλά τ' ἔργα
Πολλὰ μάλα σφετέροισιν ὁμοῦ ἐνὶ δώμασι μίμνει.
16 Αὐτὰρ ἐγὼ Θεῷ εὔξομ'· ὁ δ' Ἀθάνατός με σαώσει.
17 Εὔξομαι ἑσπέριος, καὶ ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι,
Καὶ ὁπότ' ἠέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιβεβήκει,
Ὀρθὴ ἔγωγε βοήσω· ὁ δ' εὐχομένου ὄπ' ἀκούσει.
18 Ῥύσεται ἐμὴν ψυχὴν ἐξ αἰνῆς δηϊοτῆτος
Ἀντιβίων, ἵνα τ' αὖθις ἔκηλος καὶ σόος εἴην·
Πολλοὶ γάρ μοι, ἐπεὶ ὁ παρίσταται, εἰσὶν ἀρωγοί.
19 Ἦ ῥ' ἐπακούσει ἐμεῖο Θεός, τοῖς δ' ἄλγεα δώσει
Δυσμενέεσσι, Θεός, τοῦ τ' ἔστ' ἀπερείσιος αἰών·
Οἱ δ' ἐπεὶ ἐν θαλίῃσιν ὁμὴν δὴν ἔλλαχον αἶσαν,
Οὔ τοι ἀμείβοντες, Θεὸν οὐχ ἅζοντ' ἐνὶ θυμῷ.
20 Οἱ δὲ φίλα φρονέουσι, καὶ οὔποτε οἱ μαχέσαντο,
Τοὺς ἄρ' ὅγ' ὑβρίζων ἐβιήσατο χειρὶ βαρείῃ,
Ῥήτρην ψευσάμενος, κατά θ' ὅρκια πιστὰ πατήσας.
21 Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης γλυκίων ῥέε βουτύροιο
Αὐδή, λειοτέρη τε, μάχη δ' οἱ κῆρι μέμηλε·
Αἱμύλιοι δὲ λόγοι μαλακώτεροι ἦσαν ἐλαίου,
Αὐτὰρ ὅμως ξιφέεσσιν ἐοικότες ἀμφιγύοισιν·
Ὣς ὁ μὲν ἐσθλ' ἀγόρευε, κακὰ φρεσὶ βυσσοδομεύων.
22 Ῥίψον ἐπ' Ἀθάνατον τὰ σὰ κήδεα, τῷ δὲ μελήσει·

Nec unquam ergo cibo indigebis, nec ullâ aliâ-er:
Nec enim dimoveri ſinet virum juſtum.
23 Verùm illos tu Deus ad domum inferni deduces:
Homines *adhuc* juvenes & præter *commune*-ſortē à vita peribūt
Hōicidæ, doloſiq; priuſquā ad pubertatis menſurā pervenerint:
Confidam autem ego, fretúſque te ero ſemper utcunque.

PSAL. lvi.

1 COnſidera,& mei miſerere, Deus,quia violentâ rabie
Crudum devorare geſtiunt me gentes hominum,
Totáque die præliantes opprimunt vi.
2 Inimici me deglutire geſtiunt quotidiè;
Multi enim, ſupreme-omniū Domine, mecum ſtrenuè pugnant.
3 Quando me timor occupat, confiſus in-te ero nihilominùs.
4 Laudabo Deum, ob-id-quòd promiſit, dixítque mihi:
Fiducia mihi Deus eſt, in eo ſpero, nec admodùm (poterit.
Timebo, quicquid mihi quiſpiam terreſtrium hominum facere-
5 Quotidiè inſidiantur *mihi* pervertere cupientes
Sermonem meum; & aliorsùm torquere, quicquid dixero:
Eorúmque omnes cogitationes *ſunt*, mihi mala machinari.
6 Illi igitur poſtquam congregati ſunt, & in unum convenerunt,
Clam mihi inſidias collocant,meóſque greſſus acriter obſervant,
Sive huc ſive illuc eam, proníque-feruntur ad animam *meam* per-
7 Num iniquitate *ſuâ* evitabunt interitum? (dendam.
Populum tu diſturba, Deus, irato animo.
8 Vagationem meam migrationémque tu nôſti & obſervâſti,
Benè computans in-animo, quoties abii fugiens:
Tuum verò in utrem lacrymas meas, nequando pereant,
Infundas: annon ſcripta-ſunt iſta *omnia* tuo in libro?
9 Ad te clamante me, retrò revertentur
Inimici *mei*: & hoc utique novi,quoniam mihi Deus eſt adjutor.
10 Laudabo Deum, ob-id-quod mihi pollicitus-eſt ſermone ſuo,
Laudabo Dominum,ob-id-quod mihi pollicitus-eſt ſermone *ſuo*.
Fiducia mihi Deus eſt, in illo ſpero, nec admodùm (poterit.
Timebo, quicquid mihi quiſpiam terreſtrium hominum facere-
Vota

Οὔτέ ποτ' ἐκ βρώμης δευήσεαι, οὔτε τοῦ ἄλλου·
Οὐδὲ γὰρ ἐσυφελίχθαι ἐάσει ἄνδρα δίκαιον.
23 Ἀλλὰ σφέας σὺ, Θεὸς, δόμον εἰς ἀΐδαο καταξεις·
Ἄνδρες ἀπ' αἰῶνος νέοι ἠδ' ὑπὲρ αἶσαν ὀλεῦνται
Ἀνδροφόνοι, δόλιοί τε, πρὶν ἥβης μέτρον ἱκέσθαι·
Θαρσήσω δ' ἄρ' ἐγὼ, πίσυνός τέ τοι ἔσσομαι ἔμπης.

Ψαλ. νϛʹ.

1 ΣΥ'νθεο, καί μ' ἐλέαιρε, Θεὸς, ὅτι θούρη δὴ λύσσῃ
Ὠμὸν βεβρώθειν μεμάασί με φῦλ' ἀνθρώπων,
Πᾶν δ' ἦμαρ πολεμίζοντες τείρουσι βίηφι.
2 Δυσμενέες με καταβρόξαι μεμάασι κατ' ἦμαρ·
Πολλοὶ γὰρ, Πανυπέρτατ' Ἄναξ, ἐμοὶ ἶφι μάχονται.
3 Ὄφρα με τάρβος ἔχῃ, πίσυνος δέ τοι ἔσσομαι ἔμπης.
4 Αἰνήσω Θεὸν, οἷ ὑπέσχετο, καί μοι ἔειπε·
Θάρσος μοι Θεός ἐστι, τῷ ἔλπομαι, οὐδέ τι λίην
Δείσω, ὅ, ττι μέ κεν τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἔρδοι.
5 Καθ δ' ἦμαρ λοχόωσι παρὰ τρέψαι μεμαῶτες
Μῦθον ἐμὸν, καὶ στρέψαι ἀποκλίδδον, ὅ, ττι κεν εἴπω·
Τῶν δέ τε πάντα νοήματ', ἐμοὶ κακὰ μηχανάασθαι.
6 Οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγρέες τ' ἐγένοντο,
Κρύβδην μοι λόχον εἷσαν, ἐμ' ἴχνιά τ' ὀξὺ νόησαν,
Ἔνθ' ἢ ἔνθ' ἂν ἴω, μέμασαν δέ τε θυμὸν ὀλέσσαι.
7 Ἦ κεν ἀτασθαλίησιν ὑπεκπροφύγοιεν ὄλεθρον;
Λαὸν σὺ συφέλιζε, Θεὸς, κεκοτηότι θυμῷ.
8 Πλαγκτοσύνην μου ἄλλην τε σὺ ἔγνως ἠδ' ἐνόησας,
Εὖ πεπνυμένος φρεσὶν, ὁσσάκις ἦια φεύγων·
Ἐν δὲ τεῷ ἀσκῷ ἐμὰ δάκρυα, μήποτ' ὄληται,
Χεῦαι· οὐκ ἄρα γέγραπται τάδε σῇ ἐνὶ βίβλῳ;
9 Πρὸς σὲ βοῶντος ἐμεῖο, παλιμπετὲς ἀπονέονται
Δυσμενέες· τόδε γ' οἶδ', ὅτι μοι Θεός ἐστιν ἀρωγός.
10 Αἰνήσω Θεὸν, οἷ ἑῷ μοι ὑπέσχετο μύθῳ,
Αἰνήσω τὸν Ἄνακτ', οἷόν μοι ὑπέσχετο μύθῳ.
11 Θάρσος μοι Θεός ἐστι, τῷ ἔλπομαι, οὐδέ τι λίην
Δείσω, ὅ, ττι μέ κεν τις ἐπιχθόνιος βροτὸς ἔρδοι.

12 Εὐχὰς

Vota tibi persolvere me decet, quæ nuncupavi;
Propterea gratias agam tibi, & tuam, Deus, laudem cantabo.
13 Liberâsti enim animam meam, & à morte servâsti;
Nonne ergo & pedes mihi custodies, nequando labar,
Ut in via ambulem adhuc in conspectu Dei,
Inter vivos existens, & videns lucem solis?

PSAL. lvii.

1 MIserere mei, Deus, miserere mei, tibi enim ego
Confisus sum in animo sub alis tuis:
Illarúmque umbra erit mihi à calamitate refugium
Et tegumentum, donec hæ transierint procellæ.
2 Precabor altè-regnantem Deum, Deum, qui & mihi
In negotiis astat, mihíque omnia perficit.
3 De cœlo mittet suum angelum qui me salvabit;
Illi verò opprobria offundet, quicunque mihi molitur interitum,
Et me deglutire totum vellet crudeli animo:
Utramque autem & misericordiam, & veritatem amabilem
Suam cœlitùs Deus mittet mihi in suppetias.
4 Anima mea medios inter leones est,
Hominésque qui igni similem in præcordiis animum habent:
Medios inter illos jaceo, inter gentes hominum,
Quorum dentes hastæ & sagittæ, lingua gladius acutus.
5 Sursum, Deus, teipsum extolle super cœlum stellatum,
Et gloriam tuam totam super terram almam.
6 Pedibus meis tendiculam, & retia sæva expanderunt:
Declinavit autem *in terram* anima mea, & jamjam casura est:
Foveam foderunt mihi, eámque in mediam inciderunt ipsi.
7 Animus paratus *est* mihi, Deus, in præcordiis, animus paratus;
Modulans suavi celebrabo laudem tuam cantilenâ.
8 Expergiscere gloria mea, simul autem evigilate & vos
Nablium & cithara, dulcémque apparate cantionem:
Exurgam *ego* ipse unà cum aurora illucescente.
9 Immortalis, celebrabo te medio populorum in cœtu,
Celebrabo te inter populos, inter gentes laudem cantabo *tuam*.

10 Quoniam

12 Εὐχάς σοι ἀποτίσαι ἔοικέ μοι, ἅπερ ὑπέστην·
Τῷ χάριν εἰδέω σοι, καὶ σόν, Θεός, αἶνον ἀείσω.
13 Ῥύσαο γὰρ ψυχήν μου ὑπ' ἐκ θανάτοιο σαώσας·
Οὐ πόδας οὖν καὶ ἐμοῖγε φυλάξεις, μήποτ' ὀλισθῶ,
Ὄφρ' ἂν ὁδὸν βαίνω ἐπὶ πρὸ κατενῶπα Θεοῖο,
Ζωοῖσιν μετεών, καὶ ὁρῶν φάος ἠελίοιο;

Ψαλ. νζ'.

1 Οἴκτειρόν με, Θεός, μ' οἴκτειρον, σοὶ γὰρ ἔγωγε
Θάρσυνός εἰμ' ἐνὶ θυμῷ ὑπὸ πτερύγεσσι τεῇσι·
Τάων δὲ σκιὴ ἔσσετ' ἐμοὶ ἄτης ἀλεωρή,
Καὶ σκέπας, εἰσόκεν αἵδε παροιχήκασι θύελλαι.
2 Εὔξομαι Ὑψιμέδοντι Θεῷ, Θεῷ, ὅς τέ μοι αἰεὶ
Ἐν ἔργοισι παρέστατ', ἐμοὶ δέ τε πάντα τελευτᾷ.
3 Οὐρανόθεν καταπέμψει ὃν ἄγγελον, ὅς με σαώσει·
Τῷ δ' ἐπ' ὀνείδεα χεύσει, ὅ,τις μοι μήσατ' ὄλεθρον,
Καί με καταβρόξαι πάντ' ἤθελε νηλέϊ θυμῷ·
Ἀμφότερον δ', ἔλεόν τε, ἀληθείην τ' ἐρατεινὴν
Αὐτοῦ ἀπ' οὐρανόθεν Θεὸς ἥσει μοι ἐπ' ἀρωγῇ.
4 Ψυχή μου μέσσοισιν ἐνὶ λείουσιν ἐτύχθη,
Ἀνδράσι θ' οἳ πυρὶ ἶσον ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἔχουσι·
Τοῖς ἐνὶ μέσσοισιν κεῖμαι, ἀνὰ φῦλ' ἀνθρώπων,
Τῶνπερ ὀδόντες δοῦρα καὶ ἰοί, γλῶσσ' ἄορ ὀξύ.
5 Ὕψι, Θεός, σ' ἀνάειρ' ὑπὲρ οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Καὶ κῦδος σὸν πᾶσαν ὑπὲρ χθόνα πουλυβότειραν.
6 Ποσσὶν ἐμοῖσι λίνον, καὶ δίκτυα λυγρὰ πέτασσαν·
Κύψε δέ μου ψυχή, καὶ δὴ πεσέεσθαι ἔμελλε·
Βόθρον ὄρυξαν ἐμοῖγε, μέσῳ τῷ τ' ἔμπεσον αὐτοί.
7 Θυμὸς ἑτοῖμος ἐμοί, Θεός, ἐν φρεσί, θυμὸς ἑτοῖμος·
Μελπόμενος λιγυρῇ κλείω τεὸν αἶνον ἀοιδῇ.
8 Ἔγρεο κῦδος ἐμόν, σὺ δ' ἐγρήγορθε καὶ ὔμμες
Νάβλη καὶ κιθάρη, γλυκερὴν δ' ἐντύνετε μολπήν·
Ἐγρήσσοιμί κεν αὐτὸς ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι.
9 Ἀθάνατε, κλείω σε μέσῳ λαῶν ἐν ὁμίλῳ,
Κλείω σ' ἐν λαοῖσιν, ἐν ἔθνεσιν αἶνον ἀείσω.

10 Qũoniam clementia tua immensa *est*, & ad·cœlũ-pertingens;
Tuáque veritas etiam ad ætherem clarum pervenit.
11 Sursum, Deus, teipsum extolle supra cœlum stellatum,
Et gloriam tuam totam supra terram almam.

P S A L. lviii.

1 NUm re verâ utique vobis jus rectum curæ-est,
Quando simul-congregati, consiliarii viri, estis?
Num in æquitate judicium-decernitis, gentes hominum?
2 Imò verò improba *opera* in-animo super terra machinamini;
Injuriámque gravem struitis manibus, violentiámque.
3 Multùm admodum vagantur improbi, & errant,
Postquam *jam* à via declinaverint, recens-nati quantumvis fu-
Alias alio cùm primum ex utero venerint; (erint,
Iísque semper cordi est vana multa dicere,
Didicerunt ergo, adhuc pueri cùm-essent mendacia loqui,
Sermonésque fallaces, qui iis à nativitate & infantia amici sunt.
4 Venenum autem tanquam serpentis lethiferum venenũ habent;
Neque volunt audire, similes aspidi surdæ,
Quæ præ-astutia suam pulvere aurem obturat:
5 Nec incantationibus in-animo delectatur, nec vocem audit
Viri, quantumvis, incantator cum-sit, sapienter incantet,
Neque demulcetur, quandoquidem ei inflexibilis impetus-men-
6 Illorum utique in ore validos, Deus, confringe dentes; (tis est.
Molarésque juvenum in maxillis leonum
Contunde, Domine, sævos ut expuant dentes.
7 Quemadmodum vero aquæ, quæ citò diffluunt huc illuc;
Sic isti liquescentes, statimque diffluentes pereant.
Et siquis eorum arcu tenso emittat sagittas,
Illæ utique frustraneæ sint, veluti telum, quod & arcitenentis
In tria, quatuorve frustra disruptum excidit manu.
8 Sicut autem quando limaci humiditas perit, ea autem liquescit,
Sensim diffluens, valdéq; celeriter liquescendo-consumitur ei
Et velut cùm in utero mulieris est embryo immaturus, (dulce ævũ
Brevis-ævi, qui & perit, priúsquam solis aspicit lucem:

10 Οὕνεκα μειλιχίη σοῦ ἀθέσφατος, οὐρανομήκης·
Σὴ δέ τ' ἀληθείη καὶ ἐς αἰθέρα δῖαν ἱκάνει.
11 Ὕψι, Θεός, σ' ἀνάειρ' ὑπὲρ οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Καὶ κῦδος σὸν πᾶσαν ὑπὲρ χθόνα πουλυβότειραν.

Ψαλ. νη'.

1 Ἦρ' ἐτεόν γε, που ὔμμι δίκη ἰθεῖα μέμηλεν,
Ὁππόθ' ὁμηγερέες, βουληφόροι ἀνέρες, ἐστέ;
Ἦ ῥα καὶ εὐνομίῃσι δικάζετε, φῦλ' ἀνθρώπων;
2 Ἀλλά γ' ἀτάσθαλα θυμῷ ἐπὶ χθονὶ μηχανάασθε·
Ὕβριν δ' ἀργαλέην πολυπονεῖτε χερσί, βίην τε.
3 Πολλὰ μάλα πλάζονται ἀτάσθαλοι, ἠδ' ἀλόωνται,
Ἐκκλίναντες ὁδοῖο, νεηγενέες περ ἐόντες,
Ἄλλυδις ἄλλη, ἐπεὶ τὰ πρῶτ' ἐκ γαστέρος ἦλθον·
Τοῖς τ' αἰεὶ φίλον ἐστ' ἀνεμώλια πόλλ' ἀγορεύειν,
Ἔμμαθον οὖν παῖδνοί ἔτ' ἐόντες ψεύδεα βάζειν,
Μύθους τε κλοπίους, οἵ σφιν πεδόθεν φίλοι εἰσίν.
4 Ἰὸν δ', ὡς ὄφιος θανατηφόρον ἰὸν ἔχουσιν·
Οὐδ' ἐθέλουσιν ἀκοῦσαι, ἐοικότες ἀσπίδι κωφῇ,
Ἥπερ κερδοσύνῃσιν ἑὸν κόνι οὖας ἔβυσεν·
5 Οὐδ' ἐπαοιδῇσι φρένα τέρπεται, οὐδ' ὅπ' ἄκουσεν
Ἀνέρος, εἰ ἐπαοιδὸς ἐὼν πύκα περ τ' ἐπαείδῃ·
Οὐδέ τ' ἐθέλχθη, ἐπεί οἱ ἀκήλητον μένος ἐστί.
6 Τῶν δ' ἄρ' ἐνὶ στόματι κρατερούς, Θεός, ἆξον ὀδόντας·
Σύ τε μύλας νεαρῶν ἐνὶ γαμφηλῇσι λεόντων
Θλάσσον, Ἄναξ, ὀλοοὺς ἵνα τ' ἐκπτύσωσιν ὀδόντας.
7 Ὕδατα δ' ὥς, ἅτε ῥίμφα διέρρεεν ἄλλυδις ἄλλη,
Ὣς οἱ τηκόμενοι, διά τ' αἶψα ῥέοντες ὄλοιντο.
Τῶν εἴ τις τε βιὸν τανύσας προέηκεν ὀϊστούς,
Οἵ γ' ἄλιοι εἶεν, βέλος ὥς, ὅ, τε τοξοφόροιο
Τειχθέν τε καὶ πτερόεν διατρυφὲν ἔκπεσε χειρός.
8 Ὡς δ' ὅτε κοχλίη ἰκμὰς ἀπόλλυται, ὅς ῥ' ἐτέτηκεν,
Ἤκα ῥέων, μάλα δ' ὦκα κατείβεταί οἱ γλυκὺς αἰών·
Ὥς θ' ὅ τε γαστέρι γυναικὸς ἔνι βρέφος ἠλιτόμηνον,
Ὠκύμορον, τό, τ' ὄλωλε, πρὶν ἠελίου ἴδεν αὐγάς·

Ita hi quidem pereant, ſtatímque tranſeant omnes,
Neque videant ampliùs dulce lumen ſolis.
9 Priúſquam ſentiant lebetes ſpinas ardentes
Veſtri, aut ferveant incitati igni vehemente;
Hos ille ſubitò abripiet malo ceu venti turbine,
Crudóſque vivóſque tollet irato animo.
10 Lætabitur verò juſtus vir, vindictam cùm viderit,
Qualem jam mali homines condignam mercedem retulerint;
Greſſúsque ſuos impiorum lavabit ſanguine hominum.
11 Sic verò tum dixerit quis intuens alius in alium,
Certè juſtus vir operum *ſuorùm* gratam compenſationem
Accepit; certè omninò eſt Deus, qui in terra
Judicans omnia dirigit, habétque vindicem oculum.

PSAL. lix.

1 AB hoſtibus libera me, Deus meus, & me defende
Ab hominibus, qui in me malè affecti inſurgunt.
2 Ab iis autem me ſerva; qui mala machinantur;
Nec me permitte homicidis rapinam & prædam fieri.
3 Animæ enim inſidiantes meæ cupiunt eam perdere:
Contráque me robuſti homines congregati-ſunt; non ob noxam
Nec iniquitatem, Deus, quam *ego* feci. (meam,
4 Illi verò currunt, ſimul ſeipſos inſtruentes, (fueram:
Haudquaquam jure *nec meritò*, quippe haud ego iis mali autor
Surge mihi in adjumentum, aſpice autem me, qualia paſſus-ſum.
5 Quamobrem tu, Domine, qui & exercituum dux & princeps es
Omnium, & inclyti Deus Iſraelis,
Expergiſcere ad puniendum omnes gentes, nationéſq; hominũ:
Nec perfidis unquam parce, nec miſerere cujuſquam,
Quem præ inſolentia peccantem animadverteris.
6 Multùm admodùm vagati-ſunt, veſperíque revertuntur;
Et eorum veluti canum clamor fit latrantium,
Per-civitatem dum vadunt errantes huc illuc.
7 Aſpera autem iis verba os eructat; velut gladiis (unt, audit?
Labiis cor-perſcindunt-convitiantes; quandoquidem quis, inqui-

8 Eos

Ὣς οἱ μὲν τ' ἀπολοίατ', ἄφαρ τ' οἰχοίατο πάντες,
Μηδὲ δ' ὁρῷεν ἐπὶ γλυκερὸν φάος ἠελίοιο.
9 Πρὶν γ' ᾔσθοντο λέβητες ἀκανθέων καιομενάων
Ὑμέτεροι, ἢ ζέεσθαι ἐπειγόμενοι πυρὶ κηλέῳ·
Τοὺς ὅγ' ἀφαρπάξει κακῇ ὡς ἀνέμοιο θυέλλῃ,
Ὠμοὺς τε ζωοὺς θ' ἑλέει κεκοτηότι θυμῷ.
10 Γηθήσει δὲ δίκαιος ἀνήρ, τίσιν ὁππότ' ὁρῷτο,
Οἷον δὴ κακοὶ ἄνδρες ἐοικότα μισθὸν ἄροντο·
Ἴχνια δυσσεβέων τε λοέσσεται αἵματι φωτῶν.
11 Ὧδε κέ τις τότε εἴποι ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Ἦ ῥα δίκαιος ἀνὴρ ἔργων χαρίεσσαν ἀμοιβὴν
Ἔλλαβεν· ἦ ῥα μάλ' ἐστὶ μέγας Θεός, ὅς τ' ἐπὶ γαίῃ
Κρίνων πάντ' ἰθύνει, ἔχει δέ τε ἔκδικον ὄμμα.

Ψαλ. νθʹ.

1 Ἐκ δηΐων ῥύσαι με, Θεός μου, καί μοι ἄμυνον
Ἀνέρας, οἳ ἐπ' ἐμοί γε κακὰ φρονέοντες ὄρουσαν.
2 Ἐκ δέ με τῶνδε σάω, οἳ ἀτάσθαλα μηχανόωνται·
Μηδ' ἔα ἀνδροφόνοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
3 Ψυχὴν γὰρ λοχόωντες ἐμὴν μεμάασιν ὀλέσσαι·
Καδδέ μοι ἄλκιμοι ἄνδρες ἀγηγέρατ'· οὔτε μοι ἄτης,
Οὐδέ τ' ἀλιτροσύνης, Θεός, εἵνεκα, τῶν ὑπὲρ ἔοργα.
4 Οἱ δὲ θέουσιν, ἅμα σφέας αὐτοὺς ἀρτύναντες,
Οὔτι δίκῃ, ἐπεὶ οὔ σφιν ἐγὼ κακοῦ αἴτιος ἦα·
Ὄρσεο μοι ἐπ' ἀρωγῇ, ὅρα δέ με, οἷα πέπονθα.
5 Τῷ σύ, Ἄναξ, ὅς τε στρατιάων ὄρχαμός ἐσσι
Πασάων, καὶ ἀγακλειτοῦ Θεὸς Ἰσραήλου,
Ἔγρεο τίννυσθαι πάντ' ἔθνεα, φῦλά τε φωτῶν·
Μηδὲ δ' ὑπερφιάλων ποτὲ φείδεο, μηδ' ἐλέαιρε,
Ὅντιν' ἀγηνορίῃσιν ἀτασθάλλοντα νοήσῃς.
6 Πολλὰ μάλα πλάγχθεν, ποτὶ ἑσπερά τ' ἀπονέονται·
Καί σφεων ὥς τε κυνῶν ἰαχὴ γένεθ' ὑλακομώρων,
Κὰπ πόλιν ὄφρα τ' ἴωσιν ἀλώμενοι ἔνθα καὶ ἔνθα.
7 Ὀξέα δέ σφ' ἔπεα στόμ' ἐρεύγεται· ὡς ξιφέεσσι
Χείλεσι κερτομέουσιν· ἐπεὶ τίς, φασίν, ἀκούει;

8 Eos verò irridebis tu, Immortalis, atque contemnes;
Gentésque omnes deridiculum & ludibrium facies.
9 Eorum.a. etsi quis magnus sit, & robur ejus non infirmum,
At certè à potentia ejus apud te *manens* cavebo nihilominus;
Quia tu mihi, Deus, columen, & à malis refugium es.
10 Præveniet me Deus proclivi-animo, qui erga me clemens *est*,
Quíque mei misereri solet: & videbo voluntate Dei
Inimicos id patientes, quod mihi gratum est animo.
11 Nè occidas *eos*, nè populus meus mente suâ obliviscatur;
Eos autem vi dissipa, & fortitudine manuum,
Et deturba, Domine, scutum amplum nostrum & auxilium.
12 Quoniã temerarii-&-imprudẽtes-in-sermone & peccãtes-in-
Et mala multa, superbáq; in ore habentes effutierunt; (verbis sũt
Ipsi suâ arrogantiâ capti-teneantur,
Propter imprecationes, & mendacia quæ locuti-sunt.
13 Eos tu disperde, disperde, vehementer irascens,
Funditùs malè, ut nè uspiam ampliùs vivis intersint:
Et *ut* cognoscant quod Deus Jacobidis imperans
Latè-dominatur etiam ad extremas oras terræ.
14 Multùm autem vagentur, vesperíque revertantur;
Eorúmque clamor sit canum ceu latrantium,
Dum per urbem vadunt errantes huc illuc.
15 Huc illuc vagentur, appetentes cibi:
Murmure autem fremitúque obstreperi per plateas,
Si non habeant satis pascere suum ventrem insatiabilem.
16 Cæterum ego tuam potentiam & vim cantabo,
Sed & misericordiam tuã cantabo simul cum-aurora illucescenti
Voce clarâ: tu enim præsidium mihi fuisti,
Et à malo refugium calamitatis die funesto.
17 Te celebrabo, tibi *hymnos* cantabo, meum robur; quoniã defensor
Est mihi Deus, Deus, qui & mihi propitius semper *est*.

8 Κὰδ δὲ σφεων γελάσεις σύ γ', Ἀθάνατ', ἠδ' ἀλογήσεις·
Ἔθνεά τε ξύμπαντα γέλων καὶ ἀθύρματα θήσεις.
9 Τῶν δ' εἴ τις μέγας ἐστὶ, καί οἱ σθένος οὐκ ἀλαπαδνὸν,
Ἀλλά γε κάρτος ἐὸν παρὰ σοὶ πεφυλάξομαι ἔμπης·
Ὅττι σύ μοι, Θεὸς, ἕρμα, κακῶν δέ τε εἷς ἀλεωρή.
10 Φθαίη κέν με Θεὸς λελιημένος, ὅς μοι ἐνηὴς,
Ὅς τέ μ' ἐλθὼν ἐλέησε· καὶ ὄψομ' ἕκητι Θεοῖο
Δυσμενέας τὸ παθόντας, ὅ μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ.
11 Μὴ κτείνῃς, μὴ λαὸς ἐμὸς φρεσὶν ἦσι λάθοιτο·
Τοὺς δὲ βίηφι διασκέδασον, καὶ κάρτεϊ χειρῶν,
Καὶ στυφέλιξον, Ἄναξ, ἡμέων σάκος εὐρὺ καὶ ἄλκαρ.
12 Οὕνεκά τ' ἀκριτόμυθοι, ἁμαρτοεπεῖς τε πέλονται,
Καὶ κακὰ πόλλ' ὑπέροπλά τ' ἀνὰ στόμ' ἔχοντες ἔειπον·
Αὐτοί κεν σφετέρῃσιν ἀγηνορίῃσιν ἁλῷεν,
Εἵνεκ' ἐπαράων, ψευδέων θ', ἅ, τε μυθήσαντο.
13 Τοὺς σύ γ' ὄλεσσον, ὄλεσσον, ἐπιζαφελῶς μενεαίνων,
Πρόχνυ κακῶς, ἵνα μή που ἔπι ζωοῖσι μετεῖεν·
Καὶ γνοῖεν, Θεὸς ὡς Ἰακωβιάδῃσιν ἀνάσσων,
Ἔστ' εὐρυκρείων καὶ ἐπ' ἔσχατα πείρατα γαίης.
14 Πολλὰ δὲ πλαγχθεῖεν, ποτὶ ἕσπερά τ' ἀπονέοιντο·
Τῶν δ' ἰαχή τε γένοιτο κυνῶν ὡς ὑλακομώρων,
Κὰπ πόλιν ὄφρα τ' ἴωσιν ἀλώμενοι ἔνθα καὶ ἔνθα.
15 Ἔνθα καὶ ἔνθ' ἀλόωντο ἱμειρόμενοί που ἐδωδῆς·
Κνυζηθμῷ δὲ φέροιατ' ἐρίβρομοι ἀμφὶς ἀγυιάς,
Εἰ μὴ ἔχωσιν ἅλις βόσκειν σφὴν γαστέρ' ἄναλτον.
16 Αὐτὰρ ἔγωγε τεὴν δύναμιν καὶ κάρτος ἀείσω,
Καὶ ἔλεον σὸν ἀείσω ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι
Φωνῇ ἀριζήλῳ· σὺ γὰρ ἄλκαρ ἐμοί γε τέτυξο,
Ἠδὲ κακοῦ ἀλεωρὴ ὀϊζύος ἤματι λυγρῷ.
17 Σὲ κλείω, σοὶ ἀείσω, ἐμὸν κράτος· οὕνεκ' ἀμύντωρ
Ἔστιν ἐμοί γε Θεὸς, Θεὸς, ὅς τέ μοι ἵλαος αἰεί.

Ψαλ.

PSAL. lx.

1 NOs Deus, vexâsti, repulistíque & dispersisti, (pitius sis.
Nobísque iratus-fuisti: conversus autem iterum *nobis* pro-
2 Terræ tremorem incussisti, cladémque gravem immisisti,
Valdéque eam malis confregisti multis.
Illam. a. restitue sanans *ejus* fracturas & vulnera, nè collabatur,
Quoniam nutat, & jamjam casuram se-putat.
3 Populum tuum valdè multa videre gravia fecisti;
Et vinum bibere gravedinem-afferens nobis apposuisti.
4 Te autem timentibus, & animitùs reverentibus
Dedisti in prælio vexillum, ut attollatur,
Utrúmque, tum victoriæ tum & veritatis ipsius gratiâ.
5 Ut & liberatio à-malis & salus iis sit,
Qui tibi charissimi sunt in animo; quamobrem & tuâ
Nos dexterâ serva, & exaudi me.
6 Sacro in throno multa dixit Deus & promisit:
Lætabor quidem ego, Sicimorúmque dividam agros,
Et dimetiar profundas valles Succothi.
7 Meus est Galaadus, meúsque est Manasses;
Firmamentum mei capitis sacrum robur Ephraimi:
Leges & jura mihi sceptriger Judas
Tractat, quâ non alia tribus regalior.
8 Moabus autem lebes, quando mihi lavacra-pedum curæ-sunt,
Fit *mihi*; Idumeæ autem calceos sub pedibus meis
Projiciam, ut tollat, qui & famularum mos est:
Et tu Palæstina terrarum præcipuè omnium
Lætare, & jubila, & gloriare mihi succumbere subditáque esse.
9 Quis urbem in munitam ducere me volet?
Quis mihi intra Idumeam in via præibit?
10 Annon tu, Deus, etsi antea nos depuleris?
Annon tu Deus propugnatoribus dux eris nostris?
11 Tu propugnator veni nobis & auxiliator, nósque libera
A malo, quandoquidem vanum *est* mortalis hominis auxilium.

12 Certè

Ψαλ. ξ΄.

1 Ἄμμε, Θεός, στυφέλιξας, ἀπώσαό τ', ἠδ' ἐκέδασσας·
Ἄμμι καὶ ὠδύσαο· στρέψας δ' αὖθ' ἵλαος εἴης.
2 Γαίῃ ἐν τρόμον ὦρσας, ἀρὴν τε βαρεῖαν ἐνῆκας,
Λίην μέν τε κακοῖσι συνέρρηξας πολέεσσι·
Τὴν δ' ἄκεσαι ῥωχμούς τε καὶ ἕλκεα, μὴ ἐρείπῃσιν,
Οὕνεκα νοσάζει, καὶ δὴ πεσέεσθαι ὀΐει.
3 Λαὸν σὸν μάλα πόλλ' ἰδέειν χαλέπ' αἰνά τ' ἀνῆκας·
Ἠδ' οἶνον πιέειν καρωτικὸν ἄμμιν ἔθηκας.
4 Τοῖς δέ σε δειδιόσιν, καὶ ἐνὶ φρεσὶν ἀζομένοισι
Δῶκας ἐνὶ πτολέμῳ σημήϊον, ὄφρα τ' ἀερθῇ,
Ἀμφότερον, νίκης τε ἀληθείης θ' ἕνεκ' αὐτῆς.
5 Ὥς τε κακῶν λύσις ἠδὲ φόως αὐτοῖσι γένοιτο,
Οἵ τοι φίλτατοί εἰσι μετὰ φρεσί· τοὔνεκα καὶ σῇ
Ἡμέας δεξιτερῆφι σάω, καὶ ἄκουσον ἐμεῖο.
6 Ἱερῷ εἰνὶ θρόνῳ πόλλ' εἶπε Θεὸς καὶ ὑπέστη·
Χαιρήσω μὲν ἐγώ, Σικίμων δ' ἀποδάσσομαι ἀγρούς,
Καὶ διαμετρήσω βαθέ' ἄγκεα Σοκχώθοιο.
7 Ἔστιν ἐμὸς Γαλάαδος, ἐμὸς δέ τε ἐστὶ Μανασσῆς·
Ἄλκαρ ἐμῆς κεφαλῆς ἱερὴ ἴς Ἐφραΐμοιο·
Θεσμοὺς ἠδὲ θέμιστας ἐμοὶ σκηπτοῦχος Ἰούδας
Ἀμφιέπει, τοῦδ' οὐ φῦλον βασιλεύτερον ἄλλο.
8 Μωάβος δὲ λέβης, ὅτε μοι ποδάνιπτρα μέμηλε,
Γίνεται· Ἰδουμαίῃ δὲ πέδιλ' ὑπὸ ποσσὶν ἐμοῖσι
Ῥίψω, ὄφρ' ἀνέλοιθ', ἣ τ' ἀμφιπόλων δίκη ἐστί·
Καὶ σὺ Παλαιστίνη γαιάων ἔξοχα πασέων
Χαῖρέ τε καὶ ἀλάλαζε, καὶ εὔχεό μοι ὑποείκειν.
9 Τίς πόλιν εἰς ἄρρηκτον ἀγινέμεναί μ' ἐθελήσει;
Τίς μοι Ἰδουμαίην εἴσω ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
10 Οὐκ ἄρα σύ, πρὶν εἰ, Θεός, ἄμμε περ ἐστυφέλιξας;
Οὐ σύ, Θεός, προμάχοις ἀγὸς ἔσσεαι ἡμετέροισι;
11 Σὺ πρόμος ἔλθ' ἡμῖν καὶ ἀμύντωρ· ἄμμε δὲ ῥῦσαι
Ἐκ κακότητος, ἐπεὶ ἅλιον βροτοῦ ἀνέρος ἄλκαρ.

12 Certè fortia opera Dei præstabimus auxilio
Facilè : ille enim hostes nostros sub pedibus calcabit.

PSAL. lxi.

1 ATtende meæ voci, Deus, & precantem exaudi.
2 Terræ ab extremitate ego mœrens & afflictus corde
Ad te clamavi supplex ; tu verò duc me & colloca
Super rupe sublimi, quæ excelsior me est.
3 Quoniam tu tegumentum bonum, & à-malis refugium mihi,
Turrísque fortis à-facie hostium meorum fuisti.
4 Tuóque in tabernaculo habitabo in-perpetuum usque :
Confidámque alarum tuarum umbrâ circuntectus.
5 Promptè enim meas, Deus, audiisti preces ;
Noménque tuum reverentibus tu hæreditatem præbuisti.
6 Diù vivis interesse Regi dabis,
Longámque ei vitam, diebúsque dies addes,
Et multis seculis volventes annos.
7 Apud Deum incessanter manebit:misericordiam autem præbeas,
Simul & veritatem, custodes omninò ei esse paratas.
8 Tum verò te perpetuò celebrabo, tuúmque nomen-canam,
Ut tibi diebus omnibus vota mea persolvam.

PSAL. lxii.

1 CErtè anima mea in-Deo sperat, & eum semper
Expectat patiens ; salus autem mihi ex eo venit.
2 Certè is solus mihi est rupésque salúsque,
Robur meum & columen : non valdè movebor.
3 Contra virum quousque in-animo mala meditabimini ?
Verùm omnes demùm interficiemini etiam vos ;
Sicut quando declinans paries casurus-est,
Maceriáque succussa vergens in terram :
Sic & vos cadetis, quandoquidem propè vobis *est* interitus.
4 Consilia ineunt, quo pacto hunc virum possint
Suo honore privare, & à sede sua deturbare :
Mendacia multa dicere semper iis placet animitùs ;

Benè

12 Ἦ κεν καρτερὰ ἔργα Θεοῦ ἐρξαίμεν ἀρωγῇ
Ῥεῖα· ὁ γὰρ ἀντιβίους ἡμέων ὑπὸ ποσσὶ πατήσει.

Ψαλ. ξα΄.

1 ΚΕκλυθί μευ φωνῆς, Θεός, εὐχομένοιό τ' ἄκουσον.
2 Γαίης ἐκ περάτηθεν ἐγὼ τετιημένος ἦτορ
Σοὶ ἐβόησ' ἱκέτης· σὺ δ' ἀγίνεε καί με κάθιζε
Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ, ἣ ὑπερτέρη ἐστὶν ἐμεῖο.
3 Οὕνεκα σὺ σκέπας ἦσθα, καὶ ἦν δέ τέ μοι ἀλεωρή,
Πύργος τε κρατερὸς δηΐων μευ ἔναντ' ἐτέτυξο.
4 Σῇ καὶ ἐνὶ κλισίῃ οἰκήσω νωλεμὲς αἰεί·
Θαρσήσω πτερύγων τε τεῶν σκιῇ ἀμφικαλυφθείς.
5 Περιφρονέως γὰρ ἐμεῖο, Θεός, ἔκλυες εὐχωλάων·
Οὔνομα δ' ἁζομένοισι τεὸν σὺ κλῆρον ὄπασσας.
6 Δηθὰ μετὰ ζωοῖσιν ἐμῷ Βασιλῆϊ διδώσεις,
Μακρὴν θ' οἱ αἰῶν', ἐπί τ' ἤμασιν ἤματα θήσεις,
Καὶ πολλῆς γενεῇσι κυλινδομένους λυκάβαντας.
7 Παρ Θεῷ ἄλληκτον μενέει· ἔλεον σὺ παράσχοις,
Σὴν δέ τ' ἀληθείην, φύλακας μάλ' οἱ ἔμμεν' ἑτοίμους.
8 Τῷ κέ σε νωλεμέως κλείω, σόν τ' οὔνομ' ἀείσω,
Ὄφρα τοι ἤματα πάντ' εὐχωλάς μευ ἀποτίσω.

Ψαλ. ξβ΄.

1 ἮΤοι ἐμὴ ψυχὴ Θεῷ ἔλπεται, ἠδέ μιν αἰεὶ
Μίμνει τετληυῖα· φόως δέ μοι ἐξ ἔθεν ἦλθεν.
2 Ἦ τοι ὅγ' οἶος ἐμοὶ πέλεται πέτρη τε φόως τε·
Ἄλκαρ ἐμόν τε καὶ ἕρμ'· οὐκ ἂν μάλα κινηθείην.
3 Καδ δ' ἀνδρὸς τεο μέχρι κακὰ φρεσὶ μητιάασθε;
Ἀλλά γε πάντες ἔπειτα κατακτομέεσθε καὶ ὔμμες·
Ὡς δ' ὁπότε κλίνων τοῖχος πεσέεσθαι ἔμελλεν,
Αἱμασιή θ' ὑποσπομένη νεύουσα χαμᾶζε·
Ὣς θ' ὑμεῖς κε πέσοιτ', ἐπεὶ σχεδὸν ὔμμιν ὄλεθρος.
4 Βουλὰς βουλεύουσιν, ὅπως τόνδ' ἄνδρα διώκων
Ἧς τιμῆς στερέσαι, καὶ ἀφ' οὗ ἕδεος συφῆξαι·
Ψεύδεα πολλὰ λέγειν αἰεί σφισιν εὔαδε θυμῷ·

Benè enim loquuntur, malum autem ſimul cogitant,
Preces quidem ore, mente autem emittunt imprecationes.
5 Veruntamen patiens-eſto, chara anima, Deum expectans uſque;
Quoniam ſpes fiduciáque mihi ex illo eſt.
6 Profectò is ſolus mihi eſt rupéſque ſalúſque;
Robur meum & columen; non movebor omninò.
7 Ex Deo eſt mihi ſalus & gloria inſignis:
Rupes mea & robur & ſpes Deus eſt.
8 Eo autem ſemper freti confidite, ſperatéque populi;
Eíque effundite veſtri meditationes animi,
Precantes : Deus ſpes auxiliúmque nobis eſt.
9 Omnes nationes mortalium vanitas mendaciúmque ſunt
Omninò, inglorii pariter, quíque ſortiti-ſunt honorem,
Similes bullis, & ſicut umbræ vagantur:
Quòd ſi appenderentur omnes pariter in bilance,
Facilè elevarentur ſimul, vani nequicquam,
Et vanitate *ipsâ* eſſent inaniores utres.
10 Nè dolis malis confiſi & viribus
Audete injuriam-facere, vanitati nec indulgete pravæ:
Et ſi divitiæ augentur, affatímque opes ſuppetunt,
Veruntamen haud nimiùm vobis corditùs curæ-ſint.
11 Etiam Deus dixit ſemel, imò & bis dicentem audivi,
Quòd robur Deo eſt, & potentia inſuperabilis.
12 Etiam tibi, Domine, miſericordia præſtò eſt, lenitáſque mentis:
Hominibus enim operum, quæ faciunt, compenſationem
Rependis, & unicuíque dignam mercedem præbes.

PSAL. lxiii.

1 ES, Deus, tu Deus meus, dìluculò ſurgam ego,
Et te valdè diligenter quæram, ſicubi invenire-potero:
Quemadmodum cùm quis potum appetit in animo ſuo
Vehementer, cupiens aridam ſitim eximere,
Ita & animam meam tui ingens deſiderium capit:
Caro mea te deſiderat pariter in ſiticuloſa terra
Squalida, quæ imbre non rigatur, nec rore.

2 Quem-

Εὖ μὲν γὰρ βάζουσι, κακὸν δ᾽ ἄμυδις φρονέουσι,
Εὐχὰς μὲν στόματι, φρεσὶ δ᾽ ἐκπέμπουσιν ἐχθράς.
5 Τλῆθι δ᾽ ὅμως, φίλε θυμὲ, Θεὸν ποτιδέγμενος αἰεί·
Οὕνεκεν ἐλπωρὴ θάρσος τέ μοι ἐξ ἔθεν ἐστί.
6 Ἤ τοι ὅγ᾽ οἶος ἐμοὶ πέλεται πέτρη τε φόως τε·
Ἄλκαρ ἐμόν τε καὶ ἕρμ᾽· οὐ κινηθήσομαι ἔμπης.
7 Ἐκ Θεοῦ ἐστιν ἔμοιγε φόως καὶ κῦδος ἀγητόν·
Πέτρη ἐμὴ ἀλκή τε καὶ ἐλπωρὴ Θεός ἐστι.
8 Τῷ δ᾽ αἰεὶ πίσυνοι θαρσεῖτ᾽ ἔλπεσθέ τε λαοί·
Ἐκ τ᾽ ἄρα χεύατέ οἱ ὑμοῦ μελεδήματα θυμοῦ,
Εὐχόμενοι· Θεὸς ἐλπὶς ἀρωγή τ᾽ ἄμμι τέτυκται.
9 Πάντα τὰ φῦλα βροτῶν ματίη ψεῦδός τε πέλονται
Πάμπαν, ἄτιμοι ὁμῶς, οἵπερ τε λελόγχασι τιμήν,
Ἶσοι πομφολύγεσσι, καὶ ὡς σκιαὶ ἀΐσσουσιν·
Εἰ δ᾽ ἱσταῖατο πάντες ὁμοῦ σταθμῇ ἐνὶ ταλάντοις,
Ῥεῖά κεν ἠερέθοιαθ᾽ ὁμοῦ, ἀνεμώλιοι αὔτως,
Καὶ κενεοφροσύνης εἶεν κενεώτεροι αὐτοί.
10 Μή τι κακοῖσι δόλοισι πεποιθότες ἠδὲ βίηφι,
Τολμᾶθ᾽ ὑβρίζειν, ματίῃ μηδ᾽ εἴκετε λυγρῇ·
Εἰ καὶ πλοῦτος ἀέξεθ᾽, ἄλις δέ τε ὄλβος ὀπηδεῖ,
Ἀλλά γε μὴ λίην ὑμῖν περὶ κῆρι μεμήλῃ.
11 Καὶ Θεὸς εἶπεν ἅπαξ, καὶ δίς τ᾽ εἰπόντος ἄκουσα,
Ὅττι βίη Θεῷ ἐστιν, ἰδὲ κράτος οὐκ ἐπιεικτόν.
12 Καὶ σοί, Ἄναξ, ἔλεος πάρα, μειλιχίη τε νόοιο·
Ἀνδράσι γάρ τ᾽ ἔργων, οἷ᾽ ἐργάζονται, ἀμοιβὴν
Ἐκτελέεις, καὶ ἑκάστῳ ἐοικότα μισθὸν ὀπάζεις.

Ψαλ. ξγ᾽.

1 ἘΣοί, Θεός, σὺ Θεός μου, ἅμ᾽ ἠοῖ ὄρσομ᾽ ἔγωγε,
Καί σε μάλα σπουδῇ διζήσομαι, εἴ που ἐφεύρω·
Ὡς ὅτε τις τε ποτῆτος ἱμείρεται ἐν φρεσὶν ᾗσιν
Ἀσκελὲς, ἱέμενος πολυκαγκέα δίψαν ἀφεῖναι,
Ὣς καὶ ἐμὴν ψυχὴν σέθεν ἄπλετος ἵμερος αἱρεῖ·
Σάρκες ἐμαί σε ποθεῦσιν ὁμῶς ἐνὶ διψάδι γαίῃ
Λυγρῇ, ἣ τ᾽ ὄμβρῳ οὐ δεύεται, οὐδὲ τ᾽ ἐέρσῃ.

2 Quemadmodũ te aliquando in templo vidi, *sic* & te rursus videre
Liceat mihi, téque tuámque potentiam & gloriam mirabilem.
3 Quoniam favor tuus melior est vitâ,
Idcircò ego labiis meis tuam laudem cantabo.
4 Sic te laudabo, quoad vivis interero,
Inque tuo nomine ad te in-altum manus extendam.
5 Tanquam medullâ delicatè-nutrita & pingui adipe
Anima mea replebitur bonis, quando tuam laudem
Labiis lætis in ore habens eloquar:
6 Dum tui in lecto recordor, & te in animo
Cogito revolvens vigiliis in nocturnis.
7 Quoniam adjutor mihi, & ingens præsidium fuisti,
Ideò in-te exultabo sub alis tuis,
Earúmque umbrâ ibi lætabor circuntectus.
8 Anima mea firmiter adhæret tibi, tibíque affixa-est:
Dextera autem tua mihi tutum fulcrum est.
9 Qui verò me interficere gestiunt, & animam perdere,
Descendent in barathrum, & in inferiora viscera terræ.
10 Ense percussi cadent; feríśque præda,
Et vulpibus esca & ludibrium futuri sunt.
11 Sed in-Deo Rex lætabitur: qui per illum jurant,
Omnes gloriandi-ansam obtinebunt; quibus autẽ mendacia loqui
Placitum fuerit, certè iis quispiam os opprimet.

P S A L. lxiv.

1 ATtende meæ voci, Deus, orantémque exaudi;
Ex inimicorum autem hominum me gravi metu
Libera, nequis eorum charâ me vitâ privet.
2 Et me subducas è noxa, ut nequando consilia improborum
Noceant mihi, quæ & clanculùm consultant:
Et ex violentia hominum, qui prava machinantur,
Improbi, quíq; in me mala cogitantes impetum-faciunt.
3 Qui & velut extensam aciem-habentem gladiũ sibi linguã red-
Acuentes, & maledicta sicut amarulenta tela, (dunt,
Coràm convitiis, eminùs opprobriis-impetentes:

2 Ὡς σέ ποτ' ἐν ἱερῷ εἶδον, σὲ καὶ αὖθις ὁρᾶσθαι
Εἴη μοι, σέ τε, σήν τε βίην καὶ κῦδος ἀγητόν.
3 Ὅττι φιλοφροσύνη σου ἀμείνων ἐστὶ βίοιο,
Τοὔνεκ' ἐγὼ χείλεσσιν ἐμοῖς τεὸν αἶνον ἀείσω.
4 Ὡς σέ τ' ἐπαινήσω, ἕως ἂν ζωοῖσι μετείω,
Ἔν τε σῷ οὐνόματι πρὸς σ' ὑψόσε χεῖρας ὀρέξω.
5 Μυελῷ ὡς ἀτιταλλομένη καὶ πίονι δημῷ,
Ψυχή μου ἅλις ἕξει ἐάων, οὔτε σὸν αἶνον
Χείλεσι γηθοσύνοισιν ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω·
6 Ὄφρα σου ἐν λέκτρῳ μέμνημαι, καί σ' ἀνὰ θυμὸν
Βάλλομαι ὁρμαίνων φυλακῆς ἐνὶ νυκτερινῇσιν.
7 Οὕνεκ' ἀρωγὸς ἔμοιγε καὶ ἄσπετον ἄλκαρ ἔπαθα,
Τῷ σοι ἐπαγλαΐζομαι ὑπὸ πτερύγεσσι τεῇσι,
Τάων τε σκιῇ ἔνθα γηθύσομαι ἀμφικαλυφθείς.
8 Ψυχή μου κρατερῶς ἔχεται σέο, σοί τ' ἐπιδρήρει·
Δεξιτερὴ γὰρ τεὴ ἐμοὶ ἀσφαλὲς ἕρμα τέτυκται.
9 Οἱ δέ μ' ἀποκτεῖναι μέμασιν, καὶ θυμὸν ὀλέσσαι,
Δύσοντ' ἔς τε βέρεθρον, ἐνέρτερά τ' ἔγκατα γαίης.
10 Ἄορι δηϊνόμενοι πεσέονται· φηρσί τε κύρμα
Μέλλουσιν καὶ ἀλωπέκεσιν μέλπηθρα γενέσθαι.
11 Ἀλλὰ Θεῷ Βασιλεὺς κεχαρήσεται· οἳ μὲν ὄμοσσαν,
Πάντες ἂν εὖχος ἀερίαθ'· ὅσοις γὰρ ψεύδεα βάζειν
Ἦ φίλον, ἦ ῥά νυ τοῖς ἐπὶ μάστακά τις κε πιέζοι.

Ψαλ. ξδ'.

1 ΚΕκλυθί μου φωνῆς, Θεός, εὐχομένοιό τ' ἄκουσον·
Ἐκ δέ με δυσμενέων ἀνδρῶν ὀλοοῖο φόβοιο
Ῥῦσαι, μήτις τῇδε φίλης μ' αἰῶνος ἀμέρσῃ.
2 Καί μ' ὕπαγ' ἐξ ἄτης, ἵνα μήποτε δῆνε' ἀλειτέων
Δηλησαίατ' ἐμέ, κρύβδην ἅ, τε μητιόωσιν·
Ἔκ τε βίης ἀνδρῶν, οἳ ἀτάσθαλα μηχανόωνται,
Σχέτλιοι, οἵ τ' ἐπ' ἔμοιγε κακὰ φρονέοντες ὄρουσαν.
3 Οἵ τε καὶ ὡς τομύηκες ἄορ σφι γλῶσσαν ἔθηκαν,
Θηξάμενοι, καὶ ἐπεσβολίας ὡς πικρὰ βέλεμνα,
Ἀντία κερτομέοντες, ἀπόπροθι λωβητῆρες·

4 Κρύβδα

4 Occultè collimantes, ut integrum-vitæ virum feriant; (animo *est*.
Quem *&* feriunt repentè, quandoquidē haud ei metus *periculi* in
5 Illi autem seipsos ad malè faciendum instigantes
Diligenter consultant, quomodo compedes vinculáq; aliis
Occultè-ponant dolosa; & dicunt, Quis videbit *nos?*
6 Qui & quandoquidem valdè-cupiunt mala struere hominibus,
Fraudes perscrutantur, vafri & solertes semper cùm-sint,
Omnifarióque dolos, sedulóque perficiunt scrutinium;
Eorum verò versutum cor, consiliúmque profundum;
Cogitationésque callidas unusquisq; *eorum* in mente intus-celat.
7 At Deus in illos telum amarulentum jaculabitur
Terribile; & derepentè sauciati erunt.
8 Lingua ergò *sua* iis ultrò-accersitum malum immittet,
Ipsíque suis convitiationibus contumeliisque peribunt:
Et qui *eos* viderint, statim in-fugam se-conjicient omnes.
9 Timebúntque omnes terrestres homines,
Opus autem sibi invicem narrabunt Dei:
Benè enim scient in animo, quale *is* fecerit.
10 Quotquot verò pii fuerint, multùm lætabuntur in-Domino,
Et in-eo confident; iíque, quibus justa opera curæ-sunt,
Gloriabuntur, quibus mens est integra.

PSAL. lxv.

1 LAus te in Sione, Deus, manet semper parata,
Expectans; & tibi utique persolutum erit votum.
2 Qui & supplicum-curator es, & orantium vocem exaudis,
Certè ad te, quotquot sunt, accedent gentes hominum.
3 Superant me malæ-machinationes, & *me* potentiores sunt:
Quandoquidem verò deliquimus, tu propitius eris nobis,
Omnia nostra peccata crimináque purgans.
4 Beatus *ille*, quem tu tibi sumens præ aliis
Eximium eligis, tibíque propè esse facis,
Ut tibi in-propinquo habitet in atriis tuis:
Nos satiabimur bonitate amabili,
Et virtute domicilii templíque sancti tui.

5 Nos

4 Κρύβδα τιτυσκόμενοι, ἵν' ἀμύμονα φῶτα βάλωσιν·
Ὅν βάλον ἐξαπίνης, ἐπεὶ οὐ δέος οἱ ἐνὶ θυμῷ.
5 Οἱ δὲ σφέας τ' αὐτοὺς κακὸν ἐρδέμεν ὀτρύνοντες,
Ἀμφὶ μάλα φράσσαντο, πέδας ὡς δέσμα τ' ἐπ' ἄλλοις
Κρύψαιεν δολόεντα· καὶ εἶπον, Τίς κεν ἴδοιτο;
6 Οἵ τ' ἐπεὶ οὕτω μέμασαν κακὰ ῥάπτειν ἀνθρώποισι,
Κέρδε' ἐρεύνησαν πολυμήχανοι αἰὲν ἐόντες,
Παντοίους τε δόλους, σπουδῇ τ' ἐτέλεσσαν ἐρευνῶν·
Τῶν δὲ κλεψιφρόνων κραδίη μῆτίς τε βαθεῖα·
Μήδεα πυκνὰ δ' ἕκαστος ἐνὶ φρεσὶ βυσσοδομεύει.
7 Ἀλλὰ Θεός κ' αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφείη
Δεινόν· καί νύ κεν ἐξαπίνης βεβλημένοι εἶεν.
8 Γλῶσσα μὲν οὖν ἐπὶ τοῖσιν ἐπίσπαστον κακὸν ἧσε,
Αὐτοὶ δὲ σφετέρῃσιν ἐπεσβολίῃσιν ὀλεῶνται·
Καί κεν ὁρῶντες ἄφαρ φυγάδε μνωοίατο πάντες.
9 Ταρβήσουσί τε πάντες ἐπιχθόνιοι ἄνθρωποι,
Ἔργον δ' ἀλλήλοισιν ἀναγγελέουσι Θεοῖο·
Εὖ μὲν γὰρ γνώσονται ἐνὶ φρεσίν, ὅττ' ἔρεξεν.
10 Ὅσσοι δ' εὐσεβέες, μέγα κεν κεχαροίατ' Ἄνακτι,
Τῷ πίσυνοί τ' εἶεν· τοῖς τ' αἴσιμα ἔργα μέμηλε,
Καί νύ κεν εὐχετόωντο, ὅισιν νόος ἐστὶν ἀμύμων.

Ψαλ. ξέ.

1 ΑἸνός σ' ἐν Σιῶνι, Θεός, μένει αἰὲν ἑτοῖμος,
Δέγμενος· ἔκ τ' ἄρα τοι τετελεσμένη ἔσσεται εὐχή.
2 Ὅς θ' ἱκετήσιος ἐσσί, καὶ εὐχομένων ὄπ' ἀκούεις,
Ἧ σέ κεν, ὅσσοι ἔασιν, ἱκοίατο φῦλ' ἀνθρώπων.
3 Νικῶσιν με κακορραφίαι καὶ κρείσσονές εἰσιν·
Ἀλλ' ἐπεὶ ἀασάμεσθα, σύ γ' ἵλαος ἔσσεαι ἡμῖν,
Πάνθ' ἡμέων ἀλιτήματ' ἀτασθαλίας τε καθαίρων.
4 Ὄλβιος, ὃν σύ γε τοι αἱρεύμενος ἔξοχον ἄλλων,
Ἐκ πάντων ἔκρινας, σοί τε σχεδὸν ἔμμεν' ἔθηκας,
Ὄφρα τοι ἐγγύθι ναίῃ ἐνὶ προθύροισι τεοῖσιν·
Ἡμεῖς κεν κορεσαίμεθ' ἐνηείης τ' ἐρατεινῆς,
Ἠδ' ἀρετῆς οἴκου νηοῦ δ' ἱεροῖο τεοῖο.

5 Nos in-justitia exaudies terribilia faciens,
Qui Deus es salúsque nostra, & qui solus nos servas;
In quo & confidunt, qui etiam extremas oras terræ
Incolunt: tu enim *es* spes pariter *&* terræ latæ
Totius, insularúmque quæ procul-remotæ in mari sitæ-sunt.
6 Qui & montes magnos perpetuis fundamentis
Stabilit suo robore, illi autem firmiter usque fixi-sunt:
Accingit autem se tanquam balteo potentiâ inexpugnabili.
7 Qui & strepitum compescit grandisoni maris;
Fluctúsque æstuantes maris, populorúmque tumultum.
8 Homines procul-habitantes, quíque telluris amplæ
Extremos fines possident, tuis signis portentísque consternãtur,
Eósque metus in-animo occupat, tua stupenda opera videntes:
Solem verò orientem *tu* lætificas, occidentémque.
9 Terrámque benè curas, crebrísque irrigationibus exhilaras,
Argenteis rivulis cœlitùs-cadentis fluvii
Pinguefaciens, cujus semper abundè scaturit aqua:
Ita enim mortalibus jucundam annonam auges
Facilè, postquàm sic iis præparâsti tellurem almam.
10 Sulcos bene irrigans reddis pingue arvum,
Novaléque molle, cedit autem subtùs gleba aratro:
Imbrium guttulis eam & pluviâ leniter fluenti
Liquefacis, ejúsque surculum, viridéque germen promoves.
11 Donis tuis, & bonitate tuâ annum coronas,
Quo circumvertente affatim recens usque bonorum
Terra fert: tua autem vestigia, qui in nubibus ambulas,
Destillãt aquã super terram, unde & valdè pingue subtùs solũ *est*.
12 Destillant etiam super deserta pascua, & siticulosam terram:
Lætitiâ autem saltus accincti sunt, collésque.
13 Replentur pecudibus prata; abundéque pascua gestant,
Et circunvestiuntur boum armentis & gregibus ovium:
Segete crescente simul horrent arva,
Vallésque almâ ubertim onustæ & luxuriantes fruge,
Triticóque hordeóque annuatim renidentes,
Præ-splendore exultant, & præ-lætitia canunt.

5 Ἡμέων εὐδικίησιν ἀκούσῃς μέρμερα ῥέζων,
Ὃς Θεός ἐσσι φόως τε ἡμέων, μοῦνος ἄμμε σαώσας·
Ὧτε πεποίθασιν, τοί τ' ἔσχατα πείρατα γαίης
Ναίουσιν· σὺ γὰρ ἐλπὶς ἅμα χθονὸς εὐρυοδείης
Συμπάσης, νήσων τε αἳ ἀπόπροθεν εἰν ἁλὶ κεῖνται.
6 Ὅς τε καὶ οὔρεα μακρὰ διηνεκέεσσι θεμέθλοις
Ἵδρυσε ἧφι βίηφι, τὰ δ' ἔμπεδον αἰὲν ἄρηρε·
Ζώσατο δ' ὡς ζωστῆρα μέγα κράτος σὸν ἐπ' ἰξύν.
7 Ὅς τ' ἠχὴν κατέπαυσε πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Κύματα παφλάζοντά τε ἁλὸς, λαῶν τε κυδοιμόν.
8 Ἄνδρες τηλεδαποὶ, οἵ τε χθονὸς εὐρυοδείης
Ἔσχατα πείρατ' ἔχουσι, τεοῖς τεράεσσιν ἄτυζθεν,
Τοὺς γὰρ δέος φρένας εἷλε, τὰ μέρμερα ἔργ' ὁρόωντας·
Ἠέλιον δ' ἀνιόντ' εὔφρηνας, δυσόμενόν τε.
9 Γαῖάν τ' εὖ κομέεις, θαμέσιν τ' ἀρδμοῖσιν ἰαίνεις,
Ἀργυρέῃσι ῥοῇσι διιπετέος ποταμοῖο
Πιαίνων, τοῦ δ' αἰὲν ἅλις ἀναβέβρυχεν ὕδωρ·
Οὕτω γάρ τε βροτοῖσι μελίφρονα σῖτον ὀφέλλεις
Ῥεῖ', ἐπεὶ ὥς σφιν ἑτοιμάσσαο χθόνα πουλυβότειραν.
10 Ὄμβροις εὖ ἄρδων θαμὰς πίειρην ἄρουρην,
Νειόν τε μαλακὴν, εἴκει δ' ὑπὸ βῶλος ἀρότρῳ·
Ὄμβρων μιν ψιάδεσσι καὶ ὑετῷ ἦκα ῥέοντι
Τήκεις, ὅν τε θαλλὸς, χλοερὸν δέ τε ἔρνος ἀέξεις.
11 Δώροις σοῖς καὶ ἐνηείῃ ἔτος ἐστεφάνωσας,
Τοῦ περιτελλομένοιο ἄδην νέον αἰὲν ἐάων
Γαῖα φέρει· τεὰ δ' ἴχνι', ὃς ἐν νεφέεσσι βέβηκας,
Στάξεν ὕδωρ ἐπὶ γῆν, τῷ καὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας.
12 Στάξ' ἐπ' ἐρημαίους τε νομοὺς καὶ διψάδα γαῖαν·
Ἀμφὶ δ' εὐφροσύνην βῆσσαι ζώσαντο λόφοι τε.
13 Πλῆντο βοτῶν λειμῶνες· ἄδην τε νομοὶ φορέουσιν,
Ἀμφί θ' ἕσσαντο βοῶν ἀγέλας καὶ πώεα μήλων·
Λήϊα ἀλδήσκοντος ἅμα φρίσσουσιν ἄρουραι,
Ἄγκεά τε ζειδώρῳ ἅλις βεβριθότα καρπῷ,
Πυρῷ τε κριθῇ τε ἐπηετανὸν γανόωντα,
Ἀγλαΐῃ τ' ἀλαλάζει, εὐφροσύνῃσί τ' ἀείδει.

PSAL. lxvi.

1 UNiversæ Deo jubilate super terra nationes hominum.
2 Gloriam nominis illius suavi decantate hymno;
Et eum laudantes celebri glorificate cantilenâ.
3 Sic autem dicatis Deo; Qualis tu es
Terribilísque venerabilísque! & quàm tua stupenda opera!
Cui & adversarii *tui*, quoniam tibi robur est maximum,
Nequicquam se-submittent, valdè obsequentibus similes.
4 Cominùs te venerabuntur, & canent gentes hominum,
Quotquot habitant super terra alma:
Terráque tota simul te & tuum nomen decantabit.
5 Adeste *&* videte opera Dei, & quàm hominibus
Terribilis ille venerabilísque, quandoquidē valdè stupenda facit.
6 Fecit mare purpureum tanquam aridam continentis;
Et pedites fluvium profundum transierunt;
Ibi nos in-illo magnoperè lætabamur, eò-quòd-taliter fecit.
7 Omnium Dominus est suâ virtute & potentiâ
Perpetuò; oculis & gentes etiam conspicatur:
Qui autem erga-eum immorigeri-sunt præ-insolentia mentis,
Haud unquam evecti superiorem gloriam reportabunt.
8 Eia agite, Deum nostrum glorificate populi;
Laudem ejus proclamate, *ita* ùt fando-audiant omnes.
9 Qui & adhuc nobis dat charâ vitâ frui,
Animásque *nostras* in-vivis-servat, nec finit *nos* pedibus labi.
10 Nos enim tu, Deus, exploràsti quales-nam simus;
Veluti cùm argentum probans in ignis splendore
Faber elaborat peritâ mente,
Ita & tibi nos probare placitum fuit.
11 In rete quo capti-sumus adduxisti nos omnia-implicans;
Lumbísque nostris gravem imposuisti calamitatem.
12 Capitibus nostris inequitare homines impulisti;
Utrúmque, & per ignem sævum, & per ingentem aquam
Ivimus; eduxisti verò nos in opimum locum.
13 Ibo in domum tuam, ut eximia holocausta

Tibi

Ψαλ. ξϛ'.

1 ΠΆντα Θεῷ ἀλαλάξατ' ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων.
2 Οὗ κλέος οὐνόματος λιγυρῇ ἀναμέλψατ' ἀοιδῇ·
Καί μιν ἐπαινεῦντες κλειτῇ κυδαίνετε μολπῇ.
3 Ὧδε δὲ καὶ εἴποιτε Θεῷ· Οἷος σὺ τέτυξαι
Δεινός τ' αἰδοῖός τε; καὶ ὡς σέο μέρμερα ἔργα;
Ὥστε καὶ ἀντίβιοι, ὅτι τοι κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Μάψ ὑποείξουσιν, μάλα πειθομένοισιν ὁμοῖοι.
4 Ἀντίω σ' αἰδέσεται, καὶ ἀείσει ἔθνεα φωτῶν,
Ὅσσοι ναιετάουσιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Γαῖά τε πᾶσ' ἀμοιβαδὶς σέ τε καὶ τεὸν οὔνομ' ἀείσει.
5 Δεῦτ' ἴδετ' ἔργα Θεοῖο, καὶ ὡς μερόπεσσι βροτοῖσι
Δεινὸς ὅγ' αἰδοῖός τε, ἐπεὶ μάλα μέρμερα ῥέζει.
6 Θῆκ' ἅλα πορφυρέην ὥστε ξερὸν ἤπειρον·
Καὶ πεζοὶ ποταμὸν βαθυδινήεντα πέρησαν·
Ἔνθ' ἡμεῖς αὐτῷ μέγ' ἐχαίρομεν, οἷα ἔοργε.
7 Πάντων κοίρανός ἐστιν ἑῇ ἀρετῇ τε βίῃ τε
Νωλεμές· ὀφθαλμοῖσι καὶ ἔθνεά τε σκοπιάζει·
Οἱ δ' αὐτῷ ἀπιθῆσαν ἀγηνορίῃσι νόοιο,
Οὐκ ἂν ἀειρόμενοι ποθ' ὑπέρτερον εὖχος ἄροιντο.
8 Εἶδ' ἄγετ', ἡμέτερόν γε Θεὸν κυδαίνετε λαοί·
Αἶνον ὃν ἐξαγορεύεθ', ὅπως πολυθοίαι πάντες.
9 Ὅς καὶ ἔτ' ἄμμιν ἔδωκε φίλης αἰῶνος ἐπαυρεῖν,
Ψυχάς τε ζώγρησ', οὐδ' εἴασε ποσσὶν ὀλισθεῖν.
10 Ἡμέων γὰρ σύ, Θεός, πειρήσαο οἵτινες εἰμέν·
Ὡς ὅτε τ' ἀργύρεον δοκιμάζων ἐν πυρὸς αὐγῇ
Τέκτων ἀμφιπονεῖται ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν,
Ὥς τε σύ γ' οὕτως ἡμέας δοκιμαζέμεναι φίλον ἦε.
11 Ἐς λίνον, ᾧ ἔνθ' ἥλωμεν, ἀνήγαγες ἄμμε πάναγρον·
Ἰξυῖ δ' ἡμετέρῃ χαλεπὴν ἐπέθηκας ὀϊζύν.
12 Κρασὶν ἐφ' ἡμετέροισιν ἐφίζειν ἄνδρας ἀνῆκας·
Ἀμφότερον, διὰ πῦρ τ' ὀλοόν, διά τ' ὄβριμον ὕδωρ
Ἤομεν· ἐκ δ' ἡμέας ἄγαγες ποτὶ πίονα χῶρον.
13 Βήσομαι ἐς τεὸν οἶκον, ἵν' ἐξαίτους ἑκατόμβας

Tibi ſacrificem; ſimul & vota mea perſolvam,
14 Quæ labiis meis proferens tibi-nuncupavi,
Et os meum elocutum-eſt calamitatis die acerbo.
15 Victimas tibi offeram, pinguia femora comburens
Agnorum & hœdorum, unà cum arietum ſacrificiis:
Sacrificabo flexipedéſque boves, & balantes capras.
16 Adeſte, *agite*, audite omnes, quotquot timor occupat Dei,
Vobis autem narrabo, animæ meæ *quid &* quale fecit.
17 Eum in ore habens inclamavi, & obſecravi;
Lingua autem mea eum extulit, & ei magnam gloriam dedit.
18 Si mihi iniquitas in-animo improbáque opera curæ-ſunt,
Haudquaquam Immortalis vocem mei clamantis audiet.
19 Verùm enimverò me Deus exaudiit precantem,
Precantis vocem percepit,benevolúſque audiit.
20 Quapropter Deus laudetur,qui meam non averſatus-eſt-precem,
Néque ſuam clementiam à-me avertit, ſed miſertus-eſt *mei*.

PSAL. lxvii.

1 MIſericors nobis ſit Deus, valdéque *nos* felicitet,
Arridénſque placido vultu nobis affulgeat,
Nóſque intueatur, & miſericors nobis ſit.
2 Ut via operáque tua cognoſcantur per immenſam terram,
Tuáque ſalus vitalis inter gentes omnigenas.
3 Populi celebrent te, Deus, tuámque immortalem laudem;
Populi te ſimul-omnes canticis celebrent.
4 Lœtentur populi, & præ-gaudio animi
Omnes cantent: tu enim inter populos judicaturus
Es in-æquitate, & gentibus imperaturus,
Ductórque iis futurus ſuper terra alma.
5 Populi celebrent te, Deus, tuámque immortalem laudem;
Populi te ſimul omnes canticis celebrent.
6 Et tum fructum ſuum progignet fœcunda tellus, (dabit.
Nobis verò etiam Deus Deus noſter fauſta omnia proſperáque
7 Fauſta proſperáq; dabit nobis Deus, ſubſtantiã magnoperè au-
Omnéſque illum metuent almæ fines terræ. (gens:

Σοὶ ῥέξω· ἅμα δ' εὐχωλάς μου ἀποτίσω,
14 Ἃς χείλεσσιν ἐμοῖσι πιφαυσκόμενός τοι ὑπέστην,
Καὶ στόμα μου ἀγόρευσεν ὀϊζυρὸς ἤματι λυγρῷ.
15 Ἱερά τοι ῥέξω, κατὰ πίονα μηρία καίων
Ἀρνῶν ἠδ' ἐρίφων, ἅμα τε κριῶν θυέεσσιν·
Ἱρεύσω ἕλικάς τε βόας, καὶ μηκάδας αἶγας.
16 Δεῦτ' ἄρα, κέκλυτε πάντες, ὅσους φόβος εἷλε Θεοῖο,
Ὕμμι δ' ἀπαγγελέω, ψυχὴν μου οἷ' ἔρεξεν.
17 Αὐτὸν ἀνὰ στόμ' ἔχων ἐβόησά τε καὶ ἱκέτευσα·
Γλώσσῃ δέ μου μιν ἄειρε, καί οἱ μέγα κῦδος ἔδωκεν.
18 Εἰ μοι ἀτασθαλίη φρεσὶν αἴσυλα. τ' ἔργα μέμηλεν,
Οὔ τι μου Ἀθάνατος φωνὴν βοόωντος ἀκούσῃ.
19 Ἀλλά γέ μου ἔμπης Θεὸς ἔκλυεν εὐχομένοιο,
Εὐχομένοιό τ' ὄπα ξυνίεν, πρόφρων τ' ἐπάκουσεν.
20 Τῷ Θεὸς αἰνείσθω, ὃς ἐμῆς οὐ νοσφίσατ' εὐχῆς,
Οὐδ' ἣν μειλιχίην μου ἀπέτραπεν, ἀλλ' ἐλέησε.

Ψαλ. ξζ΄.

1 Ἵλαος ἄμμι γένοιτο Θεὸς, μάλα τ' ὄλβια δοίη,
Μειδιόων τ' ἀγανοῖσι προσώπασιν ἄμμι φαείνοι,
Ἡμέας τ' εἰσορόων, καὶ ἵλαος ἄμμι γένοιτο.
2 Ὄφρ' ὁδὸς ἔργα τε σοῦ γνωσθῇ κατ' ἀπείρονα γαῖαν,
Σόν τε φόως ζωαρκὲς ἐν ἔθνεσι παντοδαποῖσι.
3 Λαοὶ κλειόντων σε, Θεὸς, σόν τ' ἄφθιτον αἶνον·
Λαοί σε ξύμπαντες ἀοιδῇσι κλειόντων.
4 Χαιρόντων λαοὶ, καὶ εὐφροσύνῃσι νόοιο
Πάντες ἀειδόντων· σὺ γὰρ ἐν λαοῖσι δικάζειν
Μέλλεις εὐνομίῃσι, καὶ ἔθνεσιν ἡγεμονεύειν,
Πομπός τέ σφισιν ἔμμεν' ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
5 Λαοὶ κλειόντων σε, Θεὸς, σόν τ' ἄφθιτον αἶνον·
Λαοί σε ξύμπαντες ἀοιδῇσι κλειόντων.
6 Καὶ τότε καρπὸν ἑὸν φύσει ζείδωρος ἄρουρα,
Ἡμῖν δ' αὖτε Θεὸς Θεὸς ἡμέων ὄλβια δώσει.
7 Ὄλβια δώσει ἄμμι Θεὸς, βίοτον μέγ' ἀέξων·
Πάντα δέ μιν δείσει πολυφόρβου πείρατα γαίης.

PSAL. lxviii.

1 EXurgat Deus, dissipentur inimici;
Quique eum oderunt, coram eo fugiant,
Illi à-facie-ejus fugiant simul, hic autem à-tergo persequatur.
2 Quemadmodum fumus perit dissipante vento,
Sic utique illos dissipes, ut non *amplius* appareant:
Et ut cera liquescit oppressa ignis impetu,
Sic & coram Deo pereant prorsus improbi.
3 Hilares autem viri, quibus mens est justa,
Sint, & Deo magnoperè lætentur in-animo;
Et valdè gaudio perfundatur iis charum cor.
4 Canite verò hymnis Deum immortalem, nomen autem ejus
Celebrate canticis; glorificate omnium-Regem,
Qui super cœlum sedet vectus veluti super equum,
In-alto-regnantem laudantes, cujus inclytum nomen JAH:
Vobis autem in pectore animus coram illo lætetur.
5 Orphanorúmque Deus *est* pater, viduarúmque adjutor
In judicio, suprà, ubi ei sedes sacra est.
6 Domum domesticósque Deus largitur unicè solitariis,
Et rei-familiaris-curam, quæque alit præclaros liberos:
Eos autem, qui & compedibus ferreis ligati erant,
E vinculis solvit, & è captivitate educit gravi:
Sed qui insolentes sunt, & nolunt obtemperare,
Siti squalentes aridam terram possident.
7 Quando tu populo tuo, Deus, in-via dux-eras,
Et in campo gradiebaris desertam per regionem:
8 Tum valdè tremebat terra, stillabat autem cœlum coram Deo;
Celsúsque mons Sinæus inclytus tremebat ipse,
Coram Deo, Deo insignis Israelis.
9 Pluebas super hæreditatem tuam ubertim, Deus, & ipsam imbre
Recreabas exoptato, labore lassatam gravi.
10 Ibi verò tuus etiam cœtus in tentoriis manebat;
Ita tu, Deus, pauperibus præparâsti miti animo
Pro tua clementia, quicquid iis sufficiens fuerit.

11 Hymnum

Ψαλ. ξη'.

1 ἈΝσταίη ὁ Θεός, σκιδναίατο δυσμενέοντες,
Οἵ τέ μιν ἐχθαίρουσιν, ἕο προπάροιθε φύγοιεν,
Οἳ μὲν πρόσθε φύγοιεν ὁμοῦ, ὁ δ' ὄπισθε διώκοι.
2 Ἠΰτε καπνὸς ὄλωλε διασκιδνάντος ἀήτεω,
Ὣς ἄρα τούσδε διασκεδάσῃς, ἵνα τ' εἶεν ἄφαντοι·
Κηρὸς θ' ὡς κατατήκετ' ἐπειγόμενος πυρὸς ὁρμῇ,
Ὣς τε Θεοῦ προπάροιθεν ὀλοίατο πάμπαν ἀλιτροί·
3 Γηθόσυνοι δ' ἄνδρες, τοῖσιν νόος ἐστὶ δίκαιος,
Γίνοιντ', ἠδὲ Θεῷ μέγα κεν κεχαροίατο θυμῷ·
Καὶ μάλ' εὐφροσύνῃσιν ἰανθείη σφισιν ἦτορ.
4 Μέλπετε δ' ὕμνοισιν Θεὸν ἄμβροτον, οὔνομα δ' αὐτοῦ
Κλείετ' ἀοιδῇσιν· κυδαίνετε Παμβασιλῆα,
Ὃς θ' ὑπὲρ οὐρανὸν ἵζει ὀχούμενος ὥσπερ ἐφ' ἵππῳ,
Ὑψιμέδοντ' αἰνεῦντες, οὗ κλυτὸν οὔνομ' ΙΑΩ·
Ὕμμιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἕο προπάροιθε χαρείη.
5 Ὀρφανικῶν ὁ Θεός τε πατήρ, χηρέων τ' ἐπαρωγὸς
Εἰνὶ δίκῃσιν, ὕπερθεν, ἵν' οἱ ἕδος ἱερόν ἐστι.
6 Δώμαθ' ὑπωροφίους τε Θεὸς δῶκ' οἰόθεν οἴοις,
Ἠδ' οἰκωφελίην, ᾗ τε τρέφει ἀγλαὰ τέκνα·
Τοὺς δ', οἵπερ τε πέδῃσι σιδηρείῃσι δέδεντο,
Δεσμῶν ἐξανέλυσε, καὶ εἱρέρου ἐξάγεν αἰνοῦ·
Ἀλλ' οἱ ἀγήνορές εἰσι, καὶ οὐκ ἐθέλουσι πιθέσθαι,
Δίψῃ καρχαλέοι πολυκαγκέα γαῖαν ἔχουσιν.
7 Ὁππότε σῷ λαῷ σύ, Θεός, ὁδὸν ἡγεμόνευες,
Καππεδίον δ' ἔστειχες ἐρημαίην διὰ χώρην·
8 Τόφρα μάλ' ἔτρεμε γῆ, ῥέε δ' οὐρανὸς ἄντα Θεοῖο·
Αἰπύ τ' ὄρος Σιναῖον ἀγακλυτὸν ἔτρεμεν αὐτό,
Ἄντα Θεοῖο, Θεοῖο ἀμύμονος Ἰσραήλου.
9 Ὗες ἐπὶ κλῆρον σὸν ἄδην, Θεός, ἠδὲ μιν ὄμβρῳ
Ζώγρεις ἀσπασίῳ, καμάτῳ ἀδδηκότα λυγρῷ.
10 Κεῖθι δὲ σὸς καὶ ὅμιλος ἐνὶ κλισίῃσιν ἔμιμνεν·
Ὡς σύ, Θεός, πτωχοῖσιν ἑτοίμασας ἤπια εἰδώς,
Σῇ ἀγανοφροσύνῃ, ὅ, τί σφίσιν ἄρκιον εἴη.

11 Hymnum in ore dedit Deus, gratúmque ſermonem:
Bona nuntiantium magnus chorus erat mulierum.
12 Terga-vertentes fugerunt præpotentes reges,
Et in-fugam ſe-dederunt, quibus exercitus ingentes erant:
Feminæ autem virorum-ſpolia multa diviſerunt,
Domi manentes, ſortitæque ſunt de præda portionem.
13 Etſi ſordidi, malis veſtibus induti, & in cinere
Squalentes medios inter tripodes jaceretis,
Attamen ſicut pennæ eritis columbæ pariter-ac argentum
Nitentes, flavóque alæ ejus auro ſimiles-ſunt.
14 Quando Deus, cujus robur immenſum, inexpugnabile,
Facilè diſſipavit reges hac in regione,
Ea licet miſeriis obfuſcata & nigricans anteà,
Alba *nunc* ſicut nix erit, quæ Salmonem conſpergit.
15 Ut Baſani mons, talis mons eſt Dei;
Ut Baſani mons cacuminoſi excelſi.
16 Cur adeò ſaltatis, montes excelſi bene-compacti?
Cur tantoperè verticibus exultantes gloriamini?
Hic mons eſt Dei, quem illi placitum eſt incolere,
Et in quo Immortalis habitabit uſque in æternum.
17 Currus quidem Dei famuli cælites *ſunt*,
Ingens circunfuſus multus exercitus, viginti millia,
Angeli celeriter-volantes valdè innumeri; inter illos verò
Uti olim Sinæo in monte ſalebroſo,
Ibi & Dominus apparet, ubi ei ſedes ſacra eſt.
18 In altum quidem aſcendiſti, *captivam* verò duxiſti prædã multã
Ab hoſtibus, ipſóſque, ferens ſpolia cruenta:
Multáque recepiſti dona quæ-dares hominibus,
Qui tibi non-auſcultabant, & non volebant obſequi,
Ut etiam inter eos Dominus Deus domum habitet.
19 Benedictus ſit Dominus, qui & nobis ſemper indies
Multa admodum bona confert; qui & Deus nobis ſalúſque.
20 Noſter qui Deus eſt, ille quidẽ Deus lenẽ mitémq; animũ habẽs,
Et vitam-ſervare benè novit, placitúmq; ei eſt *homines* ſalvare:
Ejus autem in poteſtate ſitus-eſt pariter mortis exitus;

Multæ

11 Ὕμνον ἀνὰ στόμ' ἔδωκε Θεὸς, χαρίεντά τε μῦθον·
Ἐσθλ' ἀγγελλουσέων πουλὺς χορὸς ἦε γυναικῶν.
12 Προτροπάδην φοβέοντο ὑπερμενέες βασιλῆες,
Καὶ φύγαδ' ἐμνώοντ', οἷς τε στρατοὶ ἄσπετοι ἦσαν·
Αἱ δέ τε θηλύτεραι ἀνδράγρεια πολλὰ δάσαντο,
Οἴκοι μίμνουσαι, ἔλαχόν τ' ἀπὸ ληΐδος αἶσαν.
13 Εἰ καὶ αὐσταλέοι, κακὰ εἱμένοι, ἠδ' ἐνὶ τέφρῃ
Αὐχμεῶντες μέσσοισιν ἐνὶ τριπόδεσσιν ἔκεισθε,
Ὡς πτέρυγες δ' ἔσσεσθε πελειάδος, ἀργύρῳ ἶσαι
Στίλβουσαι, ξανθῷ πτερὰ δ' αὐτῆς χρυσῷ ἔοικεν.
14 Ὄφρα Θεὸς, τοῦ τε κράτος ἄσπετον, σὴν ἐπιχθὼν,
Ῥεῖα διεσκέδασεν βασιλῆας τῆδ' ἐνὶ χώρῃ,
Ἠδ' εἰ καὶ ἄτῃσι κελαινιόωσα πάρος περ,
Λευκὴ ὥστε χιὼν ἔσεθ', ἢ Σελμμῶνα παλωύξ.
15 Ὡς Βασάνοιο ὄρος, τοῖόν τ' ὄρος ἐστὶ Θεοῖο·
Ὡς Βασάνοιο ὄρος πολυδειράδος ὑψηλοῖο.
16 Τίφθ' οὕτω σκιρτᾶτ', ὄρε' ὑψηλὰ τροφόεντα;
Τίπτε τόσον κορυφῆσιν ἀγαλλόμεν' εὐχετάασθε;
Τοῦτ' ὄρος ἐστὶ Θεοῖο, ὅ οἱ φίλον ἔπλετο ναίειν,
Ὧπερ ἐν Ἀθάνατός τ' οἰκήσει νωλεμὲς αἰεί.
17 Ἅρματα μέν τε Θεοῖο ὀπάονες οὐρανίωνες,
Ἄσπετος ἀμφιχυθεὶς πουλὺς στρατὸς, εἰκοσάχιλοι,
Ἄγγελοι ὠκυπέται μάλα μυρίοι· ἐν δ' ἄρα τοῖσιν,
Ὡς τὸ πάλαι Σιναίῳ ἐν οὔρεϊ παιπαλόεντι,
Ἔνθα τ' Ἄναξ ἐφάνη, ὅθι οἱ ἕδος ἱερόν ἐστιν.
18 Ὕψοσε μέν τ' ἀνέβης, ἄγαγες δ' ἀπὸ ληΐδα πολλὴν
Δυσμενέων, αὐτούς τε, φέρων ἔναρα βροτόεντα·
Πολλά τ' ἐδέξαο δῶρα διδωσέμεν ἀνθρώποισιν,
Οἳ σέο νηκουστοῦσιν, ἵδ' οὐ βούλονται πιθέσθαι,
Ὄφρα καὶ ἐν τοῖς δεσπιν Ἄναξ Θεὸς οἰκία ναίῃ.
19 Αἰνετὸς εἴη Ἄναξ, ὅς γε ἡμέας αἰὲν ἐπ' ἦμαρ
Πολλὰ μάλ' ἐσθλὰ ἔοργεν· ὁ καὶ Θεὸς ἄμμι φόως τε.
20 Ἡμέων ὃς Θεός ἐστιν, ὁ μὲν Θεὸς ἤπια εἰδὼς,
Ζωγρῆσαί τ' εὖ οἶδε, φίλον τέ οἱ ἐστὶ σαῶσαι·
Τοῦ δ' ἐν γούνασι κεῖται ὁμῶς θανάτοιο τελευτή·

Multæ enim portæ fortium ſunt interorum,
Omnes autem apertæ ſunt pro Dei Domini arbitrio.
21 In capite ergo Deus vulnerabit inimicos;
Suáque à-nequitia nondum ceſſantes improbos
Summo in vertice percutiet valdè licet comato.
22 Sic verò Dominus utique dixit; Meum nunc populum reducam,
Denuóque reverti-faciam, Baſanitide velut ex terra,
Et ſicut à mari cano, cùm abyſſos pedibus pertranſiêre.
23 Ut & tuum tingas pedem cruore ſanguineo
Inimicorum, linguámque canum tuorum illo inficias.
24 Tui incedentis viderunt, Deus, greſſus tuo in templo;
Greſſus viderunt Dei ſimul & Regis mei.
25 Coràm erant cantores, citharistæ autem ponè venerunt;
Puellæ autem in medio ſonora tympana habentes.
26 Virorum in congregationibus Deum glorificate omnes,
Laudate vos Dominum, ex Iſraelis fonte
Quotquot prognati eſtis, ejúſque ex ſtirpe oriundi.
27 Primus quidem parvus Benjaminus imperator omnium,
Deinde principes Judæ inclyti duces,
Unà verò *&* Zabulonis, & Nephthalii rectores.
28 Tuum autem robur ſtabilivit Deus tuus, potentiam præbens:
Firmum nobis, Deus, præſta, quod ipſe feciſti.
29 Propter templum tuum præclarum in Solymis,
Tibi aliquando dabunt reges pulchra dona.
30 Graviter increpans turmas hominum haſtatorum
Perterrefacias, taurorúmque armentum, vitulóſque in populo:
Ut & unuſquiſque *eorum* tibi procidens ad pedes tuos
Fragmentáque argenti ferat, & det redemptionis-pretia.
Populos autem diſſipa, ut trepidè-diffugiant alius aliò,
Quibus ſemper contentio amica, belláque pugnæque.
31 Principes populorum ex Ægypto huc advenient:
Æthiopúmque terra Deo celeriter manus extendet,
Æthiopum, qui & longè-remoti ſunt, extremi hominum.
32 Gentes omnes Deo, regiones ſimul cantate omnes,
Quibuſcunque uſpiam reges ſuper terra dominantur;
Laudémq;

Πολλαὶ γάρ τε πύλαι ἰφθίμου εἴσ' ἀΐδαο,
Πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο Θεοῖο Ἄνακτος ἕκητι.
21 Κακκεφαλὴν Θεὸς οὖν οὐτήσει δυσμενέοντας·
Σφῆς δὲ κακορραφίης ἔπω λήγοντας ἀλιτροὺς
Ἀκρὴν κακκορυφὴν βαλέει μάλα περ κομόωσαν.
22 Ὧδε δ' Ἄναξ που εἶπεν· Ἐμὸν νῦν λαὸν ἀνάξω,
Αὖτε δ' ἀναστρέψω, Βασανίτιδος ὡς ἀπὸ γαίης,
Ὥς τ' ἀφ' ἁλὸς πολιῆς, ὅτε βένθεα ποσσὶ πέρησαν.
23 Ὄφρα τεὸν βάψῃς πόδα τε βρότῳ αἱματόεντι
Δυσμενέων, γλῶσσάν τε κυνῶν σῶν τῷδε μιήνῃς.
24 Σεῦ περιβιβῶντος ἴδον, Θεὸς, ἴχνια σῷ ἐνὶ νηῷ·
Ἴχνι' ὁρῶντο Θεοῦ ἅμα καὶ Βασιλῆος ἐμοῖο.
25 Πρόσθεν ἀοιδοὶ ἔσαν, κιθαρισταί δ' ἦλθον ὀπίσσω·
Κοῦραι δ' ἐν μέσσῳ πολυηχέα τύμπαν' ἔχουσαι.
26 Ἀνδρῶν εἰν ἀγορῇσι Θεὸν κυδαίνετε πάντες,
Αἰνεῖτ' ὔμμες Ἄνακτ', Ἰσραήλοιό τε πηγῆς
Ὅσσοι ἐκγεγαῶτες, ἑῆς τ' ἔξεστε γενέθλης.
27 Πρῶτος μὲν μικρὸς Βενιάμινος ἀρχὸς ἁπάντων,
Ἔνθ' ἄρχοντες Ἰούδεω ἀγακλυτοὶ ἡγεμονῆες,
Σὺν δὲ Ζαβουλῶνος καὶ Νεφθαλίοιο μέδοντες.
28 Σὴν δὲ βίην ἵδρυσε Θεός σοι, κάρτος ὀπάζων·
Ἔμπεδον ἄμμι, Θεὸς, θείης, ὅπερ αὐτὸς ἔρεξας.
29 Εἵνεκα σοῦ νηοῦ περικαλλέος ἐν Σολύμοισι,
Σοί ποτε δώσουσιν βασιλῆες κάλλιμα δῶρα.
30 Δεινὸν ἐπιπλήσσων στίχας ἀνδρῶν ἐγχεσιμώρων
Δείδιξαι, ταύρων τ' ἀγέλην, πόρτιάς τ' ἐνὶ δήμῳ·
Ὄφρα κεν ἕκαστος σοί γε πεσὼν παρὰ ποσσὶ τεοῖσι
Κέρματά τ' ἀργυρέοιο φέρῃ, καὶ δῶσιν ἄποινα.
Λαοὺς δὲ σκέδασον, τρέσσωσιν ἵν' ἄλλυδις ἄλλῃ,
Τοῖσίν τ' αἰὲν ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε μάχαι τε.
31 Ὄρχαμοι ἂν λαῶν Αἰγυπτόθεν ὧδ' ἀφίκοιντο·
Αἰθιόπων δέ τε γαῖα Θεῷ τάχα χεῖρας ὀρέξει,
Αἰθιόπων, οἳ τηλόθ' ἔασίν τ' ἔσχατοι ἀνδρῶν.
32 Ἔθνεα πάντα Θεὸν, χῶραι ἅμ' ἀείδετε πᾶσαι,
Ὅσσων που βασιλῆες ἐπὶ χθονὶ κοιρανέουσιν·

Laudémque Immortalis ſuavi celebrate cantico.
33 Qui & cœlo inſidet vectus tanquam equo,
Cœlo, quod olim fabricavit; ibi autem vocem
Deſuper è nubibus, fortem emittit vocem.
34 Deo igitur date gloriam, recognoſcentes hoc in-animo,
Quòd potentiâ excellit, & ei robur *eſt* cedere neſcium:
Præcipuè *verò* ſuper Iſraelem ſuam vim excitavit,
Decúſq; ſuũ & ſplendorẽ oſtendit, & ſuã fortitudinẽ in nubibus.
35 Terribilis quidem Deus eſt ſuis in ſanctis ſedibus,
Quíque Iſraelis eſt Deus, magnum robur præbet
Et vim ac potentiam ſuo populo: ideóque Deus benedictus ſit.

PSAL. lxix.

1 AFflicto propitius eſto, Deus, mihi, & me ſerva: (tulerunt.
Aquæ enim mihi ſupervenerunt, penè a mihi animam abſ-
2 Palude in moleſta teneor, verticéque profundo,
Cœno & luto implicatus, nec uſpiam licet
Stare, tantus mihi limus circunfuſus-eſt pedibus:
Subii aquam profundam, & me occupat fluctus undæ,
Quæ & me ſubmergit, obruítque, æſtu furens.
3 Defeſſus-ſum diu clamando, *adeóque* altè vociferando;
Et jam exilis adhuc mihi è gutture emittitur vox
Arido: defeſſus-ſum autem ad Deum meum oculos attollendo.
4 Certè me gratis & nulla-de-cauſa valde innumeri odio-habent,
Nec vel capilli tot capitis ſunt mei:
Quíque erga-me malè-affecti immerentem, & injuſtè,
Diſperdere *me* cupiunt, eorum vires non infirmæ *ſunt*:
Tum verò ego reddidi *id* quod nemini unquam abſtuli.
5 Profectò tu, Deus, clarè nôſti quæ præ-ſtultitia commiſi;
Néque mea clam te ſunt peccata, néque te latent.
6 Neutiquam pudefiant, Domine, (qui & exercituum
Fortis Deus es & dux) mei gratiâ,
Qui in-te ſperant: nè opprobria iis ſint
Contumeliáque mei cauſâ, quos valdè tui deſiderium capit,
Quíque diligenter te quærunt, Deus Iſraelis.

7 Dedecora

Αἶνόν τ' Ἀθανάτου λιγυρῇ ἀναμέλπετ' ἀοιδῇ.
33 Οὐρανῷ ὃς καὶ ἐφίζει ὀχεύμενος ὥσπερ ἐφ' ἵππῳ,
Οὐρανῷ, ὅν τε πάλαι τεχνήσατο· ἔνθα δὲ φωνήν,
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων, κρατερὴν ἀνενείκατο φωνήν.
34 Καὶ Θεῷ οὖν δότε κῦδος, ἀναγνόντες τόδε θυμῷ,
Ὡς κράτει προβέβηκε, καί οἱ σθένος οὐκ ἐπιεικτόν·
Ἔξοχ' ἐπ' Ἰσραήλων ἑὸν μέγεθος ἄσπετον ὦρσεν,
Ἀγλαΐην τ' ἀνέφηνε, καὶ ὃν κράτος ἐν νεφέλῃσι.
35 Δεινὸς μὲν Θεός ἐστ' οἷς εἰν ἱεροῖσιν ἕδεσσιν,
Ὅς τ', Ἰσραήλιο Θεὸς, μέγα κάρτος ὀπάζει
Καὶ μένος ᾧ λαῷ· τῷ καὶ Θεὸς αἰνετὸς ἔστω.

Ψαλ. ξθ'.

1 Τειρομένῳ ἵληθι Θεός μοι, καί με σάωσον·
Ὕδατα γάρ μοι ἐπῆλθ', ὀλίγου δέ με θυμὸν ἀπηύρα.
2 Λίμνῃ ἐν ἀργαλέῃ ἔχομαι, δίνῃ τε βαθείῃ,
Ἰλύϊ καὶ πηλῷ πεπεδημένος, οὐδέ πῃ ἔστιν
Ἑστάμεναι, τόσση μοι ἄσις κέχυτ' ἀμφὶ πόδεσσι·
Δῦνον ὕδωρ βαθὺ, καί με κιχήσατο κῦμα ῥόοιο,
Ὅς τέ μ' ὑπόβρυχα θῆκ', ἀπόερσέν τ', οἴδματι θύων.
3 Κάμνω δήθ' ἰάχων τε διαπρύσιόν τε γεγωνώς·
Καὶ ὀλίγη ἔτι μοι φάρυγός τ' ἐξέσσυται αὐδὴ
Καρχαλέης· κάμνω δ' ἐς ἐμὸν Θεὸν ὄμματ' ἀνασχών.
4 Ἦ ῥα με μαψιδίως μάλα μυρίοι ἐχθαίρουσιν,
Οὐδὲ τρίχες τοσσαίδε καρήατός εἰσιν ἐμοῖο·
Οἵ τέ με δυσμενέοντες ἀναίτιον, οὔτι δίκῃσι,
Δηῶσαι μέμασιν, τῶνδε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν·
Τόφρα δ' ἐγὼν ἀπέδωκα τό, τ' οὔτινος οὔποτ' ἀπηύρων.
5 Ἦ σὺ, Θεὸς, σάφα οἶσθ' ἃ χαλιφροσύνῃσιν ἔρεξα·
Οὐδ' ἐμὰ κρύβδα σοῦ ἔστ' ἀλιτήματα, οὐδέ σε λήθει.
6 Μή τι καταισχυνθεῖεν, Ἄναξ, ὅς τε στρατιάων
Ἴφθιμος Θεός ἐσσι καὶ ὄρχαμος, εἵνεκ' ἐμεῖο,
Οἵ σοι ἐέλπονται· μὴ ἐλέγχεα τοῖσι γένοιτο
Λώβη θ' εἵνεκά μου, οὓς σεῖο μάλ' ἵμερος αἱρεῖ,
Οἳ σπουδῇ τε σε δίζονται, Θεὸς Ἰσραήλου.

7 Αἴσχεα

7 Dedecora enim tui gratiâ, opprobriáque multa ſuſtinui:
Oculos meos obtexit conſternatio & pudor.
8 Peregrinus ego factus-ſum fratribus meis,
Matris meæ liberis extorris & alienigena.
9 Tui confectus-ſum deſiderio, zelus autem domûs tuæ
Animum meum exedit: contumeliáque improba hominum,
Qui te contumeliâ-affecerunt, & probra mihi offuſa-ſunt.
10 Quando fletu utique ſatiatus frigido,
Jejunus & impaſtus eram, mœrenti animo,
Haud invitus: hoc etiam exprobrârunt atque vitio-verterunt.
11 Circa me verò pannum indui ſordidúmque malúmque:
Illi autem mihi convitiabantur, odioſámq; me fecerunt cantilenã.
12 Sedentes in porta contra me multa loquebantur:
Et in me per-ludibrium-jactabant impudentes meribibuli,
(Vinum enim impellit vel prudentem valdè cantare)
Multa quidem, ſed non vera, compotatio autẽ illa etiã ſuadebat.
13 Verùm ego te oro, Domine, grato tempore;
Exaudi autem me, Deus, tu enim eximiè es miſericors,
Pro clementia *tua*, quemadmodum reverâ me ſalvare promiſiſti.
14 Erue me è cœno, nè me ſubmergat;
Et ab hominibus ſervatus-ſim, quotquot me animitùs
Odio-habent, & ex aquis profundos-vortices-habentibus.
15 Neque me fluctus undæ nigricans ſupernè tegat,
Neque me obruat perdátque magnus fluvius vorticoſus,
Nec fauces mihi ſubtùs dehiſcant terribilis barathri,
Neque deglutiat me profundi os lacûs.
16 Attende, & me exaudi, Domine, bona enim eſt
Tua lenitas benignitáſque-mentis & clementia amabilis:
Secundũ miſericordiã verò magnã tuã, & immensã miſerationẽ
Converſus me aſpicias, favens *mihi* in animo.
17 Nec à tuo ſervo avertas faciem;
Calamitas enim me invaſit; tu autem confeſtim me audi.
18 Libera animam meam, & eam ſerva propè accedens:
Propter inimicos meos me à miſeria redime.
19 Contumeliã quidẽ tu & ignominiã meã, maláq; probra nôſti;
Et

7 Αἴσχεα γὰρ σέθεν εἵνεκ᾽ ὀνείδεα πολλά τ᾽ ἀνέτλην·
Ὄμματά μου ἐκάλυψε κατηφείη τε καὶ αἰδώς.
8 Ξεῖνος ἔγωγε τέτυγμαι ἀδελφειοῖσιν ἐμοῖσι,
Μητρὸς ἐμῆς τεκνοισιν ἀνέστιος ἀλλοδαπός τε.
9 Σεῖο τέτηκα πόθῳ, ζῆλος δ᾽ οἴκοιο τεοῖο
Θυμὸν ἐμὸν κατέδει· λώβη δὲ τ᾽ ἀτάσθαλος ἀνδρῶν
Οἵ τέ σε λωβήσαντ᾽, ἐπ᾽ ἐμοὶ, καὶ ὀνείδεα χεῦτο.
10 Ὁππότ᾽ ἄρα κλαυθμοῖο τεταρπόμενος κρυεροῖο,
Ἀκμηνὸς καὶ ἄπαστος ἔην, τετιηότι θυμῷ,
Οὐκ ἀέκων· τόδε καί μοι ὀνείδιον, ἠδ᾽ ὀνόσαντο.
11 Ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἕσσα ἀεικέλιόν τε κακόν τε·
Οἱ δέ με λώβευον, συγγλὼ τέ με θῆκαν ἀοιδήν.
12 Ἥμενοι εἰνὶ πύλῃσιν ἐμοῦ κάτα πόλλ᾽ ἀγόρευον·
Καί μοι ἐφεψιόωντο ἀναιδέες οἰνοποτῆρες,
(Οἶνος γάρ τ᾽ ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ᾽ ἀεῖσαι)
Πολλὰ μὲν, οὐκ ἐτεὰ δὲ, πότος δέ τε καὶ τὰ κέλευεν.
13 Αὐτὰρ ἔγωγέ σε λίσσομ᾽, Ἄναξ, μενοεικέϊ ὥρῃ·
Κέκλυθι δ᾽ ἐμεῖο, Θεὸς, σὺ γὰρ ἔξοχά τ᾽ εἶς ἐλεήμων,
Μειλιχίῃ, ἐτεόν με σαωσέμεν ὥσπερ ὑπέστης.
14 Ῥῦσαί μ᾽ ἐξ ἰλύος, ὑπόβρυχα μή με πιθεῖν·
Ἐξ ἀνδρῶν τε σαωθείην, ὅσσοι μ᾽ ἐνὶ θυμῷ
Ἐχθαίρουσι, καὶ ἐξ ὑδάτων βαθυδινηέντων.
15 Μηδ᾽ ἐμὲ κῦμα ῥόοιο μέλαν καθύπερθε καλύψαι,
Μηδέ μ᾽ ἀποέρσειε μέγας ποταμὸς βαθυδίνης,
Μηδὲ φάρυγξ μοι ἔνερθε χάνοι δεινοῖο βερέθρου,
Μηδὲ καταβρόξειε βαθείης με στόμα λίμνης.
16 Σωώθεο; καί μου ἄκουσον, Ἄναξ, ἀγαθὴ γὰρ ἐτύχθη
Σή τ᾽ ἀγανοφροσύνη καὶ ἐνηείη ἐρατεινή·
Κὰδ δ᾽ ἔλεον μέγαλόν τε τεὸν καὶ ἀθέσφατον οἶκτον
Στρεφθεὶς μ᾽ εἰσορόωο, φίλα φρονέων ἐνὶ θυμῷ.
17 Μηδ᾽ ἀπὸ σοῦ θεράποντος ἀποστρέψειας ὀπωπήν·
Ἄτη γάρ μοι ἐπῆλθε· σὺ δ᾽ ἐμμαπέως μου ἄκουσον.
18 Ῥῦσαι ἐμὴν ψυχὴν, καί μιν σάω ἐγγύθεν ἐλθών·
Δυσμενέας δι᾽ ἐμοὺς ἐμ᾽ ὀϊζύος ἐξανάλυσον.
19 Λώβην μὲν σὺ καὶ αἶσχος ἐμὸν, καὶ ἐλέγχεά τ᾽ ἔγνως·

Et coram te ſunt, quicunque in me hoſtilem-animum-habent.
20 Probro & contumeliâ mihi contractum-eſt charum cor ;
Luctum autem habebam ingentem in animo, expectans ſemper,
Nunquem fortè mei commiſeratio caperet, ſed nullus utiq; erat;
Et nunquis *me* conſolaretur, at neminem inveni.
21 Ad-edendum verò & fel mihi amarum porrexerunt;
Et quando ſitis me occupavit, ad-bibendũ mihi acetũ dederunt.
22 Iis laqueus etiam ſit, quæ ipſis appoſita-eſt menſa ;
Ubi autem pacem magnam expectabat *eorum* animus;
Ibi iis in-fatis ſit malum in damnum incidere.
23 Caliginis tetræ iis atra nubes vultum tegat,
Nè quid valeant omninò ampliùs oculis cernere;
Eorum verò ſuccutiens vexa lateráque & lumbos,
Ut incurvi doloribus ſemper inclinent humi.
24 Acrem tuam ſuper eos iram funeſtam effundas;
Furor *iræ tuæ* gravis indignatióque eos corripiat.
25 Domicilia autem iis deſolata ſint, neque in-poſterum
Habitans quis eorum in ædibus relinquatur.
26 Illum enim vehementer perſecuti-ſunt crudeli animo,
Quem tu etiam percuſſiſti : iis autem qui à te vulnerati-ſunt
Majus adhuc aliud malum, & dolori dolorem addiderunt.
27 Idcircò & iniquitatem iniquitati adjicere
Da ipſis : neque ad juſtitiam unquam tuam *eos* pertingere-ſinas.
28 E viventium autem tabula libróque hominum
Penitùs deleantur, & pereant; nec cum-juſtis
Simul inſcribantur, nec iis annumerentur.
29 Verùm ego miſer pauper *ſum*, & mœrens corde ;
Tua autem ſalus me ſervet, Deus, in-altum attollens.
30 Laudabo ſuavi Dei ſacrum nomen cantilenâ ;
Et eum glorificabo, gratámque ei gratiam habebo.
31 Et hoc Domino magis placebit in-animo, quàm mugiens
Bos juvenis, qui cornibus exultat, ungulíſque.
32 Hæc certè videbunt *viri* mitia in-animo conſilia habentes,
Et valdè lætabuntur; & vobis charum cor
Vivis intererit, Deum qui quæritis animitùs.

33 Paupe-

Σοῦ περιπάρειθέ τ' ἔασιν, ὅσοι μοι δυσμενέοντες.
20 Αἰσχεΐ μοι λώβη τε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ·
Πένθος δ' εἶχον ἄλαστον ἐνὶ φρεσὶ, δέγμενος αἰεὶ,
Εἴ τινά που ἐμοῦ οἶκτος ἕλοι, ἀλλ' ὅτις ἔλω γε·
Εἰ καί τις παραμυθήσαιτ', ἀλλ' ἔτιν' ἐφεῦρον.
21 Ἐσθέμεναι δὲ χολὴν μοι ἀδευκέα τ' ἐγυάλιξαν·
Ὄφρα με δίψα κίχανε, πιεῖν τε μοι ὄξος ἔδωκαν.
22 Τοῖσι βρόχος τ' εἴη, ἥ σφιν προὔκειτο τράπεζα·
Ὁππόθι δ' εἰρήνην μεγάλην ὠΐετο θυμὸς,
Ἔνθα σφ' αἶσα γένοιτο κακῷ ἐπὶ πήματι κύρσαι.
23 Ἀχλὺς ἐλθομένης σφι μέλαν νέφος ὥστε καλύψαι,
Μή τι δυναίατο πάμπαν ἔτ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι·
Τῶν δὲ θ' ὑποσσείων τεῖρε πλευράς τε καὶ ἰξύν,
Ὡς τοχαλοὶ ὀδύνησιν ἀεὶ κύπτωσιν ἔραζε.
24 Δειμαίω σου ἐπὶ τοῖσι χόλον θυμαλγέα χεύαις·
Μῆνις σου χαλεπὴ νέμεσίς τε σφέας καταμάρψαι.
25 Οἰκία δέ σφιν ἔρημα γένοιατο, μηδέ τ' ὀπίσσω
Ναίων τις μεγάροισιν ἐνὶ σφετέροισι λίποιτο.
26 Τὸν γὰρ ἐπιζαφελῶς ἐδίωξαν ἀπηνέϊ θυμῷ,
Ὃν σύ περ ἔπληξας· τοῖς δ' ἐκ σέθεν οὐταμένοισι
Μεῖζον ἔτ' ἄλλο κακὸν, καὶ ἐπ' ἄλγεϊ ἄλγος ἔθηκαν.
27 Τῷ καὶ ἀτασθαλίην ἐπ' ἀτασθαλίῃφι τίθεσθαι
Δός σφισι· μηδὲ δικαιοσύνης ποτὲ σῆς ἐπίβησον.
28 Ἐκ δὲ ζωόντων πίνακος βίβλοιό τε φωτῶν
Πάγχυ τ' ἀλειφθεῖεν, καὶ ὀλοίατο· μηδὲ δικαίοις
Ἐγγραφθεῖεν ὁμοῦ, μηδέ σφ' ἐναρίθμιοι εἶεν.
29 Αὐτὰρ ἐγὼ δειλός πτωχός τε καὶ ἀχνύμενος κῆρ·
Σὸν δὲ φόως με σαώσειεν, Θεὸς, ὑψόσ' ἀείρον.
30 Αἰνήσω λιγυρῇ Θεοῦ ἱερὸν οὔνομ' ἀοιδῇ·
Καί μιν κυδαίνω, μεγαλοσθενέα θ' οἱ χάριν εἰδέω.
31 Καί τόδ' Ἄνακτι κε μᾶλλον ἅδοι φρεσὶν, ἢ ἐρίμυκος
Βοῦς νέος, ὃς κεραέεσσιν ἀγάλλεται, ὁπλῇσίν τε.
32 Ταῦτα μὲν ὄψονται ἀδμαί φρεσὶ μηδὲν ἔχοντες,
Καὶ μέγα χαιρήσουσι· καὶ ὔμμιν κεν φίλον ἦτορ
Ζωοῖσιν μετέοι, Θεὸν οἳ δίζεσθ' ἐνὶ θυμῷ.

33 Pauperes enim exaudit Dominus; eos autem non despicit,
Qui ipsius sunt, etsi aliquando inclusi-fuerint in carceribus.
34 Cœlum laudet illum, & terra, & mare,
Et quicquid uspiam in iis vivit & repit.
35 Quoniam Deus lubens amabilem Sionem servabit,
Et Judææ sacras ædificabit civitates;
Ita ut ibi domósque homines simul & possessiones habeant.
36 Eam verò possidebunt generatio servorum ejus,
Hæreditatem eam sortiti *suam*; quíque nomen ejus diligunt,
Ædes pulchras habebunt in ea habitantes.

PSAL. lxx.

1 TIbi placitum sit, Domine, liberare me benignâ mente;
Festina, age, obsecro Domine, statímq; veni mihi adjutor.
2 Ignominiosi sint & probrosi, qui mihi interitum
Struunt indignè, gestiúntque animam perdere:
Confundantur-præ-pudore pariter, & convertantur retrorsum
Nequicquam, inglorië, quotquot mala mihi machinantur.
3 Et retroacti, dignam mercedem referant
Suæ noxæ, & pereant ob sua opprobria multa,
Qui mihi insultant, Ah, ah, palàm dicentes.
4 Te multùm lætentur, oblectentúrque in-animo omnes
Qui & supplices tibi sunt, & quibus mens est pia:
Quíque tuam amant salutem, dicant unanimiter,
Semper extollatur fama noménque Immortalis.
5 Verùm ego egenus sum & calamitosus; tu autem succurre,
Festina age veniens mihi succurre, Deus; tu mihi es adjutor,
Qui me à malo omni & miseriâ liberasti;
Nè nunc cuncteris mihi, Immortalis, statim verò venias.

PSAL. lxxi.

1 IN te, Domine, confido, tu mihi robur es & præsidium
Quo fretus-sum; nè ergo me præ-pudore-confundi sinas.
2 In justitia autem tua libera me, & da *mihi* refugium;
Orantis autem mei vocem exaudi, & me salva.

33 Πτωχῶν γάρ τ' ἐπακούει Ἄναξ· τοὺς δ' οὐκ ἀθερίζει,
Οἵ θ' ἑοί εἰσ', εἰ καί ποτ' ἔεργατ' ἐν φυλακῇσιν.
34 Οὐρανὸς αἰνείτω μιν, ἰδὲ χθὼν, ἠδὲ θάλασσα·
Καὶ ὅ, τι που αὐτῇσιν ἔνι ζώει τε καὶ ἕρπει.
35 Ὅττι Θεὸς προφέρων ἐρατὴν Σιῶνα σαώσει,
Καί κεν Ἰουδαίης ἱερὰς δείμαιτο πόληας·
Ὡς ἔνθ' οἰκία τ' ἄνδρες ὁμοῦ καὶ κτήματ' ἔχωσιν.
36 Αὐτὴν δὲ κτήσονται ἑῶν γενεὴ θεραπόντων,
Κλῆρον τήνδε λαχόντες· οἳ οὔνομά θ' ὃν φιλέουσι,
Δώματα καλ' ἕξουσιν ἐν αὐτῇ ναιετάοντες.

Ψαλ. ο΄.

1 ΣΟί φίλον εἴη, Ἄναξ, ῥύσασθαί με πρόφρονι θυμῷ·
Σπεῦδ' ἄγε, λίσσομ', Ἄναξ, τάχα δ' ἔρχεό μοι ἐπαρωγός.
2 Λωβητοί τ' εἶεν καὶ ἐλεγχέες, οἵ μοι ὄλεθρον
Ῥάψαι ἀεικελίως, μέμασάν τ' ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι·
Αἰσχυνθεῖεν ὁμῶς, μετὰ δὲ στρεφθεῖεν ὀπίσσω
Αὔτως, ἀκλειῶς, ὅσσοι κακά μοι φρονέουσι.
3 Καί κε παλιμπλαγχθέντες, ἐοικότα μισθὸν ἄροιντο
Σφῆς ἄτης, καὶ ὄλοιντο διὰ σφέτερ' αἴσχεα πολλά,
Οἵ μοι ἐπεγχελόωνται, Αἲ αἴ, ἀναφανδὰ λέγοντες.
4 Σοὶ μέγα χαίροιεν, τερποίατό τε φρένα πάντες,
Οἵ θ' ἱκέται σοι ἔασι, καὶ οἷς νόος ἐστὶ θεουδής·
Οἵ τε τεὸν φιλέουσι φόως, εἴποιεν ὁμαρτῇ,
Αἰὲν ἀειρέσθω κλέος οὔνομά τ' Ἀθανάτοιο.
5 Αὐτὰρ ἐγὼ πτωχὸς καὶ ὀϊζυρός· σὺ δ' ἄμυνε,
Σπεῦδ' ἄγ' ἰὼν μοι ἄμυνε, Θεός· σύ μοι εἷς ἐπαρωγός,
Ὅς με κακοῦ πότμοιο καὶ ὀϊζύος ἐξανέλυσας·
Μὴ νῦν δηθύνηθί μοι, Ἀθάνατ', αὐτίκα δ' ἔλθῃς.

Ψαλ. οα΄.

1 ΣΟί, Ἄνα, θάρσυνος εἰμι, σύ μοι κράτος ἐσσὶ καὶ ἄλκαρ
Ὧ τε πέποιθα· μὴ οὖν με καταισχυνέεσθαι ἔασον.
2 Εὐδικίῃ δὲ τεῇ ῥῦσαί ἐμέ, δὸς δ' ἀλεωρήν·
Εὐχομένοιο δέ μου ὄπ' ἄκουσον, καί με σάωσον.

3 Validum munimentum mihi, & ingens columen ſis,
Tutum, quò fugiens incolumis ſim diebus omnibus;
Liberare me & ſervare promiſiſti & annuiſti,
Volens me ſemper ſalvum eſſe, nec perire:
Quoniam tu mihi petra, turríſque & ingens propugnaculum.
4 Libera itáque me, Deus meus, è manu hominis improbi;
E manu injurioſorum, & crudelem animum habentium.
5 Quoniam, Domine Deus, tu mihi ſpes fuiſti;
Tu robur *meum*, quo & confiſus-ſum, ex quo adhuc parvulus erã.
6 Columen & fulcrum tu mihi, ex quo primùm me edidit uterus,
Et tu me è viſceribus matris *meæ* extraxiſti foras,
Et in lucem prodii, & ſolis aſpexi radios:
Quamobrem laudabo te perpetuò diebus omnibus.
7 Multis tanquam portentum ſum, ſtupor autem tenet intuentes;
Sed tu validum munimentum, malorúmque mihi es refugium.
8 Plenum autem os meum erit laudis tuæ;
Et totâ-die tuam gloriam, & famam præſtantem cantabo.
9 Nè tibi rejectaneus unquam ſim in ſenectutis tempore: (ſunt,
Neque me derelinque quando haud-amplius mihi vires firmæ
Nec robur quale anteà erat in flexilibus membris.
10 Inimici enim multa in me unà-conſultantes dicunt;
Et adverſus me mala machinantes ſimul-conſilia-conferunt,
Quíque me interficere cupiunt, & animam perdere.
11 Dixerunt autem inter ſe, Deus utique eum dereliquit:
Eja agite, acriter eum perſequimini, donec ceperitis,
Haud enim adjutor quis, qui ab eo perniciem averruncet.
12 Verùm tu, Deus, nè me deſeras, miſer qui-ſum,
Nec recedens unquam à me longè te-ſubducas;
Propiùs verò accedens, Deus meus, ſtatim mihi auxiliator ſis.
13 Ignominioſi ſint & probroſi, qui mihi interitum
Struunt indignè, geſtiúntque animam perdere:
Confundantur-præ-pudore pariter, & convertantur retrorſum,
Nequicquam, ingloriè, quotquot mala mihi cogitant.
14 Sed *ego* adhuc confidam, fretúſque te ero ſemper:
Tuam verò laudem lubens adhuc etiam multò magis cantabo.

15 Juſti-

3 Καρτερὸν ἔρκος ἐμοὶ καὶ ἀθέσφατον ἕρμα γένοιο,
Ἀσφαλές, ἔνθα φυγὼν σόος εἴω ἤματα πάντα·
Ῥύσαί μ' ἠδὲ σάωσαι ὑπέσχεο καὶ κατένευσας,
Βουλόμενός μ' αἰεὶ σόον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι·
Ὅττι σύ μοι πέτρη πύργος τε καὶ ἄσπετον εἶλαρ.
4 Ῥῦσαι οὖν με, Θεός μου, ὑπ' ἐκ χερὸς ἀνδρὸς ἀλείτεω·
Ἐκ χερὸς ὑβριστέων, καὶ ἀπηνέα θυμὸν ἐχόντων.
5 Οὕνεκ', Ἄναξ ὁ Θεός, σύ μοι ἐλπωρὴ ἐτέτυξο·
Σὺ κράτος, ᾧ τε πέποιθ', ἐξ οὗ ἔτι τηλίκος ἦα.
6 Ἕρμα σύ μοι, ἐξ οὗ πρῶτόν με λοχεύσατο γαστήρ,
Καὶ σύ με νηδυΐων ἐρρύσαο μητέρος ἔξω,
Ἐκ δ' ἦλθον προφόωσδε, καὶ ἠελίου ἴδον αὐγάς·
Τοὔνεκ' ἐπαινήσω σε διαμπερὲς ἤματα πάντα.
7 Πολλοῖς ὡς τέρας εἰμί, τάφος δ' ἔχει εἰσορόωντας·
Ἀλλὰ σὺ καρτερὸν ἕρμα, κακῶν τέ μοι εἰς ἀλεωρήν.
8 Πλεῖον δὲ στόμα μου ἔσεται αἴνοιο τεοῖο·
Πᾶν δ' ἦμαρ σὸν κῦδος ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ἀείσω.
9 Μή τοι ἀπόβλητός ποτ' ἔω ἐνὶ γήραος ὥρῃ·
Μηδέ με κάλλιφ', ὅτ' οὐκέτ' ἐμοὶ βίη ἔμπεδός ἐστιν,
Οὐδ' ἴς, ἣ πάρος ἔσκεν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι.
10 Δυσμενέες γὰρ πόλλ' ἐπὶ μοὶ συμφράδμονες εἶπον·
Καὶ δ' ἐμέθεν κακὰ ῥάπτοντες συμμητιόωνται,
Οἵτε μ' ἀποκτεῖναι μεμάασι, καὶ θυμὸν ὀλέσσαι.
11 Φὰν γὰρ μετ' ἀλλήλοισι, Θεὸς δ' ἄρα μιν προλέλοιπεν·
Εἶδ' ἄγετ', ἀσπερχές μιν ὀπάζετε, ἕως κεν ἕλητε,
Οὐ γάρ τις τ' ἐπιρρωγός, ὅς οἱ ἀπὸ λοιγὸν ἀμύνῃ.
12 Ἀλλὰ σὺ μή με, Θεός, προλίπῃς δύστηνον ἐόντα,
Μηδ' ὑποχωρήσας ποτὲ μου ἄπο νόσφι λιασθῇς·
Ἆσσον ἰὼν δέ, Θεός μου, ἄφαρ μοι ἐπίρροθος εἴης.
13 Λωβητοί τ' εἶεν καὶ ἐλεγχέες, οἵ μοι ὄλεθρον
Ῥάψαν ἀεικελίως, μεμάασίν τ' ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι·
Αἰσχυνθεῖεν ὁμῶς, μετὰ δὲ στρεφθεῖεν ὀπίσσω,
Αὔτως, ἀκλειῶς, ὅσσοι κακά μοι φρονέουσιν.
14 Ἀλλ' ἔτι θαρσήσω, πίσυνος δέ τοι ἔσσομαι αἰεί·
Σὸν δ' αἶνον προφέρων ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἀείσω.

15 Justitiam tuam, & salutem, quæque mihi bona feceris
Liberando *me*, toto die in ore habens declarabo:
Eorum autem non novi numerum, quippe prorsus infinita sunt.
16 Incedam verò ego fretus robore Immortalis Dei:
Tuæ autem *solius* justitiæ recordabor, nec cujusquam alterius.
17 Tu in mentem mihi consilium, Deus, indidisti, & me docuisti,
Ex quo adolescens ego, juvenisque adhuc puerilia sapiens,
Tantulus eram, tu autē mihi bonus juventutis-educator utcunq;:
Ex illo autē *tempore* annuntiavi *hactenus* tua miracula, egregiáq;
18 Nunc verò nè me deseras, Deus, senex cùm-sim, (opera.
Et canus; tuam donec enarrem potentiámque fortitudinémque
Tum præsenti generationi, tum & omnibus in-posterum futuris.
19 Justitia etiam tua, Deus, excelsa est admodum,
Qui & multa magna & terribilia fecisti: quis, Deus, ausit
Æqualem tibi se profiteri, & assimilari coram? (dedisti,
20 Qui etiam postquam dolores acerbos, ærumnámq; mihi gravem
Vivificabis me denuò, miserè qui-efflaveram animam,
Et de-profundo ex terra me reduces, & ex barathro.
21 Magis *adhuc* honoratum me reddes, gloriam adaugens;
Et conversus me consolaberis.
22 Nablio sonoro téque & tuam laudem canam,
Tuámque, Deus meus, veritatem: citharâ canorâ
Modulans te laudabo, Sanctum decus Israelis.
23 Labia mea valdè lætabuntur, cùm te canam;
Etiam & anima mea, quæ tibi vitæ-servatæ-præmia debet,
Quoniam eam à morte lugubri redemisti.
24 Lingua autem mea palàm totâ-die enarrabit
Justitiámque tuam rectáque judicia:
Quoniam contumeliosi & probrosi sunt omnes,
Qui mihi damnum struunt mala meditantes.

PSAL.

15 Εὐδικίην σου, ἠδὲ φόως, ἅ, τε μ' ἐσθλὰ ἔοργας
Ῥυσάμενος, προέπω ἦμαρ ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω·
Τῶν δ' οὐκ οἶδά γ' ἀριθμὸν, ἐπεὶ μάλα μυρία εἰσίν.
16 Εἶμι δ' ἐγὼ πίσυνος βίῃ Ἀθανάτοιο Θεοῖο·
Σοῦ γὰρ δικαιοσύνης μεμνήσομαι, οὐδὲ τοῦ ἄλλου.
17 Σὺ φρεσί μοι βουλὴν, Θεὸς, ἔνθεο, καί μ' ἐδίδαξας,
Ἐξ οὗ παιδνὸς ἔγωγε, νέος τ' ἔτι νήπια εἰδὼς,
Τηλίκος ἦν· σὺ δέ μοι ἀγαθὸς κουροτρόφος ἔμπης·
Ἐκ τοῦ δ' ἐξήγγελλα σὰ θαύματα, θέσκελά τ' ἔργα.
18 Νῦν δ' ἄρα μή με, Θεὸς, προλίπῃσθα γηραιὸν ἐόντα,
Καὶ πολιόν· τὴν ὄφρα λέγω δύναμίν τε βίην τε
Τῇδέ τε νῦν γενεῇ, πᾶσ' ἐσσομένοισί τ' ὀπίσσω.
19 Εὐδικίη δέ σου ὑψηλὴ, Θεὸς, ἔπλετο λίην,
Ὃς μάλα μέρμερα πολλά τ' ἔρεξας· τίς, Θεὸς, ἔτλη
Ἶσόν τοι φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην;
20 Ὅς τ' ἐπεὶ ἄλγεα λυγρὰ, πόνον τε μοι αἰνὸν ἔδωκας,
Ζωγρήσεις ἐμέ τ' αὖτε κακῶς κεκαφηότα θυμὸν,
Νειόθεν ἐκ γαίης τ' ἔμ' ἀνάξεις, ἔκ τε βερέθρου.
21 Μᾶλλον τιμήεντά με θήσεις, κῦδος ἀέξων·
Ἠδὲ μεταστρεφθεὶς ἐμέ κεν παραμυθήσαιο.
22 Ναβλίῳ οὖν κελάδῳ σέ τε καὶ τεὸν αἶνον ἀείσω,
Σήν τε, Θεός μου, ἀλήθειαν· φόρμιγγι λιγείῃ
Μέλπων σ' αἰνήσω, Ὅσιον κλέος Ἰσραήλου.
23 Χείλεά μου λίην κεχαρήσεται, εὖτε σ' ἀείδω·
Ἠδέ τ' ἐμὴ ψυχὴ, ἥ τοι ζωάγρει' ὀφέλλει,
Οὕνεκά μιν θανάτοιο δυσηχέος ἐξανέλυσας.
24 Γλῶσσα δέ μου ἀναφανδὰ πανημερίη καταλέξει
Τήν τε δικαιοσύνην σου ἰθείας τε θέμιστας·
Οὕνεκα λωβητοὶ καὶ ἐλεγχέες εἰσὶν ἅπαντες,
Οἵ μοι πῆμα φυτεύουσιν κακὰ μητιόωντες.

P S A L. lxxii.

1 TUa regi da judicia, Deus, & jura;
Juſtitiam verò tuam filio regis præbe.
2 Et ille in-æquitate jus rectiſſimè dicet
Tuo in populo, & recta decernet jura
Inter pauperes tuos, ut ab iis injuriam propulſet.
3 Hominibus pacem etiam montes magni ferent,
Et colles præ-juſtitia: ſtatim verò ingens erit proſperitas (gent.
Ex bona-rerũ-adminiſtratione, populúſq; admodũ feliciter-de-
4 Lites verò diſceptans iis in judicio erit patronus,
Qui in populo egeni homines ſunt:
Oppreſſores autem diſperdet arrogantes.
5 Idcircò te colentes in animo homines reverebuntur
Omnibus ſeculis perpetuò, quamdiu fuerit
Et ſol ſplendens, & luna ſubinde-plena.
6 Erit autem veluti pluvia irrigans recens-virentem herbam,
Cœlitùs deſcendens, nuper quam meſſuerunt agricolæ:
Et veluti cùm crebræ guttæ cadunt in-terram
Aquæ ſuaves, ſuper arva ſenſim ſtillantes.
7 Dum ille princeps fuerit, magnoperè florebunt juſti:
Proſperitáſque & opulentia & pax affatim erit,.
Quamdiu ſplendida apparebit in nocte luna.
8 Ejus imperium latè-diffuſum erit ab uno mari ad alterum,
A magno *illo* fluvio ad extremas oras terræ.
9 In-genua-procũbentes ei appropinquabunt ii qui procul habitant
Terra in deſerta, ſupplices ejus genua prehendentes:
Et inimici homines, quíque malè erga-eum affecti-ſunt,
Proni in pulvere mordicùs prehendent terram.
10 Splendida dona ferent inclyti reges
Tarſi benè-extructæ, inſularúmque quæ in mari ſitæ-ſunt:
Arabiæ, divitíſque Sabæ reges illuſtres
Dabunt honoraria ei cimelia multa & bona,
Et eum muneribus tanquam Deum honorabunt.
11 Omnes eum honorabunt terreſtres reges,

Supplices-

Ψαλ. οβ'.

1 ΣΑ's βασιλῆϊ δίδωθι δίκας, Θεός, ἠδὲ θέμιςας·
'Ευδικίην δ' τελῶ υἱῷ βασιλῆος ὄπαζε.
2 Καί κεν ὅγ' ἐυνομίησι δίκην ἰθύντατα εἴποι
Σῷ ἐνὶ λαῷ, ἰδ' ἰθείας κρίνοιτο θέμιςας
'Εν πτωχοῖσι τεοῖσιν, ἵνα σφίσιν ὕβριν ἀλάλκοι.
3 'Ανδράσιν εἰρήνην κἀν ὄρεα μακρὰ φέρησι,
Καί λόφοι ἐυδικίῃ· τάχα δ' ἄσπετος ἔσσεται ὄλβος
'Εξ ἐυηγεσίης, λαὸς δέ τε πόλλ' ἀρετήσει.
4 Νείκεα δ' κρίνων τοῖς ἐν δίκῃ ἔσσετ' ἀρωγός,
Οἵτινες ἐν λαῷ κεχρημένοι ἀνέρες εἰσίν·
'Υβριςὰς δ' διαρραίσει ὑπερηνορέοντας.
5 Τῷ σε καὶ ἀζόμενοι φρεσὶν ἀνέρες αἰδέσονται
Πάσησιν γενεῇσι διαμπερὲς, εἰσόκ' ἔῃσιν
'Ηέλιος φαέθων τε, σελήνη τε πλήθουσα.
6 Ἔςαι δ' ὑετὸς ὡς δρόσων νεοθηλέα ποίην,
Οὐρανόθεν καταβὰς, νέον ἣν ἀμητὴρ ἔρεψοι·
Ὡς θ' ὅτε παρφειαὶ ψιάδες πίπτουσιν ἔραζε
Ὕδατος ἀμβροσίαι, ἐπ' ἀρούρας ἦκα ῥέουσαι.
7 Ἕως ὅγε κοίρανός ἐςι, μέγ' ἀνθήσουσι δίκαιοι·
Ὄλβος τε πλοῦτός τε καὶ εἰρήνη ἅλις ἔςαι,
Εἰσόκεν αἰγλήεσσα φανῇ ἀνὰ νύκτα σελήνη.
8 Τοῦ κράτος εὐρὺ θάλασσαν ἀπ' ἄλλης ἔσσετ' ἐπ' ἄλλην,
'Εκ μεγάλου ποταμοῖο ἐπ' ἔσχατα πείρατα γαίης.
9 Γνὺξ δέ οἱ ἐξερίμψουσιν ἀπόπροθι δώματ' ἔχοντες
Γῇ ἐν ἐρημαίῃ, ἱκέται ἐὰ γοῦνα λαβόντες·
Καί κεν ἀνάρσιοι ἄνδρες, ὅσοι κακὰ θ' οἱ φρονέουσι,
Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν.
10 'Αλλὰ δῶρ' οἴσουσιν ἀγακλειτοὶ βασιλῆες
Τάρσου ἐϋκτιμένης, νήσων θ' αἳ εἰν ἁλὶ κεῖνται·
'Αρραβίης, μάκαρός τε Σάβης βασιλῆες ἀγαυοὶ
Δώσουσιν γέρα οἱ κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλά,
Καί κέν ε δωτίνῃσι Θεὸν ὡς τιμήσουσι.
11 Πάντες ε τιμήσουσιν ἐπιχθόνιοι βασιλῆες,

Supplices-provoluti; venerabuntur *eum* gentes omnes.
12 Quoniam lamentantem egenum hominem servabit,
Pauperem tristem, cui & non est auxiliator.
13 Afflicti inopiâ egeni hominis miserebitur;
Oppressorúmque animas miserorúmque pauperum
Liberabit à noxa, & à morte servabit.
14 Animas verò ipsis à dolo & injuria redimet:
Eorúmque sanguis illi *erit* pretiosus, cùm morientes videt.
15 Vivus diu erit, munúsque ei ex Arabia
Homines dabunt aurum pretiosum ferentes:
Ei etiam precabuntur prospera omnia continuè semper,
Et eum laudabunt perpetuò diebus omnibus.
16 Si frumenti vel tantillum, quantum quis prehenderit manu,
In terra seminetur super altissimos montes,
At certè præ abundantia magnoperè horrebunt sata,
Et ventus veniet, & in spicas incumbet
Segete crescente copiosâ, veluti cùm procella
Quatiat profundam Libani fragrantis sylvam:
Et sicut herba in campis-simul florebunt cives.
17 Immortale nomen ei, manebítque in perpetuum,
Indesinentérque erit sub splendore solis,
Et perventurum ad ejus filios in-posterum,
Et filios filiorum, qui posteà nascentur:
Ex eo gentes omnes fructum-percipient eò-quòd-talis sit,
Dicentes eum beatum, & per-omnia-felicem esse.
18 Benedictus sit Dominus Deus, Deus Israëlis,
Miracula qui solus, & divina opera facit.
19 Perpetuóque nomen ejus insigne benedictum sit;
Gloriáque ejus plena sit universa undíque terra.
Sic, sic fiat: Deúsque hoc perficiat.
20 Hic precum Davidis Jessiadæ finis.

PSAL.

Περιπροκυλινδόμενοι, αἰδέονται ἔθνεα πάντα.
12 Οὕνεκ᾽ ὀδυρόμενον κεχρημένον ἄνδρα σαώσει,
Πτωχὸν λευγαλέον, τῷ τ᾽ οὐκ ἐπιτάῤῥοθός ἐστι.
13 Τειρόμενον πενίῃ κεχρημένον ἄνδρ᾽ ἐλεήσει·
Τῶν δὲ βιαζομένων ψυχὰς δειλῶν τε πενιχρῶν
Ῥύσεται ἐξ ἄτης, καὶ ὑπ᾽ ἐκ θανάτοιο σαώσει.
14 Ψυχὰς δὲ σφι δόλοιο καὶ ὕβριος ἐξανδύσει·
Τῶν δέ οἱ αἷμ᾽ ἐρίτιμον, ὅτε θνήσκοντας ὁρᾶται.
15 Ζωὸς δὴν ἔσεται, δῶρον δέ οἱ Ἀῤῥαβίηθεν
Ἄνδρες δώσουσι χρυσὸν τιμῆντα φέροντες·
Τῷδε καὶ εὔξονται πάντ᾽ ὄλβια συνεχὲς αἰεί,
Καί μιν ἐπαινήσουσι διαμπερὲς ἤματα πάντα.
16 Εἰ σίτου ὀλίγον περ, ὅσου τις ἐδράξατο χειρί,
Γαίῃ ἔνι σπείρηται ἐπ᾽ ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν,
Ἀλλά γε βριθοσύνῃ μέγα κεν φρίσσοιεν ἄρουραι,
Καί κ᾽ ἄνεμός τ᾽ ἔλθοι, ἐπί τ᾽ ἠμύοι ἀσταχύεσσι
Λήϊου ἀλδήσκοντος ἀθεσφάτου, ὡς ὅτ᾽ ἀήτης
Κινήσῃ βαθέην Λιβάνοιο θυώδεος ὕλην·
Ποίη θ᾽ ὡς ἐν ἀγροῖσιν ἅμ᾽ ἀνθήσουσι πολῖται.
17 Ἄφθιτον οὔνομά οἱ, μενέει δέ τε νωλεμὲς αἰεί,
Ἄλληκτον δέ τε ἔσται ὑπ᾽ αὐγὰς ἠελίοιο,
Ἵξεσθαί που μέλλει ἑοὺς καὶ παῖδας ὀπίσσω,
Καὶ παῖδας παίδων τοί κεν μετόπισθε γένωνται·
Τοῦ δέ κεν ἔθνεα πάντ᾽ ἀποναίατο οἷος ἔησι,
Φάντες μιν μάκαρ᾽ ἠδὲ πανόλβιον ἔμμεναι αἰεί.
18 Αἰνετὸς εἴη Ἄναξ ὁ Θεός, Θεὸς Ἰσραήλου,
Θαύματα ὃς μοῦνος, καὶ θέσκελα ἔργα τελείει.
19 Νωλεμέως δ᾽ ἑὸν οὔνομ᾽ ἀγακλεὲς αἰνετὸν εἴη·
Κύδεος οὗ πλείη τε πέλοι ξύμπασα περὶ χθών·
Ὧδε μὲν, ὧδε γένοιτο· Θεός δέ τε καὶ τὸ τελέσσαι.
20 Ἦδ᾽ εὐχέων Δαβίδεω Ἰεσσιάδαο τελευτή.

PSAL. lxxiii.

1 CErtè bonus Deus est Israëlis prosapiæ,
Mundis corde, pura in-mente consilia habentibus.
2 Veruntamen penè me defecerunt pedes, nec usquam potui
Stare firmiter, propè autem mihi erat lapsus.
3 Valdè enim invidi & indignatus sum in-animo
Hominibus stolidis, quandoquidem prosperitate in multa
Locupletésq; observavi,& rebus-secundis-florentes improbos.
4 Neque enim iis vincula à-*mala*-sorte-allata,
Nec dolores, morbíque, fatáque gravia
Tabe tetrâ membris animam eripiunt:
Sed semper firmi artus & ossa onusta sunt
Pinguedine & carnibus; viribúsque strenuè fidunt.
5 Nec unquam adeò ipsis mala *ea* superveniunt, quæ aliis,
Ærumnæ & labores, quæque hominibus *ferè communia* sunt.
6 Igitur & superbiam tanquam monile circa se habent,
Injuriámque violentam & gravem induti velut pallium.
7 Oculi verò eorum prominent, tanta iis pinguedo superest;
Quicquid cor velit, & *quod* ipsis gratum est animo,
Hoc juxta mentem utique eorum fit, aut etiam melius.
8 Prava multa fundentes, hominibus maledicunt,
Oppressionémque & injuriam promunt præ-nequitia mentis,
Improbi, magniloqui, superbáque multáque dicunt.
9 Procax verò os *suum* ponunt in cœlum stellatum,
Contráque Deum ipsum valdè arrogans verbum projiciunt:
Lingua iis versatilis *est*, præveniénsque vadit totam per terram,
Lædens homines, & super virorum capita incedit.
10 Quamobrem populo ejus frequenter in mente *est* hæc cogitatio;
Et *iis* hoc meditantibus dolores multi affunduntur,
Quemadmodum cùm è pleno poculo fluit copiosa aqua. (ligit?
11 Sic verò dicunt, Quomodo cognoscit Deus in-animo, aut intel-
Nunquid Altissimus ista novit, quæ hìc infrà fiunt?
12 *Ecce* hi quidem improbi homines,qui felices sunt super terram,
Qui affatim locupletes, & abundè iis divitiæ suppetunt.

13 Certè

Ψαλ. ογ'.

1 Ἦ ῥ' ἀγαθὸς Θεὸς ἐς Ἰσραήλοιο γενέθλη,
Ἁγνοῖσι κραδίην, καθαρᾷ φρεσὶ μήδε' ἔχουσιν.
2 Ἀλλ' ἔμπης ὀλίγου με λίπον πόδες, οὐδέ τι εἶχον
Στήμεναι ἀσφαλέως, σχεδόθεν δέ μοι ἦεν ὄλισθος.
3 Αἰνῶς γάρ τ' ἐμέγηρα νεμεσσήθην τ' ἐνὶ θυμῷ
Ἀνδράσι νηπυτίοισιν, ἐπεὶ θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ
Ἀφνειούς τ' ἐνόησα, καὶ οὓς ζώοντας ἀλιτρούς.
4 Οὐδὲ γὰρ οὐδέ σφιν δεσμοὶ κηρεσσιφόρητοι,
Οὔτ' ὀδύναι, νοῦσοί τε, κατακλωθές τε βαρεῖαι
Τηκεδόνι στυγερῇ μελέων ἐκ θυμὸν ἕλοντο·
Αἰεὶ δ' ἔμπεδα γυῖα, καὶ ὀστέα βεβρίθασι
Δημῷ καὶ σάρκεσσι· βίηφί τε ἶφι πίθηκε.
5 Οὔτε ποτ' οὖν αὐτοῖς κακ' ἐπήλυθεν, οἷά περ ἄλλοις,
Ἄλγεα καὶ κάματοι, τά τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται.
6 Τοὔνεκ' ἀγηνορίην ὅρμον ὣς ἀμφὶς ἔχουσιν,
Ὕβριν τ' ἀργαλέην ἐπιειμένοι ἠΰτε φᾶρος.
7 Ὄμματα δὲ προὔχουσι, τόσον σφιν πῖαρ ἔπεστιν·
Ὅ, ττι νυ κῆρ ἐθέλῃσι, καί σφιν φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Τοῦτο κατὰ σφέτερόν γε νόον γίνεται, ἢ καὶ ἄρειον.
8 Αἴσυλα πολλὰ χέοντες, ἐπ' ἀνδράσιν ἑψιόωνται,
Ὕβριν τε προφέρουσιν ἀτασθαλίῃσι νόοιο,
Σχέτλιοι, ὑψαγόραι, ὑπέροπλά τε πολλά τ' ἔειπον.
9 Λάβρον δὲ στόμα θῆκαν ἐπ' οὐρανῷ ἀστερόεντι,
Κατὰ δὲ Θεοῦ μάλ' ὑπερφίαλον ἔπος ἔκβαλον αὐτοῦ·
Γλῶσσά σφι στρεπτὴ, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν,
Βλάπτουσ' ἀνθρώπους, καὶ ἐπ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει.
10 Τοὔνεκεν ᾧ λαῷ θεῖμ' ἐνὶ φρεσὶ τοῦτο νόημα·
Καὶ τόδ' οἰομένοισιν ἐπ' ἄλγεα πολλὰ χέονται,
Ὡς ὁπότ' ἐκ πλείου δέπαος ῥέει ἄσπετον ὕδωρ.
11 Ὣς δ' ἔφασαν, Πῶς οἶδε Θεὸς φρεσὶν, ἢ ἐνόησεν;
Ἦ ῥ' Ὕπατος τάδε ἔγνω, ἅ, τ' ἐνθάδε νέρθε γίνονται;
12 Οἱ μὲν ἀτάσθαλοι ἄνδρες, οἱ ὄλβιοί εἰσ' ἐπὶ γαίης,
Οἱ ῥυδὸν ἀφνειοὶ, καὶ ἅλις σφι πλοῦτος ὀπηδεῖ.

13 Certè profectò ex corde meo sordes omnes purgavi
Frustrà ; & lotis manibus & innocens *sum* nequicquam :
Etenim quæ mihi exinde utilitas,quandoquidē deteriora vincūt?
14 Quia toto die gemitus & luctus concoquo,
Diebus omnibus Dei plagâ & manu domitus & castigatus sum.
15 Sed cur mihi hæc charus arguit disseritque animus ?
Si sic utique futilis essem & vaniloquus,
Certè in filiorum tuorum generationem peccarem.
16 Quando igitur sedulò inquirens, & perscrutans
Volebam adeò certò scire quomodo hæc facta se haberent,
Valdè mihi arduum & difficile videbatur esse :
Certè enim hæc Dei in potestate sita sunt ; (persequens ;
Frustrà autem & incassùm laboravi, mente incomprehensibilia
17 Donec in domum Dei inclytam ingrederer
Sacram, ibi autem deinde oracula sciscitarer :
Et tum verò hominum istorum finem benè intellexi.
18 Certè omninò hos collocâsti in lubricis sedibus,
Loco in declivi ; facilè autem ab-alto deturbâsti *eos*
Et dejecisti, illi verò statim merito occubuerunt exitio.
19 Quàm funesta, quàm subitò eos invasit calamitas !
Prorsus malè dispereunt, Dei flagello domiti,
Diro, terribili, & iis certus & indubitatus *est* gravis interitus.
20 Quemadmodū verò cùm quis in somnio vir divitē se esse putat,
Experrectum autem è somno egestas eum occupat :
Sic tu, Domine, iis inhonoram-reddes imaginem evanidam,
Quam priùs effinxerunt sibi etiam in aureis somniis ;
Eorū autē experrectorum mox abit prosperitas prorsus-extincta.
21 Verùm mihi intumescebat cor in pectore cogitanti:
Ut vidi, ut me dolor cepit, renes autē mei intus compuncti sunt.
22 Adeò ego *ceu* aliquis mente excussus eram,
Et valdè apud te stolidus atque insipiens,
Jumento omninò similis,cui intelligentiæ nè tantillum-quidem.
23 Veruntamen adhuc ego tecum perpetuò sum ;
Et tu dexteram mihi prehendis, nè in infortunium incidam.
24 Consilio tuo me deduces, & tuto comitatu ;
Et

13 Ἦ θὴν ἐκ κραδίης μου λύματα πάντα κάθηρα,
Μὰψ δὲ καὶ νιψάμενος χεῖρας καὶ ἀναίτιος αὔτως·
Καὶ τί γὰρ οὖν ἐμοὶ ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ;
14 Ὅττι πονημένος εἰμὶ στοναχαῖς καὶ κήδεα πέσσω,
Ἤματα πάντα Θεοῦ πληγῇ καὶ χειρὶ δαμάσθην.
15 Ἀλλὰ τίη μοι ταῦτα φίλος διηέξατο θυμός;
Εἴ γ᾽ ὣς λαβραγόρης εἴην, ἀνεμώλια βάζων,
Ἦ κεν σῶν παίδων γενεῇ ἀλιτήμενος ἦα.
16 Ὄφρα μὲν οὖν σπουδῇ διζήμενος ἠδὲ μεταλλῶν
Ἤθελον ὡς σάφα ἴδμεναι ὅπως τάδε ἔργα γένηται,
Λίην μοι χαλεπόν τε καὶ ἀργαλέον δοάτ᾽ εἶναι·
Ἦ τοι μὲν γὰρ ταῦτα Θεοῦ ἐν γούνασι κεῖται·
Μὰψ δ᾽ αὔτως ἐμόγησα, νόῳ ἀκίχητα διώκων·
17 Εἵως δῶμα Θεοῖο περικλυτὸν εἰσαφικόμην,
Ἱερόν, ἔνθα δ᾽ ἔπειτα θεοπροπίας ἐρέεινον·
Καὶ τότε δ᾽ ἀνθρώπων τούτων τέλος αὖ ἐνόησα.
18 Ἦ μάλα τούσδε καθεῖσας ἐπὶ σφαλεροῖσιν ἕδεσσι,
Χώρῳ ἐνὶ προδότῃ· ῥέα δ᾽ ὑψόθεν ἐξυφέλιξας
Ἠδ᾽ ἔβαλες, τοὶ δ᾽ εἶθαρ ἐοικότι κεῖατ᾽ ὀλέθρῳ·
19 Ὡς χαλεπή, ὡς ἐξαπίνης σφιν ἐπήλυθεν οἰζύς·
Πρόχνυ κακῶς φθινύθουσι, Θεοῦ μάστιγι δαμέντες,
Δεινῇ, σμερδαλέῃ, καί σφιν σῶς αἰπὺς ὄλεθρος·
20 Ὡς δ᾽ ὅτε τις τ᾽ ἐν ὀνείρῳ ἀνὴρ μάκαρ ἔμμεν᾽ ὀΐεται,
Ἐγρόμενον δ᾽ ἐξ ὕπνοιο χρεὼ μιν ἱκάνει·
Ὡς σύγ᾽, Ἄναξ, σφιν ἀτιμήσεις εἴδωλον ἀμαυρόν,
Ὃ πρὶν ἐτεκτήναντο καὶ ἐν χρυσέοισιν ὀνείροις·
Τῶν δέ τ᾽ ἀνεγρομένων ἄφαρ οἴχεται ὄλβος ἄφαντος.
21 Ἀλλά μοι οἰδάνετο κραδίη φρεσὶν ὁρμαίνοντι·
Ὡς ἴδον, ὥς μ᾽ ἄχος εἷλε, νεφροὶ δέ μοι ἔνδον ἄμυχθεν.
22 Οὕτω πού τις ἐγὼ φρένας ἐκπεπαταγμένος ἦα,
Καὶ λίην παρὰ σοί γε παρήορος ἠδὲ χαλίφρων,
Κτήνει πάμπαν ὁμοῖος, ᾧ οὐ φρένες οὐδ᾽ ἠβαιαί.
23 Ἀλλ᾽ ἔμπης ἔτ᾽ ἐγὼ μετὰ σοί γε διαμπερές εἰμι·
Ἠδὲ σὺ δεξιτερῆς με λάβες, μὴ πήματι κύρσω.
24 Βουλῇ σῇ ἔμ᾽ ἀγινήσεις, καὶ ἀμύμονι πομπῇ·

Et me ad gloriam deinde recipies incorruptibilem usque.
25 Quis mihi amabilis alius in cœlo stellato?
Nec me cujusquam in terra nisi tui desiderium capit.
26 Caro mea & cor defecerunt, nec ampliùs mihi vires *sunt*
Præ languore, è membris verò periit robur:
Stabilimentum.a.mihi cordis *est* Deus, portióq; usq; in æternũ.
27 Quotquot enim à te recedunt, procúlque sunt,
Peribunt, & eos occupabit grave exitium;
Omnes *tu* disperdes tanquam adulteros te derelinquentes.
28 Bonum autem mihi *est* Deo appropinquare sempiterno;
Ideóque propiùs accedens tibi, Domine Deus, fortiter confisus,
Bono-animo sum, ut omnia omninò opera tua enarrem.

P S A L. lxxiv.

1 UTquid adeò, Deus, nos penitùs in-æternum repulisti?
Cur autem tibi ira gravis augetur veluti fumus,
Tui ovibus pascui quando vehementer succenses?
2 Memento populi tui, olim quem acquisivisti,
Gentis, quam sortitus-es ipse, & hæreditatis tuæ,
Sionísque, sancti istius montis, ubi & habitas.
3 Huc age adveniens velocibus pedibus, & nobis auxiliare,
Contumeliam ulciscens, & perniciosa opera hominum,
Qui valdè funestum exitium & memorabile nobis struxerunt,
Perpetuámque calamitatem, ut desolati semper simus,
Et mala omnia, quæ tuo domicilio inimici homines fecêre.
4 Terribiliter autem rugierunt tuo in pulchro templo
Hostes *tui*, inque tuis horrendùm vociferantes cœtibus
Vexilla *sua* erexerunt tropæáque signa victoriæ.
5 Facilè autẽ valdéq; noti *sunt*, postquã jam strepitus *eorũ* ortus-est,
Sicut quando quis securibus acutis arbores succidit,
Sursum elevatis, adhibétque vim ingentem,
Montis in convallibus, profundæ in densitatibus sylvæ:
6 Sic & isti variegata opera omnia simul & monumenta templi
Acutis jam securibus & asciis exscindentes,
Et ornamenta-visu-miranda, destruxerunt, malleísq; confregerũt.

7 Tuum

Καί μ' ἐς κῦδος ἔπειτ' ἀναδέξεαι ἄφθιτον αἰεί.
25 Τίς μοι ἐπήρατος ἄλλος ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι;
Οὔτε μέ τοι ἐπὶ γῇ, ὅτε μὴ σέθεν, ἵμερος αἱρεῖ.
26 Σάρκες ἐμαὶ κραδίη τε λελοίπασιν, οὐδ' ἔτι μοι ἴς,
Ἐξ ὀλιγηπελίης, μελέων δ' ἐξέφθιτο κῖκυς·
Ἕρμα δέ μοι κραδίης Θεός, αἶσά τε νωλεμὲς αἰεί.
27 Ὅσσοι γάρ τ' ἀπὸ σοῦ χάζονται, τῆλέ τ' ἔασι,
Φθήσονται, καὶ τούσδε κιχήσεται αἰπὺς ὄλεθρος·
Πάντας ἀπορραίσεις μοιχοὺς ὥς σε προλιπόντας.
28 Ἐσθλὸν ἐμοὶ γε Θεῷ χρίμψαι πέλας αἰὲν ἐόντι·
Τοὔνεκά τ' ἆσσον ἰών τοι, Ἄναξ Θεός, ἶφι πιθήσας,
Θάρσυνός εἰμ', ἵνα πάντα μάλ' ἔργα τε σοῦ καταλέξω.

Ψαλ. οδ'.

1 Τίφθ' οὕτω, Θεός, ἄμμε διαμπερὲς αἰὲν ἀπώσας;
Τίπτε δέ τοι χόλος αἰνὸς ἀέξεται ἠΰτε καπνός,
Σοῦ οἴεσσι νομοῖο ὅτ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις;
2 Μνῆσαι σοῦ λαοῦ, πάλαι ὃν κεκτημένος ἦσθα,
Ἔθνεος, ὃ λάχες αὐτός, ἰδὲ κλήροιο τεοῖο,
Σιῶνός γε, ἱεροῦ τοῦδ' οὔρεος, ἔνθα τε ναίεις.
3 Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν κραιπνοῖσι πόδεσσι, καὶ ἄμμιν ἄρηγε,
Λώβην πινυμένος καὶ λοίγια ἔργ' ἀνθρώπων,
Οἳ μάλα λυγρὸν ὄλεθρον ἄλαστόν τ' ἄμμι φυτεύουσιν,
Ἄλληκτόν τ' ἄτην, ἵν' ἔρημοί τ' αἰὲν ἔωμεν,
Καὶ κακὰ πάνθ', ἃ σὸν οἶκον ἀνάρσιοι ἄνδρες ἔρεξαν.
4 Δεινὸν δ' ὠρύσαντο σῷ ἐν περικαλλέϊ νηῷ
Δήιοι, ἐν δὲ τεοῖς σμερδνὸν βοόωντες ὁμίλοις
Σημαίας στήσαντο τρόπαιά τε σήματα νίκης.
5 Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτοι, ἐπεὶ οὖν ὀρυμαγδὸς ὀρώρει,
Ὡς ὅτε τις πελέκεσσι νέηκεσι δένδρεα τάμνει,
Ὕψος ἀειρομένοις, ἐπέρσε γε ἶν' ἀπέλεθρον,
Οὔρεος ἐν βήσσῃς, βαθέης ἐνὶ τάρφεσιν ὕλης·
6 Ὡς γε οἱ δαίδαλα πάντ' ἄμυδις καὶ ἀγάλματα νηοῦ
Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι ταμόντες,
Γλυφεά τ', ἔρραισαν, ξυὼ τε σφύρῃσιν ἔαξαν.

7 Tuum perpulchrum templum incenderunt igni ardenti;
Prorsus autem demoliti ad terram fœdârunt polluerúntque
Domum benè-extructam, quam & tuum nomen incoluit.
8 Dixerunt in anima, Eos disperdamus pariter: (ciliabula,
Et quotquot hac in terra Dei cœtus & synagogæ *erant*, & con-
Hæc simul omnio incendamus igni ardenti.
9 Haud-amplius signa *nostra* videmus, quæ priùs apparuere;
Nec ampliùs vates superest nobis, oraculorum bene sciens:
Nec quis qui certò nôrit in animo & intellexerit,
Usquequò hæc futura-sint, & ecquando mali fuerit cessatio.
10 Cæterùm, ô Deus, quousque inimici homines temerè
Convitia, & *dicta* iniqua multa jactaturi sunt?
Quamdiu hostes opprobria loquentur?
Num contumeliâ-afficient nomen tuum in perpetuum usque?
11 Utquid verò manum tuam sistis? cur retrahis rursum
Dexteram tuam, postquam eam semel contra eos extendisti?
Medio è sinu tuam retrò exere manum,
Ut eos graviter percutiens omninò perdas.
12 Quia Deus Rex meus erat olim, & etiamnum est;
Auxilium is nobis salúsque per terram almam.
13 Pontum quidem tu vi tuâ divisisti huc illuc;
Contudisti autem in aquis capita crebra draconum.
14 Balænæ sævæ capita tu confregisti,
Et populo eam dedisti escam & prædam fieri,
Populo per sterilem & desertam terram itineranti.
15 Tu fontes fluviósque olim in siticulosa terra,
Mirum visu, aperuisti, ut viri illic biberent:
Et tu exiccâsti aquam fluviorum grandisonorum,
Fortium, ii autem haud ultrà fluebant cupientes licet.
16 Tuus est & dies, tua etiam *est* nox caliginosa;
Et tu fecisti splendidum lumen & solem.
17 Terminos omnes tu statuisti, ingentísque limites terræ:
Tu flammeámque æstatem, & hyemem pluviosam formâsti.
18 Memento, Domine, quòd inimicus homo mala probra loquitur,
Et gentes stolidæ tuum nomen contumeliâ-afficiunt.

19 Libera

7 Σὸν περικαλλέα νηὸν ἐνέπρησαν πυρὶ κηλέῳ·
Πάγχυ δ' ἀμαλδύναντες ἀεικίσσαντο χαμᾶζε
Οἶκον εὐκτίμενον, τὸ καὶ τεὸν οὔνομα ναῖεν.
8 Εἶπον ἐνὶ φρεσὶ, Τούσδε διαρραίσωμεν ὁμαρτῇ·
Ὅσσοι γῇ τ' ἐνὶ τῇδε Θεοῦ χοροὶ ἠδὲ θόωκοι,
Τούσδ' ἅμα πάντας ἐνέπρησαν πυρὸς αἰθομένοιο.
9 Οὐκέτι σήμαθ' ὁρῶμεν, ἅ, τε προπάροιθε πέφανται·
Οὐδ' ἔτι μάντις ἔστ' ἄμμι, θεοπροπίων εὖ εἰδώς·
Οὐδέ τις, ὃς σάφα οἶδεν ἐνὶ φρεσὶν, ἠδ' ἐνόησεν,
Εἰσόκε ταῦτα γένοιτο, κακοῦ ποτε τ' ἔσσετ' ἐρωή.
10 Ἀλλὰ, Θεὸς, τέο μέχρις ἀνάρσιοι ἀνέρες οὕτως
Κερτομίας μέλλουσι, καὶ αἴσυλα πόλλ' ἀγορεύειν;
Δυσμενέες τέο μέχρις ὀνείδεα μυθήσονται;
Ἢ λωβήσονται τεὸν οὔνομα νωλεμὲς αἰεί;
11 Τίπτε δὲ χεῖρα τεὴν παῦσας; τί δ' ἀνέσπασας αὖτε
Δεξιτερὴν, ἐπεί ἄρ μιν ἅπαξ ἐπὶ τοῖσιν ὄρεξας;
Μεσσόθεν ἐκ κόλποιο τεὴν πάλιν ἔξαγε χεῖρα,
Ὄφρ' αὐτοὺς βαρέα πλήξας ἀπὸ πάμπαν ὀλέσσῃς.
12 Ὅττι Θεὸς Βασιλεύς μοι ἔην πάλαι, ἐστὶ καὶ ἤδη·
Ἄλκαρ ὅδ' ἄμμι φόως τε κατὰ χθόνα πουλυβότειραν.
13 Πόντον μὲν σὺ βίηφι διέσχισας ἔνθα καὶ ἔνθα·
Θλάσσας δ' ἐν ὕδατεσσι κάρηατα πυκνὰ δρακόντων.
14 Κήτεος οὐλομένοιο κάρηατα σὺ ξυνέαξας,
Καὶ λαῷ μιν ἔδωκας ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι,
Λαῷ ἀνὰ λυπρὴν καὶ ἐρημάδα γαῖαν ὁδίτῃ.
15 Σὺ κρήνας ποταμούς τε πάλαι ἐνὶ διψάδι γαίῃ,
Θαῦμα ἰδέσθαι, ἀνέῳξας, ἵν' ἀνέρες ἔνθα πίωσι·
Καὶ σὺ καταξήνασκες ὕδωρ ποταμῶν ἐριδούπων,
Ἰφθίμων, τοὶ δ' οὐ προτέρω ῥέον ἱέμενοί περ.
16 Σὴ μὲν θ' ἡμέρη ἐστὶ, τεὴ δέ τε νὺξ ἐρεβεννή·
Καὶ σύ γ' ἐποίησας λαμπρὸν φάος, ἠέλιόν τε.
17 Πείρατα πάντα σὺ θῆκας, ἀθέσφατα οὐρεά τε γαίῃ·
Σὺ φλογερόν τε θέρος, καὶ χεῖμ' ὀμβρηρὸν ἔτευξας.
18 Μνῆσαι, Ἄναξ, ὅτι τ' ἐχθρὸς ἀνὴρ κάκ' ὀνείδεα βάζει,
Ἔθνεα καὶ νενίηλα σὸν οὔνομα λωβεύουσι.

19 Libera autem animam turturis tuæ & serva,
Neque malæ eam congregationi permitte prædam fieri;
Nec obliviscere prorsus tui pauperis populi.
20 Pactūm in animo perpende,quandoquidē fœdera fida percussisti:
Ubique enim incolunt atræ latibula terræ
Homines crudeles, & improbè injuriosi.
21 Quin age ab afflictis vim & perniciem propulsa;
Nec *eos* pudore-affectos, inanésque dimitte redire:
Tuum autem nomen collaudent egeni & pauperes.
22 Surge, tuámque causam judica, Deus,injuriam propellens;
Contumeliæ autem memento gravis, quâ te quotidiè
Semper afficiunt stulti homines temerè & inconsultò.
23 Nè unquam inimicorum hominum obliviscere vocis,
Nec quàm magniloqui-sint: tumultus autem ingens est
Contra-te insurgentium, & continuè semper exoritur.

PSAL. lxxv.

1 CElebramus hymnis te, Deus, te celebramus nos:
Atq; tibi incessantes gratias agimus,eò-quod-talia feceris:
Propè enim tuum nomen *est*, quod & tua terribilia opera
Miraculáque multa declarant, ut palàm omnibus fiat.
2 Quando bonum judicii gratúmque nactus sum tempus,
Certè recta administraturus sum jura:
3 Tota terra, & omnes in terra habitantes
Liquescentes concutiuntur: ego autem columnas ejus
Tutò sustento, ut firmiter ibidem maneant.
4 Dixi stolidis, Nè adeò stolidi estote,
Nec amentes valdè tales: improbos autem sic allocutus sum,
Nè exaltetis cornu, neque frustrà adeò gloriamini.
5 Nè cornu vestrum extollatis præ-insolentia mentis;
Nec unquam altiloqui, nec cervicosi estote,
Nec arrogans verbum projicite insipienter.
6 Non enim viris *venit* honos à sole oriente,
Nec ab occidente, nec à celeri Austro:
7 Sed Deus dispensat prosperitatem prout vult unicuique,
Hominibus

19 Ῥῦσαι δ' ψυχὴν σῆς τρυγόνος ἠδὲ σάωσον,
Μηδὲ κακῷ μιν ὁμίλῳ ἔα ποτὲ κύρμα γενέσθαι·
Μηδ' ἐπιλήθεο πάμπαν τεοῦ λαοῖο πενιχροῦ.
20 Ῥήτρην ἐν φρεσὶ βάλλευ, ἐπεὶ θέμες ὅρκια πιστά·
Πάντη γὰρ ναίουσι μελαίνης κεύθεα γαίης
Ἀνέρες ὠμησταὶ καὶ ἀτάσθαλον ὕβριν ἔχοντες.
21 Ἀλλ' ἄγε τρυχομένοισι βίην καὶ λοιγὸν ἄμυνε·
Μηδ' αἰσχυνομένους, κενεοὺς τ' ἀπόπεμπε νέεσθαι·
Σὸν δ' ὄνομ' αἰνεόντων κεχρημένοι ἠδὲ πενιχροί.
22 Ὄρσεο, σὴν τε δίκην δίκασον, Θεὸς, ὕβριν ἀλάλκων·
Λώβης δ' μνῆσαι θυμαλγέος, ἥν σε κατ' ἦμαρ
Αἰεὶ λωβήσαντο χαλίφρονες ἀνέρες αὔτως.
23 Μήποτε δυσμενέων ἀνδρῶν ἐπιλήθεο φωνῆς,
Ὡς λαβρεύονται· ὅμαδος δ' ἀλίαστος ἐτύχθη
Σοὶ ἐπιθυμασάντων, καὶ συνεχὲς αἰὲν ὀρώρει.

Ψαλ. οε'.

1 Κλείομεν ὕμνοισίν σε, Θεὸς, σὲ κλείομεν ἡμεῖς·
Ἠδέ τοι ἄλληκτον χάριν οἴδαμεν, οἷά τ' ἔοργας·
Ἐγγύθι γὰρ τεὸν οὔνομ', ὃ καὶ τεὰ μέρμερα ἔργα
Θαύματα πολλά τ' ἔδειξεν, ἵν' ἀμφαδὰ πᾶσι γένηται.
2 Καιρὸν ὄφρα δίκης μενοεικέα τ' ἔλλαχον ὥρην,
Ἦ νυ κεν ἰθείας κρῖναι μέλλοιμι θέμιστας·
3 Πᾶσα χθὼν, καὶ πάντες ἐπὶ χθονὶ ναιετάοντες
Τηκόμενοι σείονται· ἐγὼ δέ τε κίονας αὐτῆς
Ἀσφαλέως ἀνέχω, ἵνα τ' ἔμπεδον αὖθι μένοιεν.
4 Εἶπον νηπυτίοισι, Μὴ οὕτω νήπιοι ἔστε,
Μηδ' ἄνοοι μάλα τοῖοι· ἀλιτροῖς δ' αὖ δ' ἀγόρευον,
Μὴ ὑψοῦτε κέρας, μηδ' αὔτως εὐχετάασθε.
5 Μὴ κέρας ὑμῶν ἀείρετ' ἀγηνορίῃσι νόοιο·
Μηδέ ποθ' ὑψαγόρεοι, μηδὲ σκληραύχενές ἔστε,
Μηδὲ θεοῦ ὑπερφίαλον ἔπος ἐκβάλετ' ἀφραδίῃσιν.
6 Οὐ γάρ τ' ἀνδράσι τιμὴ ἀπ' ἠελίου ἀνιόντος,
Οὔτ' ἀπὸ δυσομένου, οὔτ' ἀργέσταο νότοιο·
7 Ἀλλὰ Θεὸς νέμει ὄλβον ὅπως ἐθέλῃσιν ἑκάστῳ,

Hominibus rerum-inventoribus ſuper almam terram,
Fortunámque infortuniúmque: ille enim promus-condus eſt
Bonorum & malorum; hunc igitur dejicit in-terram,
Et vilem reddit, ignominiâ-afficiens,
Illi autem decus & gloriam ſuperiorem præbet:
Adeò ei facile *eſt*, cùm ei collibitum eſt animo,
Sive ad-honorem-evehere mortalem hominem, ſive affligere.
8 In manu enim Dei calix eſt vini rubri
Plenus, exuberans, mixti: ex illo utique
Effundit multis ad-bibendum; fæcem autem exugere,
Et ebibere futuri-ſunt improbi quotquot fuerint,
Impiique omnes ſuper terra alma.
9 Verùm ego Jacobidarum Deum jugiter canam,
Ejúſque laudem annuntiabo, & decus immortale prorſus.
10 Sed impiorum cornua hominum omnia confringam,
Ut bonorum cornua in-altum attollantur florentia.

PSAL. lxxvi.

1 TErra in Judæa notus *eſt* Deus; nomen verò ejus
In Iſraëlis ſtirpe magnum & venerandum.
2 Illius & ſacris tabernaculum eſt in Solymis;
Domúſque in Sione illuſtris, ubi habitat.
3 Ibi ille confregit arcûs ignitas ſagittas,
Clypeum, & gladium acutum, & grave prælium.
4 Certè tu præſtantior, & honoratior es,
Gloriáque multò magis & potentiâ excellis,
Quàm deſertorum montium excelſa capita,
Multæ ubi crudivoris feris prædæ ſunt.
5 Viri fortes ſtrenuum & magnanimum cor habentes
Armis ſpoliati præda hoſtibus fiunt,
Dormierúntque magnum interminabilem ferreum ſomnum:
Qui autem aliquando viribus-pollebant, iis fortitudo periit,
Suúmq; robur ſolutum-eſt, & eorũ nulli manus *ſuæ* in-promptu.
6 Quam-*primum* tu objurgans acrem iis ſermonem mandâſti,
Qui Deus es Jacobi, ſimul aurigæque & equi

Somnum

Ἀνδράσιν ἀλφηςῆσιν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
Μοῖράν τ' ἀμμορίην τε· ὃ γὰρ ταμίης ἐτέτυκτο
Ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν· τῶν μὲν τ' οὖν κάββαλ' ἔραζε,
Ἠδ' ἀσύφηλον ἔθηκεν ἀτιμίησιν ἰάλλων,
Τῶν δ' εὖχος καὶ κῦδος ὑπέρτερον ἐγγυάλιξεν·
Ὡς οἱ ῥηΐδιόν γ', ὅτε οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν, ἠδὲ κακῶσαι.
8 Ἐν γὰρ χειρὶ Θεοῦ δέπας ἐστ' οἴνοιο ἐρυθροῦ
Πλεῖον, ὑπερχειλὲς, κεκερασμένου· ἐκ δ' ἄρα τοῦδε
Ἐξέχεεν πολλοῖσι πιεῖν· τρύγα δ' ἐκμυζῆσαι,
Καὶ πίειν μέλλουσιν ἀτάσθαλοι ὅσσοι ἔασι,
Δυσσεβέες δέ τε πάντες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
9 Αὐτὰρ ἐγὼ Ἰακωβιαδέων Θεὸν αἰὲν ἀείσω,
Τοῦ δ' αἶνον καταλέξω, ἰδὲ κλέος ἤματα πάντα.
10 Ἀλλά γε δυσσεβέων κέρα ἀνδρῶν πάντα κεάξω,
Ὡς ἀγαθῶν κέρα ὕψοσ' ἀερθῇ τηλεθόωντα.

Ψαλ. ος'.

1 Γῆ ἐν Ἰουδαίῃ γνωτὸς Θεός· οὔνομα δ' αὐτοῦ
Εἰν Ἰσραήλου γενεῇ μέγα τ' αἰδοῖόν τε.
2 Τοῦδε καὶ ἱροῖσι κλισίη πέλει ἐν Σολύμοισιν·
Οἶκός τ' ἐν Σιῶνι περικλυτὸς, ὁππόθι ναίει.
3 Ἔνθ' ἄρ ὅγε ξυνέαξε βιοῦ πτερόεντας ὀϊστοὺς,
Ἀσπίδα, καὶ ξίφος ὀξὺ, καὶ αἰνὴν δηϊοτῆτα.
4 Ἦ σὺ πολὺ κρείσσων, καὶ τιμηέστερός ἐσσι,
Κύδεϊ καὶ πολὺ μᾶλλον ἰδὲ κράτεϊ προβέβηκας,
Ἤ περ οἰοπόλων ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα,
Πόλλ' ὅθι τ' ὠμοφάγοισιν ἑλώρια θηρσὶν ἔασιν.
5 Ἀνέρες ἴφθιμοι μεγαλήτορα θυμὸν ἔχοντες
Τεύχεα συληθέντες ἕλωρ δηΐοισι γένοντο,
Κοιμήσαντο δὲ μακρὸν ἀτέρμονα χάλκεον ὕπνον·
Οἱ δέ ποτ' ἄλκιμοι ἦσαν, ἀπὸ σφίσι κάρτος ὄλωλε,
Σφὴ δὲ βίη λέλυται, τῶν δ' οὔτινι χεῖρες ἑτοῖμαι.
6 Ὡς σύγ' ὁμοκλήσας κρατερὸν σφ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλες,
Ὃς Θεὸς εἷς Ἰακώβου, ἅμ' ἡνίοχοί τε καὶ ἵπποι

Somnum dormierunt germanum mortis,
Profundum, metuerunt enim tuam terribilem increpationem.
7 Verendus tu, tu es, terribilísque; quis coram te
Stare, etsi admodum audax-animi sit,
Sustineat, postquam tibi semel ira incessit animum?
8 Cœlitùs tu judicia inter populos dedisti,
Tui autem jus dicentis vocem audierunt gentes hominum;
Expavit autem vehementer, siluítque terra nigra:
9 Quùm Deus exurgeret ad judicandum nationes hominum,
Omnes autem pauperes & mansuetos veniret servare
Viros, quotquot sunt in terra alma.
10 Furore ex funesto, acerbáque ex ira
Hominis injuriosi tibi decus erit bonum,
Qui eum cohibuisti, dũ adhuc sæviret haud-ampliùs tolerabiliter:
Si verò iram posteà retineat in pectore suo, (um impeditor.
Tamen haud quicquam proficiet, tu enim ejus virium & conatu-
11 Vovete vota Deo vestro & Domino, (iit septum dentium:
Neq; irritũ verbũ, nec revocabile sit, sed perficite, postquã trans-
Quotquot autem circa eum sunt amici sacro in circulo,
Splendida etiam date ei & convenientia dona ferentes,
Qui præ omnibus reverendus terribilísque est.
12 Qui & virorum nobilium charam perdit animam,
Populorúmque principibus è pectore eripit spiritum;
Et terribilis est regibus terræ latè-patentis.

PSAL. lxxvii.

1 VOce meâ oravi Deum, Deum oravi,
Voce meâ clamans: ille autem attendit, & me audiit.
2 Immortalem oravi malo in calamitatis *mea* tempore:
Purulentum autem mihi ulcus diffluebat, liquescebat autem caro
Continuè, nec vel in nocte mali mihi erat cessatio,
Nec ulla erat requies atrorum dolorum,
Nec solatium, illud enim mihi renuebat animus.
3 Recordabar autem Dei, & intùs in-animo conturbatus-eram,
Multa verò deinde querens lamentánsq; in mẽte anxiè-cogitavi,
Et mihi in pectore confractum-fuit charum cor. 4 Oculos

Ὕπνον κοιμήσαντο κασίγνητον θανάτοιο,
Νήγρετον, ἐπιδεύσαντο γὰρ σὴν ἔκπαγλον ἐνιπήν.
7 Αἰδοῖος σὺ, σὺ εἶς, δεινός τε· τίς ἀντία σεῖο
Ἐστάμεναι, εἰ καὶ μάλα περ θρασυκάρδιος ἦσι,
Τετλαίη, ἐπεὶ ἄρ τοι ἅπαξ χόλος ἔμπεσε θυμῷ;
8 Οὐρανόθεν σὺ θέμιστας ἐνὶ λαοῖσιν ἔδωκας,
Σοῦ δὲ δίκην εἰπόντος ὅπ' ἔκλυε φῦλ' ἀνθρώπων·
Δεῖσε δ' ἐπιζαφελῶς, σίγησέ τε γαῖα μέλαινα·
9 Ὁππότε δὲ Θεὸς ὦρτο δικαζέμεναι ἔθνεα φωτῶν,
Πάντας δὲ πτωχοὺς καὶ ἐνηέας ἦλθε σαῶσαι
Ἀνέρας, ὅσσοι ἔασιν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
10 Μῆνις ἐξ ὀλοῆς, θυμαλγέος ἔκ τε χόλοιο
Ἀνέρος ὑβριστέω, σοί γε κλέος ἔσσεται ἐσθλόν,
Ὅς μιν ἐρήτυες, ὄφρ' ἐπιμαίνετο σκιέτ' ἀνεκτῶς·
Εἰ δὲ χόλον μετόπισθ' ἔχοι ἐν στήθεσσιν ἑοῖσιν,
Ἀλλ' οὔ τι πρήξει, σὺ γὰρ ὧν μενέων ἀπερωεύς.
11 Εὔχεσθ' εὐχωλὰς Θεῷ ὑμετέρῳ καὶ Ἄνακτι,
Μηδ' ἀτελεύτητόν γ' ἔπος, ἢ παλινάγρετον ἔστω,
Ἐκ δὲ τελεῖτ', ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων·
Ὅσσοι δ' ἀμφί μιν ἐστὲ φίλοι ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ,
Ἀγλαὰ καὶ δότε οἱ καὶ ἐναίσιμα δῶρα φέροντες,
Ὃς πάντων περ τ' αἰδοῖος δεινός τε τέτυκται.
12 Ὅς τ' ἀνδρῶν εὐηγενέων φίλον ὤλεσε θυμὸν,
Λαῶν τ' ἀρχοῖσι στηθέων ἐξήρπασ' ἀϋτμήν·
Καὶ δεινὸς βασιλεῦσι πέλει χθονὸς εὐρυοδείης.

Ψαλ. οζ.

1 ΦΩνὴ μοῦ λιτάνευσα Θεὸν, Θεὸν ἐλλιτάνευσα,
Φωνὴ μοῦ βοόων· ὁ δὲ σύνθετο, καί μου ἄκουσεν.
2 Ἀθάνατον λιτάνευσα κακῇ ἐν ὀϊζύος ὥρῃ·
Μυδαλέον δέ τε μοι ἕλκος ῥέε, τήκετο δὲ χρὼς
Συνεχὲς, οὐδ' ἀνὰ νύκτα κακοῦ μοι γίνετ' ἐρωή,
Οὐδέ τι ἦν καταπαύμα μελαινάων ὀδυνάων,
Οὐδέ τι θαλπωρή, τὴν γάρ μοι ἀνήνατο θυμός.
3 Μέμνημαι δὲ Θεοῖο, καὶ ἔνδοθι θυμὸν ἀτύχθην,
Πολλὰ δ' ἔπειτ' ὀλοφυρόμενος φρεσὶ μερμήριξα.
Καί μοι ἐνὶ στήθεσσι κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.

4 Oculos *meos* insomnes reddis, & vigilare cogis: (tero,
Pavor mihi mentē occupat, loqui. a. haud ampliùs quicquam po-
Diu autem me taciturnitas cepit mœrentem corde.
5 Dies verò *tunc*, qui olim præterlapsi fuerant, benè consideravi,
Et perpendi jampridem circunvertentes annos,
Et antiquiorum seculum & dies hominum.
6 Et tum meam apparavi cantilenam nocturno tempore
Recordans suavem; & in pectore charo
Multa mihi cor disseruit intùs-volvens,
Multáque in præcordiis animus sciscitabatur & inquirebat.
7 Nunquid Immortalis repellet usque in perpetuum?
Neque benevolum-se-præbens ampliùs propitius erit rursus,
Ut priùs erat, nec mitia consilia in-animo-agitans?
8 Evanuit clementia, misericordiáque ei prorsus periit?
Num vana semper *nec implenda unquam* promissio quam fecit?
Et irritum verbum *ejus* est in perpetuum, & infectum?
Num id omninò ferunt abripientes procellæ?
9 An Deus oblitus-est in animo suo clemens esse?
Neque ampliùs ei placet animitùs lenitas amabilis,
Nec benevolentia, quandoquidem *sic* continuè irascitur?
10 At cur mihi hæc charus disserit animus?
Certè dixi; Hic mihi vehemens dolor mentē impetit profundā,
Morbúsque gravis: adhuc verò spei sors apparet
Consideranti *mihi* anteà circumvolventes annos,
Et quæ dextera fecit olim Dei Excelsi.
11 Operum insignium recordabor Immortalis;
Miracula tua recolam, pristináque terribilia portenta.
12 Opera tua omnia in mente revolvam
Cogitans, quæque fecisti in ore habens loquar.
13 Tibi, Deus, in sanctuario *est* via, qui Deus sanctus es:
Tibi Deo nostro quis Deus æquiparari-poterit?
14 Profectò tu valdè terribilis Deus es miracula-faciens;
Tu robur tuum propalàm inter homines ostendisti,
Et tuam potentiam egregiè-notam inter populos fecisti.
15 Populum ex miseria tu brachio tuo servâsti & liberâsti

Fortiter

4 Ὄμματ' ἄϋπνα τέθηπα, καὶ ἐγρηγόρθαι ἀνίῃσι·
Τάρβος με φρένας εἶχ', εἰπεῖν δ' οὔ πω τι δυναίμην,
Δὴν δέ με ἀμφασίη ἐπέων λάβεν ἀχνύμενον κῆρ.
5 Ἤματα δ' ἄσσα παρῴχηκεν πάλαι, οὓς ἐνόησα,
Καὶ φρασάμην τὸ πρόσθε περιπλομένους ἐνιαυτοὺς,
Ἠδὲ παλαιοτέρων γενεήν τε καὶ ἤματα φωτῶν.
6 Καὶ τότ' ἐμὴν ἔντυνον ἀοιδὴν νυκτὸς ἀμολγῷ
Μνωόμενος λιγυρήν· ἐν δὲ στήθεσι φίλοισι
Πολλά γέ μοι κραδίη διζήξατο πορφύρουσα,
Πολλά τ' ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνείρετο ἠδὲ μετάλλα.
7 Ἦ ῥά που Ἀθάνατος στυφελίξει νωλεμὲς αἰεί;
Οὐδὲ φιλοφρονέων ἔτι ἵλαος ἔσσεται αὖθις,
Ὡς τὸ πάρος περ ἔην, ὅτ' ἤπια δήνεα εἰδώς;
8 Ὤχετο μειλιχίη, ἔλεός θ' οἱ πάμπαν ὄλωλεν;
Ἦ ῥ' ἀνεμώλιος αἰὲν ὑπόσχεσις, ἥν περ ὑπέστη;
Καὶ ἅλιον ἔπος ἐστὶ διαμπερὲς, ἠδ' ἀτέλεστον;
Ἦ [illegible] πάγχυ φέρουσιν ἀναρπάξασαι ἄελλαι;
9 Ἦ Θεὸς ἐκλάθετο φρεσὶν ἧσιν μείλιχος εἶναι;
Οὐδ' ἔτι οἱ ἅδε θυμῷ ἐνηείη ἐρατεινὴ,
Οὐδὲ φιλοφροσύνη, ἐπεὶ ἀσπερχὲς μενεαίνει;
10 Ἀλλὰ τίη μοι τοῦτο φίλος διζήξατο θυμός;
Ἦ ῥ' ἐφάμην, Τό μοι αἰνὸν ἄχος φρένα τύψε βαθεῖαν,
Νοῦσός τ' ἀργαλέη· ἔπι δ' ἐλπίδος αἶσα πέφανται
Φραζομένῳ τὸ πρόσθε κυλινδομένους λυκάβαντας,
Δεξιτερὴ ἅ, τ' ἔρεξε πάλαι Θεοῦ Ὑψιμέδοντος.
11 Ἔργων θεσπεσίων μεμνήσομαι Ἀθανάτοιο·
Θαύματα σεῖο φράσομαι, τὰ παλαιά τε δεινὰ πέλωρα.
12 Ἔργα τεὰ ξύμπαντα μετὰ φρεσὶ μερμηρίξω
Ὁρμαίνων, ἅ, τ' ἔρεξας ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω.
13 Σοὶ, Θεὸς, ἐν ἱερῷ ὁδὸς, ὃς Θεὸς ἱερός ἐστι·
Σοὶ Θεῷ ἡμετέρῳ τίς κεν Θεὸς ἰσοφαρίζοι;
14 Ἦ σὺ μάλ' ἔκπαγλος Θεὸς ἔπλεο θαυματοεργός·
Σὺ σθένος ἐξαναφανδὸν ἐν ἀνθρώποισιν ἔδειξας,
Καὶ σὸν ἀρίγνωτον κράτος ἐν λαοῖσιν ἔθηκας.
15 Λαὸν ὑπ' ἐξ ἄτης σὺ βραχίονι σῷ ἐσάωσας

Fortiter tuum; Jacobi Josephíque filios.
16 Aquæ viderunt te, Deus, te viderunt aquæ, timuerúntq; graviter;
Abysſíque expaverunt maris cani infrà.
17 Ingens imber erat, & copiosissima fluxit aqua
Desuper è nubibus; sonuit autem immensus æther;
Crebra autem circunvolabant tua ardentia tela.
18 Terribile verò tonitru tuum de cœlo fragorem edidit;
Fulguribúsque tuis vastus resplenduit orbis,
Expavítque infrà, tremuit concussáque tellus.
19 Conficis quidem tu iter per obscurum pontum;
Pedester viam incedis transiens magnum æquor maris
Medias per aquas multas; tua autem vestigia non apparent,
Neque valdè-nota sunt terrestribus hominibus.
20 Tanquam ovium magnum gregem populum tuum deduxisti
Manu Mosísque & insignis Aaronis.

P S A L. lxxviii.

1 ATtendite popule mi, & meam audite legem;
Audite meos sermones, & percipite *id* quod dixero.
2 Parabolam in ore habens eloquar, & oracula dicam,
Et verba tenebricosa, veteráque multa enuntiabo.
3 Quæ & fando-accepimus, quorum & famam audivimus nos,
Benè autẽ ea in animo novimus, dixerúntque nobis patres *nostri*.
4 Non ea celabimus filios ipsorum, sed palàm
Declarabimus, posteri ut etiam intelligant homines,
Cognoscántque laudem, magnámque famam Immortalis,
Et potentiam, quantáque miracula inter homines fecerit.
5 Oracula enim olim inter Jacobi-posteros dedit,
Firma perpetuò, Israelísque filiis
Legem tulit, patribus quam nostris mandavit,
Hæc ut suis etiam narrarent liberis.
6 Ut & futura generatiò ista omnia resciret,
Seri & nepotes *suis & ipsi* narrarent liberis,
Et filii filiorum, qui posteà nascerentur.
7 Ut in Deo sperantes admodum confidentes sint,

Ἶφι τεόν, Ἰακώβου Ἰωσήφοιό τε παῖδας.
16 Ὕδατ' ἴδεν σε, Θεός, καὶ ἴδεν ὕδατα, δείδιε τ' αἰνῶς·
Βένθεά τ' ἐῤῥίγησεν ἁλὸς πολιοῖο ἔνερθε.
17 Ἄσπετος ὄμβρος ἔην, καὶ λαβροτάτον ῥέεν ὕδωρ
Ὑψόθεν ἐκ νεφέων· καὶ ἔβραχε δ' ἀθέσφατος αἰθήρ·
Ταρφέα δ' ἀμφεποτῶντο τεὰ ψολόεντα βέλεμνα.
18 Δεινὴ δὲ βροντή σου ἀπ' οὐρανόθεν παταγήσεν·
Ἀστεροπῇσί τε σῇσιν ἐλάμπετο γαῖα πελώρη,
Τάρβησεν δ' ὑπένερθε, καὶ ἔτρεμε κινυμένη χθών.
19 Γρήσσεις μὲν σὺ κέλευθον ἀν' ἠεροειδέα πόντον·
Πεζὸς ὁδὸν βαίνεις περόων μέγα λαῖτμα θαλάσσης
Μέσσα δι' ὕδατα πολλά· τὰ δ' ἴχνια σοῦκ ἐφαάνθη,
Οὐδέ τ' ἀριγνῶτ' ἐστὶν ἐπιχθονίοισι βροτοῖσιν.
20 Ὡς οἰῶν μέγα πῶϋ πάλαι σὸν λαὸν ἀγίνεις
Χειρί τε Μωϋσέω καὶ ἀμύμονος Ἀαρῶνος.

Ψαλ. οη'.

1 ΚΕ'κλυτε λαός μου, καὶ ἐμοῦ ἐπακούετε θεσμοῦ·
Κέκλυτέ μου μύθων, ἠδὲ ξυνίεθ', ὅ, ττι κεν εἴπω.
2 Αἶνον ἀνὰ στόμ' ἔχων ἐρέω, καὶ θέσφατα λέξω,
Καὶ ἔπεα σκολιόεντα, παλαιά τε πόλλ' ἀγορεύσω.
3 Τῶν τε πάλαι πυθόμεσθα, κλέος δέ τ' ἀκούσαμεν ἡμεῖς,
Εὖ δὲ τάδε φρεσὶν ἴδμεν, ἔειπόν τ' ἄμμι τοκῆες.
4 Οὐκ αὐτῶν παῖδας τάδε κεύσομεν, ἀλλ' ἀναφανδὰ
Δείξομεν, ὀψίγονοι ἵνα καὶ πεπυθοίατο φῶτες,
Γνώωσίν τ' αἶνον, μέγα τε κλέος Ἀθανάτοιο,
Καὶ κράτος, ὅσσα τε θαύματ' ἐν ἀνθρώποισιν ἔρεξε.
5 Θέσφατα γὰρ πάλαι εἰν Ἰακωβιάδῃσιν ἔδωκεν,
Ἔμπεδα νωλεμέως, Ἰσραήλοιό τε παισὶ
Θεσμὸν ἔθηκε, τοκεῦσιν ὃν ἡμετέροις ἐπέτελλε,
Ταῦθ' ἵνα τε σφετέροισιν ἀπαγγείλωσι τέκεσσιν.
6 Ὄφρα καὶ ἐσσομένη γενεὴ τάδε πάντα πύθηται,
Ὀψίγονοι δέ τε παῖδες ἀπαγγείλωσι τέκεσσι,
Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.
7 Ὄφρα Θεῷ ἔπ' ἐελπόμενοι μάλα θαρσυνοι ὦσι,

Μηδ'

Nec operum obliviſcantur in-animo, quæ fecit:
Sed ei obediant, & ejus perficiant mandata.
8 Nec quales *eorum* patres generatio contumax ſit,
Et obſtinata, quæque ſemper recuſavit ei obtemperare;
Hominum generatio, cui mens firma & integra non erat,
Nec unquam rectum cor, *ſed* Deo ſemper infidum.
9 Arcitenentes Ephraimitæ exultantes telis
Terga-vertentes fugiebant, & trepidabant in pugna acri,
Et fugam capeſſebant per belli tramites,
Quanquam ad prælium armati acuto ferro.
10 Neque Dei pactum nec fœdera fida ſervârunt;
Sed ſecundum illius legem recusârunt vivere.
11 Operum autem ejus obliti-ſunt in animo, qualia-fecerit,
Quótque terribilia patrârit, quæque iis miracula oſtenderit.
12 Miracula multa fecit coram patribus eorum;
Eóſque admiratio tenuit Ægyptiorum in pingui ſolo,
Tanios in campo frumentoſæ, eo-quod-talia viderent.
13 Qui & mare purpureum diviſit huc illuc,
Illíſque id medium dedit etiam pedibus pertranſire,
Undas ſiquidem cacuminavit, & velut acervos fecit.
14 Cæruleam verò nubem iis tutam viæ-ducem dedit
Interdiu, & totâ-nocte ignis ſplendorem ardentis.
15 Terra in deſerta ſiticuloſa fidit petras,
Ex iis autem affatim ipſis-fudit, & copioſam aquam
Dedit ad-bibendum, tanquam ex profundo oceano.
16 Et ex præcelſa rupe fudit alta fluenta,
Multáſque aquas miſit manare fluviis ſimiles.
17 Verùm & ſic nihilominùs adhuc in-eum peccârunt, deſerta
In terra provocantes Deum in-alto-regnantem
18 Et tentârunt Deum in animo, & eum interrogârunt,
An ipſis deſiderantibus præbere-potuerit gratum cibum.
19 Sed & oblocuti ſunt Deo, quandoquidem ſic dixerunt,
Nunquid Deus in eremo parare-poterit menſam?
20 Petram quidem percuſſit, effluxítque abundans aqua,
Siticuloſáque in terra apparebant pulchra fluenta:

Μηδ' ἔργων λελάθωνται ἐνὶ φρεσὶν, ὅσσα ἔοργε·
Τῷ δ' ἐπιπείθωνται, καὶ ἑὰς τελέσωσιν ἐφετμάς.
8 Μηδ' οἷοι πατέρες γενεὴ ἀτέραμνος ἔωσι,
Καὶ στερεὴ, ἥ τ' αἰὲν ἀνήνατο τῷ γε πιθέσθαι·
Ἀνθρώπων γενεὴ, τοῖς οὐ φρένες ἔμπεδοι ἦσαν,
Οὐδέ ποτ' ἰθεῖα κραδίη, Θεῷ αἰὲν ἄπιστος.
9 Τοξόται Ἐφραΐμιδαι ἀγαλλόμενοι βελέεσσι
Περιτροπάδην φοβέοντο καὶ ἔτρεσαν ἐν δαῒ λυγρῇ,
Καί φύγαδ' ἐμνώοντο κατὰ πτολέμοιο γεφύρας,
Καί περ ἐφ' ὑσμίνην κεκορυθμένοι αἴθοπι χαλκῷ.
10 Οὐδὲ Θεοῦ ῥήτρην, οὐδ' ὅρκια πιστὰ φύλαξαν·
Αὐτὰρ ἑὸν κατὰ θεσμὸν ἀπηνήναντο βιῶναι.
11 Ἔργων δ' ὧν λελάθοντο μετὰ φρεσὶν, οἷά τ' ἔρεξεν·
Ὅσσα τε μέρμερ' ἔτευξεν, ἅ, τέ σφισι θαύματ' ἔφηνε.
12 Θαύματα πόλλ' ἔρξε σφετέρων προπάροιθε τοκήων·
Τοὺς δέ τ' ἄγη ἔχεν Αἰγυπτίων ἐνὶ πίονι δήμῳ,
Τάνιος ἐν πεδίῳ πολυπύρου, οἷ' ὁρόωντο.
13 Ὅς ῥ' ἅλα πορφυρέην διά τ' ἔσχισεν ἔνθα καὶ ἔνθα,
Τοῖσί τέ μιν μέσσην δῶκεν καὶ ποσσὶ περῆσαι,
Ὕδατ' ἐπεὶ κορύφωσε, καὶ ὡς θημῶνας ἔθηκε.
14 Κυάνεον δὲ νέφος σφιν ἀπήμονα πομπὸν ἔδωκεν
Ἤματα, παννύχιον δὲ πυρὸς σέλας αἰθομένοιο.
15 Γῇ ἐν ἐρημαίῃ πολυδιψίῳ ἔσχισε πέτρας,
Τάων δ' ἐκ σφιν χεῦεν ἅλις, καὶ ἀθέσφατον ὕδωρ
Δῶκε πιεῖν, ὡς ἔκ τε βαθυρρόου ὠκεανοῖο.
16 Ἐκ δὲ καὶ αἰγίλιπος πέτρης χέεν αἰπὰ ῥέεθρα·
Ὕδατα πολλὰ δ' ἧκε ῥέειν ποταμοῖσιν ὁμοῖα.
17 Ἀλλὰ καὶ ὣς ἔτι οἱ ἀλιτήμενοι ἦσαν, ἐρήμῃ
Ἐν γαίῃ ἐρεθίζοντες Θεὸν ὑψιμέδοντα.
18 Καὶ πειρῶντο Θεοῖο μετὰ φρεσὶ, καί μιν ἔροντο,
Εἰ σφιν ἐελδομένοισι πόροι μενοεικέ' ἐδωδήν.
19 Ἀλλά γ' ἐφεψιόωντο Θεῷ, ἐπεὶ ὧδ' ἀγόρευον,
Ἦ ῥα Θεὸς κ' ἐν ἐρήμῳ ἐφοπλίσσειε τράπεζαν;
20 Πέτρην μὲν τ' ἔπληξ', ἐκ δ' ἔσσυτο νήχυτον ὕδωρ,
Διψάδι δ' ἐν γαίῃ ἀνεφαίνετο καλὰ ῥέεθρα·

Sed *num* & panem pariter novit cibúmque dare?
Num *&* carnes populo ſuo apparare-poterit ad-veſcendum?
21 Idcircò Dominus hoc audiit, ira autem ejus inceſſit animum;
Et contra Jacobidas Iſraelíſque filios
Accenſus-eſt ignis exitialis, gravíſque indignatio orta eſt.
22 Quoniam Deo neutiquam confiſi erant, quicquid dixerat;
Nec perſuaſi utique erant, ſalutem eum ipſis futurum.
23 Quanquam & is adeò deſuper pluere nubibus mandavit,
Illíſque januas aperuit cœli ſtelliferi.
24 Mannáque ad-edendum iis ſuavem imbrem miſit,
Frumentum cœleſte etiam ab æthere ſterili.
25 Panem autem fortium mortales edebant cœlitum:
Affatímque ut ſatiarentur, ſat iis miſit edulii.
26 Miſit impetuoſum Eurum & ſub cœlo excitavit ut-flaret;
Suáque vi adduxit robur velocis Noti.
27 Et iis de cœlo carnes ad-edendum pluebat in-terram,
Infinitas, mirum viſu, quæ & iis circumfuſæ-erant,
Quemadmodum æſtivo tempore plurimus pulvis circa vias:
Pluebat autem volucrum alatarum gentes multas,
Tanquam arenas in litore grandiſoni maris,
Quas impoſſibile eſt homini numerare aut nominare.
28 Et illas per-medium campum fudit humi,
Ubi illi caſtra poſuerunt, per aciem hinc inde,
Circũ circa *eorum* tabernacula, ut nequis de-longinquo inveniret.
29 Illi autem eduliis paratis appoſitis manus injecerunt,
Epulantes carnes innumeras, ſatias autem iis erat cibi;
Abundè enim iis dedit ad-comedendum, quæ & voluerunt ipſi.
30 Epulabantur, nec ullatenus carebat *eorum* animus dape æquali,
Nec omnino iis deſtituti-erant, quorum eos deſiderium cepit:
Verùm cùm necdum jam edulii appetitum exemiſſent,
Cibum adhuc ſuo in ore habentes;
31 Ira eos corripuit Dei, qui & graviter ſuccenſens
Morbum exercitui inflixit malum, peribant autem populus;
Quíque proceriores aliis & pinguiores aſpectu,
Electi Iſraelis, eximiíque & decori præ aliis erant,

Hos

Ἀλλὰ καὶ ἄρτον ὁμῶς οἶδεν σῖτόν τε διδοῦναι;
Ἢ κρέα ᾧ λαῷ κεν ἑτοιμάσσειε πάσασθαι;
21 Τοὔνεκ' Ἄναξ τόδ' ἄκουσε, χόλος δέ οἱ ἔμπεσε θυμῷ·
Καδδ' Ἰακωβιαδέων Ἰσραηλιό τε παίδων
Δαίετο πῦρ ὀλοόν, χαλεπὴ δέ τε μῆνις ὄρωρεν.
22 Ὅττι Θεῷ οὔτοι πίσυνοι ἔσαν, οἷον ἔειπεν·
Οὐδὲ πεποίθασίν γε, φόως ἔμμεν ὅ σφιν ἔμελλεν.
23 Εἰ καὶ ὅγ' οὖν καθύπερθ' ὕειν νεφέεσσι κέλευσε,
Τοῖσι πύλας ἀνέῳξε καὶ οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
24 Μάννα δέ τ' ἐδέμεναί σφιν ἐπήρατον ὄμβρον ἧκε,
Σῖτον ἐπουράνιον καὶ ἀπ' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
25 Ἄρτον δ' ἰφθίμων βροτοὶ ἤσθιον οὐρανιώνων·
Ἄδδην θ' ὡς κορέσωνται, ἅλις σφίσιν ἧκεν ἐδωδήν.
26 Πέμψας ἴκμενον οὖρον ὑπ' οὐρανὸν ὦρσεν ἀῆναι·
Ἧφι βίηφί τ' ἄγεν μένος ἀργέσταο νότοιο.
27 Καί σφιν ἀπ' οὐρανόθεν κρέα ἔδμεναι ὗεν ἔραζε,
Μυρία, θαῦμα ἰδεῖν, τὰ δέ τ' ἀμφ' αὐτοῖσι κέχυντο,
Ὥς τε θέρευς ὥρῃ πλείστη κόνις ἀμφὶ κελεύθους·
Ὗε δέ τ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλά,
Ὡς ψαμάθους ἐπὶ θινὶ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης,
Ἃς οὐκ ἔστιν ἀριθμῆσαι βροτὸν, οὔτ' ὀνομῆναι.
28 Καὶ τάδε καμμέσσον πεδίον κατέχευε χαμᾶζε,
Ἧ περ οἱ αὖλιν ἔθεντο, διὰ στρατὸν, ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἀμφὶ περὶ κλισίας, ἵνα μή τις τηλόθεν ἄλφοι·
29 Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον,
Δαινύμενοι κρέα ἄσπετ', ἄδδην δέ σφ' ἦεν ἐδωδῆς·
Ἀθρόα γάρ σφιν ἔδωκεν ἔδειν, ὅσα τ' ἤθελον αὐτοί.
30 Δαίνυντ', οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,
Οὐδέ τι τῶνδ' ἀφάμαρτον, ὅσων σφέας ἵμερος ᾕρει·
Αὐτὰρ ὅτ' οὔπω ἤδη ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Μάσταχ' ἔτι σφετέροισιν ἐνὶ στομάτεσσιν ἔχοντες·
31 Μῆνις σφέας κατέμαρψε Θεοῦ, ὅς τ' αἰνὰ χολωθεὶς
Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν, ὀλέκοντο δὲ λαοί·
Μείζονες οἵ τ' ἄλλων καὶ πάσσονες εἰσοράασθαι,
Ἐκκριτοὶ Ἰσραήλου, ἀριπρεπέες τε πέλοντο,

Hos ille occidit, plagâ & manu *suâ* subigens.
32 Veruntamen nè sic quidem adhuc ab iniquitate cessabant gravi,
Sed miracula ejus vilipenderunt, & signis non obtemperârunt:
Semper enim iis animus in pectore *erat* incredulus.
33 Ideóque eorum vanitate in miserabili dies perdidit;
Unde & vitam peregerunt in vagatione & miseria multa
Mensibus exeuntibus, circumvertentibúsque annis.
34 Quando is interfecit *ipsos*, tum eum quærentes veniebant,
Et diligenter *eum* orabant conversi retrò,
Manè autem sub diluculo quærentes sciscitantésque,
Et valdè multùm obsecrantes Deum, an *fortè* misereretur.
35 Benè.a.illud meminerāt, quòd ipsis Deus columē & præsid. *esset*
Altissimus Deus & averruncus & defensor.
36 Verùm & sic mollibus & blandis sermonibus
Frustrà eum delinibant in ore fallacias habentes,
Mendaciis verbísque dolosis ejus gratiam-captantes;
Bene quidem lingua *eorum* loquebatur, mens. a. aliud cogitabat.
37 Nec enim rectum cor iis fuit;
Eum enim deceperunt, & offenderunt, ejus autem præter fas
Statutum violârunt, nec fœdera fida servârunt.
38 Veruntamen ille clemens cùm semper esset, mitique animo,
Populo propitius erat peccanti licet,
Neque eos perdidit ob suam improbitatem:
Sæpiusculè ergo & suam restinxit iram, cohibuítque animum
Excandescentem, nec voluit vehementer succensere.
39 Bene enim meminit hoc in-animo atque consideravit,
Quòd imbecillis caro erant, spiraculo venti
Similes, quod valdè celeriter transit, nec revertitur.
40 Quoties solitario in loco eum provocârunt:
Quoties ei terra in deserta animum irritârunt:
41 Tentârunt Deum semel, & iterum etiam;
Sed & præscribere sancto Deo Israelis
Ausi sunt arroganter, & limites ponere.
42 Nec omninò manûs ejus meminerunt, nec defensionis,
Nec *temporis* quando ex inimicorum vi eos liberavit.

43 Quomodo

Τοὺς ὅγ' ἀπέκτεινε, πληγῇ καὶ χειρὶ δαμάσσας.
32 Ἀλλ' οὐδ' ὥς πω ἀτασθαλίης παύσαντ' ἀλεγεινῆς,
Θαύματα τοῦ δ' ὀνόσαντο, καὶ οὐ τεράεσσι πίθοντο·
Αἰεὶ γάρ σφιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος.
33 Τῷ τέ σφεων ματίῃ ἐλεεινῇ ἤματ' ὄλεσσεν,
Ὥς τε βίον τολύπευσαν ἄλῃ καὶ ὀϊζύϊ πολλῇ
Μηνῶν φθινόντων, περιτελλομένων τ' ἐνιαυτῶν.
34 Ὡς ὅγ' ἀπέκτεινεν, τότε μὲν διζήμενοι ἦλθον·
Καὶ σπουδῇ λίσσοντο μεταστρέψαντες ὀπίσσω,
Πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι διζήμενοι εἰρόμενοί τε,
Καὶ μάλα πόλλ' ἱκετεύοντες Θεὸν, αἴκ' ἐλεήσῃ.
35 Εὖ γὰρ τόδ' ἐμνώονθ', ὅ σφιν Θεὸς ἕρμα καὶ ἄλκαρ,
Ὕψιστος γὰρ Θεὸς καὶ ἀλεξίκακος καὶ ἀμύντωρ.
36 Ἀλλὰ καὶ ὥς μαλακοῖσι καὶ αἱμυλίοισι λόγοισι
Μαψιδίως μὲν ἔθελγον ἀνὰ στόμα κέρδε' ἔχοντες,
Ψεύδεσίν οἱ ἔπεσίν τε χαριζόμενοι δολίοισιν·
Εὖ μὲν γλῶσσ' ἀγόρευε, νόος δέ τε ἄλλο μενοίνα.
37 Οὐδὲ γὰρ ἰθεῖα κραδίη αὐτοῖσι τέτυκτο·
Ἐκ γάρ μιν τ' ἀπάτησαν ἰδ' ἤλιτον, ὃν δ' ὑπὲρ αἶσαν
Θεσμὸν ἐδηλήσαντ', οὐδ' ὅρκια πιστὰ φύλαξαν.
38 Αὐτὰρ ὁ μείλιχος αἰὲν ἐὼν φρεσί τ' ἤπια εἰδὼς,
Λαῷ ἵλαος ἦεν ἀλιτραίνοντί περ ἔμπης,
Οὐδ' αὐτοὺς ἀπόλεσσεν ἀτασθαλίης ἕνεκα σφῆς·
Πολλάκις οὖν καὶ ἑὸν σβέσσεν χόλον, ἔσχε δὲ θυμὸν
Σκυδμαίνοντ', οὐδ' ἤθελ' ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνειν.
39 Εὖ μὲν γὰρ μέμνητο τόδε φρεσὶν ἠδ' ἐνόησεν,
Ὡς ἀμενηναὶ σάρκες ἔσαν, πνοιῇ ἀνέμοιο
Ἴκελοι, ἣ μάλα ῥίμφα παροίχεται, οὐδ' ἀπονοστεῖ.
40 Ὁσσάκις οἰοπόλῳ ἐνὶ χώρῳ τόνγ' ἐρέθιζον;
Ὁσσάκις οἱ γαίῃ ἐν ἐρήμῃ θυμὸν ὄριναν;
41 Πειρήσαντο Θεοῖο ἅπαξ καὶ δεύτερον αὖθις·
Ἀλλά γε σημῆναι ὁσίῳ Θεῷ Ἰσραήλου
Τετλήκασιν ὑπερφιάλως, καὶ τέρματα θεῖναι.
42 Οὐδέ τι χειρὸς ἑῆς μεμνήαται, οὐδέ τ' ἀρωγῆς,
Οὐδ' ὅτε δυσμενέων τε βίης σφέας ἐξανέλυσεν.

43 Quomodo prodigia Ægyptiorum in terra Nili ad ripas,
Et sua signa ostendit (stupor autem tenuit aspicientes)
Taneos in agris, suáque miracula multa fecit.
44 Quomodo fluminum ipsis reddidit rubescentes rivos
Sanguineósque, mirum visu; manabat autem sanguine Nilus,
Nilus, qui & anteà mittebat limpidam aquam;
Ne quis sitiens utique biberet fluvii ex undis.
45 Misit autem muscarum frequentium gentes multas
Cum-omnibus copiis, miseros autẽ mortales cynomyia domuit:
Et ranarum malas nationes, quæ & iis perniciem intulere.
46 Eorum verò plantas bruchis permisit prædam fieri
Perniciosis, plantas pulchras, dulcémque fructum telluris:
Venerunt deinde quot folia & flores nascuntur vere
Locustæ horribilia-patrantes, vilis exercitus alius,
Harum enim is excitavit robur magnum, hísque sata *illorum*
Pinguia, & herbæ teneros flores dedit depasci.
47 Vites autem vigentes percussit grandine;
Fructúsque iis perdidit vinearum florentium:
Congelatum autem imbrem misit & frigus acerrimum,
Eóque percussit proceras perdidítque sycomoros.
48 Eorum autem equos, & boves, & pingues oves grandini,
Greges & armenta dedit ardenti fulmini.
49 Iis autem vehementer succensuit, iráque ipsum atrox cepit,
Acrẽ vero suum *iis* immisit furorem, indignationẽ,&calamitatẽ
Et dæmonas *in eos* concitavit malos, qui invaderent eos.
50 Furorem suum emisit,& semitam, quâ ferretur,
Complanans ei fecit, iræque non erat cessatio:
Eorum autem animas impetuosè ad inferos demisit,
Nec ulla erat pereuntium mora aut inhibitio, nec commiseratio:
Pestémque adduxit eos charâ vitâ privare
Tabe tetrâ, & iis certus *erat* gravis interitus.
51 Primogenitis autem omnibus in Ægypto fertili
Mortem atram immisit: & in Chami ædibus
Principium & apicem vigoris perdidit & juventutis.
52 Eduxit verò suum populum exinde veluti pecudes,
Et

43 Ὡς τέρα Αἰγυπτίων ἐνὶ γῇ Νείλοιο παρ' ὄχθας,
Καὶ ἑὰ σήματ' ἔφηνε (τάφος δ' ἕλεν εἰσορόωντας)
Τάνιος εἰν ἀγροῖσιν, ἃ θαύματα πολλά τ' ἔρεξεν.
44 Ὡς ποταμῶν σφιν ἔθηκεν ἐρυθιόωντα ῥέεθρα,
Αἱματόεντά τε, θαῦμα ἰδεῖν· ῥέε δ' αἵματι Νεῖλος,
Νεῖλος, ὃ καὶ τὸ πάροιθεν ἵει καλλίρροον ὕδωρ·
Μή τις διψάων γε πίοι ποταμοῖο ῥοάων.
45 Ἧκε δὲ μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ
Πανσυδίῃ, δειλοὺς δὲ βροτοὺς κυνόμυια δάμασσε·
Καὶ βατραχῶν κακὰ φῦλα, τά τέ σφισι λοιγὸν ἔφηκαν.
46 Τῶν δὲ φυτὰ βρέχοισιν ἑὰ μέλπηθεα γλυκέος
Οὐλομένοις, φυτὰ καλ', ἠδὴν δέ τε καρπὸν ἀρούρης·
Ἦλθον ἔπειθ' ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ
Ἀκρίδες ὀβριμοεργοί, ἀεικέλιος στρατὸς ἄλλος,
Τάων μὲν γὰρ ὅγ' ὦρσε μένος μέγα, τῇσί τε ἔργα
Πίονα, καὶ ποίης τέρεν' ἄνθεα δῶκε νέμεσθαι.
47 Ἡμερίδας δ' ἡβωώσας ἔπληξε χαλάζῃ,
Καρποὺς τέ σφιν ὄλεσσεν ἀλωάων ἐριθηλέων·
Παχνήεντα δὲ ὄμβρον ἵει καὶ ῥῖγος ἄλαστον,
Τῷ δ' ἔβαλε βλωθρὰς ἔρραισέ τε συκομορεαίας.
48 Τῶν δ' ἵππους τε, βόας τε, καὶ ἴφια μῆλα χαλάζῃ,
Γῶεα καὶ ἀγέλας δῶκε ψολόεντι κεραυνῷ.
49 Τοῖς δ' ἄμοτον χαλέπαινε, χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει,
Δριμὺ δ' ἑὸν προέηκε μένος νέμεσίν τε καὶ ἄτην,
Καὶ ἐπὶ δαίμονας ὦρσε κακούς, οἵ τ' ἔχραον αὐτοῖς.
50 Μῆνιν ἑὴν ἀφίει, καὶ ἀταρπιτόν, ᾗ κε φέροιτο,
Λειήνας οἱ ἔθηκε, χόλου δ' οὐ γίνετ' ἐρωή·
Τῶν δέ τ' ἐπιστροφάδην ψυχὰς ἀΐδι προΐαψεν,
Οὔτ' ἣν ὀλλυμένων τις ἐπίσχεσις, οὔτ' ἐλεητύς·
Λοιμόν σφεας τ' ἀνέηκε φίλης αἰῶνος ἀμέρσαι
Τηκεδόνι στυγερῇ, καί σφιν σῶς αἰπὺς ὄλεθρος.
51 Πρωτοτόκοισι δὲ πᾶσιν ἐν Αἰγύπτῳ πολυπύρῳ
Κῆρα μέλαιναν ἔφηκε· καὶ ἐν Χάμοιο δόμοισιν
Ἀρχὴν καὶ κορυφὴν ἀδρότητος ὄλεσσε καὶ ἥβης.
52 Ἐκ δ' ἑὸν ἤγαγε λαὸν ἀπ' αὐτόθεν ἠΰτε μῆλα,

Καὶ

Et per eremum deduxit tanquam gregem magnum ovium.
53 Duxit autem securè, iisque haud erat metus pereundi:
Inimicos vero *eorum* operuit, absorpsitque fluctus maris.
54 Adduxit autem eos ad terram ubi illi sedes sacra est,
Ad hunc montem, quem sibi acquisivit dexterâ.
55 Et quidem coram iis è terra gentes expulit;
Iis verò ordine hæreditatem & sortem præbuit,
Distribuens mensurâ divisam; Israelísque tribubus
Habitare illorum in tabernaculis dedit.
56 Tentârunt autem ii nihilominùs Deum in-alto-regnantem,
Gravitérque eum irritârunt, & decreta ejus non custodierunt.
57 Sed retrogressi, sicut patres *eorum*, erant increduli;
Velutíque arcus dolosi reflexi,convertebantur retrorsum.
58 Eúmque suis irritârunt nemoribus;
Suísque idolis ad indignationem eum commoverunt.
59 Quando Deus hoc audiit, succensuit ex corde;
Itaque Israelidarum genus abhorruit animitùs.
60 Quare abiit, & à Siluntis domo longè se-subduxit,
Et tabernaculum reliquit quod inter homines posuerat.
61 Suum autem robur in-bello-captum hostibus dedit,
Gloriámque suam permisit & splendorem amabilem
Hominibus infestis rapinam & prædam fieri.
62 Et suum perdidit populum in gravi prælio,
Hostium sub manibus, & occidit acutò ferro;
Succensuítque suæ hæreditati, postquam ei ira incessit animum.
63 Et eorum quidem juvenes ignis absumpsit; virgines autem
Periêre inglorię, ignobilésque erant in posterum,
Neque ulla de iis nuptialis erat cantilena.
64 Gladio percussi sacerdotes *eorum* fato functi-sunt,
Viduæ autem non lamentatæ-sunt super occisis mortuis,
Nec ulla ex iis incepit luctum.
65 Expergefactum est autem repentè sacrum robur Immortalis,
Velutíque à somno dulci statim surrexit;
Ut cùm quis altè-vociferatur clamans robustus vir,
Heros, quando ei vim & vigorem magnum vinum auget.

66 Hostes

Καὶ δι' ἐρήμου ἀγίνεσκεν ὡς πῶϋ μέγ' οἰῶν.
53 Ἤγαγε δ' ἀσφαλέως, τοῖς δ' οὐ δέος ἦν ἀπολέσθαι·
Δυσμενέας δ' ἐκάλυψ' ἀπόερσέ τε κῦμα θαλάσσης.
54 Ἂν δ' ἄγαγεν ποτὶ γαῖαν, ἥ οἱ ἕδος ἱερόν ἐστιν,
Ἐς τόδ' ὄρος, τόπερ οἱ ἐκτήσατο δεξιτερῆφι.
55 Καὶ πρό τε αὐτῶν μὲν γαίης ἐξ ἔθνεα βάλλε·
Τοῖσιν δ' ἑξείης κλῆρον καὶ μοῖραν ὄπασσε,
Δασσάμενος μέτρῳ· Ἰσραήλοιό τε φύλοις
Ναιέμεναι σφετέρῃσιν ἐνὶ κλισίῃσιν ἔδωκεν.
56 Οἱ δέ τε πειρήτιζον ὅμως Θεοῦ ὑψιμέδοντος,
Αἰνῶς μὲν τ' ἐρέθιζον, ἃ θέσφατα δ' οὐκ ἐφύλαξαν.
57 Ἀλλ' ἀναχασσάμενοι, πατέρες ὡς, ἦσαν ἄπιστοι·
Ὥς τ' ἀπατήλια τόξα παλίντονα τρέφθεν ὀπίσσω.
58 Αὐτόν τε σφετέροισιν ἐπώτρυνον τεμένεσσι·
Σφοῖσίν τ' εἰδώλοισι νεμεσσᾶσθαί μιν ἐφῆκαν.
59 Ὄφρα Θεὸς τόδ' ἄκουσεν, ὀδώδυσται περὶ κῆρι·
Καὶ δ' ὅλον Ἰσραηλιαδέων γένος ἔστυγε θυμῷ.
60 Τῷ ῥ' ἴε, καὶ Σιλόεντος ἀπ' οἴκου νόσφι λιάσθη,
Καὶ κλισίην λίπε, τήν γε μετ' ἀνθρώποισιν ἔθηκεν.
61 Ἣν δὲ βίην δυσελικτήτην δηΐοισιν ἔδωκε,
Κῦδός θ' ἑόν τ' εἴασε καὶ ἀγλαΐην ἐρατεινὴν
Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
62 Καὶ ἑὸν ὤλεσε λαὸν ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Δυσμενέων ὑπὸ χερσὶ, καὶ ἔκταμεν ὀξέϊ χαλκῷ·
Μήνιε δ' ᾧ κλήρῳ, ἐπεί οἱ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
63 Τῶν μὲν τ' ἠϊθέους πῦρ ἤνυσε· παρθενικαὶ δὲ
Ὤλοντ' ἀκλειῶς, νώνυμοί τ' ἦσαν ὀπίσσω,
Οὐδέ τις ἀμφ' αὐτῇσι γαμήλιος ἦεν ἀοιδή.
64 Ἄορι δηϊόμενοι ἱερῆες πότμον ἐπέσπον,
Χῆραι δ' οὐκ ᾤμωξαν ἐπὶ κταμένοισι νέκυσιν,
Οὐδέ τις αὐτάων ἀδινοῦ ἐξῆρχε γόοιο.
65 Ἔγρετο δ' ἐξαπίνης ἱερὴ ἲς Ἀθανάτοιο,
Ὡσεί τ' ἐξ ὕπνοιο μελίφρονος αἶψ' ἀνόρουσεν·
Ὡς ὅτε τίς τε γέγωνε βοήσας ἄλκιμος ἀνὴρ,
Ἥρως, ὁππότε οἱ γε μένος μέγα οἶνος ἀέξει.

66 Hostes autem à tergo percussit fœdis plagis,
Atque tergum sauciavit; malum autem iis probrum inussit,
Perpetuum, ignominiámque, etiam posteris auditu.
67 Sed & Josephi tabernaculum sprevit, & domum;
Nec tribum elegit insignis Ephraimi.
68 Sibi autem elegit tribum Judæ leoninum-animum-habentis,
Et montem celsum Sionis, quem & ex corde dilexit.
69 Ibíque suam excelsam & sacram domum ædificavit,
Sicut terram *eam* stabiliens, quam firmam semper posuit.
70 Sibi verò selectum utique exemit suum servum Davidem,
Illum autem à caula vocavit pecudum pastorem:
71 Cepit verò *eum* albarum ovium custos cùm esset
Femellarum, fœtarum, fecítque pastorem populorum,
Ut Jacobidis, pastor ceu gregibus ovium,
Suo populo dux esset, Israëlíque imperaret,
Quem & hæreditatem propriam sortémque sibi voluit esse.
72 Sic ille quidem recto corde eos benè pavit,
Prudentiáque mentis, peritísque manibus deduxit.

PSAL. lxxix.

1 INfestæ gentes ad tuam, Deus, venerunt hæreditatem,
Atq; eam ingressi-sunt, destruxerúntq; tuam sacram domum,
Improbi, & Hierosolyma vastantes perdiderunt.
2 Multa autem corpora projecerunt insepulta tuorum servorum,
Volucribúsque cœli dederunt cruda discerpere,
Et iis prædam fecerunt, crudelem animum habentes:
Tuorúmque sanctorum carnes pariter mortuorum
Feris terrestribus dederunt escam ludibriúmque fieri.
3 Eorúmque sanguinem sicut aquam circa Hierosolyma fuderunt;
Nec quisquam erat cadaveribus fusilem terram injicere.
4 Vicinis nostris contumelia, maláque probra sumus,
Finitimísque risus & ludibrium, & propudium;
Qui & nobis illudunt, & opprobria ingerunt.
5 At *tu* Domine, quousque irascêris indesinenter usque?
Nunquámne irâ abjectâ amicus eris nobis?

Nunquam-

66 Δυσμενέας δ' ὄπιθεν βάλ' ἀεικέασι πληγῇσιν,
'Ηδὲ μετάφρενον οὖτα· κακὸν δὲ σφ' αἶσχος ἔχευε,
Ἄλληκτον, λώβην τε, καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι.
67 'Αλλά γ' Ἰωσήφου κλισίην ἀθέριζε καὶ οἶκον·
Οὐδ' ἐκ φῦλον ἐλέξατ' ἀμύμονος Ἐφραΐμοιο.
68 Ἐκ δέ οἱ εἵλετο φῦλον Ἰούδεω θυμολέοντος,
Ἠδ' ὄρος αἰπὺ Σιὼνος, ὃ καὶ περὶ κῆρι φίλησεν.
69 Ἔνθ' ἑὸν ὑψηλόν τε καὶ ἱερὸν οἶκον ἔδειμεν,
Ὡς γαῖαν στήσας, τὴν ἔμπεδον αἰὲν ἔθηκεν.
70 Ἐκ δ' ἄρα οἱ κρείττον εἵλεθ' ἑὸν θεράποντα Δαβίδην,
Τὸν δ' ἀπὸ μεσσαύλοιο καλέσσατο μηλοβοτῆρα·
71 Εἵλετο δ' ἀργεννάων οἴων ἐπίουρον ἐόντα
Θηλειῶν, τοκάδων, θῆκεν δέ τε ποιμένα λαῶν,
Ὄφρ' Ἰακωβιάδῃσι, νομεὺς ὡς πώεσι μήλων,
Ὧ λαῷ ἀγὸς ᾖ, Ἰσραήλιό τ' ἀνάσσῃ,
Ὃν κλῆρόν τ' ἴδιον μοῖράν τέ οἱ ἤθελεν εἶναι.
72 Ὡς ὃ μὲν ἰθείῃ κραδίῃ σφέας εὖ ἐνόμευεν,
Ἰδρείῃ τε νόου, πινυτῇσί τε χερσὶν ἄγινε.

Ψαλ. οθ'.

1 ΔΥσμενέοντα τεὸν, Θεὸς, ἔθνεα κλῆρον ἵκοντο,
'Ηδὲ μιν εἰσῆλθον, φθίσαν δὲ σὸν ἱερὸν οἶκον,
Σχέτλιοι, Ἱεροσόλυμά τ' ἀμαλδύναντες ὄλεσσαν.
2 Πολλὰ δὲ σώματα ῥίψαν ἀκηδέα σῶν θεραπόντων,
Οἰωνοῖσι δ' ὑπουρανίοις δόσαν ὠμὰ δάσασθαι,
Καί σφιν ἑλώρια τεῦξαν, ἀπηνέα θυμὸν ἔχοντες·
Σῶν δ' ὁσίων καὶ σάρκας ὁμῶς κατατεθνειώτων
Θηρσὶν ἐπιχθονίοις δῶκαν μέλπηθρα γλυκέας.
3 Τῶν δ' αἷμ' ὥσπερ ὕδωρ ἀμφ' Ἱεροσόλυμά τ' ἔχευαν·
Οὐδέ τις ἦν νεκύεσσι χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἐπῆλαι.
4 Γείτοσιν ἡμετέροις λώβη κάκ' ἐλέγχεά τ' εἰμέν,
Τοῖς δὲ περικτιόνεσσι γέλως καὶ ἄθυρμα καὶ αἶσχος·
Οἱ δέ τ' ἐφεψιόωνται, ὀνείδεά τ' ἄμμι τιθεῖσι.
5 Αὐτὰρ, Ἄναξ, τέο μέχρι χολώσεαι ἀσκελὲς αἰεί;
Οὔποτε μῆνιν ἀποῤῥίψας φίλος ἔσσεαι ἡμῖν;

Nunquámne tuum extingues furorem, qui flagrat
Perpetuò, veluti ignis impetus ardentis?
6 Effundas verò iram tuam potiùs, & animum incites
Homines in extraneos, qui te in-mente ignorârunt,
Et regiones, quas impii reges tenent,
Et quarum incolæ nunquam nomen tuum invocârunt.
7 Illi enim Jacobum insignem impetuosâ rabie
Occiderunt, eúmque devorârunt valdè immisericordi animo;
Et postquã eum consumpserint, ejus domicilia fecerunt desolata.
8 Contra nos autem priorum nè memineris iniquitatum,
Sed nostri miserere, propitiúsque esto *nobis* quàm-celerrimè,
Clementiâ *tuâ nos* præveniens, quoniam afflicti-sumus perquam
9 Nos adjuva, qui & Deus noster es, salúsque, (graviter.
Liberáque *nos* propter nomen tuum gloriosum,
Et propitiare nostris peccatis proper nomen tuum,
Nostræque vitæ purga labes omnes.
10 Quare gentes sic inter se-invicem inquirerent,
Ubi utique eorum Deus? Nota verò etiam gentibus sit,
Nobísque clara & manifesta sit oculis visu
Tua indignatio, vindictáque, & ultio tuorum servorum,
Tristísque eorum cædis, & sanguinis effusi.
11 Eorum autem luctus gemitúsque coram te veniat,
Quos insolubiles compedes & fortia vincula tenent:
Et quia tibi magnum & intolerandum est brachium,
Et robur cedere nescium, age surge, eos autem serva,
Qui putant se morituros, malo destinati fato.
12 Ter quatérque repende vicinis nostris
Sinum in eorum contumeliam & opprobria refundens,
Quæcunque tibi oggesserunt, Domine, & exprobrârunt palam.
13 Et *tum* nos simul, qui populus tuus sumus,
Populus tuus & grex, tuique oves pascui,
Tibi gratias propter hæc agemus diebus omnibus,
Perpetuísque seculis tuam celebrabimus laudem.

Ἦ ῥα σὸν οὐδέποτε σβέσσεις χόλον, ὅς τε δέδηεν
Νωλεμέως, ὡσεί τε πυρὸς μένος αἰθομένοιο;
6 Ἔκχεε δὲ χόλον χεύαις μᾶλλον, καὶ θυμὸν ὀρίναις
Ἄνδρας ἐπ' ἀλλοδαπούς, οἵ σε φρεσὶν ἠγνοίησαν,
Καὶ χώρας, ἃς δυσσεβέες βασιλῆες ἔχουσιν,
Οὐδὲ ποτ' ἐνναετῆρες ἐπ' οὔνομα σὸν καλέσαντο.
7 Οἱ μὲν γάρ τ' Ἰάκωβον ἀμύμονα θουρίδι λύσσῃ
Δῄωσαν, κατά μίν τ' ἔφαγον μάλα νηλέϊ θυμῷ·
Ἠδέ μιν ἐξανύσαντες, ἃ οἰκία θῆκαν ἔρημα.
8 Καδδ' ἡμέων προτέρων μὴ μνῆσαι ἀτασθαλιάων,
Ἀλλ' ἡμέας ἐλέαιρ', ἵληθί τε ὅττι τάχιστα,
Μειλιχίῃ φθάνων, ὅτι τειρόμεθ' αἰνόθεν αἰνῶς.
9 Ἄμμιν ἄμυν', ὃς καὶ Θεὸς ἡμέων ἐστί, φόως τε,
Ῥῦσαί τ' οὐνόματός σου εἵνεκα κυδαλίμοιο,
Ἵληθ' ἡμετέρῃς διὰ σόν τ' ὄνομ' ἀμπλακίῃσιν,
Ἡμετέροιο βίοιο κάθηρόν τε ῥύπα πάντα.
10 Ἔθνεα τίπτε κεν ὧδε μετ' ἀλλήλοισιν ἔροιντο,
Ποῦ ἄρα τῶνδε Θεός; Γνωτὸν δὲ καὶ ἔθνεσιν εἴη,
Ἄμμι τ' ἀρίζηλον πέλοι ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι
Σὸν μήνιμά τ', ὄπις τε, τίσις δέ τε σῶν θεραπόντων,
Λυγρῆς τῶνδε φονῆς τε καὶ αἵματος ἐκχυμένοιο.
11 Τῶν δὲ γόος στοναχή τε σέο προπάροιθεν ἵκοιτο,
Τοὺς ἄλυτοί τε πέδαι, καὶ καρτερὰ δέσματ' ἔχουσιν·
Οὕνεκά σοί τε μέγας καὶ ἀάσχετός ἐστι βραχίων,
Καὶ μένος οὐκ ἐπιεικτόν, ἄγ' ὄρσεο, τοὺς δὲ σάωσον,
Οἵ φασιν θανέειν, στυγερῇ πεπρωμένοι αἴσῃ.
12 Τριπλῆ τετραπλῆ τ' ἀπότισαι γείτοσιν ἀμοῖς
Κόλπον ἐπὶ σφέτερον λώβην καὶ ὀνείδεα χεύας,
Ὅσσα σε λωβήσαντο, Ἄναξ, καὶ ὀνείδισαν ἄντην.
13 Καὶ νύ κεν ἄμμες ὁμοῦ, οἱ λαὸς σοῦ πελόμεσθα,
Λαός σου καὶ πῶϋ, τεοῦ οἶές τε νομοῖο,
Σοὶ χάριν εἵνεκα τῶνδ' εἰδήσομεν ἤματα πάντα,
Ἀλλήκτοις γενεῇσι τεόν τε κλείομεν αἶνον.

PSAL. lxxx.

1 O Pater Abramidûm, Iſraeliſque paſtor,
Qui Joſephi chari progeniem, veluti gregem,
Ovium ceu cuſtos deducis atque ſervas,
Noſtram vocem audi, & precantibus opitulare:
Quique ſedes in medio Cherubæorum volatilium,
Propitius nobis affulge, & ſplendidum vultum exere.
2 Coram Ephremo, Beniamino, & Menaſſe,
Surge nunc promptus nobis adjutor eſſe;
Tuúmque robur excita, & veni nos ſervare.
3 Converte *nos* Domine, ut & nobis in integrum res reſtituantur:
Nobis autem coràm aſpicere placidam tuam oſtende faciem;
Splendidum vultum exere, & bene utique erit nobis.
4 Propitius-eſto, Domine Deus, exercituum Dux omnium,
Propitius-eſto Omnium-rex, cujus robur eſt inſuperabile,
Tuo populo, quouſque iraſceris *iis* precantibus?
5 Plorantibus autem iis lacrymas cibum feciſti,
Lacrymáſque affatim multas pariter potum eſſe dediſti.
6 Vicini homines nobis malam litem intentant,
Sic enim tibi placitum *eſt*, probroſos autem nos reddis;
Inimici autem homines nobis illudunt,
Nóſque ſubſannant, inter ſe ridentes.
7 Propitius-eſto Domine, bellator præpotens, in cœlo habitans,
Cui exercitus cœlites terreſtréſque obtemperant;
Da autem *nobis* converti, ſplendidum verò tuum oſtende vultum
Nobis coràm intueri, *&* ſalvi erimus ſtatim omnes.
8 E longinqua terra ex Ægypto vitem ſacram
Duxiſti; ſimul verò ejeciſti gentes, eámque plantâſti.
9 Ei autem fertile-ſolum poſuiſti planitiei vitibus-ſerendis-aptæ
Amplum: ejus autem radices ſtatim in viſceribus terræ
Infrà defixæ-ſunt, oppletáque eſt *eâ* tota circunquaque terra.
10 Ejus verò creſcentis umbra montes magnos operuit:
Fruticéſque frondoſi pulchris cedris ſimiles *fuêre*.
11 Adeò hæc, magnum miraculum, crevit florens,

Ad

Ψαλ. π'.

1 Ὦ Πάτερ Ἀβραμιδέων, Ἰσραήλοιό τε ποιμὴν,
Ὅσπερ Ἰωσήφοιο φίλον γένος, ἠΰτε πῶϋ,
Οἴων ὡς ἐπίουρος ἀγινεῖς ἠδὲ φυλάσσεις,
Ἡμετέρην ὄπ' ἄκουε, καὶ εὐχομένοισιν ἄμυνε·
Ὅς δ' ἵζεις ἀνὰ μέσσα Χερουβαίων πετεηνῶν,
Ἵλαος ἄμμι φάεινε, καὶ ἀγλαὸν ὄμμα τίταινε.
2 Ἀντίον Ἐφρήμου, Βενιαμίνου, ἠδὲ Μενασσῆ,
Ὄρσεο νῦν προφέρων ἡμῖν ἐπιτάρροθος εἶναι·
Σήν τε βίην ὄτρυνε, καὶ ἔρχου ἄμμε σαῶσαι.
3 Στρέψον Ἄναξ, ἵνα τ' ἄμμι μετάτροπα ἔργα γένοιτο·
Ἄμμι δ' ἐσάντα ἰδεῖν ἀγλαΐην σεῦ δεῖξον ὀπωπήν·
Ἀγλαὸν ὄμμα τίταινε, καὶ σοὶ ἄρα γ' ἔσσεται ἡμῖν.
4 Ἵλαθ' Ἄναξ ὁ Θεὸς, στρατιάων Ὄρχαμε πασέων,
Ἵλαθι Παμβασιλεῦ, οὗ τε σθένος οὐκ ἐπιεικτὸν,
Σῷ λαῷ, τέο μέχρι χολώσεαι εὐχομένοισι;
5 Μυρομένοισι γὰρ τοῖσι τὰ δάκρυα σῖτον ἔθηκας,
Δάκρυά τ' ἤλιθα πόλλ' ἄμυδις ποτὸν ἔμμεν ἔδωκας.
6 Γείτονες ἀνέρες ἄμμι κακὴν ἔριδα προφέρονται,
Ὡς γὰρ σοί γε φίλον, λωβητοὺς δ' ἄμμε τίθησθα·
Οἱ δέ τ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἐφ' ἡμῖν καγχαλόωσιν,
Ἄμμι δ' ἐφεψιόωνται ἐν ἀλλήλοισι γελῶντες.
7 Ἵλαθ' Ἄναξ, πολεμιστὰ μεγασθενὲς, αἰθέρι ναίων,
Ὦ στρατοὶ οὐρανίωνες ἐπιχθόνιοί τε πίθοντο·
Δὸς γὰρ μεταστρέψαι, λαμπρὴν δέ τε δεῖξον ὀπωπὴν
Ἄμμιν ἐσάντα ἰδεῖν, σόοι ἐσσόμεθ' αὐτίκα πάντες.
8 Ἐξ ἀπίης γαίης Αἰγυπτόθεν ἄμπελον ἱρὴν
Ἤγαγες· ἐκ δ' ἄμυδις βάλες ἔθνεα, τὴν γὰρ φύτευσας.
9 Τῇ δέ τε γουνὸν ἔθηκας ἀλωῆς οἰνοπέδοιο
Εὐρύχορον· τῆς γὰρ ῥίζαι τάχ' ἐν ἔγκασι γαίης
Νέρθεν ἐρηρέδαται, βέβριθε γὰρ πᾶσα περὶ χθών.
10 Τῆς δ' ἡβωώσης σκιὴ οὔρεα μακρὰ κάλυψε·
Θάμνοι δ' ἀμφίκομοι κλυτῆς κέδροισιν ὁμοῖοι.
11 Ὡς ἡ μὲν, μέγα θαῦμα, πεφύκει τηλεθόωσα,

Ἐς

Ad mare autem nigricans protrusit extensos ramos
Vitis bene-comata, & circum circà racemos suos
Ad fluvium uvis valdè onustos emisit.
12 Quare ergo maceriam, quare ergo ejus sepimentum destruxisti
Undique diruens, ut & *eam* vindemient viatores,
Illâc transeuntes, uvas vi rapientes?
13 Eam verò etiam in-gramine-cubans aper agrestis sylvicola
Cum ipsis radicibus penitùs vastat;
Ferísque monticolis esca & præda fit.
14 Propitius-esto Domine Deus omnibus exercitibus imperans,
Obsecro te Pater, tu verò mitem indue animum,
Atque convertere; hanc autem vineam intuere benignus
De cœlo despiciens, misereréque, & rationem-habe ejus.
15 Et respice fertile-solum vineæ viniferæ,
Pulchri viridarii, dexterâ tuâ quod plantâsti,
Ramúmque quem tibi ipsi enutriisti, robur *ei* augens.
16 Nunc quidem funesto igni uritur, nunc verò rursus
Ferro excisa teneras terræ frondes allidit:
Te autem torvè intuente, increpantéque peribunt.
17 Illum verò tu hominem adjuves, manúque protegas,
Quem tua dextera magnificavit & servavit:
Filióque hominis propugnator, & opitulator sis,
Quem tibi *ipsi* confirmâsti, præque *aliis* fortem esse dedisti.
18 Tum nos à te non discedemus retrò:
Vivifica *nos*, & nomen tuum invocabimus.
19 Propitius esto Domine bellator præpotens, in cœlo habitans,
Cui exercitus cœlites terrestrésque obtemperant;
Da autem *nobis* converti, splendidum verò tuum ostende vultũ
Nobis coràm intueri, *&* salvi erimus statim omnes.

P S AL. lxxxi.

1 AGite utique exultantes hymnis-canite Dominum
Divinis, nostrum qui robur est & fortitudo:
Cantantes autem Deo jubilate Jacobi.
2 Hymnum parate, dulcem instruite cantilenam;

Cantum

Ἐς δ' ἅλα πορφυρέην ἔβαλεν τανυήκεας ὄζους
Ἡμερὶς ἠΰκομος, περί τ' ἀμφί τε βότρυας αὐτῆς
Ἐς ποταμὸν σταφυλῇσι μέγα βρίθοντας ἔηκε.
12 Τίπτ' οὖν αἱμασιὴν, τίπτ' οὖν ἑὸν ἕρκος ἔρειψας,
Πάντοσ' ἀμαλδύνων, ἵνα τε τρυγόωεν ὁδῖται,
Τῇ μεταναιόμενοι, σταφυλὰς βίῃ ἁρπάζοντες;
13 Τὴν δέ τ' ἄρα χλούνης σῦς ἄγριος ὑληκοίτης
Αὐτῇσι ῥίζῃσι διαμπερὲς ἐξαλάπαξε·
Θηρσί τ' ὀρεσκῴοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα τέτυκται.
14 Ἵλαθ' Ἄναξ ὁ Θεὸς πάσης στρατιῇσιν ἀνάσσων,
Γουνοῦμαί σε Πάτερ, σὺ δὲ μείλιχον ἔνθεο θυμὸν,
Ἠδὲ μεταστρέψον· τὴν δ' ἄμπελον εἴσιδε πρόφρων
Οὐρανόθεν καθορῶν, ἐλέαιρέ τε, κήδεό τ' αὐτῆς.
15 Καὶ ποτιδέρκεο γουνὸν ἀλωῆς οἰνοπέδοιο,
Καλῆς φυταλιῆς, τῇ δεξιῇ ἣν ἐφύτευσας·
Ὄζον δ' ὃν σοί τ' αὐτῷ ἐθρέψαο, κάρτος ἀέξων.
16 Ἄλλοτε μὲν τ' ὀλοῷ πυρὶ καίεται, ἄλλοτε δ' αὖτε
Χαλκῷ τεμνομένη τέρενα χθονὶ φύλλα πέλασσε·
Σεῖο δ' ὑπόδρα ἰδόντος, ἐνίσποντος τ' ἀπολοῦνται.
17 Τῷ δὲ σύγ' ἀνθρώπῳ ἐπαμύνοις, χεῖρα θ' ὑπέρσχοις,
Ὃν σὴ δεξιτερὴ κύδηνέν τ' ἠδ' ἐσάωσεν·
Υἱῷ τ' ἀνθρώποιο πρόμος καὶ ἐπίρροθος εἴης,
Ὃν σοι ἐκάρτυνας, περί τ' ἄλκιμον ἔμμεν' ἔδωκας.
18 Τῶ ῥ' ἡμεῖς, ἀπὸ σεῦ οὐκ ἂν χαζοίμεθ' ὀπίσσω·
Ζώγρει, καὶ νύ κεν ἄμμες ἐπ' οὔνομα σὸν καλέσαιμεν.
19 Ἵλαθ' Ἄναξ, πολεμιστὰ μεγασθενὲς, αἰθέρι ναίων,
Ὦ στρατοὶ οὐρανίωνες ἐπιχθόνιοί τε πίθοντο·
Δὸς δὲ μεταστρέψαι, λαμπρὴν δέ τε δεῖξον ὀπωπὴν
Ἄμμιν ἐσάντα ἰδεῖν, σόοι ἐσσόμεθ' αὐτίκα πάντες.

Ψαλ. πα'.

1 ΔΕῦτ' ἄρ' ἀγαλλόμενοι ὕμνοισιν ἀείδετ' Ἄνακτα
Θεσπεσίοις, ἡμέων ὅσπερ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή·
Μελπόμενοι δὲ Θεῷ ἀλαλάξατε τοῦ Ἰακώβου.
2 Ὕμνον ἑτοιμάσατε, γλυκερὴν ἐντύνατ' ἀοιδὴν·

Cantum verò ordientes ſimul ferte tympanum ſuave,
Ferte autem *&* citharam concavam, nabliúmque ſtridulum.
3 Sonet tuba menſe nuper ineunte,
Ut mos *eſt*, in tempore quando venit ſancta dies,
Et purum, apud populum, feſtum Dei.
4 Hoc enim jus & ſtatutum erat Iſraelis proſapiæ,
Et decretum, quod tulit olim Deus Jacobi.
5 Hoc autem Joſepho monumentum eſſe dedit
Die illo, cùm per mediam Niloticam terram
Egreſſus eſt tranſiens, ubi linguam barbaram
Ignotam, loquelámque audivimus peregrinam.
6 Onus humeris detrahens, & ab olla-figlina *facienda* manus
Ceſſare faciens, ab ærumnoſo labore eum liberavit.
7 Vexatus ærumnâ me orabas, & *ad me* clamabas,
Tum te ego liberavi, multa licet perpeſſum,
Et è miſeria ſervavi, & calamitoſo labore:
Horrendum verò tonui, & ex caligine furva
Latibulóque ſancto reſpondens te allocutus ſum,
Et te tentavi apud aquas contentionis gravis.
8 Audite meam vocem, populus meus qui eſtis,
Vobis autem teſtis ero verus fœdera feriens;
O Iſraelis charum genus, ſi mihi auſcultaveris:
9 Non extraneus apud te deus erit, néque dei
Reverentia, nec veneratio te unquam habebit alieni.
10 Ipſe Dominus Deus tuus *ſum*, qui ex Nilotica terra
Liberavi te, eduxíque, tibíque eram dux-viæ tutus;
Eia age, tuum os aperi, ego autem *id* replebo bonis.
11 Veruntamen populus meus meo non paruit ſermoni,
Sed erga me inobedientes erant, méque averſati ſunt,
Et me reſpuerunt Iſraelis progenies.
12 Idcircò iis permiſi habere, quicquid mente ſuâ concupivere,
Faceréque prout volebant, & ipſis gratum erat animo:
Ipſique ſuis malis conſiliis obſecuti-ſunt.
13 Utinam me audiiſſet, meíſque mandatis obtemperâſſet
Populus meus, & meas Iſrael calcâſſet ſemitas.

14 Certè

Μολπῆς δ' ἐξάρχοντες ἅμ' οἴσετε τύμπανον ἡδὺ,
Φέρτε δὲ φόρμιγγα γλαφυρὴν, νάβλαν τε λίγειαν.
3 Ἰάχοι ἡ σάλπιγξ μηνὸς νέον ἱσαμένοιο,
Ἢ θέμις, εἰν ὥρῃ ὅτε τ' ἤλυθεν ἱερὸν ἦμαρ,
Ἠδ' ἁγνὴ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο Θεοῖο.
4 Ἡ μὲν γὰρ δίκη ἐστὶν Ἰσραήλοιο γενέθλῃ,
Καὶ θεσμὸς, τὸν ἔθηκε Θεὸς ποτε τοῦ Ἰακώβου.
5 Τοῦτο δ' Ἰωσήφῳ μνημήϊον ἔμμεν' ἔδωκεν
Ἤματι τῷ ὅτε καμμέσσην Νειλωΐδα γαῖαν
Ἐξήλθεν διαβὰς, γλώσσης ὅθι βαρβαροφώνου
Ἀγνῶς ου, φθόγγοιό τ' ἀκούσαμεν ἀλλοδαποῖο.
6 Ἄχθος ἀπ' ὤμοιϊν καθελὼν, κεράμοιό τε χεῖρας
Παύσας, δυσπονέος καμάτοιό μιν ἐξανέλυσα.
7 Τειρόμενος κακότητί μοι εὔχεο ἠδ' ἐβόησας,
Ἔνθα σ' ἐγὼ ῥυσάμην, καὶ πολλὰ παρ' ἀθλήσασθαι,
Ἔκ τ' ἐσάωσα δύης καὶ οἰζυροῖο πόνοιο·
Δεινὸν δ' ἐβρόντησα, καὶ ἀχλύος ἐξ ἐρεβεννῆς
Κολθμῶνός θ' ἱεροῖό σ' ἀμειβόμενος προσέειπον,
Καὶ σέο πειρήτιζον ἐφ' ὕδασι νείκεος αἰνοῦ.
8 Κέκλυτέ μου φωνῆς, λαός μου οἵτινές ἐστε,
Ὑμμι δὲ μάρτυρος ἔσσομ' ἐπήτυμος ὅρκια τέμνων·
Ὦ Ἰσραήλοιο φίλον γένος, αἴ μου ἀκούσῃς.
9 Οὐ ξεῖνος παρὰ σοὶ θεὸς ἔσσεται, οὔτε θεοῖο
Αἰδὼς, οὔτε σέβας σὲ ποθ' ἕξει ἀλλοδαποῖο.
10 Αὐτὸς Ἄναξ ὁ Θεὸς σου, ὅς ἐκ Νειλωΐδος αἴης
Ῥυσάμενός σ' ἄγαγόν τε, σοὶ ἦα τε πομπὸς ἀπήμων·
Εἰσ' ἄγε σὸν στόμ' ἄνοιξον, ἐγὼ δ' ἐμπλήσω ἐάων.
11 Ἀλλ' ἔμπης λαός μου ἐμῷ οὐ πείθετο μύθῳ·
Καί μου ἀνηκούστησαν, ἐμεῖό τε νοσφίζοντο,
Ἠδέ μ' ἀπωλώναντ' Ἰσραήλοιο γενέθλῃ.
12 Τῷ σφέας εἴασ' ἔχειν, φρεσὶν ὅ, τι σφῇσι μενοίνων,
Ἔρξαι θ' ὡς ἔθελον, καί σφιν φίλον ἔπλετο θυμῷ·
Αὐτοὶ δὲ σφετέρῃσι κακῇς βουλῇσι πίθοντο.
13 Αἴθ' ὄφελέν μου ἀκοῦσαι, ἐμοῖς τ' ἐπέεσσι πιθέσθαι
Λαός μου, καὶ ἐμοῖς ἴμεν Ἰσραὴλ ἀταρπούς.

14 Certè citò hoſtes eorum ſub pedibus ſubegiſſem,
Manúmque meam vertens contra inimicos extendiſſem.
15 Immortali mendaciis gratificantes ſuccubuiſſent,
Qui eum odio-habent, maléque affecti ſunt *in eum* animitùs:
Illis verò incorruptibilis fuiſſet vita, & interminabile ævum.
16 Dediſſem autem iis albam farinam, medullam hominum,
Frumentúmque præcipuum, triticique adipem ad-edendum:
Et melle dulci de petra molliter fluente
Benignè ſaturans te aluiſſem, & delicatè-nutriiſſem.

PSAL. lxxxii.

1 POtentium virorum in conſilio atque conſeſſu
Aſtans, inter deos Deus medios judicat.
2 Quoúſque verò in foro perverſa placet vobis judicia
Ferre, & gratificari hominibus improbis?
3 Pauperibus & orphanis adjutores eſtote;
Viris autem, quos vis valida, inopiáque ſubigit,
Juſtitiam exhibentes, ab injuria triſti *eos* defendite.
4 Pauperes miſeros, indigentiáque deſeſſos gravi
Liberate, déque manu ſervate hominis improbi.
5 Nihil ſciunt, quandoquidem iis ineſt mentis nè tantillum,
Nec omninò ſapiunt, ſed umbræ errant,
Stolidi, & vagantur per tenebras obſcuras;
Subtùs verò moventur ſimul omnia fundamenta terræ.
6 Certè dixi, Dii eſtis, & filii altipotentis,
Omnéſque ex immortali nati-eſtis parente:
7 Verùm licet honorem nacti eſtis æqualem diis,
Cœlitúſque talis ex ſanguine eſtis generis,
At morituri tamen eſtis perinde ac cæteri mortales,
Et velut quiſpiam alius princeps terreſtris caſuri.
8 Exurge Deus, dijudica autem cauſas per terram univerſam;
Gentes enim omnes hæreditas tibi integra erunt.

PSAL.

14 Ἦ τάχα κεν δηΐους αὐτῶν ὑπὸ ποσσὶ δάμασσα,
Χεῖρά τέ μου τρέψας ἐπὶ δυσμενέεσσιν ὄρεξα.
15 Ἀθανάτῳ ψεύδεσσι χαριζόμενοι ὑπόειξαν,
Οἱ μὲν ἀπεχθαίρουσι, κακὰ φρονέουσί τε θυμῷ·
Τοῖσι δ' ἂν ἄφθιτος ἦε βίος, καὶ ἀπείριτος αἰών.
16 Δῶκε δ' ἂν αὐτοῖσιν λευκ' ἄλφιτα, μυελὸν ἀνδρῶν,
Σῖτόν τ' ἔξαιτον, πυροῖό τε πῖαρ ἔδεσθαι·
Καὶ μέλιτι γλυκερῷ ἐκ πέτρης ἧκα ῥέοντι
Ἐνδυκέως κορέσας σ' ἔθρεψά τε καὶ ἀτίταλλα.

Ψαλ. πβ΄.

1 Ἰφθίμων ἀνδρῶν ἐνὶ βουλῇ ἠδὲ θοώκῳ
Παρστὰς, εἰνὶ θεοῖσι Θεὸς μέσσοισι δικάζει.
2 Ἕως πότε δ' εἰν ἀγορῇ σκολιὰς φίλον ὔμμι θέμιστας
Κρῖναι, καὶ ἐπίηρα φέρειν ἄνδρεσσιν ἀλιτροῖς;
3 Πτωχοῖσίν τε καὶ ὀρφανικοῖς ἐπιτάρροθοι ἐστέ·
Ἀνδράσι δ', οὓς τε βίη κρατερή, πενίη τε δαμάζει,
Εὐδικίας ἀνέχοντες, ἀφ' ὕβριν ἀμύνετε λυγρήν.
4 Πτωχοὺς λευγαλέους, πενίῃ τ' ἀδδηκότας αἰνῇ
Ῥύσασθ', ἐκ χειρός τε σαώσατε ἀνδρὸς ἀλείτου.
5 Οὐδὲν ἴσασιν, ἐπεὶ σφίν ἔνι φρένες οὐδ' ἠβαιαί,
Οὐδέ τι πέπνυνται, ἀλλὰ σκαιοὶ ἀΐουσι,
Νήπιοι, ἠδ' ἀλόωνται ἀνὰ ζόφον ἠερόεντα·
Νέρθε δὲ κίνυνται ἅμα πάντα θεμείλια γαίης.
6 Ἦ ῥ' ἔφαμην, Θεοὶ ἐστέ, καὶ υἱοὶ Ὑψιμέδοντος,
Σύμπαντές τ' ἐξ ἀθανάτου ἐγένεσθε τοκῆος·
7 Ἀλλ' εἴπερ τιμήν τε λελόγχατε ἶσα θεοῖσιν,
Οὐρανόθεν τοίης τ' ἐξ αἵματός ἐστε γενέθλης,
Μέλλετε δ' οὖν θανέεσθαι ὁμῶς μερόπεσσι βροτοῖσι
Ὥς τέ τις ὄρχαμος ἄλλος ἐπὶ χθονὶ πεσέεσθαι.
8 Ὄρσο Θεὸς, δίκασον καὶ δίκας ἀνὰ γαῖαν ἅπασαν·
Ἔθνεα γὰρ πάντα κλῆρός τοι ἀκήρατος ἔσται.

PSAL. lxxxiii.

1 NEutiquam tace, Deus, nec quietus ſede ſilenter,
Nec tacitus ſuſtineas, tanquam non-audienti ſimilis.
2 Inimicorum enim tuorum cœtus ingentem excitavit tumultum;
Quíque te oderunt infeſti homines nequicquam,
Surſum capita habentes inſolenter ſe-jactant.
3 Adverſus populum utique tuum conſilium doloſum texuerunt,
Contráque abſconditos tuos malas fraudes conſultò-ſtruxerunt.
4 Sic vero dixit quis *eorum* intuens in proximum alium,
Adeſte agite ergo deleamus à terra átque perdamus
Eos cum-omnibus copiis, ut & natio haud-ampliùs ſint,
Nec nomen Iſraelis inter homines relinquatur.
5 Conſultantes enim unanimem mentem habent,
Pacta adverſus te & fœdera fida ferientes.
6 Contra te tentoriis in ſuis congregati-ſunt,
Idumæi ſimul, Iſmaeliſque filii,
Moabitæ illuſtres, ſuperbique Hagareni:
7 Quique Gebalum tenebant, & ſtrenui Ammonitæ,
Unà & Amalecitæ, internecioni deſtinata gens,
Quique Palæſtinæ inviſum ſolum habitabant,
Quique Tyrum antiquam habebânt, navibus-inclyti viri.
8 Unà autem cum iis Aſſyrii magnanimi congregabantur,
Et iis ſocii erant, & cum Loti filiis verſabantur,
Et robore validóque brachio iis auxiliabantur.
9 His verò omnibus par ſtruas fatum, perindéque facias,
Ac Madianitis, ac Siſaræ, ac Jabini,
Apud fluvium reſonantem, Ciſoniſque profunda fluenta:
10 Qui olim Endoræ funeſtam mortem obierunt,
Prorſúſque malè perierunt, & tanquam fimus ſuper terra
Jacuerunt, pinguefacturi arva albo adipe.
11 Qualis autem Orebúmque Zeebúmque calamitas occupavit,
Talis & eorum principibus ex te ſors ſit;
Eorúmque duces par ſuſtinentes fatum,
Zebæ, Salmunæque fiant omnes ſimiles.

12 Qui

Ψαλ. πγʹ.

1 ΜΗ'τι, Θεός, σίγα, μηδ' ἀτρέμας ἧσο σιωπῇ,
Μηδ' ἀκέων τλαίης, ὡς οὐκ ἀΐοντι ἐοικώς.
2 Δυσμενέων γὰρ ὅμιλος ἀθέσφατον ὦρσε κυδοιμόν·
Οἵ τέ σ' ἀπεχθαίρουσιν ἀνάρσιοι ἀνέρες αὔτως,
Ὑψοῦ κρᾶατ' ἔχοντες ὑπέρβιον ἐνχετόωνται.
3 Καδδ' ἄρα σοῦ λαοῦ μῆτιν δολόεσσαν ὕφηναν·
Σῶν δὲ κατὰ κρυφίων κακὰ κέρδεα βουλεύσαντο.
4 Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον,
Δεῦτ' ἄγετ' οὖν, φθίσωμεν ἀπὸ χθονὸς ἠδ' ὀλέσωμεν
Αὐτοὺς πανσυδίῃ, ἵνα τ' ἔθνος μηκέτ' ἔωσι,
Μήτ' ὄνομ' Ἰσραήλου ἐν ἀνθρώποισι λίπηται.
5 Σὺν γὰρ βουλεύοντες, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχουσι,
Συνθεσίας κατὰ σεῖο καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες.
6 Ἀντία σοῦ κλισίῃσιν ἐνὶ σφετέρῃσιν ἄγερθεν,
Ἰδουμαῖοι ὁμοῦ, Ἰσμαήλοιό τε παῖδες,
Μωαβῖται ἀγαυοί, ὑπερφίαλοί θ' Ἀγαρηνοί·
7 Οἵ τε Γέβαλον ἔχον, καὶ ἀγήνορες Ἀμμωνῖται,
Σὺν δ' Ἀμαληκῖται, πότμῳ πεπρωμένον ἔθνος,
Οἵ τε Παλαιστίνης στυγερὸν πέδον ἀμφενέμοντο,
Οἵ Τύρον ὠγυγίην τ' εἶχον, ναυσίκλυτοι ἄνδρες.
8 Τοῖσι δ' ἅμ' Ἀσσύριοι μεγαλήτορες ἠγερέθοντο,
Καί σφιν ἑταῖροι ἔσαν, καὶ Λωτιάδῃσιν ὁμίλευν,
Καὶ σθένεϊ στιβαρῷ τε βραχίονι τοῖσιν ἄμυνον.
9 Τοῖσι δὲ πᾶσιν ὁμὸν τεύξαις μόρον, ὧδέ τε ῥέξαις,
Ὡς Μαδιανίτῃς, ὡς Σισάρῃ, ὡς Ἰαβῖνι,
Πὰρ ποταμὸν κελάδοντα, Κισῶνος τ' αἰπὰ ῥέεθρα·
10 Οἳ πάλαι ἐν Ἐνδώρῃ ἀεικέα πότμον ἐπέσπον,
Πρόχνυ κακῶς τ' ἀπόλοντο, καὶ ὄνθος ὡς ἐπὶ γαίῃ
Κέατο, πιανέοντες ἀρούρας ἀργέτι δημῷ.
11 Οἷος δ' Ὠρηβόν τε Ζέηβόν τ' αἶτος ἵκανε,
Τοίη τῶνδε μέδουσι καὶ ἐκ σέο μοῖρα πέλοιτο·
Τῶν δέ τε ἡγεμόνες ὁμοίην ἀναδέγμενοι αἶσαν,
Ζηβᾷ Σαλμουνᾷ τε γενοίατο πάντες ὁμοῖοι.

12 Οἱ

12 Qui dixerunt, Eia agite, nobis ſumamus domos pulchras,
Domos pulchras Dei ſortem & poſſeſſionem habeamus.
13 Qualis autem rota vadit volvens per terram,
Inſtabilis, ſic tu iis, Deus meus, damnum advolve
Perpetuò, ut nulla malorum requies ſit:
Sicut autem ventus vehemens palearum acervum concutit
Aridarum, eas autem celeriter diſſipat vis venti;
Ita & tu facilè diſſipa eos huc & illuc.
14 Quemadmodum autem furit per profundas valles ingens ignis
Montis aridi, profunda autem comburitur ſylva,
Et undique agitans ventus flammam circumvolvit:
15 Sic iis conſternatis tuâ procellâ terrorem incutias,
Eóſque turbans tuâ perterrefacias tempeſtate.
16 Eorum autem facies reple ignominiâ & pudore,
Et contumeliæ nebulâ & opprobrii óbvela;
Ut tuum nomen, Domine, quærentes ſciſcitentur.
17 Pudor ſimul & terror occupet eos in-perpetuum uſque;
Sint probroſiſſimi viventium, & ſic pereant.
18 Ut manifeſtum hoc hominibus fiat,
Notúmque, quòd tu ſolus cujus nomen eſt Jehova,
Es ſupremus totam ſuper terram almam.

PSAL. lxxxiv.

1 O Domine, domus tuâ quàm pulchra, & deſiderabilis,
Quàm amabilia tabernacula tua, exercituum Princeps, ſunt!
2 Atriorum Dei me in mente cupido inceſſit
Ingénſque deſiderium, deſiderantémque me defecit anima.
3 Paſſer ſibi ipſi domicilium, nidum invenit hirundo,
Ubi cubile implumibus pullis *ſuis* ſternat;
Juxta altaria tua, qui mihi rexque Deúſque
Et diſpenſator belli, & princeps es exercituum.
4 Beati, qui tua in domo habitant:
Illi te laudabunt jugiter diebus omnibus.
5 Beati, quibus tu robur ingens es & præſidium,
Quibus & ſemper corditùs amicæ ſunt tuæ ſemitæ.

6 Quiſque

12 Οἳ φάσαν, Εἴδ' ἄγετ', ἄμμιν ἑλώμεθα δώματα καλὰ,
Δώματα καλὰ Θεοῦ κλῆρον καὶ κτῆσιν ἔχωμεν.
13 Οἷος δὲ τροχὸς εἶσι κυλινδόμενος διὰ γαῖαν,
Ἄστατος, ὥς τε σὺ τοῖσι, Θεός μου, πῆμα κύλινδε
Νωλεμέως, ἵνα μήτι καθ' ἡμῶν κατάπαυμα γένοιτ'·
Ὡς δ' ἄνεμος ζαὴς ἠΐων θημῶνα τινάξῃ
Καρφαλέων, τὰ δὲ ῥίμφα διεσκέδασ' ἲς ἀνέμοιο·
Ὥς τε σὺ ῥεῖα διασκέδασόν σφεας ἔνθα καὶ ἔνθα.
14 Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ
Οὔρεος ἀζαλέοιο, βαθεῖα δὲ καίεται ὕλη,
Πάντῃ τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει·
15 Ὥς σφιν ἀτυζομένοις σῇ λαίλαπι ταρβὸς ἐνόρσαις,
Αὐτοὺς τε κλονέων σῇ δειδίξαιο θυέλλῃ.
16 Τῶν δὲ προσώπατα πλῆσον ἐλεγχείης τε καὶ αἰδοῦς,
Καὶ λώβης νεφέλῃ καὶ ὀνείδεος ἀμφικάλυψον·
Ὄφρα σὸν οὔνομ', Ἄναξ, διζήμενοι ἐξερέωνται.
17 Αἶσχος ὁμοῦ καὶ ταρβὸς ἔχοι σφέας νωλεμὲς αἰεί·
Εἶεν ἐλέγχιστοι ζωόντων, ὥς τ' ἀπόλοιντο.
18 Ὄφρα τ' ἀρίζηλον τόδε ἀνθρώποισι γένοιτο
Γνωτόν γε, ὅττι σὺ μοῦνος, οὗ οὔνομ' ἐστὶν ΙΑΩ,
Εἷς ὕψιστος ἅπασαν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν.

Ψαλ. πδ΄.

1 Ὦ Ἄνα, δώματά σου ὡς καλὰ καὶ ἱμερόεντα,
Ὡς ἐραταὶ κλισίαι, στρατιάων Ὄρχαμ', ἔασιν.
2 Αὐλάων με Θεοῖο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ
Θεσπεσίῃ τε ποθῇ, ποθέοντά με καὶ λίπε θυμός.
3 Στρουθὸς οἱ αὐτῇ δῶμα, καλιὴν εὗρε χελιδὼν,
Ἔνθ' εὐνὴν ἀπτῆσι νεοσσοῖσι στορέσῃσι·
Πὰρ βωμοῖσι τεοῖσιν, ὅ μοι βασιλεύς τε Θεός τε
Καὶ ταμίης πολέμοιο, καὶ Ὄρχαμος εἷς στρατιάων.
4 Ὄλβιοι, οἵ γε τεῷ οἴκῳ ἔνι ναιετάουσιν·
Αὐτοί σ' αἰνήσουσι διαμπερὲς ἤματα πάντα.
5 Ὄλβιοι, οἷσί τε σὺ κράτος ἄπο τεΐν ἔασι καὶ ἄλκαρ·
Οἷς τ' αἰεὶ φίλαι εἰσὶ τεαὶ περὶ κῆρι κέλευθοι.

6 Quíque dum viam eunt per vallem mori,
Multos eam fontes & puteos longos efficiunt,
(Ne quando ſiti iis ſolvantur genua euntibus,
Affectantibus iter) ſtagnóſque pluvia adauget.
7 Semper creſcentes robori robur addunt;
Omnes autem in Sione Deo apparent coràm.
8 Orationem meam, Domine, exercituum Dux, audi,
Quíque Jacobidarum Deus es, exaudi vocem.
9 Aſpice, Deus, ſcutum noſtrum & ingens munimentum;
Propitiúſque faciem intuere Chriſti tui.
10 In atriis tuis, & in veſtibulo domûs *tuæ*
Melius *eſt* diem unam ſolam, quàm alibi mille manere:
Malim ſub porticu eſſe, liménque ſervare
Domûs Dei mei, quàm in tabernaculis improborum
Verſari, & eorum quantumvis præclaras ædes habitare.
11 Etenim Dominus Deus eſt & ſol & clypeus;
Utrámque, gratiam Immortalis & gloriam præbebit,
Nec bonum quid dare unquam recuſat, nec renuit
Viris, quibus via recta, & juſtitia curæ eſt.
12 Ter-felix qui, Domine exercituum, in te confidit.

PSAL. lxxxv.

1 CErtè tu valdè propitius tuæ, Immortalis, fuiſti terræ,
Utpote qui liberâſti Jacobum, & ex captivitate redemiſti.
2 Quíque remiſiſti iniquitatem populi tui,
Eorúmque omnem improbitatem operuiſti.
3 Omnem iram *tuam* extinxiſti triſtem, furori renuntians
Gravi, qui anteà vehementer excanduiſti.
4 Verùm convertere *ad nos*, Deus qui & nobis ſalúſque *es*
Deſiſte, nec inceſſanter admodum iraſcere, nolíque nobis
Indeſinenter uſque indignari, cohibe verò animum.
5 Nobis verò vehementer ſuccenſebis diebus omnibus?
Pérque infinita ſecula iram in pectore retinebis?
6 Nonnè converſus nos à morte ſervabis
Ut in te exultans populus tuus animitùs lætetur?

7 Clemen-

6 Οἱ δ᾽ ὁδὸν ὁππότ᾽ ἴωσι δι᾽ ἄγκεος συκαμίνοιο,
Πολλάς μιν κρήνας καὶ φρείατα μακρὰ τιθεῖσι,
(Μή ποτε δίψη ὑπό σφι λυοίατο γοῦνατ᾽ ἰοῦσιν,
Ἱεμένοισιν ὁδοῦ,) λίμνας δέ τε ὄμβρος ἀέξει.
7 Αἰὲν ἀεξόμενοι, ἐπὶ καρτεῖ κάρτος ἔθηκαν·
Πάντες δ᾽ ἐν Σιῶνι Θεῷ φαίνονται ἐνωπῇ.
8 Εὐχωλῆς μου, Ἄναξ, στρατιάων Ὄρχαμ᾽, ἄκουσον,
Ὅς τ᾽ Ἰακωβιαδέων Θεὸς ἔπλεο, κέκλυθι φωνῆς.
9 Λεῦσσε, Θεός, σάκος ἡμέτερον καὶ ἀθέσφατον εἶλαρ·
Ἵλαος ἔς τε προσώπατ᾽ ἴδε Χριστοῖο τεοῖο.
10 Εἰν αὐλῇσι τεῇσι, καὶ ἐν προθύροισι δόμοιο
Βέλτερον ἦμαρ ἓν οἷον, ἢ ἄλλοθι χίλια μίμνειν·
Βούλομ᾽ ὑπ᾽ αἰθούσῃ ἔμμεναι, πρόθυρόν τε φυλάσσειν
Οἴκου ἐμοῖο Θεοῖο, ἢ ἐν κλισίῃσιν ἀλιτρέων
Πωλεῖσθαι, καὶ τῶν περ ἀγακλυτὰ δώματα ναίειν.
11 Καὶ γὰρ Ἄναξ ὁ Θεὸς πέλει ἠέλιός τε καὶ ἀσπίς·
Ἀμφότερον, χάριν Ἀθάνατος καὶ κῦδος ὀρέξει,
Οὐδ᾽ ἀγαθόν τι δόμεν ποτ᾽ ἀναίνεται, οὔτ᾽ ἀνανδέει
Ἀνδράσιν, οἷσιν ὁδός τ᾽ ἰθεῖα, δίκη τε μέμηλε.
12 Τρὶς μάκαρ ὅσπερ, Ἄναξ στρατιάων, σοί γε πέποιθε.

Ψαλ. πε'.

1 Ἦ Σύ μάλ᾽ ἵλαος τεῇ, Ἀθάνατ᾽, ἔπλεο γαίῃ,
Ῥυσάμενός τ᾽ Ἰάκωβον, ἰδ᾽ εἰρέρου ἐξαναλύσας.
2 Ὅς τ᾽ ἀφέηκας ἀτασθαλίην λαοῖο τεοῖο·
Αὐτῶν τε ξύμπασαν ἀλιτροσύνην ἐκάλυψας.
3 Πάντα χόλον σβέσσας θυμαλγέα, μῆνιν ἀπειπὼν
Ἀργαλέην, ὃ πρόσθεν ἐπιζαφελῶς χαλέπηνας.
4 Ἀλλὰ μετάστρεψον, Θεὸς ὅσπερ τ᾽ ἄμμι φόως τε·
Ἄγχεο, μηδ᾽ ἄμοτον μάλα χώεο, μηδ᾽ ἔθελ᾽ ἄμμιν
Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαίνειν, παῦε δὲ θυμόν.
5 Ἄμμι δέ τ᾽ ἀσπερχὲς κεχολώσεαι ἤματα πάντα;
Ἀλλήκτοις γενεῇσι κότον τ᾽ ἐν στήθεσιν ἕξεις;
6 Οὔ τι μεταστρέψας ἄμμ᾽ ἐκ θανάτοιο σαώσεις,
Ὡς σοὶ ἀγαλλόμενος λαὸς σοῦ θυμὸν ἰανθῇ;

6 Quíque dum viam eunt per vallem mori,
Multos eam fontes & puteos longos efficiunt,
(Ne quando siti iis solvantur genua euntibus,
Affectantibus iter) stagnósque pluvia adauget.
7 Semper crescentes robori robur addunt;
Omnes autem in Sione Deo apparent coràm.
8 Orationem meam, Domine, exercituum Dux, audi,
Quíque Jacobidarum Deus es, exaudi vocem.
9 Aspice, Deus, scutum nostrum & ingens munimentum;
Propitiúsque faciem intuere Christi tui.
10 In atriis tuis, & in vestibulo domûs *tuæ*
Melius *est* diem unam solam, quàm alibi mille manere:
Malim sub porticu esse, liménque servare
Domûs Dei mei, quàm in tabernaculis improborum
Versari, & eorum quantumvis præclaras ædes habitare.
11 Etenim Dominus Deus est & sol & clypeus;
Utrámque, gratiam Immortalis & gloriam præbebit,
Nec bonum quid dare unquam recusat, nec renuit
Viris, quibus via recta, & justitia curæ est.
12 Ter-felix qui, Domine exercituum, in te confidit.

PSAL. lxxxv.

1 CErtè tu valdè propitius tuæ, Immortalis, fuisti terræ,
Utpote qui liberâsti Jacobum, & ex captivitate redemisti.
2 Quíque remisisti iniquitatem populi tui,
Eorúmque omnem improbitatem operuisti.
3 Omnem iram *tuam* extinxisti tristem, furori renuntians
Gravi, qui anteà vehementer excanduisti.
4 Verùm convertere *ad nos,* Deus qui & nobis salúsque *es*
Desiste, nec incessanter admodum irascere, nolíque nobis
Indesinenter usque indignari, cohibe verò animum.
5 Nobis verò vehementer succensebis diebus omnibus?
Pérque infinita secula iram in pectore retinebis?
6 Nonnè conversus nos à morte servabis
Ut in te exultans populus tuus animitùs lætetur?

7 Clemen-

6 Οἱ δ' ὁδὸν ὁππότ' ἴωσι δι' ἄγκεος συκαμίνοιο,
Πολλὰς μὲν κρήνας καὶ φρείατα μακρὰ τιθεῖσι,
(Μή ποτε δίψῃ ὑπό σφι λυοίατο γοῦνατ' ἰοῦσιν,
Ἱεμένοισιν ὁδοῖο,) λίμνας δέ τε ὄμβρος ἀέξει.
7 Αἰὲν ἀεξόμενοι, ἐπὶ κάρτεϊ κάρτος ἔθηκαν·
Πάντες δ' ἐν Σιῶνι Θεῷ φαίνονται ἐνωπῇ.
8 Εὐχωλῆς μευ, Ἄναξ, στρατιῶν Ὄρχαμ', ἄκουσον,
Ὅς τ' Ἰακωβιαδέων Θεὸς ἔπλεο, κέκλυθι φωνῆς.
9 Λεῦσσε, Θεός, σάκος ἡμέτερον καὶ ἀθέσφατον εἶλαρ·
Ἵλαος ἔς τε προσώπατ' ἴδε Χριστοῖο τεοῖο.
10 Εἰν αὐλῇσι τεῇσι, καὶ ἐν προθύροισι δόμοιο
Βέλτερον ἦμαρ ἓν οἶον, ἢ ἄλλοθι χίλια μίμνειν·
Βούλομ' ὑπ' αἰθούσῃ ἔμμεναι, πρόθυρόν τε φυλάσσειν
Οἴκου ἐμοῖο Θεοῖο, ἢ ἐν κλισίῃσιν ἀλιτρέων
Πωλεῖσθαι, καὶ τῶν περ ἀγακλυτὰ δώματα ναίειν.
11 Καὶ γὰρ Ἄναξ ὁ Θεὸς πέλεται ἠέλιός τε καὶ ἀσπίς·
Ἀμφότερον, χάριν Ἀθάνατος καὶ κῦδος ὀρέξει,
Οὔτ' ἀγαθόν τι δόμεν ποτ' ἀναίνεται, οὔτ' ἀνανεύει
Ἀνδράσιν, οἷσιν ὁδός τ' ἰθεῖα, δίκη τε μέμηλε.
12 Τρισμάκαρ ὅσπερ, Ἄναξ στρατιῶν, σοί γε πέποιθε.

Ψαλ. πε'.

1 Ἦ Σὺ μάλ' ἵλαος τεῇ, Ἀθάνατ', ἔπλεο γαίῃ,
Ῥυσάμενός τ' Ἰάκωβον, ἰδ' εἰρέρου ἐξαναδύσας.
2 Ὅς τ' ἀφέηκας ἀτασθαλίην λαοῖο τεοῖο·
Αὐτῶν τε ξύμπασαν ἀλιτροσύνην ἐκάλυψας.
3 Πάντα χόλον σβέσσας θυμαλγέα, μῆνιν ἀπειπὼν
Ἀργαλέην, ὃ πρόσθεν ἐπιζαφελῶς χαλέπηνας.
4 Ἀλλὰ μετάστρεψον, Θεὸς ὅσπερ τ' ἄμμι φόως τε·
Ἄγχεο, μηδ' ἄμοτον μάλα χώεο, μηδ' ἔθελ' ἄμμιν
Ἀσκελέως αἰεὶ μενεαίνειν, παῦε δὲ θυμόν.
5 Ἄμμι δὲ τ' ἀσπερχὲς κεχολώσεαι ἤματα πάντα;
Ἀλλήκτοις γενεῇσι κότον τ' ἐν στήθεσιν ἕξεις;
6 Οὔ τι μεταστρέψας ἄμμ' ἐκ θανάτοιο σαώσεις,
Ὡς σοὶ ἀγαλλόμενος λαὸς σὸν θυμὸν ἰανθῇ;

7 Clementiã autẽ tuam nobis, Domine, misericordiãmq; ostende;
Promptéque opitulare, salutémque tuam nobis præbe.
8 Immortalis Dei vocem audiam, quid nempe mihi dixerit;
Pacem etenim benè affectus in animo
Ait se populo suo daturum, sanctísque suis:
Nè igitur amplius omninò ad priora mala opera
Iterum revertantur præ stultitia mentis.
9 Profectò & salus & auxilium ejus iis propè adest,
Qui ipsum reverentur, & quibus mens est Dei-timens;
Terram ut nostram honos & gloria incolant.
10 Misericordia veritásque sibi obviârunt:
Exceperunt-comiter se-mutuò, amplexæq; se invicẽ salutârunt
Et osculatæ-sunt justitiáque & pax florescens.
11 Veneranda pax, filia magni Dei
Plantæ instar germinabit è terra orta;
Justitia autem simul prospiciet de cœlo stellifero.
12 Bona autem etiam dabit sacrum robur Immortalis:
Terráque nostra suum congruum fructum præbebit.
13 Ante eum verò ibit justitia, quando in via gressus ponit.

P S A L. lxxxvi.

1 ATtende, Domine, & audi, meámque ausculta vocem;
Quoniam ego miser egenus & pauper.
2 Animam ergo tu custodi meam, sanctus enim ego:
Et quoniam mihi Deus es, tuum famulum serva,
Qui & semper prorsus in te confisus sum omni in negotio.
3 Miserere mei Domine, quoniam ad-te clamo toto die.
4 Animum tui servi lætitiâ perfunde;
Ad te enim, Immortalis, animam meam sursum levavi.
5 Quoniam tu, Domine, bonus, mitísque & mansuetus es;
Eximiéque clementiam lenitatémque ostendis
Omnibus tuis supplicibus, téque invocantibus.
6 Orationem meam, Domine, placidis omninò auribus excipe;
Audíque meam vocem, & meas ausculta preces.
7 Die illo cùm gravis me occupabit calamitas,

7 Μειλιχίην δέ σοι ἄμμιν, Ἄναξ, ἔλεόν τ' ἀνάφαινε·
Πρόφρονέως τ' ἐπάμυνε, φόως τε σὸν ἄμμιν ὄπαζε.
8 Ἀθανάτοιο Θεοῦ ὄπ' ἀκούσομαι, ὅ, τί μοι εἴπῃ·
Εἰρήνην μὲν γάρ τε φίλοις φρονέων ἐνὶ θυμῷ
Φησὶν ἑῷ λαῷ δώσειν, ὁσίοισί θ' ἑοῖσι·
Τῷ καὶ μηκέτι πάμπαν ἐπὶ προτέρ' αἴσυλα ἔργα
Αὖθις ἀναστρέψωσι χαλιφροσύνῃσι νόοιο.
9 Ἦ ῥα φόως τε καὶ ἄλκαρ ἐὸν τοῖσδ' ἄγχι παρέστη,
Οἵ τέ μιν ἅζονται, οἷς καὶ νόος ἐστὶ θεουδής·
Γαῖαν ἵν' ἡμετέρην τιμὴ καὶ κῦδος ἔχῃσιν.
10 Οἶκτος ἀληθείη τ' ἀλλήλοις ἀντεβόλησε·
Δεδέχαται ἀλλήλας, περιφῦσαί τ' ἠσπάζοντο,
Καὶ κύσαν εὐδικίη τε καὶ εἰρήνη τεθαλυῖα.
11 Πότνι' ἀληθείη, κούρη μεγάλοιο Θεοῖο,
Ἔρνει ἶσ' ἀναθηλήσει χθονὸς ἐκγεγαυῖα·
Εὐδικίη δ' ἅμα κύψει ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος.
12 Ἐσθλὰ γὰρ καὶ δώσει ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο·
Γαῖα καὶ ἡμετέρη ὃν ἐοικότα καρπὸν ὀρέξει.
13 Τοῦ γὰρ δίκη προβήσεθ', ὅτ' εἰν ὁδῷ ἴχνια θήσει.

Ψαλ. πϛ'.

1 ΣΥ'νθε', Ἄναξ, καὶ ἄκουσον, ἐμῆς τ' ἐπικέκλυθι φωνῆς·
Οὕνεκ' ἐγὼ δειλὸς κεχρημένος ἠδὲ πενιχρός.
2 Ψυχὴν οὖν σὺ φύλαξον ἐμὴν, ὅσιος γὰρ ἔγωγε·
Καί μοι ἐπεὶ Θεός ἐσσι, τεὸν θεράποντα σάωσον,
Ὅς τ' αἰεὶ μάλα σοί γε πεποίθεα πᾶσαν ἐπ' ἰθύν.
3 Οἴκτειρόν με, Ἄναξ, ὅτι σοὶ ἐβόησα πανῆμαρ.
4 Θυμὸν σοῦ θεράποντος εὐφροσύνῃσιν ἴαινε·
Ἐς σὲ γὰρ, Ἀθάνατε, ψυχήν μου ὕψοσ' ἀνέσχον.
5 Ὡς σύγ', Ἄναξ, ἀγαθός τ' ἀγανός τε καὶ ἤπιος ἐσσι·
Ἔξοχα μειλιχίην τε ἐνηείην τ' ἀναφαίνεις
Πᾶσιν σοῖς ἱκέτῃσι, τεῒν δέ τε εὐχομένοισι.
6 Εὐχωλήν μου, Ἄναξ, ἀγανοῖσι μάλ' οὔασι δέξο·
Κλῦθί τέ μου φωνῆς, καὶ ἐμεῦ ἐπάκουε λιτάων.
7 Ἤματι τῷ ὅτε τ' ἀργαλέη με κιχήσετ' ὀϊζὺς,

Orans te invocabo, quoniam tu reſpondebis rurſus,
Et vocem meam propitius exaudies precantis.
8 Immortalis, haud quiſquam in-animo auſit inter deos
Æqualem ſe tibi profiteri, & aſſimilari coràm;
Nec ulla opera operibus tuis unquam comparari-queant.
9 Immortalis, certè tibi venient omnes gentes populorum,
(Feciſti etenim tu illas) téque reverebuntur palàm;
Ii autem ſimul-congregati tuum nomen glorificabunt.
10 Quoniam tu quidem magnus es, & facis mirabilia opera;
Facis mirabilia opera, tu & Deus es ſolus.
11 Viam tuam ergo, Immortalis, tu doce me, ut ſciam,
Et tunc tuæ veritatis calcabo ſemitam;
Adapta cor meum, ut tibi animitùs compactus & adunitus
Nomen tuum glorioſiſſimum in mente reverear.
12 Laudabo te, Domine Deus meus, ex corde penitùs
Glorificans, celebrabóque tuum nomen uſque in æternum. (eſt;
13 Quoniam valdè miſertus-es mei, quippe tibi miſericordia magna
Animam meam ab inferno triſti liberâſti,
Infimo, ubi profundiſſimum ſub terra eſt barathrum.
14 Adverſum me, Deus, homines ſuperbi inſurrexerunt;
Violentorúmque cœtus mihi mortémque & interitum
Struxerunt, & cupierunt me charâ vitâ privare.
Nec igitur te ſibi poſuerunt in-conſpectu, nec in animo,
Nec omninò reverentiâ tui inſolentiâ *ſuâ* gravē compeſcuerunt.
15 Verùm tu Deus es valdè mitis & miſericors,
Immortalis, ſuavis-animi, benignus & clemens;
Eximiéque lenitate veritatéque ornatus-es.
16 Huc age veniens converſus, propitiúſque ſis, & mei miſerere,
Da verò tuum robur bonum, & fortitudinem ſervo tuo
Benevolè, filiúmque ſerva famulæ tuæ.
17 Signum autem mihi oſtende omninò evidens in bonum,
Ut & inimici *mei* id oculis videant,
Pudórque iis videntibus, conſternatióque ſit,
Propterea-quòd adjutor, Domine, tu mihi, atq; conſolator fueris.

Λισσόμενός σ' ἐπιβώσομ', ἐπεὶ σύγ' ἀμείψεαι αὖτις,
Καὶ ὄπα μοῦ ἵλαος ἀκούσεαι εὐχομένοιο.
8 Ἀθάνατ', οὔ νύ τις ἂν τλαίη φρεσὶν εἰνὶ θεοῖσιν
Ἶσον σοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην·
Οὐδέ τιν' ἔργ' ἔργοισι τεοῖσι ποτ' ἰσοφαρίζοι.
9 Ἀθάνατ', ἦ σοι ἐλεύσονται πάντ' ἔθνεα λαῶν,
(Τεύξας γὰρ σὺ καὶ αὐτά) σέ τ' αἰδέσσονται ἐνωπῇ·
Τοὶ δέ θ' ὁμηγερέες τεὸν οὔνομα κυδαίνουσιν.
10 Ὅττι σὺ μὲν μέγας ἐσσὶ, καὶ ἔρδεις θέσκελα ἔργα·
Ἔρδεις θέσκελα ἔργα, σὺ καὶ Θεὸς ἔπλεο μοῦνος.
11 Σὴν ὁδὸν, Ἀθάνατ', οὕτω σὺ δίδασκέ με, ὄφρα δαείω,
Καὶ τότε σῆς ἂν ἀληθείης στείχοιμι κέλευθον·
Ἄρσον ἐμὴν κραδίην, ἵνα τοι σὸν θυμὸν ἀρηρὼς
Οὔνομα σὸν κύδιστον ἐνὶ φρεσὶν αἰδέσσωμαι.
12 Αἰνήσω σε, Ἄναξ ὁ Θεός μου, κηρόθι μᾶλλον
Κυδαίνων, κλείω τε σὸν οὔνομα νωλεμὲς αἰεί.
13 Ὅττι μάλ' ᾤκτειράς με, ὅ σοι ἔλεος μέγας ἐστί·
Ψυχὴν μου ἀΐδαο δυσηχέος ἐξανέλυσας,
Νειάτου, ἠχὶ βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον.
14 Καδδ' ἄρ' ἐμεῦ, Θεὸς, ἄνδρες ὑπερμενέοντες ἀνέσταν.
Ὑβριστέων δέ θ' ὅμιλος ἐμοὶ θάνατόν τε μόρον τε
Ῥάψαν, καὶ μέμασάν με φίλης αἰῶνος ἀμέρσαι.
Οὔτ' οὖν σέ σφιν ἔθηκαν ἐνωπῇ, οὔτ' ἐνὶ θυμῷ,
Οὔτε τι αἰδοῖ σοῦ ἴσχον θυμαλγέα παῦσαν.
15 Ἀλλὰ σὺ μὲν Θεός ἐσσι μάλ' ἤπιος ἠδ' ἐλεήμων,
Ἀθάνατε, γλυκύθυμος, ἐνηὴς ἠδ' ἀγανόφρων·
Ἔξοχα μειλιχίῃ τε ἀληθείῃ τε κέκασσαι.
16 Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν στρέψας, ἵληθι δὲ, καί μ' ἐλέησον,
Δὸς δὲ τεὸν μένος ἠΰ καὶ ἀλκὴν σῷ θεράποντι
Περφερονέως· υἱὸν δὲ σάω σῆς ἀμφιπόλοιο.
17 Σῆμα δέ μοι δεῖξον μάλ' ἀριφραδὲς εἰς ἀγαθόν περ,
Ὄφρα γε δυσμενέες τόδε τ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσιν,
Αἰδώς τέ σφιν ὄρωσι, κατηφείη τε γένοιτο·
Οὕνεκ' ἀρωγὸς, Ἄναξ, σύ μοι, ἠδὲ παρήγορος ἦσθα.

Ψαλ.

PSAL. lxxxvii.

1 IN ſacris montibus fundamenta ejus ſunt.
2 Magis diligit Dominus portas Sionis amabilis,
Quàm Jacobidarum omnes domóſque urbéſque alias.
3 Qualis tua celebritas latè-diffuſa per terram almam,
Quàm te illuſtrant ſermonibus, ſupráque alias eſſe
Omnes, ô tu Dei amica civitas, dicunt homines.
4 Apud familiares meos Ægypti & Babylonis,
Palæſtinæque mentionem-faciam, & Tyri,
Terræque Æthiopum, Iſte alicubi illa in regione
Primum venit in lucem, & ibi eum peperit mater.
5 De Sione autem, Solymáque viris-præclaris-abundante
Sic dicent homines, narrabúntque poſthàc,
Hac natus-eſt ex terra inclytus vir alius poſt alium,
Multorum autem heroum iſta eſt patria tellus:
Hanc etiam celſiſſimus omnium ſupremúſque principum
Stabiliet fortiter, ut permaneat firmiter perpetuò.
6 Quando Dominus populos recenſebit, nationéſque hominum,
Et benè diſcernens numerabit ſuo in libro,
Scribet diſertè hunc virum ibi natum-fuiſſe.
7 Unà cantores erunt, ſimul cum his etiam citharœdi;
Omnes mei fontes in te & putei ſunt.

PSAL. lxxxviii.

1 IMmortalis imperator, qui meus Deus es ſalúſque,
Dies ego noctéſque queritans tibi ſupplico.
2 Exaudi meam vocem, & tibi grata accedat
Oratio mea ob oculos, clamórque *meus* ad aures tuas veniat.
3 Valdè etenim malis confractus-ſum multis, (nimo;
Affligor calamitate gravi, ſuſtineo autem dolores immenſos in a-
Adeò languens, & *ſubinde* expectans mori
Tabeſco, & haud diù ampliùs vivam, quin mihi ævum
Deficiens odioſè, propè advenit inferni ædibus.
4 Perinde videor eſſe ac mortuorum imbecillia capita,

Talis

Ψαλ. πζ'.

1 Ἐν ἱεροῖσιν ὄρεσσι θεμείλια τοῦδε πέλονται.
2 Μᾶλλον Ἄναξ ἐφίλησε πύλας Σιῶνος ἐραννῆς,
Ἢ Ἰακωβιαδέων πάντ' οἰκία τ', ἄστεά τ' ἄλλα.
3 Οἷόν σου κλέος εὐρὺ κατὰ χθόνα πουλυβότειραν·
Οἷά σε κυδαίνουσι λόγοις, περὶ τ' ἔμμεναι ἄλλων
Πασέων, ὦ σὺ Θεοῖο φίλη πόλι, φάσ' ἄνθρωποι.
4 Παρ γνωτοῖσιν ἐμοῖς Αἰγύπτου, καὶ Βαβυλῶνος,
Τῆς τε Παλαιστίνης μεμνήσομαι, ἠδὲ Τύροιο,
Γαίης τ' Αἰθιόπων, Ὅδε τίς που τῇδ' ἐνὶ χώρῃ
Πρῶτ' ἦλθε πρὸς φόως δε, καὶ ἔνθα ἑ γείνατο μήτηρ.
5 Ἀμφὶ δὲ Σιῶνος, Σολύμης δέ τε κυδιανείρης
Ὧδ' ἐρέουσι βροτοί, διά τ' ἀγγελέουσιν ὀπίσσω,
Τῆς γένετ' ἐκ γαίης κλυτὸς ἀνὴρ ἄλλος ἐπ' ἄλλῳ,
Πολλῶν δ' ἡρώων ἤδ' ἔπλετο πατρὶς ἄρουρα·
Τήνδε καὶ ὕψιστος πάντων ὕπατός τε μεδόντων
Στηρίξει κρατερῶς, ἵνα μίμνῃ τ' ἀσφαλὲς αἰεί.
6 Ὁππότ' Ἄναξ λαοὺς καταλέξῃ φῦλά τε φωτῶν,
Οὕς τε διὰ κείνων πεμπάσσεται ᾗ ἐνὶ βίβλῳ,
Γράψῃ ἀριφραδέως τόνδ' ἀνέρα κεῖθι γενέσθαι.
7 Σοὶ μὲν ἀοιδοὶ ἔσονθ', ἅμα τοῖσι δὲ καὶ κιθαρισταί·
Πᾶσαι μου κρῆναι ἐνὶ σοὶ καὶ φρείατ' ἔασιν.

Ψαλ. πη'.

1 Ἀθάνατε κρείων, ὅς μου Θεὸς ἐσσὶ φόως τε,
Ἦμαρ τ' ἐγὼ νύκτας τε μινυρόμενός σ' ἱκετεύω.
2 Κέκλυθί μου φωνῆς, καί τοι καταθύμιος ἔλθοι
Εὐχωλή μου ἐς ὦπα, βοὴ δέ τε οὔαθ' ἱκάνοι.
3 Λίην γάρ τε κακοῖσι συνέρρηγμαι πλέεσσι,
Τείρομ' οἰζύϊ λυγρῇ, ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ·
Ὡς ὀλιγηπελέων, καὶ οἰόμενος θανέεσθαι
Τήκομαι, οὐδηρόν τ' ἔπι βείομαι, ἀλλά μοι αἰὼν
Φθίνουσα στυγερῶς, σχεδὸν ἦλθ' Ἀΐδαο δόμοισι.
4 Τῶς δοκέω ἔμμεν ὡς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα,

Talis aſpectu, quaſi me aggeſta terra texiſſet:
Veluti vir aliquis debilis, infirmúſque, nulliúſque pretii.
5 Sum qualis manium quis inter umbras defunctorum,
Qui & expers *eſt* operum, quæ in vivis fiunt:
Illis ſimilis, interfecti qui jacent in ſepulcris,
Quorum & tu haud-ampliùs recordaris, neq; rationem-habes,
Tua à cura & manu quippe prorſus periêre
Exciſi, eóſque haud reſpicis animo, utpote non-amplius jam ex-
6 Infrà collocâſti me profundiſſimâ miſeriæ in voragine,(iſtentes.
In tenebras obſcuras & ingentes abyſſos præcipitâſti.
7 Iræ gravis arduum me omninò onus urget
Te valdè ſuccenſente; vexas autem me perquàm graviſſimè
Inundationibus malorum, & fluctibus tuis omnibus.
8 Familiares meos affinéſque ſeorſim à me poſuiſti;
Qui mihi chariſſimi, & amiciſſimi erant ſodalium
Anteà, nunc verò utique abhorrent me ex-corde magis
Univerſi, ſiquidem tu eos mihi infenſos-eſſe-feciſti:
In carcere detineor incluſus; nec ullatenus licet
Egredi, nec exinde mihi ampliùs effugium eſt.
9 Oculi autem mihi lugentéſque plorantéſque
Miſerrimum-in-modum deficiunt, ærumna præ gravi:
Ad te, Domine, clamavi, ſupplex verò tibi profiteor eſſe
Continuè diebus omnibus, tibi ſurſum manus extendens.
10 Nunquid defunctorum in cœtu miracula facies?
Num, ut te celebrent, mortuorum imbellia capita
Rurſum reſurgent è tenebris obſcuris?
11 Nunquis inter vitâ-functos vir tuam in-apricum proferet
Clementiam, aut veritatem unquam tuam declarabit
In ſepulcro, & interitu ſepulcri frigidi ſocio?
12 Nota autem miracula tua erunt terræ in penetralibus,
Ubi caligo exitialis habitat, & nox tenebroſa?
Aut juſtitia tua in obſcura regione,
Ubi oblivio ſomnolenta habet ædes umbroſas?
13 Verùm tibi, Domine, ſupplicavi, & precibus meis
Te præveniens orabo ſimul ac aurora illuxerit.

14 Utquid

Τοῖος ἰδεῖν, ὡς εἴ με χυτὴ κατὰ γαῖα καλύπτοι·
Ὥς τις ἀνὴρ ἀλαπαδνὸς ἄκικυς τ' οὐτιδανός τε.
5 Εἴμ' οἷος νεκύων τὶς ἐν εἰδώλοισι καμόντων,
Ἄμμορος ὅς τ' ἔργων, τά τ' ἐνὶ ζωοῖσι πέλονται·
Τοῖς ἴκελος, κταμένοι οἳ κείαται εἰνὶ τάφοισι,
Τῶν τε σὺ οὐκέτι που μιμνήσκεαι, οὔτ' ἀλεγίζεις,
Σῆς κομιδῆς καὶ χειρὸς ἐπεὶ ἀπὸ πάμπαν ὄλοντο
Ταμνόμενοι, τῶν τ' οὐκ ὄθεαι φρεσὶν οὐκέτ' ἐόντων.
6 Νέρθ' εἶσας με βαθίστῳ ὀϊζυρῷ εἰνὶ βερέθρῳ,
Ἐς ζόφον ἠερόεντα, καὶ ἄσπετα βένθεα ῥίψας.
7 Μῆνις ἀργαλέης χαλεπόν με μάλ' ἄχθος ἐπείγει
Σοῦ μέγα χωομένου· τείρεις δέ με αἰνόθεν αἰνῶς
Πλημμυρίδεσσι κακῶν, καὶ κύμασι πᾶσι τεοῖσι.
8 Γνωτοὺς μου πηούς τε ἐμοῦ ἄπο νόσφιν ἔθηκας·
Οἵ μοι κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἑταίρων
Τὸ πρὶν, ἀτὰρ νῦν γε συγέουσί με κηρόθι μᾶλλον
Πάντες, ἐπεὶ σύ σφεας ἐμοὶ ἐχθοδοπῆσαι ἐφῆκας·
Ἐν φυλακῇ κατερύκομ' ἐελμένος· οὐδέ τι ἔστιν
Ἐκδῦναι, οὔτ' ἔνθεν ἐμοὶ ἔπι φυκτὰ πέλονται.
9 Τὼ δέ μοι ὀφθαλμὼ γοόωντέ τε μυρομένω τε
Οἴκτιστα φθινύθουσιν, ὀϊζύος ἐξ ἀλεγεινῆς·
Πρὸς σὲ, Ἄναξ, ἐβόησ', ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι
Συνεχὲς ἤματα πάντα, σοὶ ὑψόσε χεῖρας ὀρεγνύς.
10 Ἦ ῥα καταφθιμένων ἐν ὁμίλῳ θαύματα ῥέξεις;
Ὄφρα σε κλείωσιν, νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα
Αὖθις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος;
11 Ἦ ῥά τις ἐν φθιμένοισιν ἀνὴρ σὴν ἀμφαδὰ θήσει
Μειλιχίην, ἢ ἀληθείην ποτὲ σοῦ καταλέξει
Εἰνὶ τάφῳ, πότμῳ τε τάφου κρυόεντος ἑταίρῳ;
12 Γνωτὰ δὲ θαύματά σου ἔσεται χθονὸς εἰνὶ μυχοῖσιν,
Ἢ ζόφος οὐλόμενος ναίει, καὶ νὺξ ἐρεβεννή;
Ἠὲ δικαιοσύνη σου ἐν ἠεροειδέϊ χώρῃ,
Ἢ λήθη πολύυπνος ἔχει μέγαρα σκιόεντα;
13 Ἀλλά σ', Ἄναξ, ἱκέτευσα, καὶ εὐχωλῇσιν ἐμῇσι
Σὲ φθάμενος λιτανεύσω ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι.

14 Utquid verò, Domine, animam meam repellis atque despicis?
Utquid verò à me longè tuam abscondis faciem?
15 Affligor calamitate gravi, habeo.a. dolores innumeros in-animo:
Jaceo languens, mors autem mihi propè instat,
Ex quo adolescens eram: tuos autem terrores animo consternato
Patior, quando tu ingentem mihi menti pavorem incussisti.
16 Tua me vehemens ira invasit, & me turbavit;
Terrores tui me profligârunt, à terra perdiderúntque prorsus.
17 Sicut torrentes fluvii circunquáque irruerunt;
Totâ autem die mihi supervenerunt, simúlque me circundede-
18 Procul seorsim posuisti à me sodalésque amicósque, (runt.
Et qui familiares mihi priùs erant, nunc haud-apparent *ampliùs*,
Et latebras occupant, nè eos ampliùs viderem.

PSAL. lxxxix.

1 CLementiam semper cantabo Immortalis;
Tuámque veritatem, quàmq; fœdera *tua* fida sint,
Omnibus generationibus in ore habens enarrabo;
2 Certè enim ego dixi, lenitatem misericordiámque
Firmam semper futuram: in cœlo stellato
Tuæ etiam veritati pones sedem stabilem perpetuò.
3 Fœdera fida percussi, & electo meo servo
Assensi, dixíque, & juravi validum juramentum,
Juravi validum juramentum meo servo Davidi.
4 Dabo tibi natos natorum in-posterum futuros.
Perpetuò, nec unquam adeò genus *tuum* improle peribit
Sine-nomine; stabiliam verò thronum tuum firmiter usque.
5 Cœlum amplum supernè, Domine, tua miracula canet,
Tuámque veritatem sanctorum in concilio virorum.
6 Quis enim in cœlo est, qui Domino æquabitur?
Aut quis Immortali filius fortium quantumvis
Ausit parem se dicere, & assimilari coràm?
7 Hominum in sanctorum cœtu Deus atque consessu
Valdè reverendus est; terribilísque magnúsque
Omnibus planè hominibus, qui circa eum sunt.

8 Quis

14 Τίπτε δ', Ἄναξ, ψυχὴν μου ἀπώθεαι ἠδ' ἀθερίζεις;
Τίπτε δέ μου ἄπο νόσφι τεὴν ἔκρυψας ὀπωπήν;
15 Τείρομ' ὀϊζυῖ λυγρῇ, ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ·
Κεῖμ' ὀλιγηπελέων, θάνατος δέ μοι ἄγχι παρέστη,
Ἐξ οὗ παιδνὸς ἔην· σὰ δὲ δείματα θυμὸν ἀτυχθεὶς
Πάσχω, ἐπεὶ σύ-γ' ἄλαστον ἐμοὶ φρεσὶ τάρβος ἐνῶρσας.
16 Σός μοι ἐπιζάφελος χόλος ἔχεαε, καί μ' ἐπάραξε·
Δείματά σου μ' ἔρραισεν ἀπὸ, φθονὸς ὤλεσέ τ' ἔμπης.
17 Ἠΰτε χείμαρροι ποταμοὶ περί τ' ἀμφί τ' ὄρουσαν.
Πᾶν δ' ἦμαρ μοι ἐπῆλθον, ὁμοῦ δέ με κυκλώσαντο.
18 Τῆλ' ἀπάτερθεν ἔθηκας ἐμοῦ ἑτάρους τε φίλους τε·
Γνωτοί τε πρὶν ἐόντες ἐμοὶ νῦν εἰσὶν ἄφαντοι,
Καὶ κευθμῶνας ἔχουσιν, ἵνα σφέας μηκέθ' ὁρῶμαι.

Ψαλ. πθ'.

1 Μειλιχίην αἰεὶ ἀναμέλψομαι Ἀθανάτοιο·
Σὴν δέ τ' ἀληθείην, ὡς θ' ὅρκια πιστὰ πέλονται,
Πάσῃσιν γενεῇσιν ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω.
2 Ἦ γὰρ ἐγὼν ἐφάμην, ἀγανοφροσύνην ἔλεόν τε
Ἔμπεδον αἰὲν ἔσεσθαι· ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι
Σῇ καὶ ἀληθείῃ θήσεις ἕδος ἀσφαλὲς αἰεί.
3 Ὅρκια πιστὰ ταμών, ἐξαίτῳ μου θεράποντι
Σοῦ τ' ἐθέμην, ἐφάμην τε, καὶ ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον,
Ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον ἐμῷ θεράποντι Δαβίδῃ.
4 Δώσω τοι παῖδας παίδων μετόπισθεν ἔσεσθαι
Νωλεμὲς, οὐδέ ποτ' οὖν γενεὴ ἄσπερμος ὀλεῖται
Νώνυμος· ἱδρύσω δὲ τεὸν θρόνον ἔμπεδον αἰεί.
5 Οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν, Ἄναξ, τεὰ θαύματ' ἀείσει,
Σὴν δέ τ' ἀληθείην ὁσίων ἂν ὁμήγυριν ἀνδρῶν.
6 Τίς γὰρ ἐν οὐρανῷ ἐστ', ὃς Ἄνακτί κεν ἰσοφαρίζοι;
Ἠὲ τίς Ἀθανάτῳ παῖς ἰφθίμων περ ἐόντων
Τλῇ ἶσον φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην;
7 Ἀνδρῶν ἐν ὁσίων ἀγορῇ Θεὸς ἠδὲ θοώκῳ
Δείν' αἰδοῖος πέλεται· δεινός τε μέγας τε
Πᾶσι μάλ' ἀνθρώποις, οἵ μιν περί τ' ἀμφί τ' ἔασι.

8 Τίς

8 Quis tibi, Domine Deus, æqualis, similémq; *tibi* sortitus est hon.
Quis tibi, dominus fortis licet fuerit, robore æquiparari-queat,
Qui dispensator belli es, exercitibúsque imperas?
Veritas autem te tua circundat undique.
9 Tu imperas ponto, & sævum æstum maris
Compescis, cohibésque undam, cùm fluctus oriuntur.
10 Ægyptum ceu mortuum in-prælio-occisum confregisti:
Hostes autem dissipâsti forti robore,
Tuóque brachio; ii autem diffugêre aliàs aliò.
11 Tuum quidem cœlum est, tua autem etiam terra nigra;
Tu telluris latæ fundamenta infra posuisti,
Tu terrarum-orbem fecisti pariter, & quæcunq; orbem incolunt.
12 Utrúmque verò tu fecisti, Boreámque Notúmque:
In-te lætabuntur Thabori Hesperii,
Eóique Hermonis pariter excelsa capita;
Et nomen utique tuum iis magnum gaudium erit.
13 Tibi fortitudine roboréque instructum est brachium;
Validáque manus, & dextera altipotens.
14 Æquitásque justitiáque tui throni fulcrum sunt;
Clementia & veritas coram te adsunt.
15 Beatus est populus, cantilenæ non inscius,
Qui bene novit suo in animo tibi jubilare:
Illi quidem tui, Domine, lumen aspicient vultûs,
Tuâ freti placidâ facie, clementiáque,
Tuti viventes, quoniam tibi grati sunt.
16 Illi tuo nomine animitùs oblectabuntur diebus omnibus,
Semper hilares; & lætum animum habentes
Justitiâ tuâ continuè gloriabundi-se-efferent.
17 Tuâ enim voluntate robur iis augetur; qui & totius
Gloria iis & decus fortitudinis & potentiæ es:
Tuâ autem benevolentiâ cornu nobis exaltabitur.
18 Ex Immortali enim tutamen firmum nobis & scutum
Est, & ex Sancto Israelis duce,
Noster rex, cui & ipse sceptrum dedit.
17 Erat. n. olim verum-visum bonum, quod & perfectum erat,
Quando

8 Τίς τοι, Ἄναξ Θεὸς, ἶσος, ὁμοίης τ' ἔμμορε τιμῆς;
Τίς τοι ἄναξ, κρατερὸς περ ἐὼν, σθένος ἰσοφαρίζοι,
Ὃς ταμίης πολέμοιο πέλεις, στρατιῇσί τ' ἀνάσσεις;
Ἀμφὶ δ' ἀληθείη σε τεὴ κυκλώσατο πάντη.
9 Σὺ κρατέεις πόντοιο, καὶ ἄγριον οἶδμα θαλάσσης
Ἰσχανάεις, παύεις δὲ τὸ ὕδωρ, ὅτε κύματ' ὀρώρῃ.
10 Αἴγυπτον νέκυν ὥς τε δαϊκτάμενον ξυνέαξας·
Δυσμενέας δὲ διεσκέδασας κρατερῆφι βίηφι,
Σῷ τε βραχίονι· τοὶ δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλη.
11 Σὸς μὲν τ' οὐρανός ἐστι, τεὴ δέ τε γαῖα μέλαινα·
Σὺ χθονὸς εὐρυχόροιο θεμείλια νέρθεν ἔθηκας,
Σὺ χθόνα τεύξας ὁμοῦ, ὅσα τε χθόνα ναιετάουσιν.
12 Ἀμφότερον δὲ σὺ ποίησας, Βορέην τε Νότον τε·
Σοὶ δὲ γηθύσονται Θαβώρου ἑσπερίοιο,
Ἠοῦς δ' Ἑρμῶνος ὁμοῦ αἰπεινὰ κάρηνα·
Καί νύ κεν οὔνομα τοῖσι τεὸν μέγα χάρμα γένοιτο.
13 Σοὶ κράτεϊ, σθένεϊ τε κεκασμένος ἐστὶ βραχίων·
Ἰφθίμη δέ τε χείρ, καὶ δεξιὴ ὑψιμέδουσα.
14 Εὐνομίη τε δίκη τε τεοῦ θρόνου ἕρματα πέλονται·
Μειλιχίη καὶ ἀληθείη σέθεν ἄντα πάρεισιν.
15 Ὄλβιος ἔπλετο λαὸς, ἀοιδῆς οὐκ ἀδαήμων,
Ὅς τ' εὖ ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσί σοι ἀλαλάξαι.
Κεῖνοι σῆς γε, Ἄναξ, φάος ἀθρήσουσιν ὀπωπῆς,
Σοῖς πίσυνοι ἀγανοῖσι προσώπασι, μειλιχίῃ τε,
Ἀσκεθέες ζώοντες, ὅ τοι κεχαρισμένοι εἰσί.
16 Οἵδε σῷ οὐνόματι φρένα τέρψοντ' ἤματα πάντα,
Αἰεὶ γηθόσυνοι· καὶ εὔφρονα θυμὸν ἔχοντες
Εὐδικίῃσι τεῇσι διαμπερὲς ἀγλαϊοῦνται.
17 Σεῦ γὰρ ἕκητι μένος σφιν ἀέξεται· ὃς δέ τε πάσης
Κῦδος σφιν καὶ ἄγαλμα βίης καὶ κάρτεός ἐστι·
Σῇ δὲ φιλοφροσύνῃ καί κεν κέρας ἄμμιν ἀερθῇ.
18 Ἐκ γάρ τ' Ἀθανάτου ἔρυμ' ἀσφαλὲς ἄμμι καὶ ἀσπὶς
Γίνεται· ἐκ δ' Ὁσίου Ἰσραήλοιο μέδοντος,
Ἡμέτερος βασιλεὺς, ᾧ τ' αὐτὸς σκῆπτρον ἔδωκεν.
19 Ἦν δὲ πάλαι ὕπαρ ἐσθλὸν, ὃ καὶ τετελεσμένον ἦεν,

Ὁππότε

Quando apparens ſancto tuo veniſti manifeſtus,
Et ſic utique dixiſti (divina autem ei circumfuſa-eſt vox)
Strenuo heroi auxilium & præſidium contuli,
Gloriáque-ornans in-excelſo quendã egregiũ virum collocavi,
Eum poſtquam elegeram, totique antepoſui populo.
20 Inveni meum ſervum Davidem, & eum oleo
Benignè unxi, ſacro meo pingui oleo.
21 Ei manus mea prope aderit ſemper parata,
Facilè *eum* defendere, cùm ei malum præſtò advenerit,
Eíque brachium meum dabit robur cedere-neſcium.
22 Nullus inimicorum eum lædet, ſubſtantiam auferens,
Nec dolo nec vi ; malum autem ei nullus inferet
Hominum impiorum, & improbam injuriam exercentium.
23 Prorſus diſperdam hoſtes *ejus*, corámque eo ſubigam,
Adeò ut hi antè fugiant, is autem ponè inſequatur ;
Eum odio-habentibus funeſtam cladem immittam.
24 Illi autem veritas mea ſimul miſericordiáque aderit:
Et nomen meum cornu ei & gloriam augebit.
25 Tradam verò ei in manus magnum imperium & mare,
Et in dexteram & poteſtatem fluvios in-mare-cum-ſonitu-ſe-
Ut omnium-rex, & latè-imperans ſit (exonerantes
Ex placidè-fluente profundo oceano
Aſſyrii fluvii ad Euphratis fluenta.
26 Sic & mihi dicet, & me compellabit coràm,
Venerande, Pater tu mihi es, Deus, rupéſque, ſalúſque.
27 Primogenitum meum ipſum faciam, fratrum longè optimum:
Dabo autem ei dominium habere, ſupráque omnes eſſe alios,
Quotquot reges *ſunt* ſuper terra alma.
28 Clementiam autem ei ſemper meam miſericordiámq; retinebo;
Pactúmque firmiter meáque fœdera fida cuſtodiam.
20 Perpetuum genus, nè unquam nominis-expers ſit,
Faciam ei diebus omnibus, & ejus ſolium ſtabile ſemper,
Inceſſanter ut maneat unà-cum cœlo ſtellato.
30 Si autem filii ejus legem meam atque jura
Dereliquerint, meáque tranſgreſſi-fuerint ſtatuta :

Ὁππότε φαινόμενός γ' ὁσίῳ τεῷ ἤλυθες ἐναργής,
Ὧδέ τέ που εἶπες, (θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή)
Ἰφθίμῳ ἥρωϊ φόως τε καὶ ἄλκαρ ἔθηκα,
Κυδήνας δ' ὕψου τιν' ἀμύμονα φῶτα κάθισα,
Τόνδ' ἐπεὶ ἐξελόμην, πολλοὺς προβέβουλά τε λαοῦ.
20 Εὗρον ἐμὸν θεράποντα Δαβίδην, καί μιν ἐλαίῳ
Ἐνδυκέως ἔχρισα, τῷ ἱρῷ μοῦ λίπ' ἐλαίῳ.
21 Τῷδέ τ' ἐμὴ χεὶρ ἄγχι παρέσσεται αἰὲν ἑτοίμη,
Ῥεῖ' ἐπαμυνέμεναι, ὅτε οἱ κακὸν ἐγγύθεν ἔλθῃ·
Τῷ τε βραχίων μου δώσει κράτος οὐκ ἐπιεικτόν.
22 Οὔτις ἐ δυσμενέων βίοτον δηλήσετ' ἀπηνέας,
Οὐ δόλῳ οὐδὲ βίηφι· κακὸν δέ οἱ οὔτις ἐποίσει
Ἀνδρῶν δυσσεβέων, καὶ ἀτάσθαλον ὕβριν ἐχόντων.
23 Πάγχυ διαρραίσω δηΐους, ἐὸ τ' ἄντα δαμάσσω,
Ὡς οἱ μὲν προπάροιθεν φεύγωσ', ὁ δ' ὄπισθε διώκῃ·
Τοῖσί μιν ἐχθαίρουσιν ἀεικέα λοιγὸν ἐφήσω.
24 Τῷ δέ τ' ἀληθείη μου ὁμοῦ ἔλεός τε παρέσται·
Καί νύ κεν οὔνομά μου κέρας οἱ καὶ κῦδος ὀφέλλοι.
25 Θήσω δ' οἱ ἐν χερσὶ μέγα κράτος ἠδὲ θάλασσαν,
Καὶ ἐνὶ δεξιτερῇ ποταμοὺς ἀλιμυρήεντας·
Ὅφρα τε παμβασιλεὺς, εὐρυκρείων τε γένηται
Ἐξ ἀκαλαρρείταο βαθυρρόου Ὠκεανοῖο
Ἀσσυρίου ποταμοῖο ἐς Εὐφρήταο ῥέεθρα.
26 Ὧδέ τέ μοι ἐρέει, καί με προσπτύξεται ἄντην,
Ἄττα, πατὴρ σύ μοι ἐσσὶ, Θεὸς, πέτρη τε φόως τε.
27 Πρωτότοκόν μου ἐ θήσω, ἀδελφειῶν ὄχ' ἄριστον·
Δώσω δ' οἱ κρατέειν, πάντων πέρι τ' ἔμμεναι ἄλλων,
Ὅσσοι γὰρ βασιλῆες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
28 Μειλιχίην δέ οἱ αἰὲν ἐμὴν ἔλεόν τε καθέξω·
Ῥήτρην δ' ἀσφαλέως, ἐμά θ' ὅρκια πιστὰ φυλάξω.
29 Ἄλληκτον γενεὴν, ἵνα μή ποτε νώνυμος εἴη,
Θήσω οἱ ἤματα πάντα, καὶ ὃν θρόνον ἔμπεδον αἰεί,
Νωλεμὲς ὄφρα μένῃσιν ἅμ' οὐρανῷ ἀστερόεντι.
30 Ἢν δέ τε παῖδες ἑοὶ θεσμόν μου ἠδὲ θέμιστας
Κλλείπωσιν, ἐμαῖς τε παρεκβαίνωσι δικαίων·

31 Si & improbè adversus decreta mea peccaverint,
Nec voluerint meis mandatis obedire :
32 Virgâ eos plagísque fœdis domabo,
Noxam puniens eorum, & scelesta opera,
Et verberabo flagellis malorum gratiâ quæ fecerunt.
33 Veruntamen clementiam misericordiámque meam non cassabo,
Neque perdam, quam anteà ei pollicitus præstiti ;
Fœdera fida postquàm percussi, non mentiar nec fallam.
34 Sponsionis autem memor ero & pactorum,
Haudquaquam *ea* transgrediens ; quippe haud revocabile rursus,
Nec irritum utique verbum erit, quodcunque dixerim,
Faciam autem quicquid mihi unquam transiit septum dentium.
35 Juravi semel per sanctitatē meā, quod mihi juramētū magnū est,
Nunquam Davidi me mentiturum, fœdera autem semper
Fida servaturum, perfecturúmque ei sicut promisi.
36 Nec unquam improlis soboles ei *ingloria & sine nomine* peribit;
Indesinens autem ejus genus erit semper in-posterum,
Et thronus ei apud me jugiter, solis instar.
37 Perpetuò erit, manebítque veluti luna ;
Et testis tanquam fidelis in cœlo stellifero.
38 At verò tu Christum tuum repulisti procul admodum,
Is & ingratus tibi, & ei vehementer iratus-es.
39 Pactum irritum-fecisti, & fœdera tui servi ;
Coronam autem ejus de capite dejectam pulvere sordidâsti.
40 Omnes ejus sepes & macerias destruxisti, & muros magnos:
Pinnas quidem turrium detraxisti, & diruisti propugnacula.
41 Omnibus transeuntibus rapina & præda fit ;
Propudiúmque opprobriúmque finitimis suis.
42 Hostium *ejus* dexteram atque potentiam in-altum extulisti ;
Inimicósque ejus omnes lætitiâ perfudisti.
43 Et ei reflexisti *& retudisti* gladii magni aciem,
Neque ei gloriam dedisti in sævo prælio,
Nec victoriam ; inanis autem ei ensis *est* impetus.
44 Cessare-fecisti ejus honorem & splendorem amabilem,
Eúmque deturpâsti ; solium autem ejus dejecisti in-terram.

45 Citò

31 Ἢν δέ τ' ἀτασθαλίῃσι τὰ θέσφατά μευ ἀλίτωνται,
Μηδ' ἐθέλωσιν ἐμῇσιν ἐφημοσύνῃσι πιθέσθαι·
32 Ῥάβδῳ σφέας, πληγῇσί τ' ἀεικελίῃσι δαμάσσω,
Ἄτην τιννύμενος σφετέρην, καὶ σχέτλια ἔργα·
Καὶ ἱμάσω μάστιξι, κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔρεξαν.
33 Ἀλλά γε μειλιχίην ἔλεόν τε μευ οὐχ ἀλιώσω,
Οὔτ' ὀλέσω, ὃν πρίν οἱ ὑποστὰς ἐξετέλεσσα·
Ὅρκια πιστὰ τἀμῶν, οὐ ψεύσομαι οὔτ' ἀπατήσω.
34 Ῥήτρης δὲ μνήμων ἔσομαι, καὶ συνθεσιάων,
Οὔτοι ὑπερβαίνων· ἐπεὶ οὐ παλινάγρετον αὖθις,
Οὐδ' ἀτελεύτητόν γ' ἔπος ἔσσεται, ὅ, ττι περ εἶπον,
Ἔρξω δ' ὅ, ττι νύ μοι ποτ' ἀμείψατο ἕρκος ὀδόντων.
35 Ὤμοσ' ἅπαξ ὁσίην μευ, ὅ μοι ὅρκος μέγας ἐστὶ,
Μήποτε Δαβίδῃ ψευσησέμεν, ὅρκια δ' αἰεὶ
Πιστὰ φυλαξέμεναι, τελέσειν τε οἱ ὥσπερ ὑπέστην.
36 Οὐδέ ποτ' ἄσπερμον γένος οἱ νώνυμνον ὀλεῖται·
Ἄλληκτον δ' αὐτοῦ γένος ἔσσεται αἰὲν ὀπίσσω,
Καὶ θρόνος οἱ παρ' ἔμοιγε διαμπερὲς, ἠέλιος ὥς.
37 Νωλεμέως ἔσεται, μενέει δέ τε ὥστε σελήνη·
Μάρτυρος ἠΰτε πιστὸς ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι.
38 Ἀλλά γε σὺ Χριστὸν σὸν ἀπώσαο τηλόθι μᾶλλον,
Ὅς τ' ἀπὸ θυμοῦ σοι, καί οἱ ἀσπερχὲς κεχόλωσο.
39 Συνθεσίην ἀλίωσας, ἰδ' ὅρκια σοῦ θεράποντος·
Κὰδ δ' οἱ στέμμα βαλὼν κεφαλῆς κονίῃσι μίηνας.
40 Πάντα δ' ἃ ἕρκε' ἀμάλδυνας, καὶ τείχεα μακρά·
Κέρσας μὲν πύργων ἔρυσας, καὶ ἐρείψας ἐπάλξεις.
41 Πᾶσι παρερχομένοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα τέτυκται·
Αἰδώς τε λώβη τε περικτιόνεσσιν ἑοῖσι.
42 Δηΐων δεξιτερὴν ἠδὲ κράτος ὕψοσ' ἄειρας·
Δυσμενέας δ' οἱ πάντας ἐϋφροσύνῃσιν ἴηνας.
43 Καί οἱ ἀνέγναμψας ξίφεος μεγάλοιο ἀκωκὴν,
Οὐδ' οἱ κῦδος ἔδωκας ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Οὐδέ τι καμμονίην, μελεὴ δέ οἱ ἄορος ὁρμή.
44 Παῦσας μὲν τιμῆς τε καὶ ἀγλαΐης ἐρατεινῆς,
Σιφλώσας· κὰδ δὲ θρόνον ὃν βέβληκας ἔραζε.

45 Citò autem illi juventutis florem perdidisti, statim verò senectus
Ante tempus occupavit; ignominiâ verò eum cooperuisti.
46 Verùm tuam quousque à me omninò faciem,
Immortalis, abscondes? latebis autem me perpetuò usque?
Nunquid te incessanter ira capiet, acrísque indignatio,
Flagrans, tanquam ignis impetus ardentis?
47 Memento mei, quàm fragilis sim & citò moriturus,
Quàm brevis vita sit, pauxillúmque mihi ævum:
Hæc tu omninò in animo recole: utquid verò omnium
Frustrà adeò & incassum fecisti in terra gentes hominum?
48 Quis uspiam homo vivit, & videt lucem solis,
Qui mortémque fatúmque non videbit oculis
Letho vitato, animam autem liberabit ab inferis?
49 Ubi tua, Domine, misericordia, benignitásque antiqua,
Fida, quam Davidi promisisti juramentum juratus.
50 Memento, Domine, ignominiæq; & opprobrii tuorũ famulorũ,
Consideráque, ut mihi animus in pectore meo
Multorúmque fortiúmque ferat mala probra populorum:
51 Quales & inimici tui convitiatores sint,
Quale dedecus, Domine, & quàm multa opprobria offuderint,
Quàm gravem ignominiam, Christi tui
Vestigiis & pedibus ignominiam asperserint.
52 In æternum laudetur Dominus: sic, sic fiat.

PSAL. XC.

1 CErtè tu munimentũ, Domine, refugiúmque, quo salvi sumus,
Per omnia secula penitus nobis fuisti.
2 Priusquàm montes magnos chaos in lucem ederet,
Aut tu peritè fabricares inclytos fines terræ,
Et tellurem almam sedem variis-linguis-loquentium hominum,
Semper à principio Deus eras tu anteà,
Eras tu anteà, & eris semper in posterum,
3 Ad interitum vero redigis miserum mortalem, & ad pulverem:
Dicísque, Convertimini retrò gentes hominum,
Illuc unde exorti estis, & rursus terra fiatis.

4 Etenim

45 Ὦκα δ' οἱ ἥβης ἄνθος ἀπώλεσας, αἶψα δὲ γῆρας
Πρὶν ὥρη μιν ἔχειν· λώβῃ δέ μιν ἀμφεκάλυψας.
46 Ἀλλὰ τέως τέο μέχρις ἐμεῦ ἄπο πάμπαν ὀπωπὴν,
Ἀθάνατε, κρύψεις; λήσεις δέ με νωλεμὲς αἰεί;
Ἦ σ' ἄμοτον χόλος αἱρήσει, δριμεῖά τε μῆνις,
Καιομένη, ὡσεί τε πυρὸς μένος αἰθομένοιο;
47 Μνῆσαι ἐμεῖ', ὡς ἀβληχρός τ' εἰμ' ὠκύμορός τε,
Ὡς ὀλίγος βίος ἐστὶ, μινυνθάδιός τέ μοι αἰών·
Τῶν σὺ μάλ' ἐν θυμῷ μιμνήσκεο· τίπτε δὲ πάντων
Μὰψ αὔτως ποίησας ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων;
48 Τίς που ἀνὴρ ζώει, καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο,
Ὃς θάνατόν τε μόρον τ' οὐκ ὄψεται ὀφθαλμοῖσι,
Κῆρα φυγὼν, ψυχὴν δ' ἣν ῥύσεται ἐξ ἀΐδαο;
49 Ποῦ σοὶ, Ἄναξ, ἔλεός τε φιλοφροσύνη τε παλαιή,
Πιστὴ, ἣν Δαβίδῃ ὑπέσχεο ὅρκον ὀμόσσας;
50 Μνῆσαι, Ἄναξ, λώβης τε καὶ αἴσχεος σῶν θεραπόντων,
Φράζεό τε, ὡς μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσι
Πολλῶν τε κρατερῶν τε φέρει κάκ' ὀνείδεα λαῶν·
51 Οἷοι δυσμενέες σοὶ λωβητῆρες ἔασιν·
Οἷον ὄνειδος, Ἄναξ, ὡς αἴσχεα πολλά τ' ἔχευαν,
Ὡς θυμαλγέ' ἐλέγχειαν, Χριστοῖο τεοῖο
Ἴχνεσιν ἠδὲ πόδεσσιν ἐλέγχειαν ἀνέδην.
52 Νωλεμέως αἰνείσθω Ἄναξ· ὧδ', ὧδε γένοιτο.

Ψαλ. ϙʹ.

1 Ἦ Ῥα σύ γ' εἶλαρ, Ἄναξ, ἀλεωρή τε, ἧ σέο εἰμέν,
Πάσῃσιν γενεῇσι διαμπερὲς ἄμμι τέτυξαι.
2 Πρὶν ἢ οὔρεα μακρὰ χάος προφόωσδε τεκέσθαι,
Ἠέ σε τεχνοσύνῃσι καμεῖν κλυτὰ πείρατα γαίης,
Καὶ χθόνα πουλυβότειραν ἕδος μερόπων ἀνθρώπων,
Αἰὲν ἀπ' ἀρχῆθεν Θεὸς ἔπλεο σὺ προπάροιθεν,
Ἔπλεο σὺ προπάροιθε, καὶ ἔσσεαι αἰὲν ὀπίσσω.
3 Καὶ δὴ ἐς ὄλεθρον ἄγεις δειλὸν βροτὸν, ἔς τε κονίην·
Εἶπες δὲ, Στρέψατε παλιμπετὲς ἔθνεα φωτῶν,
Κεῖσ' ὅθεν ἐκγεγάατε, καὶ αὖθις γαῖα γένοισθε.

4 Etenim in-conſpectu tuo, heſterna velut dies ſola,
Poſtquàm tranſierit, & ſicut vigilia nocturno tempore
Facilè præteriens, ſic millè ſunt anni.
5 Illos vero opprimis ſimul fluvio inundanti ſimilis
Torrenti; illi autem celeriter tranſeunt veluti ſomnium
Manè evaneſcens, & ſicut gramen floridum:
6 Quod & manè effloreſcit, & creſcens oritur,
Sed citò ſucciſum-eſt ad veſperam, & marceſcit.
7 Etenim te iraſcente perimus, nóſque mœror
Pavórque animum occupat, cùm *tu* acriter ſuccenſes.
8 Noſtra mala opera coram te poſuiſti,
Et peccata *noſtra* occulta tui ad lumen vultûs.
9 Celeriter enim noſtrum ob tuam iram tranſit ævum,
Fugiunt autem dies *noſtri* omnes volventibus annis,
Iiſque ſtatim abſumptis vita conficitur, velut cogitatio.
10 Septem annorum decades meta *ſunt* vitæ noſtræ,
Quòd ſi octoginta circunvertentes annos
Videmus præ vigore & robore (pauci autem viri viderunt)
At verò etiam juvenes-cùm-ſumus exantlamus mala multa,
Et præ infirmitate priuſquàm ad ſenectutis limen perveniamus,
Vivimus mœrentes, labore defeſſi gravi;
Adeò citò ævum ſucciſum-eſt, & avolamus nos.
11 Quis novit quanta *ſit* potentia iræ tuæ?
Prout te veretur homo, ſic ei tua videtur ira.
12 Dies numerare vitæ ſic nos doce,
Corde ut ſciamus prudentiam amplecti.
13 Convertere, Domine; uſque quò? tu verò propitiũ indue animũ;
Nec-ampliùs jam iraſcere adeò ſervis tuis.
14 Manè admodum miſeratio te capiat; ſatis autem nobis ſit
Clementiæ tuæ: tum verò lætabimur
Animitùs perpetuò, gaudebimúſque diebus omnibus.
15 Bona da iterum nobis, ſítque ſaltem in-poſterum
Proſperitas, at nunc certè diu malis conflictamur multis:
Lætifica autem nos *tantiſper*, quot dies ex te erant
Dudum triſtes & acerbi cùm ærumnas nobis infligeres.

Bonum

4 Καὶ γὰρ ἔναντα σέθεν, χθιζὴ ὡς ἡμέρη οἴη,
Ὄφρα παρῴχηκεν, φυλακὴ θ᾽ ὡς νυκτὸς ἀμολγῷ
Ῥεῖα παρερχομένη, τὼς χίλιοι εἰσ᾽ ἐνιαυτοί.
5 Τοὺς δ᾽ ἀπόερσας ὁμοῦ ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς
Χειμάρρῳ· οἱ δ᾽ ὦκα παρήλυθον ἠΰτ᾽ ὄνειρος
Πρωῒ παροιχόμενος, ποίη θ᾽ ὡς ἀνθεμόεσσα·
6 Ἥ τε πρωῒ τέθηλε, καὶ ἀλδήσκουσα πέφυκεν,
Ἀλλὰ τάχ᾽ ἐξετάμη ποτὶ ἕσπερα, καὶ ἐμαράνθη.
7 Καὶ γὰρ σοῦ κοτέοντος ἀπολλύμεθ᾽, ἄμμε τ᾽ ἀνίη
Τάρβος τε φρένας εἷλεν, ὅτ᾽ ἀσπερχὲς μενεαίνεις.
8 Ἡμέτερ᾽ αἴσυλα ἔργα σέο προπάροιθεν ἔθηκας·
Καὶ ἀλιτήματα κρυπτὰ τεῆς μετὰ φέγγος ὀπωπῆς.
9 Ῥίμφα γὰρ ἡμετέρη διὰ σὸν χόλον οἴχεται αἰών·
Φθίνει δ᾽ ἤματα πάντα κυλινδομένων λυκαβάντων,
Τῶν δὲ τάχα φθιμένων βίος ἄνεται, ὥς τε νόημα.
10 Ἑπτ᾽ ἐτέων δεκάδες πέρας ἡμετέροιο βίοιο,
Εἰ δὲ καὶ ὀγδώκοντα περιπλομένους ἐνιαυτοὺς
Εἴδομεν ἠῶ ὁρέῃ, (παῦροι δέ τε ἀνέρες εἶδον)
Ἀλλ᾽ οὐκ ἡβώοντες ὀϊζύομεν κακὰ πολλά,
Ἔκ τ᾽ ὀλιγηπελίης, πρὶν γήραος οὐδὸν ἱκέσθαι,
Ζώομεν ἀχνύμενοι, καμάτῳ ἀδδηκότες αἰνῷ·
Ὣς ἄφαρ ἔκ τ᾽ αἰὼν ἐτάμη, καὶ ἀφιπτάμεθ᾽ ἡμεῖς.
11 Τίς ῥ᾽ ἔγνω ὅσσον κράτος ἔπλετο σοῖο χόλοιο;
Οἷά σε αἰδεῖται ἀνὴρ, ὥς οἱ σοῦ ἐείσατο μῆνις.
12 Ἤματ᾽ ἀριθμῆσαι βιότου ὡς ἄμμε δίδασκε,
Καρδίῃ ὄφρ᾽ εἰδῶμεν ἐπιφροσύνας ἀνζέσθαι.
13 Στρέψον, Ἄναξ· τέο μέχρι; σὺ δ᾽ ἵλαον ἔνθεο θυμόν·
Μηκέτι νῦν χαλέπαινε τόσον δμώεσσι τεοῖσι.
14 Πρωῒ μάλ᾽ οἶκτος ἕλοι σε, ἄδην δέ τε ἄμμι γένοιτο
Σῆς ἀγανοφροσύνης· καί κεν τότε γηθήσαιμεν
Θυμῷ νωλεμέως, κεχαροίμεθά τ᾽ ἤματα πάντα.
15 Ἐσθλὰ δίδου πάλιν ἄμμι, γένοιτό τε ἔς περ ὀπίσσω
Ὄλβος, ἀτὰρ νῦν δηθὰ κακοῖς ἐχόμεσθά γε πολλοῖς·
Εὔφρηνον δ᾽ ἡμέας, ὅσσαι ἡμέραι ἐκ σέθεν ἦσαν
Πρόσθεν λευγαλέαι, ὅτε κήδεά τ᾽ ἄμμιν ἔφηκας·

Ἐσθλόν

Bonum verò pro malo dans gratam compensationem
Nunc perficias, pro annis quibus toleravimus miseriam.
16 Opus manifestum sit famulis tuis,
Ipsísque opus tuum, gloriáque *tua* eorum liberis.
17 Splendor autem nobis affulgeat homines-oblectans Immortalis,
Dei nostri; tu verò propitius nobis sis,
Manuúmque opus promove dirigéque nostrarum,
Manuum opus promove dirigéque nostrarum.

PSAL. xci.

1 IN latibulo Dei qui supremi domum habitat,
Manet valdè quietus sub umbra Immortalis,
(Qui omnipotens est, quandoquidem ei robur insuperabile)
Securè ibi dormiens, ubi tegumentum & defensio est à malo.
2 Confidens dicam, Deus est mihi refugium,
Præsidium meum, magnúmq; columen, Deúsq; meus, cui fidã.
3 Certè te eruet de laqueo funesto
Aucupis, & à te sævam pestem propulsabit.
4 Ejus alæ tibi tegumentũ erunt,quod & umbrâ *suâ te* circumteget,
Incolumísque eris, confisus pennis ejus:
Ejus autem veritate velut scuto fretus eris,
Velut scuto firmo, velutíque clypeo umbilicato.
5 Non tibi nocturni animo terrores metum incutient;
Nec amarulenta sagitta, quæ huc illuc volat
Interdiu, mortémque ferens & parcam nigram.
6 Non mala vis pestis, & in-caligine-ambulans erinnys,
Quæ & clanculùm vagatur acerbum morbum mittens:
Non parca perniciosa, quæ & meridie furit
Propalam corripiens, & in luce homines perdit.
7 Mille prope tibi, & circum circa te gravi exitio
Miserè peribunt frequentes hinc inde:
Innumeri quot & folia & flores nascuntur vere,
Omnes densi & conferti à dextera tua cadent;
Verùm tu incolumis & sanus hisce cadentibus
Stabis in tanta licet pereuntium caterva,

Neque

Ἐσθλὸν δ' ἀντὶ κακοῖο διδοὺς χαρίεσσαν ἀμοιβὴν
Νῦν τελέσῃς, ἐτέων ἀνθ', οἷς ἀνεδέγμεθ' ὀϊζύν.
16 Ἔργον ἀρίζηλον τελέθοι δμώεσσι τεοῖσιν,
Αὐτοῖς τ' ἔργον σόν, κῦδός τε σφοῖσι τέκεσσιν.
17 Αἴγλη δ' ἄμμι φάοι τερψίμβροτος Ἀθανάτοιο,
Ἡμετέροιο Θεοῖο· σὺ δ' ἵλαος ἄμμι γένοιο,
Χειρῶν τ' ἔργον ἄεξ' ἴθυνέ τε ἡμετεράων,
Χειρῶν ἔργον ἄεξ' ἴθυνέ τε ἡμετεράων.

Ψαλ. ϟα′.

1 ἘΝ κευθμῶσι Θεοῦ ὃς ὑπερτάτου οἰκία ναίει,
Μιμνάζει μάλ' ἔκηλος ὑπὸ σκιῇ Ἀθανάτοιο,
(Ὃς πάντων κρατέει, ἐπεί οἱ σθένος οὐκ ἐπιεικτόν)
Ἀτρέμας ἔνθ' εὕδων, ὅθ' ἐπὶ σκέπας ἐστὶ κακοῖο.
2 Θαρσήσας ἐρέω, Θεὸς ἔπλετό μοι ἀλεωρή,
Ἄλκαρ ἐμόν, μέγα θ' ἕρμα, Θεός τέ μου, ᾧ κε πεποίθω.
3 Ἦ νύ κέ σε ῥύσαιτο ὑπ' ἐκ παγίδος στονοέσσης
Ἰξευτέω, καί σοι ἀπ' ἀεικέα λοιγὸν ἀμύναι.
4 Ἃ πτερά σοι σκέπας ἔσται, ὅ, τε σκιῇ ἀμφικαλύψει,
Ἀσκηθής τ' ἔσεαι, πίσυνος πτερύγεσσιν ἑῇσι·
Τοῦ δέ τ' ἀληθείῃ σάκεϊ ὡς θάρσυνος ἔσσεαι,
Ὡς σάκεϊ στιβαρῷ, ὡς ἀσπίδι τ' ὀμφαλοέσσῃ.
5 Οὔ σοι νυκτερινὰ φρεσὶ δείματα τάρβος ἐνόρσει·
Οὐδέ τι πικρὸς ὀϊστός, ὅ, τ' ἔνθα καὶ ἔνθα ποτᾶται
Ἠμάτιος, θάνατόν τε φέρων καὶ κῆρα μέλαιναν.
6 Οὐ κακὴ ἴς λοιμοῖο, καὶ ἠερόφοιτις ἐριννύς,
Ἥ τε κρυφηδὸν ἀλᾶται ἀδευκέα νοῦσον ἱεῖσα·
Οὐ κὴρ οὐλομένη, ἣ καὶ μέσῳ ἤματι θύει
Ἀμφαδίην μάρψασα, καὶ ἐν φάει ἄνδρας ὄλεσσε.
7 Χίλιοι ἐγγύθι τοι περί τ' ἀμφί τέ σ' αἰπὺν ὄλεθρον
Ἀργαλέως ἀπολεῦνται ἐπήτριμοι ἔνθα καὶ ἔνθα·
Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ·
Πάντες ἐπασσύτεροι ἐπὶ δεξιά σοι πεσέονται·
Ἀλλὰ σύ γ' ἀσκηθὴς καὶ ἄνουσος τῶνδε πεσόντων
Στήσεαι ἐν τοσσούτῳ ἀπολλυμένων περ ὁμίλῳ,

Neque tibi propiùs malum erit, nec tantillum quidem
Unquam perſtringet cutem tuam lethalis ſagitta.
8 Sed tu oculis aſpicies, & animadvertes
Qualem ſcelerati homines condignam mercedem tulerint,
Suáque improbitate ſævam mortem obierint.
9 Quoniam tibi fiduciam ſacrum robur Immortalis
Et fortitudinem eſſe dixiſti; Deúmque in-alto-regnantem
Præſidium tibi & arcem, propugnaculúmque firmum poſuiſti.
10 Nec ullum damnum *magni* mali *procreativum* tibi erit, nec ulla
Nec ulla adeò peſtis hominum perditrix, nec ullus alius (noxa,
Morbus infeſtus propè ad te accedet ubi habitas.
11 Angeli cœlites (Deus enim ſic mandat,
In omnibus viis *tuis* ut aſtantes te cuſtodiant)
12 Manibus ſuſtentantes tibi auxiliatores ſemper erunt
Quacunque incedas; nè unquam in infortunium incidas,
Nec pedem lædas, offendáſque, & in-lapidem impingas.
13 Ideò valdè confides, etiam calce feras premens,
Terribilémque leonem, & aſpidem cruentam;
Catulum autem leonis, draconémque pedibus conculcabis.
14 Quoniam ei charus ſum, amátque me ex-corde admodum,
Eximiè *præ aliis* idcircò & ego eum liberabo atque ſervabo;
Munimentum autem ero ei, quia nomen meum clarè novit.
15 Orans me clamabit, ego autem exaudiam eum;
Et eum comitabor, præſénſque ero *ei* die malo,
Promptus, & eum è triſti calamitate eruam,
Liberabóque à malo, & ei magnam gloriam præbebo.
16 Sed & ei dabo diu vivis intereſſe,
Ut affatim ævi habeat longíque charíque,
Semper & ſalvus ſit; ſalutem autem meam ei oſtendam.

PSAL. xcii.

1 IMmortalis, certè bonum *eſt* te celebrare, & tuam cantare
Laudem, & inclytum nomen, Domine, ſupreme regnantiū:
2 Tuámque clementiam ſimul ac aurora illuxerit,
Atque veritatem *tuam* annuntiare nocturno tempore.

3 Inſtru-

Οὐδέ τοι ἀσσοτέρω κακὸν ἔσσεται, οὐδ' ὀλίγον περ
Οὔποτ' ἐπιγράψῃ χρόα σὸν θανατηφόρος ἰός.
8 Ἀλλὰ σύ γ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπόψεαι ἠδὲ νοήσεις,
Οἷον σχέτλιοι ἄνδρες ἐοικότα μισθὸν ἄροντο,
Σφῇσί τ' ἀτασθαλίῃσιν ἀεικέα πότμον ἐπέσπον.
9 Ὅττι σοι ἐλπωρὴν ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Καὶ κράτος ἔμμεναι ἔφησθα· Θεὸν δέ τε ὑψιμέδοντα
Ἄλκαρ σοι πύργον τ' εἷλαρ τ' ἄρρηκτον ἔθηκας.
10 Οὔτε τι πῆμα κακοῖό τοι ἔσσεται, οὔτε τις ἄτη,
Οὔτε τις οὖλος λοιμὸς φθισίμβροτος, οὔτε τις ἄλλη
Νοῦσος ἐπὶ στυγερὴ σχεδὸν ἵξεται ὁππόθι ναίεις.
11 Ἄγγελοι οὐρανίωνες (ὃ γὰρ Θεὸς ὧδ' ἐπιτέλλει,
Ἐν πάσῃσιν ὁδοῖσι παρισταμένοις σε φυλάσσειν)
12 Χερσ' ὑπερείδοντές σοι ἀμύντορες αἰὲν ἔσονται
Ὁππόθι κεν βαίνῃς· ἵνα μήποτε πήματι κύρσῃς,
Μηδὲ πόδα βλάψῃς, κόψῃς τε, λίθοιό τ' ἐπαύρῃς.
13 Τῷ μάλα θαρσήσεις, καὶ λὰξ ἐν θηρέσι βαίνων,
Σμερδαλέῳ τε λέοντι καὶ ἀσπίδι φοινηέσσῃ·
Καδδὲ νέον γε λέοντα δράκοντά τε ποσσὶ πατήσεις.
14 Οὕνεκά οἱ φίλος εἰμὶ, τίει δέ με κηρόθι μᾶλλον,
Ἔξοχα, τῷ καὶ ἐγώ μιν ῥύσομαι ἠδὲ σαώσω·
Ἕρκος δ' ἔσσομαι αὐτῷ, ὅτ' οὔνομά μου σάφα οἶδε.
15 Λισσόμενός με βοήσει, ἐγὼ δ' ἐπακούσομαι αὐτοῦ·
Καί οἱ ὁμαρτήσω, παρά τ' ἔσσομαι ἤματι λυγρῷ,
Πρόφρων, καί μιν ἀτερπέος οἰζύος ἐξαναλύσω,
Ῥύσομαι ἔκ τε κακοῖο, καί οἱ μέγα κῦδος ὀρέξω.
16 Ἀλλὰ καί οἱ δώσω δηθὰ ζωοῖσι μετεῖναι,
Ὄφρα τ' ἄδην αἰῶνος ἔχῃ μακρῆς τε φίλης τε,
Αἰεὶ καὶ σόος ἦσι· φόως δέ μου οἱ ἀναδείξω.

Ψαλ. ϞΒ΄.

1 Ἀθάνατ', ἦ καλόν σε κλείειν, καὶ σὸν ἀείδειν·
Αἶνον, καὶ κλυτὸν οὔνομ', Ἄναξ, ὕπατε κρειόντων·
2 Σὴν ἀγλαοφροσύνην ἅμα τ' ἠοῖ φαινομένηφι,
Ἠδὲ τ' ἀληθείην ἀγγέλλειν νυκτὸς ἀμολγῷ.

3 Inſtrumento hymnum *tibi* canere decachordo multiſono,
Cautilenámque ordiri, & nablio ſonoro,
Et bellè pſallere citharâ ſuavi.
4 Quoniam lætitiâ, Domine, mihi mentem exhilarâſti,
Eò-quòd-talia feciſti; ego autem animitùs exultabo
Lætabórque operibus, quæ manibus tuis peregiſti.
5 Quàm magna & mirabilia tua, Immortalis, opera ſunt,
Quámque profundæ ſunt tui cogitationes animi!
6 Inſipiens hoc non novit, & non intelligit ſtultus:
7 Quòd paululùm improbi ſuccreſcant, veluti gramen,
Floreántque omnes nefaria machinantes,
Ut funditùs malè pereant in perpetuum.
8 Verùm tu ſemper, Domine, omnium-ſupremus *es* diebus omni-
9 Inimici enim tibi & infenſi qui ſunt, (bus.
Inimici tui peribunt, Domine; & alias aliò
Diffugient omnes, quibus gratum *eſt* mala patrare.
10 Sed meum certè cornu, cornu ceu unicornis,
Surſum attollens mihi eminentem gloriam dediſti;
Et delibutus ero recenti quandóque & pingui oleo.
11 Inimicos autem *meos* patientes *id* quod mihi placitum eſt animo
Videbo oculis: & auribus interitum improborum. (*eos pati*
Audiam, qui in me mala cogitantes inſurgunt.
12 Florebit verò juſtus vir palmæ ſimilis
Pulchræ, creſcens cedrus veluti florida,
Procera, quæ in ſaltibus Libani exoritur,
Quæque ad cœlum latum mittit expanſos ramos.
13 Qui plantati ſunt in domo Immortalis,
Florebunt in atriis Dei noſtri.
14 Ferent autem adhuc fructum in extremo ſenectutis limine;
Et pingues, floridíque etiamnum multò magis erunt.
15 Homines ut ſciant, quòd Dominus eſt juſtus;
Robur meum, in eo autem nulla iniquitas eſt omninò.

3 Ὀργάνῳ ὑμνείειν δεκαχόρδῳ αἰολοφώνῳ,
Μολπῆς τ' ἐξάρχειν, καὶ ναβλίῳ ἠχήεντι,
Καὶ καλὸν κιθαριζέμεναι φόρμιγγι λιγείῃ.
4 Οὕνεκ' ἐϋφροσύνῃσιν, Ἄναξ, μοι θυμὸν ἴηνας,
Οἷον ἔοργας· ἐγὼ δὲ μετὰ φρεσὶν ἀγλαϊεῦμαι,
Χαιρήσω τ' ἔργοισιν, ἃ χερσὶ τεῇσιν ἔρεξας.
5 Ὡς μεγάλ' ἠδ' ἔκπαγλα σοῦ, Ἀθάνατ', ἔργα πέλονται,
Ὡς πολυβενθέα τ' εἰσὶ τεοῦ μενεδήματα θυμοῦ.
6 Νήπιος οὐ τόδε οἶδε, καὶ οὐκ ἐνόησε χαλίφρων·
7 Ὡς ὀλίγον περ ἀλεῖται ἀνέδραμον, ἠΰτε χόρτος,
Τηλεθόωσι δὲ πάντες ἀτάσθαλα μηχανόωντες,
Ὄφρα πρόχνυ κακῶς ἀπολοίατο νωλεμὲς αἰεί.
8 Ἀλλὰ σύ γ' αἰὲν, Ἄναξ, πανυπέρτατος ἤματα πάντα.
9 Δυσμενέες γάρ σοι καὶ ἀνάρσιοι οἵπερ ἔασι,
Δυσμενέες σοὶ ὀλεῦνται, Ἄναξ· διὰ δ' ἄλλυδις ἄλλῃ
Τρέσσουσιν πάντες, τοῖσιν φίλον αἴσυλα ῥέζειν.
10 Αὐτὰρ ἐμόν γε κέρας, κέρας ἠΰτε μουνοκέρωτος,
Ὑψόσ' ἀειράμενός μοι ὑπέρτερον εὖχος ἔδωκας·
Καί κεν ἀλειφοίμην χλωρῷ ποτε καὶ λίπ' ἐλαίῳ.
11 Δυσμενέας δὲ παθόντας ὅ μοι φίλον ἔπλετο θυμῷ
Ὄψομαι ὀφθαλμοῖσι· καὶ οὔασι πότμον ἀλειτέων
Πεύσομαι, οἳ ἐπ' ἐμοί γε κακὰ φρονέοντες ὄρουσαν.
12 Ἀνθήσει δὲ δίκαιος ἀνὴρ φοίνικι ἐοικὼς
Καλῇ, ἀεξόμενος κέδρος ὡς μάλα τηλεθόωσα,
Βλωθρὴ, ἣ βήσσῃσιν ἐνὶ Λιβάνοιο πέφυκε,
Ἥ τε πρὸς οὐρανὸν εὐρὺν ἵει πανυπήκεας ὄζους.
13 Οἱ πεφυτευμένοι εἰσὶν ἐν οἴκῳ Ἀθανάτοιο,
Καί κεν τηλεθάῳεν ἐν αὐλῇσιν Θεοῦ ἁμοῦ.
14 Οἴσουσιν δ' ἔτι καρπὸν ἐν ἄκρῳ γήραος οὐδῷ·
Καὶ λιπαροὶ, θαλεροί τ' ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἔσονται.
15 Ἀνέρες ὄφρ' εἰδῶσιν, Ἄναξ ὅτι ἐστὶ δίκαιος·
Ἄλκαρ ἐμόν, τῷ δ' οὔτις ἀτασθαλίη ἔνι πάμπαν.

P S A L. xciiii.

1 IMmortalis regnat Dominus, & excellens *est* præ-aliis;
Gloriáque ſplendoréque indutus, indutus robore
Accinxit-ſe: terra.a.compacta fixáque eſt, & nunquam tremet.
2 Etiam olim ſtabilitum eſt tuum ſolium firmiter perpetuò;
Túque ipſe ſemper eras, ante omnia ſecula.
3 Graviter, Domine, fremunt fluminum moleſta fluenta;
Strepitum ingentem fluvii reſonantes edunt.
Stridet magnus fluctus ad aridam continentis,
Surſúmque in-cumulū-attollitur, faſtigiatúrq immenſa aqua.
4 In-excelſo verò Dominus potentior eſt multarum aquarum ſtrē-
Etſi fluctus longi grandiſoni maris (pitu;
Horrendum murmurant, longè tamen hic eos fortitudine ſuperat.
5 Oracula tua valdè fida firmáque ſunt; tuæ, Immortalis domûs
Ornatus ſemper eſt ſanctitas, & decora-admodum pulchritudo.

P S A L. xciiii.

1 EXurge Domine Deus, cujus ultio eſt, vindictáque
(Quæ & à-tergo veniens, aſſequitur hominem, qui peccave-
Cujus ultio eſt, vindictáque, Deus huc nobis affulge. (rit)
2 Exurge nunc, qui & totius terræ es judex,
Judicans gentes omnes; & in thronum ſurſum elatus
Superbis condignam mercedem præbe.
3 Quoúſque improbi, Domine, & ſcelerati homines nequicquam,
Quoúſque impii, & ſcelerati exultabunt efferéntque-ſe?
An utique ſupra fas vani-jactatores ſemper erunt?
4 Quoúſque præ arrogantia verba contumacia effundent
Altiloqui? quamdiu quicúnque mala machinantur
Fruſtrà adhuc audebunt ſuperbè gloriari?
5 Populum tuum perfundunt, Domine, affligúntque hæriditatem.
6 Viduáſque peregrinóſque occidunt crudeli animo;
Puerísque orphanis cædem & necem inferunt.
7 Dicunt autem, Immortalis iſtum non videt quomodo factū-ſit,
Nec Jacobidarum Deus cognoſcit nec intelligit.
8 Verùm intelligite & vos, quotquot mente ſtolidi eſtis

In

Ψαλ. ϟγ΄.

1 Ἀθάνατος βασιλεὺς Ἄναξ καὶ ὑπείροχος ἄλλων·
Κῦδός τ᾽, ἀγλαΐην τ᾽ ἐπιειμένος, εἱμένος ἀλκὴν
Ζώσατο· γαῖα δ᾽ ἄρηρε, καὶ οὔποτέ κεν τρομέοιτο.
2 Καὶ πάλαι ἐστήρικτο τεὸς θρόνος ἔμπεδον αἰεί·
Αὐτὸς τ᾽ αἰὲν ἔησθα, πρὸ πασάων γενεάων.
3 Δεινόν, Ἄναξ, βρέμεται ποταμῶν ἀλεγεινὰ ῥέεθρα·
Ἠχὴν θεσπεσίην ποταμοὶ κελάδοντες ἱεῖσι·
Ῥοχθεῖ μὲν μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο,
Ὕψι δὲ κορθύεται, κορυφοῦταί τ᾽ ἄσπετον ὕδωρ.
4 Ὕψι δ᾽ Ἄναξ κρείσσων πολλῶν ὑδάτων ὀρυμαγδοῦ·
Εἰ καὶ κύματα μακρὰ πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
Δεινὸν μορμύρει, πολλὸν δ᾽ ὅδε κάρτεϊ νικᾷ.
5 Θέσφατά σου μάλα πιστὰ πέλει· τεοῦ, Ἀθάνατ᾽, οἴκου
Κόσμος ἀεὶ ὁσίη, καὶ ἀειπρεπὲς ἔπλετο κάλλος.

Ψαλ. ϟδ΄.

1 Ὄρσεο, Ἄναξ ὁ Θεός, οὗπερ τίσις ἐστὶν ὄπις τε,
(Ἥ τ᾽ ὀπίσω περ ἰοῦσα, κίχε βροτόν, ὅς κεν ἁμάρτῃ)
Οὗ τίσις ἐστὶν ὄπις τε Θεὸς δεῦρ᾽ ἄμμι φάανε.
2 Ὄρσεο νῦν, πάσης ὅς τε χθονὸς ἐσσὶ δικαστής,
Κρίνων ἔθνεα πάντα· καὶ ἐς θρόνον ὕψοσ᾽ ἀερθεὶς
Τοῖσιν ὑπερφιάλοισιν ἐοικότα μισθὸν ὄπαζε.
3 Ἕως πότ᾽ ἀλεῖται, Ἄναξ, καὶ ἀτάσθαλοι ἀνέρες αὔτως,
Ἕως πότε δυσσεβέες καὶ ἀτάσθαλοι ἀγλαΐευνται;
Ἦπου ὑπὲρ μοῖραν κενεαυχέες αἰὲν ἔσονται;
4 Ἕως πότ᾽ ἀγηνορίῃ ἔπεα στερε᾽ ἐκβαλέουσιν
Ὑψαγόραι; πό μέζεις ὅσοι κακὰ μηχανόωνται,
Μὰψ ἔπι τολμήσουσιν ὑπέρβιον εὐχετάασθαι;
5 Λαὸν σὸν ῥαίουσιν, Ἄναξ, τρύχουσί τε κλῆρον.
6 Χήρας τε, ξείνους τ᾽ ὀλέκουσιν ἀπηνέϊ θυμῷ·
Παισί τ᾽ ἐπ᾽ ὀρφανικοῖσι φόνον καὶ κήδεα φέρουσιν.
7 Εἶπον δ᾽, Ἀθάνατος τοῦτ᾽ οὐκ ἴδεν ὡς ἐτέτυκτο·
Οὔτ᾽ Ἰακωβιαδέων Θεὸς ἔγνω, οὔτ᾽ ἐνόησεν.
8 Ἀλλὰ νοεῖτε καὶ ὕμμες ὅσοι φρένας ἠλεοί ἐστε

Ἐν

In populo; prudentes quando eritis, ſtulti adeò ?
9 Qui aurem fecit, is ex pers erit auditus ?
Qui & oculum fabricavit, non videbit ?
10 Qui autem gentes flagello domat, non puniet improbos ?
Quíque homines ſapientiam, & conſilia prudentia docet.
11 Humani benè novit Dominus curas animi,
Quòd omninò vanæ; & quòd inanes ſunt *ejus* cogitationes.
12 Ter fœlix hic vir & quater, Immortalis, eſt,
Quem tu puniens tua ex lege doces.
13 Ut eum ſecurum reddas in tempore calamitatis,
Ne quid patiatur mali, donec improbo fovea fodiatur.
14 Non enim Dominus ſuum populum repellet, neque deſeret,
Nec prorſus derelictam ſuam hæreditatem ſolitariam dimittet.
15 Tum rurſus ex æquitate jus rectum fiet;
Et ſalvi erunt poſthàc, quotquot mente bonâ ſunt.
16 Quis in maleficos mihi homines inſurget ?
Quis ſtabit mei gratiâ adverſus improbos ?
17 Niſi Dominus mihi adjutor fuiſſet, propè cum-mortuis
Verſatus fuiſſem, & ferè deſcendiſſem ad inferni domum,
18 Si quando labi me dicerem pede, & caſurum *me*
Putarem, miſericordia tua Domine, mihi fulcrum fuit.
19 Cùm frequentes anxiæ-cogitationes mihi erãt circa tenerũ cor
Acutæ, tuæ mihi conſolationes animum oblectabant.
20 Nunquid tu improbis, eorum in ſolio & conſeſſu
Sociaberis, qui etiam lege vim & injuriam moliuntur ?
21 Catervatim in concionem coeunt contra virum juſtum;
Ejúſque animam perdunt, innocentémque ſanguinem fundunt,
Eum vero condemnant, & inculpatum hominem occidunt.
22 Immortalis autem magnum columen, & à-malis refugium eſt,
Et rupes excelſa Deus meus, cui confido.
23 Qui maleficentiæ iis condignam mercedem præbebit,
Ipsóſque ſuâ improbitate perdet;
Ipſos Immortalis Deus noſter omninò perdet.

PSAL

Ἐν λαῷ· πινυτοὶ πότ' ἔσεσθ', ἀποφώλιοι αὔτως;
9 Ὃς μὲν τ' οὔας ἔτευξεν, ὅδ' ἄμμορος ἔσσετ' ἀκουῆς;
Ὅς τε καὶ ὀφθαλμὸν τεκτήνατο, οὐκ ἂν ἴδοιτο;
10 Ἔθνεα δ' ὃς μάστιγι δαμᾷ, οὐ τίσετ' ἀλιτρούς;
Ὅς τ' ἄνδρας πινυτὴν καὶ μήδεα πυκνὰ διδάσκει.
11 Ἀνδρομέου δὲ οἶδεν Ἄναξ μελεδήματα θυμοῦ,
Ὡς μάλα κενά, καὶ ὡς ἀνεμώλιοί εἰσι μενοιναί.
12 Τρὶς μάκαρ οὗτος ἀνὴρ καὶ τετράκις, Ἀθάνατ', ἐστίν,
Ὅν τε σὺ πινύμενος τεοῦ ἐκ θεσμοῖο διδάσκεις.
13 Ὄφρα μιν εὔκηλον θείης ἐν ὀϊζύος ὥρῃ,
Μή τι πάθῃ κακόν, εἰσόκ' ἀλείτῃ βόθρος ὀρυχθῇ.
14 Οὐ γὰρ Ἄναξ ὃν λαὸν ἀπώσεται, οὐδὲ μεθήσει,
Οὐδέ τι καλλείψας ὃν κλῆρον ἔρημον ἐάσει.
15 Ἔνθ' αὖτ' εὐνομίῃσι δίκη κ' ἰθεῖα γένοιτο·
Καὶ σόοι εἶεν ὄπισθεν, ὅσοι φρένας αἴσιμοι εἰσί.
16 Τίς κακοεργοῖσίν μοι ἐπ' ἀνθρώποισιν ὀρέσσει;
Τίς νύ κεν ἀντίον ἑσταίη, ἐμοῦ εἵνεκ', ἀλειτέων;
17 Εἰ μὴ Ἄναξ μοι ἀρωγὸς ἔην, σχεδὸν ἂν νεκύεσσιν
Ὡμίλευν, ὀλίγου δέ τ' ἔβην δόμον Ἄϊδος εἴσω.
18 Εἴποτ' ὀλισθαίνειν ἐφάμην ποδί, καὶ πεσέεσθαι
Ὀπίσσω, ἔλεός σου, Ἄναξ, ἐμοὶ ἕρμα τέτυκται.
19 Ὡς πυκιναὶ μελεδῶναι ἐμοὶ ἔσαν ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ
Ὀξεῖαι, τεά μοι παραμύθια θυμὸν ἔτερπεν.
20 Ἦ σύγ' ἀλιτροῖσιν τῶνδ' ἐν θρόνῳ ἠδὲ θώκῳ
Μίξεαι, οἳ θεσμῷ τε βίην, ὕβριν τε φυτεύουσι;
21 Ἰλαδὸν εἰς ἀγορὴν συνίασιν ἐπ' ἀνδρὶ δικαίῳ·
Ὅν τ' ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσαν, ἀναίτιον αἷμά τε χεῦαν,
Καδδ' αὐτοῦ δικάσαντες ἀμύμονα φῶτα φόνευσαν.
22 Ἀθάνατος ἐστὶ μέγ' ἕρμα, κακῶν τέ μοι ἔστ' ἀλεωρή,
Καὶ πέτρη αἰπεῖα Θεός μου, ᾗ τε πέποιθα.
23 Ὃς κακοεργίης σφιν ἐοικότα μισθὸν ὀρέξει,
Αὐτούς τε σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὀλέσσει·
Αὐτοὺς Ἀθάνατος Θεὸς ἡμέων πάμπαν ὀλέσσει.

PSAL. XCV.

1 VEnite agite, in Immortali exultemus lætantes
Eique jubilemus, robur qui nobis est salúsque.
2 Et eum laudemus ejus præoccupantes faciem;
Eique jubilantes suavi oblectemur cantico.
3 Quoniam magnus Deus est sacrum robur Immortalis,
Et rex magnus, quique deos est super omnes.
4 Ejus in manu penetralia, & infima latibula terræ,
Ejus sunt verticésque montium & promontoria summa.
5 Ejus est mare, is enim fecit etiam illud;
Sed & aridam quoque fabricavit manibus suis.
6 Adeste agite ergo supplices veneremur Omnium-regem
Proni-provoluti; & procidamus coram Domino,
Qui nos fecit, priùs etiam nihil existentes.
7 Ipse enim Deus est noster, nos autem populus
Quem pascit studiosè, oviúmque sumus grex,
Cujus curam-habet ipse, *quam* & suâ protegit manu:
Hodiè si obtemperabitis, & ejus audietis vocem,
8 Nè-ampliùs cor durum in pectore vobis sit,
Quale & priscis erat hominibus contentionis tempore
Gravis, tentationísque die terra in deserta:
9 Quando me patres vestri olim tentabant,
Et probare me ausi-sunt animo, divina opera
Multa quantumvis oculis videntes, qualia & feci.
10 Hâc hominum generatione vexabatur mihi charum cor
Quadraginta annis, eorum improba opera videnti:
Et tum dixi, Iste populus semper mente stolidus est,
Delirúsque errántque corde, & meas non novit vias.
11 Quamobrem irascens animitùs juravi validum juramentum,
Nunquam introituros eos meam in requiem.

Ψαλ. ϙε′.

1 Δεῦτ' ἄγετ', Ἀθανάτῳ ἐπαγαλλώμεσθα χαρέντες·
Τῷ τ' ἀλαλάξωμεν, κράτος ὃς πέλει ἄμμι φόως τε.
2 Καί μιν ἐπαγνήσωμεν ἑὴν φθάνοντες ὀπωπήν·
Τῷ τ' ἀλαλάξαντες γλυκερῇ τερπώμεθ' ἀοιδῇ.
3 Ὅττι μέγας Θεός ἐστ' ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο,
Καὶ βασιλεὺς μέγας, ὅς τε θεῶν ὕπερ ἐστὶν ἁπάντων.
4 Τοῦδ' ἐν χερσὶ μυχοί, καὶ νείατα κεύθεα γαίης,
Τοῦδ' εἰσὶν κορυφαί τ' ὀρέων καὶ πρώονες ἄκροι.
5 Τοῦδε θάλασσα τέτυκται, ὃ γὰρ τεχνήσατο καὶ τήν·
Ἀλλά γε καὶ τραφερὴν τεκτήνατο χερσὶν ἑῇσι.
6 Δεῦτ' ἄγετ' οὖν ἱκέται ἀζώμεσθα Παμβασιλῆα
Προπροκυλινδόμενοι· καὶ προσπίπτωμεν Ἄνακτι,
Ἡμέας ὅσπερ ἔτευξε, πάρος καὶ μηδὲν ἐόντας.
7 Αὐτὸς γὰρ Θεός ἐστ' ἡμέων, ἡμεῖς δέ τε λαὸς
Ὃν τρέφει ἐνδυκέως, ὀΐων πελόμεσθα καὶ πῶϋ,
Τοῦ προκήδεται αὐτός, ἑὴν ὑπερέσχε τε χεῖρα·
Σήμερον εἰ πείσεσθε, καὶ ἧς ἐπακούσετε φωνῆς,
8 Μηκέτι κῆρ ἀτέραμνον ἐνὶ φρεσὶν ὔμμι γένοιτο,
Οἷόν τε προτέροις πέλεν ἀνδράσι νεῖκος ὥρῃ
Λυγροῦ, πειρασμοῖό τε ἤματι γῇ ἐν ἐρήμῃ·
9 Ὄφρα μοῦ ὑμέτεροι πατέρες ποτὲ πειρήτιζον,
Καὶ δοκιμαζέμεναί μ' ἔτλαν φρεσί, θέσκελα ἔργα
Πολλά περ ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμενοι, οἷά τ' ἔρεξα.
10 Τῇ δ' ἀνδρῶν γενεῇ μάλ' ἐτείρετο μοι φίλον ἦτορ
Τεσσαράκοντ' ἔτεα, σφέτερ' αἴσυλα ἔργ' ὁρόωντι·
Καὶ τότ' ἔφην, Ὅδε λαὸς ἀεὶ φρένας ἠλεός ἐστι,
Πλαγκτός τε κραδίην, καὶ ἐμὰς οὐκ οἶδε κελεύθους.
11 Τοὔνεκα χωόμενος φρεσὶν ὤμοσα καρτερὸν ὅρκον,
Μήποτ' ἐλεύσεσθαι αὐτοὺς ἐμὴν ἐς κατάπαυμα.

PSAL. xcvi.

1 IMmortali novum hymnum cantate; celebrate Dominum
Quicunque in terra habitatis, cantico celebrate omnes.
2 Celebrate Dominum, laudantes ejus inclytum nomen cantico,
Populo annuntiantes ejus robur diebus omnibus,
Qualis *nimirum* ille est viros tueri & servare.
3 Gloriam ejus declarate inter gentes, suspiciendáque opera,
Qualiáque miracula fecit, inter populos omnes.
4 Immortalis enim & magnus, & magnoperè laudabilis est,
Terribilísque, verendúsque longè præ diis est omnibus.
5 Omnes enim dii gentium, idola sunt,
Non dii: Immortalis verò etiam cœlum amplum fecit.
6 Apud eum verò honos & excellens est gloria;
Ejus verò in templo simul robur & decor sunt.
7 Eja agite, Immortalem glorificate gentes hominum,
Dicite verò illum tum honore tum & fortitudine excellere.
8 Honora·e Immortalis nomen illustre, uti par-est:
Splendida dona ferentes ejus domum introite.
9 Proni venerantes in sanctitate supplicate Domino,
In pulcherrima sanctitate; & eum time tota circunquáq; terra.
10 Dicite & inter gentes, quòd Immortalis regnat,
Stabilitus autem est terrarum orbis penitùs bene compactus,
Nec omninò motus suis tremet fundamentis,
Stat autem valdè firmiter, quippe ei justitia fulcrum est,
Quoniam populos ille in-æquitate est judicaturus.
11 Cœlum lætetur, exultans autem gaudeat
Terra lata; perstrepat verò æstus maris,
Et omnia quæ in eo sunt, & quæcunque in-mari-nutrita.
12 Lætentur agri, & quæcunque in agris nascuntur;
Tum & arbores omnes præ-gaudio-gestient, quotquot & sylva
Florescens parit, & præ-lætitia exultabunt,
13 Coram Domino, quoniam venit, quoniam venit judicare
Terram omnem; quandoquidem is recto judicio
Judicabit totum orbem, & in-veritate populos.

PSAL.

Ψαλ. ϟϛ'.

1 Ἀθανάτῳ νέον ὕμνον ἀείδετε· κλείετ᾽ Ἄνακτα
Ὅσσοι ἐπὶ χθονὶ ναίετ᾽, ἀοιδῇ κλείετε πάντες.
2 Κλείετ᾽ Ἄνακτ᾽, αἰνεῦντες ἑὸν κλυτὸν οὔνομ᾽ ἀοιδῇ,
Λαῷ ἀπαγγέλλοντες ἑὸν μένος ἤματα πάντα,
Οἷος ὅδ᾽ ἀνέρας ἐστὶ φυλάξαι ἠδὲ σαῶσαι.
3 Κῦδος ἑὸν καταλέξατ᾽ ἐν ἔθνεσι, μέρμερά τ᾽ ἔργα,
Οἷά τε θαύματα ῥέξεν ἐνὶ λαοῖσιν ἅπασιν.
4 Ἀθάνατος μὲν γάρ τε μέγας, μέγα τ᾽ αἰνετός ἐστι·
Δεινός τ᾽, αἰδοῖός τε θεῶν πέλει ἔξοχα πάντων.
5 Πάντες γάρ τε θεοὶ ἐθνέων, εἴδωλα πέλονται,
Οὐ θεοί· Ἀθάνατος δὲ καὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔτευξε.
6 Πὰρ δέ τέ οἱ τιμή, καὶ ὑπείροχον ἔπλετο κῦδος·
Ὧ δ᾽ ἐνὶ νηῷ ὁμοῦ κάρτος καὶ κάλλος ἔασιν.
7 Εἰδ᾽ ἄγετ᾽, Ἀθάνατον κυδαίνετε φῦλ᾽ ἀνθρώπων,
Φάσθε δέ μιν περὶ μὲν τιμήν, περὶ δ᾽ ἔμμεναι ἀλκήν.
8 Τιμᾶτ᾽ Ἀθανάτου ὄνομα κλυτὸν ὡς ἐπέοικεν·
Ἀγλαὰ δῶρα φέροντες ἑὸν δόμον εἰσαφίκεσθε.
9 Πρηνέες ἀζόμενοι ὁσίῃ ἱκετεύετ᾽ Ἄνακτα,
Καλλίστῃ ὁσίῃ· καὶ ἐδείδιθι πᾶσα περὶ χθών.
10 Φάσθε καὶ ἐν ἔθνεσσιν, ὅτ᾽ Ἀθάνατος βασιλεύει,
Ἱδρύνθη δέ τε γαῖα διαμπερές, ἠδ᾽ ἀραρυῖα,
Οὐδέ τι κινυμένη κεν ἑοῖς τρομέοιτο θεμέθλοις,
Στῆ δὲ μάλ᾽ ἀσφαλέως, ἐπεί οἱ δίκη ἕρμα τέτυκται,
Λαοὺς οὕνεκα μέλλει ὅγ᾽ εὐνομίῃσι δικάζειν.
11 Οὐρανὸς εὐφραινέσθω, ἀγαλλομένη δὲ χαρήτω
Γαῖ᾽ εὐρύστερνος· σμαραγείτω δ᾽ οἶδμα θαλάσσης,
Πάντα τε τῇ ἐνεόνθ᾽, ἁλιοτρεφέ᾽ ὅσσα τ᾽ ἔασι.
12 Χαιρόντων δ᾽ ἀγροί, ὅσα τ᾽ ἐν ἀγροῖσι πεφύκει·
Καὶ τότε δένδρεα πάντα γηθύσεται, ἅσσα δέ θ᾽ ὕλη
Τηλεθόωσα φύει, καὶ εὐφροσύνῃ ἀλαλάξει,
13 Ἀντίον Ἀθανάτου, ὅτι ἦλθ᾽, ὅτι ἦλθε δικάζειν
Γαῖαν ἅπασαν· ἐπεὶ ὅ κεν ἰθείῃσι δίκῃσι
Κρινέει χθόνα πᾶσαν, ἀληθείῃσί τε λαούς.

P S A L. xcvii.

1 IMmortalis regnat, quapropter lætitiâ
Terráque exhilaretur, ſimul & lætentur inſulæ
Omnes, quas pontus immenſus circundat.
2 Ei verò undique nubes umbroſæ circumfuſæ-ſunt,
Et tenebræ obſcuræ : ſimul autem juſtitiáque judiciúmque
Ejus ſolium ſtabilierunt, & ei ſedes firma ſunt.
3 Coram eo ibat ignis, & hoſtes undique vaſtabat.
4 Ejus & fulgura circunquáque terrarum orbem colluſtrârunt;
Ut vidit, ut horruit & tremuit tota undique tellus.
5 Veluti autem cùm cera liquefit agitata ignis impetu
Propè excitati, ſic montes liquefiunt Domino
Propè eunte, Dominus qui & totius eſt terræ.
6 Præco juſtitiæ ejus *eſt* cœlum amplum ſupernè:
Et populi omnes ejus magnam gloriam vident.
7 Illi autem pudore-confundantur, quotquot idola colunt,
Diis gloriantes, & dæmonibus nullius-pretii;
Eum verò adorate quotquot dii & dæmones eſtis.
8 Audiens iſtud lætata & gaviſa eſt veneranda Sion,
Filiabúſque Judææ valdè animus exhilaratus-eſt,
Propter tua juſta, Domine, & ſancta jura.
9 Etenim tu, Domine, totam ſuper terram elatus es
Facilè; ſupremúſque, deorúmque longè præcipuus es omnium.
10 Vobis odio-habeatur malum, quotquot Dominum diligitis;
Qui ſuorum ſanctorum animas vitámque cuſtodit,
Et eos eruit valida è manu improborum.
11 Nunc lux ſeminata-eſt (naſcitur autem fructus poſthàc)
Juſtis jucunda lux; viris etiam
Gaudium & lætitia rectum in pectore cor habentibus.
12 Lætamini in-Domino juſti; ejus autem celebrate gloriam
Nominíſque ſancti, & ejus memoriam laudis.

PSAL.

Ψαλ. ϞΖ.

1 Ἀθάνατος βασιλεύει, οὗ εἵνεκ᾽ εὐφροσύνῃσι
Γαῖά τ᾽ ἰανθείη, ἅμα καὶ κεχαροίατο νῆσοι
Πᾶσαι, τὰς περὶ πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται.
2 Ἀμφὶ δέ οἱ κύκλῳ νέφεα καὶ κιόεντα κέχυντο,
Καὶ ζόφος ἠερόεις· ἅμα δ᾽ εὐνομίη τε δίκη τε
Ὃν θρόνον ἱδρύσαντο, καί οἱ ἕδος ἀσφαλές εἰσι.
3 Τοῦ πρὸ μὲν ἤιε πῦρ, πάντη δηΐους τ᾽ ἀμάθυνε.
4 Τοῦδε καὶ ἀστεροπαὶ περί τ᾽ ἀμφί τε γαῖαν ἔλαμψαν·
Ὡς ἴδεν, ὡς ῥίγησε καὶ ἔτρεμε πᾶσα περὶ χθών.
5 Ὡς δ᾽ ὅτε κηρὸς τήκεται ἐπερχόμενος πυρὸς ὁρμῇ,
Ἐγγύθεν ὀρνυμένου· ὡς οὔρεα τήκετ᾽ Ἄνακτος
Ἐγγὺς ἰόντος, Ἄναξ ὅς τε χθονὸς ἔπλετο πάσης.
6 Κήρυξ εὐδικίης ἧς οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθε·
Καὶ λαοὶ ξύμπαντες ἑὸν μέγα κῦδος ὁρῶνται.
7 Τοὶ δὲ καταισχυνθεῖεν, ὅσοι τ᾽ εἴδωλα σέβονται,
Θεοῖσιν ἀγαλλόμενοι καὶ δαίμοσιν οὐτιδανοῖσι·
Τὸν δ᾽ ἅζεσθ᾽, ὅσσοι τε θεοὶ καὶ δαίμονές ἐστε.
8 Γηθομένη τόδ᾽ ἔχαιρε, γέγηθέ τε πότνια Σιών,
Κούρῃσιν δέ τ᾽ Ἰουδαίης μάλα θυμὸς ἰάνθη,
Σῶν τε δικαίων εἵνεκ᾽, Ἄναξ, ὁσίων τε θεμίστων.
9 Καὶ γὰρ, Ἄναξ, σύγε πάσης ὑπὲρ χθόνα πολλὸν ἀέρθης
Ῥεῖα ὕπατός τε, θεῶν τε μάλ᾽ ἔξοχος ἔπλεο πάντων.
10 Ὕμμιν ἀπεχθέσθω κακὸν, ὅσσοι Ἄνακτα φιλεῖτε·
Ὅσπερ ἑῶν ὁσίων ψυχὰς ζωήν τε φύλαξε,
Καὶ σφέας εἰρύσατο κρατερῆς ἐκ χειρὸς ἀλειτρῶν.
11 Νῶ φάος ἔσπαρται, (φύεται δέ τε καρπὸς ὀπίσσω)
Τοῖσι δικαίοισι γλυκερὸν φάος· ἀνδράσι δ᾽ αὖτε
Χάρμα τ᾽ εὐφροσύνη τ᾽ ἰθὺ φρεσὶν ἦτορ ἔχουσι.
12 Χαίρετ᾽ Ἄνακτι δίκαιοι· ἐοῦ δ᾽ ἐκλείετε κῦδος
Οὐνόματός τε ἱεροῖο, καὶ οὗ μνημήϊον αἴνου.

Ψαλ.

PSAL. xcviii.

1 EIa agite, Immortali novum cantate canticum,
Quoniam stupenda opera, & ingentia miracula fecit;
Dexterâ autẽ *suâ* sibi operatus-est salutẽ, sanctúmq; brachiũ *ejus*
Dedit *ipsi* victoriam, & excellentiorem retulit gloriam.
2 Immortalis magnam ostendit salutem miseris mortalibus;
Et valdè-notum hoc fecit, quòd facilè servat
Homines, promptéque; justitiámque suam, & æqua opera
Omnibus omninò palam fecit, ut & gentes intueantur.
3 Misericordiæ veritatísque *suæ* recordatus-est suo in animo
Erga domum Isacidæ: extremi autem fines terræ
Omnes viderunt & observârunt Dei opera nostri,
Qualia & propitius fecit, cum ad servandum homines exurgit.
4 Omnes omninò Immortali jubilate fines terræ;
Eóque exultantes *vos* qui terram habitatis
Lætamini, vobísque omnibus in ore gaudium sit,
Et eum laudantes suavem apparate cantilenam.
5 Modulatione & citharâ canorâ celebrate Dominum:
Psallite ei citharâ suavibúsque cantilenis.
6 Tubarúmque clangore, cornuúmque sonorâ voce
Voce clarâ jubilate Regi.
7 Pontus simul perstrepat immensus cum æstu & impetu ruens,
Et quæcunque in eo sunt (clamor verò ingens oriatur)
Terráque, & omnes quotquot eam incolunt.
8 Manibus complodentes simul fluvii grandisoni
Lætentur, unà etiam montium celsa cacumina;
9 Coram Immortali, quoniam venit ut judicet
Terram: gentes hominum is in-æquitate judicabit,
Rectáque inter populos decernet jura.

Ψαλ. ϟη'.

1 Εἶδ' ἄγετ', Ἀθανάτῳ καινὴν ἀναμέλψατ' ἀοιδήν,
Οὕνεκα μέρμερα ἔργα, καὶ ἄσπετα θαύματ' ἔρεξε·
Δεξιτερὴ δ' οἱ ἔτευξε φόως, ὅσιός τε βραχίων
Δῶκεν καμμονίην, καὶ ὑπέρτερον ἤρατο κῦδος.
2 Ἀθάνατος μέγ' ἔφηνε φόως δηλοῖσι βροτοῖσιν·
Ἠδέ τ' ἀρίγνωτον τόδε θῆχ', ὡς ῥεῖα σάωσεν
Ἀνέρας, ἐνδυκέως τε· δίκην τε καὶ αἴσιμα ἔργα
Πᾶσι μάλ' ἀμφαδὰ δεῖξεν, ἵν' ἔθνεά τ' εἰσορόωσι.
3 Οἴκτου ἀληθείης τ' ἐμνήσατο ὃν κατὰ θυμόν,
Ἐς δόμον Ἰσακίδαο· τὰ δ' ἔσχατα πείρατα γαίης
Πάντ' ἴδεν ἠδ' ἐνόησε Θεοῦ ἔργ' ἡμετέροιο,
Ἵλαος οἷά τ' ἔοργ', ὅτε τ' ἀνέρας ὦρτο σαῶσαι.
4 Πάντα μάλ' Ἀθανάτῳ ἀλαλάξατε πείρατα γαίης·
Τῷδέ τ' ἀγαλλόμενοι οἱ ἐπὶ χθονὶ ναιετάοντες
Γηθεῖτ', ὔμμι τε πᾶσιν ἀνὰ στόμα χάρμα γένοιτο,
Καί μιν ἐπαινεῦντες λιγυρὴν ἐντύνατ' ἀοιδήν.
5 Μολπῇ καὶ φόρμιγγι λιγείῃ κλείετ' Ἄνακτα·
Μέλπετέ μιν φόρμιγγι, μελιφθόγγοισί τ' ἀοιδῆς.
6 Σαλπίγγων τ' ἐνοπῇ, κεράων τ' εὐηχέϊ φωνῇ,
Φωνῇ ἀριζήλῃ ἀλαλάξατε τῷ Βασιλῆϊ.
7 Πόντος ἅμα σμαραγείτω ἀπείριτος οἴδματι θύων,
Ὅσσα τ' ἐν αὐτῷ ἔασι, (βοὴ δ' ἁλίαστος ὀρώρῃ·)
Γαῖά τε καὶ σύμπαντες ὅσοι μιν ναιετάουσι.
8 Χερσί τε συμπλαταγεῦντες ὁμοῦ ποταμοὶ ἐρίδουποι
Χαιρόντων· ἄμυδίς τ' ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα·
9 Ἀντίον Ἀθανάτου, ἐπεὶ ἔρχεται ὄφρα δικάζῃ
Γαῖαν· φῦλα βροτῶν ὅ κεν εὐνομίῃ δικάσσεν,
Ἰθείας λαοῖσί τ' ἔνι κρίνειε θέμιστας.

PSAL. xcix.

1 IMmortalis regnat, ſimul contremiſcant populi:
Ei etiam in medio ſacrorum ſedes eſt Cheruborum,
Ibi ſedet Dominus, commoveatur tota undequaq; terra.
2 In Sione magnus eſt Deus; ſurſum autem elatus-eſt
Cunctos ſuper populos, ſuper omnes nationes hominum.
3 Reverendum magnúmque terribiléque tuum nomen populi
Concelebrent ſimul omnes, quando & valdè ſanctum eſt.
4 Cœleſtis Rex, cujus potentia eſt maximâ,
Colit juſtitiam, amátque recta omnia;
Æquitatem tu ordinas hominibus, ſanctáque jura,
Et inter Jacobidas jus rectiſſimè dicis.
5 Venite agite hymnis canoris glorificate Dominum,
Deum noſtrum, & ad ſcabellum pedibus ejus
Proni-provoluti adorate, quoniam ſanctus eſt.
6 Inter ſacerdotes ejus ſimul Moſéſque Aarónque,
Intérque eum orantes Samuelis prudens cor:
Hi quidem Dominum orabant, ille.a.orantiū vocem exaudiebat.
7 Hos quidem ille è columna allocutus-eſt caliginoſa,
Mediáque è nube terribilem edidit vocem:
Oracula autem *ejus* hi cuſtodierunt, præceptúmque quod dedit.
8 Eos autem exaudiiſti, Domine Deus, iiſque propitius eras,
Clemens Deus eras, quanquam & poſteà animadvertens
Noxámque eorum ultus-es & mala opera.
9 Eia agite hymnis canoris glorificate Dominum,
Noſter qui Deus eſt, ejúſque ad montem accedite
Sanctum, ibíque eum ſuppliciter-orantes veneramini:
Immortalis enim Dominus noſter Deus ſanctus eſt.

PSAL. c.

1 CElebrantes Dominum unâ jubilate voce;
In eóque exultans jubilet tota circunquáque terra,
Gentéſque omnes, mortaliúmque infinitæ nationes.
2 Immortali ſervite lætitiâ mentis;

Cantilenis

Ψαλ. ϟθ΄.

1 Ἀθάνατος βασιλεύς, ἅμα τρομέοιατο λαοί·
Τῷδε καὶ ἐν μέσσῳ ἱερῶν ἕδος ἐστὶ Χερέβων,
Ἔνθα καθέζετ᾽ Ἄναξ, κλονέοιτό γε πᾶσα περὶ χθών.
2 Ἐν Σιὼνι μέγας πέλεται Θεός· ὕψι δ᾽ ἀέρθη
Πάντας ὑπὲρ λαούς, ὑπὲρ ἔθνεα πάντ᾽ ἀνθρώπων.
3 Αἰδοῖον μέγα τε δεινόν τε σὸν οὔνομα λαοὶ
Κλειόντων ἅμα πάντες, ἐπεὶ μάλα θ᾽ ἱερόν ἐστιν.
4 Οὐράνιος Βασιλεύς, οὗ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον,
Τίει τ᾽ εὐδικίην, φιλέει δέ τε αἴσιμα πάντα·
Εὐνομίην σὺ τίθησθα βροτοῖς, ὁσίας τε θέμιστας,
Ἔν τ᾽ Ἰακωβιάδῃσι δίκην ἰθύντατα εἶπες.
5 Δεῦτ᾽ ἄγεθ᾽ ὕμνοισιν λιγυροῖς κυδαίνετ᾽ Ἄνακτα,
Ἡμέτερόν γε Θεόν, παρά τε θρήνυϊ ποσὶν αὐτοῦ
Περιπροκυλινδόμενοι ἅζεσθ᾽, ἐπεὶ ἱερός ἐστιν.
6 Ἐν ἱερεῦσιν ἑοῖσιν ὁμοῦ Μωσῆς τ᾽ Ἀαρών τε,
Ἔν τε οἱ εὐχομένοισι Σαμουήλου λάσιον κῆρ·
Οἱ μὲν Ἄνακτ᾽ εὔχοντο, ὁ δ᾽ εὐχομένων ὄπ᾽ ἄκουσε.
7 Τοὺς μὲν ὅ γ᾽ ἐκ στήλης προσεφώνεεν ἀχλυοέσσης,
Μέσσου τ᾽ ἐκ νέφεος δεινὴν ἀνενείκατο φωνήν.
Θέσφατα δ᾽ οἱ ἐφύλαξαν, ἐφετμὴν θ᾽ ἥν περ ἔδωκε.
8 Τῶν δ᾽ ἐπάκουσας, Ἄναξ ὁ Θεός, σφίσι δ᾽ ἵλαος ἦσθα·
Μειλίχιος Θεὸς ἦσθ᾽, εἰ καὶ μετόπισθε νοήσας
Ἄτην τε σφετέρην ἀπετίσαο καὶ κακὰ ἔργα.
9 Εἶδ᾽ ἄγεθ᾽ ὕμνοισι λιγυροῖς κυδαίνετ᾽ Ἄνακτα,
Ἡμέων ὅς Θεός ἐστιν, ἑὸν δ᾽ ὄρος εἰσαφίκεσθε
Ἱερόν, ἔνθα τέ μιν γουνούμενοι αἰδέσασθε·
Ἀθάνατος γὰρ Ἄναξ ἡμέων Θεὸς ἱερός ἐστι.

Ψαλ. ρ΄.

1 Κλείοντες τὸν Ἄνακτα, μιῇ ἀλαλάξατε φωνῇ·
Τῷδέ τ᾽ ἀγαλλομένη ἀλαλάξαι πᾶσα περὶ χθών,
Ἔθνεά τε ξύμπαντα, βροτῶν τ᾽ ἀπερείσια φῦλα.
2 Ἀθάνατον θεραπεύετ᾽ εὐφροσύνῃσι νόοιο·

Cantilenis ſuavibus in ejus conſpectum venite.
3 Scitote, quòd ſolus Dominus eſt Deus, nec quis alius;
Nos.a. ille fecit, non autē ſumus à-*nobis*-ipſis-fuſi *nec fabricati*,
Nec omninò à-*nobis* ipſis-nati-factiq; manuúmq; opera noſtrarū
Sed à-Deo-conditi, ejus autem ſumus populus,
Populus quidem ejus, ovéſque paſcui ejus.
4 Introite portas ejus, pulchrúmque atrium,
Hymnis ſonoris ejus gloriam *celebrandam* accurantes,
Et ejus domum intrate cantantes ſimul.
5 Immortalis enim Dominus bonúſque & mitis eſt,
Cujus & lenitas miſericordiáque perpetuò ſemper
Manet, veritáſque per indefectibiles generationes.

P S A L. ci.

1 CLementiámque juſtitiámque unâ celebrabo cantilenâ,
Quâ te cantabo, Domine, tu enimutríſque excellis.
2 Ibo autem in-via prudenter, & inculpatam calcabo ſemitam
Benè & ſcienter: quando verò ad me venies? domo
In mea recto corde verſabor omninò,
Ut & integer ipſe ſim, & integra ſciens.
3 Oculis haud quidpiam lubens malum videbo, nec pravum,
Iniquum nec mihi quicquam collocabo in conſpectu:
Inviſa autem mihi *ſunt* eorum opera, extra viam qui vagantur,
Et à te declinant, eorum verò nihil unquam adhærebit mihi.
4 Perplexum autem cor perverſi hominis recedat
Procul à me; malum autem non cognoſcam nec amabo.
5 Eum autem qui probro clanculùm afficit ſocium,
Et eum abſentem malè vituperat, prorſus diſperdam:
Neque ſuſtinere ſuperbientem potero,
Vultúmque faſtu elatum, & inſolentem animum habentem.
6 Oculi autem mei ſunt ſuper fideliſſimos homines
Regione in noſtra, ut domeſtici mihi ſint:
Et famulus meus erit vir integer animi.
7 Qui autem malam fraudem conſultat, haud utique meam
Chœnicem attingere eum patiar, neque meam domum
Habitare, nec coram me manere *eum* qui mendacia loquitur.

8 Diluculò

Μολπῇσι γλυκερῇσιν ἐπὴν ἀντήσαντ' ὀπωπῆς.
3 Ἴσθ' ὅτι μοῦνος Ἄναξ πέλεται Θεὸς, οὐδέ τις ἄλλος·
Ἡμέας δ' αὐτὸς ἔτευξ', οὐκ εἰμὲν δ' αὐτοχόωνοι,
Οὐδέ τι αὐτογενεῖς, χειρῶν τ' ἔργ' ἡμετεράων,
Ἀλλὰ Θεόδμητοι, αὐτοῦ πελόμεσθα δὲ λαός,
Λαὸς μὲν τ' αὐτοῦ, ὄϊες δέ τε οἷο νομοῖο.
4 Εἰσοιχνεῖτε πύλας αὐτοῦ, περικαλλέα τ' αὐλήν,
Ὕμνοισι λιγυροῖσιν ἑὸν κλέος ἀμφιέποντες,
Καὶ ἑὸν οἶκον ἐσέλθετ' ἀοιδιάοντες ὁμαρτῇ.
5 Ἀθάνατος γὰρ Ἄναξ ἀγαθός τε καὶ ἤπιός ἐστι,
Τοῦ καὶ ἐνηείη, ἔλεος δέ τε νωλεμὲς αἰεὶ
Μίμνει, ἀληθείη τε δι' ἀλληλέκτων γενεάων.

Ψαλ. ρα'.

1 Μειλιχίην τε δίκην τε μιῇ ἀναμέλψομ' ἀοιδῇ·
Τῇ σ' ἀναμέλψομ', Ἄναξ, σὺ γὰρ ἀμφοτέρῃσι κέκασσαι.
2 Εἶμι δ' ὁδὸν πινυτῇ, καὶ ἀμύμονα βήσομ' ἀταρπὸν
Εὖ καὶ ἐπισταμένως· πότε δ' ὡς ἐμ' ἐλεύσεαι; οἴκῳ
Ἐν ἐμῷ ἰθείῃ κραδίῃ πωλήσομαι ἔμπης,
Ὡς καὶ ἀμύμων αὐτὸς ἐὼν, καὶ ἀμύμονα εἰδώς.
3 Ὄμμασιν οὔτι ἑκὼν κακὸν ὄψομαι, οὔτ' ἀσύφηλον,
Αἴσυλον οὐδέ τι μοι ὀπίσω προπάροιθεν ὀπωπῆς·
Ἔχθρα δέ μοι τῶνδ' ἔργα, παρὲξ ὁδοῦ οἵ τ' ἀλόωνται,
Καὶ σοῦ ἀπέκλιναν, τῶν δ' οὔτι ποδὸς ἕξετ' ἐμεῖο.
4 Στρεπτὴ δὲ κραδίη σκολιόφρονος ἀνέρος ἔρροι
Τῆλ' ἀπ' ἐμεῖο· κακὸν δ' οὐ γνώσομαι οὐδὲ φιλήσω.
5 Τὸν δ' ὃς ἐλεγχείην λάθρη ἀνέθηκεν ἑταίρῳ,
Καί μιν ἀπόντα κακῶς μωμήσατο, πάμπαν ὀλέσσω·
Οὐδέ κ' ἀνασχέσθαι ὑπερηφανέοντα δυναίμην,
Ὄμμα θ' ὑπερφίαλον, καὶ ἀγλώοεα θυμὸν ἔχοντα.
6 Ὀφθαλμοὶ δ' ἐμοί εἰσ' ἐπὶ πιστοτάτους ἀνθρώπων,
Χώρῃ ἐν ἡμετέρῃ, ἵν' ὑπωρόφιοί μοι ἔωσι·
Καὶ θεράπων ἐμὸς ἔσται ἀνὴρ, ὃς ἀμύμονα εἰδῇ.
7 Ὃς δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύεται, οὔτοι ἐμῆς γοῦν
Χοίνικος ἅπτεσθαί μιν ἀνέξομαι, οὐδέ τ' ἐμὸν δῶ
Ναίειν, οὐδέ μου ἄντα μένειν, ὃς ψεύδεα βάζει.

8 Πρωῒ

8 Diluculò autem omnes perdam, improbi qui ſunt
Terra in noſtra ; ut ab Immortalis civitate
Omnes funditùs deleam, quotquot mala machinantur.

PSAL. cii.

1 ORationem meam exaudi, Domine, ſupplicis vocem ſuſcipe
Propitius, & ad te vox mei clamantis veniat.
2 Nè à me avertas oculos malo calamitatis tempore,
Secedens: valdè paratæ tibi aures ad-audiendum ſint,
Die triſti ſtatim me vociferantem audi.
3 Dies enim mei perierunt, & abierunt veluti fumus ;
Oſſa autem exaruerunt tanquam focus in ignis ſplendore.
4 Veluti autem cùm ſol percutit recens-florentem herbam
Radiis ſuis,ea verò percuſſa exaruit;
Sic & mihi exaruit in pectore charum cor:
Quippe & mente oblitus ſum cibo paſci.
5 Miſerabiliter lugenti,& vocem gemibundam edenti
Carnes mihi conſumuntur, areſcunt autem membra
Tabe funeſtâ, cuti autem oſſa adhærent.
6 Loco in ſolitario ſicut pelicanus ſolus errat,
Talis ego miſer ; velutíque noctua noctis ſocia,
Quæ ſemper ſola-eſt, deſertáſque domos habitat.
7 Jaceo vigilans, & inſomnes noctes traduco:
Ac ſi paſſer eſſem ſuper tecta ſolitariè ſolus.
8 Hoſtes *mei* totâ die probris me afficiunt
Temerè ; contráque me valida eos rabies inceſſit,
Simúlque contra me juramentũ jurati-ſunt,mihi mala molientes.
9 Idcircò autem velut panem cinerem fuliginoſum edi:
Lachrymis meis potum miſcui, & bibi ſalſam aquam ;
10 Idque propter vehementem iram tuam,indignationémq;gravẽ;
Quia me primùm extuliſti, deinde verò etiam deturbâſti.
11 Dies mei perinde-ac umbra tranſeunt, quæ citò perit ;
Et carne attenuatus exarui ſicut gramen.
12 Verùm tu, Immortalis, es, manéſque in perpetuum ;
Memoriáque tui per ſempiterna ſecula.

13 Exurges

8 Πρωῒ δὲ πάντας ὀλέσσω, ἀτάσθαλοι οἵπερ ἔασι
Γαίῃ ἐν ἡμετέρῃ· ἵν' ἀπ' Ἀθανάτοιο πόληος
Πάντας ἀποῤῥαίσω, ὅσσοι κακὰ μηχανόωνται.

Ψαλ. ρβ΄.

1 Εὐχωλῆς μου ἄκουσον, Ἄναξ, ἱκέτεω ὄπα δέξο
Ἵλαος, σέ τε φωνὴ ἐμοῦ βοόωντος ἱκέσθω.
2 Μὴ ἀπ' ἐμεῦ τρέπε ὄσσε κακῇ ἐν οἰζύος ὥρῃ,
Νοσφισθείς· μάλ' ἑτοῖμά τοι οὖατ' ἀκουέμεν ἔστω,
Ἤματι λευγαλέῳ τάχα μου φωνεῦντος ἄκουσον.
3 Ἤματα γάρ μου ὄλωλε, καὶ οἴχεται ἠΰτε καπνός·
Ὀστέα δ' αὐάνθη, ὡς ἐσχάρη ἐν πυρὸς αὐγῇ.
4 Ὡς δ' ὅταν ἠέλιος βάλλῃ νεοθηλέα ποίην
Ἀκτίνεσσιν ἑῇς, ἡ δὲ βληθεῖσα μαράνθη·
Ὣς καὶ ἐμοὶ ἐμαράνθη ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ·
Οὕνεκά τε φρεσὶν ἐκλελαθόμην σίτοιο πάσασθαι.
5 Οἰκτρ' ὀλοφυρομένῳ καὶ ὄπα στονόεσσαν ἱέντι
Σάρκες μοι φθινύθουσι, κατεσκλήκασι δὲ γυῖα
Τηκεδόνι στυγερῇ, ῥινοῦ δέ τ' ὀστέ' ἔχονται.
6 Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ πελεκὰν ὡς οἶος ἀλᾶται,
Τοῖος ἐγὼ δειλός· ὥς τε γλαὺξ νυκτὸς ἑταίρη,
Ἥ τ' αἰεὶ μύνεται, ἔρημά τε οἰκία ναίει.
7 Κεῖμ' ἐγρηγορέων, καὶ ἄϋπνος νύκτας ἰαύω·
Ὡς εἰ στρουθὸς ἔην ἐπὶ δώμασιν οἰόθεν οἶος.
8 Δυσμενέες προπᾶν ἦμαρ ἐμοὶ κατ' ὀνείδεα χεῦαν
Αὔτως· καὶ δ' ἄρ' ἐμεῦ κρατερὴ σφεας λύσσα δέδυκε,
Σοὶ δέ τε ὅρκον ὄμοσσαν, ἐμοὶ κακὰ μητιόωντες.
9 Τοὔνεκα δ' ὡς σῖτον κόνιν αἰθαλόεσσαν ἔδηδα·
Δάκρυσ' ἐμοῖσι ποτὸν μίξας, πίον ἁλμυρὸν ὕδωρ·
10 Σὸν δι' ἐπιζάφελόν τε χόλον μῆνίν τε βαρεῖαν·
Ὅττι με πρῶτ' ἀνάειρας, ἔπειτα δὲ καὶ στυφέλιξας.
11 Ἤματά μου σκιῇ ἶσα παρέρχεται, ἢ τάχ' ὄλωλε·
Καὶ χρόα καρφόμενος ξηράνθην ἠΰτε ποίη.
12 Ἀλλὰ σύ γ', Ἀθάνατ', ἐσσί, μένεις δέ τε νωλεμὲς αἰεί·
Μνημοσύνη δέ τε σεῖο δι' ἀλλήκτων γενεάων.

13 Ὄρσεαι

13 Exurges igitur, Sionísque calamitosæ misereberis:
Jam enim tempus venit, gratáque miserationis opportunitas.
14 Quoniam tui servi etiam rudera diligunt,
Ipsósque *adeò* lapides ejus, & ejus pulverem valdè-amant,
Venerantes utique eam etiam in pulvere collapsam.
15 Gentes autem adeò timebunt nomen inclytum Immortalis,
Adorantes; omnésque tuam gloriam, quotquot sunt,
Sceptrigeri reges in terra alma.
16 Cùm Dominus Sionem charam, & ejus muros ædificaverit,
Gloriâ suâ fulgens tum splendoréque apparebit.
17 Hominum vero solitariorum, & ad quos magna pervenit neces-
Precationem propitius exaudies, & non spernes. (sitas,
18 Scribet aliquis hoc deinde etiam posteris auditu,
Ut & decantatum sit etiam apud seros nepotes:
Laudabunt autem Dominum, qui in-posterum nati-fuerint.
19 E solio sublimi, ubi ei sedes sacra est,
Immortalis prospexit, & aspexit in-terram infrà,
Desuper aspexit in-terram de cœlo stellato:
20 Virorum, qui firmis conclusi-sunt in carceribus,
Eorum gemitúmque audire, & vincula disrumpere:
Ipsos & à morte lugubri liberare,
Qui destinati letho putant se *mox* morituros:
21 Omnibus omninò palàm facere illustre nomen Domini
Sanctâ in Sione, & ejus gloriam in Solymis,
22 Catervatim cùm populi congregati-sunt, & ex civitatibus,
Et ex regionibus, quibus imperant insignes reges,
Omnes simul, ad colendum sacrum robur Immortalis.
23 Læsit me in via, debilitavítque mihi vires,
Et me infirmum reddidit, charum ævum *mihi* decurtans.
24 Dixi utique, Nè mihi, Deus meus, dimidium ævi auferas,
Neque mihi in medio curriculo sit terminus vitæ:
Tui anni indesinentes *sunt*, vivísque in perpetuum usque.
25 Terræ spatiosæ olim tu fundamenta posuisti;
Cœlúmque stelliferum tuis manibus fecisti.
26 Sed hoc quidem peribit, tu autem eris incorruptibilis semper;
Et

13 Ὄρσεαι οὖν, Σιῶνά τ' οἰζυρὴν ἐλεήσεις·
Ἤδη γὰρ χρόνος ἦλθε, φίλη τ' ἐλεητύος ὥρη.
14 Ὅττι τεοὶ θεράποντες ἐρείπια περ φιλέουσι,
Τούς τε λίθους αὐτῆς, καὶ ἑὴν κόνιν ἀμφαγαπῶσιν,
Αἰδόμενοι ἄρα τιώγε καὶ ἐν κονίῃσι πεσοῦσας.
15 Ἔθνεα δ' ὡς δείσουσ' ὄνομα κλυτὸν Ἀθανάτοιο,
Ἁζόμενοι· πάντες δὲ τεὸν κλέος, ὅσσοι ἔασι,
Σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
16 Ὁππότ' Ἄναξ Σιῶνα φίλην, καὶ ἃ τείχεα δείμῃ,
Κύδεϊ ᾧ στίλβων τότε ἀγλαΐῃ τε φανεῖται.
17 Ἀνδρῶν δ' οἰοπόλων, μεγάλη θ' οὓς ἵκετ' ἀνάγκη,
Εὐχωλῆς ἵλαος ἀκούσεται, οὐδ' ἀλογήσει.
18 Γράψει τις τόδ' ἔπειτα καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
Ὄφρα τ' ἀοίδιμον ᾖσι καὶ ὀψιγόνοις ἀνθρώποις·
Αἰνήσουσι δ' Ἄνακτα, οἵ κεν μετόπισθε γένωνται.
19 Ἐκ θρόνου ὑψηλοῦ, ὅθι οἱ ἕδος ἱερόν ἐστιν,
Ἀθάνατος καθορᾶτο, καὶ εἴσιδε γαῖαν ἔνερθεν,
Ὑψόθεν εἴσιδε γαῖαν ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος·
20 Ἀνδρῶν, οἳ κρατερῇσιν ἐέρχαται ἐν φυλακῇσι,
Τῶνδέ τ' ἀκοῦσαί τε στοναχὴν, καὶ δέσματα ῥῆξαι·
Αὐτοὺς καὶ θανάτοιο δυσηχέος ἐξαναδῦσαι,
Αἳ πεπρωμένοι αἴσῃ οἴονται θανέεσθαι·
21 Πᾶσι μάλ' ἀμφαδὰ θεῖναι ἀγακλυτὸν οὔνομ' Ἄνακτος
Ἱερῇ ἐν Σιῶνι, καὶ ὃν κλέος ἐν Σολύμοισιν·
22 Ἱλαδὸν ὁππότε λαοὶ ἀγηγέραται, ἔκ τε πολήων,
Χωρέων θ', ὧν κρατέουσιν ἀγακλειτοὶ βασιλῆες,
Πάντες ἅμ', ἅζεσθαι ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο.
23 Ἔβλαψέν μ' ἐν ὁδῷ, ἀμενήνωσεν δέ μοι ἀλκήν,
Καί μ' ἀλαπαδνὸν ἔθηκε, φίλην αἰῶνα κολούων.
24 Φῆν ἄρα, Μή με, Θεός μου, ἀφ' ἥμισυ αἵρεο ζωῆς,
Μηδέ μοι ἐν μεσάτῳ δρόμῳ ἔῃ τέρμα βίοιο·
Σοῦ ἔτε' ἄλληκτα, ζώεις δέ τε νωλεμὲς αἰεί.
25 Γαίης εὐρυχόροιο πάλαι σὺ θεμείλια θῆκας·
Οὐρανὸν ἀστερόεντα τεῇσί τε χερσὶν ἔτευξας.
26 Ἀλλ' ὁ μὲν οὖν κεν ὄλοιτο, Σὺ δ' ἔσσεαι ἄφθιτος αἰεί·

Et vetus quidem hoc totum fiet veluti vestimentum:
Quemadmodum verò cùm quis læniam à se deposuit veterem,
Aliud autem induit pallium, quod ei fuerit mutatorium;
Sic tuâ voluntate *mutabitur &* aliusmodi erit hoc, quàm anteà.
27 At tu semper idem, seniíque-expers & immortalis;
Nec annorum tibi unquam erit, aut vitæ finis.
28 Te autem colentium filii manebunt prorsus,
Et apud te stabiles semper erunt, iisque in-posterum
Nunquam improlis generatio & obscura peribit.

PSAL. ciii.

1 LAuda, anima mea, sacrum robur Immortalis,
Et cor, & quæcunque sunt in pectore meo,
Omnia simul glorificent nomen sanctum ejus.
2 Lauda, anima mea, sacrum robur Immortalis,
Nec oblivíscere eorum, quæ tibi unquam fecit, bonorum.
3 Qui tibi benignè peccata omnia remittit;
Qui & tibi medicus, morbos & sanat omnes.
4 Qui vitam tuam tuetur, téque servat ab interitu;
Clementiâque misericordiâque tuum coronat caput.
5 Quíque benevolus os tibi replet bonis: (nectus occupat,
Quemadmodum autem cùm aquila volucris, postquàm eam se-
Fit denuò juvenis, pennas exuens, quas antea habuit:
Sic ille te, vitæ licet tibi flos perierit,
Senectute abrasâ, efficiet juvenem pubescentem.
6 Omnibus vi-oppressis Dominus adjutor est;
Eorúmque gratiâ recta semper decernit jura,
Æquitatem præstans, molestámque injuriam propellens.
7 Quique olim ostendit suas Mosi vias
Legislatori, suáque opera Israëlis filiis.
8 Mitis est Dominus, & clemens, & lenis-animi:
Subit verò tardè eum ira, valdè autem ei mens est misericors.
9 Non ei contentio grata est, non objurgabit assiduè semper:
Iram abjiciet, nec pertinaciter in animo
Succensebit, nec iram in mente diebus omnibus retinebit.

10 Patiens-

Καί γε παλαιὸς ἅπας ὁ γηράσκοι κεν ἠΰτε λώπη·
Ὡς δ' ὅτε τις τε χλαῖναν ἀπαὶ ἐὸ θῆκε παλαιήν,
Ἄλλο δὲ ἕσσατο φᾶρος, ὅ οἱ περιχέσκετ' ἀμοιβάς·
Ὣς σὺ ἑκηκότ' ἄλλοιος ὁδ' ἔσσεται, ἢ ὃ πάρος περ.
27 Ἀλλὰ σὺ αἰὲν ὁ αὐτός, ἀγήρως τ', ἀθάνατός τε·
Οὐδ' ἐτέων ποτὲ σοι ἔσετ', ἢ βιότοιο τελευτή.
28 Τῶν δέ σε θ' ἀζομένων παῖδες μενέουσι περ ἔμπης,
Γὰρ δέ σοι ἔμπεδοι αἰὲν ἔσονται, τοῖσί τ' ὀπίσσω
Οὐδέποτ' ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὀλεῖται.

Ψαλ. ργ'.

1 ΑἾνε', ἐμὴ ψυχή, ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο,
Καὶ κραδίη, ὅσα τ' ἐντὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσι,
Πάντ' ἄμυδις κυδαινόντων ὄνομ' ἱερὸν αὐτοῦ.
2 Αἶνε', ἐμὴ ψυχή, ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο,
Μηδ' ἐπιλήθεο τῶνδ', ὅσα τοι ποτὲ ἔσθλα ἔοργεν.
3 Ὅς τοι περιφρονέως ἀλιτήματα πάντ' ἀφέηκεν·
Ὅς τέ τοι ἰητὸς, νούσους καὶ ἀκέσσατο πάσας.
4 Ὅς βίοτόν σου ἔρυτο, σέ τ' ἐξεσάωσεν ὀλέθρου·
Μειλιχίῃ τ' ἐλέῳ τε τεὸν στεφάνωσε κάρηνον.
5 Ὅς τε φίλα φρονέων στόμα σοι ἔμπλησεν ἐάων·
Ὡς δ' ὁπότ' αἰετὸς ὄρνις, ἐπεί μιν γῆρας ἱκάνει,
Γίνεται αὖτε νέος, πτερά τ' ἔκδυς, ἃ πρὶν ἔχεσκεν·
Ὣς ὅγε σε, ζωῆς εἴπερ τέ τοι ἄνθος ὀλώλῃ,
Γῆρας ἀποξύσας, θήσει νέον ἡβώοντα.
6 Πᾶσι βιαζομένοισιν Ἄναξ ἐπιτάρροθός ἐστι·
Τῶνδ' ἕνεκ' ἰθείας αἰεί τ' ἔκρινε θέμιστας,
Εὐδικίας ἀνέχων, θυμαλγέα δ' ὕβριν ἀλάλκων.
7 Ὅς τε πάλαι ἀνέφηνεν ἑὰς Μωσῆϊ κελεύθους
Θεσμοφόρῳ, τά δ' ἔργ' Ἰσραηλιοῖό τε παισίν.
8 Ἤπιός ἐστιν Ἄναξ καὶ μείλιχος ἠδ' ἀγανόφρων·
Δὺ δέ μιν ὀψὲ χόλος, μάλα δ' οἱ νόος ἐς' ἐλεήμων.
9 Οὐ οἱ ἔρις φίλη ἐς, οὐ νεικέσι ἔμμενες αἰεί·
Μῆνιν ἀπορρίψει, οὔτ' ἀσκηθέως ἐνὶ θυμῷ
Χώσεται, οὔτε χόλον φρεσὶν ἤματα πάντα καθέξει.

10 Τέτληκ',

10 Patiens-est, nec nobiscum agit juxta ea quæ peccavimus;
Neque maleficentiæ mercedem malam nobis præbet.
11 Quantum verò cœlum est super terram almam,
Tantum & super viros quibus mens est pia,
Quíque eum reverentur, gratia ejus & misericordia.
12 Quantum verò sol oriens *distat* ab occidente,
Tantum à nobis nostra peccata posuit. (seretur,
13 Quemadmodum autem pater suorum liberorum benevolus mi-
Sic & in-mente sua Dominus miseretur hominum,
Qui ipsum reverentur, Dei-timentem animum habentes.
14 Nostram enim naturam novit, corpúsque quàm infirmum;
Bene hoc etiam meminit, quòd fragilis pulvis sumus.
15 Nec enim quicquam uspiam est brevioris-ævi quàm homo,
Cujus & citò-interitura est vita, velut gramen;
Perinde autem ac flos viget, paululùm, haud admodum diu,
Flos in agris, cujus & ævum est brevissimum.
16 Venit enim repentè ventus, ille autem abit evanidus,
Statim marcescens; locus autem suus haud *ampliùs* eum novit.
17 Immortalis autem misericordia & ante omnes generationes,
Et ad omnes perpetuò erit deinceps rursus
Eum reverentibus in-animo; justitiáque *ejus*
Ad natos natorum, & qui nascentur ab illis.
18 Erga eos autem quicunque ejus fœdera fida custodiunt,
Et recordantur verborum ejus, ut perficiant mandata.
19 Thronum suum benè stabilivit in cœlo stellato
Immortalis, & sceptrum ejus omnibus dominatur.
20 Laudate vos Dominum, ejus Angeli cœlites,
Qui robore excellitis, ejúsque præstatis sermonem
Prompti, nec inobsequentes-estis præceptis ejus.
21 Laudate vos Dominum, quotquot utique ejus exercitus estis,
Diligentes ministri, ejus perficientes mandata.
22 Sed & laudate vos Dominum, ejus etiam opera omnia,
Locis in omnibus, in quibuscunque regnum-obtinet:
Eja age, anima mea, quin & tu etiam lauda Dominum.

10 Τέτληκ', οὐθ' ἡμέας ἔρδει οἷ' ἠλιτόμεσθα·
Οὔτε κακορραφίης μισθὸν κακὸν ἄμμιν ὀπάζει.
11 Ὅσσον δ' οὐρανός ἐστιν ὑπὲρ χθόνα πουλυβότειραν·
Τόσσον ὑπὲρ τ' ἄνδρας, τοῖσιν νόος ἐστὶ θεουδής,
Οἵ τέ μιν ἅζονται, χάρις αὐτοῦ καὶ ἐλεητύς.
12 Ὅσσον δ' ἠέλιός τ' ἀνιὼν ἀπὸ δυσομένοιο,
Τόσσον ἀφ' ἡμείων ἡμέων ἀλιτήματ' ἔθηκεν.
13 Ὡς δὲ πατὴρ ἑὰ τέκνα φιλοφρονέων ἐλέησεν·
Οὕτω καὶ φρεσὶν ᾗσιν Ἄναξ ἐλέησ' ἀνθρώπους,
Οἵ τέ μιν ἠδέσσαντο, θεουδέα θυμὸν ἔχοντες.
14 Ἡμέων γὰρ φύσιν οἶδε, δέμας δέ τε, ὡς ἀλαπαδνόν·
Εὖ τόδε καὶ μέμνηται, ὅτ' ἄβληχρη κόνις εἰμέν.
15 Οὐ μὲν γάρ τι που ἐστὶ μινυνθαδιώτερον ἀνδρός,
Οὔτε καὶ ὠκύμορος πέλεται βίος ἠΰτε ποίη·
Ἄνθει δ' ἶσα τέθηλε, μίνυνθά περ, ἔπι μάλα δήν,
Ἄνθει εἶν ἀγροῖσιν, ὅου αἰὼν τ' ὀλιγίστη.
16 Ἦλθε γὰρ ἐξαπίνης ἄνεμος, ὃ δέ τ' οἴχετ' ἄφαντον,
Αἶψα μαραινόμενον· χῶρος δ' ἑὸς ἔπι μιν ἔγνω.
17 Ἀθανάτου δ' ἔλεος πρό τε πασάων γενεάων,
Ἐς πάσας τε διηνεκέως ἔσεθ' ὕστερον αὖθις
Τοῖσί μιν ἀζομένοισιν ἐνὶ φρεσίν· ἐνδικίη τε
Ἐς παῖδας παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.
18 Ἐς δ' αὐτούς, ὅσσοι τὰ ἃ ὅρκια πιστὰ φυλάξειν,
Καὶ μνήσονται ἐπέων, ἵν' ἑὰς τελέσωσιν ἐφετμάς.
19 Ὃν θρόνον οὗ ἵδρυσεν ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι
Ἀθάνατος, καὶ σκῆπτρον ἑὸν πάντεσσιν ἀνάσσει.
20 Αἰνεῖτ' ὔμμες Ἄνακτα, ἑοὶ Ἄγγελοι οὐρανίωνες,
Οἳ κράτει προβεβήκαθ', ἑόν τ' ἐτελέσσατε μῦθον
Πρόφρονες, οὐδ' ἀπιθήσατ' ἐφημοσύνῃσιν ἑῇσιν.
21 Αἰνεῖτ' ὔμμες Ἄνακτα, ὅσσοι ἄρα οἱ στρατοί ἐστε,
Ὀτρηροὶ θεράποντες, ἑὰς τελέοντες ἐφετμάς.
22 Ἀλλ' αἰνεῖτε καὶ ὔμμες Ἄνακτα, ἑὰ ἔργα τε πάντα,
Χώροις ἐν πάντεσσιν, ὅσσοισι καὶ ἐμβασιλεύει·
Εἶδ' ἄγ', ἐμὴ ψυχή, σὺ δέ τ' αἴνεε καὶ τὸν Ἄνακτα.

PSAL. CIV.

1 LAuda, anima mea, ſacrum robur Immortalis:
Certè quidẽ valdè magnus es, Domine, qui Deus meus es;
Gloriámque ſplendorémque tibi *tanquam* veſtes circundediſti.
2 Indutus ſplendidâ luce tanquam benè-compoſitâ veſte;
Cœlum amplum ſupernè extendens veluti pellem,
Ut cùm quis extendens tentorium benè-extructum fecit.
3 Qui & trabes conclavium, & tabulata ſuorum cœnaculorum,
Mirum viſu, collocavit in aquis & nubibus;
In ſublimi autem cæruleis inſidens nubibus
Exultans fertur tanquam curribus *benè* conglutinatis,
Perniciter incedens alis multivagi venti.
4 Et ſpiritus cœleſtes, ejus Angeli qui ſunt,
Incorporeos fecit, velocéſque tanquam ventos;
Et famulos ſuos ignis velut flammam ardentis.
5 Qui olim ſpatioſæ fundamenta poſuit terræ
Tuta, ut maneret omnino firma, ſemper exiſtens,
Nunquam mota, ſed perpetuò ſtabilis.
6 Abyſſo eam primùm tanquam veſtimento cooperuiſti,
Nec dum emergere poterat arida continentis,
Subſidens præ-gravitate; & nullo cohibente
Aquæ audaces ſuper montes magnos aſcenderunt.
7 Te verò increpante ſtatim fugerunt, & ſimulac tu voce
Terribiliter tonuiſti, illæ feſtinanter diffugiebant,
Et te metuentes deſcendebant multùm infrà,
In conflugem, concurſúmque aquarum valdè-ſonantium.
8 In montes retrò aſcendunt ſubterraneis canalibus,
Et rurſus deſcendunt, & è fontibus profluentes
De montibus præcipites pérque valles & per ſaltus
Ruunt-præproperè, donec perveniant ad oceanum profundum,
Ubi tu communem ipſis ſedem & locum poſuiſti.
9 Terminum autem tu iis ſtatuiſti, quem haud fas eſt tranſire,
Neque denuò terram tranſcendere, nec operire,
Etiamſi & fluctus ebulliat, multúmque æſtu furens

Ψαλ. ρδ'.

1 Αἶνε, ἐμὴ ψυχή, ἱερὸν μέλος Ἀθανάτοιο·
Ἦ μάλα μὲν μέγας ἔπλευ, Ἄναξ, ὅς ἐμὸς Θεός ἐσσι·
Κῦδος τ' ἀγλαΐην τε τεῒν περὶ εἵματ' ἔθηκας.
2 Ἑσσάμενος λαμπρὸν φάος ὡς εὐεργέα λώπην·
Οὐρανὸν εὐρὺν ὕπερθε τανύσσας, ἠΰτε δέρμα,
Ὡς ὅτε τις τανύσῃ κλισίην εὔτυκτον ἔθηκεν.
3 Ὅς τε δοκοὺς θαλάμων, ἠδ' ἴκρια ὧν ὑπερῴων,
Θαῦμα ἰδεῖν, ἔστησεν ἐν ὕδασι καὶ νεφέλῃσιν·
Ὕψι δὲ κυανέοισιν ἐφεζόμενος νεφέεσσι,
Κυδιόων φέρεται, ὡς ἅρμασι κολλητοῖσι,
Ῥίμφα βιβὰς πτερύγεσσι πολυπλάγκτου ἀνέμοιο.
4 Καὶ Νόας οὐρανίους, ἑοὶ Ἄγγελοι οἵ τε πέλονται,
Οὐ γὰρ ἔχοντας ἔτευξε, θοοὺς δέ τε ὥσπερ ἀήτας·
Καὶ θεράποντας ἑοὺς πυρὸς ὡς φλόγα αἰθομένοιο.
5 Ὃς πάλαι εὐρυχόροιο θεμείλια θήκατο γαίης
Ἀσφαλέ', ὄφρα μένῃσι μάλ' ἔμπεδος, αἰὲν ἐοῦσα,
Οὔποτε κινυμένη, διὰ δ' ἀμπερὲς ἑστηκυῖα.
6 Βένθεϊ μιν τὰ πάροιθ' ὡς φάρεϊ ἀμφεκάλυψας,
Οὐδέ πω ἀνελθέειν δύνατο ξερὸν ἠπείροιο,
Ἶζον βενθοσύνῃσι· καὶ ἔπινος ἱκανόωντος
Ὕδατα τελμήενθ' ὑπὲρ ὄρεα μακρὰ βέβηκε.
7 Σεῖο δ' ὁμοκλήσαντος ἄφαρ φύγεν, ὥς τε σὺ φωνῇ
Δεινὸν βροντήσας, τάδε τ' ἐσσυμένως ἐφοβεῖτο,
Καί σε ὑποδδείσαντα κατήιε πολλὸν ἔνερθεν,
Ἐς μισγάγκειαν, ξυνέσιν δ' ὑδάτων ἐριδούπων.
8 Εἰς ὄρε' αὖ ἀναβαίνει ὑπὸ χθονίοισιν ἐναύλοις,
Καί ῥ' αὖτις καταβαίνει, ἰδ' ἐκ πηγέων προρρέονται
Ἐξ ὀρέων ἐπὶ κάρ διά τ' ἄγκεα καὶ διὰ βήσσας
Σεύεται, ὄφρα δ' ἱκάνῃ ἐς ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Ὁππόθι σὺ ξυνόν σφιν ἕδος καὶ χῶρον ἔθηκας.
9 Τέρμα δὲ σύ σφιν ἔταξας, ὃ οὐ θέμις ἐστὶ περῆσαι,
Οὐδ' ἐξαῦθις ὑπὲρ χθόνα βήμεναι, οὐδὲ καλύψαι,
Εἴπερ κῦμά τε παφλάζῃ, μέγα δ' οἴδματι θύον

Μορμύρῃ

Murmuret pelagus, ultrà fluens continuè ſemper,
Litora tamen neque ſic tranſilit, quantumvis cupiens.
10 Fontes in fluvios & loca-uliginoſa herbida
Valléſque emittit per montes medios fluentes.
11 Feris monticolis inde potus eſt omnibus;
Et aſini agreſtes ſedant aridam ſitim.
12 Juxta verò genus habitant aërearum volucrum,
Arborum in ramis cantans denſis.
13 E cænaculis *ſuis* irrigat imbribus cacumina
Celſorum montium, ut nè humectatione careant
Compluta cœlitùs: onuſta-eſt frugibus tuis
Terra, tuíſque operibus repleta-eſt tellus alma.
14 Hæc verò etiam ejus arbitrio ac juſſu progignit florens gramen,
Jumentis quidem gramen, herbam autem hominibus:
Sed & *ille* è terra producit jucundum panem;
15 Vinúmque, quod & viri cor & mentem exhilarat,
Atque etiam oleum, quòd & nitidam ei reddit faciem;
Panémque, cordis qui robur eſt & fortitudo,
Panémque ſuſtentaculum vitæ, & farinas medullam hominum.
16 Arbores etiam Immortalis valdè creſcentes florent,
Nec unquam adeò humore indigent, nec ullâ re aliâ;
Et cedri Libani odoriferi, quas plantavit.
17 Ibi ſuos aves fabricant nidos,
Ramis in denſis *benè*-extructa ædificia habentes:
Intérque eas, domos pulchras, charos curans parentes
Inhabitat abietibus in excelſis ciconia.
18 Sylveſtres capræ tenent montium ſublimes vertices;
Rupéſque cavæ refugium ſunt leporibus:
Ubi ſalvi utrique, & iis receptacula ſunt quò fugiant
Nè quomodo crudivoris præda feris fiant.
19 Ejus autē voluntate & decreto luna inter ſtellas nocturno tem-(pore
Creſcítque, decreſcítque, & benè tempeſtatibus dominatur:
Toto autem die fertur ſplendidum lumen ſolis,
Qui & poſtquàm ab aurora procedens curſum ſuum peregerit,
Benè novit occidere, cùm niger heſperus venerit.

20 Tu

Μορμύρῃ πέλαγος, περάτω ῥέον ἐμμενὲς αἰεί,
Ἠϊόνας δ᾽ οὐδ᾽ ὡς ὑπεράλλεται ἱέμενόν περ.
10 Πηγὰς ἐς ποταμοὺς, καὶ πίσεα ποιήεντα,
Ἄγκεά τε προέηκεν ἀν᾽ οὔρεα μέσσα ῥεούσας.
11 Θηρσὶν ὀρεσκῴοις ἔνθεν ποτὸν ἔπλετο πᾶσι·
Καὶ ὄνοι ἀγρότεροι ἄφεσαν πολυκαγκέα δίψαν.
12 Πὰρ τῇ γένος ναίουσιν ὑπουρανίων πετεηνῶν,
Δενδρέων εἰν ὄζοισιν ἀοίδιμον πυκινοῖσιν.
13 Ἐξ ὑπερωϊόφιν δεύει ὄμβροισι κάρηνα
Ἠλιβάτων ὀρέων, ἵνα μὴ ἀρδμοῖο χατίζῃ
Ὑόμενον οὐρανόθεν· βρίθει καρποῖσι τεοῖσι
Γαῖα, τεῶν τ᾽ ἔργων πλῆτο χθὼν εὐρυόδεια.
14 Ἡ δέ τε τοῖο ἕκητι φύει ἐριθηλέα ποίην,
Κτήνεσι μὲν ποίην, βοτάνην δέ τε ἀνθρώποισιν·
Ἀλλὰ καὶ ἐκ γαίης προφέρει μενοεικέα σῖτον·
15 Οἶνόν θ᾽, ὅς τ᾽ ἀνδρὸς κραδίην καὶ θυμὸν ἰαίνει,
Ἠδέ τ᾽ ἔλαιον, ὃ καὶ λιπαρὴν οἱ θῆκεν ὀπωπήν·
Ἄρτον τε, κραδίης ὅσπερ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή,
Ἄρτον θ᾽ ἕρμα βίοιο, καὶ ἄλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν.
16 Δένδρεά τ᾽ Ἀθανάτοιο μάλ᾽ ἀλδήσκοντα πετήλοις,
Οὔτε ποτ᾽ οὖν νοτίης ἐπιδεύεται, οὔτε τοῦ ἄλλου·
Καὶ κέδροι Λιβάνοιο θυώδεος, ἃς ἐφύτευσεν.
17 Ἔνθα σφὰς ὄρνιθες ἐτεκτήναντο καλιάς,
Ὄζοις ἐν πυκινοῖσι τετυγμένα δώματ᾽ ἔχουσαι·
Τῇσι μετ᾽ οἰκία καλά, φίλους κομέων τε τοκῆας,
Ναιετάει ἐλάτῃσιν ἐν ὑψηλῇσι πελαργός.
18 Ἄγριοι αἶγες ἔχουσ᾽ ὀρέων αἰπεινὰ κάρηνα·
Πέτραι τε γλαφυραὶ ἀλεωρή εἰσι λαγωοῖς·
Ἢ σύοι ἀμφότεροι, καί τε σφιν φυκτὰ πέλονται,
Μήπως ὠμησταῖσιν ἑλώρια θηρσὶ γένωνται.
19 Τοῖο δ᾽ ἕκητι σελήνη ἐν ἄστρασι νυκτὸς ἀμολγῷ
Πλήθει τε φθίνει τε, καὶ εὖ ὥρῃσιν ἀνάσσει.
Πᾶν δ᾽ ἦμαρ φέρεται λαμπρὸν φάος ἠελίοιο,
Ὅς τ᾽ ἐπεὶ ἠῶθεν προϊὼν δρόμον ὃν τολύπευσεν,
Εὖ οἶδεν καταδῦναι, ὅπῃ μέλας ἕσπερος ἔλθῃ.

20 Tu tenebras sacras mittis, & venit nox obscura,
Et obumbrantur viæ in terra alma:
Et tum feræ omnes, quas & alit ingens sylva,
Repentes foras (mala enim fames jubet)
Prodeunt, siquam fortè escam & prædam assequi-poterint.
21 Et hanc quidem juvenes perquirunt leones,
Miserabiliter rugientes, rugitus autem ad cœlum pervenit;
Adeò hi cibum etiam à Deo mendicant.
22 Cæterùm quando sol utique recens percussit arva
In-cœlum ascendens, tum frequentes congregantur,
Retrò autem, postquam adeò edulii cupiditatem exemerunt,
Dormiturientes vadunt, & in cubilibus jacent.
23 Diluculò rursus homo procedit laboris curam-habens,
Interdiù sua opera exequens, donec venerit
Vespera serò subiens, obumbraveritque fertilem tellurem.
24 Quàm immensa tua, quàm variàque opera sunt,
Immortalis! *ea* certè prorsus omnia intelligentiâ & prudenti cō-
Fecisti: terra nigra tuis repleta-est bonis. (silio
25 Sic & vastum hoc & latè fluens mare,
Ibi autem universum piscium genus, & innumeræ gentes
In pelago natantium, simul parvorúmque magnorúmque.
26 Ibi & naves eunt multa-transtra-habentes, quæ & maris equi
Hominibus sunt, pertranseunt autem multum mare.
Ibi autem maris magnum miraculum, monstrosus ingens piscis,
Cetus, quem & tu fecisti ad-ludendum in ponto.
27 In te hæc utique sperant expectantia omnia,
Donec in tempore illis escam gratam des.
28 Hanc verò tu quidem das, illa autem colligunt datam;
Téque aperiente manum, implentur bonis,
29 Ab iis autem seorsim tuam te avertente faciem,
Vehementer conturbantur: spiritum verò *eorum* si auferas,
Moriuntur, citóque rursus pulvis & terra fiunt.
30 Spiritum tuum si emittas, illa alia post alia facta sunt;
Nec natura unquam perit, semper enim veris tempore
Telluris almæ novam tu faciem reddis,

31 Incor-

20 Σὺ κνέφας ἱερὸν ἧκας, ἰδ' ἤλυθε νὺξ ἐρεβεννὴ,
Καὶ σκιόωνται ἀγυιαὶ ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Καὶ τότε θηρία πάντα, τά τε τρέφει ἄσπετος ὕλη,
Ἐξέρποντα θύραζε (κακὸς γὰρ λιμὸς ἀνώγει)
Περιβλώσκουσ', εἴπου τι ἕλωρ καὶ κύρμα κιχεῖεν.
21 Καὶ τότε μέν τε νέοι ἀναμαστεύουσι λέοντες,
Οἶκτρ' ὠρυόμενοι, βρυχὴ δέ τε οὐρανὸν ἵκει·
Ὡς οἵγε βρῶμιν τε παρὰ Θεοῦ αἰτίζουσιν.
22 Αὐτὰρ ὅτ' ἠέλιός γε νέον προσέβησεν ἀρούρας
Οὐρανὸν εἰσανιών, τότ' ἀολλέες ἠγερέθονται,
Ἄψορρον δ', ἐπεὶ οὖν καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο,
Κακκείοντες ἴασι, καὶ εἰν εὐνῇσι κέονται.
23 Πρώϊος αὖτ' ἀνὴρ προμόλεν καμάτοιο μεμηλώς,
Ἠμάτιος τὰ ἃ ἔργα πονεύμενος, εἰσόκεν ἔλθῃ
Δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν.
24 Ὡς ἀπερείσιά σου, ὡς ποικίλα τ' ἔργα πέλονται,
Ἀθάνατ'· ἦ μάλα πάντα νόῳ καὶ ἐπίφρονι βουλῇ
Ἔρξας· γαῖα μέλαινα τεῶν ἔμπλητο ἐάων.
25 Ὡς καὶ ἀθέσφατος ἠδὲ καὶ εὐρὺ ῥέουσα θάλασσα,
Ἔνθα δ' ἄπειρον νεπόδων τε γένος, καὶ μυρία φῦλα,
Ἐιν ἁλὶ νηχομένων, ἅμα μικρῶν τε μεγάλων τε.
26 Ἔνθα δὲ νῆες ἴασι πολύζυγοι, αἵ θ' ἁλὸς ἵπποι
Ἀνδράσι γίγνονται, περόωσι δὲ πουλὺν ἐφ' ὑγρήν·
Ἔνθα δ' ἁλὸς μέγα θαῦμα, πελώριος ὄβριμος ἰχθὺς,
Κῆτος, τόν τε σὺ τεῦξας ἀταλλέμεναι ἐνὶ πόντῳ.
27 Σοὶ ἔπι ταῦτά γ' ἐέλπονται ποτιδέγμενα πάντα,
Ἐισόκ' ἐν ὥρῃ σφιν βρωτὺν μενοεικέα δοίης.
28 Τὴν δὲ σὺ μὲν δῶκας, τὰ δὲ συλλέξαντο δοθεῖσαν·
Σεῖό τ' ἀνοίξαντος χεῖρα πλήθουσιν ἐάων.
29 Τῶν δ' ἀπονόσφι τεὴν σου ἀποστρέψαντος ὀπωπὴν,
Ἔκπαγλα κλονέονται· αὐτμὴν δ' ἣν ἀφέλῃαι,
Θνήσκουσιν, τάχα δ' αὖτε κόνις καὶ γαῖα γίνονται.
30 Πνεῦμά σου ἣν προΐηθα, τὰ δ' ἄλλα μετ' ἄλλα τέτυκται·
Ὀυδὲ φύσις περ ὄλωλεν, ἀεὶ γάρ τ' εἴαρος ὥρῃ
Γαίης ζειδώροιο νέον σὺ πρόσωπον ἔθηκας.

31 Incorruptibilis indesinénsque erit gloria Immortalis:
Immortalis magnoperè lætabitur operibus suis.
32 Eo ipsam intuente tremor occupat terram;
Eo & *ipsos* tangente è montibus fumus oritur.
33 Dum adhuc vivo, & video lumen solis,
Celebrabo Dominum, cantabo Deum meum, quamdiu spiritus
In pectore manet, & mihi chara genua moventur.
34 Jucundæ mihi erunt mei meditationes animi,
Quando considerans eum in mente cogito:
Et Dominus mihi oblectamentum & gaudium erit.
35 De terra pereant, peccatores qui sunt:
Nec improbi homines ampliùs vivis intersint:
Lauda tu, anima mea, Dominum. Celebrate Dominum.

PSAL. CV.

1 CElebrate Dominum, ipsúmque & nomen ejus invocantes;
Operáque quotquot ipse fecit, inter populos palàm facite.
2 Hymnis eum canite, canite eum suavibus,
Omnia ejus mira opera inter vos-invicem narrantes.
3 Sanctúmque nomen ejus magnum vobis gaudium sit;
In eo exultantes valdè animitùs gloriamini:
Illísque lætetur cor, qui Immortali
Semper *frui*-cupiunt, & eos dulce ipsius desiderium capit.
4 Immo talem quærite, & fortitudinem Immortalis;
Quærite constanter usque ejus gratiosam faciem.
5 Benè autem mementote in animo, qualia & fecit,
Divina, stupendáque opera, (admiratio. a. tenuit *ea* aspicientes)
Miracula; qualiáque dixit, ejus oracula & jura.
6 Vos qui Abrami insignis servi ejus
Sanguine prognati, & ex illius estis prosapia;
Filii Jacobi, quem & elegit præ omnibus.
7 Ipse *est* Dominus Deus noster, cujus judicia atque jura
Per totam illustria sunt terram almam.
8 Pacti sui memor-fuit, & fœdera fida servavit
Perpetuò, & verbi, quod posteris mandavit,

31 Ἄφθιτον, ἄλληκτόν τ' ἔσεται κλέος Ἀθανάτοιο·
Ἀθάνατος μέγα χαιρήσει ἔργοισιν ἑοῖσι.
32 Τοῦδε μὲν εἰσορόωντος ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γαῖαν·
Τοῦδε καὶ ἁπτομένου ὀρέων ἐκ καπνὸς ὄρουσεν.
33 Ὄφρα γ' ἔτι ζώω, καὶ ὁρῶ φάος ἠελίοιο,
Κλείω Ἄνακτ', ὑμνήσω ἐμὸν Θεὸν, εἰσόκ' ἀϋτμὴ
Ἐν στήθεσσι μένῃ, καί μοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.
34 Ἡδέα μοι ἔσονται ἐμοῦ μελεδήματα θυμοῦ,
Ὁππότε βουλόμενός μιν ἐνὶ φρεσὶ μερμηρίζω·
Καί κεν Ἄναξ μοι τερπωλὴ καὶ χάρμα γένοιτο.
35 Γαίης ἐξαπολοίατ', ἀλιτροί οἵπερ ἔασι·
Μηδέ τ' ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔτι ζωοῖσι μετεῖεν·
Αἴνεε σὺ, ψυχή μου, Ἄνακτα. Κλείετ' Ἄνακτα.

Ψαλ. ρε'.

1 Κλείετ' Ἄνακτ', αὐτόν τ' ἐπί τ' οὔνομ' ἑὸν καλέσαντες·
Ἔργ' ὅσα τ' αὐτὸς ἔρεξ', ἐνὶ λαοῖς ἀμφαδὰ θέσθε.
2 Ὕμνοισίν μιν ἀείδετ', ἀείδετέ μιν λιγυροῖσι,
Πάνθ' ἑὰ μέρμερα ἔργα μετ' ἀλλήλοισι λέγοντες.
3 Ἱερὸν οὔνομ' ἑὸν μέγα τ' ὔμμιν χάρμα γένοιτο·
Τῷ δ' ἐπαγαλλόμενοι μάλ' ἐνὶ φρεσὶν εὐχετάασθε·
Τοῖσί τε γηθήσαι κραδίη, οἵ τ' Ἀθανάτοιο
Αἰὲν ἐέλδονται, καί σφεας γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.
4 Ἀθάνατον ζητεῖτε, τό, τε κράτος Ἀθανάτοιο·
Δίζεσθε νωλεμὲς αἰεὶ ἑὴν χαρίεσσαν ὀπωπήν.
5 Ἐν δέ τε μιμνήσκεσθε τάδε φρεσὶν, οἷά τ' ἔρεξε,
Θέσκελα, μέρμερά τ' ἔργα (τάφος δ' ἔχεν εἰσορόωντας)
Θαύματα· οἷά τ' ἔειπεν, ἃ θέσφατα, ἠδὲ θέμιστας.
6 Ὕμμες οἱ Ἀβραάμοιο ἀμύμονος οὗ θεράποντος
Αἵματος ἐκγεγαῶτες, ἐῆς τ' ἐξ ἔσε γενέθλης·
Παῖδες Ἰακώβου, ὃν ἐλέξατο καὶ πέρι πάντων.
7 Αὐτὸς Ἄναξ Θεὸς ἁμὸς, οὗ δίκαι ἠδὲ θέμιστες
Πάσης ἀγακλυταί εἰσιν ἀνὰ χθόνα πουλυβότειραν.
8 Ῥήτρης ἧς μέμνηται, ἰδ' ὅρκια πιστὰ φύλαξε
Νωλεμὲς, ἠδὲ λόγον, ὃν ἐπ' ἐσσομένοισιν ἔτελλε,

Usque ad mille generationes, firmum esse.
9 Cum amico Abramo pepigit fœdera conventionum;
Isaco autem, ut fida manerent, magnum juramentum juravit.
10 Illam verò penitùs Jacobo legem tulit,
Pactum Israëli usque in æternum.
11 Sic ergo dixit & promisit; Ego Chananeidem terram
Dabo vobis habere, possessionem, sortémque dividere,
Vobísque & filiis *vestris* hæreditas ut paterna sit.
12 Dum adhuc perpauci, populíque exigui-numeri erant,
Inque ea peregrini, & alienigenæ homines.
13 Et transmigratores erant, terráque terram permutabant,
Multorum & populorum viderunt urbes, & regum,
Vagantes, & ab alio populo ad alium venerunt.
14 Nec quenquam injuriâ-afficere eos sivit, aut *iis* malefacere;
Eorum verò gratiâ increpuit præpotentes reges.
15 Nullatenùs tangite Christos meos, sed manus
Abstinete, reveriti *eos*: meos autem nequis inter vos
Prophetas injuriâ-afficiat, nec iis damnum struat.
16 Sic ille objurgans sermonem dixit: verùm deinde
Terræ famem inflixit malam, macerabantur autem populi,
Cibum quippe iis perdidit, & farinas medullam virorum,
Panémque humanæ magnum sustentaculum & robur vitæ.
17 Virum autem præmisit viam iis præparare,
Divinum Josephum, quem & hominibus peregrinis,
Servus ut esset, vendentes, libertate privabat.
18 Ejus autem pedes ligârunt indecoris compedibus
Improbi, & læserunt; grave autem eum vinculum domuit,
Cruciatúmque doloribus ad animam *usque* pervenit ferrum.
19 Donec verbum firmum erat, quod vaticinans loquebatur,
Neque imperfectum aut irritum: tum verò oracula Immortalis,
Et sermo purum & insontem eum reddiderunt.
20 Misit rex nuntium, & ex calamitate eum solvens-eripuit
Et vinculis, & dimisit liberum princeps virorum.
21 Dedit autem ei rectorem esse, & præfectum suæ domûs,
Curámq; habere substantiæ *suæ*, & possessionibus suis dominari,
Omnia

Μέχρι τε χιλιάδος γενεάων ἔμπεδον εἶναι.
9 Πρὸς φίλον Ἄβραμον πάμπαν ὅρκια συνθεσιάων·
Ἰσάκῳ δ᾽, ἵνα πιστὰ μένῃ, μέγαν ὅρκον ὄμοσσε.
10 Τὸν γὰρ διηνεκέως Ἰακώβῳ θεσμὸν ἔθηκε,
Συνθεσίην Ἰσραήλῳ διά τ᾽ ἀμπερὲς αἰεί.
11 Ὡς ἔφατ᾽ οὕτω καὶ ὑπέσχετ᾽· Ἐγὼ Χαναναΐδα γαῖαν
Δώσω ὔμμιν ἔχειν, κτῆσιν, μοῖράν τε δάσασθαι,
Ὕμμι τε καὶ παισὶ κλῆρον πατρώϊον εἶναι.
12 Ὄφρ᾽ ἔτι παυρότεροι, λαοί θ᾽ ὑπολίζονες ἦσαν,
Ἐν δ᾽ αὐτῇ ξεῖνοί τε καὶ ἀλλοδαποὶ ἄνθρωποι.
13 Καὶ μετανάσται ἔσαν, γαίης δέ τε γαῖαν ἄμειβον,
Πολλῶν καὶ δήμων ἴδον ἄστεα, καὶ βασιλήων,
Πλαγχθέντες, λαοῖό τ᾽ ἀπ᾽ ἄλλου ἄλλον ἵκοντο.
14 Οὐδέ τιν᾽ ὑβρίζειν σφέας εἴασεν, ἢ κακὰ ῥέζειν·
Τῶν δ᾽ ἕνεκεν νείκεσσεν ὑπερμενέας βασιλῆας.
15 Μή πως ἅπτεσθε Χριστῶν μου, ἀλλ᾽ ἀπὸ χεῖρας
Ἴσχεσθ᾽, αἰδεσθέντες· ἐμοὺς δέ τε μή τις ἐν ὔμμιν
Μάντιας ὑβρίζοι, μηδὲ σφιν πῆμα φυτεύοι.
16 Ὣς ὅγ᾽ ὁμοκλήσας ἔπος ηὔδα· αὐτὰρ ἔπειτα
Γαίῃ λιμὸν ἐνῶρσε κακόν, τρύχοντο δὲ λαοί,
Σῖτον ἐπεί σφιν ὄλεσσε καὶ ἄλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν,
Ἄρτον τε βροτέοιο μέγ᾽ ἔρμα μένος τε βίοιο.
17 Ἀνέρα γὰρ προὔπεμψεν ὁδὸν σφιν ἑτοιμάσσασθαι,
Δῖον Ἰώσηφον, τόν τ᾽ ἄνδρασι τηλεδαποῖσι
Δμῶ᾽ ἔμμεναι περνάντες, ἐλεύθερον ἦμαρ ἀπηύρων.
18 Τὸν γὰρ πόδας δήσαντες ἀεικελίῃσι πέδῃσι
Σχέτλιοι ἔβλαψαν· χαλεπὸς δὲ ὁ δεσμὸς ἐδάμνα,
Τειρόμενόν τ᾽ ὀδύνῃσι περὶ φρένας ἷκε σίδηρος.
19 Ὄφρ᾽ ἔπος ἔμπεδον ἦν, ὃ θεοπρεπέων ἀγόρευεν,
Οὐδ᾽ ἀτελεύτητον· τότε θέσφατα δ᾽ Ἀθανάτοιο
Ἠδὲ λόγος καθαρὸν καὶ ἀναίτιον αὐτὸν ἔθηκε.
20 Πέμψεν ἄναξ κήρυκα, δύης τέ μιν ἐξανέλυσε
Καὶ δεσμῶν, καὶ ἀφῆκεν ἐλεύθερον ὄρχαμος ἀνδρῶν.
21 Δῶκε δ᾽ οἱ ἀρχὸν ἔμεν, καὶ ἐπίσκοπον οἷο δόμοιο,
Κήδεσθαί τε βίου, καὶ κτήμασιν οἷσιν ἀνάσσειν,

Omnia prorsus ut administraret, ejúsque potestas esset in domo.
22 Ut & populi sui duces atque moderatores
Vinciret, coercerétque, prout ei libitum esset animo:
Viríque ab illo consiliarii ac senes
Venerandi sapientiam & consilia prudentia discerent.
23 Venit in Ægyptum sacrum robur Israëlis;
Inque terra Chamiadum Jacobus domos habitavit.
24 Ibi populum suum auxit, & ei magnum robur adjiciens
Fortiorem hostibus, & superiorem esse dedit.
25 Illorum autem cor convertit, & *eos* infestos-esse fecit
Populo suo, & cum servis suis dolosè agere.
26 Mosem iis misit insignem suum servum;
Et Aaronem delectum, quem elegerat sibi sacerdotem.
27 Illi autem ejus prodigia ipsorum in medio ostenderunt,
Multáque miracula fecerunt in Chameïde terra.
28 Ei verò tenebras immisit nigras veluti picem,
Caligo autem erat obscura in terra; illi autem perfecerunt
Omnia omninò sicut mandavit, & non inobedientes-erant *ejus*
29 Aquas autē *eorū* in sanguinē vertit, & perdidit pisces. (præcepto.
30 Scatebat autem terra tota palustribus ranis;
Quæ & saltantes regum *ipsorum* in domos venerunt,
Et in eorum cubilia cœnaculáque ascenderunt.
31 Venerunt muscarum frequentium gentes multæ
Illo mandante: pediculíque per terram totam.
32 Pro imbre grandinem misit frugum perditricem,
Eorúmque in terra fulgur, ignísque flammam ardentis.
33 His autem uvarum-feraces eorum percussit vineas,
Ubi & vites erant, & ficus florentes:
Eas percussit de-cœlo, earúmque fructum perdidit,
Arboré sque celsas per eorum terram fregit.
34 Ut primùm is verbum dixit, statim exercitus ingens venit,
Locustæ perniciosæ, cicadarúmque agrestes sævæque gentes,
Innumeræ, quot folia & flores nascuntur vere.
35 Comederunt autem herbam, graménque florens omne
In eorum terra, devorârúntque fructum telluris.

36 Primo-

Πάντα μάλ' ὡς δίεπῃ, τοῦ τε κράτος ᾗ ἐνὶ οἴκῳ.
22 Ὄφρα τε οὗ λαοῦ ἡγήτορας ἠδὲ μέδοντας
Δήσαι, ἐρητύσαι τε, ὥς οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ·
Ἀνέρες ἐκ τ' αὐτοῦ βουληφόροι ἠδὲ γέροντες
Αἰδοῖοι πινυτήν, καὶ μήδεα πυκνὰ δάειεν.
23 Ἤλυθεν Αἴγυπτόν δ' ἱερὸν μένος Ἰσραήλου·
Γῇ ἐνὶ Χαμιαδέων Ἰάκωβός τ' οἰκία ναῖεν.
24 Ἔνθ' ὃν λαὸν ἄεξε, καί οἱ μέγα κάρτος ὀφέλλων
Κρείσσονα δυσμενέων καὶ ὑπείροχον ἔμμεν' ἔδωκε.
25 Τῶν δέ τε κῆρ ἔτρεψε, καὶ ἐχθοδοπῆσαι ἐφῆκεν
Ὧ λαῷ, θεράποντας ἑοὺς ἀπατήλιά τ' ἔρδειν.
26 Μωσῆα σφιν ἔπεμψε περικλυτὸν ὃν θεράποντα·
Ἠδ' Ἀαρῶνα φίλον, τὸν ἐλέξατό οἱ ἱερῆα.
27 Οἱ δ' αὐτοῦ τέρατά σφισιν ἐν μέσσοισιν ἔφηναν,
Πολλά τε θαύματ' ἔρεξαν ἐνὶ Χαμηΐδι γαίῃ.
28 Τῇ δέ τ' ἐνὶ ζόφον ἧκε μελάντερον ἠΰτε πίσσαν,
Ἀχλὺς δ' ἦν ἐρεβεννὴ ἐπὶ χθονί· τοὶ δ' ἐτέλεσσαν
Πάντα μάλ' ὡς ἐκέλευε, καὶ οὐκ ἀπιθῆς ἐφετμῆς.
29 Ὕδατα δ' εἰς αἷμα τρέψεν, καὶ ἀπώλεσεν ἰχθῦς.
30 Ἔβρυε δὲ χθὼν πᾶσ' ἐλεοθρέπτοις βατράχοισιν·
Οἵ τε σκιρτήσαντες ἀνάκτων δώμαθ' ἵκοντο,
Αὐτούς τε θαλάμους, ὑπερῷιά τ' εἰσανέβησαν.
31 Ἤλυθε μυιάων ἀδινάων ἔθνεα πολλὰ
Τοῦδ' ἐπιτελλομένου· φθεῖρές τ' ἀνὰ γαῖαν ἅπασαν.
32 Ἀντ' ὄμβροιο χάλαζαν ἵει καρπῶν ὀλέτειραν,
Τῶν δ' ἐπὶ γῇ στεροπήν τε, πυρὸς φλόγα τ' αἰθομένοιο.
33 Τῇσι δ' ἐϋσταφύλους αὐτῶν ἔπληξεν ἀλωάς,
Ἄμπελοι ἔνθα τ' ἔσαν, καὶ συκαῖ τηλεθόωσαι·
Τὰς δ' ἔβαλ' οὐρανόθεν, τάων δέ τε καρπὸν ὄλεσσε,
Δένδρεά θ' ὑψίκομα σφετέρην κατὰ γαῖαν ἔαξεν.
34 Ὣς ὅγε μῦθον ἔειπεν, ἄφαρ στρατὸς ἄσπετος ἦλθεν,
Ἀκρίδες οὐλόμεναι, τέττιγών τ' ἄγρια φῦλα,
Μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ.
35 Κὰδ δ' ἔφαγον βοτάνην, ποίην τ' ἐριθηλέα πᾶσαν
Γαίῃ ἐνὶ σφετέρῃ, βρῶσαν δέ τε καρπὸν ἀρούρης.

36 Primogenita simul-omnia interfecit eorum in terra,
Primitiásque eorum virilitatísque roborísque.
37 Eduxit autem populum suum, ii verò egressi ibant
Pleniore cum manu, & ex Nilotide terra
Argentum gradiebantur affatim aurúmque ferentes:
Nec profectò quis in tribubus eorum infirmus,
Nec debilis erat, omnibus autem valdè integrum robur.
38 Nec quis ideò luctus Nilotidem ad terram pervenit,
Neque enim Ægyptiis dolor fuit, eò-quod-exirent *illi*;
Lætabãtur verò potiùs animitùs, quippe eos metuebant graviter.
39 Cæruleam autem nubem tegumentum esse expandit,
Lucereque per noctem ignis splendorem ardentis.
40 Illi quidem epulum petiêre, is autem ex mari coturnices misit;
Cælestémque abundè iis ab æthere panem dedit.
41 Petram quidem aperuit, effluxítque copiosa aqua,
Siticulosa autem in terra manavit, tanquam amnis rivi,
Mirum visu, ut neutiquam potûs indigentes essent.
42 Etenim promissionis sanctæ recordatus-est in animo,
Quam olim Abraamo promisit servo suo.
43 Ita suum eduxit populum præ lætitiâ gestientem;
Quos & elegit, liberavit valdè cupientes itineris,
Illi verò exultantes & cantantes ibant.
44 Illis verò etiam regiones gentium, & terram præbuit;
Populorúmque exterorum arva, pinguiáque sata,
Alienúmque laborem possidere gratis dedit.
Ut custodirent ejus decreta, sicut mandavit,
Et legibus ejus obedirent. Celebrate Dominum.

PSAL. cvi.

1 CElebrate Dominum, quoniam bonus & clemens est,
Quoniam clemens est, misericordiáq; ejus nunquam perit.
2 Quis fortia præclaráque opera eloqui potest Immortalis?
Quis autem ejus laudem omnem enarrare, & gloriam amplam?
3 Beati, quibus justitiam placitum est custodire,
Quibúsque æquitas semper corditùs curæ est.

36 Πρωτόγονα ξύμπαντα κατέκτανε τῆσδ' ἐνὶ γαίῃ,
Ἄργματά τε σφετέρης ἁδροτῆτός τε σθένεός τε.
37 Ἐκ δ' ἄγεν ὃν λαὸν, τοὶ δ' ἐξελθόντες ἔβησαν
Πλειοτέρῃ σὺν χειρὶ, καὶ ἐκ Νειλωΐδος αἴης
Ἄργυρον ἐστιχόωντο ἅλις χρυσόν τε φέροντες·
Οὐδ' ἄρα τις φύλοισιν ἐνὶ σφετέροισιν ἄκικυς,
Οὔτ' ἀλαπαδνὸς ἔην, πᾶσιν δὲ μάλ' ἔμπεδος ἀλκή.
38 Οὐδέ τι οὖν πένθος Νειλωΐδα γαῖαν ἵκανεν,
Οὐδὲ γὰρ Αἰγυπτίοισιν ἄχος γένετ' ἐξανιόντων·
Γήθησαν δέ τε θυμῷ, ἐπεὶ σφεας δείδισαν αἰνῶς.
39 Κυάνεον δὲ νέφος σκέπας ἔμμεναι ἐξεπέτασσε,
Λαμπέμεναί τ' ἀνὰ νύκτα πυρὸς σέλας αἰθομένοιο.
40 Οἱ μὲν δαῖτ' αἴτιζον, ὁ δ' ἐξ ἁλὸς ὄρτυγας ἧκεν·
Οὐράνιόν τε ἅλις σφιν ἀπ' αἰθέρος ἄρτον ἔδωκε.
41 Πέτρην μὲν τ' ἀνέῳγ', ἐκ δ' ἔσσυτο νήχυτον ὕδωρ,
Διψάδι δ' ἐν γαίῃ νάεν, ὡς ποταμοῖο ῥέεθρα,
Θαῦμα ἰδεῖν, ἵνα μή τι ποτε ἐπιδευέες ὦσι.
42 Καὶ γὰρ ὑποσχεσίης ἱερῆς μιμνήσκετο θυμῷ,
Τὴν πάλαι Ἀβραάμῳ ὑπέσχετο ᾧ θεράποντι.
43 Ὡς ἑὸν ἔξαγε λαὸν εὐφροσύνῃσι χαρέντα·
Οὓς καὶ ἐλέξατο, ῥύσατ' ἐελδομένους μάλ' ὁδοῖο,
Οἱ δέ τ' ἀγαλλόμενοι, καὶ ἀοιδιόωντες ἔβησαν.
44 Τοῖσι δὲ καὶ χώρας ἐθνέων καὶ γαῖαν ὄπασσε·
Λαῶν ἀλλοδαπῶν τε ἀρούρας, πίονά τ' ἔργα,
Ἀλλότριον κάματόν τ' ἐχέμεν νηποινὸν ἔδωκεν.
45 Ὄφρα φυλάξαιεν τὰ ἃ θέσφατα, ὡς ἐπέτελλε,
Καὶ θεσμοῖσιν ἑοῖσι πιθοίατο. Κλείετ' Ἄνακτα.

Ψαλ. ρε'.

1 Κλείετ' Ἄνακτ', ἐπεὶ ἀγαθὸς καὶ μείλιχός ἐστιν,
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
2 Τίς κρατερὰ κλυτά τ' ἔργα λέγειν δύναιτ' Ἀθανάτοιο;
Τίς δ' ἑὸν αἶνον ἅπαντα διειπεῖν, καὶ κλέος εὐρύ;
3 Ὄλβιοι, εὐδικίην οἷσιν φίλον ἐστὶ φυλάσσειν,
Οἷσίν τ' εὐνομίη αἰεὶ περὶ κῆρι μέμηλε.

4 Memento mei, Domine, ut tibi gratus acceptúsque sim,
Velut populus tuus, quem & favore-complectens diligis;
Et mihi visitator veni, & vide, et me serva.
5 Ut unà cum tuis electis fruar bonis,
Et populi tui lætitiâ perfundar,
Et perinde ac hæreditati tuæ mihi eximia gloriatio sit.
6 Nos patribus cum nostris peccavimus,
Nefaria multa patrantes improbitate mentis.
7 Patres *nostri* tua miracula non animadverterant,
Qualiáque terribilia fecisti in Ægypto tritici-feraci;
Néque tuæ beneficentiæ recordati-sunt in animo
Multæ, utque eorum misertus-fuisti: sed juxta mare
Non audierunt *te,* sed provocarunt, *juxta* rubrum mare.
8 Verùm & sic *nihilominùs* ille eos liberavit, & servavit
Sui nominis gratiâ, & ut suam vim non infirmam
Et potentiam palàm omnibus & valdè-notam faceret.
9 Sed & rubrum acriter increpuit mare;
Hoc autem metuens fugit, sistebatur autem ingens aqua
Exiccata; pontus verò divisus-est huc illuc;
Ii igitur per abyssos maris ibant infrugiferi;
Tanquã per sitibundam aridámq; terram ejus præ insigni ductu.
10 Eos autem ex infestorum hominum liberavit manu;
Et ex hostium manu & injuria redemit.
11 Hostes *eorum* fluctus absorpsit, operuítque æstus maris:
Nemo eorum relictus-erat, néque nuntius reverti,
Sed periit unusquísque, postquam bibit salsam aquam.
12 Tunc crediderunt verbis ejus, & ejus laudem cantârunt.
13 Haud *sanè* diu : operum verò citò obliti, quæ iis fecerat
Multa admodum, non-amplius ejus consilium expectabant,
Improbi, neque ei committere seipsos volebant.
14 Esuriebant.a. in eremo, quæq; haud fas vehementer appetentes,
Ventri indulgentes, & eos malum desiderium capiebat:
Deserto autem in loco tentârunt Deum.
15 Et hi quidem petebant escam, ille. a. perficiebat *iis* desiderium,
Morbum verò simul iis inflixit malum, peribant autem populi:
Néque

4 Μνῆσαι ἐμεῖο, Ἄναξ, ἵνα τοι κεχαρισμένος εἴην,
Ὡς λαός σόν, ὅν τε φιλοφρονέων ἀγαπάζεις·
Καί μοι ἐπίσκοπος ἔλθε, καὶ εἴσιδε, καί με σάωσον.
5 Ὄφρα τεοῖσιν ἐπαύρω ἅμ' ἐκλεκτοῖσιν ἑάων,
Καὶ λαοῖο τεοῖο εὐφροσύνῃσιν ἰανθῶ,
Κλήρῳ τ' ἶσα τεῷ μοι ὑπέρτερον εὖχος ἔῃσιν.
6 Ἡμεῖς ἡμετέροις σὺν πατράσιν ἠλιτόμεσθα,
Αἴσυλα πόλλ' ἔρδοντες ἀτασθαλίῃσι νόοιο.
7 Οἱ πατέρες τεὰ θαύματ' ἐνὶ φρεσὶν οὐκ ἐνόησαν,
Οἷά τε μέρμερα ῥέξας ἐν Αἰγύπτῳ πολυπύρῳ·
Οὐδὲ τεῆς εὐεργεσίης μνήσαντ' ἐνὶ θυμῷ
Πολλῆς, ὥς τε σφέας ἐλέησας· πὰρ δ' δὲ θαλάσσῃ
Οὐ κλύον, ἀλλ' ἐρέθιζον, ἐρυθραίῃ δὲ θαλάσσῃ.
8 Ἀλλὰ καὶ ὣς ὅ σφέας ἐρρύσατο, καὶ ἐσάωσεν
Οὕνεκ' οὐνόματος, καὶ ἵν' ὃν σθένος οὐκ ἀλαπαδνὸν
Καὶ κράτος ἀμφαδὰ πᾶσιν ἀριγνωτόν τε τιθῆσιν.
9 Ἀλλά γ' ἐρυθραίην κρατερῶς ἐνένιπτε θάλασσαν·
Ἡ δέ θ' ὑποδδείσασα φύγε, χέτο δ' ἄσπετον ὕδωρ
Ξηρανθέν· πόντος δὲ διετμάγη ἔνθα καὶ ἔνθα·
Οἱ μέν τ' οὖν διὰ βένθε' ἁλὸς κίον ἀτρυγέτοιο,
Ὡς διὰ διψάδα γαῖαν ἑῇ ὑπ' ἀλύμονι πομπῇ.
10 Τοὺς δ' ἐκ δυσμενέων ἀνδρῶν ἐρρύσατο χειρός·
Καὶ δηΐων χειρός τε καὶ ὕβριος ἐξανέλυσε.
11 Δηΐους κῦμ' ἀπόερσε, κάλυψέν τ' οἶδμα θαλάσσης·
Οὔτις τῶν δ' ἐλέλειπτ', οὔτ' ἄγγελος ἀπονέεσθαι,
Ἀλλ' ἀπόλωλεν ἕκαστος, ἐπεὶ πίεν ἁλμυρὸν ὕδωρ.
12 Τόφρα πίθοντ' ἐπέεσσιν ἑοῖς, καὶ ὃν αἶνον ἄεισαν.
13 Οὐ δήν· ἔργων δ' αἶψα λελασμένοι, ἅ σφιν ἐώργει
Πολλὰ μάλ', οὐκέθ' ἑὴν βουλὴν ποτιδέγμενοι ἦσαν,
Σχέτλιοι· οὔθ' οἱ ἐπιτρέψαι σφέας ἤθελον αὐτούς·
14 Πείνασον δ' ἐν ἐρήμῳ· ἅ τ' οὐ θέμις, αἰνὰ ποθεῦντες,
Γαστρὶ χαριζόμενοι, καί σφεας κακὸς ἵμερος ᾕρει·
Οἰοπόλῳ δ' ἐνὶ χώρῳ ἐπειρήσαντο Θεοῖο.
15 Οἱ μέν τ' ᾔτεον εἶδαρ, ὃ δὲ κρήηνεν ἐέλδωρ,
Νοῦσον ἅμα σφι δ' ἐνῶρσε κακήν, ὀλέκοντο δὲ λαοί.

Néq; robur iis augebat, nec medullam, *id* quod concupiſcebant:
Macilentiores enim erant, & pejores quàm anteà,
Et debiliores, & cibo non fruebantur.
16 Et Moſi inviderunt, indignati valdè animitùs
Aaroníque, Dominus quem ſibi voluit ſanctum eſſe.
17 Tum verò ſuâ ſponte horrendùm hiavit ampla tellus,
Deglutivit autem Dathanum ſuperbum, principem virorum,
Et arrogantem cœtum Abirami operuit:
Sic hi quidem viventes deſcendebant in inferni domum,
(Miraculū magnum) & in profundiſſimo ſub terra ſunt barathro.
18 Medio eorum in cœtu ardebat vehemens ignis;
Combuſtíque exitiali flammâ abſumpti-ſunt improbi.
19 Aureum verò juxta pedem infimum Horebi
Vitulum fabricârunt, velutíque Deum coluerunt.
Venerantes idolum, quod & in vaſis-fuſoriis fecerunt.
20 Sic hi in imaginem bovis ſuam gloriam commutabant,
In agro ſtabulantis bovis, qui comedit teneros flores graminis.
21 Obliti-ſunt Dei ſalvatoris ſui,
Qui & nuper tam magna fecerat in Nilotide terra.
22 Miracula multa terribilia, quæ vidit Chami terra,
Terribilia, funeſtáque opera rubrum juxta pontum.
23 Dixit ergo ſe eos perditurum, niſi eum obſecraſſet Moſes,
Bonus ejus ſervus, quem & elegit præ omnibus,
Qui & ei obviam-factus, peſti jam præſente,
Sedavit iram *ejus*, populi ut nè omnes perirent.
24 Sed & pinguem terram, amabilem, uberrimum ſolum,
Haud curârunt animo, neque ejus verbis crediderunt.
25 Suis autem in tentoriis rixabantur indignantes, (habebant:
Nec placuit iis quicquā eorū, ſatietas autem *eos* cepit *omniū*, quæ
Néque præcepto obtemperabant Immortalis.
26 Quamobrem & ſuam ſuſtulit contra eos manum gravem,
Ut eos perderet peſſundans in deſerto:
27 Eorúmque filios poſtmodùm inter gentes conſumeret,
Et per terras diſſipans eos huc illuc
Inter populos redderet inglorios profugos.

28 Quin

Οὐδὲ μένος σφιν ἄεξ', ἢ μυελὸν, ὅ, ττι μενοίνων·
Λεπτότεροι γὰρ ἔσαν, καὶ χείρονες ἢ τὸ πάρος περ,
Ἠδέ τ' ἀφαυρότεροι, καὶ ἐδητύος οὔτι ἀπόναντο.
16 Καὶ Μωσῆϊ μέγηραν ἀγασσάμενοι μάλα θυμῷ,
Ἀαρῶνί τ', Ἄναξ ὃν οἱ ἤθελεν ἱερὸν εἶναι.
17 Καὶ τότε δ' αὐτομάτη δεινὸν χάνεν εὐρεῖα χθὼν,
Κὰδ δ' ἔπιεν Δάθανον ὑπέρβιον, ὄρχαμον ἀνδρῶν,
Καὶ ἀγέρωχον ὅμιλον Ἀβειράμοιο κάλυψεν·
Ὡς οἱ μὲν ζώοντες ἔβαν δόμον Ἄϊδος εἴσω,
(Θαῦμα μέγ') ἐν ῥα βαθίστῳ ὑπὸ χθονός εἰσι βερέθρῳ.
18 Μέσσῳ τῶνδ' ἐν ὁμίλῳ ἐκαίετο θεσπιδαὲς πῦρ·
Σμυχόμενοι δ' ὀλοῇ φλογὶ δῃώθησαν ἀλιτροί·
19 Χρύσειον ῥα παραὶ πόδα νείατον Ὡρήβοιο
Γόρτιν ἐτεκτήναντο, Θεὸν δέ τε ὥς μιν ἔπισαν,
Ἀζόμενοι εἴδωλον, ὅ, τ' ἐν ξοάνοισιν ἔτευξαν.
20 Ὡς ὅγ' εἰδώλοιο βοὸς σφὸν κῦδος ἄμειβον,
Ἀγραύλου βοὸς, ὅς νέμεται τέρεν' ἄνθεα ποίης.
21 Ἐκλελάθοντο Θεοῖο σαωτῆρος σφετέροιο,
Ὅς τε νέον τόσ' ἐώργει ἐνὶ Νειλωΐδι γαίῃ.
22 Θαύματα πόλλ' ἔκπαγλα, τά πέρ τ' ἴδε Χαμιὰς αἶα,
Μέρμερα, λοίγιά τ' ἔργα ἐρυθραίῳ παρὰ πόντῳ.
23 Φῆ ῥ' οὖν σφέας ὀλέσσειν, εἰ μή μιν ἐλίσσετο Μωσῆς
Ἐσθλὸς ἑὸς θεράπων, ὃν ἐλέξατο καὶ πέρι πάντων,
Ὅς καί οἱ ἀντιάσας, ἤδη λοιμοῖο παρόντος,
Σβέσσε χόλον, λαοὶ ἵνα μὴ ἀπὸ πάντες ὄλωνται.
24 Ἀλλά γε πίονα γαῖαν, ἐπήρατον, οὖθαρ ἀρούρης,
Οὐκ ἄλεγον φρεσὶν, οὐδέ θ' ἑοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
25 Σφῇσι δ' ἐνὶ κλισίῃσιν ἐνείκεον ἀσχαλόωντες,
Οὐδ' ἄδε τι σφίν τῶνδε, κόρος δ' ἕλεν, οἷά τ' ἔχεσκον·
Οὐδέ τ' ἐφημοσύνῃ ἐπεπείθοντ' Ἀθανάτοιο.
26 Τῷ καὶ ἑὴν ἐπάειρ' αὐτοῖς ἔπι χεῖρα βαρεῖαν,
Ὄφρα σφέας ὀλέσσειε καταῤῥαίσας ἐν ἐρήμῳ·
27 Τῶνδέ τε παῖδας ὀπίσσω ἐν ἔθνεσιν ἐξανύσσε,
Καὶ διὰ γαιάων σκεδάσας σφέας ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἐν λαοῖσι τιθείη ἀτιμήτους μετανάστας.

28 Ἀλλὰ

28 Quin & Belphegorem deorum turpissimum omnium
Colebant, gentium more, eique consociati erant:
Victimas autem comedentes mortuorum defunctorum
Ex idolothytis odiosum sibi epulum apparabant.
29 Sic hi quidem operibus commentísque suis
Illi animum concitabant, illi autem vehementer succensebat:
Inter eos utique exarsit statim & grassata est pestis.
30 Surrexit autē acer vir, valdéq; vehementer indignatus-est,
Probra multa videns, Phineas, & ultus est peccatores,
Prout fas erat, confestim, Deum autem placavit iis interfectis:
Cessavit autem vis pestilentiæ, malique fuit remissio.
31 Ita ille justissimus videbatur, eò-quod-taliter fecit;
Illius autem justitiæ monumentum semper manebat,
Pulchrúmque erit in-posterum *hominibus* etiam futuris auditu,
Infinitis seculis perpetuò diebus omnibus.
32 Veruntamen ipsum etiam provocabant apud aquas jurgii gravis;
Adeóque Mosi malè erat eorum ob noxam.
33 Mordax enim fuit sermo *eorum*, irritârunt autem eum adeò,
Ut & ei etiam futile verbum aufugerit septum dentium,
Nec uti decuit locutus-fuerit, quippe ira ingruit in animum *ejus*.
34 Sed nec gentes illas profligantes perdiderunt,
Quas & Dominus jussit, severúmq; *de iis* sermonem mandavit.
35 Verùm postquam populis etiam alienigenis permixti-fuerant,
Et iis assimulati-sunt, & eorum didicerunt opera.
36 Eorúmque idola colebant, tanquam Deos *illa* intuentes;
Quæ & iis laqueus erant, magníque detrimenti origo.
37 Sacrificârunt autem deinde cacodæmonibus etiam liberos *suos*,
Filios filiásque, crudelem animum habentes.
38 Papæ! qualem utique fundebant illum insontem sanguinem,
Sanguinem liberûm suorum, quos idolis Chananes
Immolabant invisis; polluebatur autem sanguine terra.
39 Sic hi quidem operibus contaminati sunt suis:
Multa autem machinantes itabant huc illuc,
Veluti cùm præ lascivia mulier, postquā maritū suum deseruerit,
Multa *secum* cogitat, ubíque & discursitans furit.

40 Ideóque

28 Ἀλλά γε Βηλφηγῶρα θεῶν αἴσχιστον ἁπάντων
Ἄζοντ', ἔθνεα ὥς, αὐτάρ τε συνήορες ἦσαν·
Ἱερά δ' ἔσθοντες νεκύων κατατεθνειώτων,
Ἐξ εἰδωλοθύτων στυγερὴν σφισι δαῖτ' ἀλέγυνον.
29 Ὣς οἱ μὲν τ' ἔργοισι νοήμασί τε σφετέροισιν
Αὐτοῦ θυμὸν ὄρινον, ὁ δ' ἀσπερχὲς μενέαινεν·
Ἐν δ' ἄρα τοῖσι δέδηεν ἄφαρ καὶ ἀέξετο λοιμός.
30 Ὦρτο δ' ἐσθλὸς ἀνὴρ μάλα τε κρατερῶς ἐνεμέσσα,
Αἴσχεα πόλλ' ὁρόων, Φινέης, καὶ πίσατ' ἀλείτας,
Ἣ θέμις, αἶψα, Θεὸν δ' ἱλάσσατο τέσδε κατακτάς·
Παύσατο δ' ἴς λοιμοῖο, κακοῖό τε γίνετ' ἐρωή.
31 Ὣς ὁ δικαιότατος δόατ' ἔμμεναι, οἷ' ἔρεξεν·
Ἧς δὲ δικαιοσύνης μνημήϊον αἰὲν ἔμιμνε,
Καλόν τ' ἔσσετ' ἔπειτα καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
Ἀλλήκτοις γενεῆσι διαμπερὲς ἤματα πάντα.
32 Ἀλλά γε μὴν τ' ἐρέθιζον ἐφ' ὕδασι νείκεος αἰνοῦ·
Ὣς τε κακῶς Μωσῆϊ πέλε σφετέρης ἕνεκ' ἄτης.
33 Θυμοδακὴς γὰρ μῦθος, ἐπώτρυνον δέ μιν οὕτως,
Ὥς καί μιν τ' ἀσύφηλον ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων,
Οὐδὲ κατ' αἶσαν εἶπεν, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῷ.
34 Ἀλλ' οὐδ' ἔθνεα κεῖνα διαρραίσαντες ὄλεσσαν,
Ἅσσα τ' Ἄναξ κέλετο, κρατερὸν τ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε.
35 Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν λαοῖσι καὶ ἀλλοδαποῖσι μίγησαν,
Καί σφιν ὁμοιώθησαν, ἰδὲ σφέτερ' ἔμμαθον ἔργα.
36 Τῶν τ' εἴδωλα σέβοντο, θεοὺς ὡς εἰσορόωντες·
Ἅ σφισι τε βρόχος ἦν, μεγάλοιό τε πήματος ἀρχή.
37 Ἱρεύσαντο δ' ἔπειτα κακοῖσί τε δαίμοσι τέκνα,
Υἱας θυγατέρας τε, ἀπηνέα θυμὸν ἔχοντες.
38 Ὢ πόποι, οἷ δή νυ χέον τόδ' ἀναίτιον αἷμα,
Αἷμα σφῶν τεκέων, ἅπερ εἰδώλοισι Χανάνης
Ἵρευον στυγεροῖσι· παλάσσετο δ' αἵματι γαῖα.
39 Ὣς οἱ μὲν τ' ἔργοισι μιάνθησαν σφετέροισι·
Πολλὰ δὲ μηχανόωντες ἐφοίτων ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ὡς ὅτε μαχλοσύνῃσι γυνὴ πόσιν ὃν προλιποῦσα
Πολλὰ μενοινώωσ', πάντη φοιτῶσά τε θύει.

40 Ideóque contra populum ſuum ira Immortalis exarſit;
Hæreditásque, quam elegit, exoſa-eſt ei corditùs.
41 Eos autem permiſit exterorum hominum manibus ſubjugari,
Gentibúsque ſervos dedit eſſe pernicioſis;
Inimici autem iis potentiores, & *eorum* domini erant.
42 Hoſtibus igitur eſca & præda fiebant,
Qui eos opprimebant, poſtquam & manibus ſubegerant,
Graviterque vexabant, indulgentes impetu ſuo.
43 Eos verò ille ſæpe liberavit; irritârunt tamen illum rurſus,
Suo conſilio provocantes: ille autem ægrè-tulit, ii verò ipſi
Suis iniquitatibus præter fatum dejecti-ſunt.
44 Eorū tamen calamitatē vidit, lamentantiúmq; vocem exaudiit.
45 Recordatus eſt autem ſui pacti, quod anteà cum iis fecerat,
Feriens fœdera firma: deſtitítque ab ira,
Et converſus-eſt *ad eos*, valdè enim mens ei miſericors.
46 Quin & inimicos *eorum*, quíque eos procul-à patria
Terram in extraneam exilio mulctantes abduxerant,
Omnes inflexit, quibus & miſericordiam concitavit,
Ut erga-eos clementes eſſent, amica in animo conſilia habentes.
47 Nos ſalva, Domine Deus noſter, & ex populis
Reduces collige diſperſos per terram:
Ut tuum ſanctum nomen canticis celebrantes,
Oblectatíque laudibus exultemus tuis.
48 Benedictus & laudatus Iſraelis Dominus Deus, laudatus ſit
Perpetuò diebus omnibus per infinita ſecula:
Omníſque applaudat conſonâ quâdam voce
Populus ſimul, Sic fiat, dicens: laudate autem Dominum.

P S A L. cvii.

1 CElebrate Dominum, quia bonus & mitis eſt,
Quia mitis eſt, miſericordiáque ejus nunquam perit.
2 Viri ſic dicant, Dominus quibus eſt opitulator,
Quos ille redemit ex ærumna & calamitate gravi,
Liberavítque ex hoſtium manu & vi,
3 Eque terris collegit omnigenis,

Ubi

40 Τῷ τε καθ' οὗ λαοῦ χόλος Ἀθανάτοιο δέδηε·
Κλήρου τ', ὅνπερ ἐλέξατ', ἀπήχθετό οἱ περὶ κῆρι.
41 Τοὺς δ' ἔα ἀλλοδαπῶν ἀνδρῶν ὑπὸ χερσὶ δαμῆναι,
Ἔθνεσί τε δμῶας δῶκ' ἔμμεναι ἐχθομένοισι·
Δυσμενέες δὲ σφέων κρείσσους, καὶ κοίρανοι ἦσαν.
42 Ἀνδράσιν οὖν δηΐοισιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένοντο,
Οἵ σφεας ὑβρίζεσκον, ἐπεὶ καὶ χερσὶ δάμασσαν,
Αἰνῶς τε τρύχεσκον, ἐπισσόμενοι μενέϊ σφῷ.
43 Τοὺς δ' ὅγε πολλάκι ῥύσατ'· ἐπώτρυνον δέ μιν αὖθις,
Σφῇ βουλῇ ἐρέθοντες· ὁ δ' ἄχνυτο, τοὶ δὲ καὶ αὐτοὶ
Σφῇσιν ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἐξυφέλιχθεν.
44 Τῶνδέ τ' ὀϊζὺν εἶδεν, ὀδυρομένων τ' ὄπ' ἄκουσε.
45 Μνήσατο δ' ἧς ῥήτρης, ἣν δὴ πρὶν τοῖσιν ἔθηκε,
Τέμνων ὅρκια πιστά· μετέλληξεν δὲ χόλοιο,
Ἠδὲ μετέστρεψεν, μάλα γὰρ νόος οἱ ἐλεήμων.
46 Ἀλλά γε δυσμενέας, τοί τέ σφεας τηλόθι πάτρης
Γαῖαν ἐς ἀλλοδαπὴν μεταναστήσαντες ἀπῆγον,
Πάντας ἐπέγναμψεν, τοῖσιν δέ τε οἶκτον ὄρινεν,
Ὥς σφισιν ἤπιοι ὦσι, φίλα φρεσὶ μήδε' ἔχοντες.
47 Ἄμμε σάωσον, Ἄναξ Θεὸς ἡμέων· ἐκ δέ τε λαὸν
Ἀψόῤῥους συνάγειρε κεδασθέντας κατὰ γαῖαν·
Ὄφρα σὸν ἱερὸν οὔνομ' ἀοιδῇσι κλείοντες,
Τερπόμενοί τ' αἴνοισιν ἀγαλλώμεσθα τεοῖσιν.
48 Αἰνετὸς Ἰσραήλου Ἄναξ Θεὸς, αἰνετὸς εἴη
Νωλεμὲς ἤματα πάντα δι' ἀλλήκτων γενεάων·
Πᾶς δέ τ' ἐπευφημήσαι, ὁμοφθόγγῳ τινὶ φωνῇ
Λαὸς ἅμ', Ὧδε γένοιτο, λέγων· αἰνεῖτε δ' Ἄνακτα.

Ψαλ. ρζ'.

1 Κλείετ' Ἄνακτ', ἐπεὶ ἀγαθὸς καὶ μείλιχός ἐστιν,
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
2 Ἀνέρες ὧδ' εἴποιεν, Ἄναξ οἷς ἐστιν ἀρωγὸς,
Οἵσπερ ὅγ' ἐξανέλυσε δύης καὶ ὀϊζύος αἰνῆς,
Ῥύσατο δ' ἐκ δηΐων ἀνδρῶν χειρός τε βίης τε.
3 Ἔκ τ' ἄρα γαιάων συλλέξατο παντοδαπάων,

Ubi prius disperſi-erant; à ſole oriente
Et ab occidente verſùs tenebras obſcuras;
Ex Aquilone frigido; & ex Auſtro celeri.
4 Loco in ſolitario vagabantur per terram deſertam:
Multa igitur perpeſſi-ſunt errantes huc illuc,
Nec dum alicubi civitatem invenerunt, in qua iis habitare liceret.
5 (Tales errones ſunt ſuper terra) vexabat utique eos
In-ventre fames, ſiti autem genua labeſcebant;
Defecit autē *eorū* anima, pauxillum. v. adhuc ſpiritûs *iis* inerat.
6 Tum quidem Immortalem dirâ oppreſſi calamitate
Obſecrârunt, & clamârunt, ille autem ex ærumna *eos* liberavit.
7 Iis autem in-viâ præibat, & erat ductor tutus,
Rectâ autem viâ *eos* ducebat *illuc*, ubi civitatem habitare liceret.
8 Celebrent itaque illi ſanctum robur Immortalis
Suam ob clementiam, & ſua miracula, terribiliáque opera,
Quæ mortalibus fecit, quæque viderunt nationes hominum.
9 Quoniam animam abundè ſatiavit indigentis viri,
Dedítque ei quantum voluit; famelicum autem replevit bonis.
10 Qui autem malè ſqualore-&-ſordibus-oppleti-ſunt, in caligine
Sedentes, & in umbra mortis atra, (obſcura
Vinculis perdomiti calamitatis atque ferri;
11 Quia Dei tranſgreſſi-ſunt mandata, nec perfecerunt,
Conſilium autem Altiſſimi, & oracula prudentia contempſerunt:
12 Propterea eos labore cor & animum ſubjugavit,
Inciderúntque in miſeriam, & non erat *iis* auxiliator.
13 Tum quidem Immortalem dirâ oppreſſi calamitate
Obſecrârunt & clamârunt, ille autem ex ærumna *eos* liberavit.
14 Eos verò ille è tenebris eduxit, & è caligine obſcurâ:
Nec ampliùs eos mortis tenebat umbra, nec vincula:
Verùm ille hæc quidem diſrupit, eos autem à captivitate redemit.
15 Celebrent itaque ii ſanctum robur Immortalis,
Suam ob clementiam, & ſua miracula terribiliáque opera,
Quæ mortalibus fecit, quæque viderunt gentes hominum.
19 Æreas enim perrupit portas, & perfregit repagula,
Faciléque diſſecuit, ferrea licet fuerint.

17 Certè

Ὁππόθι πρὶν σκέδασθεν· ἀπ' ἠελίου ἀνιόντος,
Καὶ ἀπὸ δυσομένοιο ποτὶ ζόφον ἠερόεντα·
Ἐκ βορέω κρυεροῖο, καὶ ἐκ νότου ἀργέσταο.
4 Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ πλάζθεν διὰ γαῖαν ἐρήμην·
Πολλὰ μὲν οὖν ἐμόγησαν ἀλώμενοι ἔνθα καὶ ἔνθα,
Οὐδ' ἔτι που πόλιν εὗρον, ἐν ᾗ σφισι ναιέμεν εἴη.
5 (Τοῖοι ἀλῆταί εἰσιν ἐπὶ χθονὶ) τεῖρεν ἄρα σφέας
Γαστέρα μὲν λιμὸς, δίψη δ' ὑπὸ γυῖα λέλυντο·
Ἐκ δ' ἔλιπε ψυχὴ, ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆε.
6 Τόφρα μὲν Ἀθάνατον κρατερῇ δεδμημένοι ἄτῃ
Λίσσοντ' ἠδ' ἐβόησαν, ὁ δ' ἐκ κακότητος ἔλυσε.
7 Τοῖς δ' ὁδὸν ἡγεμόνευε, καὶ ἔπλετο πομπὸς ἀπήμων,
Τὴν δ' ἰθεῖαν ἄγεν, πόλιν ὁππόθι ναιέμεν εἴη.
8 Κλειόντων δ' ἄρα τοίγ' ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Ἣν διὰ μειλιχίην, καὶ ἃ θαύματα, μέρμερά τ' ἔργα,
Ὅσσα βροτοῖσιν ἔρεξε, τά τ' εἴσιδε φῦλ' ἀνθρώπων.
9 Οὕνεκα θυμὸν ἄδην κόρεσεν κεχρημένου ἀνδρὸς,
Δῶκε δ' οἱ ὅσσ' ἔθελεν· πεινῶντα γὰρ ἔπλησεν ἐάων.
10 Οἳ γὰρ κακῶς αὐχμεῦσιν, ἐνὶ ζόφῳ ἠερόεντι
Ἑζόμενοι, ἠδὲ σκιῇ ἐν θανάτοιο μελαίνῃ,
Δεσμοῖσι δμηθέντες οἰζύος ἠδὲ σιδήρου·
11 Ὅττι Θεοῦ ἀλίτοντο ἐφετμὰς, οὐδ' ἐτέλεσσαν,
Βουλὴν δ' Ὑψίστου, καὶ θέσφατα πύκν' ἀθέριζον·
12 Τῷ τε σφέας καμάτῳ κραδίην καὶ θυμὸν ἔδαμνα·
Ἐν δ' ἔπεσον κακότητι, καὶ οὐκ ἐπιτάρροθος ἦε.
13 Τόφρα μὲν Ἀθάνατον κρατερῇ δεδμημένοι ἄτῃ
Λίσσοντ' ἠδ' ἐβόησαν, ὁ δ' ἐκ κακότητος ἔλυσε.
14 Τοὺς δ' ἄρ' ὅγ' ἐκ ζόφου ἦγε, καὶ ἀχλύος ἐξ ἐρεβεννῆς·
Οὐδ' ἔτι τοὺς θανάτοιο ἔχε σκιὴ, οὐδέ τι δεσμά·
Ἀλλ' ὅ γε τὰ μὲν ῥῆξεν, τοὺς δ' εἰρέρου ἐξανέλυσε.
15 Κλειόντων δ' ἄρα τοίγ' ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Ἣν διὰ μειλιχίην, καὶ ἃ θαύματα, μέρμερά τ' ἔργα,
Ὅσσα βροτοῖσιν ἔρεξε, τά τ' εἴσιδε φῦλ' ἀνθρώπων.
16 Χαλκείας γὰρ ῥῆξε πύλας, καὶ ῥαῖσεν ὀχῆας,
Ῥῆξα διέτμηξέν τε, σιδηρείους περ ἐόντας.

17 Certe omninò ultrò-accersitũ malum stulti homines nequicquã,
Insipientes, eò-quòd-talia fecerint, propter prævaricationem suã,
Suáque improbitate præter fatum ærumnas patiuntur.
18 Neque eos cibi animitùs desiderium capit,
Dapem autem omnifariam, escámque respuit *eorum* animus.
Sic hi impasti & expertes edulii & potûs,
Miseri, propè adstant lethi portis.
19 Tum quidem Immortalem dirâ oppressi calamitate
Obsecrârunt & clamârunt, ille autem ex ærumna *eos* liberavit.
20 Ejus simul atque verbum fuit morbi facta-est cessatio:
Eósque sanavit, & ab iis acerbum fatum propulit.
21 Celebrent itaque illi sanctum robur Immortalis
Suam ob clementiam, & sua miracula terribiliáque opera,
Quæ mortalibus fecit, quæque viderunt nationes hominum.
22 Ei autem victimas pulchras gratiam condignam agentes,
Offerant, ejúsque opera lætitiâ mentis,
Cúmque magna jubilatione canticísque narrent.
23 Qui in-mare in navibus descendunt concavis,
Et negotiandi gratiâ navigant per nigricantem pontum,
Animas periculis-objectantes, transeúntq; multum per humidũ
Vagantes, certè enim ipsis marina opera curæ-sunt;
24 Hi quidem Immortalis opera oculis aspiciunt,
Miraculáque innumera maris in profunditatibus infrugiferi.
25 Ejus enim mandato terribilis venti procella
Oritur in ponto, statim verò fluctus magni
Similes montibus fastigiantur, expuúntque maris spumam,
Tempestate ingenti, stridet autem turbata unda:
26 Et modò ascendunt in cœlum stellatum,
Et modò rursus descendunt in oceanum profundum,
Ejus in vasto sinu expectantes mori.
27 Velutíque homines vino gravati, huc illuc
Nutantes labant, perplexitásque occupat animum:
Agitatione autem huc illuc malâ attoniti & mente excussi sunt,
Paventes, paululùm enim à morte distant.
28 Tum quidem Immortalem dirâ oppressi calamitate
Obsecrârunt

17 Ἦ μάλ' ἐπίσπαστον κακὸν ἄφρονες ἀνέρες αὕτως,
Νήπιοι, οἷά τ' ἔρεξαν, ὑπερβασίης ἕνεκα σφῆς,
Σφῆσί τ' ἀτασθαλίῃσιν ὑπὲρ μόρον ἄλγε' ἔχουσιν.
18 Οὐδέ σφεας σίτοιο περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ,
Δαῖτα δὲ παντοίην βρωμήν τ' ἀπαμήνατο θυμός.
Ὣς οἱ μέν τ' ἄκμηνοι ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος,
Σχέτλιοι, ἄγχι παρέστασιν θανάτοιο πύλῃσι.
19 Τόφρα μὲν Ἀθάνατον κρατερῇ δεδμημένοι ἄτῃ
Λίσσοντ', ἠδ' ἐβόησαν, ὁ δ' ἐκ κακότητος ἔλυσε.
20 Τοῦ δ' ἅμα μῦθος ἔην, νόσοιο δὲ γίνετ' ἐρωή·
Τοὺς δ' ἰησάμενός σφιν ἀδευκέα πότμον ἄμυνε.
21 Κλειόντων δ' ἄρα τοίγ' ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Ἣν διὰ μειλιχίην, καὶ ἃ θαύματα, μέρμερά τ' ἔργα,
Ὅσσα βροτοῖσιν ἔρεξε, τά τ' εἴσιδε φῦλ' ἀνθρώπων.
22 Αὐτῷ δ' ἱερὰ καλὰ, χαίρειν μενοεικέα δόντες,
Ἐρδόντων· ἑὰ ἔργα τ' ἐϋφροσύνῃσι νόοιο,
Σῷ μεγάλῳ τ' ἀλαλητῷ ἀοιδῇσίν τε λεγόντων.
23 Οἳ ἅλαδ' ἐν νήεσσι κατίασι γλαφυρῇσιν,
Ἠδὲ κατὰ πρῆξιν πλείουσ' ἐπὶ οἴνοπα πόντον,
Ψυχὰς παρθέμενοι, περόωσί τε πουλὺ ἐφ' ὑγρὴν
Πλαζόμενοι, ἧ γάρ σφι θαλάσσια ἔργα μέμηλεν·
24 Οἱ μέν τ' Ἀθανάτου ἔργ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶνται,
Θαύματα μυρί' ἁλός τ' ἐνὶ βένθεσιν ἀτρυγέτοιο.
25 Τοῦ γὰρ ἐφημοσύνῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα
Ὤρορε κατὰ πόντον, ἄφαρ δέ τε κύματα μακρὰ
Ἴσ' ὄρεσιν κορυφοῦνται, ἀποπτύει δ' ἁλὸς ἄχνην,
Λαίλαπι θεσπεσίῃ, σμαραγεῖ δὲ κυκώμενον ὕδωρ.
26 Καὶ ποτὲ μέν τ' ἀνέβησαν ἐς οὐρανὸν ἀστερόεντα,
Καὶ ποτὲ δ' αὖ κατέβησαν ἐς ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Τοῦ δ' ἐνὶ εὐρέϊ κόλπῳ ὀϊόμενοι θανέεσθαι.
27 Ἀνέρες ὥς τ' οἴνῳ βεβαρηότες, ἔνθα καὶ ἔνθα
Νυστάζοντες ὄλισθον, ἀμηχανίη δ' ἔχε θυμόν·
Πλαγκτοσύνῃ δὲ κακῇ φρένας ἐκπεπαταγμένοι εἰσί,
Δειδιότες, τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέρονται.
28 Τόφρα μὲν Ἀθάνατον κρατερῇ δεδμημένοι ἄτῃ.

Obsecrârunt & clamârunt, ille autem ex ærumna *eos* liberavit.
29 Et statim tranquillitate stravit vastum mare
Procellámque sedans, tumidósque fluctus compescens.
30 Ii autem cùm sopiti-sunt venti, risítque pontus
Præ serenitate, lucidáque circumfulget undique tranquillitas,
Lætati-sunt,& omnibus in mente animus exhilaratus-est:
Et ad portum exoptatissimum ejus tuto conductu
Pervenerunt, quò jucundum iis videbatur appellere.
31 Celebrent itaque illi sanctum robur Immortalis,
Suam ob clementiam, & sua miracula, terribiliáque opera,
Quæ mortalibus fecit, quæque viderunt gentes hominum.
32 Populorum autem in magno glorificent eum cœtu;
Laudéntque in congregatione, ínque concilio senatorum.
33 Quà anteà ibant fluviorum vis latè manantium,
Ibi is dese. túmque solum, & umbrosam sylvam,
Et fontes aquarum siticulosam terram fecit.
34 Regionem frumentosam, cui & valdè pingue subest solum,
Fecit admodùm sterilem, gratiam & cultum ei omnem perdens,
Eorum ob improbitatem, qui eam incolunt.
35 Sylvã vicissim vertit in paludem, & aridam squalentémq; terrã
In fontes fluviorum, & loca-humecta graminosa.
36 Homines *&* ibi collocat, extorres qui anteà fuerant,
Quósque mala *&* magna-esuries in terra ampla exagitaverat,
Famem pariter & peregrinationem sistens, ut etiam habeant
Domos, & iis sit benè habitata civitas.
37 Ut agros conserant, planténtque vineas,
Quæ ipsis adauctæ affatim tempestiva omnia ferant,
Fructibus jucundis annuatim lætè-florentes. (præbet;
38 Sic hi modò rebus-secundis-gaudent, ille autem prosperitatem
Quo & incrementum-dante, prorsùs innumeri, quot & folia
Fiunt, utrúnque, ipsíque & jumenta eorum,
Equi, flexipedésque boves,& pinguia pecora.
39 Modò autem rursus minuuntur, imbecilliorésque sunt,
Injuriâ, & miseriâ, ærumnáque afflicti acerbâ.
40 Principibus ignominiam malam, & opprobria offundit;

Eos

Λίσσοντ', ἠδ' ἐβόησαν, ὁ δ' ἐκ κακότητος ἔλυσε.
29 Καὶ τάχα νηνεμίην στόρεσεν μεγακήτεα πόντον,
Λαίλαπά τ' ἰσχανόων, ῥοθόεντά τε κύματα παύων.
30 Οἱ δ' ὅτε κοίμηθέν τ' ἄνεμοι, μείδησέ τε πόντος
Ἀγλαΐῃ, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀμφὶ γαλήνη,
Γήθησαν, καὶ πᾶσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη·
Καὶ λιμένα τρίλλιστον ἐῇ ὑπ' ἀμύμονι πομπῇ
Ἷξον, ἵν' ἀσπαστὸν σφιν ἐείσατο ὁρμηθῆναι.
31 Κλειόντων δ' ἄρα τοί γ' ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Ἣν διὰ μειλιχίην, καὶ ἃ θαύματα μέρμερά τ' ἔργα,
Ὅσσα βροτοῖσιν ἔρεξε, τά τ' εἴσιδε φῦλ' ἀνθρώπων.
32 Λαῶν δ' ἐν μεγάλῳ κυδαινόντων μιν ὁμίλῳ·
Αἰνειώντων τ' ἀγορῇ, βουλῇ τ' ἔνι δημογερόντων.
33 Ἣ ὃ πρόσθεν ἴσαν ποταμῶν μένος εὐρὺ ῥεόντων,
Ἔνθ' ὅγ' ἐρημαῖόν τε πέδον, καὶ δάσκιον ὕλην,
Καὶ πηγὰς ὑδάτων πολυδίψιον αἶαν ἔθηκε.
34 Χώρην πυροφόρον, τῇ καὶ μάλα πᾶρ ὑπ' οὖδας,
Θῆκε λίην λυπρήν, χάριν οἱ ἀπὸ πᾶσιν ὀλέσσας,
Τῶν δι' ἀτασθαλίην, οἵ πέρ μιν ναιετάουσιν.
35 Ὕλην αὖ τρέπει ἐς λίμνην, καὶ διψάδα γαῖαν
Ἐς πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα.
36 Ἀνέρας ἔνθ' ἵζει μετανάστας ὃ πρὶν ἐόντας,
Τοὺς τε κακὴ βούβρωστις ἐπὶ χθόνα δῖαν ἔλαυνε,
Λιμὸν ὁμοῦ καὶ ἄλην καταπαύων, ὄφρά τ' ἔχωσιν
Οἰκία, καί σφιν ἔῃ εὖ ναιόμενον πτολίεθρον.
37 Ὄφρ' ἀγροὺς σπείρωσι, φυτεύωσίν δέ τ' ἀλωάς,
Αἵ σφιν ἀεξόμεναι ἅλις ὥρια πάντα φέροιεν,
Καρποῖσι γλυκεροῖσιν ἐπηετανὸν γεμόωσαι.
38 Ὣς οἵ γ' ἄλλοτε μέν τ' ἀρετῶσιν, ὁ δ' ὄλβον ὀπάζει·
Τοῦ καὶ ὀφέλλοντος μάλα μυρίοι, ὅσσα τε φύλλα
Γίνοντ', ἀμφότερον δ', αὐτοί τε, κτήνεά τ' αὐτῶν,
Ἵπποι θ', εἰλίποδές τε βόες, καὶ ἴφια μῆλα.
39 Ἄλλοτε δ' αὖ μινύθουσιν, ἀφαυρότεροί τε πέλονται,
Ὕβρει, καὶ κακότητι, δύῃ τ' ἀρημένοι αἰνῇ.
40 Ἀρχοῖσιν λώβην τε κακὴν καὶ ὀνείδεα χεῦε·

Eos autem ab aliis seorsim mortalibus impellit vagari,
Loco in solitario, ubi nec callis hominum est.
41 Afflictos autem servat, & sursum erigit pauperes,
Ex inopia & calamitate, quæ priùs eos oppresserat;
Familias iis & tribus dans, tanquam greges ovium.
42 Certè hæc videbunt, & lætabuntur justi:
Et improbitas omnis muta erit.
43 Qui sapiens est, in animo hæc observabit,
Et beneficia benè cognoscet Immortalis.

PSAL. cviii.

1 CErtè valdè mihi cor, Deus, in pectore paratum *est*:
Gloriâ meâ linguâque tuam illustrem laudem cantabo.
2 Eja agite, expergiscimini, mellifluam vocem edentes,
Nabla, & cithara, dulcémque apparate cantilenam:
Expergiscar *ego* ipse simulac aurora illuxerit.
3 Immortalis, celebrabo te medio populorum in cœtu;
Celebrabo te inter populos, inter gentes laudem *tuam* cantabo.
4 Quoniam clementia tua infinita, usque-ad-cœlum-pertingens;
Tuáque veracitas etiam ad ætherem clarum pervenit.
5 Sursum, Deus, te attolle supra cœlum stellatum,
Et gloriam tuam supra universam terram almam.
6 Ut solutio à-malis, atque salus iis sit,
Qui tibi charissimi sunt animitùs: quamobrem & tuâ
Nos dexterâ serva, & exaudi me.
7 Sacro in throno multa dixit Deus & promisit:
Lætabor equidem ego, Sicimorúmque dividam agros,
Et dimetiar profundas valles Succothi.
8 Meus est Galaadus, meúsque est Manasses;
Firmamentum mei capitis sacrum robur Ephraimi:
Leges & jura mihi sceptriger Judas
Tractat, quo non alia tribus regalior.
9 Moabus autem lebes, quando mihi lavacra pedum curæ sunt,
Fit *mihi*; Idumææ autem calceos sub pedibus meis
Projiciam, ut tollat, qui & famularum mos est.

Et

Τοὺς δ' ἄλλων ἀπάνευθε βροτῶν ἐφέηκεν ἀλᾶσθαι,
Χώρῳ ἐν οἰοπόλῳ, ὅθι τ' οὐ πάτος ἐστ' ἀνθρώπων.
41 Τειρομένους δ' ἐσάωσε, καὶ ὑψόσ' ἄειρε πενιχροὺς,
Ἔκ τ' ἀχρημοσύνης, καὶ ὀϊζύος, ἣ πρὶν ἔχεσκε·
Φρήτρας σφιν, καὶ φῦλα διδοὺς, ὡς πώεα μήλων.
42 Ἦ ῥα τάδ' ὄψονται, καὶ χαιρήσουσι δίκαιοι·
Καί κεν ἀτασθαλίη ξύμπασ' ἀκέουσα γένοιτο.
43 Ὅς πεπνυμένος ἐστὶν, ἐνὶ φρεσὶ ταῦτα νοήσει,
Καὶ εὐεργεσίας εὖ γνώσεται Ἀθανάτοιο.

Ψαλ. ρη'.

1 Ἦ Μάλα μοι κραδίη, Θεὸς, ἐν στήθεσσιν ἑτοίμη·
Κύδεϊ· μοῦ γλώσσῃ τε τεὸν κλυτὸν αἶνον ἀείσω.
2 Εἶδ' ἄγετ', ἐγρήγορθε, μελίφρονα γῆρυν ἱεῖσαι,
Νάβλη, καὶ κιθάρη, γλυκερὴν δ' ἐντύνετε μολπήν·
Ἐγρήσσοιμί κεν αὐτὸς ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι.
3 Ἀθάνατε, κλείω σε μέσῳ λαῶν ἐν ὁμίλῳ·
Κλείω σ' ἐν λαοῖσιν, ἐν ἔθνεσιν αἶνον ἀείσω.
4 Οὕνεκα μειλιχίη σου ἀθέσφατος, οὐρανομήκης·
Σὴ δέ τ' ἀληθείη καὶ ἐς αἰθέρα δῖον ἱκάνει.
5 Ὕψι, Θεός, σ' ἀνάειρ' ὑπὲρ οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Καὶ κῦδος σὸν πάσης ὑπὲρ χθόνα πουλυβότειραν.
6 Ὥς τε κακῶν λύσις ἠδὲ φόως αὐτοῖσι γένοιτο,
Οἵ σοι φίλτατοί εἰσι μετὰ φρεσί· τοὔνεκα καὶ σὴ
Ἡμέας δεξιτερῆφι σάω, καὶ ἄκουσον ἐμεῖο.
7 Ἱερῷ ἐνὶ θρόνῳ πόλλ' εἶπε Θεὸς καὶ ὑπέστη·
Χαιρήσω δέ τ' ἐγὼ, Σικίμων δ' ἀποδάσσομαι ἀγροὺς,
Καὶ διαμετρήσω βαθέ' ἄγκεα Σοκχώθοιο.
8 Ἔστιν ἐμὸς Γαλάαδος, ἐμὸς δέ τε ἐστὶ Μανάσσης·
Ἄλκαρ ἐμῆς κεφαλῆς ἱερὴ ἲς Ἐφραΐμοιο·
Θεσμοὺς ἠδὲ θέμιστας ἐμοὶ σκηπτοῦχος Ἰούδας
Ἀμφιέπει, τοῦ δ' οὐ φῦλον βασιλεύτερον ἄλλο.
9 Μωάβος δὲ λέβης, ὅτε μοι ποδάνιπτρα μέμηλε,
Γίνετ'· Ἰδουμαίῃ δὲ πέδιλ' ὑπὸ ποσσὶν ἐμοῖσι
Ῥίψω, ὄφρ' ἀνέλοιτ', ἥ τ' ἀμφιπόλων θέμις ἐστί·

Et tu Palæstina terrarum præcipuè omnium
Lætare & jubila, & gloriare mihi succumbere subditáque esse.
10 Quis urbem in munitam ducere me volet?
Quis mihi intra Idumæam in-via præibit?
11 An-non tu, Deus, etsi anteà nos depuleris?
An non tu, Deus, propugnatoribus dux eris nostris?
12 Tu propugnator veni nobis & auxiliator; nósque libera
A malo, quandoquidem vanum *est* mortalis hominis auxilium.
13 Certè fortia opera Dei præstabimus auxilio
Facilè: ille enim hostes nostros sub pedibus calcabit.

PSAL. cix.

4 NEquaquam sileas, Deus, qui mihi laudabilis semper,
Nec tacitus sustineas, tanquam non audienti similis.
2 Quoniam loquaces mihi convitiantur improbi,
Impiorúmque contra me aperta-sunt ora hominum,
Quibus & vafrities amica in-animo; contra me autem
Linguâ fraudulentâ mendacia locuti-sunt.
3 Circùm autem mihi verberant aures contumeliosis verbis;
Hostilia loquentes; & *me* immerentem fortiter oppugnant.
4 Inimici mihi sunt quantumvis *erga eos* bene-affecto,
Et amoris mei mihi indignam reddunt compensationem,
Improbi; verùm ego iis comprecor fausta omnia.
5 Et malum pro bono malam mihi rependunt retributionem;
Odiúmque pro benevolentia mihi mercedem præbent.
Præfectum ei hominem malum constituas: ad dexteram verò ei
Adstet Satanas, exitiosa-hominibus consilia callens.
7 Condemnet autem eum judex, (qui & jura
Ex Deo tuetur,) cùm ei lis intentatur:
Ejúsque precantis oratio in-peccatum sit.
8 Citò moriturus autem sit, brevéque ei ævum; (obtineat,
Et conditionē honorémq; *& officiū* alius accipiat, qui & sortitò
Quod ipse anteà habuit, ille. a. haud-ampliùs custos & inspector
9 Filiósq; orphanos relinquat, viduámq; uxorem. (*aliorum* sit.
10 Dies. a. orphā.-eos-faci. à-coætā.-omnib.-desert. *ejus* lib. reddat,
Filiíque

Καὶ σὺ Παλαιστίνη γαιάων ἔξοχα πασέων
Χαῖρέ τε καὶ ἀλάλαζε, καὶ εὔχεό μοι ὑποείκειν.
10 Τίς πόλιν εἰς ἄῤῥηκτον ἀγινέμεναί μ' ἐθελήσει;
Τίς μοι Ἰδουμαίην εἴσω ὁδὸν ἡγεμονεύσει;
11 Οὐκ ἄρα σύ, πρὶν εἰ, Θεός, ἄμμε περ ἐξυφέλιξας;
Οὐ σύ, Θεός, προμάχοις ἀγὸς ἔσσεαι ἡμετέροισι;
12 Σὺ πρόμος ἔλθ' ἡμῖν καὶ ἀμύντωρ· ἄμμε δὲ ῥῦσαι
Ἐκ κακότητος, ἐπεὶ ἄλιον βροτοῦ ἀνέρος ἄλκαρ.
13 Ἦ κεν καρτερὰ ἔργα Θεοῦ ἐρξαίμεθ' ἀρωγῇ
Ῥεῖ· ὁ γὰρ ἀντιβίους ἡμέων ὑπὸ ποσσὶ πατήσει.

Ψαλ. ρθ'.

1 ΜΗ τι σιωπήσειας, Θεός, ὅς τέ μοι αἰνετὸς αἰεί,
Μηδ' ἀκέων τλαίης, ὡς σοὶ ἀΐοντι ἐοικώς.
2 Οὕνεκα λαβραγόραι ἐμὲ κερτομέουσιν ἀλιτροί,
Δυσσεβέων ἐπὶ μοι ἀνέῳκταί τε στόματ' ἀνδρῶν,
Οἷσι δολοῤῥαφίη τε φίλη φρεσί· κατὰ δ' ἄρ' ἐμεῖο
Γλώσσῃ κερδαλέῃ τὰ ψεύδεα μυθήσαντο.
3 Ἀμφὶ δέ μ' εἶατ' ἔβαλον ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν,
Ἔχθρ' ἀγορεύοντες· καὶ ἀναιτίῳ ἶφι μάχοντο.
4 Δυσμενέες μοι ἔασι, φίλα φρονέοντι περ ἔμπης,
Καὶ φιλότητος ἐμῆς μοι ἀεικέα δῶκαν ἀμοιβήν,
Σχέτλιοι· αὐτὰρ ἐγὼ σφισιν εὔχομαι ὄλβια πάντα.
5 Καὶ κακὸν ἀντ' ἀγαθοῖο κακὴν μοι ἔτισαν ἀμοιβήν·
Ἔχθος τ' ἀντὶ φιλοφροσύνης μοι μισθὸν ὄρεξαν.
6 Ἀρχόν οἱ ἄνδρα κακὸν θείης· ἐπὶ δεξιὰ δ' αὐτῷ
Παρστάη Σατανᾶς, ὀλοφώϊα δήνεα εἰδώς.
7 Κατὰ δ' αὐτὸν δικάσειε δικασπόλος, (ὅς τε θέμιστας
Ἐκ Θεοῦ εἴρυται,) ὅταν οἱ ἔπι νεῖκος ὀρώρῃ·
Τοῦδε καὶ εὐχομένοιο λιτὴ ἀλίτημα γένοιτο.
8 Ὠκύμορος δὲ πέλοιτο, μινυνθάδιός τέ οἱ αἰών·
Καὶ μοῖραν τιμήν θ' ἕτερος λάβοι, ὅς κε λάχῃσι,
Τὴν αὐτὸς πάρος εἶχ', ὁ δὲ μηκέτ' ἐπίσκοπος εἴη.
9 Παῖδάς τ' ὀρφανικοὺς λείποι, χήρην τε γυναῖκα.
10 Ἦμαρ δ' ὀρφανικὸν παναφήλικα τέκνα τιθείη.

Filiíque ejus pauperes semper & vagabundi sint;
Et postquam adeò è sedibus latebrísque erepserunt desertis,
Vagentur per populum, necessitas autem urgeat,
Mendicare frusta, an quis fortè fragmentum panis *iis* porrexerit.
11 Totam autem ejus substantiam arripiat avarus-lucrio,
Fœnerator-rodens, tanquā nexibus retis captā omnia-captantis:
Possessiones autem, quascúnque sibi labore & manibus collegit,
Viris alienigenis esca & præda fiant,
Qui & opes *ei* auferant, & motis-limitibus-adimant agros.
12 Nemo ei benefaciat, nec prono-animo misereatur *ejus*;
Neque propitius sit ejus orphanis liberis.
13 Prorsus autem, eum extinguat malus vitæ exitus;
Ejúsque improlis soboles funditùs pereat,
Ut nec nomen ejus inter homines relinquatur,
Qui & eo mortuo statim proximè nati sint.
14 Quicquid verò ejus parentes delinquentes fecerint,
Illius Dominus recordetur; & quicquid peccaverit *ejus* mater,
Nunquam aboleatur, sed maneat diebus omnibus,
Ac si indelebilibus typis exaratum esset.
15 Immortali autem præsentes sint, is autem oculis *eos* intueatur
Continuè, ut memoriam iis de terra semper perdat.
16 Quoniam ei misericordia periit, & non meminit omninò
Beneficus esse, sed oblitus-est mente suâ:
Vexabat autem malè egenum virum mendicum,
Pauperémque injuriosè-tractabat vi & robore manuum,
Ut hominē interficeret, cui & mœrore-fractum erat charum cor.
17 Sed quoniam ei amica erat maledictio infelicitásque,
Perveniet itaq; ad eum; & quandoquidē felicitatē, prosperitatēq;
Haud ei in ore habere placuit, nec hominibus
Bona dicere ac vovere, hæc ergo procul erunt ab eo.
18 Maledictionémque infelicitatémque quoniam ut vestes induit,
Ita & placuit ei noxa, quæ omnibus nocet,
Velut aqua fluat in *ejus* intestina & ventrem medium,
Velutíque humidum oleum in ossa ejus usque pertranseat,
Sensim ei infusum, subeátque intus in medullam.

19 Sit

Παῖδες ἑοὶ πτωχοί τ' αἰεὶ καὶ ἀλήμονες εἶεν·
Καὶ ἐπεὶ οὕτω ἑδέων, καλυβέων τ' ἐξέρπον ἐρήμων,
Πλαγχθεῖεν κατὰ δῆμον, ἀναγκαίη δέ τ' ἐπείγοι,
Αἰτίζειν ἀκόλους, αἴ κέν τις πύρνον ὀρέξῃ.
11 Πάντα δ' ἑὸν βίοτον καταμάρψαι κερδαλεόφρων,
Τρώκτης, ὡς ἀψῖσι λίνου ἁλόντα πομάγχευ·
Κτήματα δ', ὅσσα περ οἱ καμάτῳ καὶ χερσὶν ἄγειρεν,
Ἀνδράσιν ἀλλοδαποῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένοιτο,
Οἵ τ' ἀπὸ χρήμαθ' ἕλωνται, ἀπουρίσωσί τ' ἀρούρας.
12 Μήτις ἑοῦ ἔρξαι, μή τε πρόφρων ἐλεήσαι·
Μήθ' ἵλαος ἑοῖ οἷς ὀρφανικοῖσι τέκεσσι.
13 Πάγχυ δέ μιν ῥαίσειε κακὴ βιότοιο τελευτή·
Τοῦδε καὶ ἄσπερμος γενεὴ προθέλυμνος ὄλοιτο,
Ὡς καὶ μηδ' ὄνομ' αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται,
Οἵ ἑο τεθνειῶτος ἄφαρ τ' ἄγχιστα γίνωνται.
14 Ὅ, ττι δ' ἑοὶ πατέρες ποτ' ἀτασθάλλοντες ἔρεξαν,
Τοῦδε τ' Ἄναξ μεμνέῳτο· καὶ ὅ, ττι περ ἤλιτε μήτηρ,
Μήποτ' ἀϊστωθείη, ἀτὰρ μένοι ἤματα πάντα,
Ὡς εἰ ἀνηλείπτοισι τύποις γεγραμμένον εἴη.
15 Ἀθανάτῳ γὰρ ἔρεξεν, ὃ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῷτο
Συνεχὲς, ὡς μνήμην σφιν ἀπὸ χθονὸς αἰὲν ὀλέσσῃ.
16 Ὅττι οἱ οἶκτος ὄλωλε, καὶ οὐ μιμνήσκετο πάμπαν
Εὐεργός τ' ἔμεναι, ἀλλ' ἐκλάθετο φρεσὶν ᾗσι·
Τρύχεσκεν γὰρ κακῶς κεχρημένον ἄνδρα περίκτιν,
Πτωχόν θ' ὑβρίζεσκε βίῃ καὶ κάρτεϊ χρεῶν,
Ὡς ἄνδρα κτάνῃ, ᾧ τε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
17 Ἀλλ' ἐπεί οἱ φίλη ἦεν ἐπαρή τ' ἀμμορίη τε,
Ἵξεται οὕτω αὐτόν· καὶ ἐπεὶ μοιρεάν τε καὶ ὄλβον
Οὐ οἱ ἀνὰ στόμ' ἔχειν ἐπιμώδεμεν, οὐδέ τι ἄνδρας
Ἐσθλ' ἀγορευέμεναι, τάδε τ' οὕτω ἑκὰς ἔσσεται αὐτοῦ.
18 Ἀρὴν τ' ἀμμορίην τε ἐπεὶ ὡς εἵματα ἕσσαι,
Οὕτω καὶ ἅδεν οἱ ἄτη, ἣ πάντας ἀᾶται,
Ὕδωρ ὡς ῥέοι ἐς χολάδας καὶ γαστέρα μέσσην,
Ἠΰτε ὑγρὸν ἔλαιον ἐς ὀστέα τ' ἄχρι περῆσαι,
Ἧκά οἱ ἐγχύμενον, δύοι δέ τε μυελὸν εἴσω.

19 Sit ei tanquam vestimentum, palliúmque quod eum operiat,
Et sicut cingulum, quo accingat-se diebus omnibus.
20 Hanc ab Immortali condignam mercedem referant,
Qui mihi inimici & infesti homines sunt,
Quíque mihi mala molientes, vitam invident.
21 Verùm, Domine, tu mihi, tu mihi, Immortalis, fac assistas
Propter tuum nomen; libera autem me à miseria,
Bona quippe misericordia tua, lenitásque amabilis.
22 Etenim ego miser, egenus ac pauper:
Saucium autem mihi dolet in pectore charum cor.
23 Tanquam umbra volito, cùm velociter jam transit:
Locustæ autem more agitatus-sum, vagans huc illuc.
24 Inediâ mihi genua valdè gravantur, & *me* occupat
Sitísque & fames, labascúntque genua eunti:
Carnes autem tabescunt, quandoquidem iis pinguedo periit.
25 Illis verò ego & probrum malum & despicabilis sum,
Qui nutantes capite me derident.
26 Verùm succurre, Domine Deus meus, & me salva
Tua pro clementia, quia tibi mens est misericors.
27 Omnes ut bene cognoscant, quòd hoc à te factum-est,
Atque tu manu tuâ, Immortalis, istud opus præstitisti.
28 Illi maledicant, tu autem fausta omnia pronunties:
Illis autem insurgentibus ignominia maláque probra sint;
Læter autem ego, servus tuus qui profiteor esse.
29 Qui malè erga me animati-sunt, pudore induti sint,
Probróque suo cooperti tanquam pallio.
30 Celebrabo in ore habens sanctum robur Immortalis,
Laudabóque magnoperè admodum: virorum autem in cœtu,
Mediáque in populorum multitudine ejus laudem cantabo.
31 Quoniam in judicio adstat viro pauperi,
Eíque ad dexteram est, damni cladem avertere,
Eorúmque violentiam, qui obliqua decernunt jura,
Et eum judicant, cupiúntque *ejus* animam perdere.

19 Εἴη οἱ ὡς λώπη, φᾶρός θ' ὅ μιν ἀμφικαλύψαι·
Ζωστὴρ θ' ὡς, ὅν τε ζώσαιτό κεν ἤματα πάντα.
20 Τόνδε γὰρ Ἀθανάτοιο ἐοικότα μισθὸν ἄροιντο,
Οἵ μοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἄνδρες ἔασιν,
Οἵ δέ τέ μοι κακὰ μησάμενοι, βιότοιο μέγηρεαν.
21 Αὐτὰρ, Ἄναξ, σύ γέ μοι, σύ μοι, Ἀθάνατ', ἔρδε παραστάς,
Σοῦ ἕνεκ' οὐνόματος· ῥῦσαι δέ με ἐκ κακότητος,
Ἐσθλὸς ἐπεὶ ἔλεός σου, ἐνηείη τ' ἐρατεινή.
22 Καὶ γὰρ ἐγὼ δειλὸς, κεχρημένος ἠδὲ πενιχρός·
Οὐτάμενον δέ μοι ἄχνυτ' ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ.
23 Ὡς σκιὴ ἀΐσσω, ὅτε ῥίμφα παρέρχεται ἤδη·
Ἀκρὶς δ' ὣς δεδόνημαι, ἀλώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα.
24 Γείνη μοι μάλα γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει
Δίψα τε καὶ λιμὸς, βλάβεται δέ τε γένατ' ἰόντι·
Σάρκες γὰρ φθινύθουσιν, ἐπεί σφιν δημὸς ὄλωλε.
25 Τοῖσι δ' ἐγὼ λώβη τε κακὴ, καὶ ἐπόψιός εἰμι,
Οἵ νευστάζοντες κεφαλῇ μοι ἐφεψιόωνται.
26 Ἀλλ' ἐπάμυνον, Ἄναξ ὁ Θεὸς μου, καί με σάωσον
Σὴν κατὰ μειλιχίην, ὅτι τοι νόος ἐστ' ἐλεήμων.
27 Πάντες ἵν' οὖν γνώωσιν, ὃ τοῦθ' ὑπὸ σεῖο τέτυκται,
Ἠδὲ σὺ χειρὶ τεῇ τόδε, Ἀθάνατ', ἔργον ἔρεξας.
28 Τοίδε καταράοιντο, σὺ δ' ὄλβια πάντ' ἀγορεύοις·
Τοῖσι δ' ἀνισταμένοις λώβη κάκ' ἐλέγχεά τ' εἴη·
Γηθήσαιμι δ' ἐγὼ, θεράπων σου ὃς εὔχομαι εἶναι.
29 Οἵ κακά μοι φρονέουσ', αἰδῶ ἐπιειμένοι εἶεν,
Αἴσχεϊ τ' ἀμφὶ σφῷ κεκαλυμμένοι ἠΰτε χλαίνῃ.
30 Κλείω ἀνὰ στόμ' ἔχων ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο,
Αἰνήσω τε μάλα μεγάλως· ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ,
Μέσσῃ τ' ἐν λαῶν πληθυῖ ἑὸν αἶνον ἀείσω.
31 Οὕνεκεν εἰνὶ δίκῃσι παρίσταται ἀνδρὶ πενιχρῷ,
Τῷ δ' ἐπιδέξιός ἐστιν, ἄρης ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι,
Τῶν τε βίην, οἵτε σκολιὰς κρίνουσι θέμιστας,
Καί ἑ δικάζουσιν, μεμάασί τε θυμὸν ὀλέσσαι.

PSAL. cx.

1 SIc dixit Dominus Domino meo, locutúsque est sermonem,
Eja age nunc juxta me ad dexteram *meam* sede,
Donec inimicos *tuos* tibi scabellum sub pedibus fecero.
2 Sceptrum tuum, potentiámque *tuam* Deus extendet
Longè admodum ex Sione ad extremos fines terræ:
Eris igitur inimicos tu dominus inter medios.
3 Populus tibi submittet-se valdè prompto animo,
Lubentes, die illo, quando tibi robur haud infirmum,
Et exercitus circunfusus, sanctúsque splendor decórque adest:
Tibi autem innumera soboles, tanquam guttæ roris,
Infinitæ, quæ & auroræ ex utero manè- genitæ
Cœlitùs cadunt super flores vernos.
4 Dixit Dominus & juravit, & ejus animus non mutavit,
Certè tu quidem sacerdos es perpetuò diebus omnibus,
Diebus omnibus sacerdos secundum ordinem Melchisedeci.
5 Tibi ad dexteram etiam reges confringet
Dominus, ictúque vulnerans & manu gravi,
Die illo, quando eum vehemens ira occupabit.
6 Et tum judicabit inter gentes; eo autem disperdente
Populi unà interficientur frequentes, donec multæ
Diris cadaverum-struibus valdè opprimantur regiones,
Viris cadentibus; multa autem vulnerabit
Fortia capita per terram imperitantia.
7 In via de fluvio torrente suum potum habebit:
Propter eà caput suum sursum super omnia exaltabit.

PSAL. cxi.

1 TOto ex corde sacrum robur Immortalis
Laudabo piorum in congregatione, & in cœtu.
2 Certè magna opera Dei sunt, quæ & viri invenerunt,
Quicunque diligenter quærunt; & intellexerunt,
Quibus grata fuerint, & ipsis cordi, curæque.
3 Ejus opus magna gloria & fama bona comitatur;

Ejus

Ψαλ. ρι'.

1 ΩΔ' ἀγόρευεν Ἄναξ τῷ Ἄνακτί μου, εἶπέ τε μῦθον,
Εἷδ' ἄγε νῦν παρ' ἐμοὶ ἐπὶ δεξιτερῆφι κάθησο,
Ἕως ἂν δυσμενέας σοι ὑπὸ θρήνυι ποσὶ θείω.
2 Σκῆπτρόν σου, δύναμίν τε Θεός νύ κεν ἐκτανύσειε
Τῆλε μάλ' ἐκ Σιῶνος ἐπ' ἔσχατα πείρατα γαίης·
Ἔσσεαι οὖν ἐχθροῖσι σὺ κοίρανος εἰνὶ μέσοισι.
3 Λαός σοι ὑποείξουσιν μάλα πρόφρονι θυμῷ,
Ἄσμενοι, ἤματι τῷ, ὅτε τοι σθένος οὐκ ἀλαπαδνὸν,
Καὶ στρατὸς ἀμφιχυθεὶς, ἱερὸν δέ τε κάλλος ὀπηδεῖ·
Σοὶ δέ τ' ἀπειρέσιος γόνος, ὡς ῥαθάμιγγες ἐέρσης,
Μυρίαι, αἵ τ' ἠοῦς ἐκ γαστέρος ἠριγενείης
Οὐρανόθεν πίπτουσιν ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν.
4 Εἶπεν Ἄναξ καὶ ὄμοσσε, καὶ οὐ νόος ἐτράπετ' αὐτοῦ,
Ἦ σὺ μὲν ἱρεὺς ἐσσι διαμπερὲς ἤματα πάντα,
Ἤματα πάνθ' ἱερεὺς τάξιν κατὰ Μελχισεδέκου.
5 Σοὶ ἐπὶ δεξιόφιν σὺν καὶ βασιλῆας ἀράξει
Ἀθάνατος, πληγῇ τε βελέων καὶ χειρὶ βαρείῃ,
Ἤματι τῷ, ὅτε κεν μιν ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι.
6 Καὶ τότε κεν δικάσειεν ἀν' ἔθνεα· τοῦ δ' ὀλέκοντος
Λαοὶ ἅμα φθίσονται ἐπήτριμοι, εἰσόκε πολλαὶ
Αἰνῇσιν νεκάδεσσι μέγα στενοίατο χῶραι,
Ἀνδρῶν πιπτόντων· πολλὰς δέ κεν οὐτήσειεν
Ἰφθίμους κεφαλὰς γαίην καταγιερανεύσας.
7 Ἐν ὁδῷ ἐκ ποταμοῦ χειμάρρου ὃν ποτὸν ἕξει·
Τῷ κεν ἑὴν κεφαλὴν ὕψου ἐπὶ πᾶσιν ἀείραι.

Ψαλ. ρια'.

1 ΠΑσης ἐκ κραδίης ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Αἰνέσω εὐσεβέων ἐν ὁμηγύρει, ἠδ' ἐν ὁμίλῳ.
2 Ἦ μεγάλ' ἔργα Θεοῖο πέλει, τὰ δέ τ' ἄνδρες ἔφευρον,
Ὅσσοι τε σπουδῇ διζήμενοι, ἠδ' ἐνόησαν,
Οἷς καταθύμια τ' ἦ, καί σφιν περὶ κῆρι μέμηλε.
3 Τοῦδ' ἔργῳ μέγα κῦδος, ἰδὲ κλέος ἐσθλὸν ὀπηδεῖ·

Ejus justitia manet firmiter diebus omnibus.
4 Fecit sua divina opera etiam posteris cantilenam,
Omnes ut commemorent, quotquot post hàc nati-fuerint:
Clemens Immortalis, valdè autem ei mens est misericors.
5 Ipsum verò reverentibus dedit de præda portionem
Ad edendum, nec denegavit; quandoquidē percussit fœdera fida,
Semper pacti *sui* memor etiam in posterum.
6 Suo populo palàm fortitudinem suam, ex-eo-quod fecit,
Ostendit, ut alienigenarum hominum iis hæreditatem præbeat.
7 Verum est & rectum *id* quod manibus suis facit,
Nec aberrat à jure; ejus autem oracula firma omnia,
Fidáque simul-omnia mandata sunt.
8 Omnibus seculis perpetuò fixa-stant,
Semper in veritate consummata, justitiáque.
9 Liberavit autem suum populum & ex calamitate redemit;
Pactum autem suum mandavit, perpetuò ut maneret:
Sanctum venerandúmque ejus nomen gloriosúmque.
10 Principium & caput sapientiæ timor *est Domini* Immortalis:
Quicunque autem sic faciunt, juxta animum ejus, prout mandavit,
Omnes sapiunt, mente & utuntur bonâ.
Ejus fama indelebilis, & interminabilis est gloria.

P. S. A L. cxii.

1 BEatus est, qui Immortalem mente suâ timet,
Ejúsque præceptis intùs animitùs delectatur.
2 Fortis in terra erit ejus proles, quam relinquet;
Piorúmque hominum generatio in-posterum felix.
3 Prosperitas, opulentiáque affatim erit eius in domo;
Ejus autem justitia semper manet, nec perit.
4 Certè justis lux oritur etiam in tenebris;
Ipse autem benignus & mitis & mansuetus est,
Semper clementiâ ornatus, justitiáque.
5 Viro quinetiam bono mens in præcordiis est misericors,
Idcircò & lubens aliis gratificatur bene affectus;
Multísque cum-favore-opem fert, & prompto animo

Indigenti

Τοῦδε δικαιοσύνη μίμνει ἔμπεδον ἤματα πάντα.
4 Τεῦξεν ἃ θέσκελα ἔργα καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδήν,
Πάντες ἵνα μνησαίαθ', ὅσοι μετόπισθε γένωνται·
Μείλιχος Ἀθάνατος, μάλα δ' οἱ νόος ἐστ' ἐλεήμων.
5 Τοῖς δὲ μιν ἁζομένοισιν ἔδωκ' ἀπὸ ληΐδος αἶσαν
Ἔδμεναι, οὐδ' ἀνένευσεν· ἐπεὶ πάμπαν ὅρκια πιστά,
Ἀεὶ συνθεσίης μεμνημένος ἐς περ ὀπίσσω.
6 Ὢ λαῷ ἀναφανδὰ ἑὸν κράτος, οἷ' ἔοργε,
Δεῖξεν, ἵν' ἀλλοδαπῶν ἀνδρῶν σφι κλῆρον ὀπάσσῃ.
7 Ἀτρεκές ἐστι καὶ ἰθὺ ὃ χερσὶν ἑῇσιν ἔρεξεν,
Οὐδ' ἀφάμαρτε δίκης· ἐὰ θέσφατα δ' ἔμπεδα πάντα,
Πισταί τε ξύμπασαι ἐφημοσύναι τελέθουσιν.
8 Πάσῃσιν γενεῇσι διαμπερὲς ἑστήκασιν,
Αἰὲν ἀληθείῃ τετελεσμέναι εὐδικίῃ τε.
9 Ῥύσατο δ' ὃν λαὸν, καὶ ὑπ' ἐκ κακότητος ἔλυσε·
Ῥήτρην δ' ἣν ἐπέτελλε, διαμπερὲς ὄφρα μένῃσιν·
Ἱερὸν αἰδοῖόν θ' ἑὸν οὔνομα κυδάλιμόν τε.
10 Ἀρχὴ καὶ κορυφὴ σοφίης φόβος Ἀθανάτοιο·
Ὅσσοι δ' ὡς ἔρδουσι, καθ' ὃν νόον, ὡς ἐπέτελλε,
Πάντες πέπνυνται, φρεσὶ καὶ κέκληνται ἀγαθῇσι.
Τοῦ κλέος ἄσβεστον, καὶ ἀπείριτον ἔπλετο κῦδος.

Ψαλ. ρβ'.

1 Ὄλβιός ἐστιν, ὃς Ἀθάνατον φρεσὶν ᾗσι φοβεῖται,
Τοῖο δ' ἐφημοσύνῃσι καὶ ἔνδοθι θυμὸν ἐτέρφθη.
2 Ἴφθιμός τ' ἐπὶ γαίῃ ἑὸς γόνος, ὅν κε λίπῃσιν·
Εὐσεβέων τ' ἀνδρῶν γενεὴ μετόπισθε μάκαιρα.
3 Ὄλβος τε πλοῦτός θ' ἅλις ἔσσεται ᾧ ἐνὶ οἴκῳ·
Τοῦ δὲ δικαιοσύνη αἰεὶ μίμνει, οὐδέ τ' ὄλωλε.
4 Ἦ ῥα δικαίοισιν φάος ὄρνυται ἐν περ ὀμίχλῃ·
Αὐτὸς γὰρ πρόφρων ἀγαθός τε καὶ ἤπιός ἐστιν,
Αἰεὶ μειλιχίῃ τε κεκασμένος, εὐδικίῃ τε.
5 Ἀνέρι δ' αὖ ἀγαθῷ νόος ἐν φρεσίν ἐστ' ἐλεήμων,
Τῷ καὶ ἑκὼν ἄλλοισι χαρίζεται ἤπια εἰδώς·
Πολλοῖσίν τ' ἐπίηρα φέρει, καὶ πρόφρονι θυμῷ.

Indigenti commodat,quacunque re carens venerit:
Sed & sua negotia curat ac disponit prudentiâ mentis,
Et valdè consideratè prudentia omnia dicit.
6 Certè quidem immotus inter homines erit semper:
Pulchrum autem erit in-posterum etiam futuris auditu,
Quale fecerit justus vir, jucundáque cantilena
Omnes apud homines, & ejus fama nunquam peribit,
Ejus autem memoria grata & immortalis erit. (diendi
7 Impavidus ergo *erit* in mente sua, & haud ei metus unquam au-
Triste nuntium, gravem aut rumorem in-posterum:
Sed ei in pectore imperterrita mens erit,
Firma, infracta, freta Deo, semper fixa:
8 Benè autem suffultum-est & intrepidum ei in mente cor;
Nec quicquam metuet, sed manebit omninó quietus,
Donec hostium *suorum* malum fatum viderit.
9 Multísque multa suppeditavit, & dispersit huc illuc,
Et pauperibus dedit; manet autem in- perpetuum usque
Ejus beneficentia, posteáque futuris canticum;
Et ei præ-splendore cornu & gloria exaltabitur.
10 Et hoc quidem videbit improbus, dolórque eum operiet,
Adeòque multùm indignatus frendebit dentibus,
Tabescens corde, valdéque intus animum macerans: (cessit,
Irritū. a. & infectum malis *hominibus* cujuscunq; eos cupido in-
Nec assequentur *voti* exitum,vanū autem *eorum* erit desideriuū.

P S A L. cxiii.

1 LAudate vos Dominum, quotquot servi *estis* Domini
Celebrate Omnium-regem, laudate nomen Immortalis.
2 Nomen Immortalis illustre diebus omnibus
Et nunc & in-posterum perpetuò laudatum sit.
3 Laudatum nomen Domini à sole oriente
Ad occidentem, lux unde venit, & unde caligo.
4 In-alto admodum Immortalis habitat supra gentes omnes;
Ejus autem gloria ascendit supra cœlum stelliferum.
5 Quis similis Domino? quis Deo conferri & æquiparari queat,

Χρηΐζοντι δανείζει, ὅ, τ' ἂν κεχρημένος ἔλθοι·
Καὶ τὰ ἃ ἔργα κομίζει ἐπιφροσύνῃσι νόοιο,
Ἠδὲ μάλ' εὐφραδέως πεπνυμένα πάντ' ἀγορεύει.
6 Ἦ γὰρ ἀσυφέλικτος ἐν ἀνδράσιν ἔσσεται αἰεί·
Καλὸν δ' ἔσσετ' ὄπισθε καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι,
Οἷον ἔρεξε δίκαιος ἀνήρ, ἐρατὴ δέ τ' ἀοιδὴ
Πᾶσιν ἐπ' ἀνθρώποισι, καὶ ἂν κλέος οὔποτ' ὀλεῖται,
Τοῦ δὲ μνημοσύνη χαρίεσσα καὶ ἄφθιτος ἔσται.
7 Ἄτρομος οὖν φρεσὶν ᾗσι, καὶ οὐ δέος οἱ ποτ' ἀκοῦσαι
Λυγρὴν ἀγγελίην, χαλεπὴν ἢ φῆμιν ὀπίσσω·
Ἀλλ' οἱ ἐνὶ στήθεσσιν ἀτάρβητος νόος ἔσται,
Ἔμπεδος, ἄῤῥηκτος, πίσυνος Θεῷ, αἰὲν ἀρηγεῶς.
8 Εὖ δ' ἐστήρικται, καί οἱ ἀδδεὲς ἐν φρεσὶν ἦτορ·
Οὐδέ τι ταρβήσει, μίμνει δέ τε πάμπαν ἔκηλος,
Εἰσόκε δυσμενέων ἀνδρῶν κακὸν οἶτον ὁρῷτο.
9 Πολλοῖς πολλά τ' ὄρεξε, καὶ ἐσκέδασ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Καὶ πτωχοῖσιν ἔδωκε· μένει δέ τε νωλεμὲς αἰεὶ
Ἡ εὐεργεσίη, μετά τ' ἐσσομένοισιν ἀοιδή·
Καί κεν οἱ ἀγλαΐηφι κέρας καὶ κῦδος ἀερθῇ.
10 Καὶ τὸ μὲν ὄψετ' ἀλιτρὸς, ἄχος δέ μιν ἀμφικαλύψει,
Ὥς τε μέγ' ὀχθήσας καί κεν βρύξειεν ὀδόντας,
Τηκόμενος κραδίην, καὶ ἔνδοθι θυμὸν ἀμύσσων·
Ἄπρηκτον δὲ κακοῖσιν, ὅ, τ' ἂν σφέας ἵμερος αἱρῇ,
Οὐδ' ἕξουσι τέλος, κενεὸν δέ τε ἔσσετ' ἐέλδωρ.

Ψαλ. ριγ'.

1 Αἰνεῖτ' ὔμμες Ἄνακτ', ὅσσοι θεράποντες Ἄνακτος,
Κλείετε Παμβασιλῆ, αἰνεῖτ' ὄνομ' Ἀθανάτοιο.
2 Οὔνομ' ἄρ' Ἀθανάτοιο περικλυτὸν ἤματα πάντα
Καὶ νῦν καὶ μετόπισθε διαμπερὲς αἰνετὸν ἔστω.
3 Αἰνετὸν οὔνομ' Ἄνακτος ἀπ' ἠοῦς ἀνιόντος
Ἐς καταδυῶντα, φόως ὅθεν ἔρχεται, ἠδ' ὅθεν ἀχλύς.
4 Ὕψι μάλ' Ἀθάνατος ναίει ὑπὲρ ἔθνεα πάντα·
Τοῦ δ' ἀνὰ κῦδος ἔβη ὑπὲρ οὐρανὸν ἀστερόεντα.
5 Τίς κ' ἀτάλαντος Ἄνακτι; τίς ἂν Θεῷ ἰσοφαρίζοι,

Deo noſtro, qui ſupremas domos habitat?
6 Deſcendit tamen ab altitudine præ lenitate animi,
Ut videat quæcunque facta ſunt in cœlo, atque in terra,
7 Facilè autem exaltat egenum hominem mendicum,
Excitans è pulvere, & à pavimento ſurſum attollit
Pauperem miſerum, & è fœdo ſtercore:
8 Ut *eum* inter duces ſui principéſque populi
Reddat conſpicuum, & inter heroas collocet.
9 Sterili quinetiam feminæ charos domeſticos præbet,
Dátque ei ſimul & domum habere, & matrem liberorum
Eſſe, ea autem exhilaratur exultans prole.
Immortalem celebrate, canite Omnium regem.

PSAL. cxiv.

1 TErram cùm Ægyptiam liquit Iſrael inſignis,
Et Jacobi filii ab hominibus barbaris
Egreſſi ſunt, tranſmigratores à gente extranea:
2 Erat Judæa ſedes ſancta Immortalis,
Et domus Iſraelis ejus thronus, ubi regnabat.
3 Ut vidit, ut fugit, & tremefactum diſſiliit æquor maris:
Æſtus autem Jordanis retrò fluxit & receſſit.
4 Montes autem ſubſilierunt coràm, velut arietes;
Et colles ſaltârunt teneris agnis ſimiles.
5 Utquid verò mare, adeò in fugã te vertiſti? aut quid tibi accidit?
Et tu, Jordanis, dic quare receſſiſti multùm retrò?
6 Cur montes ſubſiliiſtis coràm, velut arietes?
Et colles ſaltâſtis teneris agnis ſimiles?
7 Terra amica, cõtremiſce tu, contremiſcite montes magni & ſylvæ
Coram Immortali, coram Deo Jacobi:
8 Petram qui cavam ſtagnum aquarum fecit profundum,
Petrámque lapideam fontem nigrum aquis reddidit.

Τῷ Θεῷ ἡμετέρῳ, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει;
6 Καδδ' ἔβη ἐξ ὕψεος ἀγλαοφεγγέϊ ὕψεϊ νόοιο,
Ὄφρ' ἴδοι ὅσσα τέτυκται ἐν οὐρανῷ, ἠδ' ἐπὶ γαίῃ.
7 Ῥεῖα δέ θ' ὕψωσεν κεχρημένον ἄνδρα περίκλυτον,
Ὄρσας ἐκ κόνιος, καὶ ἀπ' οὔδεος ὑψόσ' ἄειρε
Πτωχὸν λευγαλέον, καὶ ἀεικελίης κόπροιο·
8 Ὄφρα μεθ' ἡγεμόνεσσιν ἑοῖς ἀρχοῖσί τε λαοῦ
Θείη ἀρίζηλον, καὶ ἐν ἡγεμόνεσσι καθίζοι.
9 Στεῖρη δ' αὖτε γυναικὶ φίλους οἴκους ὄπασσε,
Δῶκε δέ οἱ ἅμα τ' οἶκον ἔχειν, καὶ μητέρα τέκνων
Ἔμμεναι, ἡ δέ τ' ἰαίνετ' ἀγαλλομένη τεκέεσσιν.
Ἀθάνατον κλήϊζετ', ἀείδετε Παμβασιλῆα.

Ψαλ. ριδ΄.

1 ΓΑῖαν ὅτ' Αἰγυπτίων λίπεν Ἰσραὴλ ἀμύμων,
Οἵ τ' Ἰακώβου παῖδες ἀπ' ἀνδρῶν βαρβαροφώνων
Ἐξῆλθον, μετάμασαι ἀπ' ἔθνεος ἀλλοδαποῖο·
2 Ἔσκεν Ἰουδαίη ἕδος ἱερὸν Ἀθανάτοιο,
Καὶ δόμος Ἰσραήλου ἑὸς θρόνος, ἔνθα τ' ἄνασσεν.
3 Ὡς ἴδεν, ὡς ἔφυγεν, διά τ' ἔτρεσε λαῖτμα θαλάσσης·
Οἶδμα δ' Ἰορδάνεω ὀπίσω ῥέεν, ἠδ' ὑπεχώρει.
4 Οὔρεα δ' ἐσκίρτησαν ἐναντίον, ἠύτε κριοί·
Καὶ λόφοι ὠρχήσαντ' ἁμαλῆς ἄρνεσσιν ὁμοῖοι.
5 Τίπτε θάλασσα τόσον φυγάδ' ἔτραπες; ἢ τί παθοῦσα;
Καὶ σύγ', Ἰορδάνη, εἰπέ, τί χάζεο πολλὸν ὀπίσσω;
6 Τίπτ' ὄρεα σκιρτήσατ' ἐναντίον, ἠύτε κριοί;
Καὶ λόφοι ὠρχήσασθ' ἁμαλῆς ἄρνεσσιν ὁμοῖοι;
7 Γαῖα φίλη, τρέε σύ, τρέετ' ὄρεα μακρὰ καὶ ὕλη
Ἀντία γ' Ἀθανάτου, Θεοῦ ἀντία τοῦ Ἰακώβου.
8 Πέτρην ὃς γλαφυρὴν λίμνην ποίησε βαθεῖαν,
Πέτρην τε λιθακὴν κρήνην μελάνυδρον ἔθηκε.

PSAL. CXV.

1 NEquaquam nobis, Domine, honorem da, nequaquam nobis,
Immortalis, ſed tuo nomini gloriam præſtantem tribue
Soli, ob clementiam & veritatem tuam.
2 Cur enim alienigenæ nobis convitiantes,
Populíque ſic dicent, Ubi eſt nunc Deus eorum?
3 *Imò* verò Deus noſter eſt in cœlo ſtellato:
Fecit quomodo voluit, & ei placitum fuit animo.
4 Eorum autem idola aurum & argentum ſunt;
Opera ab-hominibus-elaborata, mortalis artificia manûs.
5 Ora iis ſunt, ſed nunquam vocem emittunt;
Oculos quidem habent, & tamen nihil vident.
6 Aures etiam iis ſunt, ſed nullius audiunt vocem;
Nares habent, ſed nullus ad ea pervenit odor.
7 Manúſque iis ſunt, ſed nihil unquam contrectant;
Quin & iis pedes ſunt, ſedes autem firma ſemper,
Nec ullatenùs ſe-moventia procedunt huc illuc:
Et os *iis eſt,* ſed non vocalia fiunt,
Nec unquam ex gutture pérque os vocem edunt.
8 Eorum autem opifices viri ſimiles iis ſunt;
Tales & omnes, quicunque iis fidunt.
9 Confidite Immortali Iſraelis progenies:
Ipſis ille firmúmque propugnaculum, magnúmque columen eſt.
10 Confidite Immortali ſacrum genus Aaronis:
Ipſis ille firmúmque propugnaculum, magnúmque columen eſt.
11 Immortali autem omninò eſtote confiſi, qui in animo
Immortalem reveremini, & quibus mens eſt Dei-timens:
Ipſis ille firmúmque propugnaculum, magnúmque columen eſt.
12 Memor-fuit Dominus noſtri, nobis autem fauſta & felicia dabit,
Fauſta & felicia dabit pariter Iſraelis ſoboli,
Domuíque Aaronis inſignis fauſta & felicia dabit.
13 Colentibus Dominum, ejúſque iram & vindictam metuentibus
Omnibus ille benefaciet, ſimul parvíſque magníſque.
14 Profectò Dominus vos adhuc etiam multò magis amplificabit,

Ψαλ. ριέ.

1 ΜΗ' νύ ποτ' ἄμμιν, Ἄναξ, τιμὴν δὸς, μή νύ ποτ' ἄμμιν,
Ἀθάνατ', ἀλλὰ σῷ οὐνόματι κλέος ἐσθλὸν ὄπαζε
Μουνῷ, μειλιχίης καὶ ἀληθείης ἕνεκεν σῆς.
2 Τίπτε γὰρ ἀλλοδαποὶ ἡμέας ἐπικερτομέοντες,
Λαοί θ' ὧδ' ἐρέουσι, Ποῦ ἔπλετο νῦν Θεὸς αὐτῶν;
3 Ἀλλ' ἡμέων Θεός ἐστιν ἐν οὐρανῷ ἀστερόεντι·
Ἔρξεν ὅπως ἔθελεν, καί οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
4 Τῶν δέ τε εἴδωλα χρυσός τε καὶ ἄργυρός εἰσιν·
Ἔργ' ἀνδρόκμητα, βροτέης τεχνήματα χειρός.
5 Τὰ στόματά σφιν ἔασ', ἀλλ' οὔποτε γῆρυν ἱεῖσιν·
Ὀφθαλμοὺς μὲν ἔχουσιν, ὅμως δέ τε οὐδὲν ὁρῶνται·
6 Οὔατά τέ σφιν ἔασ', ἀλλ' οὔτινος ἔκλυον αὐδῆς.
Ῥῖνας ἔχουσ', ἀλλ' οὔ τις ἐπὶ σφέας ἤλυθεν ὀδμή.
7 Χεῖρές τέ σφιν ἔασ', ἀλλ' οὔ τι ποτ' ἀμφαφόωνται·
Καί γέ σφιν πόδες εἰσὶν, ἕδος δέ τε ἔμπεδον αἰεί,
Οὐδέ τι κινύμενα περιβλώσκουσ' ἔνθα καὶ ἔνθα·
Καὶ μάσταξ, ἀτὰρ οὐ ποτιφωνήεντα γίνονται,
Οὐδέ ποτ' ἐκ φάρυγος διά τε στόμα γῆρυν ἱεῖσι.
8 Τῶν δέ τε τέκτονες ἄνδρες ὁμοῖοι τοῖσι πέλονται·
Τοιοῦτοι καὶ ἅπαντες, ὅσοι τοῖσίν τε πίθονται.
9 Θαρσεῖτ' Ἀθανάτῳ Ἰσραήλοιο γενέθλη·
Τοῖσιν ὅγ' ἀῤῥηκτόν τ' εἶλαρ, μέγα θ' ἕρμα τέτυκται.
10 Θαρσεῖτ' Ἀθανάτῳ ἱερὸν γένος Ἀαρῶνος·
Τοῖσιν ὅγ' ἀῤῥηκτόν τ' εἶλαρ, μέγα θ' ἕρμα τέτυκται.
11 Ἀθανάτῳ δὲ μάλ' ἐστὲ πεποιθότες, οἳ ἐνὶ θυμῷ
Ἀθάνατόν τ' αἰδεῖσθε, καὶ οἷς νόος ἐστὶ θεουδής·
Τοῖσιν ὅγ' ἀῤῥηκτόν τ' εἶλαρ, μέγα θ' ἕρμα τέτυκται.
12 Μνήσατ' Ἄναξ ἡμέων, ἡμῖν δέ τε ὄλβια δώσει,
Ὄλβια δώσει ὁμοῦ Ἰσραήλοιο γενέθλῃ,
Οἴκῳ τ' Ἀαρῶνος ἀμύμονος ὄλβια δώσει.
13 Ἁζομένους τὸν Ἄνακτα, ἑήν τ' ὄπιδα ἁζομέοντας
Πάντας ὅγ' εὖ ἔρξει, ἅμα μικροὺς τε μεγάλους τε.
14 Ἦ κεν Ἄναξ ὑμέας ἔτι καὶ πολὺ μᾶλλον ἀέξοι,

Vos, vestrósque liberos, & amborum felicitatem augebit.
15 Fortunati utique vos consilio ac favore Immortalis,
Cœlum qui fecit, & terram almam.
26 Cœlum ipse Dominus habet, cœlum stellatum;
Terram autem humano generi possidendum dedit.
17 Haudquaquam Immortalem mortui defuncti
Laudant, nec quis certè eorum qui in terram descenderunt,
Ubi in-silentio simul jacent inclytæ gentes mortuorum.
18 Immortalem verò nos laudabimus diebus omnibus,
Et nunc & posthac in perpetuum. Laudate Dominum.

PSAL. CXVI.

1 IMmortalem diligo, quia attendit, & mei exaudit
Vocem orantis, & auscultavit preces.
2 Quoniam meam vocem audiit, & auscultavit precantem,
Idcircò & ipsum semper invocabo diebus omnibus,
Dum adhuc vivo, & video lumen solis.
3 Mortis autem funesta vincula mihi circumfusa-erant,
Et me tenebant, veluti nexibus retis prehensũ omnia-captantis,
Et invisi inferni me dolores diri occupabant;
In calamitatem verò arduam mœrorémque incidi gravem.
4 Tunc supplicavi, & nomen Immortalis invocavi;
Obsecro, Domine, libera animam meam, & me serva.
5 Clemens Immortalis & mitis, & justus,
Mitis Deus noster est, & misericors.
6 Quibus consilii-inopia occupat animum, & simplicitas-infantilis,
Immortalis his custos curatórque est:
Qui & mihi valdè afflicto opitulator fuit.
7 Quietè igitur sede, anima mea, sicut anteà *solebas*, (metue:
Tranquillitásq; te, ut priùs, possideat animũ, nec quicquã omninò
Egregiè enim te juvit Dominus, multúmque benefecit *tibi*.
8 Animam enim à morte tristi liberâsti,
Oculos à fletu, pedes meos à lapsu gravi.
9 Quocirca ego quietus adhuc vivis interero,
Immortalis voluntate ac favore, & faciam prout ille mandavit.

Ὑμέας, ὑμῶν τε τέκνα, καὶ ἀμφοῖν ὄλβον ὀφέλλοι.
15 Ὀλβιοδαίμονες ὔμμες ἕκητί γε Ἀθανάτοιο,
Οὐρανὸν ὃς ποίησεν, ἰδὲ χθόνα πουλυβότειραν.
16 Οὐρανὸν αὐτὸς Ἄναξ ἔχει, οὐρανὸν ἀστερόεντα·
Γαῖαν δ' ἀνθρώπων γενεῇ κεκτῆσθαι ἔδωκεν.
17 Οὔ πως Ἀθάνατον νέκυες κατατεθνειῶτες
Αἰνεῦσ', οὔτ' ἄρα τὶς τῶν οἳ ὑπὸ γαῖαν ἔδυσαν,
Ἔνθα σιωπῇ ὁμοῦ κέαται κλυτὰ ἔθνεα νεκρῶν.
18 Ἀθάνατον δ' ἡμεῖς αἰνήσομεν ἤματα πάντα,
Καὶ νῦν καὶ μετόπισθεν ἀεί. Αἰνεῖτ' Ἄνακτα.

Ψαλ. ρις΄.

1 Ἀθάνατον φιλέω, ὅτι σύνθετο, καί μου ἄκουσε
Φωνῆς λισσομένοιο, ὃ ἔκλυεν εὐχωλάων.
2 Οὕνεκ' ἐμὴν ὄπ' ἄκουσε, καὶ ἔκλυεν εὐχομένοιο,
Τοὔνεκά μιν τ' αἰεὶ ἐπιβώσομαι ἤματα πάντα,
Ὄφρ' ἔτι που ζώω, καὶ ὁρῶ φάος ἠελίοιο.
3 Ἀμφὶ δέ μοι θανάτοιο πολύστονα δέσματ' ἔχυντο,
Καί μ' ἔχον, ὡς ἁψῖσι λίνου ἁλόντα πιέζευ,
Καὶ στυγεροῦ ἀΐδαο ἔμ' ἄλγεα λυγρὰ κίχανον·
Ἄτη δ' ἀργαλέη, ὀδύνη τ' ἐνέκυρσε βαρείη·
4 Τόφρ' ἱκετεύουσα, καὶ οὔνομ' ἐπ' Ἀθανάτοιο κάλεσσα·
Λίσσομ', Ἄναξ, ῥῦσαι ψυχήν μου, καί με σάωσον.
5 Μείλιχος Ἀθάνατος καὶ ἐνηὴς, ἠδὲ δίκαιος·
Ἤπιος ἡμέτερος Θεὸς ἔπλετο, καὶ ἐλεήμων.
6 Οἷς γὰρ ἀμηχανίη ἔχε θυμὸν, νηπιέη τε,
Ἀθάνατος τοῖσδεσσι φύλαξ οὖρός τε τέτυκται·
Ὃς ὃ ἐμοὶ μάλα τειρομένῳ ἐπιτάρροθος ἦεν.
7 Ἀτρέμας οὖν ἧσο, ψυχή μου, ὡς τὸ πάρος περ,
Ἡσυχίη τε σε, ὡς πρὶν, ἔχοι φρένα, μηδέ τι ταρβεῖ·
Ἔξοχα γάρ σ' ὤνησεν Ἄναξ, πόλλ' ἐσθλά τ' ἔοργε.
8 Ψυχὴν γοῦν θανάτοιο δυσηχέος ἐξανέλυσας,
Ὀφθαλμοὺς κλαυθμοῖο, πόδας μου σφάλματος αἰνοῦ.
9 Τῷ κεν ἐγὼ εὔκηλος ἐπὶ ζωοῖσι μετείω,
Ἀθανάτοιο ἕκητι, καὶ ἔρδοιμ' ὡς ἐπέτελλε.

10 Credidi, & propterea audenter verbum dixi,
Valdè licet oppressus calamitate & miseriâ.
11 Certè dixi festinans (in-fugam me vertit terror gravis)
Mendaces omnes sunt,& non-ampliùs fidendum mortalibus.
12 Immortali ec-quam reddam condignam compensationem,
Ac gratiam, universa ob beneficia, quæ mihi contulit?
Sacrum in manibus habens poculum rotundum,
Nomenque libans invocabo Immortalis,
Libaménque ei offeram,quia me promptus servavit.
14 Nunc verò etiam Immortali vota *mea*, sicut promisi,
Solvam; & populus ejus omnis *interim* intuebitur.
15 Curam-gerit sanctorum *suorum*, quando morientes videt
Immortalis, eorum autem non sinit mortémque necémque
Impunem & inultam *esse*, quippe valdè ei pretiosa *est*.
16 O Domine, certè omninò ego servus tuus profiteor esse,
Servus tuus certè ego, tuæ & filius ancillæ:
Vincula tu mihi solvisti, & liberum rursus dimisisti *me*.
17 Victimas tibi offeram, gratiásque agam, quòd talia mihi feceris,
Sacrificans; simul & invocabo nomen Domini.
18 Nunc verò etiam Immortali vota mea, sicut promisi,
Solvam; & populus ejus omnis *interim* intuebitur;
19 Domûs in vestibulo,& in atriis Domini,
Tui in medio,pulchra Hierosolyma. Celebrate Dominum.

P S A L. CXVII.

1 LAudate Dominum omnes nationes gentésque hominum;
Populi eum simul-omnes unâ decantate voce.
2 Ejus enim clementia magna est,quâ erga nos
Utitur, & veritas *ejus* manet diebus omnibus
Perpetuò. Laudate sacrum robur Immortalis.

10 Πίστευον, καὶ τοὔνεκ' ἀπηλεγέως ἔπος εἶπον,
Λίην τειρόμενός περ ὀϊζύϊ καὶ κακότητι.
11 Ἦ ῥ' ἐφάμην ἀπολύδων (φύγαδ' ἔτραπέ με τρόμος αἰνὸς)
Ψεῦσται πάντες ἔασι, καὶ οὐκέτι πιστὰ βροτοῖσιν.
12 Ἀθανάτῳ τίνα κεν δοίην ἐπιεικέ' ἀμοιβὴν,
Ἠδὲ χάριν, πάντων ἕνεκ' ἐσθλῶν, ὅσσα μ' ἔοργεν;
13 Ἱερὸν ἐν χείρεσσιν ἔχων δέπας ἀμφικύπελλον,
Οὔνομά τε σπένδων ἐπιβώσομαι Ἀθανάτοιο,
Λοιβὴν τῷδε καὶ οἴσομ', ὅ με πρόφρων ἐσάωσε.
14 Νῦν δὲ καὶ Ἀθανάτῳ εὐχωλὰς, ὥσπερ ὑπέστην,
Τίσω· καί κεν λαὸς ἑὸς πᾶς εἰσορόῳτο.
15 Κήδεται οὖν ὁσίων, ὅτε ῥα θνήσκοντας ὁρᾶται
Ἀθάνατος, τὴν δ' οὐκ ἐάᾳ θάνατόν τε μόρον τε
Νήποινον καὶ ἄπιτον, ἐπεὶ μάλα οἱ ἐρίτιμος.
16 Ὦ Ἄνα, ἦ μάλ' ἐγὼ θεράπων τεὸς εὔχομαι εἶναι,
Σὸς θεράπων μὲν ἐγὼ, σῆς καὶ πάϊς ἀμφιπόλοιο·
Δεσμὰ σύ μοι λύσας, καὶ ἐλεύθερον αὖθις ἀφῆκας.
17 Ἱερά τοι ῥέξω, χάριν εἰδέω θ', οἷά μ' ἔοργας,
Ἱρεύων· ἅμα καὶ ἐπιβώσομαι οὔνομ' Ἄνακτος.
18 Νῦν δὲ καὶ Ἀθανάτῳ εὐχωλὰς, ὥσπερ ὑπέστην,
Τίσω· καί κεν λαὸς ἑὸς πᾶς εἰσορόῳτο·
19 Οἴκου ἐνὶ προθύροισι, καὶ ἐν αὐλῇσιν Ἄνακτος,
Σοὶ, καλ' Ἱερόσολυμ', ἐνὶ μέσσῃ. Κλείετ' Ἄνακτα.

Ψαλ. ριζ'.

1 ἈΙνεῖτ' Ἀθάνατον πάντ' ἔθνεα φῦλά τε φωτῶν.
Λαοί μιν σύμπαντες ἰῇ ἀναμέλψατε φωνῇ.
2 Τοῦ γὰρ μειλιχίη μεγάλη πέλει, ἥπερ ἐς ἡμέας
Κέχρηται, καὶ ἀληθείη μένει ἤματα πάντα
Νωλεμέως. Αἰνεῖτ' ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο.

PSAL. cxviii.

1 CElebrate Dominum, quandoquidem bonus & clemens eſt,
Quoniã clemens eſt, miſericordia autem ei nunquam perit.
2 Iſraelis inclytum genus ſic dicat,
Quòd clemens eſt, miſericordia autem ei nunquam perit.
3 Domúſque Aaronis inſignis ſic dicat,
Quòd clemens eſt, miſericordia autem ei nunquam perit.
4 Reverentiúmque Dominum unuſquiſque ſic dicat,
Quòd clemens eſt, miſericordia autem ei nunquam perit.
5 Immortalem oravi miſeriâ afflictus gravi, (collocavit.
Et in-anguſtias-redactus; ille autem audiit, & latiori *in via* me
6 Mecum & pro me *eſt* Immortalis, quo & animitùs fretus ſum;
Néque metuam *id* quod mihi terreſtris homo facere-queat.
7 Adſtat verò mihi Dominus, & mihi adjutor eſt:
Idcircò inimicorum *meorum* malum fatum aſpiciam oculis.
8 Melius eſt *in-*Domino confidere, quàm mortalibus,
Qualeſcunque tandem ſint, animitùs fretum eſſe.
9 Melius eſt in Domino confidere, quàm ducibus
Populorum & principibus animitùs fretum eſſe.
10 Omnes me nationes hominum undique circundederunt,
Infeſtæ; verùm ego iis fœdum interitum immittam,
Nomine roboréque fretus Immortalis.
11 Ex-omni-parte me includentes undique circundederunt,
Circundederunt; verùm iis fœdum interitum immittam,
Nomine roboréque fretus Immortalis.
12 Velut examina multa apum frequentium,
Sic circa me congregabantur, diſperdere cupientes.
Quemadmodũ. a .cùm pauxillũ fulgoris oritur ſpinis ardentibus,
Illæ. a .ſtatim conſumptæ-ſunt, ſimul autem extinctus-eſt ferox
Flammáq; emarcuit repentè, brevis. a .ei impetus *eſt*: (ignis,
Ita hi extinguentur, quandoquidem iis interitum immittam,
Nomine roboréque fretus Immortalis.
13 Impuliſti me fortiter, ut in pulverem caderem,
Cupiens deturbare: Dominus autem mihi erat adjutor.

Ψαλ. ριη'.

1 Κλείετ' Ἄνακτ', ἐπειὴ ἀγαθὸς καὶ μείλιχός ἐστιν,
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
2 Ἰσραήλιο κλειτὸν γένος ὧδ' ἀγορεύοι,
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
3 Οἶκός τ' Ἀαρῶνος ἀμύμονος ὧδ' ἀγορεύοι,
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
4 Ἁζομένων τῶν Ἄνακτα ἕκαστός θ' ὧδ' ἀγορεύοι,
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
5 Ἀθάνατον λιτάνευσα δύῃ ἀρημένος αἰνῇ,
Στεινόμενός τε· ὁ δ' ἄκουσε, καὶ εὐρυτέρῃ με καθεῖσε.
6 Πὰρ δέ μοι Ἀθάνατος, τῷ τε φρεσὶ θάρσυνός εἰμι·
Οὐδέ τι ὑποδδείσω, ὅ μ' ἐπιχθόνιος βροτὸς ἔρδοι.
7 Πὰρ δέ μοι ἵστατ' Ἄναξ, καί μοι ἐπιτάρροθός ἐστι·
Τῶν δηΐων κακὸν οἶτον ἐσόψομαι ὀφθαλμοῖσι.
8 Βέλτερόν ἐστιν Ἄνακτι πεποιθέναι, ἠὲ βροτοῖσιν,
Οἵοισίν περ ἔῃσιν, ἐνὶ φρεσὶ θάρσυνον ἦτορ.
9 Βέλτερόν ἐστιν Ἄνακτι πεποιθέναι, ἠὲ μέδουσι
Λαῶν καὶ ἀρχοῖσιν ἐνὶ φρεσὶ θάρσυνον ἦτορ.
10 Πάντα με φῦλα βροτῶν περί τ' ἀμφί τε κυκλώσαντο,
Δήϊοι· αὐτὰρ ἐγώ σφιν ἀεικέα πότμον ἐφήσω,
Οὐνόματι κρατεΐ τε πεποιθὼς Ἀθανάτοιο.
11 Πάντῃ μ' ἐλθόντες περί τ' ἀμφί τε κυκλώσαντο,
Κυκλώσαντ'· αὐτὰρ σφιν ἀεικέα πότμον ἐφήσω,
Οὐνόματι κρατεΐ τε πεποιθὼς Ἀθανάτοιο.
12 Ἠΰτε ἔθνεα πολλὰ μελισσάων ἀδινάων,
Ὥς περί μ' ἠγερέθοντο, διαρραῖσαι μεμαῶτες.
Ὡς δ' ὀλίγον σέλας ὄρνυτ' ἀκανθέων καιομενάων,
Αἵ τε τάχ' ἐφθίαται, ἅμα δ' ἔσβη ἀκάματον πῦρ,
Φλόξ τ' ἐμαράνθη αἶψα, μινυνθάδιος δέ οἱ ὁρμή·
Ὣς νύ κεν οἱ σβεσθεῖεν, ἐπεί σφιν πότμον ἐφήσω,
Οὐνόματι κρατεΐ τε πεποιθὼς Ἀθανάτοιο.
13 Ὦσάς με κρατερῶς, ὄφρ' ἐν κονίῃσι πέσοιμι,
Ἱέμενος στυφελίξαι· Ἄναξ δέ μοι ἦεν ἀρωγός.

14 Immortalis mihi & robur, & canticum amabile;
Et prono-animo me servavit, salúsque mihi factus-est.
15 Gaudium magnum atque jubilum in ædibus justorum;
Qui & postquam adeò salvi sunt, præ lætitia canunt:
Dexteræ Immortalis inest robur cedere nescium,
Unde & excellit, & fortia opera facit.
16 Dextera Immortalis superior & præstantior est omnibus;
Dexteræ Immortalis inest robur cedere nescium,
Unde & fortiter facit, & strenua opera patrat.
17 Non ego mortuis, sed vivis interero;
Vivam, atque opera recensebo Immortalis,
18 Gravem in modum Immortalis me malis doloribus dedit:
Sed non me sivit mortem & fatum obire.
19 Justitiæ autem portas mihi aperite; iis autem ingressus
Celebrabo Dominum, & ei gratias agam, & eum canam.
20 Hæc porta est Domini, quâ ingrediuntur justi.
21 Tibi gratias agam, tuámque gloriam præstantem cantabo;
Quoniam & me exaudiisti, salúsque mihi factus-es.
22 Quem aliquando opifices viri respuerunt ædificatores,
Prorsúsque rejectaneum, & nullius- pretii esse dixerunt,
Hic certè lapis omnibus præcellit aliis,
Præcipuéque in honore habetur, ejus & usus est maximè,
Utpote fulcrum domûs, compages parietum, ædiúmque robur.
23 Et istud quidem Immortalis opus est, nec cujusquam alterius:
Nobis verò etiam magnum miraculum hoc oculis visu.
24 Hæc dies est, Dominus quam ipse fecit,
Et sanctam eam reddidit, ut etiam esset omnibus festa dies;
In ea mentem oblectati gaudebimus, nobísque animus
In pectore lætabitur hilaritate perfusus.
25 Attende, obsecro, Domine, propitius esto, & nos serva;
Obsecro, Domine, propitius esto, da pacem & prosperitatem.
26 Ter beatus hic fiat, benéque ei sit, Immortalis
In nomine & fortitudine qui venit: vobis autem omnibus
Precamur fausta omnia ex domo Domini.
27 Immortalis *Dominus* Deus est, lucem autem nobis dedit:

14 Ἀθάνατός τέ μοι ἀλκὴ, ἀοιδή θ' ἱμερόεσσα·
Καὶ πρόφρων μ' ἐσάωσε, φόως δέ τ' ἔμμοιγε τέτυκται.
15 Χάρμα μέγ' ἠδ' ἀλαλαγμὸς ἐνὶ μεγάροισι δικαίων,
Οἵ τ' ἐπεὶ οὖν σόοι εἰσὶν, ἐϋφροσύνῃσιν ἀείδ.·
Δεξιὴ Ἀθανάτοιο ἔνι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν,
Τῷ καὶ ἀριστεύει, καὶ καρτερὰ ἔργα τελεῖ.
16 Δεξιὴ Ἀθανάτοιο ὑπείροχος ἔπλετο πάντων·
Δεξιὴ Ἀθανάτοιο ἔνι σθένος οὐκ ἐπιεικτόν,
Τῷ καὶ ἀριστεύει, καὶ καρτερὰ ἔργα τελείει.
17 Οὐκ ἂν ἐγὼ φθιμένοις, ἀλλὰ ζωοῖσι μετείην
Βείομαι, ἠδὲ τὰ ἔργα διΐξομαι Ἀθανάτοιο.
18 Αἰνῶς Ἀθάνατός με κακῇς ὀδυνῇσιν ἔδωκεν·
Ἀλλ' οὔ μ' εἴασεν θάνατον καὶ πότμον ἐπισπεῖν.
19 Εὐδικίης δὲ πύλας μοι ἀνοίγετε· τῇσι δ' ἐσελθὼν
Κλείω Ἄνακτα, καί οἱ χάριν εἰδέω, καί μιν ἀείσω.
20 Ἡ πύλη ἐστὶν Ἄνακτος, ᾗ εἰσοιχνεῦσι δίκαιοι.
21 Σοὶ χάριν εἰδήσω, σόν τε κλέος ἐσθλὸν ἀείσω·
Ὅττι μου ἤκουσάς τε, φόως δέ τ' ἔμμοιγε τέτυξαι.
22 Ὅν ποτε τέκτονες ἄνδρες ἐνοσφίσσαντο δομῆες,
Πάμπαν ἀπόβλητόν τε καὶ οὐτιδανὸν φάμενοι εἶναι,
Οὗτος μέν τε λίθος περὶ πάντων γίνεται ἄλλων,
Ἔξοχά τ' ἐν τιμῇ, τοῦ τε χρεώ ἐστι μάλιστα,
Ἕρμα δόμου, ξύνεσις τοίχων, μεγάροιό τε κάρτος.
23 Καὶ τὸ μὲν Ἀθανάτου ἔργον πέλεν, οὐδέ τευ ἄλλου·
Ἄμμι δὲ καὶ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι.
24 Ἥδε τε ἡμέρη ἐστὶν, Ἄναξ ἣν αὐτὸς ἔτευξε,
Καὶ ἱερὴν μιν ἔθηκ', ἵνα τ' εἴη πᾶσιν ἑορτή·
Τῇ φρένα τερπόμενοι κεχαρησόμεθ', ἄμμι δὲ θυμὸς
Ἐν στήθεσσι γάνυσθαι ἐϋφροσύνῃσιν ἰανθείς.
25 Σώθεο, λίσσομ', Ἄναξ, ἵληθι, καὶ ἄμμε σάωσον·
Λίσσομ', Ἄναξ, ἵληθι, δὸς εἰρήνην τε καὶ ὄλβον.
26 Τρὶς μάκαρ οὗτος ἔοι, ὃς δή οἱ πέλοι, Ἀθανάτοιο
Οὐνόματι κράτεΐ τε ὃς ἔρχεται· ὔμμι δὲ πᾶσιν
Εὐχόμεθ' ὄλβια πάντ' ἐξ οἴκου Ἀθανάτοιο.
27 Ἀθάνατος Θεός ἐστι, φάος δέ τε ἄμμιν ἔδωκε·

Ad aram benè-extructam *solenne* victimam propiùs adducentes
Ejus ad cornua funibus alligate.
28 Certè Deus tu mihi es, tuámque laudem cantabo;
Certè Deus tu mihi es, celebrabóque te sursum extollens.
29 Celebrate Dominum, quoniam bonus & clemens est,
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.

PSAL. cxix.

ALEPH.

1 BEati, qui in via puri, & integri sunt;
Obtemperántque Deo, vivúntque ejus juxta legem.
2 Beati, qui ejus in-animo *suo* benè respiciunt jura,
Quíque eum diligenter totâ-animâ curant,
Toto ex corde quærentes sciscitantésque.
3 Nec quicquam nefarium patrant, ejus autem incedunt semitis.
4 Et tu omninò jussisti *homines* tua decreta prorsus custodire
Diligenter, nec inobedientes-esse præceptis tuis.
5 Utinam mens mihi parata, viáque recta fieret,
Statuta tua exequi, & facere quæcunque mandas.
6 Tum mihi haud pudor erit malus, quando mandata
Omnia tua verbáque curo atque respicio.
7 Postquàm autem tua justissima didici jura,
Recto corde promptus tuam laudem cantabo.
8 Obtemperabo ego oraculis tuis:
Nè tu me derelinquas *perpetuò* diebus omnibus.

BETH.

9 Quomodo purus mundúsque esse queat adolescens?
Aut quid faciens suas labes omnes purgabit?
(Multi siquidem juvenis lapsus excessúsque sunt)
Suam vitam dirigens juxta tuum sermonem, atque leges *tuas*.
10 Diligenter te quæram in mente & in animo:
Nè me tuis sinas aberrare à præceptis.
11 Oracula tua mihi in corde cimelia reposita-sunt;

Tutóque

Βωμοῦ εὐδμήτου ἱερήϊον ἄσσον ἄγοντες,
Τοῦδε πρὸς κεράεσσιν ἐν ἑλλεδανοῖσι δέεσθε·
28 Ἦ ῥα Θεὸς σύ μοι ἐσσί, τεὸν δέ τε αἶνον ἀείσω·
Ἦ ῥα Θεὸς σύ μοι εἷς, κλείω δέ σε ὑψόσ' ἀείρων.
29 Κλείετ' Ἄνακτ', ἐπειὴ ἀγαθὸς καὶ μείλιχός ἐστιν,
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.

Ψαλ. ριθ'.

א

1 ὌΛβιοι, οἳ ἐν ὁδῷ καθαροὶ καὶ ἀμύμονές εἰσι·
Πείθονταί τε Θεῷ, ζώουσί τε ὃν κατὰ θεσμόν.
2 Ὄλβιοι, οἵπερ ἑαῖς φρεσὶν εὖ ἀλέγουσι θέμιστας·
Οἵ τέ μιν ὀτραλέως πανθυμαδὸν ἀμφιπένονται,
Πάσης ἐκ κραδίης διζήμενοι εἱρόμενοί τε.
3 Οὐδέ τι αἴσυλον ἔρξαν· ἑῆς δ' ἴσαν ἀτραπιτοῖσι.
4 Καὶ σὺ μάλ' ἠνώγεις τεὰ θέσφατα πάγχυ φυλάσσειν
Σπουδῇ, μηδ' ἀπιθῆσαι ἐφημοσύνῃσι τεῇσιν.
5 Εἴθε νόος μοι ἑτοῖμος, ὁδός τ' ἰθεῖα γένοιτο,
Θέσφατά σου τελέσαι τε, καὶ ἔρξαι ὅσσ' ἐπιτέλλεις.
6 Τόφρα μοι οὐκ αἰδὼς ἔσεται κακή, ὁππότ' ἐφετμέων
Πασέων σου ἐπέων τε μεταστρέπομ' ἠδ' ἀλεγίζω.
7 Σὰς γὰρ δικαιοτάτας ἐπεὶ οὖν δεδάηκα θέμιστας,
Ἰθείῃ κραδίῃ πρόφρων τεὸν αἶνον ἀείσω.
8 Πειθοίμην κεν ἔγωγε θεοπροπίῃσι τεῇσι·
Μὴ σύ γέ με προλίπῃσθα διαμπερὲς ἤματα πάντα.

ב

9 Πῶς ἁγνὸς καθαρός τε πέλοι αἰζηϊὸς ἀνήρ;
Ἠὲ τί κεν ῥέξας ἑὰ λύματα πάντα καθήραι;
(Πολλαὶ ἐπεὶ νέου ἀνδρὸς ὑπερβασίαι τελέθουσιν)
Ὃν βίον ἰθύνων κατὰ σὸν λόγον ἠδὲ θέμιστας.
10 Σπουδῇ σε ζήτησα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν·
Μή με τεῶν ἐάσῃς ἀποπλαγχθῆναι ἐφετμέων.
11 Θέσφατά σου μοι ἐνὶ κραδίῃ κειμήλια κεῖται·

Tutóque ea abſcondo in mente, nè contra-te peccem.
12 Laudabilis *& benedictus*, Domine, es ; tua me doce decreta.
13 Tua autem judicia, quotquot tuo ab ore profluunt,
Omnia etiam linguâ meâ palam declaravi.
14 Mandatis tuis lætans animitùs oblectatus-ſum ;
Ac ſi divitiæ omnes, opéſque mihi immenſæ eſſent.
15 Habebo in corde tua ſtatuta meditans ;
Reverebor tua opera, viáſque *tuas* non negligam.
16 Tuis præceptis in mente animitùs exhilaratus
Oblectabo-me, nec verborum unquā obliviſcar, quæ *tu* mandas.

G I M E L.

17 Servo tuo bene fac, ut vivis interſim,
Tuúmque verbum cuſtodiam, tuis mandatis obſequar.
18 Da lucem, caliginem diſpelle, ut oculis videam
Miracula, divináque opera propoſita tua in lege.
19 Regione in peregrina ſicut vir domum incolens,
Hoſpes ego admodum talis *ſum* in terra : ideò præcepta
Né ſubtrahe ſeorſim à me tua, nec abſconde.
20 Quàm ſolutū-eſt mihi charū cor in mente, tuorū utiq; decretorū
Cupiditate inceſſante percitum diebus omnibus.
21 Homines ſuperbos, & inſolentem animum habentes
Objurgâſti, dira autem eos corripuit execratio,
Qui à te aberrant, & tuis inobedientes-ſunt mandatis.
22 Procul à me contumeliámque malam & opprobrium prohibe :
Quoniam vaticinia & oracula tua cuſtodivi.
23 Sedentes ſimul principes contra me multa loquebantur :
Cæterum ego, qui ſervus tuus profiteor eſſe,
Leges tuas, ſanctáque jura repoſui in animo.
24 Teſtimoniis tuis valdè intus in animo oblectatus-ſum :
Quæ & mihi tanquam conſiliarii quidam viri ſunt.

DALETH.

Ἀσφαλέως τύ τε κεύθω ἐνὶ φρεσί, μή σ' ἀλίτωμαι.
12 Αἰνετὸς, Ἀθάνατ', ἐσσί· τεάς με δίδασκε θέμιστας.
13 Τὰς δὲ δίκας, ὅσσαι σοῦ ἀπὸ στόματος προρέουσι,
Συμπάσας γλώσσῃ τ' ἐμῇ ἀμφαδίην κατέλεξα·
14 Ἐννεσίῃσι τεῇσιν ἀγαλλόμενος φρέν' ἐτέρφθην·
Ὡς εἰ χρήματα πάντ', ἄφενός τέ μοι ἄσπετον εἴη.
15 Ἕξω ἐνὶ κραδίῃ τεὰ θέσφατα μερμηρίζων·
Αἰδέσομαι τὰ σὰ ἔργα, κελεύθων δ' οὐκ ἀλογήσω.
16 Σῇσιν ἐφημοσύνῃσιν ἐνὶ φρεσὶ θυμὸν ἰανθεὶς
Τέρψομαι· οὐδὲ λόγων ποτὲ λήσομαι, οὓς ἐπιτέλλεις.

ג

17 Σὸν θεράποντ' εὖ ἔρξον, ἵνα ζωοῖσι μετείω,
Σόν τε λόγον τελέσω, σῇς τ' ἐννεσίῃσι πίθωμαι.
18 Δὸς φάος, ἠέρ' ἀπῶσον, ἵν' ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι
Θαύματα θέσκελά τ' ἔργα προκείμενα σῷ ἐνὶ θεσμῷ.
19 Γαίῃ ἐν ἀλλοδαπῇ ἀνὴρ ὡς οἰκία ναίων,
Ξεῖνος ἐγὼ μάλα τοῖος ἐπὶ χθονί· τοὔνεκ' ἐφετμὰς
Μή νυ τεὰς ἔχε νόσφιν ἐμοῦ ἄπο, μηδέ τι κεῦθε.
20 Ὡς λύτο μοι φίλον ἦτορ ἐνὶ φρεσί, σῶν γε θεμίστων
Ἱμέρῳ ἀλλήκτῳ βεβολημένον ἤματα πάντα.
21 Ἄνδρας ὑπερφιάλους, καὶ ἀγήνορα θυμὸν ἔχοντας
Νείκεσσας, στυγερὴ δ' αὐτοὺς κατέμαρψεν ὀπιδρή,
Οἳ σοῦ ἀπεπλάγχθεν, καὶ σῆς ἀπίθησαν ἐφετμῆς.
22 Τῆλ' ἀπ' ἐμοῦ λώβην τε κακὴν καὶ ὄνειδος ἔρυκε·
Ὅττι θεοπροπίας καὶ θέσφατά σου ἐφύλαξα.
23 Ἑζόμενοι ἄμ' ἄνακτες ἐμοῦ κάτα πόλλ' ἀγόρευον·
Αὐτὰρ ἐγὼ, ὅσπερ θεράπων τεὸς εὔχομαι εἶναι,
Θεσμοὺς σοῦ ὁσίας τε θέμιστας θῆκ' ἐνὶ θυμῷ.
24 Μαρτυρίῃσι τεῇσι μάλ' ἔνδοθι θυμὸν ἐτέρφθην·
Αἵ τέ μοι ὥς τε τινὲς βουληφόροι ἄνδρες ἔασι.

DALETH.

25 Iaceo languens, anima autem mea pavimento affixa-est,
Et pulveri immixta: juxta verbum tuum, ficut promisisti,
Tu benignus vivifica me malè exhalantem animum.
26 Opera mea narravi vitámque, tu autem audiisti loquentem:
Decreta tua me doce juráque, ut sciam.
27 Tua autem præcepta mihi in animum ingere, ad-intelligendum,
Ut sciam qualia tandem *sint*, & quomodo *iis* paream:
Et tum miracula tua eloquar, divináque opera.
28 Liquescit præanxietate animus in pectore meo
Mœroribus afflictus, tu autem mihi mentem intùs exhilara,
Tuum juxta promissum, & mihi robur præbe.
29 Iniquitatem & mendacium à me longè propelle;
Et tuam legem mihi gratificans-largire, & mei miserere.
30 Via veritatis mihi placuit in animo præ omnibus,
Eámque elegi; leges autem tuas coram me semper posui.
31 Immortalis, nunquam ego tua deserui jura,
Sed *iis* adhæreo firmiter: tu verò nè mihi opprobria ingeras.
32 Te sequar celeri pede, tuorúmque mandatorum
Curram viam promptus; postquam in pectore meo
Dilatâsti cor, & alacrem animum posuisti.

HE.

33 Immortalis, semitam tu tuorum me doce decretorum;
Eámque custodiam ego prorsùs diebus omnibus.
34 Da mihi prudentiam, & inspira mentem bonam;
Tuámque legem ego servabo atque custodiam.
Toto ex corde servabo atque custodiam,
35 Dirigens me in calle tuorum ambulare-fac præceptorum,
Inque eo ductor *mihi* sis; eo enim valdè animitùs delector.
36 Tale & cor mihi in pectore efficias,
Ut mihi oracula tua, non lucra tot curæ-sint,
Nec omninò me divitiarum in animo desiderium capiat.
37 Oculos meos averte, ut nè vanitatem intuear;

ד

25 Κεῖμ' ὀλιγηπελέων, ψυχὴ δέ μοι ἤδη ἐρείσθη,
Καὶ κονίῃσι μίγη· κατὰ σὸν λόγον, ὥσπερ ὑπέστης,
Σὺ προφρέων ζώγρει με κακῶς κεκαφηότα θυμόν.
26 Ἔργ' ἐμ' ἔλεξα βίον τε, σὺ δ' ἔκλυες αὐδήσαντος·
Θέσφατά σου με δίδασκε θέμιστάς τ', ὄφρα δαείω.
27 Σοῦ δέ τ' ἐφημοσύνας μοι ἐνὶ φρεσὶ βάλλε νοῆσαι,
Ὄφρ' εἰδέω οἷαί περ ἔασιν, πῶς τε πίθωμαι·
Καὶ τότε θαύματά σου καταλέξω, θέσκελά τ' ἔργα.
28 Τήκετ' ἀνίῃ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἐμοῖσι,
Πένθεσι τειρόμενος, σὺ δέ μοι φρένας ἐντὸς ἴαινε,
Σὴν καθ' ὑποσχεσίην, καί μοι κράτος ἐγγυάλιξον.
29 Δυσνομίην καὶ ψεῦδος ἐμοῦ ἄπο νόσφιν ἔρυκε·
Καὶ σὸν θεσμὸν ἔμοιγε χαρίζεο, καί μ' ἐλέαιρε.
30 Οἶμος ἀληθείης μοι ἅδε φρεσὶν ἔξοχα πάντων,
Τὸν δ' ἑλόμην· θεσμοὺς δὲ τεοὺς πρὸ μοῦ αἰὲν ἔθηκα.
31 Ἀθάνατ', ἐπεί τ' ἔγωγε τεῶν μετέθηκα θεμίστων,
Ἀλλ' ἔχομ' ἀστεμφέως· σὺ δὲ μή μοι ὀνείδεα χεύῃς.
32 Σοὶ ἐφομαρτήσω κραιπνῷ ποδί, σῶν δέ τ' ἐφετμέων
Θεύσομ' ὁδὸν μεμαώς· ἐπεὶ ἐν στήθεσσιν ἐμοῖσιν
Εὔρυνας κραδίην, καὶ πρόφρονα θυμὸν ἔθηκας.

ה

33 Ἀθάνατ', ἀτραπιτὸν σὺ τεῶν με δίδασκε θεμίστων·
Τὴν δὲ φυλάξω ἔγωγε διαμπερὲς ἤματα πάντα.
34 Δός μοι ἐπιφροσύνην, καὶ ἐνίπνευσον νόον ἐσθλόν·
Σὸν δέ τε θεσμὸν ἔγωγ' εἰρύσσομαι ἠδὲ φυλάξω,
Πάσης ἐκ κραδίης εἰρύσσομαι ἠδὲ φυλάξω.
35 Ἰθύνων με πάτοιο τεῶν ἐπίβησον ἐφετμέων,
Τῷ δ' ἔνι πομπὸς ἔοις· τῷ γὰρ μάλα θυμὸν ἐτέρφθην.
36 Τοίην τε κραδίην μοι ἐνὶ στήθεσσι τιθείης,
Ὥς μοι θέσφατά σου, οὐ κέρδεα τόσσα μεμήλῃ,
Μηδέ τι με πλούτοιο περὶ φρένας ἵμερος αἱρῇ.
37 Ὄμματά μου ἀπόεργ', ἵνα μὴ ματίην ἐσορῷμι·

Et vivum me conſerva in ſemitis tuis.
38 Servo tuo tuum præſta verbum, ſicut promiſiſti,
Firmum ; qui te admodum animitùs colo revereórque.
39 Dedecus meum & opprobrium à me omninò prohibe,
Quod & mente horreo ; tua enim judicia bona ſunt.
40 Tua mandata amo, & me dulce *eorum* deſiderium capit ;
Tuâ autem juſtitiâ vivifica me quantumvis languentem.

V A U

41 Beneficia tua ad me perveniant ; & mei miſerere,
Et *me* ſerva, Domine, juxta tuum verbum, ſicut promiſiſti.
42 Et tum convitiatori meo quid demùm ex-adverſo dicam,
Facilè inveniam ; tuo enim confiſus-ſum ſermone.
43 Nè mihi verbum tuum veritatémque auferas prorſus
Ab ore ; tuis enim *in* judiciis mihi animus ſperat.
44 Et tuam legem ego cuſtodiam perpetuò uſque.
45 Securus autem viam ibo, veluti cùm quiſpiam
Latiore *viâ* tranſit, ubi haudquaquam arctandus ſit ;
Quoniam mandata tua perſcrutor & exquiro.
46 De tuis autem *etiam* apud reges oraculis loquar,
Et valdè confidens, pudórque mihi haud erit coram *iis*.
47 Tuíſque præceptis animitùs oblectabor, quæ dilexi.
48 Ad tua etiam mandata ſurſum manus extendam,
Quæ amo ; tua autem decreta mihi in-corde curæ-erunt.

Z A I N.

49 Memento verbi tui, quod & dixiſti ſervo tuo ;
In quo etiam mihi animum ſperare feciſti.
50 Hoc & mihi ſolatium *eſt*, quando me occupavit calamitas :
Tuum enim me vivificavit eloquium, & animum erexit.
51 Homines ſuperbi valdè mihi illudebant :
At neque ſic lege à tua ſeorſim receſſi.
52 Immortalis, profectò tuorum recordatus fui judiciorum,
Quæ olim exhibuiſti : meum autem mihi cor exhilaravi.
53 Terror mihi mentem cepit, & magnoperè cohorrui in animo,
Propter

Καί ζωέν με φύλαξον ἐν ἀτραπιτοῖσι τεῇσι.
38 Σῷ θεράποντι τεὸν τελέσαις ἔπος, ὥσπερ ὑπέστης,
Ἔμπεδον· ὅς σε μάλα φρεσὶν ἅζομαι αἰδέομαί τε.
39 Αἶσχος ἐμὸν καὶ ὄνειδος ἐμοῦ ἄπο πάμπαν ἔρυκε,
Ὃ φρεσί τε στυγέω· σαὶ γὰρ δίκαι ἐσθλαὶ ἔασι.
40 Σῶν ἐπέων ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ·
Σῇ δὲ δίκῃ ζώγρει μ' ὀλιγοδρανέοντά περ ἔμπης.

ו

41 Σαὶ εὐεργεσίαι ἔμ' ἱκοίατο· καί μ' ἐλέησον,
Ἠδὲ σάωσον, Ἄναξ, κατὰ σὸν λόγον, ὥσπερ ὑπέστης.
42 Καὶ τότε λωβητῆρος ἐμοῦ τι ποτ' ἀντίον εἴπω,
Ῥεῖά κεν εἰδείην· σῷ γάρ τε πεποίθεα μύθῳ.
43 Μή με λόγον σοῦ ἀληθείην τ' ἀποαίρεο πάμπαν
Ἐκ στόματος· σῆς γάρ τε δίκης μοι θυμὸς ἔελπται.
44 Καὶ σὸν θεσμὸν ἔγωγε φυλάξω νωλεμὲς αἰεί.
45 Εὔκηλος δ' ὁδὸν εἶμι, διαμπερὲς ὡς ὅτε τις φὼς
Εὐρυτέρῃ παρέλαασεν, ἣ οὐ στείνεσθαι ἔμελλεν·
Οὕνεκ' ἐφημοσύνας σοῦ ἐρεείνω ἠδὲ μετέλθω.
46 Σὰς δέ τε πὰρ βασιλεῦσι θεοπροπίας ἀγορεύσω,
Καὶ μάλα θαρσήσας, αἰδώς τέ μοι οὐκ ἔσετ' ἄντην.
47 Σῇσί τ' ἐφετμῇσι φρένα τέρψομαι, ἃς ἐφίλησα.
48 Σῇσιν ἐφημοσύνῃσι καὶ ὕψοσε χεῖρας ὀρέξω,
Ὧν ἔραμαι· σὰ δὲ θέσφατ' ἐμοὶ περὶ κῆρι μελήσει.

ז

49 Μνῆσαι σοῦ ἔπεος, τό, τ' ἔειπες σῷ θεράποντι·
Τῷ ἔπι καί μοι θυμὸν ἐέλπεσθαι ἀνέηκας.
50 Ἠδέ τέ μοι θαλπωρή, ἐπεί μ' ἐκίχανεν ὀϊζύς·
Σὸν γὰρ ἐμὲ ζώγρησεν ἔπος, καὶ θυμὸν ἔγειρεν.
51 Ἄνδρες ὑπερφίαλοι λίην μοι ἐφεψιόωντο·
Ἀλλ' οὐδ' ὣς θεσμοῖο τεοῦ ἄπο νόσφι λιάσθην.
52 Ἀθάνατ', ἦ ῥα τεῶν μεμνημένος ἦα δικάων,
Ἃς δὲ πάλαι ἀνέδειξας· ἐμὸν δέ μοι ἦτορ ἴηνα.
53 Τάρβος με φρένας εἷλε, λίην ῥίγησα δὲ θυμῷ,

Propter impios qui legem tuam deseruere.
54 Oracula tua mihi cantilena *sunt*, ubicunque domum habito,
Peregrinus qui-sum valdè talis in terra alma.
55 Immortalis, nomen tuum recolens in mente reposui
Suavem per noctem, tuámque legem custodivi.
59 Hoc mihi erat, quoniam tuis præceptis obtemperavi.

H E T H.

57 Tu sors & portio mihi, Domine, es solus:
Certè dixi executurum me tuum sermonem quem mandabas.
58 Tibi supplex, te oravi, obsecrans coràm,
Toto ex corde: miserere mei, sicut promisisti. (omnia,
59 Quà transgressus-sũ, quid verò feci, quid mihi officiũ-est, operáq;
Quæ & nunc mea sunt, & priùs fuere, benè perpendi in animo:
Et ad oracula tua pedes meos converti statim.
60 Festinavi, & non prætextibus *rem* trahens, aut tempus-terens,
Sed valdè promptus & alacer citò mandata tua custodivi.
61 Possessiones *opésq*; mihi abstulerunt improborũ turmæ hominũ:
At nondum legis oblitus sum tuæ.
62 Experrectus mediâ nocte ad tuam laudem cantandam
Surgam ex lecto, tua ob recta-judicia.
63 Omnibus te reverentibus comes sum sociúsque;
Iísque qui obtemperant præceptis tuis.
64 Tuâ beneficentiâ universa terra tam latè-diffusa
Plena est, Domine: tu autem decreta tua me doce.

T E T H.

65 Tuo servo animitùs-favens multa bona fecisti,
Immortalis, anteà uti verbum dixisti, & mihi-promisisti.
66 Da mentem bonam mihi, & scientiam me doce;
Etenim ego tuis mandatis confisus-sum.
67 Priusquàm exantlarem miserias multas, & ærumnas tolerarem,
Erravi, deliqui: nunc verò tuis verbis parui.
68 Bonus quidem tu es, simul autem & bona facis:
Oracula tua me doce, & dic mihi, ut sciam.

Homines

Εἵνεκα δυσσεβέων, οἳ θεσμὸν σὸν κατέλειψαν.
54 Θέσφατά σου μοι ἀοιδὴ, ὅπου ποτ᾽ ἂν οἰκία ναίω,
Ξεῖνος ἐὼν μάλα τοῖος ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ.
55 Ἀθάνατ᾽, οὔνομά σου μεμνημένος ἐν φρεσὶ θῆκα
Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, τεὸν θεσμόν τε φύλαξα.
56 Τοῦτό μοι ἦν, ὅτι σῇσιν ἐφημοσύνῃσιν ἐπείθην.

ח

57 Σὺ κλῆρος καὶ μοῖρά μοι, Ἀθάνατ᾽, ἔπλεο μοῦνος·
Ἦ ῥ᾽ ἐφάμην τελέσειν γε τεὸν λόγον, ὅν τ᾽ ἐπέτελλες.
58 Σοὶ ἱκέτης, μάλα σ᾽ ἐλλισάμην, γουνούμενος ἄντην,
Πάσης ἐκ κραδίης· ἐλέαιρέ με, ὥσπερ ὑπέσχης.
59 Πῆ περιέβλην, τί δ᾽ ἔρεξα, τί μοι δέον, ἔργα τε πάντα,
Νῦν ἐμά τε, περί τ᾽ ἐόντ᾽, δὴ ἐφρασάμην ἐνὶ θυμῷ·
Πρὸς δὲ θεοπροπίας σου ἐμοὺς πόδας ἔτραπον αἶψα.
60 Σπεῦσα, καὶ οὐ μιώησι περιέλκων, ἢ κλοποπεύων,
Ἀλλὰ μάλ᾽ ἐμμεμαὼς τάχ᾽ ἐφετμὰς σου ἐφύλαξα.
61 Κτήματα μέν μοι ἄφειλον ἀλιτρῶν ὅλα μοι ἀνδρῶν·
Ἀλλ᾽ οὔπω θεσμοῖο λελασμένος εἰμὶ τεοῖο.
62 Ἐγρόμενος διὰ νύκτα μέσην τεὸν αἶνον ἀείδειν
Ὄρνυμαι ἐξ εὐνῆφι, τεῶν ἕνεκ᾽ εὐδικιάων.
63 Πᾶσιν σ᾽ αἰδομένοισιν ὀπάων εἰμ᾽ ἕταρός τε·
Τοῖσίν θ᾽ οἳ πείθονται ἐφημοσύνῃσι τεῇσι.
64 Σῆς εὐεργεσίης πᾶσα χθὼν εὐρυόδεια
Πλείη ἐστὶν, Ἄναξ· σὺ δὲ θέσφατά σου με δίδασκε.

ט

65 Σὸν θεράποντα φιλοφρονέων πόλλ᾽ ἐσθλὰ ἔοργας,
Ἀθάνατε, πρὶν ὡς ἔπος εἶπες, καί μοι ὑπέσχης.
66 Δὸς νόον ἐσθλὸν ἔμοιγε, καὶ ἰδρείην με δίδαξον·
Καὶ γὰρ ἔγωγε τεῇσιν ἐφημοσύνῃσι πέποιθα.
67 Πρὶν ἐμ᾽ ὀϊζυέμεν κακὰ πολλὰ, καὶ ἄλγεα πάσχειν,
Ἤμβροτον, ἀασάμην· νῦν σοῖς δ᾽ ἐπέεσσι πίθησα.
68 Ἐσθλὸς μὲν σὺ τέτυξαι, ὁμῶς δέ τε ἐσθλὰ ἔοργας·
Θέσφατά σου με δίδασκε, καὶ εἰπέ μοι, ὄφρα δαείω.

69 Homines arrogantes & insolentem animum habentes
Mendacium affabrè-cuderunt mala-machinatione mentis,
Mendacium contra me concinnârunt superbè nectentes:
Tua autem ego custodiam mandata corditùs omninò.
70 Pingui velut adipe cor iis crassum
Fit: verùm mihi lex tua animum lætitiâ-perfundit. (tolerâsse;
71 Bonum mihi *est* valdè multa passum-esse, & multa ærumnosè
Decreta tua ut mente discam & intelligam.
72 Multò mihi præstantior oris tui est lex,
Millia quàm auri & argenti talenta.

JOD.

73 Certè tuæ me fecerunt fabricârúntque manus;
Da mihi prudentiam, tua mandata ut discam.
74 Viri te reverentes lætabuntur, cùm me viderint;
Quoniam mihi in verbo tuo animus spem-habet.
75 Novi quòd recta tua, Immortalis, sunt judicia:
Et *quòd* justè nec præter fas mihi immisisti calamitatem.
76 Obsecro, Domine, tua clementia solatium sit
Refocillatióque mihi, sicut promisisti servo tuo.
77 Tuáque misericordia ad me pertingat, ut vivis intersim;
Lex enim tua mihi gaudium est, quo oblectatus-sum.
78 Pudefiant superbi, qui immerentem adeò
Absq; -causa me deturpârunt, perversa *in* mente cōsilia habētes:
Verùm mandata tua ego perpendam in animo,
Jugiter revolvens, quippe mihi in corde curæ-sunt.
79 Qui te valdè verentur, ad me convertantur simul,
Quíque benè scientes sunt testimoniorum tuorum.
80 Sit mihi cor tuis in decretis integrum,
Ut nè mihi unquam pudor ignominiáque sit.

69 Ἄνδρες ὑπερφίαλοι καὶ ἀγήνορα θυμὸν ἔχοντες
Ψεύδεος ἐπεπλήσαντο κακορραφίῃσι νόοιο,
Ψεύδεος ἐμεῦ κατὰ ῥάψαν ὑπέρβιον ἀρτύναντες·
Σὰς δέ τ' ἔγωγε φυλάξω ἐφετμὰς κηρόθι μᾶλλον.
70 Πίονι ὡς δημῷ κραδίη αὐτοῖσι παχεῖα
Γίνεται· αὐτὰρ ἐμοὶ θεσμὸς τεὸν θυμὸν ἰαίνει.
71 Ἐσθλόν μοι μάλα πολλὰ παθεῖν, καὶ πολλὰ μογῆσαι·
Θέσφατα σὰ φρεσὶν ὄφρα δαείω ἠδὲ νοήσω.
72 Πολλὸν ἐμοὶ κρείσσων στόματος σοῦ ἔπλετο θεσμὸς,
Χίλια ἢ χρυσοῖο καὶ ἀργυρέοιο τάλαντα.

73 Ἦ ῥα τεαὶ ἐμὲ τεῦξαν ἐπεπλήσαντό τε χεῖρες·
Δός μοι ἐπιφροσύνην, σοῦ ἐφετμὰς ὄφρα δαείω.
74 Ἄνδρες σ' αἰδόμενοι ἐμὲ γηθήσουσιν ἰδόντες·
Οὕνεκ' ἔμοιγε τεῷ μύθῳ ἔπι θυμὸς ἐώλπει.
75 Οἶδ' ὅτι ἰθεῖαι τεαὶ, Ἀθάνατ', εἰσὶ θέμιστες·
Καὶ δίκῃ οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν ἐμοὶ ἐφέηκας ὀϊζύν.
76 Λίσσομ', Ἄναξ, σὴ μειλιχίη παραμύθιον εἴη
Θαλπωρή τ' ἐμοὶ, ὥσπερ ὑπέσχεο σῷ θεράποντι.
77 Σός τ' ἔλεός με κιχάνοι, ἵνα ζωοῖσι μετείω·
Θεσμὸς γάρ μοι χάρμα τεὸς πέλει, ᾧπερ ἐτέρφθην.
78 Αἰσχυνθεῖεν ὑπερφίαλοι, οἳ ἀναίτιον οὔτω
Μάψ ἐμὲ σίφλωσαν, σκολιὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντες·
Αὐτὰρ ἐφημοσύνας σὰς ἐγὼ φράσομαι ἐνὶ θυμῷ,
Συνεχὲς ὁρμαίνων, ὅτι μοι περὶ κῆρι μέλουσι.
79 Οἵ σε μάλ' ἅζονται, ποτί με στρεφθεῖεν ὁμαρτῇ,
Οἵ τ' εὖ εἰδότες εἰσὶ τεάων μαρτυριάων.
80 Εἴη μοι κραδίη σῆς εἰνὶ δίκῃσιν ἀμύμων,
Ὡς μή μοι ποτὲ αἶσχος ἐλεγχείη τε γένηται.

81 Ἦ μ

CAPH.

81 Certè me defecit anima, expectans & desiderans
Tuā salutémq; misericordiámque; tuo autem confido sermone.
82 Consumpti-sunt oculi *mei* expectantes & desiderantes
Tuum verbum, *viz.* uti anteà mihi promisisti, ut perficias :
Et dixi, Quando *tandem* me ita consolaberis ?
83 Veluti enim uter fumo conspurcatus sum :
At tuorum nè sic quidem oblitus sum statutorum.
84 Quot-diebus servo tuo malum hîc erit ?
Quamdiu autē ei decretum-est ærumnā sustinere & miseriam ?
De inimicis *meis* quando suppliciū-sumes, qui me persecuti-sunt?
85 Foveas mihi foderunt superbi, haudquaquam jure,
Nec tuam juxta legem, arrogantiâ mentis.
86 Fida præcepta tuà veráque sunt omnia :
Illi autem me injuriâ & vi opprimunt, tu mihi adsis opitulator.
87 Sanè propemodùm me consumserunt in terra alma ;
Verùm nè sic quidem ego tua unquā deserui mandata. (debeam :
88 Pro clementia *tua* me serva, ut tibi vitæ-conservatæ-præmia
Tui autem oraculum oris, legémque custodiam,
Obtemperans sermoni, & testimoniis tuis.

LAMED.

89 Manet, Domine, verbum tuum in cœlo firmum perpetuò.
90 Tua autem veritas per omnia secula :
Stabiliisti terram subtus, ea autem stat immota.
91 Firma manent hæc hodie, quemadmodum mandâsti,
Uti fas est, quandoquidem tibi famulantur omnia.
92 Nisi gaudium & voluptas mihi tua fuisset lex,
Tunc malè periissem calamitate conflictatus gravi.
93 Haud ego unquam tuorum oblivisćar mandatorum ;
Iis enim vivificasti mihi expirantem animam.
94 Tuus certè ego ; salva me tuorum scientem mandatorum,
Eáque adhuc diligenter quærentem, ut sciam.
95 Expectantes donec me perdant speculatores sederunt improbi:
Veruntamen

כ

81 Ἦ μ' ἔλιπε ψυχὴ, ποτιδεγμένη ἠδὲ ποθεῦσα
Σόν τε φόως ἔλεόν τε· τεῷ δὲ πεποίθεα μύθῳ.
82 Ἐφθίατ' ὀφθαλμοὶ ποτιδέγμενοι ἠδὲ ποθεῦντες
Σὸν λόγον, ὡς δὴ πρίν μοι ὑπέσχεο, ὄφρα τελέσσῃς·
Καί ῥ' ἔφαμεν, Πότε κεν μ' οὕτω παραμυθήσαιο;
83 Ἤυτε γάρ τ' ἀσκὸς καπνῷ μεμορυγμένος εἰμί·
Ἀλλὰ τεῶν οὐδ' ὥς γε λελασμένος εἰμὶ θεμίστων.
84 Πόσσαι μὲν θεράποντι τεῷ κακὸν ὧδέ κεν εἴη;
Ἕως πότε δ' οἱ εἵμαρται πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζύν;
Ἄνδρας δυσμενέας πότε τίσεαι, οἵ μ' ἐδίωξαν;
85 Βόθρους μοι ὤρυξαν ὑπέρβιοι, οὔ τι δίκῃσιν,
Οὐδὲ τεὸν κατὰ θεσμὸν, ἀγηνορίῃσι νόοιο.
86 Πισταὶ ἐφημοσύναι σοὶ ἀληθέες εἰσί τε πᾶσαι·
Τοί γε δέ μ' ὑβρίζουσι βίῃ, σύ μοι ἐλθ' ἐπαρωγός.
87 Ἦ ὀλίγου με φθῖσαν ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Ἀλλ' οὐδ' ὥς ποτ' ἔγωγε τεὰς κατέλειπον ἐφετμάς.
88 Μειλιχίῃ με σάω, ἵνα τοι ζωάγρει' ὀφέλλω·
Σοῦ δὲ θεοπρεπέων στόματος θεσμόν τε φυλάξω,
Πειθόμενος μύθῳ καὶ μαρτυρίῃσι τεῇσι.

ל

89 Μίμνει, Ἄναξ, ὁ λόγος σου, ἐν οὐρανῷ ἔμπεδος αἰεί.
90 Σὴ δέ τ' ἀληθείη διὰ πασάων γενεάων·
Στήριξας χθόνα νέρθ', ἡ δ' ἵσταται ἀστυφέλικτος.
91 Ἔμπεδα μίμνουσιν τάδε σήμερον, ὡς ἐπέτελλες,
Ἡ θέμις ἐστὶν, ἐπεί σοι ὑποδρώωσιν ἅπαντα.
92 Εἰ μὴ χάρμα καὶ ἦδος ἐμοὶ τεὸς ἔπλετο θεσμὸς,
Ἔνθα κακῶς κεν ὄλωλα δύῃ ἀρημένος αἰνῇ.
93 Οὐκ ἂν πώποτ' ἔγωγε τεῶν ἐπιλήσομ' ἐφετμέων·
Τῇσιν γὰρ ζώγρησας ἐμοὶ κεκαφηότα θυμόν.
94 Σὸς μὲν ἔγωγε· σάω με τεῶν ἔμπαιον ἐφετμέων,
Τὰς καὶ ἔπι σπουδῇ διζήμενον ὄφρα δαείω.
95 Δέγμενοι ἕως ἔμ' ὀλέσωσι σκοποὶ εἵατ' ἀλιτροί·

Veruntamen oracula tua confiderabo ego in animo verfans.
96 Omnium rerum finem vidi, quæ hominibus pulchræ videntur;
Tuum autem præceptum valdè latum eft.

MEM.

97 Quàm ego legem tuam amo,& me cupido *ejus* inceffit!
Eam autem totâ-die habeo cogitóque in animo.
98 Inimicos *meos* intelligentiâ excellere me fecifti
Tuis mandatis; apud me enim femper funt.
99 Sapiénfque fum præ omnibus, qui me docuerunt;
Quoniam divina edicta & oracula tua in animo
Jugiter revolvo, eáque mihi in corde curæ funt.
100 Seniores ætate mente prudenti excello,
Qui priores nati-erant, ego autem plura novi;
Promptus quoniam obtempero mandatis tuis.
101 Greffus meos à via mala averti pedéfque
Omni, longè-me-fummovens, ut tuis dictis paream.
102 Haudquaquam à tuis ego declinavi judiciis,
Iis autem adhæreo firmiter; quia mihi tu doctor es.
103 Tua verba quàm amabilia & jucunda meo palato!
Certè omninò ori meo melle dulciora funt ipfo.
104 Tuis mandatis doctus- fum fapiens effe;
Eorum ergo poftquàm peritus evadens mentem didici bonam,
Exofæ mihi fallaces omnes viæ, praváque opera *funt.*

NUN.

105 Lucerna pedibus meis verbum tuum, *quacunque* iter capio,
Et lumen femitis, five huc five illuc eunti.
106 Juratus fum & præftabo,poftquàm magnũ juramentũ juravi,
Rectáque judicia tua fervare atque cuftodire.
107 Certè valdè multa paffus-fum, & vexor perquàm graviter:
Vivifica me, Domine, juxta verbum tuum, ficut promififti.
108 Quæfo, Domine, oris mei facrificia, quæ tibi lubens offero,
Tibi grata fint; túque tuas me doce fententias.
109 Perpetuò anima mea in acie ftat novaculæ:

Verùm

Ἀλλά γε θέσφατά σου φράσσομαι ἐγὼ ἐν φρεσὶ βάλλων.

96 Πάντων μὲν τέλος εἶδον, ὅσ' ἀνδράσι καλὰ πέφανται·
Σὴ δέ τ' ἐφημοσύνη λίην εὐρεῖα τέτυκται.

מ

97 Ὡς θεσμοῖο τεοῦ ἔραμαι, καὶ ἔμ' ἵμερος αἱρεῖ·
Αὐτὸν γὰρ προπᾶν ἦμαρ ἔχω φρονέω τ' ἀνὰ θυμόν.
98 Δυσμενέων ἀνδρῶν με περὶ φρένας ἔμμεναι ἔθηκας
Σῇσιν ἐφετμῇσιν· παρὰ γάρ τ' ἐμοὶ αἰὲν ἔασι.
99 Πέπνυμαί τε νόον περὶ πάντων οἵ με δίδαξαν·
Ὅττι θεοπροπίας καὶ θέσφατά σου ἐνὶ θυμῷ
Συνεχὲς ὁρμαίνω, τά τε μοι περὶ κῆρι μέμηλε.
100 Πρεσβυτέρους γλυκερῇ φρεσὶ πευκαλίμῃσι κέκασμαι,
Οἱ πρότεροι ἐγένοντο, ἐγὼ δέ τε πλείονα οἶδα·
Πρόφρων οὕνεκα πείθομ' ἐφημοσύνῃσι τεῇσιν.
101 Ἴχνιά μου ἀφ' ὁδοῖο κακῆς ἔτρεψα πόδας τε
Πάσης, νοσφισθεὶς, ἵνα σοῖς ἐπέεσσι πίθωμαι.
102 Οὔτι τεῶν πω ἔγωγε παρὲξ ἔκλινα δικάων,
Τῶν δ' ἔχομ' ἀστεμφέως· ὅτι μοι σὺ διδάσκαλός ἐσσι.
103 Σεῦ ἔπε' ὡς ἐρατεινὰ καὶ ἡδέα μου ὑπαρφῇ·
Ἦ μάλα μάστακί μου μέλιτος γλυκίω πέλεν αὐτοῦ.
104 Σῇσιν ἐφημοσύνῃς ἐδάην πεπνυμένος εἶναι·
Τῶν ἐπεὶ οὖν ἔμπαιος ἐὼν φρένας ἔμμαθον ἐσθλάς,
Ἐχθραί μοι δόλιαι πᾶσαί θ' ὁδοὶ, αἴσυλά τ' ἔργα.

נ

105 Λύχνος ποσσὶν ἐμοῖσι λόγος τεὸς ἦπερ ὁδοίῳ,
Καὶ φάος ἀτραπιτοῖσιν, ἢ ἔνθ' ἢ ἔνθα κιόντι.
106 Ὤμοσα, καὶ τελέσω, ἐπεὶ ἄρ' μέγαν ὅρκον ὄμοσσα,
Ἰθείας τε δίκας σου ἔρυσθαι ἠδὲ φυλάσσειν.
107 Ἦ μάλα πόλλ' ἔπαθον, καὶ τείρομαι αἰνόθεν αἰνῶς·
Ζώγρησόν με, Ἄναξ, κατὰ σὸν λόγον, ὥσπερ ὑπέστης.
108 Λίσσομ', Ἄναξ, στόματός μου ἑκὼν ἅ τοι ἱερὰ ῥέζω,
Σοὶ χαρίεντα πέλοι· σὺ γὰρ σαῖς με δίδασκε θέμιστας.
109 Νωλεμέως ψυχή μου ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς·

Verùm ne sic quidem legis oblitus-sum tuæ.
110 Impii mihi clam laqueum insidiantes ponunt;
Tuis tamen à mandatis haudquaquam aberrans incedo.
111 Hæreditatem mihi oracula tua integram semper
Sortitus sum; ea enim cordis mei magnum gaudium sunt.
112 Animum & cor meum in pectore permovi
Decreta tua obire, & mandatis obtemperare,
Perpetuò diebus omibus, & usque ad vitæ finem.

SAMECH.

113 Quàm vana omnia callida consilia mentis,
Quámque mihi exosa sunt! legem autem tuam diligo.
114 Latebra mihi tu & clypeus *es*; verbum tuum spei *mea* sors.
115 Discedite procul à me, quicunque mala machinamini:
Etenim Dei mei præceptis obtemperabo.
116 Confirma me tuum juxta verbum (tu enim esse dixisti
Fulcrum & præsidium mihi) ut vivis intersim:
Neque mihi spem meam perdens, mala probra offundas.
117 Sustenta *me*, & salvus incolumísque ero;
Et tua curabo præcepta in perpetuum usque.
118 Omnes autem qui à tuis declinant decretis,
Prorsus delevisti conculcans sub pedibus tuis:
Mendax enim dolus est, fraúsque vana eorum.
119 Perinde-ac scoriam abolevisti per terram improbos
Omnes simul; idcircò & amica mihi tua oracula sunt.
120 Timeo te vehementer, tremor autem mea occupat membra,
Et corpus; tuáque judicia valdè horreo in animo.

AIN.

121 Justus fui, & recta decrevi judicia;
Nè me permitte oppressoribus *meis* escam & prædam fieri.
122 In bonum pro servo tuo spondeas, & intercedas;
Nec me injuriâ-afficiant improbi homines temerè.
123 Oculi me defecerunt expectantes donec me servaveris,
Fecerísque sicut dixisti, justáque multáque pollicitus.

124 Secundùm

Ἀλλ' οὐδ' ὣς θεσμοῖο λελασμένος εἰμὶ τεοῖο.
110 Δυσσεβέες μοι κρύβδα βρόχον λοχόωντες ἔθηκαν·
Σῶν δὲ τ' ἐφετμέων ἔτι πάρεξ ἀλαλήμενος εἰμι.
111 Κλῆρον ἔμοιγε θεοπροπίας σὰς ἀκήρατον αἰεὶ
Ἔλλαχον· αἱ γὰρ ἐμῆς κραδίης μέγα χάρμα πέλονται.
112 Θυμὸν καὶ κραδίην μου ἐνὶ στήθεσσιν ἀνῆκα
Θέσφατά σου τελέσαι, καὶ ἐφημοσύνῃσι πιθέσθαι,
Νωλεμὲς ἤματα πάντα, καὶ ἐς βιότοιο τελευτήν.

ס

113 Ὡς ἀνεμώλια πάντα πολύτροπα δήνεα θυμοῦ,
Ὥς τέ μοι ἐχθρὰ πέλει· θεσμὸν δὲ σὸν ἀμφαγαπάζω.
114 Κευθμὼν μοι σὺ καὶ ἀσπίς· ἔπος τεὸν ἐλπίδος αἶσα.
115 Ἔρρετε τῆλ' ἀπ' ἐμεῖο, ὅσοι κακὰ μηχανάασθε·
Καὶ γὰρ ἐμοί γε πείσομ' ἐφημοσύνῃσι Θεοῖο.
116 Στήριξόν με τεὸν κατ' ἔπος, (σὺ γὰρ ἔμμεν ἔφησθα
Ἕρμα καὶ ἄλκαρ ἐμοί) ὄφρα ζωοῖσι μετείω·
Μηδέ μοι ἐλπίδ' ἐμὴν ὀλέσας, κακ' ἐλέγχεα χεύῃς.
117 Στήριξον, καί κεν σόος ἀσκηθής τε γένοιμι·
Καί κε τεὰς ἀλέγοιμι θέμιστας νωλεμὲς αἰεί.
118 Συμπάντας δὲ, τεῶν οἳ ἀποκλίνουσι θεμίστων,
Πάγχυ διέρραισας στείβων ὑπὸ ποσσὶ τεοῖσι·
Ψευδὴς γὰρ δόλος ἐστ', ἀπάτη δ' ἀνεμώλιος αὐτῶν.
119 Σκωρίῃ ἶσα ἀΐστωσας κατὰ γαῖαν ἀλιτροὺς
Πάντας ὁμοῦ· τῷ καὶ φίλα μοι τεὰ θέσφατ' ἔασι.
120 Δείδιά σ' ἐκπάγλως, ὑπὸ δὲ τρόμος ἔλλαβε γυῖα,
Καὶ χέρα· σάς τε δίκας αἰνῶς πέφρικ' ἐνὶ θυμῷ.

ע

121 Αἴσιμος ἦα, καὶ ἰθείας ἔκρινα θέμιστας·
Μή μ' ἔα ὑβριστῇσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
122 Εἰς ἀγαθὸν θεράποντος ὕπερ τεοῦ ἐγγυόωο·
Μηδέ μ' ἐφυβρίζωσιν ὑπέρβιοι ἀνέρες αὔτως.
123 Ὀφθαλμοί μ' ἔλιπον ποτιδέγμενοι ἕως με σαώσῃς,
Ἔρξαις θ' ὥσπερ ἔφησθα, δίκαιά τε πολλὰ θ' ὑποστάς.

124 Secundùm tuã clementiã, amica mihi in animo consilia fovens,
Fac: & me doce tua oracula, ut sciam.
125 Tuus servus ego sum; tu mihi intelligentiam bonam præbe,
Ut tua vaticinia mente cognoscam atq; percipiam. (tempus *est*;
126 Nunc te valdè opus-est, Domine, aliquid magnũ agere; ejus. n.
Quoniam transgressi-sunt legem tuam & irritam-fecerunt.
127 Chariora itaque auro tua mihi sunt præcepta,
Eáque longè antefero pretioso auro.
128 Idcircò & mandata tua omnia, & de omnibus,
Rectáque quàm maximè justáque esse censeo:
Omnem autem odi obliquam viam, improbáque opera *omnia*.

PE.

129 Mirabilia & egregia tua sunt decreta;
Ideóque lubenter ea in corde servo.
130 Initium tuorum verborum lucem oculis dat;
Et insipientem ad prudentiam perducit.
131 Os meum aperui, & hiavi, veluti sitibundus *quis*,
Anhelans, certè enim eum potûs magnum desiderium capit:
Sic me tuorum valdè etiam dulce desiderium cepit mandatorũ.
132 Aspice me, & mei miserere, uti tibi utique mos est
Illos aspicere, & *illorum* misereri, quicunq; nomen tuum amant.
133 Gressus meos dirige tuos sermones ut-sequantur:
Nec iniquitas ulla contra me prævaleat.
134 Libera me à violentia hominum, & injuria gravi;
Et sic tuis præceptis obtemperabo.
135 Arridens placido vultu servum tuum
Intuere; propitiúsque tua me doce jura.
136 Innumeræ ab oculis perinde-ac fluminis rivi
Lacrymæ calidæ manant mihi, rigántque sinum,
Quoniam legem tuam miseri mortales non servant.

TSADE.

124 Σὴν κατὰ μειλιχίην, φίλα μοι φρεσὶ δήνεα εἰδὼς,
Ἔρξον· καί με δίδασκε τὰ θέσφατα, ὄφρα δαείω.
125 Σὸς θεράπων ἐγώ εἰμι· σύ μοι νόον ἐσθλὸν ὄπαζε,
Ὡς τὰ θεοπρόπια φρεσὶν εἰδέω ἠδὲ νοήσω.
126 Νῦν σε μάλα χρεώ, Ἄναξ, τι μέγ' ἔρδειν, τοῖο γὰρ ὥρη·
Ὅττι παρεξῆλθον θεσμὸν τεὸν ἠδ' ἀλίωσαν.
127 Φίλτεραι οὖν χρυσοῖο τεαί ἐμοί εἰσιν ἐφετμαί,
Αὐτάς τε προβέβουλ' ἐριτίμοιο χρυσοῖο·
128 Τῷ καὶ ἐφημοσύνας πάσας σου, καὶ περὶ πάντων,
Ἰθείας τε μάλιστα δικαίας τ' ἔμμεναι οἴω·
Πᾶσαν δ' ἤχθηρα σκολιὴν ὁδὸν, αἴσυλά τ' ἔργα.

פ

129 Θαυμάσιαί τε καὶ ἔξαιτοι τεαί εἰσι θέμιστες·
Τοὔνεκα δ' ἐνδυκέως αὐτὰς περὶ κῆρι φυλάσσω.
130 Ἀρχὴ τῶν ἐπέων φάος ὀφθαλμοῖσιν ἔδωκε·
Καί τε χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησε.
131 Τὸ στόμα μου ἀνέῳξα, κέχηνά τε, διψαλέος ὥς,
Ἀσθμαίνων, δὴ γάρ ἑ ποτοῦ μέγας ἵμερος αἱρεῖ·
Ὥς με τεῶν μάλα τε γλυκὺς ἵμερος εἷλεν ἐφετμέων.
132 Ἔς μ' ἴδε, καί μ' ἐλέησον, ὅπως ἄρα τοι θέμις ἐστὶ
Τοὺς ἐφορᾶν τ', ἐλεεῖν θ', ὅσσοι οὔνομα σὸν φιλέουσιν.
133 Ἴχνια μου ἴθυνε τεοῖσι λόγοισιν ἕπεσθαι·
Μηδέ τ' ἀτασθαλίη κρείσσων τις ἐμεῖο γένηται.
134 Ῥῦσαί μ' ἔκ τε βίης ἀνδρῶν ἔκ θ' ὕβριος αἰνῆς·
Οὕτω καί κε τεῇσιν ἐφημοσύνῃσι πιθοίμην.
135 Μειδιόων ἀγλαοῖσι προσώπασι σὸν θεράποντα
Εἴσιδε· ἵλαός τε τεάς με δίδασκε θέμιστας.
136 Μυρί' ἀπ' ὀφθαλμῶν ποταμοῖό τε ἶσα ῥοῇσι
Δάκρυα θερμὰ ῥέουσιν ἐμοί, δεύουσί τε κόλπον,
Οὕνεκα σὸν θεσμὸν δειλοὶ βροτοὶ οὐκ ἐφύλαξαν.

TSADE.

137 Certè tu justus *es*, Domine, rectáque tua judicia.
138 Oracula tua, quæ & custodire nobis mandâsti,
Certè omninò hæc justáque veráque sunt omnia.
139 Tabescere-facit mihi cor indignatio, & animum pungit,
Propterea-quòd hostes *mei* sermonum tuorum obliti-sunt.
140 Verbum tuum purum penitùs & immaculatum *est*,
Splendétque velut argentum purgatum in ignis fulgore:
Idcircò servo tuo charum in corde est.
141 Parvus & nullius-pretii, nec in ratione nec in numero
Sum ego; at tuorum nè sic *quidem* oblivìscor præceptorum.
142 Justitia tua justitia est immortalis semper,
Manétque diebus omnibus; tuáque lex vera *est*.
143 Calamitas me atrox, gravísque occupavit ærumna:
Sed mandata tua mihi gaudia ac deliciæ sunt.
144 Testimoniis tuis comes-individua *est* sempiterna
Æquitas: da mihi intelligentiam, & vivam omninò.

COPH.

145 Imo ex corde supplex tibi fui & clamavi;
Exaudi autem me, Domine, tua autem decreta custodiam.
146 Ad te supplex clamavi, tu autem veni, & me serva;
Et deinde tuis parebo testimoniis.
147 Quando necdum aurora, adhuc verò dubia nox,
Orans te clamavi; tuo autem confisus-sum sermone.
148 Diluculò admodum ab oculis meis dulcem discussi somnum,
Prævenerunt autem illi expergefacti matutinas vigilias;
Dum tuum meditor crebrò verbum in animo versans.
149 Pro clementia tua vocē exaudi meam, quia valdè es misericors,
Immortalis: & pro tua æquitate me vivifica.
150 Accesserunt propè qui improbitatem sequuntur,
Quibus & injuria semper grata, & mala opera;
Longè autem aberrârunt tuâ seorsim à lege.
151 Et tu mihi, Immortalis, appropinquans statim adstitisti;

Tua

צ

137 Ἦ σὺ δίκαιος, Ἄναξ, ἰθεῖαι σαί τε θέμιστες.
138 Θέσφατά σου, ἃ φυλασσέμεναι ἐπί τ' ἄμμιν ἔτελλες,
Ἦ μάλα τοῦ δίκαιά τ' ἀληθέα τ' εἰσὶν ἄπαντα.
139 Τήκει μοι κραδίην νέμεσις, καὶ θυμὸν ἀμύσσει,
Οὕνεκα δυσμενέες μύθων σου ἐκλελάθοντο.
140 Σὸν μὲν ἔπος καθαρόν τε διαμπερές, ἠδ' ἀμίαντον,
Λάμπει δ' ἄργυρος ὣς κεκαθαρμένος ἐν πυρὸς αὐγῇ·
Τοὔνεκα σῷ θεράποντι φίλον περὶ κῆρι τέτυκται.
141 Μικρός τ' ἐπίδημός τ', ἔτ' ἐν λόγῳ ἔτ' ἐν ἀριθμῷ
Εἴμ' ἐγώ· ἀλλὰ τεῶν οὐδ' ὣς ἐπιλήθομ' ἐφετμέων.
142 Εὐδικίη σου εὐδικίη πέλει ἄφθιτος αἰεί,
Μίμνει τ' ἤματα πάντα· τεὸς δέ τε θεσμὸς ἀληθής.
143 Ἄτη με ξυνέβη, χαλεπή τε κιχήσατ' ὀϊζύς·
Αὐτὰρ ἐφημοσύναι γε τεαί μοι χάρματ' ἔασι.
144 Μαρτυρίῃσι τεῇσι συνήορος ἄφθιτος αἰεὶ
Εὐδικίη· δός ἔμοιγε νόον, καὶ βείομαι ἔμπης.

ק

145 Νειόθεν ἐκ κραδίης ἱκέτης τοι ἐὼν ἐβόησα,
Κλῦθι δ' ἐμεῖο, Ἄναξ, σὰ δὲ θέσφατ' ἔγωγε φυλάξω.
146 Σοὶ ἱκέτης ἐβόησα, σὺ δ' ἔρχεο, καί με σάωσον·
Καί κεν ἔπειτα τεῇσι πιθοίμην μαρτυρίῃσιν.
147 Ἦμος δ' ἔτ' ἄρ πω ἠώς, ἔπι δ' ἀμφιλύκη νύξ,
Λισσόμενός σ' ἐβόησα· τεῷ γὰρ πεποίθεα μύθῳ.
148 Πρῴϊ μάλ' ὀφθαλμῶν μοι ἀπὸ γλυκὺν ἐσκέδασ' ὕπνον,
Φθὰν γὰρ οἱ ἐγρόμενοι περί τε ἠοίων φυλακάων·
Ὄφρα σὸν ὁρμαίνω πυκινῶς λόγον ἐν φρεσὶ βάλλων.
149 Μειλιχίῃ ὀπὸς ἄκουσον ἐμεῦ, ὃ μάλ' ἔσσ' ἐλεήμων,
Ἀθάνατ'· ἠδὲ τεῇσιν ἔμ' εὐδικίῃσι βίωσαι.
150 Ἔχριμφθεν πέλας, οἵπερ ἀτασθαλίῃσιν ἕπονται,
Οἷς τ' αἰεὶ ὕβρις τε φίλη, καὶ σχέτλια ἔργα·
Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθεν θεσμοῦ ἄπο νόσφι τεοῖο.
151 Καὶ σύ μοι, Ἀθάνατε, χριμφθεὶς πέλας αἶψα παρέσσῃ·

Tua autem præcepta omninò-vera sunt omnia.
152 Oracula tua jamdudum novi in mente & in animo,
Quòd tu hæc fundâsti, *ita* ut firma etiam perpetuò sint.

RES.

153 Considera meam miseriam, & ex ærumna me libera;
Haud enim ego legis oblitus sum tuæ.
154 In judicio mihi adsta, & me serva:
Secundùm autẽ tuum verbũ utiq; vivifica me, sicut promisisti.
155 Haudquaquam salvari in-propinquo est improbis,
Sed procul ab *iis*; tua quoniam non curant decreta,
Stolidi, nec inquirunt in animo, ut sciant.
156 Tibi & misericordia magna, & clementia inest multa,
Immortalis: vivifica me pro æquitate tua.
127 Multi quidem me persecuti-sunt crudelem animum habentes,
Et mihi infesti ex-adverso pugnârunt:
Veruntamen ego à tuis haud declinavi judiciis,
Sed tuis testimoniis obsecundavit mihi charum cor.
158 Homines perfidos vidi afflicto animo,
Ægrè-ferens, quòd neutiquam tuis dictis parerent.
159 Considera quòd mihi chara tua sunt mandata. misericors.
Pro clementia tua me vivifica, Domine, quandoquidem es
160 Caput & principium verbi tui veritas est:
Firmum igitur, quod & primùm promisisti, perpetuò erit,
Omniáque simul recta judicia tua constanter in-æternum.

SIN.

161 Temerè me persecuti-sunt immerentem principes virorum;
Tuum autem verbum reveretur mihi in pectore charum cor,
Semper metuenti in animo ne quo-modo *id* transgrediar.
162 Tuo verbo cor mihi lætitiâ perfusum-est,
Veluti cùm quis lætatur multam in prædam incidens.
163 Invisum mihi odiosúmque, atræque morti simile- est
Mendacium: legem autem tuam ex corde amo.
164 Septies quotidiè ego tuam laudem cano,

Σαὶ δὲ τ' ἐφημοσύναι πεφυλαγηθέες εἰσὶν ἅπασαι.
152 Θέσφατά σου πάλαι οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν,
Ὅτι σὺ ταῦθ' ἵδρυσας, ἵν' ἔμπεδά τ' αἰὲν ἔωσι.

ר

153 Φράζεό μου κακότητα, δύης τε με ἐξανάλυσον·
Οὐ γὰρ ἐγὼ θεσμοῖο λελασμένος εἰμὶ τεοῖο.
154 Εἰνὶ δίκῃσιν ἔμοιγε παρίστασο, καί με σάωσον·
Καδδ' ἄρα σόν τε λόγον ζώγρησον ἔμ', ὥσπερ ὑπέστης.
155 Οὐ μὲν πω τι σαωθῆναι σχεδόν ἐστιν ἀλιτροῖς,
Ἀλλ' ἄπο νόσφι· τεὰς ἐπεὶ οὐκ ἀλέγουσι θέμιστας,
Νήπιοι, οὐδ' ἐρέονται ἐνὶ φρεσὶν, ὄφρα δαῶσι.
156 Σοὶ ἔλεός τε μέγας, καὶ μειλιχίη ἔνι πολλὴ,
Ἀθάνατε· ζώγρησον ἔμ' ἐνδικίῃσι τεῇσι.
157 Πολλοὶ μὲν με διώξουν ἀπηνέα θυμὸν ἔχοντες,
Καί μοι δυσμενέοντες ἐναντίβιον μαχέσαντο·
Ἀλλ' ἐγὼ οὔτι τεῶν γε παρὲξ ἔκλινα δικαίων,
Σῇσι γὰρ μαρτυρίῃσιν ἐπείθετο μοι φίλον ἦτορ.
158 Ἄνδρας ὑπερφιάλους εἶδον τετιηότι θυμῷ,
Ἀφραλόγων, ὅτι οὔτι τεοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
159 Φράζεο οὕνεκ' ἔμοιγε φίλαι τεαί εἰσιν ἐφετμαί·
Μειλιχίῃ με βίωσαι, Ἄναξ, ἐπεὶ ἐσσ' ἐλεήμων.
160 Ἀρχὴ σοῖο λόγοιο ἀληθείη ἐτέτυκτο·
Ἔμπεδον οὖν, ὅ, τε πρῶτον ὑπέσχεο, νωλεμὲς ἔσται,
Πᾶσαι ἅμ' ἰθεῖαί τε δίκαι τεαὶ ἐμμενὲς αἰεί.

ש

161 Μαψιδίως με διώξουν ἀναίτιον ὄρχαμοι ἀνδρῶν·
Σὸν δ' ἔπος αἰδεῖται μοι ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ,
Αἰὲν ὑποδδείσαντι κατὰ φρεσὶ, μή τι παρέλθω.
162 Σῷ ἔπεϊ κραδίη μοι εὐφροσύνῃσιν ἰάνθη,
Ὡς ὅτε τις τ' ἐχάρη πολλῇ ἐπὶ ληΐδι κύρσας.
163 Ἐχθρόν μοι στυγερόν τε, μελαίνῃ κηρί τ' ἔοικε
Τὸ ψεῦδος· θεσμὸν γὰρ τεὸν περὶ κῆρι φίλησα.
164 Ἑπτάκις ἤματος ἕκαστον ἐγὼ τεὸν αἶνον ἀείδω,

Tua autem præcepta omninò-vera sunt omnia.
152 Oracula tua jamdudum novi in mente & in animo,
Quòd tu hæc fundâsti, *ita* ut firma etiam perpetuò sint.

RES.

153 Considera meam miseriam, & ex ærumna me libera;
Haud enim ego legis oblitus sum tuæ.
154 In judicio mihi adsta, & me serva:
Secundùm autẽ tuum verbũ utiq; vivifica me, sicut promisisti.
155 Haudquaquam salvari in-propinquo est improbis,
Sed procul ab *iis*; tua quoniam non curant decreta,
Stolidi, nec inquirunt in animo, ut sciant.
156 Tibi & misericordia magna, & clementia inest multa,
Immortalis: vivifica me pro æquitate tua.
127 Multi quidem me persecuti-sunt crudelem animum habentes,
Et mihi infesti ex-adverso pugnârunt:
Veruntamen ego à tuis haud declinavi judiciis,
Sed tuis testimoniis obsecundavit mihi charum cor.
158 Homines perfidos vidi afflicto animo,
Ægrè-ferens, quòd neutiquam tuis dictis parerent.
159 Considera quòd mihi chara tua sunt mandata. misericors.
Pro clementia tua me vivifica, Domine, quandoquidem es
160 Caput & principium verbi tui veritas est:
Firmum igitur, quod & primùm promisisti, perpetuò erit,
Omniáque simul recta judicia tua constanter in-æternum.

SIN.

161 Temerè me persecuti-sunt immerentem principes virorum;
Tuum autem verbum reveretur mihi in pectore charum cor,
Semper metuenti in animo ne quo-modo *id* transgrediar.
162 Tuo verbo cor mihi lætitiâ perfusum-est,
Veluti cùm quis lætatur multam in prædam incidens.
163 Invisum mihi odiosúmque, atræque morti simile-est
Mendacium: legem autem tuam ex corde amo.
164 Septies quotidiè ego tuam laudem cano,

Tuam

Σαὶ δὲ τ' ἐφημοσύναι περιδηληθέες εἰσὶν ἅπασαι.
152 Θέσφατά σου πάλαι οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν,
Ὅττι σὺ ταῦθ' ἵδρυσας, ἵν' ἔμπεδά τ' αἰὲν ἔωσι.

ר

153 Φράζεό μου κακότητα, δύης τε με ἐξανάλυσον·
Οὐ γὰρ ἐγὼ θεσμοῖο λελασμένος εἰμὶ τεοῖο.
154 Εἰνὶ δίκῃσιν ἔμοιγε παρίστασο, καί με σάωσον·
Καδδ' ἄρα σόν τε λόγον ζώγρησον ἔμ', ὥσπερ ὑπέστης.
155 Οὐ μέν πω τι σαωθῆναι σχεδόν ἐστιν ἀλιτροῖς,
Ἀλλ' ἄπο νόσφι· τεὰς ἐπεὶ οὐκ ἀλέγουσι θέμιστας,
Νήπιοι, οὐδ' εἴρονται ἐνὶ φρεσίν, ὄφρα δαῶσι.
156 Σοὶ ἔλεός τε μέγας, καὶ μειλιχίη ἔνι πολλή,
Ἀθάνατε· ζώγρησον ἔμ' ἐνδικίῃσι τεῇσι.
157 Πολλοὶ μέν με δίωξαν ἀπηνέα θυμὸν ἔχοντες,
Καί μοι δυσμενέοντες ἐναντίβιον μαχέσαντο·
Ἀλλ' ἐγὼ οὔτι τεῶν γε παρὲξ ἔκλινα δικάων,
Σῇσι δὲ μαρτυρίῃσιν ἐπείθετό μοι φίλον ἦτορ.
158 Ἄνδρας ὑπερφιάλους εἶδον τετιηότι θυμῷ,
Ἀσχαλόων, ὅτι οὔτι τεοῖς ἐπέεσσι πίθοντο.
159 Φράζεο οὕνεκ' ἔμοιγε φίλαι τεαί εἰσιν ἐφετμαί·
Μειλιχίῃ με βίωσαι, Ἄναξ, ἐπεὶ ἔσσ' ἐλεήμων.
160 Ἀρχὴ σοῖο λόγοιο ἀληθείη ἐτέτυκτο·
Ἔμπεδον οὖν, ὅ, τε πρῶτον ὑπέσχεο, νωλεμὲς ἔσται,
Πᾶσαι ἅμ' ἰθεῖαί τε δίκαι τεαὶ ἐμμενὲς αἰεί.

ש

161 Μαψιδίως με δίωξαν ἀναίτιον ὄρχαμοι ἀνδρῶν·
Σὸν δ' ἔπος αἰδεῖταί μοι ἐνὶ στήθεσσι φίλον κῆρ,
Αἰὲν ὑποδδείσαντι μετὰ φρεσί, μή τι παρέλθω.
162 Σῷ ἔπεϊ κραδίη μοι εὐφροσύνῃσιν ἰάνθη,
Ὡς ὅτε τις τ' ἐχάρη πολλῇ ἐπὶ ληΐδι κύρσας.
163 Ἐχθρόν μοι στυγερόν τε, μελαίνῃ κηρί τ' ἔοικε
Τὸ ψεῦδος· θεσμὸν δὲ τεὸν περὶ κῆρι φίλησα.
164 Ἑπτάκις ἤματος ἕκαστον ἐγὼ τεὸν αἶνον ἀείδω,

 Σῆς

Tuam ob justitiam, rectáque jura.
165 Viris, qui legem & oracula tua amant,
Multa simul pax, & ingens prosperitas adest;
Nec eos ullum malũm lædet, nec impediet.
166 Expectavi salutem tuam, Domine, perfecíque mandata.
167 Tuáque oracula diligenter custodivi in animo,
Iísque obtemperavi, & ea ex corde dilexi.
168 Tua quidem & præcepta & oracula custodivi:
Propalàm enim tibi sunt viæ meæ operáque omnia.

TAU.

169 Vox mei clamantis coram te propè accedat,
Immortalis: bonam præbe tu mihi mentem, sicut promisisti.
170 Oratio mei supplicis tui in conspectu præsens sit:
Libera me atque serva juxta verbum tuum, sicut promisisti.
171 Laus à labiis meis fluet tanquam á fonte,
Affatim multa, postquàm me oracula tua docueris.
172 Lingua autem mea apertè verbum tuum eloquetur:
Omnia etenim justissima sunt tua præcepta.
173 Præsidium mihi tua manus, & auxiliatrix sit;
Tua quoniam mandata elegi, antepos uíque *rebus* omnibus.
174 Immortalis, certè me tuæ suave desiderium cepit defensionis,
Exoptatissimáque mihi tua *est* salus, si fortè me servaveris
Afflictum: tua autem lex meæ sunt deliciæ.
175 Vivat mea anima, eáque laudem tuam dicet
Quamdiù fuerit: judicia autem tua mihi adjumento sint.
176 Miser ego erravi tanquam ovis quæ periit:
Quære servũ tuum, non enim tuorum obliviscor præceptorum.

PSAL. CXX.

1 AD Dominum clamavi miseriâ oppressus gravi,
Vexatus ærumnâ & doloribus, is autem me exaudiit.
2 A labiis, quibus gratum est mendacia loqui,
Animam meam liberes, Domine, linguáque dolosâ.
3 At quid tibi dabit? quid verò proderit lingua dolosa?
Lingua mala mendaciis instructa & fraudibus?

4 Qualia

Σῆς ἕνεκ' ἐνδικίης, ἰθείάων τε θεμίστων.
165 Ἀνδράσιν, οἳ θεσμὸν καὶ θέσφατά σεῦ φιλέουσι,
Πολλὴ ἅμ' εἰρήνη τε καὶ ἄσπετος ὄλβος ὀπηδεῖ·
Οὐδέ σφεας τι κακὸν δηλήσεται, οὐδὲ πεδήσει.
166 Δέγμενός εἰμι φόως σόν, Ἄναξ, ἐτέλεσσά τ' ἐφετμάς·
167 Σάς τε θεοπροπίας σπουδῇ ἐφύλαξ' ἐνὶ θυμῷ,
Τῇσιν καὶ πιθόμην, καὶ τὰς περὶ κῆρι φίλησα.
168 Σὰς μὲν ἐφημοσύνας τε θεοπροπίας τε φύλαξα·
Ἀμφαδὰ γάρ τοι ἔασιν ἐμαὶ ὁδοὶ ἔργα τε πάντα.

ת

169 Φωνή μου βοόωντος ἐσάντα τοι ἐγγύθεν ἔλθοι,
Ἀθάνατ'· ἐσθλὸν ὄπαζε σύ μοι νόον, ὥσπερ ὑπέστης.
170 Εὐχή μου ἱκέταο σέθεν προπάροιθε παρείη·
Ῥῦσαί μ' ἠδὲ σάω κατὰ σὸν λόγον, ὥσπερ ὑπέστης.
171 Αἶνος κεν χειλέων ἄπ' ἐμεῖο ῥέοι ὡς ἀπὸ κρήνης,
Ἤλιθα πολλός, ἐπεί με τὰ θέσφατά σου ἐδίδαξας.
172 Γλῶσσα δέ μου ἀναφανδὰ τεὸν λόγον ἐξαγορεύσει·
Πᾶσαι γάρ τε δικαιόταται τεαί εἰσιν ἐφετμαί.
173 Ἄλκαρ ἔμοιγε τεὴ χείρ, ἠδ' ἐπιτάρροθος ἔστω·
Σὰς ὅτ' ἐφημοσύνας ἑλόμην, προβέβουλά τε πάντων.
174 Ἀθάνατ', ἦ με τεῆς γλυκὺς ἵμερος εἷλεν ἀρωγῆς,
Τρίλλιστόν μοι σόν τε φόως, ἣν πού με σαώσῃς
Τειρόμενον· θεσμὸς δὲ τεός μοι χάρμα τέτυκται.
175 Ζώοι ἐμὴ ψυχή, ἥ δ' αἶνον σὸν καταλέξει,
Ἕως ποτ' ἔῃσι· δίκαι δὲ τεαί μοι ἀρηγόνες εἶεν.
176 Δειλὸς ἐγὼν ἀλάλημαι ὄϊς ὡς ἥπερ ὄλωλε·
Δίζεο σὸν θεράποντ', οὐ γὰρ σῶν λήθομ' ἐφετμέων.

Ψαλ. ρκ'.

1 Πρὸς τὸν Ἄνακτ' ἐβόησα δύῃ ἀρημένος αἰνῇ,
Τειρόμενος κακότητι καὶ ἄλγεσιν, ὅς δ' ἐπάκουσεν.
2 Ἐκ χειλέων, οἷσπερ φίλον ἐστὶ ψεύδεα βάζειν,
Ψυχήν μου ῥύσαιο, Ἄναξ, γλώσσης τ' ἀπατηλῆς.
3 Ἀλλὰ τί σοι δώσει; τί δ' ὀνήσει γλῶσσ' ἀπατηλή;
Γλῶσσα κακὴ ψεύδεσσι κεκασμένη ἠδὲ δόλοισιν;

4 Qualia acuta tela, quæque viri in prælio ſævo
Fortes mittunt; & ſicut carbones juniperi,
Ex quibus vehemens ignis oritur ardentibus:
Talia dicteria convitiorum-amantis hominis ſunt.
5 Hei mihi, quid patior, incola Meſechi,
Habitánſque inviſis in tentoriis Arabum?
6 Anima mea valdè diu inter eos habitans
Verſatur, quibus contentio grata *eſt* belláque pugnæque.
7 Apud me autem pax; & eam ex corde amo:
Illi autem me, cùm ipſis ego amica cogitans loquor,
Ex-adverſo adoriuntur, ac ſi ſtatim eſſent parati
Certamen inſtituere impetuoſi belli.

PSAL. cxxi.

1 AD montium cacumina expectabo oculos attollens,
Ibi unde auxilium mihi ſalúſque ſancta venit.
2 Auxilium ab Immortali ſalúſque mihi ſancta venit,
Qui terram fecit & cœlum ſtellatum.
3 Haud pedem tibi offendi eunti quóvis ipſe ſinet;
Nec quis incedentem te dimovebit è via:
Eum verò haud dormitantem videas unquam qui te cuſtodit.
4 Haud dormitaverit cuſtos magnus Iſraelis,
Nictans, nec eum occupaverit unquam ſuavis ſomnus.
5 Immortalis certè tibi cuſtos eſt & tutor;
Immortalis umbra eſt tuam ad dexteram.
6 Haud te interdiu percutiet vis ſolis;
Nec te cornuta feriet per noctem luna.
7 Immortalis autem te liberabit à calamitate omni
Benignè; tuámque animam vitámque ſervabit.
8 Immortalis te cuſtodiet huc illuc euntem,
Sive aliquò exeas, ſive alicunde domum pervenias,
Et nunc et poſthàc perpetuò diebus omnibus.

PSAL.

4 Ὀξέα οἷα βέλεμνα, τά τ᾽ ἀνέρες ἐν δαῒ λυγρῇ
Ἴφθιμοι προΐεισ᾽· ὥς τ᾽ ἄνθρακες ἀρκεύθοιο,
Τοῖς ὑπὸ θεσπιδαὲς πῦρ ὤρετο καιομένοισι·
Τοῖαι ἐπεσβολίαι φιλοκερτόμου ἀνδρὸς ἔασιν.
5 Ὢ μοι ἐγώ, τί πάθω, ὅτ᾽ ἐπιδήμιος εἰνὶ Μεσήχῳ,
Ναίων τε στυγνῇσιν ἐνὶ κλισίῃσιν Ἐρεμβῶν;
6 Ψυχή μου μάλα δηθὰ μετὰ σφίσι ναιετάουσα
Πωλεῖθ᾽, οἷσιν ἔρις τε φίλη πόλεμοί τε μάχαι τε.
7 Γὰρ δέ μοι εἰρήνη· καί μιν περὶ κῆρι φίλησα·
Οἱ δέ μοι, ὡς σφιν ἔγωγε φίλα φρονέων ἀγορεύω,
Ἀντιβίην μαχέσονθ᾽, ὡς εἰ ἄφαρ εἶεν ἕτοιμοι
Φυλόπιδα στῆσαι πολυάϊκος πολέμοιο.

Ψαλ. ρκα΄.

1 Εἰς ὀρέων κορυφὰς ποτιδέξομαι ὄμματ᾽ ἀνασχών,
Ἔνθ᾽ ὅθεν ἄλκαρ ἔμοιγε φόως δέ τε ἱερὸν ἦλθεν.
2 Ἄλκαρ ἀπ᾽ Ἀθανάτοιο φόως τέ μοι ἱερὸν ἦλθεν,
Ὅσπερ γαῖαν ἔτευξε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα.
3 Οὐ πόδα τοι βλαφθῆναι ἰόντι που αὐτὸς ἐάσει·
Οὐδ᾽ ἄν τις βαίνοντά σ᾽ ἀποσφήλειεν ὁδοῖο·
Τὸν δ᾽ οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις ποτὲ ὅς σε φυλάσσει.
4 Οὐκ ἂν ἀποβρίξειε φύλαξ μέγας Ἰσραήλου,
Νυστάζων, ὅτ᾽ ἄρ μιν ἔχοι ποτὲ νήδυμος ὕπνος.
5 Ἀθάνατος μὲν σοίγε φύλαξ πέλει ἠδ᾽ ἐπίουρος·
Ἀθάνατος σκιή ἐστι τεῇ ἐπὶ δεξιτερῆφι.
6 Οὔ σέ κεν ἠμάτιον πλήξαι μένος ἠελίοιο·
Οὐδέ σέ κεν κερόεσσα βάλοι κατὰ νύκτα σελήνη.
7 Ἀθάνατος δέ σε ῥύσεθ᾽ ὑπ᾽ ἐκ κακότητος ἁπάσης,
Ἐνδυκέως· σήν τε ψυχὴν βίοτόν τε φυλάξει.
8 Ἀθάνατός σε φυλάξει ἢ ἔνθ᾽ ἢ ἔνθα κιόντα,
Εἴτε που ἐξέλθῃς, εἴτ᾽ οὖν ποθὲν οἴκαδ᾽ ἵκηαι,
Καὶ νῦν, καὶ μετόπισθε διαμπερὲς ἤματα πάντα.

PSAL. CXXII.

1 LÆtata eſt mihi mens in pectore charo,
Quando dixerunt mihi, Eamus ad domum Dei:
Genua. a .*mihi* motitabant, pedes. a .præ-lætitia-ire-geſtiebant,
Adeò mihi erat gratum & optabile citò ad Dei domum venire.
2 O pulchra Hieroſolyma, tuas intra portas
Stabunt pedes noſtri, & in atriis tuis.
3 Condita ſunt Solyma, velut civitas benè habitata,
Quæque benè compagibus concordiâque coagmentata-eſt.
4 Illuc autem tribus aſcendunt, tribus Immortalis,
Catervatim ad ſtatuta & fœdera conventionum,
(Fœdera fida quæ olim Iſrael feriebat)
Omnes ut collaudent inclytum nomen Domini.
5 Ibi enim ſunt conciones publicæ, & conſeſſus,
Inibi autem throni, ſuper quos judices ſedent viri,
Domûs Davidis throni regales ſunt.
6 Eja agite pacem Solymis precamini & felicitatem;
Illis autem proſperitas affatim erit, qui te amant,
Quíq; benè erga-te affecti-ſunt, valdè iis opera bene-ſuccedent.
7 Pax florens tuis in turribus & propugnaculis ſit,
In palatiis tuis ſimul proſperitáſque amabilis,
Germana ſoror pacis jucundæ.
8 Propter meos fratres, cognatóſque & ſodales
Nunc dicam, Proſperitas & pax in te ſit.
9 Propter Dei noſtri & Immortalis domum
Impenſè mihi hoc curæ-erit, ut benè tibi omninò ſit,
Et quomodo aut verbo aut facto tuam felicitatem augeam.

PSAL.

Ψαλ. ρκβ´.

1 Ἤθησεν μοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν,
Ὁππότ᾽ ἔειπον ἐμοί, Ἴομεν ποτὶ δῶμα Θεοῖο·
Γούνατα δ᾽ ἐρρώσαντο, πόδες δ᾽ ὑπερικταίνοντο,
Ὥς μοι ἔην ἀσπαστὸν ἄφαρ Θεοῦ οἶκον ἱκέσθαι.
2 Ὦ καλ᾽ Ἱερόσολυμα, τεῶν ἔντοσθε πυλάων
Στήσονται πόδες ἁμοί, ἰδ᾽ ἐν αὐλῇσι τεῇσιν.
3 Ἔκτισται Σόλυμα, πτόλις ὡς εὖ ναιετάουσα,
Ἥ τ᾽ εὖ ἁρμονίῃσί θ᾽ ὁμοφροσύνῃσί τ᾽ ἄρηρεν.
4 Ἔνθα γὰρ φῦλ᾽ ἀναβαίνουσιν, φῦλ᾽ Ἀθανάτοιο,
Ἰλαδὸν ἐς θεσμούς τε καὶ ὅρκια συνθεσιάων,
(Ὅρκια πιστά, πάλαι ἅπερ Ἰσραήλος ἔτεμνε)
Πάντες ἵν᾽ αἰνίζοιατ᾽ ἀγακλυτὸν οὔνομ᾽ Ἄνακτος.
5 Ἔνθα γὰρ εἰσ᾽ ἀγοραὶ ἐπιδήμιοι ἠδὲ θόωκοι,
Ἐν γὰρ θρόνοι, ἐπὶ τοῖσι δικασπόλοι εἵαται ἄνδρες,
Οἴκῳ Δαβίδαο θρόνοι βασιλήϊοί εἰσιν.
6 Εἰδ᾽ ἄγετ᾽ εἰρήνην Σολύμοις εὔχεσθε καὶ ὄλβον·
Τοῖσιν δ᾽ εὐθενίη ἅλις ἔσσεται, οἵ σε φιλοῦσιν,
Οἵ τ᾽ εὖ σοι φρονέουσι, μάλα σφίσιν ἔργ᾽ ἀρετήσει.
7 Εἰρήνη τεθαλυῖα τεῇς ἐν ἐπάλξεσιν εἴη,
Ἐν αὐλῇσι τεῇσιν ἅμ᾽ εὐθενίη τ᾽ ἐρατεινή,
Αὐτοκασιγνήτη εἰρήνης ἱμεροέσσης.
8 Εἵνεκ᾽ ἐμῶν τε κασιγνήτων, πηῶν θ᾽ ἑτάρων τε,
Νῦν ἐρέω, Ἔν τ᾽ ὄλβος, ἐν εἰρήνη τε σοι ἔστω.
9 Ἡμετέροιο Θεοῖο καὶ Ἀθανάτου ἕνεκ᾽ οἴκου
Αἰνῶς μοι τὸ μελήσει, ἵν᾽ εὖ σοι πάγχυ πέληται,
Ὅππως τ᾽ ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ τεὸν ὄλβον ὀφέλλω.

PSAL. cxxiii.

1 OCulos *meos* levavi ad te, qui ſupremas domos habitas,
Procul admodum, in nubibus & cœlo ſtellato.
2 Sicut autem quando oculi ſervorum ſuper manus dominorum,
Oculíque ancillæ ſuper manus dominæ ſuæ ;
Ita & ſuper Immortalem Deum noſtri oculi ſunt,
Donec propitius-ſit nobis, miſericordiáque eum capiat.
3 Verùm noſtri miſerere, Domine, noſtri miſerere ;
Valdè enim deſpicatui-ſumus, opprobriáque nobis oggeruntur.
4 Triſti admodum prorſus ſaturati-ſumus in animo contumeliâ,
Inſolentiáque gravi hominum proſperè-agentium,
Qui & opulentiâ freti, & ſuperbum animum habentes,
Nos irrident, probríſque nos exponunt.

PSAL. cxxiv.

1 NIſi Dominus fortè fuiſſet, qui nobis propè aſtitit,
Et adjutor fuit, nunc Iſrael dicat ;
2 Niſi Dominus fortè fuiſſet, qui nobis propè aſtitit,
Et adjutor fuit, cùm homines in nos inſurgerent ;
3 Tum ſtatim nos deglutiiſſent impetuoſâ rabie
Crudóſque vivóſque, poſtquam *nobis* irati fuerant valdè.
4 Sed & nos obruiſſet ingens aqua,
Nóſque ſubmerſiſſet, abſorpſiſſétque fluctus undæ,
Animámque noſtram fluvius torrens pepuliſſet.
5 Et aqua inundans ſuperba cum æſtu ruens
Nos cooperiiſſet, charámque *nobis* abſtuliſſet animam.
6 Verùm Dominus laudetur, qui eorum dentibus
Nos non permiſit prædam & eſcam fieri.
7 Sicut autem cùm effugit doloſum laqueum lubens avis
Aucupis, & evitavit mortem atram ;
Sic & anima noſtra evitavit grave exitium :
Solutus-eſt laqueus doloſus, & nobis effugium eſt.
8 Munimentum nobis & fulcrum eſt nomen Immortalis,
Cœlum qui fecit, & terram almam.

PSAL.

Ψαλ. ρκγ΄.

1 Ὄμματ' ἀνέσχον σοί, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίεις,
Τῆλε μάλ', ἐν νεφέλῃσι καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι.
2 Ὡς δ' ὅπῃ ὀφθαλμοὶ δμώων ἐπὶ χεῖρας ἀνάκτων,
Ὄμματά τ' ἀμφιπόλοιο ἑῆς ἐπὶ χεῖρας ἀνάσσης·
Ὣς καὶ ἐπ' Ἀθάνατον Θεὸν ἡμέων ὄμματ' ἔασιν,
Εἰσόκεν οἰκτείρῃ ἡμέας, ἔλεός τέ μιν αἱρῇ.
3 Ἀλλ' ἡμέας ἐλέαιρε, Ἄναξ, ἡμέας ἐλέαιρε·
Λίην γὰρ λωβητοί, ὀνείδεά τ' ἄμμιν ἔχευντο.
4 Ἀργαλέης μάλα πάγχυ κορεσσάμεθα φρένα λώβης,
Ὕβριος ὑλομύνης τε βροτῶν πόλλ' σθενεόντων,
Οἵ τ' ὄλβῳ πίσυνοι, καὶ ἀγήνορα θυμὸν ἔχοντες,
Ἡμέας λωβεύουσιν, ἐλέγχεά τ' ἄμμι τιθεῖσιν.

Ψαλ. ρκδ΄.

1 Εἰ μὴ Ἄναξ που ἔσκεν, ὃς ἡμῖν ἄγχι παρέστη,
Καὶ ἐπιτάρροθος ἦεν, νῦν Ἰσραήλος ἂν εἴποι·
2 Εἰ μὴ Ἄναξ που ἔσκεν, ὃς ἡμῖν ἄγχι παρέστη,
Καὶ ἐπιτάρροθος ἦεν, ὅτ' ἐπ' ἀνέρες ἄμμιν ὄρουσαν·
3 Τόφρα κεν αἶψ' ἡμέας κατέπινον θυέλλῃ λύσσῃ,
Ὠμοὺς τε ζωοὺς τ', ἐπεὶ κεχολώατο λίην.
4 Καί νύ κεν οὖν ἡμέας κατά τ' ἔκλυσεν ἄσπετον ὕδωρ,
Ἄμμε δ' ὑπόβρυχα θῆκ', ἀπόερσέ τε κῦμα ῥόοιο,
Ψυχὴν θ' ἡμετέρην ποταμὸς χείμαρρος ὦσε.
5 Καί κεν ὕδωρ παφλάζον ὑπέρβιον οἴδματι θῦον
Ἡμέας ἀμφεκάλυψε, φίλον τ' ἀποαίνυτο θυμόν.
6 Αὐτὰρ Ἄναξ αἰνείσθω, ὅ, τε σφετέροισιν ὀδοῦσιν
Ἡμέας οὐκ εἴασεν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι.
7 Ὡς δ' ὅθ' ὑπεκπροέφυγεν δολίην παγίδ' ἄσμενος ὄρνις
Ἀνέρος ἰξευτέω, καὶ ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν·
Ὣς ἡμέων τε ψυχὴ ὑπέκφυγεν αἰπὺν ὄλεθρον·
Αὐτὸ παγὶς δολόεσσα, καὶ ἡμῖν φυκτὰ πέλονται.
8 Εἶλαρ τ' ἄμμι καὶ ἕρμα πέλει ὄνομ' Ἀθανάτοιο,
Οὐρανὸν ὃς ποίησεν, ἰδὲ χθόνα πουλυβότειραν.

PSAL. CXXV.

1 QUi in Domino confidunt, *eóque* freti ſunt,
Hi tanquã mons Sionis ſunt, qui firmiter immotus ſemper
Benè infrà compactus-eſt perpetuis fundamentis,
Radicibúſque ſacris, manétque diebus omnibus.
2 Sicut montes umbroſi circa urbem Hieroſolymorum;
Ita & Deus eſt circumcircâ populum ſuum,
Et nunc,& poſthac erit perpetuò ſemper.
3 Non enim ſuper piorum ſortem virga improborum
Manebit (neque enim ſemper deteriora vincunt)
Nec eos plagis perpetuis ſubiget;
Nè quando in ſcelerata opera ferantur gentes juſtorum,
Suíſque manibus mala patrare eos animus impellat.
4 Immortalis, bonis bona da, & proſperitatem præbe,
Quibus cor rectum, ménsque honeſta eſt.
5 Qui autem præ improbitate extra viam rectam
Ad obliqua ſua opera declinando cum-impetu-feruntur,
Eos ſimul cũ peccatoribus Deus expellet,nec *eorũ* miſerebitur;
Proſperitas autem Iſraeli, & pax abundè erit.

PSAL. CXXVI.

1 QUando Dominus populum ſuum reduxit domum,
Sioniique ſerò *tandem* charam in patriam
Captivitate ex gravi Dei conſilio rediere;
Præ lætitia nondum putabamus ſic factum-eſſe,
Ac ſi ſuave nobis in ſomno veniſſet ſomnium.
2 Et tum certè ora nobis lætitiáque riſúque
Scatebant, divináſque linguæ apparabant cantilenas:
Et tum aliquis dicebat intuens in vicinum alium
Inter populos; Horum gratiâ Dominus valdè grandia fecit.
3 Certè quidem noſtrî gratiâ Dominus valdè grandia fecit;
Ideóque nobis animus gaudio perfuſus-eſt.
4 Nos verò captos, Domine, longéque à natali ſolo
Diúque pervagatos, ad noſtras *ſedes* rurſus reduc,

Populúmque

Ψαλ. ρκέ.

1 ΟΙ γὰρ Ἄνακτι πεποίθασιν πίσυνοί τε πέλονται,
Οἵδ' ὄρος ὣς Σιὼν, ὅ, τ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ
Εὖ ὑπένερθεν ἄρηρε διηνεκέεσσι θεμέθλοις,
Ῥίζῃσίν θ' ἱερῇσι, μένει δέ τε ἤματα πάντα.
2 Ὡς ὄρεα σκιόεντ' ἀμφὶ πόλιν Ἱεροσολύμων·
Οὕτω γε Θεός ἐστιν ἑὸν περί τ' ἀμφί τε λαὸν,
Καὶ νῦν, καὶ μετόπισθ' ἔσεται ἔμπα τ' ἀμπερὲς αἰεί.
3 Οὐ γὰρ ἂν δυσσεβέων κλήρῳ ἔπι ῥάβδος ἀλειτέων
Μίμνοι (οὐδὲ γὰρ οὐδ' αἰεὶ τὰ χερείονα νικᾷ)
Οὐδέ σφεας πληγῇσι διηνεκέεσσι δαμάζοι·
Μή ποτ' ἐπ' ἄσυλα ἔργα φέροιατο φῦλα δικαίων,
Σφῇσί τε χερσὶ κάκ' ἐρδέμεναι σφεας θυμὸς ἀνώγοι.
4 Ἀθάνατ', ἐσθλοῖς ἐσθλὰ δίδου, ἠδ' ὄλβον ὄπαζε,
Οἷς κραδίη ἰθεῖα, νόος δέ τ' ἐναίσιμός ἐστιν.
5 Οἳ δέ τ' ἀτασθαλίῃσι παρὲξ ὁδοῦ ἰθυπόροιο
Ἐς σκολιὰ σφέτερ' ἔργα παρακλιδὸν ὡρμήθησαν,
Τοὺς ἅμ' ἀλιτροῖσιν Θεὸς ἐκβάλλει, οὐδ' ἐλεήσει·
Ὄλβος δ' Ἰσραήλῳ ἰδ' εἰρήνη ἅλις ἔσται.

Ψαλ. ρκϛ'.

1 ΟΠπότ' Ἄναξ ὃν λαὸν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε,
Οἵ τε Σιώνιοι ὀψὲ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν
Εἰρέρου ἐξ αἰνοῖο Θεοῦ ἰότητι νέοντο·
Γηθοσύνῃ οὔπω ὠϊόμεθ' ὧδε γεγηθέναι,
Ὡς εἰ νήδυμος ἄμμιν ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος.
2 Καὶ τότε δὴ στόματ' ἄμμιν εὐφροσύνη τε γέλω τε
Ἔβρυε, θεσπεσίας γλῶσσαί τ' ἔντυνον ἀοιδάς·
Καὶ τότε τις εἴπεσκεν ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον
Ἐν λαοῖς· Τῶνδ' εἵνεκ' Ἄναξ μάλα μέρμερα ῥέξεν.
3 Ἦ θην ἡμέων εἵνεκ' Ἄναξ μάλα μέρμερα ῥέξε·
Τοὔνεκεν ἄμμι τε θυμὸς εὐφροσύνῃσιν ἰάνθη.
4 Ἄμμε δ' ἀλόντας, Ἄναξ, τηλοῦ τ' ἀπὸ πατρίδος αἴης,
Δηθά τ' ἀποπλαγχθέντας, ἐφ' ἡμέτερ' αὖθις ἄγινε,

Populúmque propitius da postliminiò domum reverti.
Profectò iter *id* dulce & amabile nobis fuerit,
Velut amnis fluenta meridionalem per regionem,
Ubi statim *exinde* irrigationes sunt, lætatúrque animitùs pastor.
5 Lacrymis qui seminant, & fletu tristi,
Gaudiis metent, lætitiáque mentis.
6 Qui autem viam it pariter, & lacrymas fundit,
Bonum semen ferens, reverâ is veniet rursus
Hilaris corde,& lætitiâ perfusus (hominibus-aptos.
Manipulos multos ferens, & segetis fasciculos pascendis-

PSAL. CXXVII.

1 NIsi domum ædificaverit sacrum robur Immortalis,
Incassùm adeò laborârunt irrito in opere
Fabri: nisi Dominus tueatur civitatem atque custodiat,
Frustrà vigil laborat, insomnes noctes traducens.
2 Frustrà nequicquam laborem & dolores multos toleratis,
Valdéque diluculò surgentes, valdéque serò cubitum euntes,
Cibum edentes socium calamitosæ ærumnæ:
Ita enim ille somnum dat, etiam viris, quos amat.
3 Filii hæreditas sunt, quam hominibus dat
Immortalis; ex eo autem donum est, & præmium bonum
De ventre prognatus fructúsque fœtúsque mulieris.
4 Sicut sagittæ in manu ingentis robusti viri;
Tales & liberi sunt, quos juvenis,maritus quispiam genuit.
Beatus; cui talibus valdè onusta-est pharetra: (in portâ
Haudquaquã ii præ-pudore-confundentur,quando cũ hominibus
Adversariis congredientes,in lite *iis* occurrunt.

PSAL.

Λαόν τε προφέρων δὸς ὑπότροπον οἴκαδ' ἱκέσθαι·
Ἢ κεν ὁδὸς γλυκερὴ καὶ ἐπήρατος ἄμμι γένοιτο,
Ὡς ποταμοῖο ῥέεθρα μεσημβρινῶν κατὰ χώρων,
Ἔνθ' ἄφαρ ἀρδμοὶ ἔασι, γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν.
5 Δάκρυσιν οἳ σπείρουσιν, ἰδὲ κλαυθμῷ ἀλεγεινῷ,
Χάρμασιν ἀμήσουσιν, ἐϋφροσύνῃ τε νόοιο.
6 Ὃς δ' ἂν ὁδὸν βαίνῃ ἄμυδις, καὶ δάκρυα λείβῃ,
Ἐσθλὸν σπέρμα φέρων, ἐπεὶ ὃν δ' οὖν ἐλεύσεται αὖθις
Γηθόσυνος κραδίῃ, καὶ εὐφροσύνῃσιν ἰανθεὶς,
Δράγματα πολλὰ φέρων, καὶ ἀμάλλας βωτιανείρας.

Ψαλ. ρκζ'.

1 Εἰ μὴ οἶκον ἔδειμ' ἱερὸν μέγας Ἀθανάτοιο,
Μὰψ αὔτως ἐμόγησεν ἀνιηθεὶς ἐπὶ ἔργῳ
Τέκτονες· εἰ μὴ Ἄναξ ῥύεται πόλιν ἠδὲ φυλάσσει,
Μὰψ ὁ φύλαξ ἐμόγησεν, ἄϋπνους νύκτας ἰαύων.
2 Μὰψ αὔτως κάματόν τε καὶ ἄλγεα πολλὰ πέποσθε,
Πρωῒ μάλ' ἐγρόμενοί τε, μάλ' ὀψέ τε κακκείοντες,
Σῖτον ἔδοντες ἐπήρατον ὀϊζυροῖο πόνοιο·
Ὡς γὰρ οὖν ὕπνον ἔδωκε, καὶ ἀνδράσιν, οὓς ἐφίλησε.
3 Παῖδες κλῆρος ἔασι, τὸν ἀνθρώποισι δίδωσιν
Ἀθάνατος· τοῦ δ' ἐκ δόσις ἔπλετο καὶ γέρας ἐσθλὸν
Γαστέρος ἐκπεφυὼς καρπός τε τόκος τε γυναικός.
4 Ἰοὶ ὡς ἐν χειρὶ πελωρίου ἀλκίμου ἀνδρός·
Τοῖά τε τέκνα πέλει, ἅ, τε κυρίδιός τις ἔτικτεν.
5 Ὄλβιος, ᾧ τοῖσδεσσι μάλα βρίθουσα φαρέτρη·
Οὐκ ἂν οἱ αἰσχυνθεῖεν, ὅτ' ἀνδράσιν ἐνὶ πύλῃσιν
Ἀντιβίοισιν ὁμιλεῦντες, δίκῃ ἀντιάσωσιν.

Ψαλ.

PSAL. cxxviii.

1 BEatus, quicunque vir mente sua reveretur Dominum,
Ejúsq; vindictâ metuens, calcánsq viam quam *is* mandavit.
2 Fructum quippe facilè feret tibi terra tuis
Manibus arata, laborémque tuum ipse edes:
Adeò abundè prosperitatem habens beatus eris, benéq; tibi erit.
3 Tuáque uxor chara, velut vitis fructifera,
Onusta uvis juxta parietes domûs *tuæ*:
Liberi tui similes surculis olivæ florentis,
Pulchrum visu, sacro in circulo circa mensam *tuam*.
4 Sic beatus hic vir, sícque erit fortunatus,
Qui animitùs reveretur sacrum robur Immortalis.
5 Ex Sione Dominus tibi ingentem prosperitatem præbebit,
Innumera dona dans; prosperè-agentia autem Hierosolyma,
Quantáque ei bona obtingant, videbis, quamdiu spiritus
In pectore manet, & tibi chara genua moventur.
9 Sed & natos natorum ex te progenitos
Videbis, pacémque Israelis multam.

PSAL. cxxix.

1 SÆpè me oppugnârunt, & ex-adverso bellati-sunt,
Et mihi dolores multos dederunt mortales à juventute *mea*
Dum adhuc tantillus eram, nunc Israel dicat:
2 Sæpè me oppugnârunt, & ex-adverso bellati-sunt,
Et mihi dolores multos dederunt mortales à juventute *mea*
Dum adhuc tantillus eram; verùm haud me potentiores erant,
Nec certè vincere me poterant unquam, neque domare.
3 Dorsum meum aratores araverunt, sulcum profundum
Hinc inde scindentes, & longos fecerunt sulcos.
4 Justitiâ ornatus-est Dominus: vinculáque nexúsque
Facilè dissecans hominum mala machinantium.
5 Præ-pudore-confundantur simul, & convertantur retrò
Omnes, quotquot Sioni mala cogitant in animo.
6 Sint autem sicut gramen in summitate ædium,

Quod

Ψαλ. ρκη'.

1 Ὄλβιος, ὅς τις ἀνὴρ ᾗσι φρεσὶν ἅζετ' Ἄνακτα,
Τοῦ τ' ὄπιδα ζομένων, στείχων θ' ὁδὸν, ἣν ἐπέτελλε.
2 Καρπὸν ἐπεί κεν ῥέα φέροι τοι γαῖα τεῇσι
Χερσὶν ἀρηρομένη, κάματόν τε σὸν αὐτὸς ἔδοιο·
Ὣς ἅλις ὄλβον ἔχων μάκαρ ἔσσεαι, εὖ δέ τοι ἔσται.
3 Σὴ ἄλοχός τε φίλη, ὡς ἥμερις ἀγλαόκαρπος,
Βρίθουσα σταφυλῇσι παραὶ τοίχοισι δόμοιο·
Τέκνα δ' ἶσα φυτοῖσιν ἐλαίης τηλεθοώσης,
Καλὸν ἰδεῖν, ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ ἀμφὶ τράπεζαν.
4 Ὣς μάκαρ οὗτος ἀνὴρ, ὅς τ' ἔσσεται ὀλβιοδαίμων,
Ὃς φρεσὶν αἰδέεται ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο.
5 Ἐκ Σιῶνος Ἄναξ τοι ἀθέσφατον ὄλβον ὀρέξει,
Μυρία δῶρα διδούς· ἀρετῶντα δ' Ἱερόσολυμα,
Ὅσσα θ' οἱ ἐσθλὰ πέλονται, ἐσόψεαι, εἰσόκ' ἀϋτμὴ
Ἐν στήθεσσι μένῃ, καί τοι φίλα γούνατ' ὀρώρῃ.
6 Ἀλλά γε καὶ παῖδας παίδων σέθεν ἐκγεγαῶτας
Ὄψεαι, εἰρήνην Ἰσραήλιό τε πολλήν.

Ψαλ. ρκθ'.

1 Πολλάκι μοι μαχέσαντο καὶ ἀντιβίην πολέμιζον,
Ἠδέ μοι ἄλγεα πολλὰ δόσαν βροτοὶ ἐκ νεότητος,
Ὄφρ' ἔτι τηλίκος ἦν, νῦν Ἰσραὴλ ἂν εἴποι.
2 Πολλάκι μοι μαχέσαντο καὶ ἀντιβίην πολέμιζον,
Ἠδέ μοι ἄλγεα πολλὰ δόσαν βροτοὶ ἐκ νεότητος,
Ὄφρ' ἔτι τηλίκος ἦν· ἀλλ' οὔ μευ κρείσσονες ἦσαν,
Οὔτ' ἄρα νικῆσαί με δυνάαντό ποτ', οὔτε δαμάσσαι.
3 Νῶτον ἐμόν γ' ἀροτῆρες ἀρήροσαν, ὦλκα βαθεῖαν
Ἔνθα καὶ ἔνθα ταμόντες, ἐμάκρυναν δέ τε ὄγμους.
4 Εὐδικίῃσι κέκασται Ἄναξ, δεσμούς τε λύγους τε
Ῥεῖα διατμήξας ἀνδρῶν κακὰ μηχανόωντων.
5 Αἰσχυνθεῖεν ὁμοῦ, καὶ ἀποστρεφθεῖεν ὀπίσσω
Πάντες, ὅσοι Σιῶνι κακὰ φρονέουσ' ἐνὶ θυμῷ.
6 Εἶεν δ' ἠΰτε ποίη ἐπ' ἀκροτάτοισι δόμοισιν,

Quod & marcescit illicò, priusquàm quis illud apprehendat,
Manibúsque decerpat; breve autem ei ævum *est*:
7 Quo nec messor per arva sulcum ducens
Suam manum, nec fascium-vinctor suum unquam sinum
Implet, qui manipulos vinculis ligat.
8 Nec uspiam transeuntes viatores sic dicent,
Vobis favor gratiáque Immortalis adsit;
Vobis in nomine potentiáque Immortalis
Precamur pacémque & prospera omnia evenire.

P S A L. cxxx.

1 DE profundo orans ad te clamavi, & vociferatus-sum,
Ex horrendóque, Domine, vocem ad te emisi barathro.
2 Attende, Domine, & audi, meámque ausculta vocem,
Auribus & animo percipe mei vocem precantis.
3 Immortalis, si tu iniquitates mente acriter observaveris,
Immortalis, in judicio quis unquam insons erit?
4 In te autem est clementia, ut te mortales vereantur.
5 Expectans Immortalem maneo patienti animo;
Expectans in eo spero, ínque ejus confisus-sum sermone.
6 Immortalem autem jugiter maneo patienti animo;
Haud adeò vigiles, vigiliâ defessi gravi
Nocturnâ, manent semper expectantes auroram,
Auroram apparentem expectantes, ac mihi cor
Indefinenter Immortalem manet expectans usque.
7 Immortali fretus sit Israel insignis,
Quoniam in Immortali misericordia est clementiáque;
Eíque semper gratum est viros á malo redimere.
8 Solvet autem propitius Israelis progeniem,
Eámque ex omnibus liberabit iniquitatibus ejus.

P S A L. cxxxi.

1 IMmortalis, haud mihi animus superbus, nec mihi oculi
Sursum valdè efferuntur arrogantiâ mentis;
Neque cogito magna in animo, ingentiáque opera,

Quæ

Ἥ τε μαραίνεται αἶψα, πάρος τινά μιν καταμάρψαι,
Χερσὶν ἀποδρέψασθαι, μινυνθάδιος δέ οἱ αἰών·
7 Τῆς δ' ἔτ' ἀμητὴρ κατ' ἀρούρας ὄγμον ἐλαύνων
Ἣν χεῖρ', οὐδέ τ' ἀμαλλοδετὴρ ὃν πώποτε κόλπον
Ἐμπιπλᾷ, ὅς δράγματ' ἐν ἐλλεδανοῖσιν ἔδησεν.
8 Οὐδέ πω οἱ παριόντες ὁδῖται ὧδ' ἐρέουσιν,
Ὕμμι φιλοφροσύνη, χάρις Ἀθανάτοιό τ' ὀπηδοῖ·
Ὕμμιν ἐν οὐνόματι κρατεῖ δέ τε Ἀθανάτοιο
Εὐχόμεθ' εἰρήνην τε καὶ ὄλβια πάντα γενέσθαι.

Ψαλ. ρλ'.

1 ΒΥσσόθεν εὐχόμενός σοι ἀνέκραγον, ἠδ' ἐβόησα,
Ἐκ βυθοῖό τ', Ἄναξ, ὄπα σοι προέηκα βερέθρου.
2 Σώθε', Ἄναξ, καὶ ἄκουσον, ἐμῆς τ' ἐπικέκλυθι φωνῆς,
Οὔασι καὶ φρεσὶ δέξαι ἐμοῦ ὄπα λισσομένοιο.
3 Ἀθάνατ', ἢν σύγ' ἀτασθαλίας φρεσὶν ὀξὺ νοήσῃς,
Ἀθάνατ', ἐνὶ δίκῃσι τίς ἂν ποτ' ἀναίτιος εἴη;
4 Σοὶ δ' ἔνι μειλιχίη, ἵνα σὲ βροτοὶ αἰδέσσωνται.
5 Δέγμενος Ἀθάνατον μίμνω τετληότι θυμῷ,
Δέγμενός οἱ ἔπι ἔλπομ', ἑῷ δὲ πεποίθεα μύθῳ.
6 Ἀθάνατον δ' αἰεὶ μίμνω τετληότι θυμῷ·
Οὐ τόσσον φύλακες, φυλακῇ ἀδδηκότες αἰνῇ
Νυκτερινῇ, μίμνουσιν ἀεὶ ποτιδέγμενοι ἠῶ,
Ἠῶ φαινομένην ποτιδέγμενοι, ὅσσον ἐμοὶ κῆρ
Νωλεμὲς Ἀθάνατον μίμνει ποτιδέγμενον ἔμπης.
7 Ἀθανάτῳ πίσυνος πέλοι Ἰσραὴλ ἀμύμων,
Οὕνεκεν Ἀθανάτῳ ἔλεός τ' ἔνι μειλιχίη τε·
Τῷ τ' αἰεὶ φίλον ἐστ' ἄνδρας κακοῦ ἐξαναδῦσαι.
8 Λύσει δὲ προφρονέων Ἰσραήλιο γενέθλην,
Αὐτῆς τ' ἐκ πασέων μιν ῥύσετ' ἀτασθαλιάων.

Ψαλ. ρλα'.

1 ΑΘάνατ', οὔ μοι θυμὸς ὑπέρβιος, οὐδέ μοι ὄσσε
Ὕψι μάλ' ἠερέθονται ἀγηνορίῃσι νόοιο·
Οὐδὲ μενοινώω μεγάλα φρεσί, μέρμερά τ' ἔργα,

Quæ ſupra fas ſunt, quippe haud mihi hæc curæ-ſunt.
2 Verùm lenitate animum *meum* in pectore demulſi,
Mitis, tranquillans; velut infans, qui & ſuxit mammam
Matris, mea anima velut infans *eſt*, qui & ſuxit mammam.
3 Iſrael, Deum expectans ſpem tuam facias
Et nunc & deinceps perpetuò diebus omnibus.

P S A L. cxxxii.

1 DAvidis, Domine, memento, nec te oblivio
Capiat, quàm multa paſſus-eſt, & multa toleravit.
2 Quomodo juravit Immortali, fortíque Deo Jacobi
Vovit prompto animo, ſpondens, dixítque ſermonem.
3 Nunquam meum tabernaculum intrabo, nec unquam domũ *meã*,
Nec ingrediens thalamum unquam meum conſcendam lectum:
4 Neque mihi oculos mollis ſopor obteget,
Somnúmque nè tantillum quidem meis palpebris immittam:
5 Priuſquam ſedem Immortali, fortíque Deo Jacobi
Domum invenero, ubi ei habitare placitum fuerit.
6 De ea utique audivimus apud Ephrata, & eam deinde
Invenimus in ſaltibus juxta arboreta denſa & ſylvam.
7 Veniemus in tabernaculũ *ejus*, ſupplicéſque ei profitebimur eſſe,
Proni-provoluti, ubi ei ſcabellum pedibus eſt.
8 Surge, Omnium-rex, tuam in ſedem firmam ſemper
Et requiem, aſcendens, ubi tibi gratum eſt ſedere;
Surge ipſéque tu, roboríſque tui arca.
9 Juſtitiam induantur ſimul tui ſacerdotes;
Tuíque ſancti valdè exultantes lætentur animitùs.
10 Propter Davidem ſervum tuum audi,
Nec ab eo longè-avertas-te, quem unxiſti pingui oleo.
11 Dixit Dominus Davidi, & juravit validum juramentum,
Nec omninò fruſtrà; quippe haud revocabile *eſt*, nec fallax,
Nec exitu-carens, quicquid Deus ipſe juraverit:
Veraciter itaque hoc ei promiſit, & annuit,
Certè alicui filiorum tuorum, qui ex te nati-ſunt,
Sceptrúmque & jura inter populos præbebo,

Tractare,

Ὅσ᾽ ὑπὲρ αὐτὸς ἔασ᾽, ἐπεὶ οὔ μοι τῶν μέμηλεν.
2 Ἀλλ᾽ ἀγλυμοφροσύνῃ νόον ἐν στήθεσσιν ἔθηξα,
Ἤπιος, ἀμπαύων· βρέφος ὥς, ὅ, τε θήσατο μαζὸν
Μητρὸς, ἐμὴ ψυχὴ βρέφος ὥς, ὅ, τε θήσατο μαζόν.
3 Ἰσραῆλε, Θεὸν ποτιδέγμενος ἐλπίδα θείης
Καὶ νῦν καὶ μετέπειτα διαμπερὲς ἤματα πάντα.

Ψαλ. ρλβ΄.

1 ΔΑβίδαο, Ἄναξ, μιμνήσκεο, μηδέ σε λήθη
Αἱρείτω, ὡς πόλλ᾽ ἔπαθεν, καὶ πόλλ᾽ ἐμόγησεν.
2 Ὡς ὄμοσ᾽ Ἀθανάτῳ, κρατερῷ τε Θεῷ Ἰακώβου
Εὔχετο πρόφρονι θυμῷ, ὑποστὰς, εἶπέ τε μῦθον.
3 Οὔποτ᾽ ἐμὴν κλισίην ἐσελεύσομαι, οὔτε ποτ᾽ οἶκον,
Οὐθ᾽ ὑπὸ δὺς θάλαμον ποτ᾽ ἐμῆς ἐπιβήσομαι εὐνῆς·
4 Οὐδέ μοι ὀφθαλμοὺς μαλακὸν περὶ κῶμα καλύψει,
Ὕπνον τ᾽ οὐδ᾽ ὀλίγον παρ᾽ ἐμοῖς βλεφάροισιν ἐφήσω·
5 Πρὶν ἕδος Ἀθανάτῳ, κρατερῷ τε Θεῷ Ἰακώβου
Οἶκον ἐφευρέμεναι, ὄφρα οἱ ναίειν φίλον εἴη.
6 Τοῦδ᾽ ἄρα πυνθανόμεσθα κατ᾽ Ἔφρατα, καί μιν ἔπειτα
Εὕρομεν ἐν βήσσῃσιν ἀνὰ δρυμὰ πυκνὰ καὶ ὕλην.
7 Ἱξόμεθ᾽ ἐς κλισίην, ἱκέται δέ οἱ ἐυξόμεθ᾽ εἶναι,
Περιπροκυλινδόμενοι, ἵνα οἱ θρῆνυς ποσὶν ἐστίν.
8 Ὄρσεο, Παμβασιλεῦ, τεὸν εἰς ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Καὶ καταπαυμ᾽, ἀναβὰς, ὄφρα τοι φίλον ἐστὶ καθίζειν·
Ὄρσεό τ᾽ αὐτὸς σὺ, κράτεος δέ τε σοῖο κιβωτός.
9 Εὐδικίην ἐσσαίαθ᾽ ὁμοῦ τεοὶ ἀρητῆρες·
Σοὶ δ᾽ ὅσιοι μάλ᾽ ἀγαλλόμενοι κεχαροίατο θυμῷ.
10 Εἵνεκα Δαβίδαο τεοῦ θεράποντος ἄκουσον,
Μηδ᾽ αὐτοῦ νοσφίζου, ὃν ἔχρισας λίπ᾽ ἐλαίῳ.
11 Εἶπεν Ἄναξ Δαβίδῃ, ἰδ᾽ ὤμοσε καρτερὸν ὅρκον,
Οὐδέ τι μάψ· ἐπεὶ οὐ παλινάγρετον, οὐδ᾽ ἀπατηλὸν,
Οὐδ᾽ ἀτελεύτητόν γ᾽, ὅ, τι κεν Θεὸς αὐτὸς ὀμόσσῃ·
Νημερτέως τόδε σὺν οἱ ὑπέσχετο, καὶ κατένευσεν,
Ἦ τινὶ τῶν παίδων, οἵ περ σέθεν ἐκγεγάασι,
Σκῆπτρόν τ᾽ ἠδὲ θέμιστας ἐνὶ λαοῖσιν ὀπάσσω,

Tractare, ille autem tuum thronum regalem habebit.
12 Si autem custodierint filii tui fœdera fida,
Pactáque mea, & mandata, quæ præcepero;
Tum & eorum filii super thronum, in quo tu anteà,
Ibi sedebunt etiam perpetuò diebus omnibus,
Et nati natorum, *&* qui postmodùm nascentur.
13 Quoniam Dominus è terra Sionem elegit tota,
Ejus autem desiderium eum cepit, ut esset sedes, ubi habitaret.
14 Hæc autem mea requies *est* in-perpetuum: (sic enim dixit)
Et hîc habitabo, quoniam me dulce *ejus* desiderium capit.
15 Cibus autem ei affatim erit, replebo autem eam opulentiâ;
Pauperibus autem ejus apponam gratum edulium,
Ad edendum, ut nè panis indigentes sint.
16 Sacerdotes ejus salute & præsidio velut vestibus induam,
Ac admodum lubenter eos defendam atque servabo:
Gaudiúmque sanctis ejus magnum erit, & jubilum.
17 Ibi Davidis cornu & excellentiam augens
Nutriam, veluti cùm germen vir floridum crescere-facit
Et enutrit: magnoperè autem & Christi mei curam-habens
Lucernam paratam constitui, lucémque ei esse in-posterum,
Ut nè improlis soboles ejus & evanida pereat.
18 Hostes. a .ejus pudore, malísq; probris tanquã-veste-circuntegã;
Verùm ipsi super caput corona prosperitate in multa
Florebit, opulentia autem & pax *ei* affatim erit.

P S A L. cxxxiii.

1 QUã bonũ & jucundũ videre amore-sibi-mutuò-connexos (fratres,
Quíque simul habitant concordiâ mentis,
Sibi invicem chari, unum in præcordiis animum habentes.
2 Quale super venerandum caput odoriferum unguentum,
Pretiosum, quod & sensim distillabat ad mentum, *barbámque*
Mentum *barbámque* Aaronis insignis sacerdotis;
Ejus autem odor suavis ab capite spirabat
Effusi unguenti, rigabantur autem oleo-mixto sinus,
Dulci, jucundo, illud autem vestimenta pulchra madefecit,
Descendítque

Ἀμφιέσσειν, ὁ δ' σόν τε θρόνον βασιλήϊον ἕξει.
12 Εἰ δὲ φυλάξουσιν παῖδες τεοὶ ὅρκια πιστὰ,
Συνθεσίας δέ τ' ἐμὰς καὶ ἐφετμὰς, ἃς κ' ἐπιτέλλω·
Καί νύ κεν αὐτῶν παῖδες ἐπὶ θρόνῳ, ᾧ σὺ πάρος περ,
Ἔνθα καθίζοιεν, διά τ' ἀμπερὲς ἤματα πάντα,
Καὶ παῖδες παίδων; τοί κεν μετόπισθε γένωνται.
13 Οὕνεκ' Ἄναξ γαίης Σιὼν ἐκλέξατο πάσης,
Τῆς δέ μιν ἵμερος εἷλ', ἵν' οἱ ἦ ἕδος, ἔνθα τε ναίῃ.
14 Τοῦτο δέ μοι κατάπαυμα διαμπερές· (ὧς γὰρ ἔειπεν)
Ἐνθάδε τ' οἰκήσω, ὅτι με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.
15 Σῖτος δ' οἱ ἅλις ἔσται, ἐνιπλήσω δέ μιν ὄλβου·
Πτωχοῖσιν δ' αὐτῆς θήσω μενοεικέ' ἐδωδὴν,
Ἐσθέμεναι, ἵνα μὴ ἄρτου ἐπιδευέες ὦσι.
16 Ἱρῆας δὲ φόως καὶ ἀρωγὴν εἵματι ἕσσω,
Ἠδὲ μάλ' ἐνδυκέως σφέας ῥύσομαι ἠδὲ σαώσω·
Χάρμ' ὁσίοισι θ' ἑοῖσι μέγ' ἔσσεται, ἠδ' ἀλαλαγμός.
17 Ἔνθα κε Δαβίδαο κέρας καὶ κῦδος ἀέξων
Θρέψω, ὡς ὅτε ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἀέξῃ,
Καὶ θρέψῃ· μέγα δὲ Χριστοῖό τ' ἐμοῖο μεμηλὼς
Λύχνον ἑτοῖμον ἔθηκα, φάος τέ οἱ ἔμμεν' ὀπίσσω,
Ὄφρα μὴ ἄσπερμος γενεὴ καὶ ἄφαντος ὄληται.
18 Ἀμφὶ δὲ δυσμενέας λώβην κάκ' ὀνείδεά θ' ἕσσω·
Ἀλλ' οἱ ἐπὶ κρατὶ στέφανος θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ
Ἀνθήσει, πλοῦτος δὲ καὶ εἰρήνη ἅλις ἔσται.

Ψαλ. ρλγ'.

1 ΩΣ ἀγαθὸν καὶ τερπνὸν ἰδεῖν ἐρίηρας ἀδελφοὺς,
Οἵ θ' ἅμα ναιετάουσιν ὁμοφροσύνῃσι νόοιο,
Ἀλλήλοισι φίλοι, καὶ ἕνα φρεσὶ θυμὸν ἔχοντες.
2 Οἷον ἐπ' αἰδοίῃ κεφαλῇ εὐῶδες ἔλαιον,
Τιμῆεν, τὸ δέ τ' ἦκα κατείβετ' ἐς ἀνθερεῶνα,
Ἀνθερεῶν' Ἀαρῶνος ἀμύμονος ἀρητῆρος·
Τοῦ δ' ὀδμὴ ἡδεῖα ἀπὸ κράτεσφιν ὀδώδει
Ἐκχυμένοιο μύρου, δεύοντο δὲ μίγματι κόλποι,
Ἀμβροσίῳ, ἑδανῷ, τὸ δέ θ' εἵματα κάλ' ἐδίηνε,

Descenditque ad fimbrias, & talarem tunicam.
3 Quemadmodum verò super Hermonis juga guttæ roris
Cœlitùs cadunt, supérque montes oblongos Sionis,
Unde admodum pingue subest solum, postquam floridum rorem
Guttulásque-matutinas dulces bibit alma tellus:
Ibi enim hominibus Deus prosperitatémque gratiámque,
Felicitatémque vitámque in-perpetuum usque constituit.

PSAL. CXXXIV.

1 VEnite agite, hymnis-celebrantes canite Omnium-regem,
Omnes quotquot servi, & nuntii estis Dei,
Stantes noctu in Immortalis domo.
2 Manus attollentes ejus in pingui templo
Cantate & laudate sacrum robur Immortalis.
3 Tibi autem Deus valdè omnia ex Sione fausta det,
Qui terram fecit, & cœlum stellatum.

PSAL. CXXXV.

1 HYmnis-celebrate Immortalem, & canite nomen Domini,
Hymnis celebrate, ô servi insignes Immortalis.
2 Vos qui stantes *estis* etiam in Immortalis domo,
Sacræ in atriis domûs Dei nostri.
3 Celebrate Dominum, quoniam est bonus; suavibusq; cantilenis
Ejus nomen decantate, quoniam amabile est.
4 Dominus enim Jacobum elegit sibi præ omnibus,
Et Israelem possessionem sibi eximiam esse.
5 Novi enim quod Dominus magnus est, & Deus noster
Potentiâ excellit, deósque est supra omnes.
6 Fecit prout vult sacrum robur Immortalis
Terra in lata, ínque cœlo, & in mari,
Inque profundis omnibus, quod ei placitum est animo.
7 De-longinquo ex terra, ubi & extremæ oræ sunt,
Educit nubes, & in ætherem dium attollit
Suspendens, fulgur autem pluviæ permiscet,
Mirum visu, terribilis autem coruscatio hominibus apparet.

Ex

Κὰδ δ᾽ ἔβη ἐς θυσάνους, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.
3 Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἐφ᾽ Ἑρμῶνος κορυφὰς ῥαθάμιγγας ἐέρσης
Οὐρανόθεν πίπτουσ᾽, ἐπί τ᾽ οὔρεα μακρὰ Σιῶνος,
Τῷ μάλα πὰρ ὑπ᾽ ὕδας, ἐπεὶ τεθαλυῖαν ἐέρσην
Πρῶνάς τε γλυκερὰς ἔπι ζείδωρος ἄρουρα·
Ἔνθα γὰρ ἀνθρώποισι Θεὸς θαλίην τε χάριν τε,
Ὄλβον τε ζωήν τε διαμπερὲς αἰὲν ἔθηκε.

Ψαλ. ρλδ΄.

1 ΔΕῦτ᾽ ἄγεθ᾽ ὑμνείοντες ἀείδετε Παμβασιλῆα,
Πάντες ὅσοι θεράποντες ἰδ᾽ ἄγγελοί ἐστε Θεοῖο,
Ἑσταότες διὰ νύκτας ἐν Ἀθανάτοιο δόμοισι.
2 Χεῖρας ἀνασχόμενοι αὐτοῦ ἐνὶ πίονι νηῷ
Μέλπετε καὶ αἰνεῖθ᾽ ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο.
3 Σοὶ δὲ Θεὸς μάλα πάντα Σιωνόθεν ὄλβια δοίη,
Ὃς γαῖαν ποίησε, καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα.

Ψαλ. ρλε΄.

1 ΥΜνεῖτ᾽ Ἀθάνατον, καὶ ἀείδετε οὔνομ᾽ Ἄνακτος,
Ὑμνεῖτ᾽, ὦ θεράποντες ἀμύμονες Ἀθανάτοιο.
2 Ὕμμες οἱ ἑσταότες καὶ ἐν Ἀθανάτοιο δόμοισιν,
Ἱεροῦ εἰν αὐλῇσι δόμου Θεοῦ ἡμετέροιο.
3 Κλείετ᾽ Ἄνακτ᾽, ὅτι ἔστ᾽ ἀγαθός· λιγυρῇσι δὲ μολπῇς
Αὐτοῦ οὔνομ᾽ ἀείδετ᾽, ἐπεὶ πολυήρατόν ἐστιν.
4 Ἐκ γὰρ Ἄναξ Ἰάκωβον ἐλέξατό οἱ περὶ πάντων,
Καὶ Ἰσραήλον κτέρας οἱ ἐξαίρετον εἶναι.
5 Οἶδα γὰρ οὕνεκ᾽ Ἄναξ μέγας ἔπλετο, καὶ Θεὸς ἁμὸς
Κάρτεϊ τε προβέβηκε, θεῶν πέρι τ᾽ ἐστὶν ἁπάντων.
6 Ἔρξεν ὅπως ἐθέλῃ ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Γαίῃ ἐν εὐρείῃ, ἔν τ᾽ οὐρανῷ, ἔν τε θαλάσσῃ,
Ἐν βένθεσί τε πᾶσιν, ὅ οἱ φίλον ἔπλετο θυμῷ.
7 Τηλόθεν ἐκ γαίης, ὅθι τ᾽ ἔσχατα πείρατ᾽ ἔασιν,
Ἐξάγαγεν νεφέλας, καὶ ἐς αἰθέρα δῖον ἄειρεν
Ἀγκρεμάσας, στεροπὴν δὲ καὶ ὑετῷ ἐγκατέμιξε,
Θαῦμα ἰδεῖν, δεινὸν δὲ σέλας μερόπεσσι φαάνθη·

Ex conclavibus verò *sui*, ubi ei cimelia multa sunt,
Effundit omnigenorum ventorum celeres vias:
8 Qui & primogenitos fertilis Ægypti
Occidit, hominum, bestiarúmque, unóque *& eodem* perdidit fato.
9 Qui multa olim signa tui in medio,
Ægypte, palàm edidit, fecítque misitque miranda
In Pharaonem simul, servósque omnes suos.
10 Qui & multarum urbium dissolvit arces ac fastigia,
Et validas gentes excidit, & occidit reges,
Potentes, magnos, quorum & vires haud infirmæ *erant*.
11 Seonem magnanimum, Amorrhæorum regem,
Et Basani principem, monstrosum ingentem Ogum;
Et quotquot in Chanaane throni regales erant.
12 Eorum autem terram distribuit penitùs benè ac convenienter,
Et *eam* postquam-diviserat, possessionem & hæreditatem dedit,
Hæreditatem verò Israeli, insigni servo suo.
13 Immortalis, nomen tuum incessanter diebus omnibus
Manet, & memoriale tuum in perpetuum usque,
Omnibus seculis, tuáque gloria nunquam peribit.
14 Immortalis enim suo jus-dicet populo,
Imperabítque; & propitius servis suis,
Iram abjiciet, flectétque charum cor.
15 Idola aurum & argentum, quibus fidunt
Gentes, & humanæ artificia manûs sunt.
16 Ora iis sunt, sed nunquam vocem emittunt;
Oculos quidem habent, & tamen nihil vident.
17 Aures etiam iis sunt, sed nullius audiunt vocem;
Nec ullus sanè est eorum in ore spiritus.
18 Eorum autem opifices viri similes iis sunt;
Tales & omnes, quicunque iis confidunt.
19 Celebrate utique Dominum vos, filii Israelis;
Celebrate Dominum, & vos, qui posteri estis Aaronis.
20 Celebrate Dominnm, quotquot Leviticæ estis prosapiæ;
Celebrate Dominum, quotquot factum robur Immortalis
In animo reveremini, & quibus mens est Dei-timens.

Ἐκ θαλάμων δ', ὅθι οἱ κειμήλια πολλὰ τέτυκται,
Χεύατο πομπαίων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα.
8 Ὃς καὶ πρωτοτόκους ἐριβώλακος Αἰγύπτοιο
Κτεῖν', ἀνδρῶν, θηρῶν τε, μιῇ καὶ ἀπώλεσεν αἴσῃ.
9 Ὅσπερ πολλὰ πάλαι σημήια σοὶ ἐνὶ μέσσῃ,
Αἴγυπτ', ἀμφαδὰ θῆκεν, ἧκε δὲ μάρμαρα ῥέξας,
Ἐν Φαραῶνι θ' ἅμα, δμώεσσί τε πᾶσιν ἑοῖσιν.
10 Ὃς καὶ πολλάων πόλεων κατέλυσε κάρηνα,
Καὶ κρατερ' ἔθνεα πέρσε, καὶ ἔκτανε τοὺς βασιλῆας,
Ἰφθίμους, μεγάλους, τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.
11 Σηῶνα κρατερόφρον', Ἀμορραίων βασιλῆα,
Καὶ Βασάνοιο μέδοντα, πελώριον ὄβριμον Ὦγον·
Ὅσσοι τ' ἐν Χαναὰνι θρόνοι βασιλήιοι ἦσαν.
12 Τῶν δέ τε γαῖαν ἔνειμε διαμπερὲς οὗ κατὰ μοῖραν,
Καὶ διαδασσάμενος κτῆσιν καὶ κλῆρον ἔδωκε,
Κλῆρον δ' Ἰσραήλῳ, ἀμύμονι ᾧ θεράποντι.
13 Ἀθάνατ', ὄνομά σου ἄλληκτόν τ' ἤματα πάντα
Μίμνει, μνημόσυνον δὲ τεὸν διά τ' ἀμπερὲς αἰεί,
Πάσῃσιν γενεῆς, σόν τε κλέος οὔποτ' ὄληται.
14 Ἀθάνατος γὰρ ἑοῖο θεμιστεύσει λαοῖο,
Σημανέει τε· καὶ ἵλαος δμώεσσιν ἑοῖσιν,
Μῆνιν ἀπορρίψει, ἐπί τε γνάμψει φίλον ἦτορ.
15 Εἴδωλα χρυσός τε καὶ ἄργυρος, οἷσι πέποιθεν
Ἔθνεα, καὶ βροτέης τεχνήματα χειρός ἐασι.
16 Τὰ στόματα σφιν ἔασ', ἀλλ' οὔποτε γῆρυν ἴσασιν·
Ὀφθαλμοὺς μὲν ἔχουσιν, ὅμως δέ τι οὐδὲν ὁρῶνται.
17 Οὔατά τε σφιν ἔασ', ἀλλ' οὔτινος ἔκλυον αὐδῆς·
Οὐδ' ἄρα τις σφετέροισιν ἐνὶ στομάτεσσιν ἀϋτμή.
18 Τῶν δέ τε τέκτονες ἄνδρες ὁμοῖοι τοῖσι πέλονται·
Τοῖοι καὶ ἄπαντες, ὅσοι σφιν θάρσυνοί εἰσι.
19 Κλείετ' Ἄνακτα γοῦν ὕμμες, οἱ υἷες Ἰσραήλου·
Κλείετ' Ἄνακτα καὶ ὕμμες, οἱ ἔκγονοι ἐξ Ἀαρῶνος.
20 Κλείετ' Ἄνακτα, ὅσοι Λευίτιδος ἐστε γενέθλης·
Κλείετ' Ἄνακτ', ὅσσοι ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο
Ἐν θυμῷ ἄζεσθε, καὶ οἷς νόος ἐστὶ θεουδής.

Ex Sione cantetur gloria Immortalis
Et laus, qui Solyma præclara incolit: Celebrate Dominum.

PSAL. CXXXVI.

1 CElebrate Dominum, quoniam bonus & clemens est,
Quoniam clemens est, misericordia autē ei nunquam perit.
2 Celebrate omnium supremum Deum cœlitum;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
3 Celebrate Omnium-regem, quíque Dominus est dominorum;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
4 Qui solus stupenda opera, & ingentia miracula facit;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
5 Cœlum qui fecit prudentiâ mentis;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
6 Qui & super humidam aquam expandit immensam terram;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
7 Fecit autem lampadas magnas, pulchra lumina;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
8 Solem cœli oculum, vitæ lucem, diei principem;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
9 Lunámque subinde-plenam, unà cum stellis, noctis dominam,
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
10 Qui & primogenita percussit Memphiticæ terræ;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
11 Eorum autem è medio eduxit inclytum Israelem;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
12 Validâ admodum manu, brachióque sursum extenso;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
13 Mare rubrum etiam diffidit huc illuc;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
14 Israelíque viam ire per medium fecit;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
15 Extrusit.a.*excussitque* Pharaonē, & exercitū suū in mare rubrū;
Quoniam clemens est, misericordia autem ei nunquam perit.
16 Qui & duxit populum suum per desertam terram itinerantem;
Quoniam

21 Ἐκ Σιῶνος ἀειδέσθω κλέος Ἀθανάτοιο
Αἰνός τ', ὃς Σόλυμα κλυτὰ ναίει· Κλείετ' Ἄνακτα.

Ψαλ. ρλϛʹ.

1 Κλείετ' Ἄνακτ', ἐπεὶ ἀγαθὸς καὶ μείλιχός ἐστιν,
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
2 Κλείετε τὸν πάντων ὕπατον Θεὸν οὐρανιώνων·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
3 Κλείετε Παμβασιλῆ, ὅ, τε κοίρανός ἐστιν ἀνάκτων·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
4 Μοῦνος ὃ μέρμερα ἔργα, καὶ ἄσπετα θαύματα ῥέζει·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
5 Οὐρανὸν ὃς ποίησεν ἐπιφροσύνῃσι νόοιο·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
6 Ὃς δ' ὑπὲρ ὑγρὸν ὕδωρ ἐπέτασσεν ἀπείρονα γαῖαν·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
7 Τεῦξε δὲ λαμπτῆρας μεγάλας, περικαλλέα φῶτα·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
8 Ἠέλιον οὐρανοῦ ὄμμα, βίου φάος, ἤματος ἀρχόν·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
9 Μήνην τε πλήθουσαν, ἅμ' ἄστρασι, νυκτὸς ἀνάσσειν·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
10 Ὃς καὶ πρωτότοκα πλῆξεν Μεμφίτιδος αἴης·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
11 Τῶνδε καὶ ἐκ μέσσων ἄγαγε κλυτὸν Ἰσραήλον·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
12 Ἰφθίμῃ μάλα χειρὶ, βραχίονί θ' ὑψόσ' ὀρεκτῷ·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
13 Πόντον ἐρυθραῖον διά τ' ἔσχισεν ἔνθα καὶ ἔνθα·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
14 Ἰσραήλῳ ὁδὸν τ' ἰέναι διὰ μέσσον ἔθηκεν·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
15 Ἐκ δ' ὦσεν Φαραῶνα, καὶ ἐν στρατὸν, εἰς ἅλ' ἐρυθρήν·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
16 Ὃς τ' ἄγαγ' ὃν λαὸν δι' ἐρημάδα γαῖαν ὁδίτην·

Quoniam clemens eſt, miſericordia autem ei nunquam perit.
17 Qui magnos occidit & fortes reges;
Quoniam clemens eſt, miſericordia autem ei nunquam perit.
18 Et præclaros reges inclytóſque interfecit;
Quoniam clemens eſt, miſericordia autem ei nunquam perit.
19 Seonem magnanimum, Amorrhæorum regem;
Quoniam clemens eſt, miſericordia autem ei nunquam perit.
20 Et Baſani principem, monſtroſum ingentem Ogum;
Quoniam clemens eſt, miſericordia autem ei nunquam perit.
21 Eorum.a.terram diſtribuit, poſſeſſionémq; & hæreditatē dedit;
Quoniam clemens eſt, miſericordia autem ei nunquam perit.
22 Hæreditatem verò Iſraeli inſigni ſervo ſuo;
Quoniam clemens eſt, miſericordia autem ei nunquam perit.
23 Qui & noſtrî meminit calamitatis in tempore malo;
Quoniam clemens eſt, miſericordia autem ei nunquam perit.
24 Ab iis autem *nos* ſervavit, qui inimici nobis erant;
Quoniam clemens eſt, miſericordia autem ei nunquam perit.
25 Qui omnibus viventibus dat gratam eſcam;
Quoniam clemens eſt, miſericordia autem ei nunquam perit.
26 Celebrate canticis Deum, qui & habet cœlum amplum;
Quoniam clemens eſt, miſericordia autem ei nunquam perit.

PSAL. cxxxvii.

1 IUxta flumina Babylonis, ad Euphratis rivos,
Ibi ſedentes flevimus, dum Sionis
Recordati-ſumus dulcis, rigabantur autem lachrymis ſinus,
Ob eam enim vehementer nobis deſiderium obortum-eſt luctûs.
2 Citharas autem dulciſonas virides ſuper ramos
(Ibi enim ſalices erant abundè fluminis ad ripas)
Poſuimus & ſuſpendimus, quippe cupido perierat cantilenæ.
3 Etenim infeſti homines, qui nos procul à patria
Terram in peregrinam abduxerant ſubactos neceſſitate,
Et urbem vaſtaverant, & noſtra pinguia arva
Satáque depopulati-fuerant, tunc cantantium vocem audire
Voluerunt noſtram, muſicæque iis cupiens fuit animus,
Qualem

Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
17 Ὃς μεγάλους δῄωσε καὶ ἰφθίμους βασιλῆας·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
18 Καὶ κυδροὺς βασιλῆας ἀγακλειτούς τε κατέκτα·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
19 Σηῶνα κρατερόφρον', Ἀμορραίων βασιλῆα·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
20 Καὶ Βασάνοιο μέδοντα, πελώριον ὄβριμον Ὦγον·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
21 Τῶν δέ τε γαῖαν νείμας κτῆσιν καὶ κλῆρον ἔδωκεν·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
22 Κλῆρον δ' Ἰσραήλῳ ἀμύμονι ᾧ θεράποντι·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
23 Ὅς θ' ἡμέων ἐμνήσατ' ὀϊζύος ἤματι λυγρῷ·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
24 Ἐκ δ' ἄρα τῶνδε σάωσ', οἳ ἀνάρσιοι ἄμμι γένοντο·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλεν.
25 Ὃς πᾶσι ζώοισι δίδοι μυριοεικὲ ἐδωδήν·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.
26 Κλείετ' ἀοιδῇσιν Θεὸν, ὃς τ' ἔχει οὐρανὸν εὐρύν·
Οὕνεκα μείλιχός ἐστ', ἔλεος δέ οἱ οὔποτ' ὄλωλε.

Ψαλ. ρλζ.

1 ΠΑ'Ρ ποταμοὺς Βαβυλῶνος, ἐπ' Εὐφρήταο ῥοῇσιν,
Ἔνθα καθεζόμενοι ἐκλαιόμεν, ὄφρα Σιῶνος
Μνησαίμεθα γλυκερῆς, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι,
Τῆσδε γὰρ αἰνῶς ἄμμιν ὑφ' ἵμερος ὦρτο γόοιο.
2 Φόρμιγγας δὲ μελιφθόγγους χλοεροῖσιν ἐπ' ὄζοις
(Ἔνθα γὰρ ἰτέαι ἦσαν ἅλις ποταμοῖο παρ' ὄχθας)
Θήκαμεν ἀγκρεμάσαντες, ἐπεὶ ἔρος ὤλετ' ἀοιδῆς.
3 Καὶ γὰρ ἀνάρσιοι ἄνδρες, οἳ ἡμέας τηλόθι πάτρης
Γαῖαν ἐς ἀλλοδαπὴν ἄγαγον δαμάσαντες ἀνάγκῃ,
Καὶ πόλιν ἐξαλάπαξαν, ἰδ' ἡμέων πίονας ἀγροὺς
Ἔργα τ' ἐδῄωσαν, τότ' ἀειδόντων ὄπ' ἀκοῦσαι
Ἤθελον ἡμείων, μολπῆς δέ σφ' ἵετο θυμός,

Οἵην

Qualem *sc.* quis lætitiâ in animo oblectatur audiens:
Sic autem dixit ex iis quiſpiam juvenum inſolentium;
Eja agite Iſacidæ, ſuavem incipite modulationem,
Quale in Sione olim apparâſtis canticum.
4 Et quomodo Immortali cantabimus ſacrum hymnum
Populo in extraneo procul à natali ſolo, (cantilenas:
Quemadmodum cùm nobis antehac Deus menti ſuggeſſit
5 Quòd ſi ego unquam oblitus-fuero Hieroſolymorum,
Dextera mea citharæ melliſonæ obliviſcatur.
6 O Solyma, ô omnium longè chariſſima nobis civitatum,
Si tu mihi animo excideris, ceperítque me *tui* oblivio,
Lingua mihi in ore adhærens etiam meo palato
Cantioníſque expers ſit, mutáque fiat taciturnitate:
Niſi mihi ingens gaudium & gloriatio ſupra omnia
Hieroſolyma ſit, amémq; eam præcipuè præ aliis-*rebus omnibus*.
7 Immortalis, die illo quando Hieroſolyma ſervaveris,
Memor-eſto Idumæorum, qui Vaſtate, vaſtate, dixerunt,
Totis-viribus evertite, ut funditùs pereat.
8 Verùm tu terrarum Babylon infeliciſſima omnium,
Etiam & tu deſolata aliquando eris, quemadmodum nos *hodiè*:
Ter beatus hic vir, qui tibi mala multa fecerit, (*rependantur*
Qualia *tu* nobis feciſti, ut compenſatoria opera fiant, *tibiq; vices*
Et tu noxæ tuæ condignam mercedem referas.
9 Ter beatus, qui pueros tuos prehenderit & infantes liberos,
Et adhuc tenellos alliſerit ad lapidoſas petras.

PSAL. CXXXVIII.

1 LAudabo te, Domine, & canam ex corde magìs *magíſque*.
Laudem tuam propalam deorum in-conſpectu cantabo.
2 Ad tuam ſanctam domum ſpectans ſic ſupplicabo,
Et inclytum laudabo nomen tuum, tum ob clementiam,
Tum & ob veritatem tuam; quoniam verbis tuis & promiſſis
Glorificâſti *adeò* nomen tuum, ut ſupra omnia elatum-ſit.
3 Die illo quando tibi ſupplex eram, & clamabam,
Tu promptus me exaudîſti, & menti robur dediſti,

Multúmque

Οἵην γηθοσύνη τις ἐνὶ φρεσὶ τέρπετ᾽ ἀκούων·
Ὧδε δέ τις εἴπεσκε νέων ὑπερηνορεόντων·
Εἶδ᾽ ἄγετ᾽ Ἰσακίδαι, λιγυρῆς ἐξάρχετε μολπῆς,
Οἵην ἐν Σιῶνι πάλαι ἐντύνετ᾽ ἀοιδήν.
4 Καὶ πῶς Ἀθανάτῳ ἀναμέλψομεν ἱερὸν ὕμνον
Δήμῳ ἐν ἀλλοδαπῷ τηλοῦ ἀπὸ πατρίδος αἴης,
Ὡς ὅτε τ᾽ ἄμμι πάροιθε Θεὸς φρεσὶν ἔμβαλεν οἴμας;
5 Εἰ δέ τ᾽ ἐγώ ποτ᾽ ἔοιμι λελασμένος Ἱεροσολύμων,
Δεξιτερὴ κιθάρης μελινδέος ἐκλελάθοιτο·
6 Ὦ Σόλυμ᾽, ὦ πασέων πολὺ φιλτάτη ἄμμι πολήων,
Ἤν σύ μοι ἐκ θυμοῖο πέσῃς, αἱρῇ δέ με λήθη,
Γλῶσσά μοι ἐν στόματι προσφυσσά τέ μου ὑπερῴῃ
Μολπῆς τ᾽ ἄμμορος εἴη, ἀκήν τε γένοιτο σιωπῇ·
Ἤν μή μοι μέγα χάρμα, καὶ εὐχωλὴ πέρι πάντων
Ἱεροσόλυμά τ᾽ ἔησι, πίω δέ μιν ἔξοχον ἄλλων.
7 Ἀθάνατ᾽, ἤματι τῷ ὅπότ᾽ Ἱεροσόλυμα σαώσῃς,
Μνῆσαι Ἰδουμαίων, οἳ Πέρσατε, πέρσατ᾽, ἔειπον,
Πανσυδίῃ ἀλαπάξαθ᾽, ἵνα προθέλυμνος ὄληται.
8 Ἀλλὰ σὺ γαιάων Βαβυλὼν πέρι κάμμορε πασέων,
Καὶ σύγ᾽ ἐρημαίη ποτὲ ἔσσεαι, ὥς νύ περ ἡμεῖς·
Τρὶς μάκαρ ἔσσετ᾽ ἀνήρ, ὅς σοι κακὰ πολλά κεν ἔρδοι,
Οἷά περ ἄμμιν ἔρεξας, ἵν᾽ ἄντιτα ἔργα γένοιτο,
Καὶ σὺ τεῆς ἄτης ἐπιεικέα μισθὸν ἄροιο.
9 Τρὶς μάκαρ, ὅς σου παῖδας ἕλοι, καὶ νήπια τέκνα,
Ἠδ᾽ ἔπι τηλίκ᾽ ἐόντα βάλοι λίθακας ποτὶ πέτρας.

Ψαλ. ρλή.

1 Αἰνήσω σε, Ἄναξ, καὶ ἀείσω κηρόθι μᾶλλον·
Αἰνόν σου ἀναφανδὰ θεῶν προπάροιθεν ἀείσω.
2 Πρὸς τεὸν ἱερὸν οἶκον ὀρώμενος ὡς ἱκετεύσω,
Καὶ κλυτὸν αἰνήσω τεὸν ὄνομα, μειλιχίης τε
Εἵνεκ᾽, ἀληθείης τε τεῆς· ὅτι σοῖσιν ἔπεσσι
Κύδηνας τεὸν οὔνομ᾽, ὅπως ἐπὶ πᾶσιν ἀερθῇ.
3 Ἤματι τῷ ὅτε σοι ἱκέτης ἦν, ἠδ᾽ ἐβόησα,
Σὺ πρόφρων μου ἄκουσας, ἰδὲ φρεσὶ κάρτος ἔδωκας,

Multúmq;animæ meæ instillâsti vigorem *impetúmq*;præstantē.
4 Immortalis, certè te omnes simul principes,quotquot sunt,
Sceptrigeri reges in terra alma
Omnes collaudabunt, postquam tuum sermonem audiverint,
Tuámq;vocem,admirati animitùs verba,eò-quòd-talia loqueris.
5 Canent autem simul sacrum robur Immortalis,
Celebrantes ejus opera, & quà incedit, & qualia facit:
Quoniam Dominus magnus est, & ei magna gloria adest.
6 Sublimis quantumvis sit, & supremas domos habitet,
Veruntamen & sic humiles & mites viros intuetur
Propè, at superbos valdè è-longinquo cognoscit.
7 Etsi opprimor ærumnâ, mediáque in calamitate tristi
Versor, tu tamen me vivificabis afflictum licet:
Manum tuam adversariorum meorum in furorem extendes,
Ne omninò me lædant, valdè quantumvis irati;
Dextera autem tua me liberabit atque servabit.
8 Immortalis perficiet mihi, *id* quod & *dudum* præstiturus erat:
Clementia autem tua, misericordiáque, quâ tu præditus-es,
Immortalis, nunquam perit, sed manet usque in æternum:
Idcircò tu manuum opera nè deseras tuarum.

PSAL. cxxxix.

1 INvestigâsti, Domine, me, & cognovisti tuo in animo.
2 Semper enim mihi tu adstas, neque te lateo (euntem:
Vel tantillum me-movens, observas autem me aut huc aut illuc
Tu & sedentem, & surgentem, me observas;
Benè & de-longinquo nôsti mei cogitationes animi.
3 Et me semper undique circundans, tu mihi propè adstas;
Sive per viam incedo, sive in lecto cubo:
Tibi & liquidò-notæ omnes meæ sunt semitæ.
4 Haud ullum in lingua mihi *est* verbum, quod *tu* non clarè nôsti,
Immortalis,*etiā* non dictum,priusquā & fugit septum dentium.
5 Undique me coercens retrò & antè me conclusisti:
Injecistíque mihi manum tuam, ut nè unquam te effugerem.
6 Hæc mihi scientia valdè admodum mirabilis est,

Eam

Πολλόν τε ψυχῇ μου ἐνέσταξας μένος ἠΰ.
4 Ἀθάνατ᾽, ἦ ῥά σε πάντες ἅμ᾽ ὄρχαμοι, ὅσσοι ἔασι,
Σκηπτοῦχοι βασιλῆες ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ
Πάντες ἐπαινήσουσιν, ἐπεὶ σὸν μῦθον ἄκουσαν,
Σήν τ᾽ ὄπ᾽, ἀγασσάμενοι ἔπεα φρεσὶν, οἷ᾽ ἀγορεύεις.
5 Ὑμνήσουσι δ᾽ ὁμοῦ ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο,
Κλείοντες τὰ ἃ ἔργ᾽, ὅσσα τ᾽ ἤϊεν, οἷά τ᾽ ἔρεξεν·
Οὕνεκ᾽ Ἄναξ μέγας ἐστὶ, καί οἱ μέγα κῦδος ὀπηδεῖ.
6 Ὑψηλός περ ἐὼν, καὶ ὑπέρτατα δώματα ναίων,
Ἀλλὰ καὶ ὣς χθαμαλοὺς, καὶ ἐνηέας ἄνδρας ὄπωπεν
Ἐγγύθεν, αὐτὰρ ὑπερφιάλους μάλα τηλόθεν οἶδεν.
7 Εἰ δ᾽ ἔρχωμαι κακότητι, μέσῃ τ᾽ ἐν ὀϊζυΐ λυγρῇ
Πωλεῦμαι, σύ δέ με ζωγρήσεις τειρόμενόν περ·
Χεῖρα σὴν ἀντιβίων ἀνδρῶν ἐπὶ θυμὸν ὀρέξεις,
Μή τι με σίνωνται, μάλα περ κεχολωμένοι ἔμπης·
Δεξιτερὴ δὲ τεὴ ἐμὲ ῥύσεται ἠδὲ σαώσει.
8 Ἀθάνατος τελέσει μοι, ὅ, τε κρηῆναι ἔμελλε·
Μειλιχίη γὰρ τεὴ, ἔλεος δέ τε, ᾧ σὺ κέκασσαι,
Ἀθάνατ᾽, οὔποτ᾽ ὄλωλε, μένει δέ τε νωλεμὲς αἰεί·
Τῷ σύ γε μὴ χειρῶν ἔργα προλίπῃσθα τεάων.

Ψαλ. ρλθ'.

1 ἨΡευνήσας, Ἄναξ, με, καὶ ἔγνως σὸν κατὰ θυμόν.
2 Αἰεὶ μὲν γὰρ ἐμοὶ σὺ παρίστασαι, οὐδέ σε λήθω
Κινύμενος· νοέεις δ᾽ ἔμ᾽ ἢ ἔνθ᾽ ἢ ἔνθα κιόντα·
Καὶ σὺ καθεζόμενον, καὶ ἀνιστάμενόν με δοκεύεις·
Εὖ καὶ τηλόθεν οἶδας ἐμοῦ μελεδήματα θυμοῦ.
3 Καί μ᾽ αἰεὶ περί τ᾽ ἀμφί τ᾽ ἐὼν, σύ μοι ἄγχι παρέστης,
Εἴτ᾽ ἂν ὁδὸν βαίνω, εἴτ᾽ ἐν λέκτρῳ κατάκειμαι·
Σοὶ καὶ ἀρίγνωτοι πᾶσαί μου ἔασι κέλευθοι.
4 Οὔ τι ἐπὶ γλώσσῃ μοι ἔπος, τόπερ οὐ σάφα οἶσθα,
Ἀθάνατ᾽, ἄῤῥητον, πρὶν καὶ φύγεν ἕρκος ὀδόντων.
5 Πάντῃ μ᾽ ἰσχανόων ὄπιθεν καὶ πρόσθεν ἔερσας·
Ἔν τ᾽ ἔβαλές μοι χεῖρ᾽, ἵνα μήποτέ σε προφύγοιμι.
6 Ἦδε μοι ἰδρείη λίην περὶ θαῦμ᾽ ἐτέτυκτο,

Eam autem nullatenus possum clarè scire nec intelligere,
Quoniam & præstantior & superior est me.
7 Quà ego à te tuóque spiritu ibo?
Aut quò fugiam tuo seorsim à conspectu?
8 Etsi enim etiam ascendero in cœlum amplum supernè,
Certè tu ibi es: sin autem in inferorum ædibus
Subtùs fuero, lectúmque apparavero, tu & ibi ades.
9 Quòd si auroræ pennis sublatus manè-genitæ,
(Quæ & diluculò admodum surgens valdè velociter volat
Ætherem per medium, pérque extremos fines terræ)
Statim iero, & ad extremitatem maris ædes habitarem:
10 Neque sic *tamen* te latebo; tua autem me, ibi etiã cùm-essem,
Manus duceret præveniens, occuparétque dextera.
11 Sin verò aliquando sic dicerẽ, Profectò me tenebræ cooperient:
Verùm & adeò circa me lux erit nocte intempestâ.
12 Haud quisquam te latere-poterit tectus caligine multâ,
Quin & sic eum tuus perspiciet oculus splendidus:
Tibi autem nox obscura perinde-ac meridies lucet,
Perinde tibi ambo sunt, tum tenebræ tum etiam lumen.
13 Renes enim meos, meíque abditissima consilia animi
Nôsti tu, possedistíque olim autem & in utero matris
Occultè compegisti me, carnéque circuntexisti.
14 Idcircò te laudabo, tuámque gloriam præstantem canam,
Quoniam terribiliter adeò magnum miraculum factus-sum:
Adeò tua stupenda opera, quæ & admirentur homines;
Benè autem & ego hoc novi in mente & in animo.
15 Et tu utique corpus meum nôsti, & ossa omnia observâsti,
Nec ullum eorum te latuit, quando occultè factus eram:
Cùm tu variegans me elaborâsti, mirum visu,
Arte divinâ, bene callens facultatem fabrilem,
Infrà, velut occultis in latebris terræ.
16 Dum adhuc etiam embryo eram, tu me oculis vidisti
Semiperfectus cùm-essem charæ in utero matris:
Scripta-sunt autem omnia mea membra tuo in libro,
Etiamsi posteà primò unum deinde aliud

Ordine

Τὴν δ' οὔ πως δύναμαι σάφα ἴδμεναι οὔτε νοῆσαι,
Οὕνεκά τε κρείσσων καὶ ὑπερτέρη ἐστὶν ἐμεῖο.
7 Ὅππη ἐγὼ ἀπὸ σεῖο, τεοῦ τε πνεύματος εἶμι;
Ἢ πόσε κεν φεύγοιμι τεῆς ἄπο νόσφιν ὀπωπῆς;
8 Εἰ μὲν γάρ τ' ἀναβαίνω ἐς οὐρανὸν εὐρὺν ὕπερθεν,
Ἦ ῥα σὺ κεῖθι πέλεις· εἰ δ' εἰν ἀΐδαο δόμοισι
Νέρθεν ἐὼν λέχος ἐντύνω, σὺ καὶ ἔνθα πάρεσσι.
9 Εἰ δ' ἠοῦς πτερύγεσσιν ἀερθεὶς ἠριγενείης
(Ἥ τε πρωῒ μάλ' ὀρνυμένη μάλα ῥίμφα ποτᾶται
Αἰθέρα καμμέσσην, διά τ' ἔσχατα πείρατα γαίης)
Αὐτίκ' ἴω, καὶ ἔπ' ἐσχατιῇ ἁλὸς οἰκία ναίω·
10 Οὐδέ κεν ὧς σε λάθοιμι, τεὴ δέ με κεῖθί τ' ἐόντα
Χεὶρ ἂν ἄγοι φθαίνουσα, κιχάνοι δεξιτερή τε.
11 Εἰ δέ ποθ' ὧδ' ἐρέω, Ἦ με σκότος ἀμφικαλύψει·
Ἀλλ' οὖν ἀμφί τέ μοι φάος ἔσται νυκτὸς ἀμολγῷ.
12 Οὐκ ἄν τις σε λάθοι κεκαλυμμένος ἠέρι πολλῇ,
Ἀλλὰ καὶ ὧς μιν σόν γε διαδράκοι ὄμμα φαεινόν·
Σοὶ δέ τε νὺξ ἐρεβεννὴ ὁμῶς μέσῳ ἤματι λάμπει,
Ἶσά τοι ἄμφω ἔασ', ἠμὲν ζόφος ἠδὲ καὶ αὐγή.
13 Νεφροὺς γάρ μου, ἐμοῦ τε μυχοίτατα μήδεα θυμοῦ
Οἶσθα σύ, κέκτησαί τε· πάλαι δ' ἐν γαστέρι μητρὸς
Λάθρη τε ξυνέπηξας ἐμέ, χροΐ τ' ἀμφεκάλυψας.
14 Τοὔνεκά σ' αἰνήσω, σόν τε κλέος ἐσθλὸν ἀείσω,
Οὕνεκά τ' ἐκπάγλως οὕτω μέγα θαῦμα τέτυγμαι·
Ὡς τεὰ μέρμερα ἔργ', ἅ, τε θαυμάσσωσιν ἅπαντες·
Εὖ δέ τ' ἐγὼ τόδε οἶδα κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
15 Καί σύ γ' ἐμὸν δέμας οἶσθα, καὶ ὀστέα πάντα νόησας,
Οὐδέ τι τῶν ἔλαθέν σ', ὅτε κρύβδα τετυγμένος ἦα·
Ὄφρα σὺ δαιδάλλων μ' ἤσκησας, θαῦμα ἰδέσθαι,
Τέχνῃ θεσπεσίῃ, οἷ' εἰδὼς τεκτοσυνάων,
Νειόθι, κρυπταδίοις ὡσεὶ ἐνὶ κεύθεσι γαίης.
16 Ὄφρ' ἔτι γ' ἔμβρυον ἦα, σύ μ' ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπας
Ἡμιτέλεστον ἐόντα φίλης ἐνὶ γαστέρι μητρός·
Γεγράφαται δέ τε πάντα μου ἄψεα σῇ ἐνὶ βίβλῳ,
Εἴπερ καὶ μετόπισθε πρὸ μέν τ' ἄλλ' αὐτὰρ ἔπ' ἄλλο,

Ordine futura-essent post dies multo fabricari,
Tibi tamē simul māifesta erant,priusquàm quicquā eorū fieret.
17 Quales mihi, quámque pretiosæ, Deus, tuæ cogitationes sunt!
Earum autem quàm ingens & infinitus est numerus!
18 Valdè enim arenis pares, aut adhuc plures
Videntur esse, eas dinumerare cùm *me* animus impellit:
Cùm me somnus dimittit, ego adhuc tecum sum,
Et vigilans téque cogito, & tua opera.
19 Certè tu occidere vis, Deus, homines improbos:
Recedite ergo à me homicidæ, sanguinarii.
20 Scelerata enim adversus te improbáque multa dixêre;
Temeréque contra te adversarii homines elati-sunt.
21 An non mihi exosi-sunt, quibus tu exosus-es ipse,
Immortalis? nonnè iis ex-corde infensus-sum, & indignor,
Qui tibi ex-adverso malè affecti insurgunt?
22 Imò verò exosi-sunt mihi vehementer ex-corde magis;
Invisi & mihi illi sunt perinde ac inferorum portæ,
Inimicorúmque mihi sunt in loco animam-destruentium.
23 Eja age explora me, Deus, in animo, ut benè scias,
Notum tibi cor meum in pectore sit:
Tenta me, benéque scito mei cogitationes animi.
24 Aspice me, consideráque & oculis observa,
Siquam alicubi pravam dolorificámque calco semitam,
Bonâ autem, semper durante, mihi in-viâ dux-sis.

PSAL. cxl.

1 IMmortalis, propitius libera me ab homine malo;
Et à violentia me serva improbam injuriam exercentium.
2 Quorum cor mala molitur in animo, & struit;
Qui postquàm coëuntes frequentes congregati-sunt,
Inde toto-die cient belláque præliáque.
3 Linguas, lethaléşque, sicut serpens, acuunt dentes;
Labiis autem eorum aspidis venenum subest.
4 Immortalis, hominis improbi à me manus propulsa;
Libera me à violentia injuriosorum & serva;

Qui

Ἐξείης που ἔμελλε μετ' ἤματα πολλὰ τετύχθαι,
Σοὶ δ' ἄμ' ἀρίζηλ' ἔσκε, πρὶν ἤέ τι τῶνδε γενέσθαι.
17 Οἷά μοι, ὥς τ' ἐρίτιμα, Θεὸς, σὰ νοήματ' ἔασι·
Τῶν δ' ὡς θεσπέσιος καὶ ἀπείριτός ἐστιν ἀριθμός.
18 Λίην γὰρ ψαμάθοισιν ἐοικότα, ἢ ἔτι πλείω
Φαίνετ' ἐμοὶ, πεμπάζεσθαι ὅτε θυμὸς ἀνώγει·
Ὄφρα με ὕπνος ἀνῆκεν, ἐγὼ ἔτι σοί γε μέτειμι,
Καὶ ἐγρηγορέων σέ τ' ὀΐομαι ἠδὲ σὰ ἔργα.
19 Ἦ σὺ κατακτάμεναι ἐθέλεις, Θεὸς, ἄνδρας ἀλιτρούς·
Χάζεσθ' οὖν ἀπ' ἐμεῖο μιαιφόνοι, αἱματόεντες.
20 Σχέτλια γὰρ κατὰ σεῖο ἀτάσθαλα πολλά τ' ἔειπον·
Μαψιδίως κατὰ σεῖο τ' ἀνάρσιοι ἄνδρες ἄερθεν.
21 Ἦ οὐ μοι ἀπέχθονται, τοῖσιν σύ τ' ἀπέχθεαι αὐτὸς,
Ἀθάνατ'; οὐκ ἄρα τοῖς κῆρ ἄχθομαι, ἠδὲ νεμεσσῶ,
Οἵ σοι ἐναντίβιον κακά τε φρονέοντες ὄρουσαν.
22 Ἀλλά γ' ἀπέχθονται ἄμοτόν μοι κηρόθι μᾶλλον·
Ἐχθροί καί μοι κεῖνοι ὁμῶς ἀΐδαο πύλησι,
Δυσμενέων τε μοι εἰσὶν ἐν αἴσῃ θυμοραϊστέων.
23 Εἶ δ' ἄγ' ἐρεύνησόν με, Θεὸς, φρεσὶν, ὄφρ' εὖ εἰδῇς,
Γνωτή σοι κραδίη μου ἐνὶ στήθεσσι γένοιτο·
Πειρῶ ἐμεῖ', εὖ ἴσθι τ' ἐμοῦ μελεδήματα θυμοῦ.
24 Εἴσιδέ με, φράζου τε, καὶ ὀφθαλμοῖσι δόκευε,
Εἴ τινά που λυγρὴν θυμαλγέα τ' εἶμι κέλευθον,
Ἐσθλὴν δ', αἰὲν ἐοῦσαν, ἐμοὶ ὁδὸν ἡγεμόνευε.

Ψαλ. ρμ´.

1 Ἀθάνατε, πρόφρων ῥῦσαί με ἀπ' ἀνδρὸς ἀλείτου,
Ἔκ τε βίης με σάωσον ἀτάσθαλον ὕβριν ἐχόντων.
2 Ὧν κραδίη κακὰ μήδετ' ἐνὶ φρεσὶν, ἠδὲ φυλάσσει·
Οἳ ἐπεὶ οὖν ξυνιόντες ἀολλέες ἠγερέθονται,
Ἔνθα πᾶν ἦμαρ ἐγείρουσιν πολέμους τε μάχας τε.
3 Γλῶσσαν μέν τ', ὀξεῖς τ', ὄφις ὡς, θήγουσιν ὀδόντας·
Χείλεσι δ' ἀσπίδος ἰὸς ὑπὸ σφετέροισιν ἐτύχθη.
4 Ἀθάνατ', ἀνδρὸς ἀλείτου ἐμοὶ ἀπὸ χεῖρας ἄμυνε·
Ῥῦσαί μ' ἔκ τε βίης ὑβριστέων ἠδὲ σάωσον·

Οἱ

Qui mihi cogitârunt pedes propellere, & impedire ab itinere,
Et euntem me dimovere cupierunt à via.
4 Clàm mihi laqueos posuerunt, funésque vinculáque
Homines superbi, & insolentem animum habentes:
Pérque viam venienti tetenderunt retia pedibus meis,
Collocârúntque offendicula tendiculásque mihi, ut capiar.
6 Dixi Domino, Tu mihi Deus es; exaudi autem vocem
Orantis, Domine, & meas ausculta preces.
7 Qui & Deus meus, Dominúsque *es*, salúsq; & ingens columen:
Defendisti utique tu mihi, velut galea, caput circuntegens,
Die illo, quando pugnam ingressus-sum virorum.
8 Nè-unquam impiis, Domine, perficias votum,
Nec benè-succedere iis sinas, quodcunq; in mente machinantur,
Nè fortè sic multò magis insolentem animum habeant.
9 Qui me circumeunt, interficere avidè-cupientes,
Eorum injuria violentiáque in ipsorum capita recidat;
Suáque noxa ipsis sponte-accersitum malum sit,
Et vindemient *id*, quod suis labiis plantârunt;
Suis malis-machinationibus obruti, eò-quòd-talia locuti-fuerint:
10 Iis convolutæ ignis prunæ ardentis
Admoveantur; ille autem eos dejiciat, ii autem cadant
In ignem, ínque barathrum, unde haud rursus ascendant.
11 *Homo* loquax, qui & linguâ clàm virum mordet,
Haud diuturnus sit in terra alma:
Et malum à-tergo improbum hominem persequatur,
Donec investigans occupet, is autem fatum obeat.
12 Scio quòd Dominus litem judicabit inopis viri,
Adstánsque in judicio pauperibus erit adjutor.
13 Certè nomen tuum celebrabunt gentes justorum:
Viríque quibus mens est recta, nec improba,
Apud te habitabunt, tuóque coram conspectu.

Οἵ μοι ἔφαντο πόδας τ' ἐλάσαι, βλάψαι τε κελεύθους,
Καὶ βαίνοντά μ' ἀποσφῆλαι μεμάασιν ὁδοῖο.
5 Λάθρη ἔμοιγε βρόχους ἐπέθεν, ῥωπάς τε λύγους τε
Ἄνδρες ὑπερφίαλοι καὶ ἀγήνορα θυμὸν ἔχοντες·
Ἀν' δ' ὁδὸν ἐρχομένῳ πέτασαν λίνα ποσσὶν ἐμοῖσι,
Στῆσάν τε σκόλοπας παγίδας τε μοι, ὥς κεν ἁλώω.
6 Εἶπον Ἄνακτι, Σύ μοι Θεὸς ἐσσί· κλῦθι δὲ φωνῆς
Εὐχομένοιο, Ἄναξ, καὶ ἐμῶν ἐπάκουε λιτάων.
7 Ὅς τε Θεός μοι, Ἄναξ τε, φόως τε καὶ ἄσπετον ἕρκος·
Ῥύσκευ μὲν σύ γε μοι, κόρυς ὥς, κάρη ἀμφικαλύψας,
Ἤματι τῷ ὅτε περ τε μάχην εἰσήλυθον ἀνδρῶν.
8 Μήποτε δυσσεβέεσσιν, Ἄναξ, κρήηνον ἐέλδωρ,
Μηδ' ἀρετὴν σφιν ἔασον, ὅ, τι φρεσὶ μηχανόωνται,
Μή πως ὡς πολὺ μᾶλλον ἀγήνορα θυμὸν ἔχωσιν.
9 Οἵ με περιστιχόωνται, ἀποκτεῖναι μεμαῶτες,
Τῶν δ' ὕβρις τε βίη τε ἐπ' αὐτῶν κεφαλὰς πίπτοι·
Σφῇ δ' ἄτη αὐτοῖσιν ἐπίσσωτρον κακὸν εἴη,
Καὶ τρυγόωεν, ὅ, τι σφοῖσιν χείλεσσι φυτεῦσαι,
Σφῇσι κακοῤῥαφίῃς κεκαλυμμένοι, οἷ' ἀγορεῦσαι.
10 Τοῖσι κυλινδόμενοι πυρὸς ἄνθρακες αἰθομένοιο
Ἐνσκιμφθεῖεν· ὁ δὲ σφέας ῥίπτοι, τοὶ δὲ πέσοιεν
Ἐν πυρὶ, ἔς τε βέρεθρον, ὅθεν πάλιν οὐκ ἀναβαῖεν.
11 Λαβραγόρης, ὅς τε γλώσσῃ κρύβδ' ἀνέρα δάκνει,
Μὴ δήναιος ἂν εἴη ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Καὶ κακὸν ἐξόπιθεν τὸν ἀτάσθαλον ἄνδρα διώκοι,
Εἰσόκ' ἀνιχνεύον τε κίχῃ, ὁ δὲ πότμον ἐπίσπῃ.
12 Οἶδ' ὅτ' Ἄναξ νεῖκος κρινέει κεχρημένου ἀνδρός,
Παρστὰς δ' εἰνὶ δίκῃσι πενιχροῖς ἔσσετ' ἀρωγός.
13 Ἦ θὴν οὔνομά σου κλείουσιν φῦλα δικαίων·
Ἄνδρες θ', οἷς νόος ἐστὶν ἐναίσιμος, ἔστ' ἀλιτήμων,
Σοὶ πάρα τ' οἰκήσουσι, τεῆς προπάροιθέ τ' ὀπωπῆς.

PSAL. cxli.

1 AD te, Domine, clamo, tu huc mihi statim adsis,
Exaudi meam vocem, cùm supplex ad-te clamo.
2 Oratio mea coram te rectà veniat perinde-ac suffitus,
Cujus odor suavis penitùs ad ætherem pertingit:
Cœlum suspiciens, tibíque sursum manus extendens,
Sim, veluti cùm quis vesperi victimas sacrificat,
Et tempore-pomeridiano tibi offert grata dona.
3 Ori meo custodiam appone, Immortalis, firmam semper;
Et labiorum meorum serva ostium, tene autem septum dentium.
4 Nè malo inclines nec admoveas cor meum, prava facere,
Unà cum iis, quibus & injuria amica *est* & improba opera:
Nec mihi ex eorum deliciis unquam edere volupe nec fas sit.
5 Percutiat licet me justus vir, & acceptus *mihi* erit,
Et mihi gratificabitur plagis suis;
Et me increpet, id verò tanquam pretiosum unguentum
Sensim distillans, caput meum haud confringet:
Etenim ego adhuc precabor in eorum malis.
6 Fortes verò eorum judices & principes,
Relicti cùm manerent juxta prominentes petras,
Sermonem meum mollem, vocémque mellifluam audierunt,
Noverúntque quòd dulcis mihi à lingua fluebat loquela.
7 Veluti cùm quis in terra secat sulcum profundum aratro,
Aut ligna arida scindit & findit acuto ferro,
Multa, ea autem hic illic fissa jacent:
Sic jacent & ossa nostra dispersa huc illuc
Juxta os & fauces barathri terribilis.
8 Cæterùm, Deus, tibi ego, tibi, Immortalis, oculos attollo,
In te autem ego confisus *sum*; nè animam meam projicias.
9 Sed salva me, ut effugiam laqueum, quem mihi posuerunt,
Nec me prehendant maleficorum retia hominum.
10 Ipsi autem in sua impingant retia
Homines improbi; ego autem simul ea facilè devitem.

PSAL.

Ψαλ. ρμα΄.

1 ΠΡός σε, Ἄναξ, ἐβόησα, σὺ δεῦρό μοι ὦκα παρείης,
Κέκλυθί μευ φωνῆς, ὅτε τοι ἱκέτης ἐβόησα.
2 Εὐχή μευ σέθεν ἄντ' ἰθὺς κίοι ἶσα θυηλῇ,
Τῆς ὀδμὴ ἡδεῖα διαμπερὲς αἰθέρ' ἱκάνει·
Οὐρανὸν εἰσανιδὼν, σοί θ' ὑψόσε χεῖρας ὀρέγνυς,
Εἴλω, ὡς ὅτε τις ποτὶ ἕσπερα ἱερὰ ῥέζει,
Δείλῃ τε προτὶ σοί γε φέρει κεχαρισμένα δῶρα.
3 Μάστακί μευ φυλακὴν θέο, Ἀθάνατ', ἔμπεδον αἰεί·
Καὶ χειλέων μοι ἔρυσο πύλας, ἔχε δ' ἕρκος ὀδόντων.
4 Μὴ κακῷ ἐγχρίμψαις κραδίην μευ, αἴσυλα ῥέζειν,
Τοῖσι μέθ', οἷς ὕβρεις τε φίλη καὶ σχέτλια ἔργα·
Μηδέ τι μοι θαλέων σφετέρων ποτὲ ἐδμέναι εἴη.
5 Πλήξαι περ με δίκαιος ἀνὴρ, κεχαρισμένος ἔσται,
Καί κεν ἐμοὶ ἐπίηρα φέροι πληγῇσιν ἔῃσιν·
Καί μοι ἐπιπλήξαι· ὃ δ' ὡς ἐρίτιμον ἔλαιον
Ἦκα καταλειβόμενον, κεφαλήν κέ μοι οὐ κατεάξῃ·
Καὶ γὰρ ἐγὼν ἔτι εὔξομ' ἐνὶ σφετέροισι κακοῖσιν.
6 Ἴφθιμοι δ' ἄρα τῶνδε δικασπόλοι, ἠδὲ μέδοντες,
Λειπόμενοι ὅτε μίμνον ἐπηρεφέας κατὰ πέτρας,
Μῦθόν μευ μαλακόν τ', ὄπα καὶ μελίγηρυν ἄκουσαν,
Γνῶσάν θ', ὡς γλυκερή μοι ἀπὸ γλώσσης ῥέεν αὐδή.
7 Ὡς ὅτε τις τ' ἐπὶ γῇ τάμνῃ ὦλκα βαθεῖαν ἀρότρῳ,
Ἢ ξύλα δοῦρα κέασσε, καὶ ἔσχισεν ὀξέϊ χαλκῷ,
Πολλά, τὰ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα ἅλις κεκεασμένα κεῖται·
Ὣς κεῖτ' ὀστέα τ' ἁμὰ κεδασθέντ' ἄλλυδις ἄλλῃ,
Ἂν στόμα τε γναθμούς τε βερέθρου σμερδαλέοιο.
8 Ἀλλά, Θεός, σοὶ ἔγωγε, σοί, Ἀθάνατ', ὄμματ' ἀείρω,
Σοὶ δέ τ' ἐγὼ πίσυνος· μὴ ψυχήν μευ παραβάλλου.
9 Ἀλλά σάω με, ἵνα προφύγω βρόχον, ὅν μοι ἔθηκαν,
Μηδέ μέ που μάρψῃ κακοεργῶν δίκτυα φωτῶν.
10 Αὐτοὶ δὲ σφετέροισιν ἐνιπλήξωσι λίνοισιν
Ἄνδρες ἀλιτροί· ἐγὼ δ' ἄλλυδις τάγε ῥεῖ' ὑπαλύξω.

PSAL. cxlii.

1 AD Dominum clamavi voce meâ, suppléxque ei fui;
Oravi voce meâ ſacrum robur Immortalis.
2 Apud eum verò ſermonem effudi, verbúmque lugubre dixi;
Noxámque acerbam & calamitatem meam narravi.
3 Quando in-anguſtiis eram, charum afflictus cor,
Lacrymis & gemitu & mœrore animum crucians,
Tunc tu mente tuâ meam ſat nôſti ſemitam:
In via, quâ ambularem, clam laqueum homines poſuerunt.
4 Aſpiciens obſervavi ad dexteram, an quem viderem,
Fruſtrà, ſiquidem nemo erat, cognoſcere qui me vellet coràm;
Refugia mihi periêre omnia, malorúmque haud erat remedium:
Nemo animæ meæ curam nec rationem habuit.
5 Ad te, Domine, clamavi dicens, Tu mihi fulcrum & ſpes,
Et refugium, & portio es in terra viventium.
6 Nunc vero mihi attende ocyùs, lamentantémque exaudi,
Valdè enim ſubactus *oppreſſúſque* ſum miſeriâ & ærumnâ:
A violentia autem me ſerva, liberáque ab injuria hominum,
Qui me perſequuntur, etenim me potentiores ſunt.
7 Ex carcere educ animam meam, quo incluſa-eſt,
Tetro, ut tuam gloriam excelſam decantem,
Tuúmque nomen dilaudem; tum verò viri juſti circa me
Congregabuntur ſimul ſacro in circulo,
Quoniã mihi beneſeciſti, in mẽte mitia *conſilia* callens *fovénſque*.

PSAL. cxliii.

1 EXaudi me orantem, Domine, & auſculta preces:
Attende veritatíſque & juſtitiæ tuæ gratiâ.
2 Nè mecum contendas ſervo tuo in judicio;
Coram te enim nemo inter vivos inculpatus,
Nec inſons erit, cùm tu cauſas dijudicaveris.
3 Etenim animam meam perſecutus-eſt inimicus homo,
Immite cor habens, vitámque proſtravit humi;
Et me infrà collocavit, in tenebris obſcuris

Habitare,

Ψαλ. ρμβʹ.

1 ΠΡὸς τὸν Ἄνακτα βόησ᾽ ὀπὶ μοῦ, ἱκέτης τε οἱ ἦα·
Ἐλλισάμην ὀπὶ μοῦ ἱερὸν μένος Ἀθανάτοιο.
2 Πὰρ δ᾽ οἱ μῦθον ἔχευα, ἔπος τ᾽ ὀλοφυδνὸν ἔειπον·
Ἄτην τε στυγερὴν καὶ οἰζύν μου κατέλεξα.
3 Ὁππότ᾽ ἀμήχανος ἦα, φίλον τετιημένος ἦτορ,
Δάκρυσι καὶ στοναχῇσι καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἐρέχθων,
Δὴ τότε σὺ φρεσὶ σῇσιν ἐμὴν οὖ οἶσθα κέλευθον·
Εἰν ὁδῷ, ἧπερ ἴω, κρύβδα βρόχον ἄνδρες ἔθηκαν.
4 Παπταίνων ἐνόησ᾽ ἐπὶ δεξιά, εἴ τιν᾽ ἴδοιμι,
Μὰψ, ἐπεὶ οὔτις ἔην, γνῶναι ὅς μ᾽ ἤθελεν ἄντην·
Φυκτά μοι ὤλετο πάντα, κα[illegible] δ᾽ οὐκ ἦν ἀλεωρή·
Οὔτις ἐμῆς ψυχῆς ὄθετο φρεσίν, οὔτ᾽ ἀλέγιζεν.
5 Πρὸς σὲ, Ἄναξ, ἐβόησα λέγων, Σύ μοι ἕρμα καὶ ἐλπὶς,
Καὶ ἀλέη, καὶ μοῖρα πέλεις ἐνὶ γῇ ζωόντων.
6 Νῦν δ᾽ ἐμέθεν ξυνίες ὦκ᾽, ὀλοφυρομένοιό τ᾽ ἄκουσον,
Λίην γὰρ δέδμημαι οἰζύϊ καὶ κακότητι·
Ἐκ τῆς βίης με σάω, ῥῦσαί τ᾽ ἐξ ὕβριος ἀνδρῶν,
Οἵ με διώκουσιν, καὶ γάρ μου κρείσσονές εἰσιν.
7 Ἐκ φυλακῆς ἄναγε ψυχήν μου, ἧπερ ἔερκται,
Λευγαλέης, ἵνα σὸν κλέος οὐρανόμηκες ἀείσω,
Σόν τ᾽ ὄνομ᾽ αἰνήσω· τότε δ᾽ ἀνέρες ἀμφὶ δίκαιοι
Καί κέ μοι ἠγερέθοιαθ᾽ ὁμοῦ ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ,
Οὕνεκά μ᾽ ἐσθλὰ ἔοργας, ἐνὶ φρεσὶν ἤπια εἰδώς.

Ψαλ. ρμγʹ.

1 ΚΛῦθί μου εὐχομένοιο, Ἄναξ, καὶ ἄκουε λιτάων·
Σῶθε ἀληθείης τε καὶ εὐδικίης ἕνεκεν σῆς.
2 Μή μοι ἐριδμαίνῃς θεράποντι σῷ εἰνὶ δίκῃσιν·
Σέο γὰρ ἀντίον οὔτις ἐνὶ ζωοῖσιν ἀμύμων,
Οὐδέ τ᾽ ἀναίτιος ἔσται, ὅταν σύγε νείκεα κρίνῃς.
3 Καὶ γὰρ ἐμὴν ψυχὴν ἐδίωξεν ἀνάρσιος ἀνὴρ,
Νηλεὲς ἦτορ ἔχων, βίοτον δέ τε κάββαλ᾽ ἔραζε·
Καί μ᾽ ὑπένερθε καθεῖσεν, ἐνὶ ζόφῳ ἠερόεντι

Habitare, perinde-ac mortuos etiam olim defunctos.
4 Idcircò præ-anxietate mihi concitatur intùs animus;
Et mihi in pectore confractum-est charum cor.
5 Dies, qui anteà fuerant, cogito, nec me oblivio
Eorum tenet; ſimul autem præterita ſecula
Recolens, tua omnia in mente perpendo opera,
Volvóque in animo, quæ manibus tuis feciſti.
6 Tibi ſupplex ego, tibi ſurſum manus extendo:
Anima mea deſiderat te continuè, veluti cùm terra
Siti arida inhiat pluviæ ſerotinæ.
7 Audi me, Immortalis, ſtatim, miſerè exhalantem animam;
Nè unquam à me ſeorſim tuam avertas faciem,
Nè & ſimilis ſim iis qui ad inferos vadunt.
8 Clementiam utique mihi oſtende tuam miſericordiámque
Diluculò admodum, quoniam in te confiſus-ſum; & me doce
Viam illam, quam me ire oportet, quoniã ad-te animum attollo.
9 Hoſtium me ex manu, Domine, ſerva; ad te enim ſemper
Afflictus fugio, tu autem mihi ab-inimicis refugium *es*.
10 Libenter me doce mandatis tuis
Parere, faceréque quicquid tibi gratum eſt animo,
Quoniam tu mihi Deus es, tuus autem ego profiteor eſſe;
Spiritus autem tuus bonus me deducat per ſolum rectum.
11 Refocilla me propter nomen tuum, atque vivifica,
Immortalis; & pro juſtitia tua me ſalva,
Eripéque animam meam miſeriâ è gravi.
12 Pro clementia autem tua (valdè enim tu mihi propitius es)
Inimicis meis fœdum interitum inferas,
Et omnes mihi animam perdere diſcupientes
Funditùs malè perdas: ſervus enim ego tibi ſum.

PSAL. cxliv.

1 LAudatus ſit Dominus, qui mihi robur ſacrum *eſt*, quíque
Manus meas docet præliúmque bellúmque,
Cujus & conſiliis diſcunt confligere in certamine ſævo
Digiti, & pugnæ bene ſcientes ſunt omnifariæ.

Ναιέμεν, ἶσα νέκυσσι πάλαι περ ἀποφθιμένοισι.
4 Τοὔνεκ' ἀμηχανίη μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμός·
Καί μοι ἐνὶ στήθεσσι κατεκλάσθη φίλον ἦτορ.
5 Ἤματα, τὰ πρὶν ἔτυχθεν, ὀΐομαι, οὐδέ με λήθη
Τῶνδ' αἱρεῖ· ἀλλ' αὖθις ἐπερχομένων γενεάων
Μνησάμενος, σά τε πάντα μετὰ φρεσὶ βάλλομαι ἔργα,
Ὁρμαίνω τ' ἐνὶ θυμῷ, ἃ χερσὶ τεῇσιν ἔρεξας.
6 Σοὶ ἱκέτης μὲν ἔγωγε, σοὶ ὕψοσε χεῖρας ὄρεξα·
Ψυχή μου ποθέει σε διαμπερὲς, ὥς ὅτε γαῖα
Δίψῃ καρχαλέη χάνεν ὑετῷ ὀψὲ ῥέοντι.
7 Κλῦθί μου, Ἀθάνατ', ὦκα, κακῶς κεκαφηότα θυμόν·
Μή ποτέ μου ἀπονόσφι τεὴν τρέψαις ὀπωπὴν,
Μὴ καὶ ὁμοῖος ἔω τοῖς εἰς ἀΐδαο μολοῦσι.
8 Μειλιχίην ἄρ' ἔμοιγε πιφαύσκεο σὴν ἔλεόν τε
Πρωῒ μάλ', οὕνεκα σοίγε πεποίθεα· καί με δίδασκε
Τὴν ὁδὸν, ἥν μ' ἰέναι χρὴ, ἐπεί σοι θυμὸν ἀείρω.
9 Δυσμενέων μ' ἐκ χειρὸς, Ἄναξ, σάω· ἐς σὲ γὰρ αἰεὶ
Τειρόμενος φεύγω, σὺ δέ μοι δηΐων ἀλεωρή.
10 Προφρονέως με δίδαξον ἐφημοσύνῃσι τεῇσι
Πείθεσθαι, ἔρδειν θ' ὅ, τι τοι φίλον ἔπλετο θυμῷ,
Ὅττι σύ μοι Θεός ἐσσι, τεὸς δ' ἐγὼ εὔχομαι εἶναι·
Πνεῦμα δέ σου ἀγαθόν με ἀγινέοι ἀμπέδον ἰθύ.
11 Ζώγρει μ' οὐνόματος τεοῦ εἵνεκεν, ἠδὲ βίωσαι,
Ἀθάνατ'· ἐνδικίης τε τεῆς ἕνεκέν με σάωσον,
Ῥῦσαί τε ψυχήν μου ὀϊζύος ἐξ ἀλεγεινῆς.
12 Μειλιχίῃ δὲ τεῇ (μάλα γὰρ σύ μοι ἵλαος ἐσσι)
Δυσμενέεσσιν ἐμοῖσιν ἀεικέα πότμον ἐφείης,
Καὶ πάντας μοι θυμὸν ἀπορραῖσαι μεμαῶτας
Πρόχνυ κακῶς ὀλέσαις· θεράπων γὰρ ἔγωγέ τοι εἰμί.

Ψαλ. ρμδ'.

1 Αἰνετὸς εἴη Ἄναξ, ὅς μοι κράτος ἱερὸν, ὅς τε
Χεῖρας ἐμὰς ἐδίδαξεν ἀϋτήν τε, πόλεμόν τε,
Οὗ τ' ἔμαθον βουλῇσι μιγήμεναι ἐν δαῒ λυγρῇ
Δάκτυλοι, ἠδὲ μάχης οὐ εἰδότες εἰσὶν ἁπάσης.

2 Ὅς

2 Qui mihi bonitas misericordiáque, meũ columen & propugnacu-
Arx mea & adjutor, scutum meum, quo & confido; (lum,
Populos qui & subigit meis sub pedibus.
3 Homo enim quid est, Domine, ut eum animo
Agnoscere sic velis? quid & filius hominis,
Ut adeò ejus curam & rationem habeas?
4 Homo vanitati miserabili omninò similis-est:
Ejus & exigua *est* vita, umbræ similis, aut etiam somnio
Celeriter transeunti, fluit autem ei breve ævum.
5 Immortalis, inclina tuum cœlum, atque descende;
Tantummodò autem celsos montes vel digito extremo
Tange, & ex iis fumum exilientem videbis.
6 Horrendùm autem fulgures, dispersionémque iis immittas,
Eorum celsa capita postquam-percusseris candenti fulmine:
Cœlitùs autem tua vibrans fuliginosa tela,
Iis statim magnum terrorem, & ingentem tumultum immittas.
7 Manum extende desuper, méque erue, & serva
Multis ex aquis, nè me submergant,
Extraneorum à genere pernicioso alienigenarúmque;
Hominum istorum me libera ex manu & vi;
8 Quorum os temerè prava & vana loquitur,
Dextera verò mendaciis instructa & dolis.
9 Tibi, Deus, nuper-compositum ego cantabo canticum;
Nablio sonoro, decachordóque *tuam* laudem canam.
10 Qui & salutem regibus das; & liberas
Gladio à pernicioso tuum servum Davidem.
11 Huc adesdum mihi auxiliator, erue me atque serva
Extraneorum à genere maligno alienigenarúmque;
Hominum istorum me libera ex manu & vi,
Quorum os temerè prava & vana loquitur,
Dextera verò mendaciis instructa & dolis.
12 Filii nostri, ceu plantæ in fertili solo,
Pubescentes, singuli succreverunt surculis similes;
Filiæ velut columnæ *angulares* in murorum compagine,
Utrunque, ornamentum pariter & ingens fulcrum domûs,
Pulchræ,

2 Ὅς μοι ἐνηείη ἔλεός τ', ἐμὸν ἕρμα καὶ εἶλαρ,
Πύργος ἐμὸς καὶ ἀρωγὸς, ἐμὸν σάκος, ᾧ τε πέποιθα·
Λαοὺς ὅς τ' ἐδάμασσεν ἐμοῖσιν ὑπένερθε ποδοῖιν.
3 Ἄνθρωπος τί γάρ ἐστιν, Ἄναξ, ἵνα μιν τ' ἀνὰ θυμῷ
Γνώμεναι ὡς ἐθέλησθα; τί καὶ παῖς ἀνθρώποιο;
Ὄφρ' οὕτως αὐτοῖο μετατρέπῃ, ἠδ' ἀλεγίζῃς.
4 Ἄνθρωπος ματίῃ ἀλεγεινῇ πάμπαν ἔοικε·
Τοῦ δ' ὀλίγος τε βίος, σκιῇ ἴκελος, ἢ καὶ ὀνείρῳ
Ῥίμφα παροιχομένῳ, κατὰ δ' εἴβεται οἱ βραχὺς αἰών.
5 Ἀθάνατε, κλῖνον τεὸν οὐρανόν, ἠδὲ κάτελθε·
Μοῦνον δ' ἠλιβάτων ὀρέων καὶ δακτύλῳ ἄκρῳ
Ἅπτεο, τὴν δέ τε καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοήσῃς.
6 Δεινὸν δ' ἀστράψαις, σκέδασίν τ' αὐτοῖσιν ἐνείης,
Τῶνδ' αἰπεινὰ κάρηνα βαλὼν ἀργῆτι κεραυνῷ·
Οὐρανόθεν δὲ τεὰ περιίεις ψολόεντα βέλεμνα,
Τοῖσιν ἄφαρ μέγα τάρβος, ἰδ' ἄσπετον ἐν κλόνον ὄρσαις.
7 Χεῖρα τάνυσσον ὕπερθ', ἐμ' ἔρυσσαί τ', ἠδὲ σάωσον
Πολλῶν ἐξ ὑδάτων, ἵν' ὑπόβρυχα μή με τιθείη,
Ξείνων ἐκ γενεῆς ὀλοόφρονος ἀλλοδαπῶν τε·
Ἀνδρῶν τῶνδέ με ῥῦσαι ὑπ' ἐκ χερός τε βίης τε·
8 Ὧν στόμα μαψιδίως κακὰ καὶ ἀνεμώλια βάζει,
Δεξιὴ αὖ ψεύδεσσι κεκασμένη ἠδὲ δόλοισι.
9 Σοί γε, Θεός, νεότευκτον ἐγὼ ἀναμέλψομ' ἀοιδήν·
Ναβλίῳ ἐγκελάδῳ, δεκαχόρδῳ τ' αἶνον ἀείσω.
10 Ὅς τε φόως βασιλεῦσι διδοῖς· ἠδ' ἐξανέλυσας
Ἄορος οὐλομένοιο τεὸν θεράποντα Δαβίδην.
11 Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν μοι ἀρωγὸς, ἔρυσσαί μ' ἠδὲ σάωσον,
Ξείνων ἐκ γενεῆς ὀλοόφρονος ἀλλοδαπῶν τε·
Ἀνδρῶν τῶνδέ με ῥῦσαι ὑπ' ἐκ χερός τε βίης τε,
Ὧν στόμα μαψιδίως κακὰ καὶ ἀνεμώλια βάζει,
Δεξιὴ αὖ ψεύδεσσι κεκασμένη ἠδὲ δόλοισι.
12 Υἱέες ἡμέτεροι, φυτὰ ὡς ἐν γουνῷ ἀλωῆς,
Ἡβώοντες, ἕκαστος ἀνέδραμεν ἔρνεϊ ἶσος·
Θυγατέρες στῆλαι ὡς τοίχων ἐν συνεοχμῷ,
Ἀμφότερον, κόσμος τε καὶ ἄσπετον ἕρμα δόμοιο,

Pulchræ, benè-politæ, templíque speciem habentes.
13 Nobis bene-extructæ valdè onustæ-sunt areæ,
Frugibus omnifariis affatim & annuatim gaudentes.
Pariunt autem firma pecora, fœtúsque sunt ovibus
Mille, & decies-mille, in vicis nostris.
14 Pingues.a.& benè-saginati boves nostri,quíq; facilè jugũ ferant,
Vegeti, magni : insuper & pax abundè est,
Non hostium unquam strepitus clamórque irrumpentium,
Eorum nec introitus, nec exitus est civium,
Subactorum bello, nec captivitas, nec vociferatio,
Nec ulla est ejulatio in vicis nostris.
15 Beatus est populus,cui hæc sors obtigerit;
Beatus hic populus, cui Immortalis Deus fuerit.

PSAL. cxlv.

1 GLorificabo te, Deus meus, Domine, hymnis extollens;
Et tuum laudabo inclytum nomen usque in perpetuum.
2 Diebus omnibus tibi gratias agam, & te canam;
Et tuum laudabo inclytum nomen usque in æternum. (eum,
3 Immortalis & magnus *est*,& magnoperè laudabilis; nec quisquam
Quantus aut quàm magnus sit, valdè licet quærens invenerit.
4 Succedentes generationes, alia post aliam,
Celebrabunt tua opera, indicabúntque *ea* quæ tu fortia feceris.
5 Tuam autem famam & gloriam supereminentem,splendorémq;
Divinum narrabo, tuáque miracula, insigniáque opera.
6 Tua fortitudo terribiliũ-facinorũ-parēs decantata *erit* hominibus:
Certè ego magnitudinem & gloriam tuam prædicabo.
7 Clementiam magnam tuam eructabunt ore,
Commemorantes bonitatem tuam, quantáque bona feceris;
Tuámque justitiam altùm-stridente celebrabunt cantilenâ.
8 Lenis est Dominus, & clemens & mitis;
Subit vero eum lentè ira, valdè autem ei mens est misericors.
9 Omninò-bonus & *quidē* omnibus est Dominus; super omnia au-
Ipsius *est* clementia lenitásque mentis. (tem opera ejus
10 Omnia tua opera, Domine, te laudabunt; atque te unà-*omnes*
Tui

Κλαὶ, εὔξεσαι, νηοῖό τε εἶδος ἔχουσαι.
13 Ἄμμιν εὐκτίμεναι μέγα βεβρίθασιν ἀλωαὶ,
Καρποῖς παντοίοισιν ἐπηετανὸν γανόωσαι·
Τίκτει δ' ἔμπεδα μῆλα, τὰ δ' ἔμβρυά τ' εἰσ' ὄϊεσι
Χίλια, καὶ δεκάχιλ', ἐν ἀγυιῆς ἡμετέρῃσι.
14 Ζατρεφέες δὲ βόες, ζυγὸν οἳ θ' ὑπὸ ῥεῖα φέρουσιν,
Αἴθωνες, μεγάλοι· ἐπὶ δ' εἰρήνη ἄλις ἐστὶν,
Οὐ δηΐων ποτὲ φλοῖσβος ἰωκή τ' εἰσελασάντων,
Τῶνδ' οὐκ εἰσίθμη, ἔτ' ἔκβασίς ἐστι πολιτέων,
Δμηθέντων πολέμῳ, ἔτ' ἐρεῖος, ἔτε βοητύς,
Οὐδέ τις ἐστ' οἰμωγὴ ἐν ἡμετέρῃσιν ἀγυιῆς.
15 Ὄλβιος οὗτος ὁ λαὸς, ᾧ ἠδέ γε μοῖρα πέληται·
Ὄλβιος οὗτος ὁ λαὸς, ᾧ Ἀθάνατος Θεὸς ἦσι.

Ψαλ. ρμέ.

1 Κυδαίνω σε, Θεός μου Ἄναξ, ὕμνοισιν ἀείδων·
Καὶ τεὸν αἰνήσω κλυτὸν ὄνομα νωλεμὲς αἰεί.
2 Ἤματα πάντα κέ τοι εἰδέω χάριν, ἠδέ σ' ἀείσω·
Καὶ τεὸν αἰνήσω κλυτὸν ὄνομα νωλεμὲς αἰεί.
3 Ἀθάνατός τε μέγας, μέγα τ' αἰνετός· οὐδέ κέ τις μιν,
Ὅσσος ἢ ὡς μέγας ἦ, μάλα περ διζήμενος εὕροι.
4 Ἐρχόμεναι γενεαὶ, προτέρη μὲν ἄλλη, αὐτὰρ ἔπειτ' ἄλλη,
Κλείουσιν τεὰ ἔργ', ἐρέουσ' ἅ, τε καρτερὰ ῥέξας.
5 Σόν τε κλέος καὶ κῦδος ὑπείροχον ἀγλαΐην τε
Θεσπεσίην λέξω, σά τε θαύματα θέσκελά τ' ἔργα.
6 Σὸν κράτος ὀβριμοεργὸν ἀοίδιμον ἀνθρώποισιν·
Ἤτοι ἐγὼ μέγεθος καὶ κῦδός σου καταλέξω.
7 Μειλιχίην μεγάλην σου ἐρεύξονται στομάτεσσιν,
Μνησάμενοι σου ἐνηείης, ὅσα τ' ἔεθλα ἔοργας·
Σήν τε δικαιοσύνην λιγυρῇ κλείουσιν ἀοιδῇ.
8 Ἤπιός ἐστιν Ἄναξ, καὶ μείλιχος ἠδ' ἀγανόφρων·
Δὴ δέ μιν ὀψὲ χόλος, μάλα δ' οἱ νόος ἐστ' ἐλεήμων.
9 Πανάγαθος καὶ πᾶσιν Ἄναξ· ἐφ' ἅ ἔργα δὲ πάντα
Αὐτοῦ μειλιχίη ἀγανοφροσύνη τε νόοιο.
10 Πάντα σὰ ἔργα, Ἄναξ, σ' αἰνήσει· ἠδέ σ' ὁμοῦ τῇ

Tui sancti celebrabunt, pium animum habentes.
11 Gloriam tuam, & tuum supremum regium honorem,
Quo tu omnibus imperas, omniúmque dominaris,
Narrabunt, potentiámque tuam celebrabunt fortitudinémque.
12 Ut benè cognoscant in terra gentes hominum,
Qualia tu-fortia feceris, cujus robur inexpugnabile;
Quámque sceptri tui excellens sit majestas & gloria, (sis.
Quámque *tu* latè-imperans,& quàm præ-omnibus-maximè-rex
13 Utique sceptrum, Domine, sceptrum tuum,immortale semper;
Tuúmque imperium per omnia secula,
Manétque diebus omnibus perpetuò fixum & stabile.
14 Omnibus Dominus cadentibus supponens manum validam,
Sustentaculum est; omnes autem jam collapsos erigit.
15 Omnium oculi te expectantes intuentur:
Iis autem tu nutritius es, & in tempore escam præbes.
16 Manum tuam aperis, & viventibus das
Omnibus id quod sufficiens sit, & cujus desiderio capiantur.
17 Omnes Immortalis vias justitia semper comitatur,
Omniáque opera ejus sanctitásque gratiáque.
18 Propè admodum Immortalis *est* omnibus eum orantibus,
Omnibus ex corde verè eum orantibus.
19 Perficiet desiderium iis qui ipsum reverentur,
Quicquid gratum iis, dans, & cujuscunque indigentes sint;
Et eorum clamorem audiet, & *eos* servabit.
20 Omnes Dominus custodit ac tuetur, qui eum ex corde amant:
Omnibus autem impiis grave exitium immittet.
21 Laudem vero Immortalis *ego* in ore habens eloquar:
Omniáque quotquot mortalia, mortalíque orta-sunt stirpe,
Nomen ejus sanctum celebrent usque in perpetuum.

PSAL. cxlvi.

1 LAuda, anima mea, sacrum robur Immortalis.
2 Laudabo Dominum perpetuò, dum mihi spiritus
In pectore manet, & video lucem solis:
Dum vivis intersum, Dei mei laudem cantabo.

3 Ne

Σοὶ ὅσσοι κλείουσι, ἀψευδέα θυμὸν ἔχοντες.
11 Κῦδος σὸν, καὶ σὴν ὑπάτην βασιληΐδα τιμὴν,
Ἥ τε σὺ πάντων μὲν κρατέεις, πάντεσσι δ' ἀνάσσεις,
Λέξουσιν, δύναμίν τε τεὴν κλείουσι βίην τε.
12 Ὄφρ' ἂν γινώσκωσιν ἐπὶ χθονὶ φῦλ' ἀνθρώπων,
Οἷα σὺ καρτερὰ ῥέξας, οὐ σθένος ἐστὶ ἐπιεικτόν·
Ὡς σκηπτροιο τεοῖο θ' ὑπείροχον ἔπλετο κῦδος,
Ὡς εὐρυκρείων τε, καὶ ὡς βασιλεύτατός ἐσσι.
13 Ἤτοι σκῆπτρον, Ἄναξ, σκῆπτρον τεὸν, ἄφθιτον αἰεί·
Σὴ δέ τε κοιρανίη διὰ πασάων γενεάων,
Μίμνει τ' ἤματα πάντα διαμπερὲς ἑστηκυῖα.
14 Πᾶσιν Ἄναξ πίπτουσιν ὑπὸ χειρῶν χεῖρα κραταιὴν
Ἕρμα πέλει· πάντας δ' ἤδη ἐρείποντας ἐγείρει.
15 Πάντων σ' ὀφθαλμοὶ ποτιδέγμενοι εἰσορόωσι·
Τοῖσι δὲ σὺ τροφὸς εἶς, καὶ ἐν ὥρῃ εἶδαρ ὀπάζεις.
16 Χεῖρα τεὴν ἀνέῳξας· ἰδὲ ζωοῖσιν ἔδωκας
Πᾶσιν ὅ, τ' ἄρκιον ᾖ, οὗ τέ σφεας ἵμερος αἱρῇ.
17 Πάσης Ἀθανάτοιο ὁδοῖς δίκη αἰὲν ὀπηδεῖ,
Πάντεσσιν δ' ἔργοισιν ἑοῖς ὁσίη τε χάρις τε.
18 Ἄγχι μάλ' Ἀθάνατος πᾶσίν μιν λισσομένοισι,
Πᾶσιν ἀπὸ κραδίης ἐτεόν μιν λισσομένοισι.
19 Κρηῆναι κεν τοῖσί μιν ἀζομένοισιν ἐέλδωρ,
Ὅ, ττι φίλον σφι, διδοὺς, καὶ ὅτου κεχρημένοι εἶεν·
Καί κε σφῆς τε βοῆς ἐπακοῦσαι, ἠδὲ σαῶσαι.
20 Πάντας Ἄναξ ἐφύλαξ', οἵ μιν περὶ κῆρι φιλεῦσι·
Πᾶσι δὲ δυσσεβέεσσιν ἀεικέα πότμον ἐφήσει.
21 Αἶνον δ' Ἀθανάτοιο ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύσω·
Πάντα δ' ὅσα θνητά, θνητῆς δ' ἔξεισι γενέθλης,
Οὔνομα τοῦδ' ἱερὸν κλειόντων νωλεμὲς αἰεί.

Ψαλ. ρμϛ΄.

1 Αἶνε, ἐμὴ ψυχὴ, ἱερὸν μέλος Ἀθανάτοιο.
2 Αἰνήσω τὸν Ἄνακτα διαμπερὲς, ἕως μοι ἀϋτμὴ
Ἐν στήθεσσι μένει, καὶ ὁρῶ φάος ἠελίοιο·
Ἕως ζωοῖσι μέτειμι, Θεοῦ ἐμοῦ αἶνον ἀείσω.

3 Ne confidentes principibus terrestribus estote;
Nec alio ullo, qui ex mortalibus est parentibus,
Cui non satis suppetit *virium* saluti esse, nec auxilio.
4 Ei postquam igitur statim avolavit à pectore halitus,
Isque spiritum efflavit, expiravítque animam,
Revertitur suam ad terram, unde venit: die illo
Certè omninò omnes pereunt ejus cogitationes animi.
5 Ter beatus, cui Jacobidarum Deus est adjutor;
Cujus & in Immortali Deo suo animus sperat.
6 Cœlum qui suprà, infrà autem terram fecit,
Et mare purpureum, & quæcunque in iis sunt:
Qui reipsâ omnia perficit, sicut promisit,
Perpetuò, sempérque illi placitum *est* vera dicere.
7 Qui & oppressis adstat in judicio,
Jus-rectum exhibens, molestámque injuriam propulsans:
Esurientibus dat Dominus gratum cibum:
Illorum autem, qui & in carceribus conclusi-erant, vincula solvit.
8 Immortalis cœcis lucémque & visum dat,
Oculorúmque sanat deformem cœcitatem;
Immortalis incurvos humíque collapsos erigit;
Immortalis amat viros, qui mente justâ præditi sunt.
9 Immortalis peregrinis adstat, & *eos* custodit;
Puerósque orphanos tuetur, viduásque mulieres:
Hominum vero contrà disperdit viam operáque improborum.
10 Immortalis robur regnabit in æternum usque;
Certè omninò diebus omnibus Deus tuus, veneranda Sion,
Per sempiterna secula dominabitur. Celebrate Dominum.

P S A L. cxlvii.

1 CElebrate Dominum; quoniã bonum *est* canere Deũ nostrũ,
Jucundúmque eum cantare hymnis suavibus,
Atque eum laudare omninò decet, haud *ullatenus* dedecet.
2 Hierosolyma ædificat Dominus, & muros *ejus* longos:
Israelísque congregat rursum extorres.
3 Sanat viros, quibus confractum-est charum cor,

Vulneráque

3 Μὴ πίσυνοι ἀρχοῖσιν ἐπιχθονίοισι γένησθε·
Μήτ' ἄλλῳ τεῳ, ὃς θνητῶν ἔξεσι τοκήων,
Ὧ οὐκ ἄρκιόν ἐστι φόως ἔμεν, οὔτε τι ἄλκαρ.
4 Τῷδ' ἐπεὶ οὖν ἄφαρ ἔπτατ' ἀπὸ στήθεσφιν ἀϋτμή,
Ὅς δέ τε θυμὸν ἄϊσθεν, ἀπὸ ψυχὴν τ' ἐκάπυσσε,
Νεῖται ἑὴν ἐπὶ γῆν, ὅθεν ἤλυθεν· ἤματι κείνῳ
Ἦ μάλα πάντ' ἀπόλωλεν ἑοῦ μελεδήματα θυμοῦ.
5 Τρὶς μάκαρ, ᾧ Ἰακωβιαδέων Θεός ἐστιν ἀρωγός·
Οὗ καὶ ἐπ' Ἀθανάτῳ Θεῷ αὐτοῦ θυμὸς ἐώλπει.
6 Οὐρανὸν ὅσπερ ὕπερθεν, ἔνερθε δὲ γαῖαν ἔτευξεν,
Ἠδ' ἅλα πορφυρέην, ὅσα τ' εἰν αὐτοῖσι πέλονται·
Ὅς ῥ' ἐτεὸν διὰ πάντα τελευτᾷ, ὥσπερ ὑπέστη,
Νωλεμές, αἰεὶ δ' οἱ φίλ' ἀληθέα μυθήσασθαι.
7 Ὅς τε βιαζομένοισι παρίσταται εἰνὶ δίκῃσιν,
Εὐδικίας ἀνέχων, θυμαλγέα θ' ὕβριν ἀλάλκων·
Πεινάουσιν ἔδωκεν Ἄναξ μενοεικέ' ἐδωδήν·
Τῶν δ', οἵ τ' ἐν φυλακῇσιν ἔερχατο, δέσματ' ἔλυσεν.
8 Ἀθάνατος τυφλοῖσι φάος τε καὶ ὄψιν ἔδωκεν,
Ὀφθαλμῶν δέ τ' ἀκέσσατ' ἀεικελίην ἀλαωτύν·
Ἀθάνατος κυφούς τε χαμαί τ' ἀνέγειρε πεσόντας·
Ἀθάνατος φιλεῖ ἄνδρας, ὅσοι φρένας αἴσιμοί εἰσιν.
9 Ἀθάνατος ξείνοισι παρίσταται, ἠδὲ φυλάσσει·
Παῖδάς τ' ὀρφανικοὺς ῥύεται, χήρας τε γυναῖκας·
Ἀνδρῶν δ' αὖτε διαρραίει ὁδὸν ἔργα τ' ἀλιτρῶν.
10 Ἀθανάτοιο βίη βασιλεύσει νωλεμὲς αἰεί·
Ἥ τε μάλ' ἤματα πάντα Θεός σου, πότνια Σιών,
Ἀλλήκτοις γενεῇσιν ἀνάξει. Κλείετ' Ἄνακτα.

ΨΑΛΜ. ρμζ.

1 Κλείετ' Ἄνακτα· ὅτι καλὸν ἀειδέμεναι Θεὸν ἁμόν·
Ἡδύ τέ μιν μέλπεσθαι ἀοιδῇσι λιγυρῇσιν,
Ἠδέ μιν αἰνίζεσθαι ἔοικε μάλ', οὐκ ἀπέοικεν.
2 Ἱερσόλυμά τ' ἔδειμεν Ἄναξ, καὶ τείχεα μακρά·
Ἰσραήλοιο ξυναγείρεται τ' αὖ μετανάστας.
3 Ἠκέσατ' ἀνέρας, οἷσι κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,

Ἕλκεα

Vulneráque benè curans, mitiáque pharmaca aspergens,
Pharmaca, quæ *eos* respirare & quiescere-faciat ab atris doloribus.
4 Sed & astra omnia, quibus cœlum coronatum-est,
Benè & scienter recenset, supputátque *eorum* numerum,
Nominatim appellans stellam unamquamque.
5 Certè magnus *est* nobis Dominus; ejúsque potentia est maxima;
Et intelligentia in pectore immensa & infinita.
6 Viros Dominus placidos & mites sursum extollit;
Dejicit autem in terram & deturbat improbos.
7 Laudate Immortalem suavi modulantes cantico,
Et Deum nostrum citharæ jucundâ voce.
8 Cœlum qui magnum supernè nubibus obducit,
Qui & imbrem apparat terræ almæ;
Qui & montibus dat producere floridam herbam.
9 Jumentísque pabulum, suámque affatim escam præbet
Feris monticolis, corvorúmque implumibus pullis,
Qui valdè esurientes vocem asperam edunt.
10 Haud ei robur ingens solidunguli placet equi;
Nec viri cruribus delectatur, cujus vel crassissima
Sura tibiæ, impenséque firmi nervi sint.
11 Ipsum reverentibus in animo hominibus
Delectatur Dominus, & in ipsius misericordia sperantibus.
12 O Solyma, lauda Dominum, Deúmque tuum lauda, Sion.
13 Quoniam portas tibi reddit valdè firmiter compactas,
Et roborat vectes, sedes ut tibi tuta sit:
Tuísque in te filiis ingentem felicitatem præbet.
14 Pacem tibi facit tuæ per oras terræ;
Satísque ad-edendum dat de molita farina,
Et polline te alit affatim, triticíque flore.
15 Quamprimùm verbum aliquod mittit super almam terram,
Illud celeriter currit, ei autem firmus est sermo.
16 Velut lanam nives crebras mittit humi,
Et tum novâ valdè gaudet terra veste,
Utrunque, albáque visu, mollíque gestu:
Pruinam hyemalem tanquam cinerem candentem

Fundit

Ἕλκεά τ' εὖ κομέων, ἐπί τ' ἤπια φάρμακα πάσσων,
Φάρμαχ', ἅ κεν παύσῃσι μελαινάων ὀδυνάων.
4 Ἀλλά γε τείρεα πάντα, τά τ' οὐρανὸς ἐστεφάνωται,
Εὖ καὶ ἐπισταμένως πεμπάσσατο, λέκτο δ' ἀριθμὸν,
Ἐξονομακλήδην ὀνομάζων ἀστέρ' ἕκαστον.
5 Ἦ μέγας ἄμμιν Ἄναξ· τοῦ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον·
Καὶ νόος ἐν στήθεσιν ἀμέτρητος καὶ ἀπείρων.
6 Ἄνδρας Ἄναξ ἀγανοὺς καὶ ἐνηέας ὑψόσ' ἄειρε·
Τοὺς δέ τε κάββαλ' ἔραζε καὶ ἐστυφέλιξεν ἀλιτρούς.
7 Αἰνεῖτ' Ἀθάνατον λιγυρῇ μέλποντες ἀοιδῇ,
Καὶ Θεὸν ἡμέτερον κιθάρης μελιηδέϊ φωνῇ.
8 Οὐρανὸν ὅσπερ ὕπερθε μέγαν νεφέεσσι κάλυψεν,
Ὅς τε καὶ ὄμβρον ἑτοιμάσατο χθονὶ πουλυβοτείρῃ·
Ὅς τε καὶ οὔρεσι δῶκε φύειν νεοθηλέα ποίην.
9 Κτήνεσί τε βρώμην, σφέτερόν θ' ἅλις εἶδαρ ὄπασσε
Θηρσὶν ὀρεσκῴοις, κοράκων τ' ἀπτῆσι νεοσσοῖς,
Οἱ μέγα πεινάοντες ὄπα τρηχεῖαν ἱεῖσιν.
10 Οὐ σθένος ὄβριμόν οἱ καρτερώνυχος εὔαδεν ἵππου·
Οὔτ' ἀνδρὸς σκελέεσσ' ἐπιτέρπεται, οὔ τε πάχιστος
Μυὼν τε κνήμῃ, περὶ τ' ἔμπεδα νεῦρα πέληται.
11 Τοῖσί μιν ἁζομένοισιν ἐνὶ φρεσὶν ἀνθρώποισι,
Τέρπετ' Ἄναξ, ἐλέῳ δέ θ' ἑῷ ἔπ' ἐλπομένοισιν.
12 Ὦ Σόλυμ', αἴνε' Ἄνακτα, Θεὸν δὲ σὺ αἴνεε, Σιών.
13 Ὅττι πύλας σοι ἔθηκε πύκα στιβαρῶς ἀραρυίας,
Καὶ κάρτυνεν ὀχῆας, ἕδος τοι ἵν' ἀσφαλὲς εἴη·
Σοί τ' ἔνι σοῖσι τέκεσσιν ἀθέσφατον ὄλβον ὄπασσεν.
14 Εἰρήνην σοι ἔθηκε τεοῖς ἀνὰ πείρατα γαίης·
Ἄδδην τ' ἔδμεν' ἔδωκε μυληφάτου ἀλφίτου ἀκτῆς,
Παιπάλῃ ἠδέ σε θρέψεν ἅλις, πυροῖό τ' ἀώτῳ.
15 Ὥς τι ἔπος προέηκεν ἐπὶ ζείδωρον ἄρουραν,
Ὥς τόδε ῥίμφα θέει, τῇ δ' ἄπτερος ἔπλετο μῦθος.
16 Εἴριον ὡς νιφάδας ταρφειὰς ἧκεν ἔραζε,
Καὶ τότε νηγατέῳ μάλ' ἰάνθη γαῖα χιτῶνι,
Ἀμφότερον, λευκῷ τ' ἰδέειν, μαλακῷ τε φορῆναι·
Πάχνην χειμερίην, ὥσπερ κόνιν αἰθαλόεσσαν,

Fundit & ſpargit ſuper terram almam.
17 Glaciem projicit ſuam buccellis ſimilem:
Quis frigus ejus ſuſtinere-queat toleranti animo,
Quando hyemis algidæ venit tempus?
18 Quam *primùm*.a.ſermonem mandat, ea mox omnia ſoluta-ſunt,
Et eorum utique liqueſcentium brumalia vincula pereunt:
Flat vero ſuo vento, & aqua fluit ut priùs,
Ejus arbitratu, ex ictu Noti humidùm ſpirantis.
19 Verbum ſuum declarat Jacobidis; jura
Atque oracula *ſua* Iſraëlis ſoboli.
20 Haud alii uſquam populo talia fecit:
Alii autem non nôrunt ejus ſtatuta. Celebrate Dominum.

P S A L. cxlviii.

1 CElebrate Dominum, celebrate de cœlo ſtellato;
Deſuper laudem *ejus* cantate ab æthere infrugifero.
2 Celebrate eum omnes, chorus ſacer, Angeli ejus:
Celebrate eum unà-omnes ſuorum exercitus cœlitum.
3 Celebrate autem *eum* ſol, lunáque ſubinde-plena;
Celebrate eum unà-omnes pariter ſtellæ ſplendidæ.
4 Et eum laudet ſupra cœlum cœlum amplum;
Sed & aquæ ſimul ſupra cœlum quæ in-ſublimi ſunt.
5 Omnia hæc laudent ſacrum nomen Immortalis:
Ille etenim verbum dixit, ſtatimque facta-erant omnia,
Confeſtim & ſimul ſermo erat, & perfectum-erat opus.
6 Et ea quidem adeò ſtatuit perenniter diebus omnibus,
Perpetuò ut manerent; iiſque legem poſuit,
Legem, quam nec tranſgredi fas, nec abrogare.
7 Celebrate Dominum & vos de terra lata,
Gentes draconum, & monſtroſa cete ponti,
Subtùs & abyſſi omnes, & humida fundamenta maris.
8 Ignis, frigidáque grando, nix, & ingens vapor,
Et ventus procelloſus, qui & verbũ ejus & mandatũ exequitur.
9 Montes, omnéſque colles, & promontoria ſumma;
Arbores, quæ & hominibus ferunt dulcem fructum,

Et

Χεῦατο καὶ ἐκέδασσεν ἐπὶ χθόνα πουλυβότειραν.
17 Κρύσταλλον προέηκεν ἑὸν ψωμοῖσιν ὁμοῖον·
Τίς κεν ῥῖγος ἑὸν μίμνοι τετληότι θυμῷ,
Ὁππότε χειμέριος δυσθαλπὲς ἤλυθεν ὥρη;
18 Ὡς δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε, τὰ δ' αὐτίκα πάντα λέλυνται,
Τηκομένων δ' ἄρα τῶν δυσχείμερα δέσματ' ὄλωλε·
Πνεῖ δ' ὅ ἄνεμος, καὶ ὕδωρ ῥέει ὡς τὸ πάρος περ,
Τοῖο ἕκητι, ὑπαὶ ῥιπῆς νότου ὑγρὸν ἀέντος.
19 Ὃν λόγον ἐκφαίνει Ἰακωβιάδῃσι, θέμιστας
Ἠδὲ θεοπροπίας Ἰσραήλοιο γενέθλῃ.
20 Οὐχ ἕτερόν που λαὸν ἐπὶ χθονὶ τοιάδ' ἔρεξεν·
Ἄλλοι δ' οὐκ ἴσασιν ἃ θέσφατα. Κλείετ' Ἄνακτα.

ΨΑΛΜ. ρμη'.

1 Κλείετ' Ἄνακτα, κλείετ' ἀπ' οὐρανοῦ ἀστερόεντος·
Ὑψόθεν αἶνον ἀείδετ' ἀπ' αἰθέρος ἀτρυγέτοιο.
2 Κλείετέ μιν πάντες, χορὸς ἱερός, Ἄγγελοι αὐτοῦ·
Κλείετέ μιν σύμπαντες ἑὸν στρατοὶ οὐρανιώνων.
3 Κλείετε δ' ἠέλιός τε σελήνη τε πλήθουσα·
Κλείετέ μιν σύμπαντες ἅμ' ἀστέρες αἰγλήεντες.
4 Καί μιν ἐπαινείτω ὑπὲρ οὐρανὸν οὐρανὸς εὐρύς·
Ἀλλὰ καὶ ὕδαθ' ὁμοῦ ὑπὲρ οὐρανὸν ὑψόθ' ἐόντα.
5 Πάντα τάδ' αἰνείτω ὄνομ' ἱερὸν Ἀθανάτοιο·
Ὃς μὲν γάρ τ' ἔπος εἶπεν, ἄφαρ τ' ἐτέτυκτο ἅπαντα,
Αὐτίκα καὶ ἅμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δὲ ἔργον.
6 Καὶ τὰ μὲν οὕτως ἔστησε διαμπερὲς ἤματα πάντα,
Νωλεμὲς ὄφρα μένοι· τοῖσιν δέ τε θεσμὸν ἔθηκε,
Θεσμόν, ὃν οὔ ποτε παρεξελθεῖν θέμις, οὔθ' ἀλιῶσαι.
7 Κλείετ' Ἄνακτα καὶ ὕμμες ἀπὸ χθονὸς εὐρυοδείης,
Φῦλα δρακόντων, ἠδὲ πελώρια κήτεα πόντου,
Νέρθε τε βένθεα πάντα, καὶ ὑγρὰ θέμεθλα θαλάσσης.
8 Πῦρ, κρυερή τε χάλαζα, χιών, καὶ νήχυτος ἀτμή,
Ἠδ' ἄνεμος ζαής, ὃς ἑόν τ' ἔπος ἐξετέλεσσεν.
9 Οὔρεα, σύμπαντές τε λόφοι, καὶ πρώονες ἄκροι·
Δένδρε', ἅ τ' ἀνθρώποισι φέρει μελινδέα καρπόν,

Et omnes cedri, quæ & odorem gratum emittunt.
10 Feræque agrestes, & quotquot jumentorum sunt capita,
Greges, pecudésque omnes; & reptilia tortuosa,
Unà & cum iis avium volatilium gentes omnes.
11 Sceptrigeri reges, quotquot dominium-obtinent
Terram per immensam; & innumeræ nationes hominum,
Populi, & populorum duces, quíque leges ac jura
Tuentur, omnésque judices terræ.
12 Unà etiam & adolescentes, & virgines formosæ;
Seniores natu, simul & juvenes pubescentes.
13 Celebrent & laudent nomen Immortalis;
Nomen enim ejus solius excellens est præ-omnibus,
Gloriáque & majestas supra terram & cœlum stelliferum.
14 Populi autem sui sursum evehit cornu splendorémque:
Laus hæc & cantilena pariter sanctis suis
Omnibus erit, filiis insignis Israëlis,
Populo, qui charus ei valdéque propè. Celebrate Dominum.

PSAL. cxlix.

1 IMmortali novum hymnum cantate; ejus vero laus
Et fama bona sit sanctorum virorum in cœtu.
2 Eo animitùs delectata Israëlis progenies
Gaudeat, qui ipsam fecit: lætentur in animo
Pulchri filii Sionis, exultantes in rege *suo*.
3 Ejus autem nomen in choreis cantionibus celebrent;
Et eum canant tympanísque & citharis.
4 Immortali enim populus suus gratus est,
Iísque ille gratificatur, valdéque eos diligit:
Viróque pauperes & mitem animum habentes
Liberabit, ultróque salutem iis dabit
Splendidam; utrunque, & ornamento esse & auxilio.
5 Viri igitur sancti lætentur exultantes,
Et præ gaudio jubilent suis in lectis.
6 Laudémque jucundam Dei, gratam cantilenam,
In ore, & gladium ancipitem in manibus habentes.

7 Gentésq;

Καὶ πᾶσαι κέδροι, αἵ τ' ὀδμὴν χαρίεσσαν ἱεῖσι.
10 Θῆρές τ' ἀγρότεροι, κτηνέων δέ τε ὅσσα κάρηνα,
Πώεα, μῆλά τε πάντα· καὶ ἑρπετὰ πουλυέλικτα,
Τοῖσι δ' ἅμ' ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πάντα.
11 Σκηπτοῦχοι βασιλῆες, ὅσοι κατακοιρανέουσι
Γαῖαν ἀπειρεσίην· καὶ μυρία φῦλ' ἀνθρώπων,
Λαοί, καὶ λαῶν ἡγήτορες, οἵ τε θέμιστας
Εἰρύαται, πάντες τε δικασπόλοι ἀνέρες αἴης.
12 Σὺν δὲ καὶ ἠΐθεοι, καὶ παρθένοι ἀλφεσίβοιαι·
Πρεσβύτεροι γενεῇ, ἅμα καὶ νέοι ἡβώοντες.
13 Κλειόντων τε καὶ αἰνεόντων ὄνομ' Ἀθανάτοιο·
Οὔνομα γὰρ τοῦδ' οἶον ὑπείροχον ἔπλετο πάντων,
Κῦδος ὑπὲρ γαῖάν τε καὶ οὐρανὸν ἀστερόεντα.
14 Λαοῦ δ' ὑψόσ' ἄειρεν ἑοῦ κέρας ἀγλαΐην τε·
Αἶνος ὁ κεν καὶ ἀοιδὴ ὁμοῦ ὁσίοισιν ἑοῖσι
Πᾶσιν ἔοι, παίδεσσιν ἀμύμονος Ἰσραήλου,
Λαῷ, ὃς φίλος οἱ, μάλα τ' ἐγγύς. Κλείετ' Ἄνακτα.

ΨΑΛΜ. ρμθ'.

1 Ἀθανάτῳ νέον ὕμνον ἀείδετε· τοῖο δὲ αἶνος
Καὶ κλέος ἐσθλὸν ἔοι ὁσίων ἀνδρῶν ἐν ὁμίλῳ.
2 Τῷ φρένα τερπομένη Ἰσραήλοιο γενέθλη
Χαίροι, ὅς μιν ἔτευξεν· εὐφραινοίατο θυμῷ
Ἀλλὰ τέκνα Σιῶνος, ἀγαλλόμενοι βασιλῆϊ.
3 Τοῦ δ' ὄνομ' εἰνὶ χοροῖσιν ἀοιδῇσι κλειόντων·
Καί μιν ἀειδόντων τυπάνοισί τε καὶ κιθάρῃσιν.
4 Ἀθανάτῳ γὰρ λαὸς ἑὸς κεχαρισμένος ἐστί,
Τοῖσι δ' ὅγ' ἦρα φέρει, μάλα τε σφέας ἀμφαγαπάζει·
Ἄνδρας τε πτωχοὺς καὶ ἐνηέα θυμὸν ἔχοντας
Ῥύσεται, ἐνδυκέως τε φόως αὐτοῖσι δίδωσι
Ἀγλαόν· ἀμφότερον, κόσμον τ' ἔμμεναι καὶ ἀρωγήν.
5 Ἀνέρες οὖν ὅσιοι κεχαροίατο κυδιόωντες,
Γηθοσύνῃ τ' ἀλαλάξαιεν σφοῖς εἰνὶ λέχεσσιν.
6 Αἶνον δ' ἱμερόεντα Θεοῦ, χαρίεσσαν ἀοιδήν,
Ἂν στόμα, καὶ ξίφος ἀμφῆκες μετὰ χερσὶν ἔχοιεν.

7 Gentésque interficere, & condigno tradere exitio,
Et populos castigare ob transgressionem gravem.
8 Catenis validis eorum reges superbos
Colligare, principésque ferreis compedibus.
9 Ut judicium aliquando iis, vindictámque omninò inferant,
Scriptam divino in libro: hic utique honos
Omnibus ejus sanctis adest. Celebrate Dominum.

PSAL. cl.

1 VEnite agite, communémque Deo apparate cantilenam,
Celebrate nunc eum supernè, ubi ei sedes sancta est;
Celebrate etiam eum canentes, & in æthere divino,
Ubi potentia ei magnáque est, maximéque omnibus apparet.
2 Celebrate eum ob fortia opera, quæ fecit:
Celebrate eum modulationibus cantantes suavibus,
Uti fas est *eum* cujus potentia fuerit gloriáque maxima.
3 Eum clarâ tubæ celebrate voce,
Nablio benè-sonante, pariter & citharâ canorâ.
4 Celebrate eum tympanis, & choreâ & cantico;
Celebrate eum fidibus, & organo sonoro.
5 Celebrate eum canora pulsantes cymbala manibus,
Cymbala ærisona, magnúmque jubilum edentia.
6 Quicquid adeò spirat, & habet vitalem halitum,
Celebret suâ voce Dominum. Celebrate Dominum.

FINIS.

7 Ἔθνεά τε κλεῖναι, καὶ ἐοικότι δουῶσαι ὀλέθρῳ,
Καὶ λαοὺς τίσασθαι ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς.
8 Σειρῇσι κρατερῇς αὐτῶν βασιλῆας ἀγαυοὺς
Ξυνδῆσαι, ἀρχοὺς τε σιδηρείῃσι πέδῃσιν.
9 Ὄφρα δίκην ποτὲ τοῖσι, τίσιν τ' ἐπὶ πάγχυ φέροιεν,
Γραφθεῖσαν ζαθέῃ ἐνὶ βίβλῳ· ἥδε γε τιμὴ
Πᾶσιν ἑοῖς ὁσίοισιν ὀπηδεῖ. Κλείετ' Ἄνακτα.

ΨΑΛΜ. ρν'.

1 ΔΕῦτ' ἄγετε, ξυνὴν δὲ Θεῷ ἐντύνετ' ἀοιδήν·
Κλείετε δή μιν ὕπερθεν, ἧ οἱ ἕδος ἱερόν ἐστι·
Κλείετε δ' αὖ μιν ἀείδοντες καὶ ἐν αἰθέρι δίῃ,
Ἧ κράτος οἱ μέγα τ' ἐστί, μάλιστα δὲ πᾶσι πέφανται.
2 Κλείετέ μιν κρατερῶν ἕνεκ' ἔργων, ὅσσα ἔοργε·
Κλείετέ μιν μολπῇσιν ἀείδοντες λιγυρῇσιν,
Ὡς θέμις ἐστίν, ὅου κράτος ἢ κῦδός τε μέγιστον.
3 Αὐτὸν ἀριζήλῃ σάλπιγγος κλείετε φωνῇ,
Ναβλίῳ ἐγκελάδῳ, ἅμα καὶ φόρμιγγι λιγείῃ.
4 Κλείετέ μιν τυμπάνοισι, καὶ ὀρχηστυῖ καὶ ἀοιδῇ·
Κλείετέ μιν χορδῇσι, καὶ ὀργάνῳ ἠχήεντι.
5 Κλείετέ μιν λιγυρὰ κροτέοντες κύμβαλα χερσί,
Κύμβαλα χαλκεόφωνα, μέγαν τ' ἀλαλαγμὸν ἱέντα.
6 Ὅ, ττι περ οὖν πνείει, καὶ ἔχει ζωαρκέ' ἀϋτμήν,
Κλειέτω ἡ φωνῇ τὸν Ἄνακτα. Κλείετ' Ἄνακτα.

ΤΕΛΟΣ.